

Trời Ôi Nguyệt Lão Thực Lú Lẫn

Contents

Trời Ôi Nguyệt Lão Thực Lú Lẫn	2
1. Chương 1: Mất Tích Ở Tiết Châu	3
2. Chương 2: Ngày Đầu Tiên	5
3. Chương 3: Có Duyên Tri Ngộ	8
4. Chương 4: Biểu Muội Thân Thiết	11
5. Chương 5: Xâm Nhập Điều Tra	13
6. Chương 6: Tri Phủ Tiết Châu	16
7. Chương 7: Bầu Trời U Ám	18
8. Chương 8: Người Nhận Được Hoàng Mệnh	20
9. Chương 9: Mạnh Mối Quan Trọng	23
10. Chương 10: Sự Gia Đáng Ngờ	25
11. Chương 11: Quan Tốt Khó Xử Việc Nhà	28
12. Chương 12: Kế Sách Của Mưu Sĩ	31
13. Chương 13: Có Việc Phải Đi	34
14. Chương 14: Nghiêm Gia Một Nhà	36
15. Chương 15: Dám Phá Hư Chuyện Của Bốn Công Tử	39
16. Chương 16: Lựa Chọn Bóng Tối Hay Ánh Sáng	42
17. Chương 17: Chim Sẻ Rình Bọ Ngựa Bắt Ve	45
18. Chương 18: Gặp Nhau Nữa Rồi, Thật Là Có Duyên	47
19. Chương 19: Không Nên Mưu Sát Người	50
20. Chương 20: Tại Sao Mọi Người Lại Lần Lượt Mất Tích?	52
21. Chương 21: Lưu Gia Phái	55
22. Chương 22: Con Mồi Lọt Vào Tầm Ngắm	58
23. Chương 23: Lâm Nhã Muội	61
24. Chương 24: Hung Thủ Tiếp Tay Gây Án	64
25. Chương 25: Sống Và Chết	66
26. Chương 26: Người Là Ai?	69
27. Chương 27: Lời Giải Thích	72
28. Chương 28: Liếc Mắt Đưa Tình	74
29. Chương 29: Muốn Ta Đuổi Theo Thật Sao	77
30. Chương 30: Ta Xin Lỗi	80
31. Chương 31: Truy Tung	83
32. Chương 32: Trêu Đùa Lòng Người	85
33. Chương 33: Tiến Về Thất Sơn	87
34. Chương 34: Án Mạng Trong Rừng	90
35. Chương 35: Hồn Thê Trần	92
36. Chương 36: Sự Khác Biệt Trong Suy Nghĩ	95
37. Chương 37: Nữ Sinh Ngoại Tộc	98
38. Chương 38: Phe Chính Nghĩa	100
39. Chương 39: Lưu Quang Mặc Hối	102
40. Chương 40: Bình Minh Đang Lên	105
41. Chương 41: Trên Đỉnh Cẩm Sơn	107

42. Chương 42: Quả Báo	109
43. Chương 43: Tức Giận	112
44. Chương 44: Truy Tung	115
45. Chương 45: Đông Sơn Bảo Tàng	117
46. Chương 46: Thủ Đoạn	120
47. Chương 47: Buông Tay	123
48. Chương 48: Đối Mặt Với Cái Chết, Con Người Rất Ngu Ngốc	125
49. Chương 49: Biết Người Biết Ta	128
50. Chương 50: Chỉ Cần Hoài Niệm	130
51. Chương 51: Nội Gián	133
52. Chương 52: Vết Thương Cũ Lại Đau	135
53. Chương 53: Đại Công Tử Tức Giận	137
54. Chương 54: Nhị Tiểu Thư Tức Giận	140
55. Chương 55: Cả Hai Người Phát Điên	142
56. Chương 56: Đại Nghĩa Hung Tàn	145
57. Chương 57: Bí Mật Trong Bí Mật	147
58. Chương 58: Trở Mặt	149
59. Chương 59: Thân Lừa Ưa Nặng	152
60. Chương 60: Sự Thật Không Ai Nói	154
61. Chương 61: Mọi Chuyện Sẽ Kết Thúc	156
62. Chương 62: Vội Đi Đến Chỗ Chết	158
63. Chương 63: Đến Trễ	161
64. Chương 64: Thanh Trừng Loạn Đẳng	163
65. Chương 65: Sự Trả Thù	166
66. Chương 66: Quyết Tâm	169
67. Chương 67: Đại Biến	172
68. Chương 68: Tiến Công	174
69. Chương 69: Dạy Dỗ Tiểu Đệ	176
70. Chương 70: Thành Công Tử Đã Xuất Kiếm	179
71. Chương 71: Luyến Tiếc Nhưng Không Thể Quay Đầu	181
72. Chương 72: Nợ Cha Con Trả	183
73. Chương 73: Thẻ Không Làm Huỳnh Đệ	186
74. Chương 74: Ai Muốn Chết Sẽ Chết	188
75. Chương 75: Ai Nên Sống Phải Sống	191
76. Chương 76: Không Muốn Gặp Cũng Sẽ Gặp	193
77. Chương 77: Không Muốn Đi Cũng Phải Đi	195
78. Chương 78: Phiên Ngoại 1: Không Muốn Nhận Cũng Phải Nhận	197
79. Chương 79: Phiên Ngoại 2: Không Được Yêu Cũng Đã Yêu	200
80. Chương 80: Phiên Ngoại 3: Chuyện Của Chúng Ta Kết Thúc	202

Trời Oí Nguyệt Lão Thực Lú Lẫn

Giới thiệu

Đất nước giàu đẹp, thiên hạ thái bình. Thế mà không hiểu tại sao sự việc động trời như vậy lại có thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-oi-nguyet-lao-thuc-lu-lan>

1. Chương 1: Mất Tích Ở Tiết Châu

Năm Khai Nguyên thứ hai mươi, công chúa Hàn Chân Duyên ra đời. Cũng trong năm đó, Thuận Thiên hoàng đế thoái vị nhường ngôi, phụ thân của nàng là thái tử Hàn Bảo Huy được kế thừa ngai vàng. Chính vì vậy, Chân Duyên được xem như phúc tinh của vua cha, được ngài yêu sủng vô hạn.

Nàng lớn lên không hổ là mỹ nhân tuyệt thế, da trắng tóc nâu. Người từng có dịp diện kiến công chúa, đều không khỏi đem lòng yêu thương, si mê nàng. Nhưng rất tiếc, chỉ cần gặp lâu hơn một khắc, ai nấy cũng đều phải tận lực chạy xa. Bởi vì Chân Duyên không phải như bề ngoài kiều diễm, nàng thật sự là một con nhím xù lông, mở miệng ra là dùng dao đâm thẳng vào tim kẻ khác. Thật sự là một công chúa xấu miệng không kể nổi.

Vật hợp theo loài, công chúa Chân Duyên tính ra cũng có vài người bạn thân thiết, chính là tỷ muội kim lang kết bái của nàng.

Lâm Nhã Muội, nhỏ hơn công chúa hai tuổi, con gái yêu của thừa tướng đương triều, bề ngoài nhu nhược, nhưng thật ra là người ưa gây thị phi sóng gió. Sở thích cao cấp nhất của Nhã Muội chính là không ngừng tranh cãi. Dù đang yên đang lành, nàng cũng có thể hô mưa gọi gió khắp nơi. Công chúa nói một câu là đâm chết người ta, Nhã Muội mà phát biểu chính là cắn chết người không đền mạng. Nổi danh đệ nhất điều ngoa cộng chanh chua tiểu thư.

Thành Hoài Niệm, thứ nữ của thần y Trình Hoài Lang. Nhưng thật ra thân phận này chỉ là giả mạo, mẫu thân của nàng chính là đại công chúa Hàn Bảo Ngọc của Thuận Thiên hoàng đế, cô cô của công chúa Chân Duyên. Như vậy tính ra, Thành Hoài Niệm cũng là hoàng đệ lưu lạc, đây đã là một bí mật công khai ai nấy đều đã biết tới. Nữ nhân này trời sinh lãnh đạm, chỉ với người thân thiết mới đối tốt nhiệt tình, còn với mọi thứ trên đời đều nàng đều không quan tâm, hờ hững. Vì vậy dù thừa kế được một thân y thuật, Hoài Niệm chưa từng đem ra thi triển áp dụng bao giờ. Trong một nhóm có hai kẻ miệng lưỡi giết người như Chân Duyên và Nhã Muội, Hoài Niệm ít nói chính là một đối trọng tuyệt vời để cân bằng thế cục.

Người cuối cùng trong nhóm Đại Tứ Hỷ nổi tiếng chính là nữ nhân kiêu dũng mọi người đều từng gặp qua, Hoàng Bích Tuyền. Nếu ba vị kia đều là mỹ nhân chỉ được nghe kể qua lời đồn, thì Hoàng Bích Tuyền chính là người thật việc thật nổi tiếng nhất kinh kỳ. Đại tiểu thư của Hoàng tướng quân là người ưa nam phục xuất môn, biệt danh công tử Hoàng Tuyền. Mạnh mẽ hơn nam nhân, dịu dàng hơn nam nhân và đặc biệt tuấn tú hơn nam nhân. Công tử Hoàng Tuyền chính là người tình trong mộng của tất cả những cô nương ở Đại đô, là đối tượng vừa bị ghen tỵ, vừa được ngưỡng mộ của những tiểu công tử mới lớn.

Tóm lại, bốn mảnh ghép của Đại Tứ Hỷ, mỗi người một vẻ, mỗi kẻ một tánh. Nhưng toàn bộ đều là cực phẩm mỹ nhân trong thế gian, là đối tượng được yêu thương sủng hạnh nhất trong kinh thành. Mỗi người đứng sau lưng bảo hộ các nàng đều là quyền uy tối thượng không ai dám động vào. Hoàng đế, thừa tướng,

đại tướng quân, cùng đệ nhất gia tộc họ Thành; thử hỏi trên đời còn có ai dám mạo phạm trân bảo trong tay bọn họ.

Vậy mà Lâm Nhã Muội lại cứ nhiên bị mất tích ở Tiết Châu. Nàng ta chỉ là đi về quê ngoại rong chơi mấy ngày, như thế nào lại mất tích. Không chỉ cả nhà họ Lâm xôn xao nhốn nháo, những người trong kinh thành đều đứng ngồi không yên. Ngày hôm nay, công chúa Chân Duyên đã triệu tiểu tướng quân Hoàng Bích Tuyền vào cung hội đàm.

-Mỹ nhân, không nên nhăn nhó nha, sẽ mau già. - Bích Tuyền vừa xuất hiện đã buông lời trêu ghẹo, nàng ta đã vận nam trang nhiều năm, ngay cả cái vẻ phong tình quyến rũ của nam nhân cũng học không sót một nét.

-Muội đừng có làm ra cái kiểu chướng mắt như vậy, nam nữ bất phân. Ngồi xuống, nghiêm túc bàn công chuyện đi. - Chân Duyên ngay lập tức phun dao nhả độc.

-Tỷ tỷ, tuy người thẳng tính là người trung thực, nhưng đôi khi lời của tỷ sẽ khiến kẻ khác đau lòng đó nha. Bích Tuyền vẫn không chịu thua, chạy tới nũng nịu vùi đầu vào vai công chúa. Bọn họ chỉ chênh nhau có một tuổi, lại chơi với nhau từ nhỏ, nên tính tình đã hiểu thấu đối phương. Tuy Chân Duyên bề ngoài xà độc nhưng bụng dạ bồ tát. Nàng chỉ có một thói xấu là không thể nói dối được mà thôi. Hay cho câu ‘sự thật mất lòng’, chính vì Chân Duyên không biết dùng lời ngọt ngào nên hay bị cho là xấu miệng.

-Không đứng đắn. - Chân Duyên đẩy đầu muội muội của mình ra. - Nhã Muội mất tích, vậy mà muội vẫn có thể đùa giỡn được.

-Chuyện đó muội biết rồi, cũng đang lo lắng lắm đây. - Thế nhưng ngoài giọng nói, Bích Tuyền lại chẳng có hành vi nào nghiêm túc, hai bàn tay lại không an phận sờ loạn trên mình Chân Duyên.

-Á ... người hôm nay lại dám giở chiêu này với ta. Có tin hay không, ta sẽ xin đại tỷ chút ít thuốc độc bỏ vào người muội.Lời đe dọa của Chân Duyên vừa nói ra, cả hai nàng đồng loạt nhìn về phía người đang ở trong góc phòng đọc sách. Hoài Niệm từ sớm đã đến đây hội ước cùng công chúa, chỉ là nàng bất thanh bất động ngồi một chỗ, khiến cho người ta có cảm nàng cùng bức tường đã liền thành một thể rồi, khó ai nhận ra được sự tồn tại của nàng.

-Đại tỷ, Tuyền Tuyền cũng đã đến rồi, chuyện tỷ muốn nói lúc này có thể nói không? - Chân Duyên nhìn nàng trông chờ.Đến lúc này, Hoài Niệm mới buông sách xuống gối, nàng mở miệng nói thật nhẹ như gió thoảng.

-Tiết Châu. Chỉ dùng hai chữ ngắn gọn để bao hàm hết ý kiến của mình.

-Trời ơi, đại tỷ. Bọn muội thừa biết Nhã Muội mất tích ở Tiết Châu rồi. Tỷ có tin tức nào hữu ích hơn không? - Chân Duyên quả nhiên công kích trực diện.

-Khoan đã, đại tỷ chắc chắn là có ý khác. - Bích Tuyền giơ tay ngăn cản lại. - Để muội đoán xem. Ở Tiết Châu chắc chắn có bí ẩn phải không?Hoài Niệm gật đầu.

-Chúng ta phải điều tra ở Tiết Châu. - Chân Duyên cũng tham gia trò chơi đoán ý.Hoài Niệm gật đầu.

-Như vậy chúng ta phải tới Tiết Châu. - Bích Tuyền reo lên.Hoài Niệm cũng gật đầu.

“Tiết Châu”, chỉ có hai chữ mà Chân Duyên và Bích Tuyền cũng đoán ra được nhiều ý như vậy, quả thật không hổ danh là tỷ muội kim lang.

Tiết Châu, hai chữ này cũng gợi lên trong lòng Chân Duyên một chút lẩn tránh gọn sóng.

Hai năm trước, khi Chân Duyên mười bảy tuổi, cũng như bao cô nương khác, xôn xao vì một sự kiện đình đám ở kinh thành, đó chính là hội khoa cử ba năm một lần của Việt Quốc. Lúc đó Chân Duyên vẫn chưa nổi tiếng như bây giờ, nàng vẫn là một công chúa khuê môn bất xuất; ngoại trừ Bích Tuyền, Nhã Muội và Hoài Niệm cũng không có ai khác làm bạn. Đám nô tài phục vụ chỉ với thân phận hèn mọn, dù công chúa có nói ra thứ gì cũng không làm bọn họ thấy phiền lòng, một số người còn vô cùng quý Chân Duyên vì tính tình khảng khái, thường phạt phân minh, là một ánh sáng chói chang trong khu vực hậu cung đầy mưu gian toan tính.

Lần đầu tiên nàng được gặp người ngoài, đó chính là tân khoa trạng nguyên Mạc Thuỷ Linh. Kỳ thật sự kiện gặp gỡ khi đó, là do hoàng thượng đã có ý tứ hôn trạng nguyên tài ba này cho công chúa yêu quý nhất của mình. Trạng nguyên áo đỏ đứng bên hồ sen, màu đỏ chói mắt khiến Chân Duyên choáng váng. Đã vậy y còn có gương mặt tròn bầu bĩnh, nụ cười tươi không kém hoa sen, đôi mắt to lấp lánh. Chân Duyên lần đầu nhìn thấy nam nhân đáng yêu như vậy, trong lòng hiện lên một tia bối rối. Nàng cũng không biết như thế nào, liền buộc miệng nói một câu mịch lòng.

-Người cũng như tên, yếu điệu thực nữ, không chút nào giống nam nhi cả. Bởi vì trạng nguyên quả thật có hơi lùn một chút, Chân Duyên công chúa lại công kích ngay điểm trọng yếu, Thuỷ Linh nghe được, về nhà ốm luôn ba ngày mới tỉnh lại, sau đó dâng cáo muốn đến nhậm chức phương xa, nguyên vì quốc gia phụng sự. Lời đồn về công chúa ác ngôn bắt đầu lan truyền ra từ đó. Một tân khoa trạng nguyên tài năng như thế, chỉ vì một câu nói của công chúa, toàn bộ nhuệ khí đều mất hết, chưa gì đã muốn cáo lão hồi hương. Hoàng đế cũng vì vậy mà thở dài mấy lượt, điều tân khoa trạng nguyên về Tiết Châu làm tri phủ.

Phải nói Thuỷ Linh là người đầu tiên mà Chân Duyên kết oán. Ngay sau đó hậu cung lại đặt điều nói công chúa miệng lưỡi ác độc, muốn lung lay địa vị của nàng trong lòng hoàng thượng. Vì vậy đối với vị hôn phu hụt lần đó, Chân Duyên vẫn luôn để một cái gai trong lòng.

“Rõ là đồ yếu đuối, chỉ vì một câu nói mà ốm đến ba ngày không dậy nổi. Có phải phô trương quá không?”

Lần này vì tỷ muội tốt, công chúa đành phải di giá đến Tiết Châu. Cự thù gặp mặt, không biết sẽ xảy ra cái sự tình gì nữa.

2. Chương 2: Ngày Đầu Tiên

Đường đường công chúa một nước, đâu phải nói xuất cung là xuất. Thế nhưng Chân Duyên lại có hai tỷ muội tốt bên cạnh, đúng là khó mà bắt nàng ở yên cho được. Hoài Niệm cho nàng một cái mặt nạ da người, Chân Duyên tìm thêm một bộ y phục cung nữ, vậy là tiểu tướng Hoàng Tuyên đã có thể dễ dàng dắt nàng ra khỏi cung.

Công chúa biến mất chắc chắn sẽ gây ra ít chuyện phiền toái. Vì vậy vừa ra khỏi thành, bọn họ đã cải trang đi xuôi về phương nam. Bích Tuyên thì vô cùng tự tin thuần thực với bộ dáng nam nhi của mình, Chân Duyên bèn búi tóc lên, giả làm phu nhân của muội muội. Hai người lại một lần nữa đưa mắt về người ngồi trong góc. Xe ngựa lúc lắc như thế, đại tỷ của họ thật sự có thể đọc sách được sao?

-Thật nhìn không ra. - Chân Duyên lẩm bẩm.

-Đúng là nhìn không ra. - Bích Tuyên mách móc lập lại. Từ một cô nương xinh đẹp như hoa, Hoài Niệm lại dịch dung thành một bà già tóc hoa râm cùng vô số nếp nhăn trên mặt. Lại thêm một chiếc khăn nâu, bộ quần áo sờn cũ, nhìn nàng không khác gì những lão bà nhà quê.

-Nhũ mẫu. - Hoài Niệm chỉ nói đúng hai chữ để giải thích cho lột hoá trang của mình. Hai người bọn họ là phu thê tình nồng ý mật, kẻ thứ ba như nàng, tốt nhất là đóng vai lão nô đi.

-Đại tỷ, muội biết chúng ta cần bí mật thân phận, nhưng cũng không nên dịch dung thành bộ dáng xấu xí như thế này. - Chân Duyên lập tức cảm khái. Hoài Niệm lắc đầu. Bích Tuyên và Chân Duyên đồng loạt gãi đầu, suy nghĩ về cử chỉ của Hoài Niệm. Đối với đại tỷ ít nói, họ đã có thói quen hay nhìn động đoán ý như thế này.

-Không phải giữ bí mật hả? - Bích Tuyên thử vận. Lại lắc đầu.

-Là không sợ nguy hiểm. Tiếp tục lắc đầu.

-Không sợ xấu xí. Lúc này mới nhận được gật đầu.

-Đại tỷ, muội thấy tỷ đôi lúc nên nói ra hết ý luôn đi. Như vậy có phải tiết kiệm thời gian và đỡ công lắc đầu ỏi cổ. - Chân Duyên thở dài.

-Nhị tỷ, còn tỷ có thể kèm lại đừng nói hết tất cả ý nghĩ trong lòng ra hay không? Đôi khi người ta không thích nghe lời thật lòng của tỷ. - Bích Tuyên mị mị mỉm cười. - Cũng giống như muội, cảm thấy mặc nam

phục như vậy thật dễ dàng thoải mái. Chúng ta mỗi người có một sở thích riêng. Người khác thấy phiền, chúng ta không thấy phiền là được rồi. Hoài Niệm cũng gật gù tán thành.

-Không nói lại hai người. - Chân Duyên kết thúc câu chuyện. Bích Tuyền cười lớn, tay vung roi đánh mạnh vào mông ngựa, lập tức tốc độ được nâng lên rõ rệt. Vó ngựa tung bay giữa con đường đất thẳng tắp, đưa ba nàng đi đến Tiết Châu.

^ _ ^

Đại đô có Thái hồ, Tiết Châu thì có Đông hồ cũng nổi danh không kém. Phủ Tiết Châu nằm ở phía nam kinh thành, bốn mùa như xuân, non xanh nước biếc, phong cảnh thập phần hữu tình. Nơi đây được coi là thiên đường chốn hạ giới, là nơi xuất ra biết bao danh sĩ tài hoa. Nhắc tới Tiết Châu, người ta cũng chỉ có thể dựng ngón tay cái lên khen một chữ “Hảo”.

Vừa đến nơi, một nhà ba người của Hoàng công tử cũng phải sững sờ trước phong cảnh nên thơ của Đông hồ. Chân Duyên trước giờ cứ ngỡ mọi thứ đẹp nhất, tốt nhất ắt hẳn đã tập trung hết ở Đại đô, nhưng bây giờ nàng mới biết, kỳ thật mình chưa từng nhìn thấy cái gì gọi là đẹp.

Mặt hồ cứ như tấm gương lấp lánh phản chiếu ánh hoàng hôn. Núi non hùng vĩ chập chùng phía xa xa. Từng cụm mây hồng trôi bồng bềnh lãng đãng vô tư vô lo. Bên hồ đào mọc xanh um, dáng đứng nghiêng ngả như túy ông say rượu. Một con thuyền khách lặng lẽ khua mái chèo vội vã. Tiếng hạc kêu chiều khiến lũ khách ngẩn ngơ.

“Một mai một cuộc một căn câu

Thơ thần dầu ai vui thú nào

Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ

Người khôn người đến chốn lao xao

Thu ăn măng trúc đông ăn giá

Xuân tắm hồ sen hạ tắm ao

Rượu đến gốc cây ta sẽ nhấp

Nhìn xem phú quý tựa chiêm bao”(Nguyễn Bình Khiêm)

Tiếng hát của ngư ông vang vọng trên mặt hồ, vừa nhàn vừa khoái, lại mang theo ý tự ngạo. Họ bị cảnh tiên ấy mê hoặc, xe ngựa dừng đã lâu cũng chưa vội khởi hành. Cuối cùng chỉ có Hoài Niệm là lý trí nhất, có lẽ ngoài sách, cũng ít có thứ gì giữ được nàng ở lâu.

-Trời tối. - Hoài Niệm nhắc nhở. Lúc này Bích Tuyền mới giật mình sức tỉnh. Quả thật nắng chiều sắp tắt, đường phố cũng chuẩn bị lên đèn rồi. Họ chọn ình một quán trọ có vẻ sạch sẽ, thơm mát nhất ghé vào. Dù đang ẩn danh, nhưng các thiên kim tiểu thư cũng không thể để bản thân chịu khổ.

-Chủ quán, chúng ta đến trọ phòng. - Bích Tuyền dẫn đầu gia đình đi tới trước quầy. Lão bản nhìn công tử mày điều ngọc trác mà suýt nữa nín thở một hồi. Sau đó lại nhìn tới phu nhân trẻ tuổi tuyệt thế kiêu mị thì suýt nữa tim ngừng đập luôn. Người đâu mà xinh đẹp, tuấn tú như thế này. Một đôi thần tiên quynn lữ sao tự nhiên lại hạ phàm xuống quán.

-Ông chủ, ta nói mau dọn phòng. Bích Tuyền nóng nảy nhắc thêm lần nữa. Nàng đã quá quen khi người đối diện thất thần như thế này. Không phải tự kỷ chứ, đôi lúc đẹp quá cũng không tiện khi làm việc. Một công tử Hoàng Tuyền đã khiến dân tình điêu đứng, nay lại xuất hiện thêm phu nhân Tiểu Duyên, thì lực sát thương lại tăng gấp đôi. Phải gọi đúng năm lần ông chủ quán mới tỉnh hồn quay lại.

-A ... thật thất lễ quá, công tử và phu nhân xin đợi mời đi lối này. - Ông chủ xúm xít chạy trước dẫn đường.

-Mau thu hồi ánh mắt của ngươi lại, không thì ta sẽ chọt mù luôn đó nha. - Chân Duyên nhẹ tênh nói ra. Ông chủ quán thật là tục tằn quá mức. Chủ quán quả nhiên giật mình sợ hãi cụp mắt xuống. Nãy giờ đúng là quá thất lễ rồi, sao lại có thể nhìn người ta chằm chằm như nhìn miếng thịt nướng ngoài chợ vậy. Nhưng

cũng thật bất ngờ, phu nhân xinh đẹp như hoa kia lại có thể dễ dàng phun ra những lời cay độc biết chừng nào.

Này thì công tử anh tuấn một phòng, phu nhân xinh đẹp một phòng. Đến lúc ông chủ tính đi xuống lầu, thì lại phát hiện sau lưng vẫn còn một lão bà tóc hoa râm đang kiên nhẫn chờ đợi. Thật là dọa người, sao nhóm bọn họ có đến ba người mà ông lại không nhìn ra nhỉ. Chỉ trách hai người kia quá mức nổi bật, lại thêm bà lão lạng càm như hèn thì ai mà để ý đến chứ.

-Bà bà, phòng của bà ở chỗ này. Chủ quán dẫn Hoài Niệm đi đến căn phòng nhỏ ở cuối hành lang. Nhìn thế nào hai người kia cũng là chủ tử, còn bà già này chắc là lão nô. Thế nên không cần hỏi nhiều, liền tổng Hoài Niệm vào phòng tồi tàn nhất. Nàng cũng không thêm cự cãi phản ứng gì, cứ trực tiếp đi vào phòng đóng cửa lại.

Tuy nói là lãnh đạm, nhưng cũng không đến mức vô tình. Tuy nói là thờ ơ, nhưng cũng không đến nỗi không biết phản ứng. Một cơn gió lớn đột nhiên thổi qua, ông chủ quán không hiểu sao mình lại cảm thấy ngứa ngứa cả người, mà càng gãi lại càng ngứa dữ.

Hoài Niệm cũng không hổ danh là người họ Thành, tuy dễ mất lòng nhưng không thù dai. ‘Địa ngục ngứa bảy ngày’, món thuốc độc môn bá đạo đó đã giảm đi liều lượng nhiều lắm rồi, cam đoan ông chủ sẽ bị ngứa một ngày là hết.

Nàng chột kín cửa lại, cởi mặt nạ dịch dung ra. Hoài Niệm cũng đã hai mươi, nhưng nhìn không lớn hơn Nhã Muội là bao. Chủ yếu do gia đình nàng có nhiều loại thuốc tốt, từ nhỏ đã cùng mẫu thân luyện thuốc trú nham, thành ra dung sắc mới càng lúc càng trẻ con hơn. Đúng là dụng thuốc nhiều đôi khi cũng bị phản. May là các muội muội còn chưa ai có lá gan lớn đi trêu ghẹo gương mặt trẻ con của nàng. Chỉ duy có một lần Chân Duyên buộc miệng xém nói ra, may mà Bích Tuyền bịt miệng lại kịp, nếu không chắc tỷ muội họ đã trở mặt một phen rồi.

Người lãnh đạm, kỳ thực lại rất dễ nóng giận. So với miệng lưỡi của Chân Duyên, thủ pháp của Hoài Niệm lại càng độc ác hơn. So với tính cuồng ngạo của Bích Tuyền, Hoài Niệm lại càng khốc liệt. So với khả năng phá hoại của Nhã Muội, Hoài Niệm lại càng có phạm vi tàn sát lớn hơn. Tóm lại, nàng không hổ danh là đại tỷ của tập đoàn vô địch, là người duy nhất mà ba vị ‘tiểu hỷ’ kia biết kính trọng nhún nhường.

Một ngày đi đường dài đầy vất vả mệt mỏi, Hoài Niệm vứt một nhúm bột vào đèn cây, sau đó uể oải leo lên giường ngủ. Đêm đó, toàn nhà trọ Phúc Lai ai nấy đều có một giấc ngủ ngon chưa từng thấy. Kể cả con chó hoang đi ngang, cũng ngủ gục trước cửa nhà trọ. Kỳ thật loại thuốc an thần đó không chỉ tốt cho giấc ngủ, mà còn có tác dụng tạo ra một không gian an toàn. Bất cứ kẻ nào cũng không thể tới gần nhà trọ này mà gây bất lợi cho các nàng được.

^ _ ^

Trời vừa rạng sáng, tác dụng của mê dược cũng vừa hết. Nhà trọ Phúc Lai đồng loạt bừng tỉnh sau một đêm dài được ngủ thoải mái. Ai nấy vươn vai sảng khoái, trên môi ẩn ẩn nụ cười hài lòng. Chưa bao giờ họ cảm thấy bừng bừng sức sống như thế này. Có lẽ sáng hôm nay sẽ là một ngày rất đẹp trời.

Tuy nhiên tác giả của màn tung mê dược đó vẫn còn đang ngủ. Hai vị đồng hành cũng thuộc hàng chẳng phải là kẻ dậy sớm. Các vị thiên kim tiểu thư ngủ một mạch đến trưa trời trưa trập, vừa mới tỉnh ra đã luôn miệng gọi nha hoàn. Đến một lúc sau tỉnh ra mới nhớ ra mình đang ở địa phương nào, bèn phải lồm cồm bò dậy tự mình đi rửa mặt chải đầu. Họ vừa lộ diện ở quán ăn thì cũng vừa vặn đến giờ cơm trưa.

-Đem hết đặc sản của quán ra đây cho bốn công tử. - Bích Tuyền vẫn ra dáng chủ nhân trong nhà, lớn giọng gọi món. Hào hoa phong nhã đến như vậy, tuyệt thế kiêu mị đến thế kia. Bích Tuyền cùng Chân Duyên vừa ăn vừa ngắm cảnh Đông hồ đến si mê. Còn những người khác trong quán cũng vừa ăn vừa ngắm đôi người ngọc.

Ăn cơm trưa xong họ lại tiếp tục đi dạo phố, nhìn thấy cái gì lạ cũng yêu, cũng thích. Đồ mua chất đầy cả xe kéo bắt người ta chở về nhà trọ dùm mình. Sau khi đi mua sắm đã đời, họ lại lên núi Tử Yên thưởng trà ngắm hoa. Rồi tiếp tục đi xuống hồ du thuyền dạo mát. Buổi tối đi ăn tại Đệ Nhất lầu, ăn xong lại dạo phố ngắm đèn thưởng nguyệt.

Khi họ về tới nhà trọ, trời cũng đã khuya lắm rồi. Mỗi người ai về phòng nấy tắm rửa thay đồ, sau đó thổi đèn đi ngủ sớm. Thật là một ngày bận rộn vất vả.

Nửa đêm trăng khuya thanh vắng, đường phố im lặng như tờ, nhà nhà cửa chốt then cài, người người kéo chăn tận cảm say sưa trong mộng. Trên nóc nhà con mèo hoang ngao ngao kêu lớn, sau đó giạt mình hoảng hốt vì một bóng đen vừa xuất hiện.

-Đại tỷ, nhị tỷ tới rồi. - Bích Tuyền thì thảo phía sau lớp khăn bịt mặt. Cả ba tỷ muội bọn họ đồng loạt đã thay y phục dạ hành, tụ hội trên nóc nhà cao của quán trọ. Mục đích của chuyến đi này là vì điều tra vụ mất tích Nhã Muội chứ có phải là du sơn ngoạn thủy đâu. Đến quán ăn là để tiện bề thu thập tin tức hiện tại ở Tiết Châu. Đi bát phố là để thăm dò đường ngang ngõ dọc trong thành. Đi lên núi thưởng trà có thể quan sát hết toàn bộ địa thế của nha môn. Đi mua sắm là để luôn miệng hỏi thăm nhân sự này nọ. Đi du hồ là ... à ... ừm ... là để thư giãn sau hàng loạt hoạt động tình báo vừa mới kể trên. Chỉ trong vòng có nửa ngày, họ đã lập nên được kế hoạch đột nhập vào nha phủ.

Nếu nói về điều tra mất tích, chẳng đâu có thông tin tốt hơn địa phương xảy ra vụ án cả. Nhã Muội về thăm quê ngoại ở Tiết Châu, chỉ biết rằng chỗ nàng trọ lại chính là nha môn của Mạc tri phủ.

3. Chương 3: Có Duyên Tri Ngộ

Bích Tuyền xuất thân nhà võ tướng, từ nhỏ đã có luyện tập võ công. Hoài Niệm có phụ thân là nhất đại cao thủ võ lâm, dĩ nhiên cũng nhận được một thân bản lãnh. Chân Duyên thì khôi hời, từ lúc mười tuổi đã lén lút theo nhị tỷ muội luyện qua khinh công. Bây giờ cả ba người bọn họ đều cùng có thể phi thân đột nhập như bất kỳ tên đạo tặc hạng nhất nào khác.

Ba bóng đen lén lút vượt qua tường rào nha phủ. Họ núp ngay vào góc tối, nghe ngóng cẩn thận rồi mới bắt đầu triển khai hành động. Vô cùng ăn ý, những tên mờ ám lén lút chạy thẳng đến gian phòng mà Nhã Muội từng ở qua. Phía trước cửa còn hiện rõ dấu niêm phong chờ điều tra vụ án. Bích Tuyền lật ra tấm sơ đồ nha phủ, Chân Duyên thổi môi lửa để chiếu sáng, còn Hoài Niệm dò tay dọc theo bản đồ để phân công.

Chân Duyên leo vào lối cửa sổ để đột nhập vào phòng Nhã Muội điều tra. Hoài Niệm phụ trách phòng công văn. Bích Tuyền tuần tra khắp mọi góc ngách, xem có chỗ nào ở trong nha môn có thể dấu người được.

Thảo xong nhiệm vụ, ai nấy tản ra theo lối củi mình. Thân thủ nhẹ nhàng, cả ba như những con mèo hoang đi không hề phát ra tiếng động. Một người thuần thục cạy cửa, bò vào phòng, vừa tra vừa lục. Một người nhảy lên nóc nhà, gỡ ngói kiểm tra xem các phòng có khớp với bản đồ mà mình thu được hay không.

Thu gọn phạm vi tồn tại chính là sở trường mà Hoài Niệm luôn thực hành dễ dàng. Như một cái bóng âm thầm, nàng đi vào phòng chứa công văn để mà xem xét các ghi chép về vụ mất tích.

Phòng công văn giống như một thư viện thật lớn với vô số những dãy kệ chất đầy sổ sách. Rồi thì hòm xiển, rồi thì giấy viết, rồi thì bàn ghế. Tuy nhìn lộn xộn nhưng lại có thể truy xét rất rõ ràng. Nàng dựa theo đánh số ngày tháng và phân loại công tác mà lấy ra ngay được cuốn sổ ghi chép về việc tiểu thư nhà thừa tướng bị mất tích. Tuy nhiên, chỉ vừa mới đọc một trang, bên ngoài hành lang lại vang lên tiếng bước chân. Hoài Niệm phóng người nhảy lên xà nhà trên cao để trốn.

Một lát sau, ánh sáng lập loè soi trên nền cửa. Có người nửa đêm còn đi đến phòng công văn để làm cái gì. Hắn châm lửa cho ngọn đèn dầu trên bàn làm việc, sau đó tự rót trà rồi lật sổ ngồi tính toán.

“Thật là một con sâu tham công tiếc việc. Nửa đêm không chịu ngủ, còn học người ta siêng năng đến đây tính toán sổ sách làm chi?” Hoài Niệm thầm mắng con kỳ đà đột nhiên xuất hiện. Nhưng rồi một ý nghĩ đột nhiên nảy ra, thế là nàng sửa lại tư thế, tựa lưng vào cột nhà mà đọc cho xong quyển sổ báo cáo. “Cũng vừa hay, mình đang cần thêm một chút sáng để đọc cho xong đây.”

Đêm vắng lại trở về với vẻ diêm lạnh tĩnh mịch của mình. Một người ngồi dưới bàn tính sổ, một người ngồi trên xà nhà đọc báo cáo, không ai làm phiền ai. Thật là hoà bình yên ổn.

Nghiêm Thừa Chí xoay xoay cổ tay nãy giờ đã hơi mỏi khi kéo bàn tính. Hắn dừng bút, tự rót ừng một chung trà. Thức khuya đã trở thành một thói quen khó bỏ của Nghiêm sư gia. Chỉ có thời khắc này, không

gian mới thực im lặng, thực thích hợp cho hần làm việc. Ban ngày thì luôn bận rộn với các sự vụ trong nha môn, rồi còn cùng đại nhân thẩm tra không biết bao nhiêu là vụ án, hần không có phút nào tĩnh tâm để làm công việc cần đến sự chính xác như cộng sổ. Cái nha môn này, có phải bị quỷ ám rồi không? Từ khi hần đến đây làm sư gia, thì công việc cứ ào ào đổ xuống. Đầu tắt mặt tối, không khi nào được yên.

Việc thẩm sát gia đình họ Phạm ngoài thành còn chưa kết án. Mấy hôm trước kể cả thừa tướng thiên kim cũng vô cớ mất tích tại phủ nha. Kinh thành đang sốt ruột ép tri phủ phải tức tốc điều tra cho ra sự việc. Đó là danh giá đại tiểu thư, tể tướng lại là ân sư của Mạc tri phủ, lẽ nào bọn họ không có dốc sức làm việc? Nhưng mất tích vẫn cứ là mất tích, nằng ta cứ như bị bốc hơi, không có để lại chút manh mối nào, lấy gì để mà điều tra.

Hần vừa rót xong chung trà, thở dài một tiếng, dự định uống cạn thì chợt khựng lại. Trong chung trà, chẳng phải đang phản chiếu một bóng đen bí ẩn trên xà nhà sao? Nhịp tim Thừa Chí bỗng tăng tốc đập mạnh. Hần bỏ chung trà xuống, lần này dùng cái khay bưng bằng thiếc mà nhìn kỹ kẻ bí ẩn kia.

Là đạo tặc, đạo tặc hắc y đang say mê ngồi đọc sách. Nửa đêm nửa hôm, mặc nguyên cây đèn thui lụi như thế đột nhập nha môn, chắc không có việc gì tốt. Thừa Chí bình thần đứng lên khỏi bàn, vươn vai một cái, rồi coi như không có việc gì từ tốn đi ra ngoài. Cửa vừa khép lại, hần tức tốc chạy đi báo cho đám lính canh tuần. Nhưng mà phàm mỗi lần hần vội vã thì liền vấp té. Chân phải của hần vốn bị tật không thể chạy nhanh được, cứ như vậy khắp khiêng đi nhanh để tìm người tới bắt cho được đạo tặc kia.

Nào ngờ chưa báo cho ai, đã nghe một hồi kèn lanh canh vang vọng. Đám tuần bảo đang tức tốc kéo chạy rần rần về phía nhà lao, đèn đuốc cũng thấp sáng trưng.

-Mau đến đây, có người đột nhập. - Thừa Chí la lên.

-Nghiêm sư gia, chúng tôi biết rồi. Lý bồ đầu đang cùng y giao chiến ở phía trước ngục giam. - Một tên lính canh báo lại.

-Cái gì, lại có người đột nhập? - Thừa Chí thiếu điều muốn nhảy dựng lên vì thông tin này. - Nhưng mà kẻ đột nhập mà ta nói đang ở trong phòng văn thư kia kìa.

-Vậy sao? Anh em, chúng ta mau cùng Nghiêm sư gia đến phòng văn thư vậy. Thế là Thừa Chí lại vội vã dẫn năm sáu lính canh đi về phòng văn thư. Nhưng hần cứ khắp khả khắp khiêng khiến đám lính đi sau đến là sốt ruột. Biết mình liên lụy mọi người, Thừa Chí liền một phen hổ thẹn. Hần xua tay, bảo mọi người chạy tới đó trước xem sao.

“Vẫn là hận bản thân vô dụng!” Hần thở dốc, mệt mỏi với cái chân của mình.

Thừa Chí chạy được đến được phòng văn thư, thì chỉ thấy một đám lính nằm la liệt trên sàn. Hần lập tức lui ra, lấy ống tay áo bịt mũi lại.

“Toàn bộ họ đã bị trúng mê dược rồi!” Hần ghé mắt nhìn vào, thì thấy người áo đen trên xà nhà đã biến mất. “Là kẻ nguy hiểm nào đã ra tay, và mục đích của y là gì?”

^ _ ^

Hoàng Bích Tuyền ngàn lần cũng không thể tin nổi lại có một cao thủ võ lâm ẩn mình trong phủ Tiết Châu. Nàng suy đi tính lại, thấy địa phương duy nhất có thể dấu người không nơi nào thích hợp bằng nhà lao. Tuy là không lý nào tự nhiên tri phủ lại cả gan bắt nhốt tiểu thư nhà thừa tướng, nhưng Bích Tuyền cảm thấy cứ đi tìm sẽ được an lòng hơn.

Một thân bản lãnh chân truyền của Hoàng tướng quân, Bích Tuyền tự tin xông vào lao phòng như chốn không người. Nào ngờ cả sân còn chưa đặt chân vào được, đã bị người ta chặn lại trên nóc nhà.

Người xuất hiện trước mắt nàng một thân y phục xanh đỏ rối mắt, đầu đội mũ quan, lại cầm thêm khoái đao thì chắc chắn là bồ khoái rồi.

-Quan gia nhà người cũng rảnh rồi nhỉ? Tối không đi ngủ còn chạy lên nóc nhà làm gì? - Bích Tuyền giọng nhạo báng trước.

-Cuồng đồ nhà ngươi, tối không đi đào tường khoét vách, hay trộm hoa nhà nào, chạy tới nha môn này để làm cái gì? - Lương Anh Tân cũng ngạo giọng đối đáp.

-Trộm hoa nhà dân thường cũng chán rồi, ta muốn thử tới đây trộm đạo nhà bồ khoái các ngươi. Bích Tuyền vừa nói, tay đã xuất ra cừu khúc còn tấn công. Loại vũ khí này bình thường nàng vẫn quần quanh trong ống tay, bề ngoài nhìn như không có gì, nhưng tùy thời đều có thể xuất động đánh người. Đầu côn có mấu nhọn, vô cùng không khách khí đập xuống đầu bồ khoái. Anh Tân liền vung đao đỡ trọn một đòn tấn công hiểm hóc kia.

-Hoa tặc, vậy là ngươi đã khai rồi nha. Dựa theo Việt Quốc luật hình, một là người có ý đồ trộm đạo, hai là tấn công vào trọng địa, ba là hành hung quan viên. Với ba tội này, ta buộc phải bắt ngươi lại rồi thẩm tra sau. - Anh Tân cười cười, tay giữ chặt một đầu côn.

-Vậy để coi ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. Bích Tuyền vung cổ tay, dẫn phát nội lực để tấn công Anh Tân. Hộ khẩu hần tê rần, buộc phải buông một đầu côn ra. Chỉ trong chớp nhoáng, cừu khúc còn lại như độc xà tiếp tục mổ xuống. Keng, hai thứ vũ khí kim loại chạm nhau, âm vang ra thanh thúy. Tiếp theo đó, đám lính canh chỉ thấy toàn là những vệt nhá sáng trên mái nhà. Hai thứ vũ khí nguy hiểm chạm nhau lần nào cũng đều toé lửa.

Ban đầu cả hai người đều e dè, nhưng ngay khi họ nhận ra thực lực đối phương tuyệt không thua kém mình, bèn dốc hết sức tấn công.

Anh Tân sử dụng là đao pháp của bộ khoái chính thống được triều đình huấn luyện, nhưng Bích Tuyền vẫn nhận ra được có chút gì đó ảo diệu biến hoá bên trong. Giống như một chiêu bổ xuống của hần, nếu theo đúng chính phải thì chỉ nhắm vào tay nhằm không chế tội phạm, đằng này Anh Tân lại sử dụng bản đao đập mạnh vào bên sườn nàng.

Bích Tuyền nắm hai đầu côn, dùng thân vũ khí để chống lại đòn tấn công đột ngột đó. Nhưng mà nàng không tính tới luồng nội lực hùng hậu hần phát động kèm theo. Ngồi dưới chân Bích Tuyền rạn vỡ, nàng trượt dài, sau đó khó giữ được thăng bằng nên ngã nhào xuống dưới đất.

Thân chưa kịp trụ vững, vừa quay người lại đã thấy đao kề trên cổ. Tiểu tướng Hoàng Tuyền mười tám tuổi, lần đầu tiên nếm mùi thất bại là như thế nào.

-Đạo tặc, chắc ngươi cũng đã hiểu rõ rồi, càng chống cự, ta sẽ càng khó nường tay hơn. - Anh Tân nhếch miệng cười độc ác. Bích Tuyền đang nổi giận bồng bồng, nghe hần nói thế cũng đành phải buông tay chịu trói. Quả thật là cao thủ so chiêu, thắng bại trong gang tấc, khó lòng mà nường tay cho kẻ đánh ngang ngửa với mình. Lần này không biết là may mắn hay xui xẻo, mấy viên ngồi võ vụn mới đẩy nàng vào thế hạ phong. Nếu họ tiếp tục đánh nhau dữ dội như lúc này, chắc chỉ có thể dừng lại khi phân ra kẻ sống người chết.

Thấy đạo tặc đã buông bỏ đầu khí, Anh Tân liền trở tay dùng dây thừng cột lại. Sau khi đã giao người cho đám lính canh, hần tức tốc chạy đi xung quanh kiểm tra. Sự việc đêm nay vừa bất ngờ vừa đáng nghi, không thể dễ dàng tin rằng mọi thứ đã được khống chế hết được.

^ ^

Lúc mà Chân Duyên nghe được động tĩnh, nàng vẫn còn đang cần mẫn lục lọi trong căn phòng kia. Ước định kim lang tử muội, nếu có biến mạnh ai nấy chạy. Chân Duyên mau chóng bỏ ngang cuộc lục soát, bật mở cửa sổ nhảy ngay ra sân. Vừa vịn lúc đó một nhóm lính canh chạy tới chỗ nàng.

Chân Duyên liền như con mèo nhỏ nhảy phốc lên tường rào chạy trốn. Bất ngờ hơn là phía bên kia đã có sẵn một đám người cầm đuốc sáng rực chờ nàng. Đúng là oan gia ngõ hẹp, cuối cùng nàng cũng đã gặp mặt cừu nhân ở Tiết Châu rồi.

Mạc Thuỷ Linh quắc mắt nhìn nàng.

4. Chương 4: Biểu Muội Thân Thiết

Nhìn xem quan tri phủ kia, hai năm không gặp, dường như y cũng đã lớn hơn một chút rồi. Năm đó tân khoa trạng nguyên quả thật là thiên tài, chỉ mới mười lăm tuổi đã đứng đầu tam khôi. Đáng tiếc, chính vì y trẻ như thế liền không vừa mắt công chúa. Đối với thiếu nữ mười bảy, thành nhóc mười lăm thật giống trẻ con còn chưa biết đóng khổ. Lại còn trời sinh ra dễ thương, tròn vo đáng yêu. Mà công chúa lại kỵ nhất những thứ đáng yêu. Bởi vì nàng gặp những thứ tròn vo sẽ liền lộ ra bộ mặt si mê mất tư cách, nên Chân Duyên vô cùng nghiêm khắc với bản thân mình, quyết không thể lộ ra điểm yếu là nàng thích trẻ con.

Nào ngờ y mười bảy tuổi lại triệt để thay đổi thành bộ dáng này. Tự nhiên lại cao lên nhiều đến vậy, lại còn ốm đi, khuôn mặt thon dài chẳng phúng phính như xưa nữa. “Thật khiến người ta chán ghét.” Đâu rồi đôi mắt to long lanh chỉ chờ ngấn lệ? Đâu rồi đôi môi hồng chỉ chực hé nở như nụ hoa sen? “Bây giờ thì tốt lắm sao, mắt lại luyện được kiểu nhìn như sát thủ như vậy. Cũng chỉ là người thôi, người có nhìn vậy cũng không giết chết được ta đâu.”

Hai bả khoái được điều động để dời vị đạo tặc đang đứng trên tường cao xuống. Chân Duyên giơ tay ngăn cản, để những kẻ dư thừa kia không chạm đến người mình.

-Tự ta xuống. Các người cứ thử chạm vào ta xem, sau này chỉ sợ hối hận không kịp. Nàng duyên dáng nhảy xuống đất, từ từ đi tới đối mặt với tri phủ đại nhân.

-Cuồng đồ to gan, người muốn làm gì? Mau giơ tay chịu trời đi. - Thủy Linh nghiêm giọng la to.

-Giơ tay chịu trời. Sợ rằng ta có giơ tay, thì người cũng không dám trời đâu. - Nàng cười gằn.

-Lớn lối, người là ai mà ta không dám bắt. Mạc Thủy Linh ta chí công vô tư, thanh liêm trong sạch, chưa từng cúi đầu trước cường quyền áp bức, cho dù người có là hoàng thân quốc thích, khi phạm tội ta cũng ...Để mặc cho Mạc tri phủ thao thao về đạo làm quan, Chân Duyên chỉ nhẹ nhàng giơ tay tháo khăn bịt mắt ra, sau đó nở nụ cười đe dọa nhất mà nàng từng biết. Mạc Thủy Linh nhanh chóng cứng họng không nói nữa. Ác mộng ám ảnh y suốt hai năm trời, rốt cuộc đã trở thành sự thật rồi.

-Công ... công ... - Y run lập cập không thể nói nổi hai chữ công chúa.

-Biểu ca, cuối cùng đã tìm ra được huynh rồi. Tiểu Duyên thật mừng quá sức. - Nàng ngay lập tức trở mặt, biểu lộ thân thiết nhào vào người của Mạc Thủy Linh. Y như chạm phải tà ma quỷ quái, nhảy dựng lên, tận lực tránh xa nàng. Thủy Linh té ngã xuống đất, sau đó lù lù giật ngược về sau thật thảm thương vô cùng. Vậy mà Chân Duyên lại giả tâm độc ác, nàng nhào theo, nắm cổ chân y mà kéo về.

-Biểu ca, huynh gặp muội cũng không cần kính hỷ đến vậy, người ta cũng thật sự nhớ huynh mà. - Lần đầu tiên nàng cảm thấy nũng nịu cũng không mất mặt. Thật sự là doạ người cũng vui quá xá mà.

-Công ... công ... - Thủy Linh lại tiếp tục lấp bắp.

-Mau gọi ta biểu muội. - Nàng kề miệng vào tai y, gần từng chữ rõ ràng.

-Biểu ... biểu muội?

-Đó, vậy huynh có bắt biểu muội không? - Nàng cười ngọt ngào hỏi.

-Không ... sao dám bắt.

-Vậy là xong. Nàng phỉ tay đứng dậy như chưa từng xảy ra việc gì hết. Vậy là ác ngôn công chúa chỉ biết nói lời thật lần đầu tiên nói dối. Mà lời nói dối của nàng, còn có hiệu quả giết người kinh khủng hơn lời nói thật gấp trăm lần. Không giống như Bích Tuyền thường xuyên than phiền nữa, có lẽ nàng đã học được cách đặt điều dựng chuyện rồi.

^ ^

-Hạ quan tham kiến công chúa. Chân Duyên ngồi trên vị trí thượng tọa, để Thủy Linh quỳ dưới đất triều bái mình. “Bây giờ, tại sao nhìn y lại thấy hình ảnh khi xưa vậy ta?” Gương mặt ảm ức, khoé mi uơn ướn. Nàng sao lại cảm thấy thực sự hả hê trong lòng vậy nè.

Cứ tưởng y vì mình sẽ ôm hận, khi gặp lại chỉ muốn trả thù cho thoả dạ. Nào ngờ vẫn giống như hai năm về trước, chỉ là một tiểu thổ bạch nhút nhát e sợ. Đúng là chỉ có vẻ ngoài thay đổi, tính tình vẫn không tiến bộ thêm chút nào.

-Bổn cung vi phục xuất tuần ... - Nàng bắt đầu lên giọng kể cả. - ... vì để điều tra dân tình, cũng như hoạt động quan viên địa phương. Đây là nhiệm vụ bí mật theo thánh chỉ của hoàng thượng, tốt nhất người không được tiết lộ ra ngoài. (Lộ ra ta sẽ bị bắt về) Tạm thời ta sẽ ở trong phủ với thân phận là biểu muội.

-Dạ, hạ quan đã rõ. - Y sợ hãi, ngay lập tức dập đầu lĩnh mệnh.

-Còn nữa ...Đột nhiên bên ngoài thư phòng của Thuỷ Linh lại có tiếng người ồn ào.

-Phu nhân, xin người dừng vào trong, đại nhân đang ...

-Tránh ra, ta nghe nói có biểu muội gì đó tới tìm. Biểu muội nó là ai, sao ta đây không biết. Tiếng tranh cãi đã cắt ngang kim ngôn của công chúa. Chân Duyên theo thói quen nhướn mày, gửi cho Thuỷ Linh ý tứ trách phạt hạ nhân.

-Là mẫu thân của hạ quan. - Y ngay lập tức giải thích.

-Vậy coi bộ thân phận biểu muội không xong rồi nhỉ? - Nàng nheo mắt nhìn, ra vẻ 'người mau giải quyết phiền phức cho ta đi'. Cửa phòng bật mở, Thuỷ Linh mau chóng đứng dậy. Công chúa đã ra lệnh, thân phận của nàng là bí mật, vì vậy không thể để ai khác biết tri phủ đang phủ phục trước một nữ nhân.

-Linh nhi, cô nương đây là ai? Mạc phu nhân gương mặt đầm đăm khó chịu, tóc bạc hoa râm, tám chín phần giống bộ dạng của Hoài Niệm khi dịch dung. Chỉ là một người giống người côi trên lâm lý ít nói, một người giống như bà mẹ chồng hung ác với nàng dâu.

-Mẫu thân, sao người lại vào đây? - Thuỷ Linh ngay lập tức bước tới, chần ngay tầm nhìn khó chịu của Mạc phu nhân với công chúa.

-Tránh ra, bởi vì ta nghe con vừa mới mang một nữ nhân về tư phòng. Biểu muội là người nào chứ? Ta sao lại không biết người này là ai?

-Mẫu thân, nàng không phải biểu muội. Nàng là ... - Y lại ấp úng không biết nói thế nào cho rõ.

-Là cái gì? - Mạc Phu nhân nóng nảy gạt con mình ra để nhìn cho rõ người mà hấn dẫu diêm.

-Đúng vậy, là cái gì? Mau nói ẹ chàng biết quan hệ của chúng ta đi. Chân Duyên thấy người bị nạn, còn tiện tay ném thêm đá xuống giếng. Nhìn y khổ sở bị hai bên ép buộc, nàng tự nhiên thấy sáng khoái vô cùng.

-Con thì có quan hệ gì với cô ta? - Phu nhân nóng giận nhìn hấn. - Mạc Thuỷ Linh, mau nói ẹ nghe. Nên nhớ, con đã có hôn ước với Tổng tiểu thư, đừng nói là mình ra ngoài gây hoạ nhé.

-Cái gì, có hôn ước? - Chân Duyên đột nhiên đứng dậy đập bàn. Thuỷ Linh thấy nàng phát hoả thì lại càng run rẩy.

-Đúng vậy, con trai ta đã có hôn ước với Tổng tiểu thư của nhà đại học sĩ. - Mạc phu nhân thấy nàng tức giận, cho rằng mình đã đoán trúng rồi, ngay lập tức công kích kể lạ mặt. - Nói cho cô nương hay, để cô đừng tơ tưởng nữa. Thuỷ Linh dù sao cũng là trạng nguyên đương nhiệm, là tri phủ đại nhân của cái vùng Tiết Châu này. Nó vốn tài mạo xuất chúng, lại có trái tim yếu mềm, nên nữ nhân bám theo cũng nhiều như đĩa vắt trong ruộng. Cũng có nhiều con đĩa, mơ mộng đeo chân hạc. Nhưng ta thiết nghĩ cô nương cũng nên biết lượng sức, xem mình có sánh nổi với Tổng tiểu thư nhà học sĩ người ta hay không. Xem ra Mạc phu nhân không chỉ yêu thương con quá độ, mà nhiều năm qua cũng đã rất đau đầu với tình trạng nữ nhân theo đuổi Thuỷ Linh. Y lại cứ lòng vòng, hết sợ người kia buồn lại sợ nàng này phật ý. Ai cũng không thể kiên quyết từ chối, mới xảy ra thể cuộc giữa đường bị ba bốn nữ nhân giành giật, kéo đến rách áo, trở thành đề tài bàn tán ồn ào một thời gian ở Tiết Châu. Rốt cuộc Mạc phu nhân trăm khó, ngàn khó mới tìm bà mai tốt để dạm hỏi Tổng tiểu thư nhà học sĩ cho Thuỷ Linh. Sau đó lại dùng nước mắt kể khổ, dùng tiên phu để ép y phải chiều theo ý bà.

Ngày thành thân chỉ còn một tháng nữa, tưởng đâu có thể thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe y mang một cô nương không rõ lai lịch đem về phòng riêng. Phen này dù có phải diễn vai ác mẫu, bà cũng không thể để sự

nghiệp con mình bị huỷ trong tay phụ nữ được.

-Người đã đính hôn? - Chân Duyên không hề đếm xỉa gì đến lời lẽ dông dài của Mạc phu nhân, nàng chỉ dùng đôi mắt sắc lạnh tia thẳng vào chỗ Mạc Thuỷ Linh. Y hoảng sợ rúm người trước ánh mắt của nàng. Y vẫn còn nhớ hai năm trước nàng quyền uy như thế nào xuất hiện trước mặt mình. Y cũng nhớ nàng đã tàn nhẫn như thế nào đập nát trái tim non trẻ của mình. Ác ngôn công chúa, đã không biết bao nhiêu người chỉ vì một câu nói của nàng mà tìm đường tự vẫn không xong. Y chỉ âm ức đến thổ huyết, hôn mê ba ngày coi như là nhẹ tội lắm rồi. Những tưởng chạy đi xa kinh thành một chút sẽ tránh khỏi nỗi ám ảnh này. Không ngờ biến biệt suốt hai năm, ác ma lại mò tới đe dọa y tiếp.

-Nói, có phải đính hôn rồi không? - Nàng nạt một tiếng.

-Phải, đính hôn rồi. - Y như trẻ ngoan trước mặt lão sư, thành thật thừa nhận tất cả.

-Vậy ta phải làm sao?

-Biểu muội thì có làm sao? - Y run rẩy hỏi.

-Ta không phải biểu muội của chàng ... - Nàng lại hét nữa.

-Đúng là không phải. - Y lăm bằm lặp lại.

-... mà là hôn thê đã đính ước. - Chân Duyên tiếp tục mớm cung.

-Cái gì mà đính ước? - Tới lượt Mạc phu nhân thể hiện khả năng cổ hòng của bà. - Đừng nói xạo, ta chưa từng nghe tới.

-Từ hai năm trước. - Nàng khinh khỉnh cười. Thấy chọc người khác nổi giận thật là một trò đùa thú vị.

-Từ hai năm trước? - Mạc phu nhân lắp bắp. - Thuỷ Linh có thật không? Có phải lúc con rời khỏi nhà lên kinh ứng thí không?

-Chúng ta tự định chung thân. - Chân Duyên tự tiện khai man.

-Vậy thì ta không công nhận. - Mạc phu nhân kiên quyết phản đối.

-Chúng ta cũng có da thịt chi thân. - Nàng càng nói càng bạo, cảm thấy không muốn chịu thua lão quyền bà này.

-Cái này là do đấng phụ nhà cô ám hại Thuỷ Linh nhà chúng ta phải không? Đúng là lằng lơ mà. Ta không chấp nhận đứa như cô làm con dâu nhà mình. - Mạc phu nhân la hét.

-Ta đã có cốt nhục của chàng. - Chân Duyên tung tuyệt chiêu cuối cùng. Sống lâu nơi hậu cung, nàng không xa lạ với những chiêu ám đấu. Quả nhiên không chỉ Mạc phu nhân cứng họng, mà Thuỷ Linh cũng sốc không chịu nổi. Hai mắt y trợn trắng, khảng khái ngã lăn quay ra sàn nhà. Nổi oan Thị Kính này, làm sao y gánh vác cho nổi. Dù công chúa ngang bướng có muốn chọc giận mẫu thân y, cũng đâu cần dùng đến chiêu này. Mạo phạm công chúa, thân y làm sao thoát nổi tội. Thanh danh y không còn cũng được đi; sao nàng ngay cả trình tiết của mình cũng mang xuống chà đạp. “Công chúa ác ma, thật ra nàng ám hại ta vì lý do gì. Mạc Thuỷ Linh chết thật không nhắm mắt!”

5. Chương 5: Xâm Nhập Điều Tra

Đại phu khám xong ra về, chỉ nói rằng Mạc tri phủ phủ nhất thời bị kích động quá mức, tạm thời hôn mê, không có gì đáng ngại. Chân Duyên và Mạc phu nhân đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Nàng đứng ngó nghiêng bên cạnh, cố tìm hiểu tại sao Thuỷ Linh lại yếu ớt như lá khô mùa thu đến thế này.

Mạc phu nhân nhìn nữ nhân điều ngoa đi qua đi lại trong phòng thì thấy chướng mắt lắm. Tính lớn tiếng đuổi nàng đi, nhưng nghĩ nếu thật sự nàng đã có cốt nhục nhà họ Mạc, thì không thể để cháu mình lưu lạc bên ngoài được.

-Này, người mau nói cho ta. Rốt cuộc là có thật sự mang thai không? - Bà nghiêm giọng hỏi.

-Không mang thai, ta ngàn dặm xa xôi đến đây làm gì? - Chân Duyên trợn mắt trả lời. Phóng lao thì phải theo lao, nàng không muốn mình chưa điều tra được gì lại bị bắt lỗi ra khỏi phủ.

-Bao lâu rồi?

-Ồ, đại khái là một tháng đi. - Nàng lẩm bẩm tính toán. Thân mình như vậy, sợ nói bốn năm tháng thì khó mà ai tin.

-Cái gì? Mới một tháng thì làm sao biết được?

-Là mới một tháng trước đại phu bắt mạch ra. Mạc phu nhân lại thở dài, đêm nay thật quá mệt mỏi rồi. Vừa nghe có trộm đột nhập vào nha môn, vừa nghe được con trai giầu nữ nhân bên ngoài. Bây giờ lại nghe có người mang bụng tới đòi công đạo. Bà thật sự là choáng váng với tin tức này. Còn một tháng nữa là con dâu mới sẽ bước vào nhà, làm sao có thể sắp xếp cho ổn thoả mọi chuyện đây.

-Thôi, người cứ lui xuống nghỉ ngơi đi. Có gì sáng ra chúng ta ba mặt một lời nói cho xong chuyện.

-Nhưng ta vẫn còn vài chuyện ... - Chân Duyên tính lớn giọng nói tiếp, nhưng đại lão gia của phủ này đã bắt tỉnh rồi, nên đành phải tay như không. - Thôi bỏ đi, dù sao bà cũng không xử lý được.

-Cái con bé này, sao lại ăn nói ngông nghênh đến thế. - Mạc phu nhân giận dữ hét lên.

-Thì bà ngay từ đầu cũng có ăn nói lịch sự gì đâu. Vừa nói người khác là đĩa vắt, vừa gọi người ta là đấng phụ ... - Chân Duyên nguýt dài, sau đó quay lưng, tự tiện bỏ đi.

-Người ... người ... - Mạc phu nhân lắp bắp mãi nhưng cụng tức cứ nghẹn ở họng khiến bà không thể nói tiếp. Đột nhập không thành, Chân Duyên đã chuyển sang kế hoạch xâm nhập luôn. Nàng đi thẳng đến căn phòng trước kia mà Nhã Muội từng ở, đường đường chính chính dọn vào. Cuộc cải vã của Mạc phu nhân và Chân Duyên lúc này đã vang động khắp Mạc phủ, thành ra đám người hầu đã biết rõ thân phận của nữ nhân mới vào ở này. Đại nhân ngất xỉu chỉ vì mẫu thân đòi đuổi tình nhân, cũng cho thấy nàng ta có can lực lượng trong lòng tri phủ lắm. Nên dù căn phòng đó là hiện trường bị niêm phong, ai cũng không dám bước ra ngăn cản nàng một tiếng. Dù sao điều tra cũng đã làm qua rồi, có thu được manh mối gì từ trong phòng đó đâu mà giữ. Chân Duyên lại châm đèn cả đêm tiếp tục lục xét căn phòng.

^ _ ^

Bích Tuyền ngồi tù chưa đến sáng đã được tự do tiêu dao đi ra ngoài. Dù bồ khoái Lương Anh Tân có lợi hại đến cỡ nào cũng không thể phân thân ra khắp nơi để vừa lục xét nha môn, vừa canh chừng tội phạm được. Cao thủ dùng độc lại mang trong người rất nhiều mê hương. Hoài Niệm chỉ cần giở chút công phu, hai tỷ muội bọn họ đã có thể thẳng đường đi về nhà trọ.

-Nhị tỷ bị bắt rồi. - Bích Tuyền lo lắng nhìn căn phòng trống không thấy người. Hoài Niệm lắc đầu.

-Không bị bắt. - Trò chơi đoán ý lại bắt đầu. Nàng gật đầu.

-Vậy là vẫn còn trong phủ. Gật đầu.

-Hay thế, lính canh ồn ào truy xét nhưng không bắt được. Lắc đầu.

-Thế là bị bắt rồi sao? Lắc đầu.

-Đại tỷ. Năn nỉ tỷ, làm ơn nói uội biết một chút thông tin đi. Người ta đang lo sôi ruột nè.

-Nằm vùng. - Hoài Niệm vẫn vô cùng tiết kiệm chữ nghĩa.

-Vậy tức là nhị tỷ đã bị bắt, sau đó không bị nhốt, lại tiếp tục trà trộn bên trong nha phủ. - Bích Tuyền dịch lại lời của đại tỷ. Gật đầu.

-Vậy thì không cần lo lắng nữa. Trước mắt chúng ta nghỉ ngơi cái đã, sáng hôm sau sẽ bàn đối sách mới. Gật đầu.

Chính vì vậy, hai người bọn họ cùng chia nhau về phòng ngủ. Kết thúc một ngày đầy sóng gió ồn ào. Ngày đầu tiên ở Tiết Châu, không điều tra ra gì hết, chỉ thành công cài được một người vào làm thám tử hiện trường.

^ _ ^
Sáng sớm tinh mơ, Lương bồ khoái kéo người đi truy xét gian tặc. Tất cả quán lớn hẻm nhỏ đều bị lục xét, truy quét qua. Chỉ có đến tầng hai của nhà trọ Phúc Lai là không thể tiến vào được nữa, mùi mê hương ngòn ngọt vẫn còn lãng vãng xung quanh dãy lầu này.

-Đây đích thị là chỗ tội phạm đang lẫn trốn. Hẩn dẫn người lui xuống, bao vây xung quanh lầu. Khi mê hương vẫn còn ở chỗ đó, không có ai tiến lên mà không ngủ gục trực tiếp ngay tại bậc cầu thang. Kết quả là cho đến khi nắng lên cao trên đỉnh đầu. Bồ khoái liền ngay lập tức xông vào bắt người khẩn cấp.

Hai cha con người bán thuốc dạo đang thu dọn quần áo. Một lão bà cầm điếu nghênh ngang ngồi uống trà sáng, một tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần vẫn còn bị ảnh hưởng của mê hương ôm gối ngủ say. Một người thương gia lỡ đường chuẩn bị chờ hàng về phía nam. Một công tử thế gia không rõ danh tính. Trong số những người này, Anh Tân không thể phân biệt ra đâu là kẻ mình mới để xảy ngày hôm qua.

Theo lý mà nói, cô nương cùng lão bà có thể cho qua được. Người đột nhập vào nha môn là một nam nhân có võ công rất cao. Nhưng cha con người bán thuốc, thương gia và vị công tử kia đều không ai có nội lực. Rốt cuộc là kẻ gian ở chỗ nào? Rõ ràng là mùi mê được của gã đang ở đây.

Bích Tuyền thật bức bối khi chưa tới giữa trưa lại bị làm phiền sớm. Nàng hoảng hốt khi nhận ra một đám nam nhân đã áp sát vào phòng mình rồi. Bích Tuyền cau gắt nhảy tung ra khỏi chăn, tính ấy tên kia biết thế nào là cao thấp. Nhưng nàng lại quên mất mình có thói quen hay cởi hết đồ trước khi ngủ. Thế nên khi nàng vừa mở cửa ra, bồ khoái kia nhìn nàng đến đứng tròng, sau đó đóng sầm cửa lại, hết dám truy xét với bắt bó luôn.

Nàng lúc này mới tỉnh hồn lại một chút, tiếng hét cao chói lói vang lên lạnh lạnh trong phòng. Ai da, thân thể mười tám năm giữ trong sạch, chỉ để cho nữ nhân thấy qua, bây giờ bị tên bồ khoái kia nhìn trợn rồi. Nàng tức tốc mặc y phục vào, chuẩn bị nhảy ra móc mắt kẻ kia.

“Nhưng khoan đã, kẻ địch đã đến tận hang ổ, mình chẳng lẽ lại ngu ngốc đưa tay chịu trời.” Nàng sức nhớ lại bản thân mình và Anh Tân võ công ngang ngửa nhau, làm sao có thể ra tay hạ sát hãn bây giờ.

Bên ngoài vẫn còn có người đầu óc bấn loạn bây giờ mới tỉnh táo lại được. Nhìn thấy một màn xuân quang kia, đã làm hãn bốc hỏa lên đầu, xém nữa ngay cả máu mũi cũng chảy ra. Xem ra cơ thể hãn quá nhiệt rồi, cần phải uống nước mát để điều hoà lại.

Anh Tân hẩn giọng, lấy vẻ nghiêm túc gõ cửa phòng thêm lần nữa.

-Cô nương, bồ khoái truy bắt người. Xin nàng làm ơn y phục chỉnh tề, để giúp đỡ chúng ta hoàn thành công tác. Hừ, trên đời có vụ bắt bó nào kêu người ta hãy chỉnh đốn trang phục rồi mới đi vào bắt không. Từ cổ chí kim, chắc chỉ có vụ án này là thuộc hàng kinh điển nhất. Bích Tuyền hậm hực lấy nữ phục trong đồng đồ tỷ muội bọn họ mua hôm trước ra. Nếu không phải vì che dấu danh tính, nàng sao phải tới mức này. Ngay cả lão cha Hoàng tướng quân, nuôi nàng mười mấy năm còn chưa được nhìn thấy con mình mặc nữ phục, vậy mà bây giờ lại phải cho tên người ngoài này thấy. Nàng thật lấy làm ầm ục mà.

Bích Tuyền mở cửa một lần nữa, Anh Tân giật mình. Sau khi nhìn ngắm kỹ càng, xác định nàng thật sự y phục chỉnh tề, hãn mới ngoắc tay cho đám lính canh đứng chờ phía sau đi vào phòng lục xét. Kết quả là thu được mấy bộ y phục của nam nhi, hãn liền quắc mắt nhìn nàng đầy đe dọa.

-Là của phu quân tiện thiếp. - Nàng dùng ánh mắt sợ sệt nhìn hãn.

-Tướng công nàng hiện đang ở đâu?

-Đi cả đêm không về.

-À ...Vây là tội danh đã định, Hoàng phu nhân liền được mời vào trong danh sách những người bị tình nghi, phải đem về nha môn thẩm vấn.

Trong khi Bích Tuyền rộn ràng với chuyện trang phục buổi sáng, Hoài Niệm đã hoàn thành lột hoá trang của mình. Niệm bà bà hoàn toàn không bị ai chú ý tới, quan binh kéo đi hết rồi, ông chủ quán mới giật mình nhìn bà già đứng trong góc. Lão thái bà này, lần nào cũng khiến ông một phen hoảng hốt.

Hai vị muối muối của mình đều lần lượt trà trộn vào nha môn. Xem ra đại tỷ đây cũng phải giúp các nàng ấy một tay mới được.

6. Chương 6: Tri Phủ Tiết Châu

-Sư gia, sư gia. - Có người hốt hơi hốt hải chạy vào công đường.

-Chuyện gì? - Thừa Chí bật dậy lên tiếng.Sáng hôm nay, đột nhiên Lương bỏ khoải đi tra xét toàn thành, bắt một lô lốc những kẻ tình nghi mang về thẩm vấn. Vụ nha môn bị đột nhập ngày hôm qua, tổng cộng có ba kẻ áo đen được ghi nhận, nhưng hiện nay không có được chút manh mối nào. Một kẻ mà hắn đã từng thấy trong phòng văn thư, một kẻ xông vào lao phòng, một kẻ là biểu muối của đại nhân đã được bảo lãnh.

Mạc tri phủ vì gia sự đã anh dũng ngã bệnh. Công việc ở nha môn này, liền thẳng hàng đổ xuống đầu Nghiêm Thừa Chí. Hắn vừa phải xử lý công văn, vừa phụ giúp thẩm tra qua mấy chục kẻ tình nghi. Thật sự là thần tiên cũng phải nổi giận. Tại sao lương ba cọc ba đồng lại phải làm bán mạng thế này.

-Sư gia, có người đến xin làm tạp vụ.

-Cái sự việc này cũng phải hỏi đến ta sao? - Thừa Chí chán nản xoa xoa trán. - Thoả thuận giá cả rồi viết giao kèo, điểm chỉ mang tới đây.Nhờ một lời của sư gia, Niệm bà bà được thoả mái thông qua vòng phỏng vấn, trực tiếp tiến vào nha môn làm tạp vụ. Lúc này thuật ẩn thân của Hoài Niệm thật sự đã phát huy tác dụng cực điểm. Phòng bếp luôn dính ninh nàng đang giặt đồ, phòng giặt nghĩ rằng nàng đang quét sân, đám lao công thì cho rằng nàng đang đi chợ. Cứ như vậy, họ thấy rằng Niệm bà bà thật cần cù chăm chỉ, nhưng kỳ thật nàng đang ở sâu sau ngòai căn hạt dưa.

Ba tỷ muối bọn họ đã tìm được vị trí thích hợp để bắt đầu điều tra vụ án.

Bích Tuyền khi bị bắt về chỉ một nháo, hai khóc, ba lắc đầu không biết. Thế nên không ai làm được gì nàng, đành phải tạm thời cắt người theo dõi, xem chừng nào tướng công của nàng xuất hiện thì ngay lập tức bắt y. Vậy nên Bích Tuyền được chạy ở vòng ngoài, đi điều tra đám giang hồ thổ phỉ vùng xung quanh.

Chân Duyên thì truy xét trong nội bộ Mạc phủ. Thuỷ Linh là học trò của thừa tướng, cũng là sư huynh của Nhã Muội. Nàng ta đến Tiết Châu, không ở đâu mà lại ở chỗ của Thuỷ Linh. Nếu nói y không có quan hệ liên đới, thì khó mà chấp nhận được. Chân Duyên dùng thân phận công chúa áp bức Thuỷ Linh, ình quyền tự tung tự tác. Đối với người của Mạc phủ, nàng dùng quyền của phu nhân tương lai để hoành hành ngang ngược. Trước giờ đứng đầu Mạc phủ là Mạc phu nhân. Nhưng lúc này ở trong Mạc phủ, thái phụ là lớn nhất.

Tại nha môn, đương nhiên mọi việc đã có chiếc bóng của Niệm bà bà in dấu khắp nơi. Chỉ sau ba ngày luẩn quẩn điều tra, Hoài Niệm đang tự phân vân, không biết ai mới là tri phủ thật.

Người đầu trạng nguyên đương nhiên là Mạc Thuỷ Linh, người bị điều về Tiết Châu nhậm chức đương nhiên cũng là Mạc Thuỷ Linh. Nhưng nếu hỏi ai làm tri phủ, thì chắc chắn mọi người phải phân vân nhìn về phía Nghiêm sư gia.

Ta hỏi người, báo án phải đi tìm ai? Là sư gia. Điều động người trong nha môn là ai? Là sư gia. Thông qua mọi việc là ai? Là sư gia. Làm xong báo cáo cho ai? Là sư gia. Nhà đại nhân có chuyện, không biết làm sao thì đi hỏi ai? Là sư gia.

Nghiêm Thừa Chí làm sư gia đúng là bán sống bán chết, ngày làm đêm cũng làm. Thuỷ Linh chỉ biết chạy tới, hỏi.

-Sư gia, chỉ cần đóng dấu chỗ này là được phải không?

-Đúng vậy, thưa đại nhân. - Hắn kính cẩn trả lời.

-Sư gia, ở nhà ta bây giờ thật phiền phức.

-Nghe nói Mạc phu nhân sức khoẻ không tốt.

-Chừng nào nàng ta còn ở trong phủ, ngày đó sức khoẻ của mẫu thân ta đều không tốt. Sư gia, ta phải làm sao?

-Đừng để họ chạm mặt là được.

-Không thể đuổi tiểu Duyên đi. - Nghĩ đến nữ nhân này, Thuỷ Linh thật sự muốn phát khóc.

-Vậy thì để Mạc phu nhân tạm lánh một thời gian. Đại nhân viết thư cho a di dưới quê, muốn bà mời phu nhân cùng đi chùa báỉ phật ...

-Thừa Chí, huynh quả thật inh.Vừa nói xong, bóng người đã chạy vội đi mất. Hoài Niệm cảm chổỉ quết sần, nghe không sót một chữ nào. Thì ra mối quan hệ của họ là như vậy. Thuỷ Linh tuy là tri phủ những vẫn là một đứa trẻ con. Nghiêm Thừa Chí thân phận là thuộc hạ, nhưng vai trò thật sự chính là sư phụ. Cảm giác của hắn đối với tri phủ, giống như người chủ với con chó nhỏ. Hoài Niệm có thể khẳng định, nếu lúc này Thuỷ Linh mà oà khóc, chắc chắn hắn sẽ giơ tay ra xoa đầu. Còn khi đó Thuỷ Linh mà có đuôi, y nhất định sẽ vẫy rối rích mừng rỡ. Đầu não của nha môn Tiết Châu, chính xác là vị sư gia tức trí đa mưu này.

Mà đối với những người quá tài giỏi và thông minh. Hoài Niệm ngay lập tức căng hàng rào cảnh giác.

^ ^

Nửa đêm, ba người thần bí hội họp ở căn phòng phía sân sau nha môn. Niệm bà bà vì tứ cố vô thân, nên đã được sắp xếp ở trong khu dành cho hạ nhân. Ngoài ra, những người khác hết ngày đều đã về nhà của mình để nghỉ ngơi. Nơi này tự nhiên trở thành địa bàn của những kẻ ám muội tụ họp. Chân Duyên từ chổ ở của tri phủ chạy qua, cùng với Bích Tuyền ngoài tường nhảy vào cũng đều thập phần tiện lợi.

-Đại tỷ, muội đã điều tra, ngoài thành mười lăm dặm có một khu rừng gọi là Đào Viên. Tuy tên đẹp nhưng lại là vùng núi cấm hoang vu nguy hiểm. Ngoài những lời đồn về dã thú, còn có một vài đám thổ phỉ tụ tập. Là địa bàn của lũ sơn tặc nguy hiểm nổi tiếng khắp vùng. - Bích Tuyền báo cáo.

-Hừ, trong đất của hoàng đế lại dám lộng hành như vậy. Ta về ột đội quân san bằng chúng ngay. - Chân Duyên phát biểu.

-Nếu có bất cứ chuyện mờ ám hay vụ trọng án nào xảy ra, người ta đều ngay lập tức chỉ tay về phía núi đồ lỗi cho đám cướp Đào Viên. Có khi nào vụ tử muội mất tích, có liên quan đến bọn chúng? - Bích Tuyền đưa mắt trông chờ đại tỷ.

-Được sao? - Hoài Niệm hỏi lại.Bích Tuyền lập tức nhớ đến đám lính canh cùng dàn bộ khoái hùng hậu của nha môn này. Đừng nói là cao thủ như nàng không đối phó lại Anh Tân, kể cả những thuộc cấp của hắn cũng không phải là hạng bị thệt vô dụng. Vấn đề là bọn sơn tặc đó làm sao có thể vào thành, chứ đừng nói gì xông vào nha môn bắt người. Nếu hai bên kéo hết lực lượng ra quyết đấu một trận đẫm máu thì còn được, đằng này không hơi không tiếng đi vào thì quả thật là vô kế khả thi.

Hoài Niệm lại nhìn về phía Chân Duyên chờ đợi.

-Trong phòng của Nhã Muội vẫn giữ được tình trạng hiện có. Hòm xiểng, vật dụng đều ở trạng thái đang sử dụng, chưa từng được sắp xếp dọn dẹp qua. Có thể nói là Nhã Muội không hề có ý định rời đi. Tiền bạc tư trang cũng không mất, phấn hoa trang điểm cũng còn nguyên. Chúng ta đều biết Nhã Muội là người sĩ diện nhất, đi đâu cũng mang theo đồ trang điểm, nếu không trang điểm muội ấy nhất quyết sẽ không ra ngoài gặp người. Đồ ở đây, mà người không thấy, chắc chắn là bị bắt cóc thật rồi.

-Mục đích của bọn họ là gì? - Bích Tuyền khoanh tay suy tư. - Lâm bá bá cũng đâu có nhận được thư đe dọa hay đòi tiền chuộc. Nếu là trả thù cũng phải gửi tới một tờ giấy thông báo chứ.Đến lúc này Hoài Niệm mới lôi ra một quyển sổ dây cộm đặt lên bàn. Chân Duyên và Bích Tuyền trở mắt nhìn bốn chữ “Việt luật hình bộ”. Họ thối mắch nhìn nhau, rồi lại đưa mắt nhìn Hoài Niệm chờ giải thích. Khi không, bắt họ xem sách luật làm gì.

Hoài niệm thở dài, lật quyển sổ ra rồi xoay lại cho nhị vị tỷ muội cùng đọc.

“Ngày hai mươi sáu tháng tư, Mạc tri phủ lại chạy tới chỗ mình để mà kể khổ. Sư muội của đại nhân quả thật là vô cùng điêu ngoa, ở ngoài đường xúc phạm Kim lão bản, xảy ra tranh cãi rồi dẫn đến xô xát. Hai người họ kéo lên công đường kiện tụng, Lâm tiểu thư quả thật đã sai trái, nhưng Mạc đại nhân không biết phải làm thế nào. Ngài là đại nhân mà, mấy chuyện quan, chuyện nhà đều không thể xử sao? Thế ngài làm tri phủ để làm gì?”

Nhưng rồi Mạc đại nhân lại nước mắt lưng tròng nhìn mình trông đợi. Không thể chịu nổi khi thấy nam nhân khóc, mất hình tượng quá trời. đành phải nghĩ ra một chút tiểu xảo để làm dịu mọi việc. Thật là ... mười bảy tuổi đầu rồi còn hay khóc, nhìn thấy trẻ con như vậy, thật không nỡ bỏ. Nhưng lần sau còn làm phiền mình thế này, mình nhất quyết từ chức sư gia luôn. Sao không chịu tăng lương inh, mà cứ liên tục đem đến phiền toái ...”

Cái này dĩ nhiên không phải là sách luật gì cả, mà chính là nhật ký của Nghiêm sư gia, là nỗi lòng giống bão của Thừa Chí đại nhân luôn mặt khó đăm đăm. Bích Tuyền cùng Chân Duyên ôm nhau cười nắc nẻ. Thì ra một nam nhân cũng có thể viết nhật ký, lại còn viết dễ thương như vậy, hết giận dữ lại còn than vãn thở dài. Thật không nhìn ra người bề ngoài khô khan, nhưng trong lòng lại tràn đầy tình cảm như hắt. Thừa Chí này, quả nhiên là chủ nhân của thú cưng Thủy Linh rồi.

Hoài Niệm nhìn hai vị muội muội cười ngả nghiêng với ánh mắt thấu hiểu. Người ngoài thường nói Hoài Niệm lãnh đạm. Mỗi ngày không nói quá ba câu, mỗi câu không qua ba chữ. Lần cười gần đây nhất của nàng là mười mấy năm về trước, lúc bốn tỷ muội kết bái kim lang. Lần này, khi chôm được nhật ký của Thừa Chí về đọc, nàng quả thật đã cười một trận đủ cho hai mươi năm tiếp theo. Chỉ có thể nói là long trời lở đất, đau thắt ruột gan. Thậm chí mấy đầu móng tay của nàng đã mòn đi một nửa vì phải liên tục cào lên tường, chiếu cũng rách vài lỗ to vì đọc phải những đoạn mắc cười đến mức không chịu được.

Người mặt khó chịu như Thừa Chí không ngờ lại có khiếu viết truyện hài. Để cho bằng sơn mỹ nhân như Hoài Niệm cười điên cuồng đến vậy, phải nói hẳn là thiên tài trong số những thiên tài tấu hài.

Kết quả là đêm đó ba tỷ muội bọn họ không việc gì làm ngồi đọc trộm nhật ký của Nghiêm Thừa Chí. Thỉnh thoảng một trận cười rộ bùng nổ, họ phải dùng tay để bịt miệng lẫn nhau kéo người khác nghe được.

Đến khi trời gần sáng thì ai về chỗ người nấy. Riêng Hoài Niệm thì lẳng lặng mang trả nhật ký về chỗ cũ, thần không biết, quỷ không hay.

7. Chương 7: Bầu Trời U Ám

Sư gia Nghiêm Thừa Chí tuổi chỉ mới hai sáu nhưng tính tình khó chịu như một ông già sáu mươi hai. Mỗi lần người khác nhìn thấy hắn, không phải đang nhăn nhó đăm chiêu, thì cũng là buồn phiền thở dài. Quả thật, hắn luôn bận rộn sự vụ trong nha môn, nếu muốn hắn cười, trừ phi đem đồ tri phủ khác.

Sáng sớm hôm nay, thái độ của Thừa Chí đại nhân đặc biệt lạnh liệt. Thời tiết cũng như muốn trêu ghẹo hắn, kéo giông tố đầy trời. Đầu tháng sáu là thời gian giao mùa, ở Tiết Châu bắt đầu có những cơn mưa xuất hiện. Nhưng cơn mưa suốt cả ngày hôm qua thật khiến hắn vô cùng tức tối. Thừa Chí rất ghét trời mưa.

Mỗi khi trời mưa thì không khí thật là ẩm ướt. Trời ẩm ướt thì Mạc đại nhân sẽ ngay lập tức đổ bệnh. Mà hễ tri phủ đổ bệnh, công việc sẽ đổ lên đầu sư gia. Quả nhiên chỉ một lát sau, người bên Mạc phủ liền chạy qua thông báo đại nhân sốt cao nằm ở nhà. Mặt Thừa Chí liền đen hơn đít nồi nấu củi.

Hắn lầm lũi đi ra phía sân sau nha môn, tức tối chỉ tay lên cao kêu hai tiếng “Trời ơi!” Một đạo sét chớp loé, kèm theo tiếng sấm rền vang. Hắn sợ hãi thu tay lại, không dám than trời trách đất trong lúc giông bão nữa. Tất cả hành động buồn cười đó đều bị Hoài Niệm nhìn thấy. Nàng thề rằng mình đã lấy bánh bao nhét vào miệng, nhưng tiếng khùng khục vẫn cứ rỉ ra ngoài.

Thừa Chí giật mình quay lại, nhìn thấy một bà lão ăn bánh bao bị mắc nghẹn. Hắn liền ra tay cứu nạn, đi tới vỗ mạnh vào lưng bà lão một phát. Cái bánh văng ra lăn tròn dưới đất, bà lão đưa đôi mắt ươn ướt nhìn hắn đầy cảm kích.

-Niệm bà bà, ăn uống nên cẩn thận chứ. Bà lão này dĩ nhiên là tạp dịch mới trong nha môn, vừa cầm vừa nghênh ngang, lại tứ cố vô thân; chỉ mong nhận được vị trí lao công, có ăn có ở, tiền công không cần nhiều.

Đối với người quản lý tài chính trong nha môn như Thừa Chí mà nói, hẳn dĩ nhiên hoan nghênh những người đi làm không cần tiền công. Hơn nữa nha môn là chốn thị phi, một lão bà nghênh ngang lại vô cùng thích hợp để làm việc.

Giống như lúc này đây, Nghiêm sư gia đang ôm một bụng tức tối. Viết nhật ký không đủ giải hận, chỉ tay lên trời thì sợ bị thiên lôi đánh, thay vì nói chuyện với đầu gối, hẳn tâm sự với một lão bà bị nghênh ngang còn tốt hơn.

-Niệm bà bà, ta ghét làm sư gia lắm ...Mà sở trường của Hoài Niệm là gì, chính là biến mình như gốc cây, hoá thân thành vách tường. Nàng nghiêm túc, im lặng nghe hẳn tâm sự về cuộc đời.

Nghiêm Thừa Chí, nghe tên cũng hiểu phụ thân hẳn gửi gắm biết bao hy vọng vào đứa con trai này. Thế nhưng hẳn hoàn toàn không thích theo nghiệp gia đình, chỉ thích làm một thư sinh đọc sách viết chữ. Niềm mơ ước lớn lao nhất của hẳn, chính là giống như Mạc Thuỷ Linh, đỗ đạt trạng nguyên.

Mười lăm tuổi hẳn nhất quyết lên kinh ứng thí, nào ngờ phụ thân không cho, bắt nhốt hẳn ở nhà. Kết cục là hẳn ôm một bụng tức tối, quyết tâm ba năm sau đi thi tiếp.

Mười tám tuổi, nửa đường đi lên kinh thì người nhà chạy đến báo mẫu thân hẳn qua đời. Thừa Chí ngay lập tức về quê chịu tang mẹ. Đáng ghét là mẹ hẳn đang khoẻ mạnh sống phây phây. Hẳn lại một lần nữa trễ hẹn với việc khoa cử.

Hai mươi một tuổi trên đường đi gặp núi lở, té xuống bị thương nằm tĩnh dưỡng hết sáu tháng. Kết cục cũng là không đi thi được.

Nghe đến đoạn này, Hoài Niệm liền bất chợt đưa mắt nhìn chân hẳn. “Có phải vì lần tai nạn đó, khiến chân hẳn bị tật đến bây giờ?”

Chỉ là một hành động rất nhỏ của nàng, hẳn cũng tinh ý nhận ra được. Không hiểu sao hẳn lại có cảm giác cần phải giải đáp thắc mắc này.

Lần tai nạn đó Thừa Chí chỉ bị gãy vài cái xương sườn, không có bị gãy chân. Mà nói đến kỳ thi gần đây nhất mới thật là đau đớn. Hẳn đã dự trù tính toán, khởi hành sớm hơn ba tháng, lần này đã đến được kinh thành. Hẳn ở kinh thành dùi mài kinh sử, thuận lợi bước vào trường thi.

Có lẽ ước mơ đã ở trong tầm tay, hẳn háo hức quá độ, nên trước đó năm ngày hoàn toàn không thể chớp mắt được. Đến khi cầm đề thi trong tay, mắt hẳn đã mờ mịt đến nỗi không mở lên được. Hẳn viết bài luận về đạo quân vương nhưng khi xem lại chỉ toàn thấy giun dế bò trên giấy. Chín năm liền hẳn đi thi đều không đến được nơi, nay đã ngồi trước đề thi lại không thể nào viết được một bài văn hoàn chỉnh. Thừa Chí bèn học tập các vị nho sinh thời xưa, dùng dùi đâm vào đùi để tỉnh ngủ.

Hẳn cũng không biết mình cao tay thế nào, lại đâm trúng chỗ máu chảy không ngừng, chỉ đếm chưa đến mười liền tái mét ngất xỉu. Thừa Chí lại đang dở khoa thi. Mà lần này còn tệ hơn, vết thương tuy đã lành nhưng chân hẳn lại không thể đi lại bình thường được. Đúng là nghèo còn mắc cái eo, trời hại người lương thiện.

Thừa Chí sau khi kể hết sự thảm thương của đời mình, quay lại thấy Niệm bà bà cũng ràn rụa nước mắt. Quả là tri kỷ không đợi tuổi, hôm nay mới gặp được một người cảm thông đồng điệu với tâm hồn mình, Thừa Chí cũng cảm thấy được an ủi lắm lắm.

Hoài Niệm thật không chịu nổi tên tấu hài này, nàng đã phải véo đồ đùi mình mà miệng cứ rung rung sắp ngoác ra cười tiếp. Hẳn lại diễn cái bộ dáng bị thương khóc lóc, nàng một tay cào lên nền nhà, một tay ôm cái bụng đã ê ẩm nhìn cười nãy giờ.

Cổ lắng nghe xem tâm sự của hẳn có gì bí ẩn, uẩn khúc. Nào ngờ chỉ nghe toàn xui xẻo với cả ngốc nghếch. Tại sao lại có kẻ chỉ vì muốn tỉnh ngủ mà hại bản thân cả đời tàn phế như thế này. Đối với Thừa Chí, Hoài Niệm có cảm giác hâm mộ cùng bất phục. Người xui xẻo hơn hẳn, chắc khó mà kiếm được kẻ thứ hai trên đời.

^ _ ^

Chân Duyên nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đất thật âm u. Nàng có cảm giác như cuộc điều tra của mình đang đi vào chỗ bế tắc. Tam muội Bích Tuyền đã bắt đầu dò la đám thổ phỉ ở Đào Viên. Đại Tỷ Hoài Niệm thì làm việc bí hiểm, khó hiểu nhưng lúc nào cũng đạt kết quả cao. Chỉ có công chúa như nàng là vô dụng nhất, quanh đi quẩn lại cũng không thể tìm ra được manh mối nào. Có lẽ nàng nên cùng Thuỷ Linh nói chuyện một chút, người tiếp xúc nhiều với Nhã Muội ở Tiết Châu này cũng chỉ mình y. Biết đâu nói xong, Chân Duyên lại tìm thấy manh mối mới.

Nàng nghe báo lại là Thuỷ Linh đang nằm trên giường dưỡng bệnh. Nhưng bệnh thì sao chứ, công chúa muốn gặp y mà cũng phải đợi ngày à. Chân Duyên ngay lập tức xông vào phòng riêng của tri phủ.

-Mạc Thuỷ Linh, mau đứng lên tiếp kiến bổn cung. Đáp lại lời nàng chỉ có một mảng lặng thinh im lìm. Chân Duyên hậm hực đi tới bên giường Thuỷ Linh, nhìn thấy gương mặt đỏ au vì phát sốt thì tim chột chùng xuống một chút. Y bị bệnh cũng thật lợi hại nha.

Nàng đến Mạc phủ ở chưa được bốn ngày, đã hai lần thấy y hôn mê bất tỉnh. Một lần là kích động quá, một lần là do sốt cao dữ dội. Tên Mạc Thuỷ Linh này yếu ớt cũng không phải thường, y là loại sinh vật cực kỳ yếu ớt, giống như ngọn cỏ đầu tường cứ phát phơ trước gió, giống như con kiến bò dưới đất cả một hạt mưa cũng có thể làm tổn thương.

Mạc phu nhân đã bị Thuỷ Linh dụ đi ra ngoài. Cả cái phủ này, người chăm sóc cho y còn có ai khác ngoài vị hôn thê ngang hông như nàng. Chân Duyên ngồi bên cạnh giường, áp tay lên trán y sờ thử.

“Giống như ấm trà mới pha”. Nàng rút tay lại, tức tốc chạy đi tìm một thau nước lạnh cùng mảnh khăn sạch. Khăn ướt vừa đặt lên trán Thuỷ Linh, nàng liền thấy đôi mày nhăn nhó khó chịu lúc này có vẻ như giãn ra chút. Cái kiểu dễ thương đáng yêu này, khiến Chân Duyên không chịu nổi. Nàng tình nghịch lấy tay nựng má y, sau đó lại cảm thấy thích thú như khi sờ vào làn da mịn màng như em bé. Chân Duyên lại vò, lại nắn, rồi vuốt ve gương mặt y một cách hăng say.

-Ai nha, sao ngươi lại lớn lên chi vậy. Hai năm trước ta thấy ngươi đã vừa mắt lắm rồi. Nếu biết gương mặt ngươi sờ vào thích như vậy, ta đã sớm giữ ngươi lại bên mình. Ai nha, thật đáng yêu nha. Nàng vừa kinh ngạc y, vừa ngồi cười khúc khích một mình. Ở đây không có ai, nàng đâu cần giữ thể diện. Cái sở thích động vật nhỏ này lâu ngày mới phát tác, bao nhiêu cảm xúc trong lòng liền tuôn ra hết ngoài miệng. Chân Duyên công chúa không chỉ nói ra toàn lời ác ý, bản chất thật bên trong của nàng lại vô cùng đáng yêu.

Thật ra có người bị vò nắn như thế đã sớm tỉnh lại, nhưng thấy công chúa đang chơi thật cao hứng, y không dám làm phiền. So với bộ dáng hung ác thường ngày, Chân Duyên lúc này mới thật sự hồn nhiên như những nữ tử khác. Hai năm trước y hận mình sao không đủ nam tính để công chúa chê bai, hai năm sau lại nghe nàng kêu mình đừng có lớn lên nữa, càng đáng yêu thì càng tốt, Thuỷ Linh lại cảm thấy hoang mang. “Công chúa ác ma, thật ra như thế nào mới làm hài lòng nàng được?”

^ _ ^

Ngoài thành cũng cùng một cảnh mây đen vần vũ, gió mạnh cuốn bụi bay mù mịt. Hai cao thủ đang cùng ghim nhau. Mỗi người trụ trên một ngọn tre, cho thấy khinh công cả hai đều cực kỳ in.

-Gian tặc, hôm nay cũng đã truy ra ngươi. - Anh Tân bình thần ôm đao nhìn kẻ tội phạm. Bích Tuyền đứng ở phía bên kia lặng lẽ rút côn cửu khúc ra. Đám sai nha trước giờ theo dõi nàng đều bị đánh lừa dễ dàng. Nào ngờ hôm nay đích thân Lương Anh Tân ngó đến, mới phát hiện thì ra họ đã bị qua mặt từ lâu. Thân phận bị bại lộ, Bích Tuyền chỉ có một giải pháp, đó chính là đánh.

8. Chương 8: Người Nhận Được Hoàng Mệnh

Giữa rừng tre xanh thăm thẳm, đột nhiên vang lên những tiếng leng keng của binh khí chạm nhau. Thoáng chốc lại thấy cây lá tung toé ở góc này, liếc ngang đã thấy thân tre ầm ầm đổ xuống ở góc kia. Gió càng lúc càng mạnh, trận quyết đấu đã trở thành hỗn chiến. Bích Tuyền cảm thấy mắt mình cay xè, nàng đã khó có thể xác định vị trí chính xác của đối phương.

Từ đằng xa, một ánh đao loé lên, với vận tốc không thua gì vũ bão đâm thẳng về phía Bích Tuyền. Bởi vì bụi mù che khuất, mãi đến khi lưỡi đao đến gần, nàng mới kịp nhận ra. Nhưng nàng là ai chứ? Là tiểu tướng quân Hoàng Tuyền. Danh xưng này không chỉ nổi tiếng trong giới nữ lưu quý tộc, mà toàn thể kinh thành ai cũng biết tiểu thư nhà Hoàng tướng quân là một võ học kỳ tài.

Thứ nhất, Bích Tuyền xuất thân danh gia, từ nhỏ đã cùng chín vị huynh trưởng rèn luyện võ công chính thống nhất. Thứ hai nàng có thể chất tuyệt vời, sức lực không thua nam nhi, nhưng lại có độ dẻo dai vượt trội vốn chỉ thuộc về nữ lưu. Bích Tuyền chỉ cần xoay chân trượt ngang, ngựa người hết sức là đã có thể tránh được một đao hiểm ác kia.

Lưỡi đao lại biến hoá một lần nữa, từ đòn đâm chuyển sang thế chém. Còn cửu khúc vốn nối nhau bằng dây xích, biến hoá khôn lường. Vừa mới linh hoạt vùng vẫy như độc xà, sau đó lại có thể cứng rắn ngạnh đỡ như trường côn. Bích Tuyền tung côn như một chiếc thông lọng, sau đó siết mạnh tay, lưỡi đao liền bị khoá chặt một chỗ. Cả hai thân người kịch sát lại gần nhau. Họ bắt đầu chuyển sang đấu bằng công phu quyền cước.

Nàng chủ động đạp thẳng vào chân Anh Tân. Hấn khụy gối chịu đựng đòn công kích, nhưng đồng thời hoá giải được một cú phá khớp. Từ thủ chuyển sang công, Anh Tân bỏ đao, tung một quyền cực mạnh về phía ngực Bích Tuyền.

Thậm chí của côn cửu khúc cũng không thể chịu nổi quyền kinh quá mạnh như thế. Xích nổi trên thân côn đứt gãy, chấn lực đánh Bích Tuyền bật người đập vào bụi tre khổng lồ sau lưng. Nàng lăn xuống đất, cổ xoay người đáp xuống trên một gối. Bích Tuyền nghe toàn thân rung động sau cú cú đòn tấn công bất ngờ kia. Nàng gơ tay ôm ngực, đồng thời cảm nhận được vị tanh trong miệng.

Chưa kịp lên tiếng mắng hấn một câu, trước mắt nàng đã mờ mịt hấn đi. Sau đó Bích Tuyền lâm vào hôn mê bất tỉnh.

^ _ ^

Nàng giật mình thức dậy, hoảng hốt vì khăn bịt mắt đã bị người ta lấy mất. Bích Tuyền kéo vạt áo lại cẩn thận rồi liếc mắt về nam nhân đang quay lưng về phía mình. Ngoài trời đang mưa như trút nước. Bọn họ đang ở trong một căn miếu hoang vắng vẻ.

-Cô đã tỉnh rồi sao? Anh Tân bẻ thêm một một nhánh củi ném vào đống lửa đang bập bùng cháy. Hấn vẫn không quay mặt lại, chiếc bóng im lìm tự mãn đập vào mắt Bích Tuyền.

Nàng giận dữ tung chưởng từ phía sau lưng hấn, nhưng được nửa chừng tiếng leng keng vang lên, nàng phát hiện một tay của mình đã bị xích vào góc cột. Lúc này Anh Tân mới chậm chậm quay lại. Đôi mắt hấn đen như than, sâu thăm thẳm chăm chú nhìn nàng.

-Thì ra người hôm đó xông vào nha môn là cô. Ta cứ ngỡ rằng mình đã giao chiến với một võ lâm cao thủ. Thật không ngờ, thì ra là cô gái. Ánh mắt hấn dời xuống cổ áo trễ ra của nàng.

-Đồ dâm tặc. Bích Tuyền sợ hãi, bốc một nắm rơm ném về phía hấn. Tay nàng đã bị xích lại, không đánh tới chỗ hấn thì chuyển sang cách ném đồ.

-Vết thương có đau không? - Hấn cười nhẹ nhìn đám rơm vô hại rơi trên người mình. - Bởi vì võ công của cô thật sự rất cao cường, ép ta phải dùng hết sức. Thật ra cô là ai, có mục đích gì?

-Thật ra ngươi là ai? - Nàng gằn giọng hỏi lại.

-Lương Anh Tân, bổ khoái của phủ Tiết Châu. - Hấn mau mắn trả lời.

-Thứ võ công ngươi dùng, đó là kiếm pháp, không phải đao pháp. Hấn ngạc nhiên nhìn nàng, sau đó lại cười sâu đây thường thức.

-Thì trước đó ta học dùng kiếm, nhưng khi làm bổ khoái, buộc phải chuyển sang dùng đao.

-Cũng không phải là kiếm pháp tầm thường. Ngươi là người của nội phủ. - Nàng quả quyết nói. Nụ cười trên môi Anh Tân liền tắt. Đôi mắt hấn bỗng đen hơn, lạnh lùng hơn. Bích Tuyền bất chợt rung mình, cảm thấy một cơn gió lạnh đột ngột ủa tới. Hấn nhích người đến gần nàng, đôi mắt như muốn xuyên thủng qua trí óc của nàng.

-Cô là ai? - Hắn gần từng tiếng, không còn chút gì của vẻ cười cợt ngạo mạn thường khi. Bích Tuyền không biết mình vừa dẫm vào cái đuôi của con hổ dữ.

-Đừng manh động, ta là Hoàng Bích Tuyền, nghĩa muội của Chân Duyên công chúa.

-Nữ nhi của Hoàng tướng quân? - Hắn cứ như biến thành một người khác, vẻ tối tăm trong mắt tiêu tán không còn một dấu vết. - Đại Tứ Hỷ đã biến mất khỏi kinh thành sáu ngày trước?

-Tin tức của người cũng thật nhanh nhạy. - Bích Tuyền cười khở. Nàng không ngờ chạy tới tận đây, lại chạm mặt đặc vụ của Xưởng Vệ. - Chúng ta nhận mật chỉ của hoàng thượng, đến đây tra xét vụ án mất tích của Lâm tiểu thư, con thừa tướng. Anh Tân thở dài, sau đó móc ra một tấm kim bài đưa đến trước mặt Bích Tuyền.

-Cái gì đây? - Nàng có cảm giác không hay khi nhìn lệnh bài.

-Thánh chỉ hả? Cô có biết người mới nhận được thánh chỉ truy tìm Đại Tứ Hỷ là ai không? Chính là ta đây này. Ái ... không ngờ lời nói dối vừa mới ra khỏi miệng đã bị người ta vạch mặt giữa chợ. Xấu hổ vô cùng.

-Lương bồ khoái, ta thấy huynh cũng không phải là mới đến đây, chắc không phải biết chúng ta sẽ mất tích mà đến Tiêt Châu đón đường chứ.

-Dĩ nhiên là ta không có thần thông như vậy. Chẳng qua là đang điều tra vụ khác, tiện thể nhận bố cáo, nếu gặp được Đại Tứ Hỷ phải trói lại, mang về kinh thành. Hắn liếc mắt nhìn nàng đầy cân nhắc. Nên điểm huyết ngủ hay là trực tiếp đập cho ngất xỉu đây? Nên bỏ vào bao tải hay nên bỏ vào thùng hàng? Nàng hoảng hốt như nhìn ra được toàn bộ những suy nghĩ của hắn. Bích Tuyền chụp lấy tay người đó, lần đầu tiên nàng dùng giọng nhõng nhẽo của nữ nhi mà năn nỉ người ta.

-Đừng mà Lương bồ khoái, huynh đừng bắt ta về. Anh Tân nhìn bàn tay nàng chạm vào tay mình, thấy ghê ghê như bị một tên đoạn tụ đụng phải. Nếu không phải đã từng nhìn nàng trang phục hở hên chạy ra, hắn đã một chưởng đánh tên bán nam bán nữ này ra xa.

-Đây là chức trách của ty chức. - Hắn lạnh lùng không nhìn vào gương mặt nhõng nhẽo của nàng.

-Đừng mà Anh Tân, tỷ muội bọn ta chỉ nóng lòng lo cho tứ muội mà thôi. Nhã Muội còn chưa biết sống chết, sao bọn ta có thể trở về kinh thành được.

-Vụ mất tích của Lâm tiểu thư đã có ty chức lo, Hoàng tiểu thư cứ yên tâm hồi kinh đi.

-Nếu huynh lo được thì Nhã Muội đâu có tin tức biệt tăm như thế này. Lương bồ khoái, huynh một mình mang nhiều trọng trách như vậy, làm sao cán đáng hết. Để ta lại làm thuộc hạ của huynh đi. Ta phụ giúp huynh điều tra tra vụ án nha. Nha ... nha ... Nàng đã dùng tới cái bộ dạng đám tằm như vậy, mà hắn cũng không động lòng sao? Bích Tuyền thấy những tiểu thư khác mỗi lần xuất chiêu đều tất thắng mà, sao nàng lại không được chứ? Năn nỉ không được, chẳng lẽ thật sự phải dùng tới chiêu kia hay sao? Suy đi tính lại, nàng không thể dễ dàng khóc như diễn viên đoàn kịch được. Thế là Bích Tuyền âm thầm vận công, ép máu tụ trong người ra. Nàng khằng khái phun một ngụm đỏ thắm lên áo Lương bồ khoái, rồi anh dùng ngất đi trong vòng tay của hắn.

“Một ăn hai thua, ta cầu xin người đó, đừng mang ta về kinh thành.” Trước khi bất tỉnh, nàng gửi cho hắn ánh mắt bi thương như thế.

^ _ ^

Tối hôm đó, hạp bàn ở địa phương bí mật đột nhiên có đến bốn người. Chân Duyên kinh ngạc nhảy dựng lên khi thấy Bích Tuyền và Anh Tân cùng xuất hiện.

-Thuộc hạ là Lương Anh Tân, đặc vụ của Nội xưởng, xin tham kiến công chúa. - Hắn ngay lập tức hành lễ với Chân Duyên.

-Tuyền Tuyền a, thì ra muội là kẻ phản bội. - Nàng ta liền nhảy đến chỗ tam muội của mình. - Dẫn cả một đặc vụ đến hội bí mật của chúng ta.

-Nhị tỷ, là muội bị bắt. Muội còn bị hắn đánh bị thương nữa nè. - Bích Tuyền khổ não nhìn Chân Duyên. Sau đó lại đưa mắt ước ướm về phía đại tỷ. Hoài Niệm ngoắc tay với Bích Tuyền, nàng liền nhào đến chỗ đại

tỷ. Hoài Niệm nắm cổ tay của Bích Tuyền, ngay lập tức sắc mặt nghiêm trọng, quả thật là Bích Tuyền đã bị qua nội thương. Không nói không rằng, Hoài Niệm bỏ tam muội mình qua một bên, đập dạt chiếc bàn gỗ trước mắt, ngũ trảo phóng thẳng về phía Lương Anh Tân.

Hắn bất ngờ bị tập kích, liền đưa đao lên đỡ. Vậy mà năm ngón tay thon thả kia có thể nhẹ nhàng bóp đao gãy đôi, kể cả vỏ lẫn lưỡi. Anh Tân vô cùng hoảng hốt, hắn chưa từng gặp qua thứ võ công quỷ dị như thế này. Bích Tuyền là một cao thủ chân chính, hắn cố sức mới hơn được nàng nửa chiêu, nửa thức. Còn đối với vị đại tỷ thần bí này, hắn chắc chắn mình cam bại hạ phong.

Bộ pháp linh động, Anh Tân phóng người ra đằng sau. Chiếc bóng nâu đen lại tiếp tục lao tới. Hắn tránh né, kinh dị nhìn năm đầu tay mọc sâu xuống nền đá.

-Đại tỷ, dừng tay. Hắn không phải cố ý đâu. Đại tỷ. Bích Tuyền hoảng sợ nhảy theo, một mực ôm lấy thắt lưng của Hoài Niệm giữ lại. Chân Duyên tuy không biết trước đó xảy ra chuyện gì, nhưng cũng quyết không để tỷ tỷ mình giết chết đặc vụ của nội xưởng được. Nàng cũng chạy tới, kéo tay Hoài Niệm lại.

-Đại tỷ, giết hắn sẽ bắn tay tỷ. Chân Duyên không biết nói thế nào trong lúc cấp bách thế này. Ý nàng muốn nhắc Hoài Niệm không được nhúm chàm, giết người thì sẽ bị xử tội, nhưng không biết ra sao lại nói một câu nghe dễ hiểu lắm. Anh Tân nhìn công chúa của mình mà khóc không ra nước mắt. Ác ngôn công chúa quả thật danh bất hư truyền, chỉ một câu có thể vừa chà đạp, vừa sỉ nhục hắn. Thật sự là khiến người ta tổn thương sâu sắc.

9. Chương 9: Manh Mối Quan Trọng

Hoài niệm đã trở về bộ dạng như cũ, bình lặng như mặt hồ thu, bí ẩn như vực sâu không thấy đáy. Anh Tân đứng xa nàng nhất, ánh mắt cẩn thận dò xét từng ly từng tý trên người nữ nhân này. Nhìn nàng mỏng manh yếu đuối như thế, có ai ngờ lại là một kẻ võ công thượng thừa. Bích Tuyền ngồi trên bàn hết lần lết nhìn đại tỷ, lại thỉnh thoảng liếc mắt về phía Lương bồ khoái.

-Vậy là người đã có mặt ở đây khi vụ mất tích xảy ra. - Chân Duyên cao giọng hỏi Anh Tân.

-Khởi bẩm công chúa, quả thật là ty chức có mặt ở phủ nha này khi vụ bắt cóc xảy ra.

-Nói, rốt cuộc nội xưởng đến đây làm gì? Chân Duyên cảm thấy lo lắng, đặc vụ của nội xưởng đâu phải là những nhân vật tầm thường. Đây là tổ chức bí mật nhất trong triều đình Việt quốc, mỗi lần họ xuất động, nếu không phải là an ninh quốc gia thì cũng là có liên quan đến hoàng tộc, sự việc nghiêm trọng khôn lường.

-Bẩm công chúa, thuộc hạ đang phụ trách một vụ án khác, đã bắt đầu trà trộn vào đây từ ba tháng trước?

-Là chuyện gì? - Chân Duyên liếc mắt, cố tỏ ra vẻ hung ác.

-Thứ thần không thể nói. Chuyện của nội xưởng chỉ có thể trực tiếp bẩm báo với hoàng thượng, cho dù là công chúa, cũng không thể bắt thần khai ra được.

-Hừ. - Chân Duyên đập bàn. Nhưng nàng biết rõ các quy định trong cung, cũng không cố nài ép hắn làm gì. - Vậy người biết gì về vụ của Lâm tiểu thư?

-Cũng giống như mọi người đã biết, là biến mất không thấy tăm hơi. Thuộc hạ vốn trấn giữ nơi này, chắc chắn rằng không có đạo tặc nào có thể đột nhập vào bắt cóc Lâm tiểu thư đi được. - Anh Tân cúi đầu, kính cẩn trả lời.

-Vô dụng. - Chân Duyên tức tối. Bích Tuyền này giờ im lặng, mới nhướng mắt nhìn nhị tỷ của mình hoài nghi.

-Tỷ thật cho rằng huynh ấy vô dụng ư, người của nội xưởng kém thế sao? Huynh ấy bắt được cả tiểu tướng quân như muội, thì những tên côn đồ nhai nhép làm sao có vẻ đối phó nổi. Chắc hẳn đối phương còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng.

-Vụ điều tra? - Hoài Niệm đột ngột mở miệng, vẫn duy trì thói quen không nói quá ba từ một câu của nàng. Anh Tân ngược mắt nhìn Hoài Niệm tò mò, hắn không hiểu nổi vị tiểu thư thần bí này muốn nói gì nữa.

-Ý của đại tỷ là biết đầu vụ bắt cóc Nhã Muội có liên quan đến vụ án mà huynh đang điều tra không? - Bích Tuyền dịch lại. - Anh Tân, mau cho chúng ta biết, huynh đang theo dấu vết ai.

-Ty chức không thể nói. - Anh Tân lắc đầu. - Cho dù bị kẻ dao vào cổ, ty chức cũng không thể khai ra việc này có liên quan đến truy bắt phản tặc được. Quả nhiên là người nói có ý, người nghe hiểu tình. Họ cảm thấy gai cả người. Thì ra vụ án mà Anh Tân đang theo có liên quan đến an ninh quốc gia thật. Là đám loạn thần tặc tử nào muốn tạo phản đây? Đột ngột xuất hiện người của nội xưởng, thì đó là một điềm không may mắn mà.

Bỗng nhiên Hoài Niệm như cơn gió lướt ra khỏi phòng, lúc quay lại trên tay có cầm theo một đĩa chim nướng thơm phức.

-Đại tỷ, đây là? - Bích Tuyền thích thú hít hít ngửi ngửi thứ đồ ăn có vẻ ngon miệng kia. Hoài Niệm không trả lời. Nàng chỉ lấy ra một ống tre nhỏ, bên trong là một mảnh vải viết những kiểu ký tự đặc biệt. Anh Tân nhìn thấy, lập tức sững cả người. Hắn tiến lại cầm mảnh vải lên, gương mặt hỗn loạn.

-Cô lấy cái này ở đâu ra? - Hắn đột nhiên thay đổi thái độ, vô cùng hung hãn quát mắt nhìn Hoài Niệm. Dĩ nhiên là nàng không có dễ dàng bị hù dọa đến thế, đôi mắt trầm tĩnh nhìn hắn chờ đợi.

-Muốn biết đại tỷ lấy bức mật hàm này ở đâu ra, trước hết phải cho bọn ta ít thông tin đổi lại. - Bích Tuyền hình mũi nhìn hắn thách thức

-Ta không thể nói về vụ án được! - Anh Tân lắc đầu cam chịu.

-Vậy chỉ ít cũng nói bức mật hàm đã viết gì, bọn ta tự kết nối thông tin. - Chân Duyên cao giọng, nhìn thái độ của Anh Tân, thì biết ngay hắn có thể đọc được những ký tự đã mã hoá. Anh Tân lần lượt nhìn ba nữ nhân trong phòng, ai cũng có vẻ kiên quyết khó thuyết phục. Nếu như các nàng là nữ nhi thường tình, hắn có thể áp dụng các biện pháp tra khảo đặc biệt, thế nào cũng lấy được thông tin. Nhưng các nàng là ai chứ, là Đại Tứ Hỷ nổi tiếng kinh đô, ngàn vạn lần cũng không thể đụng tới người nào. Nhưng manh mối này không thể bỏ qua, đây là mật hàm của bọn Lưu Gia phái, là đám phản tặc của cựu triều muốn lật đổ hoàng đế hiện nay.

Sau khi cân nhắc tính toán, Anh Tân quyết định nói ra nội dung bức mật hàm. Dù sao không đầu không đuôi như vậy, có tài thánh cũng không thể nào tra ra được. Huống chi người bình thường như các nàng, sao có thể đoán ra tung tích của bọn Lưu Gia phái được.

-Lệnh của đương gia đã thay đổi. - Anh Tân trả lời.

-Hả là sao? Lệnh gì? Của đương gia nào? - Chân Duyên hỏi dồn.

-Nội dung chỉ có vậy. Ty chức cũng không thể nói nhiều hơn. Thành tiểu thư, xin hỏi người tìm được bức mật hàm này ở chỗ nào vậy? Hoài Niệm không nóng không lạnh chỉ vào con bồ câu quay trên đĩa.

-Là tiểu thư lấy trên người bồ câu quay sao? - Anh Tân nóng ruột hỏi tiếp. - Tiểu thư bắt được nó ở chỗ nào? Quả thật là hắn vô cùng nôn nóng muốn biết. Cuộc điều tra của hắn cũng bắt đầu từ việc triệt phá được một tổ đàn Lưu Gia phái, sau khi dùng đủ các loại cực hình khiến cả mấy chục mạng chết, mới lấy được chút thông tin là có người quan trọng sống ở Tiết Châu. Hắn ngay lập tức được nội xưởng đưa đến Tiết Châu điều tra, dùng thân phận bổ khoái để đi thu thập thông tin xem ở đâu có việc đáng ngờ nhất. Ẩn thân ba tháng, cũng chỉ bắt được vài manh mối về đám sơn tặc trên núi gần Tiết Châu, nghi ngờ chúng là tàn dư phản tặc. Nhưng nếu manh động cần quét sơn trại, thì sẽ lại giống lần trước, dễ chạy thoát kẻ quan trọng. Bất rần phải bắt ở đầu, mục tiêu ưu tiên nhất của Anh Tân chính là điều tra cho bằng được kẻ này là ai.

Hoài Niệm chỉ tay ra ngoài trời.

-Tiểu thư bắt được nó trên trời sao? Là khoảng trời trong nha môn hả? - Đối với người kiêu lời như Hoài Niệm, hắn khá dễ dàng đành giống bọn Bích Tuyền, tiếp tục hỏi dồn tới. Nàng gật đầu. Trên mặt Anh Tân liền hiện vẻ đăm chiêu, tư lự. Thì ra tên cầm đầu phản tặc lại cả gan lần đến nha môn. Quả nhiên là trà trộn ở chỗ quan phủ, khó ai có thể nghi ngờ tới hắn được.

Hoài Niệm kín đáo quan sát hết toàn bộ diễn biến trên khuôn mặt Lương Anh Tân. Nàng có thể khẳng định hẳn đang vô cùng khẩn trương với manh mối này. Vụ án mà Anh Tân điều tra, có liên quan gì đến vụ Nhã Muội mất tích hay không còn chưa rõ, nhưng có thể làm một đặc vụ nội xưởng cuống cuống cả lên, chắc hẳn tầm quan trọng của sự vụ không ít. Thật ra vẫn còn một manh mối mà Hoài Niệm không muốn nói ra, nàng bắt được con bồ câu này đậu trên cửa sổ phòng sổ sách.

^ _ ^

Hoài Niệm rất ơ thờ, ít có gì thu hút được sự chú ý của nàng quá lâu ngoại trừ sách. Nhưng dạo này nàng lại có một thói quen mới, chính là hay liếc mắt dõi theo Nghiêm sư gia. Bởi vì hẳn có một tướng đi rất đặc biệt, một chân làm trụ, còn chân kia yếu ớt chống đỡ, mỗi lần khập khiễng qua lại, đều thành công thu hút sự chú ý của Hoài Niệm. Quả thật một người chân có tật thì không nên đi nhiều như thế, nhưng hẳn lại giống như con thoi, lao qua lao lại trong nhà môn mỗi ngày.

Có vụ án kiện cáo, hẳn liền chạy đi phân xử. Có người đánh trống kêu oan, hẳn phải đi ra tiếp đơn thưa. Kho lương bị đột, hẳn cũng phải đi đốc thúc sửa chữa. Nhà quan viên nào có hỷ sự, đám tang, ma chay ... hẳn đều phải thay mặt Mạc đại nhân thường xuyên ngã bệnh tham dự. Toàn bộ cái phủ này, người ta chắc chỉ biết có mỗi Nghiêm sư gia, chứ chẳng mấy ai nhớ tới Mạc đại nhân.

Nhưng điều làm Hoài Niệm có hứng thú với Nghiêm Thừa Chí này không phải vì công việc hay ngoại hình của hắn. Mà quan trọng nhất là nàng nghi ngờ bức mật hàm kia chính là muốn gửi đến cho người này.

“Lệnh của đương gia đã thay đổi.” Là người nào báo lại cho hắn, lệnh đó là dành cho việc gì, liệu có liên quan đến Lâm Nhã Muội mất tích gần đây không?

Hoài Niệm càng lúc càng có nhiều nghi vấn đối với hắn. Thứ nhất, nàng nhận thấy nhật ký của hắn ngày càng viết theo kiểu nhảm chán, hẳn viết không còn đặt tâm tư tình cảm vào đó nữa, mà như là một sự đối phó với kẻ đọc lên là nàng. Hoài Niệm có thể khẳng định, hẳn đã phát hiện ra sự việc nhật ký bị trộm. Tiếp tục viết như thế, chắc chắn là muốn đánh lạc hướng nàng. Nếu một người bình thường phát hiện nhật ký mình bị trộm, sao có thể không làm âm làm ỉ lên. Nhất là với người khó chịu, luôn nhắc nhở với mọi người như hắn.

Lại còn kẹp một miếng giấy nhỏ vào trong cửa, nếu Hoài Niệm không tinh mắt, ắt hẳn đã bỏ qua cái bẫy kiểm tra kia. Nghiêm Thừa Chí đã phát hiện có người đột nhập vào phòng mình từ lúc nào vậy nhỉ.

^ _ ^

Tùng tùng tùng ... Có người vừa đánh trống báo quan. Đám nha sai lập tức chạy ra xem xét. Một lát sau đã có người hót hơ hót hải chạy đến trước mặt Thừa Chí.

-Nghiêm sư gia, người dân phát hiện xác chết nữ ở ngoài bìa rừng. Một ngày mới bắt đầu vô cùng phiền phức.

10. Chương 10: Sư Gia Đáng Ngờ

Ở Tiết Châu, ngoại trừ khu vực trong thành có đông dân cư tập trung, ngoại vi đều là núi rừng hiểm trở, chỉ có lác đác vài hộ tiểu phu nghèo sinh sống. Ngày hôm đó ở dốc núi Phượng Hoàng đột nhiên có rất đông người xúm đen xúm đỏ lại nhìn. Hiện trường vụ án đã bị nha môn phong tỏa, người ta đành phải đứng bên ngoài mà bàn tán xôn xao.

Lương Anh Tân và Hoàng Bích Tuyền là hai kẻ đầu tiên xuất hiện sau khi nghe được tin báo. Bích Tuyền lúc này đã trở về với bộ dạng nam phục, mặc đồ của thị vệ chạy lúp xúp phía sau lưng Lương bồ khoái. Sau đêm họp bàn kế hoạch nơi nhà tranh, hẳn đã quyết định cho nàng ‘một con đường sống’. Dù sao thứ tự ưu tiên của nhiệm vụ cũng là điều tra phản tặc trước, còn áp giải Đại Tứ Hỷ chỉ là yếu tố phụ, vì vậy Anh Tân quyết định tạm hoãn dân độ một thời gian, trước mắt cứ để Bích Tuyền ở bên cạnh, giám sát nàng thật chặt là được.

Những người phát hiện ra xác chết là hai thương nhân đi ngang núi. Có lẽ do cơn mưa tầm tã suốt mấy ngày qua đã làm đất mềm đi, sườn núi sạt lở mới làm lộ ra thi hài bị chôn dấu này. Sau đó một người đứng tại chỗ giữ hiện trường, một người đã cấp tốc chạy về thành báo quan. Khi sai nha tới nơi, tuy có rất nhiều

người tụ tập chỉ chỗ dòm ngó, nhưng tuyệt nhiên không ai dám đụng đến xác chết cả. Họ chỉ lấy một manh chiếu đắp xác chết lại, trên đầu cắm vài cây nhang cho kẻ đã khuất.

Bích Tuyền lần đầu tiên gặp trường hợp này, vô cùng nhanh nhẩu chạy đi xem xác chết. Vừa gỡ chiếc chiếu ra, nàng kinh hãi vội bật lui lại, nhào vào cả trong người Lương Anh Tân đang đứng phía sau.

-Lui ra, không quen thì đừng nhìn. - Hấn liếc mắt nhìn nàng trách mắng. Không kịp để cho Lương bổ khoái nói thêm lời nào, Bích Tuyền tháo chạy ra khỏi hiện trường, ôm gốc cây nôn ọe hết những thứ có trong bao tử. Không phải nàng chưa từng nhìn thấy xác chết, chỉ là chưa thấy xác chết đã bắt đầu phân huỷ ra mà thôi. Không chỉ bốc mùi xú uế, da thịt trên xác chết đó đã bắt đầu thối rửa, tróc ra khỏi lớp xương, nhìn vào vô cùng tởm lợn. Tuy nhiên, Bích Tuyền vẫn kịp nhìn ra đó là một xác chết nữ, tóc dài, mặc hoa phục. Trong lòng nàng quặn lên một nỗi bất an lo lắng. Liệu đó có phải là Lâm Nhã Muội đã mất tích hay không?

Nghiêm Thừa Chí cùng đám nha sai khác đã kịp đến hiện trường. May mắn là hấn cưỡi ngựa đến, nếu chạy bộ cùng đám người kia, cũng không biết đời thuở nào mới tới được nơi. Bích Tuyền liếc mắt, nhận ra đại tỷ của mình cũng có mặt trong đám đông. Nàng đã bỏ lớp hoá trang Niệm bà bà, mà xuất hiện với dung mạo thật. Cả hai kín đáo nhìn nhau, khẽ trao đổi tín hiệu.

-Nghiêm sư gia. - Mấy bộ khoái chấp tay chào khi Thừa Chí xông vào giữa hiện trường.

-Như thế nào? - Hấn nhíu mày thật sâu khi nhìn thấy xác chết.

-Hai người đi ngang qua phát hiện xác nữ này lẫn từ trên sườn dốc xuống. - Anh Tân vừa nói, mắt vừa hướng về phía sườn núi đất lở.

-Phái người đi lên đó, kiểm tra chỗ thật sự mà xác chết bị chôn, xem có phát hiện manh mối nào không. - Thừa Chí gãy gọn ra lệnh. Bên này Hoài Niệm cũng hắt mặt ra hiệu cho Bích Tuyền. Chẳng biết vụ án này có liên quan đến Nhã Muội không, nhưng bọn họ cũng phải tranh thủ nắm bắt thông tin. Bích Tuyền đi theo Anh Tân tìm nơi chôn xác chết, Hoài Niệm ở lại đây giám sát Thừa Chí.

Nàng như một bóng ma không hơi không tiếng tiếp cận thật gần với hiện trường. Thuật ẩn thân và trà trộn của Hoài Niệm có thể nói đã đạt đến mức tinh nhuần vô khuyết. Dù có đang đứng giữa đám đông cũng có thể thật bình phàm, ít người để ý được.

Nghiêm sư gia ở lại điều hành mọi việc vô cùng nhịp nhàng chuyên nghiệp. Nha sai cùng với ngọc tác nâng xác chết đặt trên một miếng ván phẳng, khiêng ra khỏi bóng râm của lùm cây. Đám đông ngay lập tức được rẽ ra nhường chỗ cho quan sai điều tra vụ án. Những ngọc tác lấy từ trong túi đồ ra ba cây dù giấy trắng. Cách để khám nghiệm tử thi tốt nhất chính là dưới ánh nắng trưa như thế này, che dù trắng lên xác chết để mà quan sát, bảo đảm độ sáng vừa phải, không thể nào để sót bất kỳ manh mối nào.

Lão ngọc tác cùng học trò trẻ tuổi của mình đeo bao da vào tay, mặt bịt khăn trắng lại để tránh hít phải tử khí của thi thể. Họ bắt đầu tập trung xung quanh chỗ đặt xác.

-Xác chết nữ, tuổi từ mười tám đến hai mươi. Trên người mặc một bộ đồ thêu hoa màu hồng. Tóc dài ngang thắt lưng. Dựa vào độ phân huỷ thì đã chết được trên mười ngày, bị chôn trong đất, da thịt thối rửa khó mà nhận dạng. Vị ngọc tác cao niên lớn tiếng đọc. Thừa Chí đứng gần đó, không biết lúc nào đã lòi ra được quyển sổ cùng cây viết, hấn nhúng đầu bút vào lọ mực nhỏ và bắt đầu hí hoáy ghi chép.

-Xương một bên thái dương có vết lõm lớn, lại có dấu bầm nên kết luận là do chấn thương trước khi chết tạo thành. - Họ bắt đầu kiểm tra từ phần đầu. - Trên tai có đeo một bông vàng hình hoa mai. Lão ngọc tác tháo chiếc bông tai đó ra, người đệ tử đã nhanh tay lấy ra một chiếc hộp đựng đợi sẵn. Phía bên này, Thừa Chí còn lợi hại hơn, vừa ghi hết lời của lão ngọc tác, vừa tiện tay hoạ xong hình của chiếc bông tai.

Ba người họ làm việc rất nhuần nhuyễn, tận tâm, kiểm tra từ đầu đến cuối xác chết không để sót lại một chi tiết nào. Tuy nhiên, đây chỉ mới là khám nghiệm sơ bộ, muốn biết thêm về thân phận nạn nhân cùng nguyên nhân cái chết, e rằng phải chuyển về nha môn, giải phẫu ra mới có thể biết rõ hơn.

-Được rồi, mau mang quan tài đến, chúng ta thu dọn. - Thừa Chí lớn tiếng ra lệnh. Những người bu xung quanh thấy quan sai đã làm xong hết việc, không còn gì để coi, họ lục tục giải tán. Hoài Niệm từ đầu đến cuối quan sát mọi hành động của đám người kia không sót tí nào. Nàng hoàn toàn đồng ý với trình tự làm việc của nha môn, họ thật sự là tuân thủ quy trình triệt để. Tuy nhiên, Hoài Niệm cho rằng nếu bản thân

được tiếp cận xác chết, nàng còn có thể phát hiện ra được thêm nhiều manh mối. Nàng xuất thân từ đệ nhất y tộc, đối với thân thể con người phi thường quen mắt, cho dù xác chết có bị phân ra trăm mảnh, Hoài Niệm cũng có tự tin ráp lại được toàn chỉnh. Đối với xương khô trên dưới hai mươi năm, nàng cũng có bản lĩnh để tìm ra nguyên nhân cái chết là gì. Vì vậy nàng quyết định đêm khuya sẽ ghé thăm nhà xác của nha môn.

^ _ ^

Với sự hỗ trợ của Lương bổ khoái, Hoài Niệm dễ dàng ra vào khu vực lưu giữ của nha môn. Sau thời gian giả dạng trà trộn ở nơi đây, nàng rất cuộc đã nắm rõ tình hình từ trong ra ngoài của tri phủ. Ngoài Lương Anh Tân thật sự là một cao thủ, đám người còn lại chỉ toàn là loại sơn đông mãi võ, có chút công phu quơ quào, nhưng ít người có khả năng vượt qua nàng.

Hoài Niệm kinh ngạc khi nhìn thấy bên trong nhà xác có ánh đèn di chuyển, với thân thủ nhẹ nhàng, nàng nhảy lên nóc nhà, lần gỡ mái ngói ra quan sát mọi thứ trong phòng. Sao Hoài Niệm lại trong nghĩ ra được chứ, trong nha môn này, chỉ duy nhất có một con cú đêm thích làm việc lúc khuya mà thôi. Nghiêm Thừa Chí đang loay hoay đi xung quanh quan tài đặt tử thi.

Sau khi quan sát chán chê, hắn đặt ngọn đèn dầu xuống đầu quan tài, rồi dùng một que gỗ đã chuẩn bị sẵn, khều phần y phục của nạn nhân ra.

“Không phải tên này có ý đồ đâm ô gì đó chứ!” Hoài Niệm nhú mày thầm nghĩ.

Nhưng vốn là một người có thói quen gõ đá, nàng vẫn kiên nhẫn ngồi chờ xem thật ra hắn có mục đích gì. Từ trên nhóc nhà, Hoài Niệm chỉ nhìn thấy bóng lưng của Nghiêm Thừa Chí. Nằm trong quan tài đó là một cái xác xám ngoét đã thối rửa hết phân nửa, dù là người có biến thái cỡ nào, cũng không thể có hứng thú nổi với cái thứ khủng khiếp như thế này được. Thừa Chí cố gắng nhón chân lên cao để nhìn cho được thứ gì đó. “Không lẽ hắn thật sự là tên biến thái trong truyền thuyết, có sở thích kỳ quái với xác chết.”

Nhưng may mắn là hắn không có làm thêm hành động gì nữa, chỉ lẳng lặng cài lại quần áo cho cái xác, đây nắp hòm rồi bỏ đi. Hoài Niệm nheo mắt nhìn dáng người khập khiễng cùng ánh đèn từ từ khuất chìm trong đêm tối. Sau khi tên kỳ đà đi rồi, mới đến lượt nàng ra tay.

Hoài Niệm lấy vải đen phủ hết cửa giấy lại rồi mới thấp đèn. Nàng nhẹ nhàng đẩy tung nắp hòm ra, nhăn mũi vì cái mùi thúi hoắc kinh dị đó xộc vào não. “Vậy mà lúc nãy hắn lại muốn chồm đầu vào đây làm gì?”

Đột nhiên nàng sực nhớ, bên hông Lâm Nhã Muội có hai nốt ruồi vô cùng bất. Hoài Niệm liền cởi áo xác chết ra, rồi chồm vào trong quan tài để nhìn cho được vị trí nốt ruồi kín đáo kia. Rất may, đây không phải là thi thể của Lâm Nhã Muội. Một gánh nặng trong lòng được thả bớt, nhưng một mối băn khoăn khác lại nổi lên.

“Nghiêm Thừa Chí, người là ai mà biết được bên hông của Lâm Nhã Muội có hai nốt ruồi cơ chứ? Đó có phải là chỗ một cô nương đem cho người khác xem đâu. Kẻ này thật đáng nghi!”

Sau khi kiểm tra lần lượt xác chết, Hoài Niệm cũng có cùng kết luận với lão ngọ tác ban sáng. Nạn nhân này vì bị đập mạnh vào đầu, dẫn đến tử vong nên qua đời. Ngoại trừ bộ y phục đang mặc trên người, thì chỗ chôn xác chết cũng để lại vài manh mối. Bích Tuyền cùng Anh Tân đã tìm thấy một chiếc chiếu dùng để bó xác chết khi chôn xuống đất, và một chiếc túi thơm thêu hoa văn độc đáo. Bên trong chiếc túi thơm có chứa rất nhiều cánh hoa anh đào khô. Mà hể nhắc đến hoa đào, lại gợi nhớ đến manh mối ban đầu mà họ đang theo đuổi, đám sơn tặc Đào Viên.

^ _ ^

Mặc tri phủ ốm lâu mới khỏi đang ào ào đi vào trong lục phòng. Những quan sai khác nhìn thấy Thủy Linh đều đồng loạt đứng chào, chỉ có Nghiêm sư gia là nhàn nhạt cất tiếng hỏi thăm.

-Tri phủ, ngài cuối cùng cũng có thể làm việc được rồi.

-Thừa Chí, ta có chuyện cần huynh giúp. Thủy Linh lập tức kéo ghế ngồi đối diện với bàn làm việc của Thừa Chí. Từ lâu Thủy Linh đã coi hắn như huynh trưởng, như sư phụ, như cánh tay mặt của mình; ngoại trừ

thân thiết tôn trọng, cũng đã miễn cho Thừa Chí hết toàn bộ lệ nghi lật vật. Hắn đi lại không tiện, ai lại nỡ bắt hắn đứng lên ngồi xuống hành lễ cho lâu lắc làm gì.

-Đại nhân, trước giờ ta vẫn luôn giúp đỡ ngài hết thảy mọi chuyện. Thừa Chí bình thản nói, không hề để lộ ra bất kỳ ý bất mãn nào giống như đã từng ghi trong nhật ký. Mỗi lần Thuỷ Linh gọi thẳng tên của hắn ra, đều là để tỏ ý dựa dẫm, nhờ vả.

-À ... - Thuỷ Linh liếc mắt nhìn các quan lục bộ xung quanh.

-Bẩm tri phủ đại nhân, chúng thuộc hạ ra ngoài uống trà một chút. - Bọn họ đều là người hiểu chuyện. Sau khi không còn người ngoài, Thuỷ Linh liền không còn phong phạm quan gia, gục mặt xuống bàn thút thút.

-Đệ phải làm sao bây giờ? Tiểu Duyên không thích đệ chút nào.

-À thì ra là biểu tiểu thư. - Thừa Chí gật đầu như một vị trưởng bối hiểu biết. - Chẳng phải ngài nói rằng cô ấy phiền ư. Bây giờ biểu tiểu thư đã không thích ngài, đuổi cô ta đi chẳng phải tốt hơn sao?

-Không đuổi Tiểu Duyên đi được. - Thuỷ Linh ngay lập tức ngẩng mặt, lớn giọng nói.

-Thì ra là vậy. Tri phủ ngài thích cô ta rồi, vì vậy mới không quản phiền phức giữ người, lại còn vì cô ấy mà mày chau u dột đến mức này.

-Sư gia, huynh mau nghĩ cách giúp ta đi.

-Cách gì, làm cho biểu tiểu thư thích ngài ư? Sách lược theo đuổi con gái hả? - Hắn nhướn mày, thái độ như cao nhân nhìn kẻ phạm phu tục tử.

-Thừa Chí, huynh là người lớn, chắc cũng trải qua nhiều mối tình phong nguyệt, mau nói cho ta biết, làm cách nào để nắm lấy trái tim của cô nương đây. Thuỷ Linh với đôi mắt ướt ướt chó con nhìn hắn trông đợi. Thừa Chí thở dài. Hắn đến quan phủ làm sư gia, hay là gia sư giữ trẻ đây? Tại sao tri phủ lại tính tình trẻ con như thế này, y cũng đã mười bảy tuổi rồi mà. “Chính sự không lo, vứt hết mọi chuyện cho sư gia; lại còn cả gan chạy đến đây, lớn giọng kêu ta chỉ cách theo đuổi con gái.”

Lại nhìn về phía đại lão gia trong nha môn thêm lần nữa. Ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn, thi thư lễ nghĩa, là một thiếu niên tài năng, vô cùng xuất chúng. Hỏi thử cả cái phủ Tiết Châu này, có ai mà không quý mến tri phủ. Các thiên kim tiểu thư mơ tưởng đến y không có mấy trăm thì cũng được một ngàn. Chỉ sau khi tin tức Mạc Thuỷ Linh đính hôn cùng Tống Diêu Diêu được lan ra, nữ nhân trong thành mới dừng lần sóng tấn công tri phủ lại. Nào ngờ cách hôn lễ còn một tháng, Mạc Thuỷ Linh lại ùng ùng gào khóc, đòi phải thu trái tim của biểu muội mình là sao?

Nhưng bốn phận là sư gia, ăn lương của đại nhân thì phải biết phân ưu cho đại nhân. Thừa Chí đành phải truyền thụ bí kiếp tán gái của mình cho Mạc Thuỷ Linh được biết.

-Nữ nhân kỳ thực là loài sinh vật vô cùng đơn giản, trí khôn của họ cũng không to hơn một hạt thóc bao nhiêu, nhưng bên ngoài làm bộ bí ẩn để đánh lừa đàn ông. Muốn đoạt trái tim của họ, đại nhân cứ tuân tự làm theo từng bước ... Thuỷ Linh hai mắt mở to, lỗ tai căng ra hết cỡ để nghe từng lời vàng ngọc của sư phụ truyền dạy. Từng lời của Thừa Chí, đều được y hứng lấy, không rơi một chữ, khảm ngay vào não, sợ mình quên mất. Thì ra trên đời còn có nhiều môn bát đại tinh thâm như thế này. Giống như một người đi mãi trong bóng đêm nhìn thấy được ánh sáng, khuôn mặt Thuỷ Linh bừng lên nỗi hân hoan khi nghĩ đến hình ảnh hạnh phúc trong tương lai.

11. Chương 11: Quan Tốt Khó Xử Việc Nhà

Ngày hôm đó Mạc tri phủ vẫn theo lệ cũ tan ca trước giờ. Cho dù giặc cướp có tràn vào thành, cho dù dân chúng đang xôn xao về xác chết nữ bên sườn núi, Mạc Thuỷ Linh vẫn ‘đi làm’ về sớm như mọi khi. Tất cả đã có Nghiêm sư gia lo, y hoàn toàn tin tưởng con người này.

-Biểu tiểu thư đâu rồi? - Y nghiêm giọng hỏi nha hoàn trong phủ.

-Dạ bẩm đại nhân, biểu tiểu thư đã đi ra chợ, nói cái gì ... à đi thám sát dân tình rồi. - Những nha hoàn đang làm việc mau chóng bẩm báo lại. Y nhú mày, quên mất lúc trước công chúa nói rằng đến đây là vì có sự vụ. Nàng cứ mãi đi lung tung khắp nơi, hỏi han từ trên xuống dưới người của Mạc phủ. Bây giờ phạm vi hoạt động của Chân Duyên đã lan ra đến ngoài phố chợ. “Chẳng biết công chúa muốn thám sát cái gì trong dân tình? Chẳng lẽ cũng giống như lời Nghiêm sư gia đã nói, nữ nhân thật sự là không có gì để làm, không có gì để nghĩ, suốt ngày chỉ làm bộ làm tịch ra vẻ thông minh, bí ẩn hay sao?”

-Biểu tiểu thư về thì báo với nàng, ta đang ở lương đình chờ. - Y ra giọng phân phó.

-Dạ, đại nhân. Bọn nô tài trong Mạc phủ được lệnh gọi Chân Duyên là biểu tiểu thư. Tuy nhiên họ đều ngầm đoán cô nương độc địa đó cùng tri phủ có gian tình, hôm trước còn có người khẳng định nghe thấy rằng cô ta la lớn đã có mang cốt nhục của Mạc đại nhân nữa.

“Trời ơi thật không thể nhìn ra tri phủ tuần tú lịch lãm như vậy lại có thể làm ra chuyện bại hoại được. Mặc dù cô nương kia có chút xinh đẹp kiều diễm, nhưng cũng không cần chọn người xấu tính như vậy để ăn chứ. Nếu Mạc đại nhân muốn, có vô số nữ tử ôn hiền thực đức sẵn sàng cho ngài mà.” Bọn nha hoàn thở dài tiếc nuối. “Chỉ trách cô nương kia thủ đoạn quá cao siêu, đã dụ dỗ thiếu niên anh tuấn như đại nhân vào tròng dễ dàng như vậy.”

^ _ ^

Thuỷ Linh ngồi trong đình viện hoạ tranh. Ánh nắng cuối ngày soi nhẹ nhàng xuống hạnh viên đầy hoa cỏ thơm ngát. Tiếng hạc kêu chiều càng tăng thêm vẻ nhẹ nhàng lãng đãng của không gian. Y chấm bút vào mực, ngẩn ngơ nhớ về một khuôn mặt kiều diễm. Khi không có ai bên cạnh, thì ra nàng lại có thể cười lộng lẫy đến kinh tâm động phách. Mỗi khi y hôn mê bất tỉnh, nàng đều bẹo má y rồi cười, khiến Thuỷ Linh tim đập liên hồi. Cơn sốt của y không thể hạ chỉ vì có nàng bên cạnh. Mỗi chỗ nàng chạm vào đều khiến làn da y ửng hồng thêm như bồ quân chín mọng. Chưa từng có nữ nhân nào khiến Thuỷ Linh nhưng nhớ ngày đêm như thế này.

Y đặt bút xuống trang giấy trắng, không hề ngập ngừng khi phác những nét đầu tiên. Thuỷ Linh đã có thể dễ dàng nhìn ra hình ảnh nàng trong lần tao ngộ nơi hoàng cung. Vị công chúa tuyệt diễm, tôn quý nhất mà y từng biết. Nàng mặc bộ triều phục đỏ sẫm như nụ hồng rực rỡ, thắt lưng vàng chỉ dành cho hoàng tộc chí tôn. Gương mặt thanh tú như Hằng Nga giáng thế. Mỗi bước nàng đều như mây trời nước chảy, uyển chuyển, nhẹ nhàng. Đôi mắt to, lấp lánh như sáng bừng lên vẻ kiều sa huyền bí. Mái tóc nâu suôn dài như làn suối trong cõi mộng.

Từng nét bút thanh mảnh hoạ ra bức tranh của mỹ nhân kiều kỳ. Khi tân khoa trạng nguyên đứng chờ nàng nơi vườn ngự uyển, y đã tưởng như nín thở khi nhìn thấy Chân Duyên. Sợ hãi cùng hưng phấn khiến tim y đập liên hồi như lên cơn bệnh nặng. Thuỷ Linh quay mặt đi để nàng không nhìn thấy được vẻ thất thố của mình. Cuối cùng, do chính cảm xúc quyết liệt nhất thời đã khiến y ngục ngã trước nàng trong giây phút đó. Y ước gì mình có thể mạnh mẽ hơn, đứng vững trước cơn sốt đã mắc phải từ một ngày trước. Y ước gì mình đã có thể nói với nàng, “Xin chào!”

Sau khi tỉnh dậy chỉ nghe được người khác thuật lại những gì nàng đã nói. Thuận tiện phun một ngụm máu đúng thời, người ta liền cho rằng y là nạn nhân trước lời nói độc ác của nàng. Ừ thì làm nạn nhân đầu tiên cũng được, còn hơn để người khác biết cơ thể y vốn yếu đuối bệnh tật liên miên. Chỉ là gió thổi nhẹ qua một chút cũng có thể lăn đùng ra bất tỉnh, chỉ cần dính tí mưa cũng có thể sốt ê man. Y yếu đuối từ cơ thể cho đến tâm hồn, khi nghe được lời chê bai của nàng, liền rút đầu trở thành rùa nhất gan.

Bỏ chạy khỏi kinh thành chỉ vì không dám đối diện với nàng. Để Chân Duyên một mình mang tiếng ác ngôn, không thể lên tiếng giải thích hay bênh vực cho nàng. Nhưng than ôi, sao nàng lại có thể mạnh mẽ đến nhường đó. Chân Duyên vẫn rực rỡ, lộng lẫy như hôm nào. Nàng đứng trước bão táp chỉ trích, đập bằng hết mọi dư luận mà sống. Nàng là nữ thần cao quý nhất trên cõi đời này. Y có thể lập cả đền thờ trong trái tim mình, chỉ để tôn sùng và ca ngợi nàng.

Khi Chân Duyên lần thứ hai xuất hiện trước mặt y, Thuỷ Linh đã nhận ra nàng ngay tức khắc. Sự hưng phấn run rẩy này là thế nào? Chỉ vì y sợ rằng hình ảnh trước mắt mình chỉ là ảo ảnh. Y lại gặp giấc mơ

đã dẫn vạt mình trong suốt hai năm qua. Kết cục cũng không khá hơn trước là bao, chỉ nói với nàng có vài câu, lại bị máu dồn lên não mà ngất xỉu.

Thật sự, y rất chán nản mỗi khi phải nằm bệnh trên giường. Cuộc đời y có thể chia ra hai thời gian rõ rệt, một là được đi lại, hai chính là nằm trên giường. Đối với một đứa trẻ sinh non, thì từ nhỏ đã làm bạn với siêu thuốc cũng không có gì là lạ. Yếu ớt, bệnh tật chính là kẻ thù mà y ghét nhất trên đời. Nhưng chưa bao giờ y hạnh phúc hơn khi mình bị cảm mạo mấy ngày trước. Bởi vì nàng sẽ đến bên cạnh y, vắt khăn đắp lên trán y, và sau đó chạm vào mặt y. Bởi vì nàng nói, mình đã thích y từ lần đầu tiên gặp gỡ.

Hạnh phúc và sung sướng cùng bùng nổ trong khoảnh khắc. Cơn sốt vừa mới giảm lại tăng lên trong chốc lát. Y chìm trong mê man cùng khoảnh khắc bất diệt khi nghe lời thổ lộ của nàng. Nàng là một cô gái xinh đẹp, đáng yêu nhất mà y từng biết tới. Những lời nói ác độc đó chỉ để che dấu sự xấu hổ thôi sao. Càng bối rối nàng sẽ càng tỏ ra lạnh lùng hung dữ, bởi vậy mỗi khi nghe nàng lớn giọng mắng mình, y sẽ bất giác liên hệ đến con nai nhỏ đằng sau nàng. Con nai nhỏ nói “Tránh xa ta ra, nếu không ... nếu không ta sẽ sợ đó ... aaaa”. Y còn có thể yêu ai hơn nàng.

Bút nhấc lên, kết thúc vũ điệu múa may của mình trên giấy. Trước mặt y là một tác phẩm hoạ dung vô cùng sống động. Những cánh hoa đang rơi vì cơn gió đang thổi qua. Nàng cầm chiếc quạt, cười toả sáng vui đùa cùng làn gió. Có lẽ y đã vẽ ra bức tranh đẹp nhất, lung lay nhất trong đời mình. Thuỷ Linh cười ngọt ngào đầy hài lòng.

Một người mới đến nhìn thấy nụ cười đó, thì liền bản thần đến loạn trí. Là một nam nhân, Mạc Thuỷ Linh có thể cười đến thần tiên cũng phải ghen tị thế này sao.

-Tử Thanh. - Giọng ngọt ngào gọi tên tự của Thuỷ Linh. Y giật mình quay lại, phát hiện hôn thê đính ước Tống Diêu Diêu đang lướt nhanh về phía mình. Sao y lại có thể quên, quên mất một tháng nữa bọn họ sẽ bái đường thành thân.

-Diêu Nhi, sao muội lại đến? Kinh ngạc chưa hết, Diêu Diêu đã chạy thẳng tới ôm chầm lấy y.

-Nhớ huynh không chịu nổi. - Nàng trong lòng y nũng nịu. Mạc Thuỷ Linh đang bối rối, bất ngờ không phản ứng kịp, thì một giọng nhẹ nhàng nhưng như dao cứa ngang cổ họng y.

-À ... Tử Thanh và Diêu Nhi đang đoàn viên đây mà. Sao lại gọi ta tới đây chỉ vậy? Bộ các người muốn mở gánh hát bán vé sao? Chân Duyên cười đến nhật nguyệt cũng lu mờ. Bởi vì y có thể nhìn ra được, cuồng phong bão tố, sấm vang chớp giạt đang nổ đầy trời. Kế hoạch còn chưa có bắt đầu đã thất bại từ trong trứng nước.

-Tử Thanh, cô nương đây là ai mà vô phép vậy? - Tống tiểu thư buông y ra, ngoắt mặt nhìn Chân Duyên.

-Ha ha ha ... Tử Thanh à, hôn thê của người đang hỏi ta là ai kìa. Chân Duyên vừa lấy quạt che miệng cười, vừa uyển chuyển đi đến chỗ bọn họ. Nàng ngẩng cao đầu, khí thế bá giả như toàn thể thế gian đều là con sâu cái kiến. Miệng cười như gió chướng, ánh mắt lại âm hàn đến giết người. “Thôi rồi, không phải muốn giết người, mà thật sự có thể giết người.” Thuỷ Linh theo bản năng kéo Tống Diêu Diêu ra khỏi người mình, y lúng túng làm đổ hộp mực vào bức tranh xinh đẹp vừa mới vẽ. “Ai da ... thật là uổng phí.” Toàn bộ tâm tư, toàn bộ tình cảm của y trong trạng thái đỉnh cao nhất mới có thể hoạ ra tuyệt tác như vậy. Bây giờ gần đại công cáo thành, lại bị huỷ trong chớp mắt.

-Tiểu Duyên, không phải như nàng thấy đâu. Thật sự là ta ...

-Câm miệng, người dám gọi thẳng tên ta sao? - Chân Duyên ngay lập tức gằn giọng.

-Này ta không biết người là ai, nhưng nói như vậy là bất kính với Tử Thanh rồi. Dù sao chàng cũng là quan tri phủ, là người đứng đầu ở phủ này ... - Tống Diêu Diêu vì hôn phu mà bênh vực.

-Ái cha ... tri phủ cơ đấy. - Chân Duyên nhếch miệng cười châm chọc. - Tri phủ thì cũng chỉ là một loại quan viên địa phương thấp cổ bé họng thôi. Người xem, đi ra đường kiếm đại một người cũng có thể trông giống tri phủ hơn cái thẳng nhóc hỷ mũi chưa sạch này. Chỉ có cái loại ái nhi biến thái như người mới trân trọng y thôi.

-Tử Thanh, cô ta thật ngông cuồng, mau bắt giam cô ta vào đại lao trị tội đi. - Diêu Diêu uốn éo làm nũng với y.

-Phát tởm, giống hệt xà tinh tái thể. Nhìn người chắc là nữ tử trong kỹ viện vừa mới thoát ra phải không.

- Ác ngôn công chúa chưa từng bởi vì kẻ nào mà ngừng phun độc.

-Người, người thật đáng chết. - Diêu Diêu hét lên.

-Người dám mắng ta đáng chết. Người tới số rồi. - Chân Duyên lần đầu tiên cùng người ta tức giận cãi vả như thế này.

-Xem này ác phụ.Tổng Diêu Diêu vừa nói, tay liền cầm hủ mực tạt về phía Chân Duyên. Nàng tuy nhanh người né được, nhưng cơn tức đã lên đến cực hạn, không còn kiêng kỵ gì, sẵn sàng ra tay sát nhân. Bàn tay mang theo nội lực giáng xuống, một tiếng çat thanh thúy vang lên. Diêu Diêu kinh hãi nhìn Thuỷ Linh nhảy ra thay mình ăn tát. Y ngược đôi mắt bị thương lên nhìn Chân Duyên, bên khoé miệng đã có một dòng máu chảy. Nàng cảm thấy da đầu tê rần, bàn tay vừa mới ra sức đánh người kia nóng lên như phải bỏng.

-Ta ... ta ... - Chân Duyên lắp bắp.Nhưng nàng chưa nói kịp hết câu, Mạc Thuỷ Linh đã lặn dưng ra ngắt xỉu rồi.

12. Chương 12: Kế Sách Của Mưu Sĩ

Tổng tiểu thư cùng biểu tiểu thư của Mạc phủ tại sảnh đường đại chiến ba trăm hiệp.

-Người mau tránh ra, ta phải vào trong gặp Tử Thanh. - Tổng Diêu Diêu hét lớn.

-Ta không cho, người mau rút xéo, Mạc Thuỷ Linh là của bốn đại gia. - Chân Duyên không hề chịu lép vế.

-Người là đồ không biết liêm sỉ, quyến rũ hôn phu của người khác.

-A ... cái ả tiện nhân này, chúng ta đã có hôn ước từ hai năm trước, người đừng chen vào.

-Ta chưa từng nghe bá mẫu nhắc đến, chắc người chỉ là loại thất đức đã bị từ hôn.

-Người mới là đồ dâm loạn. Đồ thanh lâu nữ tử.

-Người dám mắng ta? Cha ta là đại học sĩ đương triều.

-Đại học sĩ ta đây cũng chẳng sợ ...

Chợt cảnh cửa phòng bật mở, một đại phu già râu bạc lẳng lặng bước ra.

-Đại phu, y thế nào rồi? - Chân Duyên ngay lập tức nhào đến hỏi.

-Đại phu, Tử Thanh thế nào rồi? - Diêu Diêu cũng sốt sắn không kém.

-Đừng kêu y là Tử Thanh, nghe ghê chết.

-Người mới là ghê đó, dám kêu thẳng tên huý của đại nhân.

-Ta thích kêu gì thì kêu. Thuỷ Linh, Thuỷ Linh ... ta gọi đây ... rồi người làm gì ta?Hai người lại tiếp tục kéo qua kéo lại như hải tử đang giành đồ chơi. Lão đại phu già ở giữa bị xô đẩy đến tối tăm mặt mày, quần áo xém nữa bị giật rách bung.

-Hai vị bình tĩnh lại được chưa? Mạc tri phủ bởi vì xúc động quá độ nên mới ngắt xỉu. Lý do chắc chắn tại vị hai người rồi. - Đại phu giận dữ đến râu tóc cũng muốn dựng ngược. Nếu nhà ông cũng có hai bà vợ như thế này, chắc ông cũng ngắt xỉu.

-Ta vào gặp chàng. - Chân Duyên bỏ vị đại phu ra, nhắc váy chuẩn bị đi.

-Ta không cho người vào, huynh ấy gặp người chắc chắn lại tức giận ngắt xủ. - Diêu Diêu ngay lập tức ngăn cản.

-Ai cũng không cần vào, người Mạc đại nhân muốn gặp không phải hai người. - Lão đại phu chen vào.

-Là ai? - Cả hai nàng đồng thanh tương ứng mà hét lên, khiến lão đại phu tim đập chân run suýt ngã. Một lát sau, Nghiêm Thừa Chí khập khiễng đi vào phòng Mạc tri phủ. Hai đôi mắt tức tối dõi theo hắn như thể nhìn thấy hồ li tinh cướp đoạt chồng mình. Hà có gì Thuỷ Linh tỉnh dậy không gặp ai, lại chỉ muốn tìm tên sư gia suốt ngày nhăn nhó này.

-Đại nhân, ngài bị sao vậy? - Thừa Chí ngạc nhiên nhìn Thuỷ Linh ôm một bên má đã sưng vù. “Là ai đã nhẫn tâm độc ác ra tay, không biết thương hoa tiếc ngọc.”

-Thừa Chí, huynh mau giúp ta. - Mạc Thuỷ Linh tấm tức khóc.

-Là chuyện hai người ngoài cửa phải không? Ta đã giúp đại nhân bày kế, sao lại để ra đến nông nỗi này. - Thừa Chí thở dài. - Phụ nữ vốn không có trí khôn, khi ghen tuông lại càng mất lý tính. Thậm chí vì giành giật có ra tay giết người cũng không lạ gì.

-Huynh đừng nói vậy chứ.

-Đại nhân, tại ngài không biết. Ty chức luôn thay đại nhân xử lý công vụ, cũng đã tiếp không ít vụ án giành giật đánh ghen như thế này, kết cục nào cũng rất thảm liệt. - Hắn lắc đầu ra chiều không muốn nhớ lại.

-Sư gia - Có người chuẩn bị khóc ngắt lên vì hoảng sợ rồi.

-Một núi không thể có hai cọt. Đại nhân mau giải quyết dứt gọn một con đi, sau đó quỳ xuống mà van xin sự tha thứ của con cọt còn lại.

-Ta không thể bỏ tiểu Duyên được, khó khăn lắm mới gặp lại, khó khăn lắm mới được ở gần trong khoảng cách như thế này ...

-Vậy mau viết thư từ hôn Tống tiểu thư.

-Không được, Diêu Diêu có hôn ước với ta là do cha mẹ hai bên ưng thuận, ta không thể bất nghĩa từ hôn cô ấy khi ngày thành thân đã gần kề.

-Đại nhân, trên đời không có việc gì thập toàn thập mỹ cả, ngài không thể có được hạnh phúc mà không phải hy sinh thứ gì. - Thừa Chí nhìn sâu vào mắt Thuỷ Linh, hiện lên một tia cảm thông sâu sắc. ^ _ ^

Thừa Chí lui ra ngoài, truyền đạt ý của Thuỷ Linh muốn gặp Tống Diêu Diêu. Chân Duyên ngay lập tức đứng đứng nổi giận. Nàng chưa từng chịu uất ức đến mức này, chưa từng thất thế như vậy, khi Diêu Diêu nhìn nàng với ánh mắt chiến thắng. “Người chàng chọn là ta nè, cút mau đi kẻ dư thừa.”

Chân Duyên giận dữ liếc nhìn Nghiêm Thừa Chí như thể hắn là nguyên nhân của mọi việc, như thể người mà Thuỷ Linh muốn gặp chính là nàng, còn Thừa Chí là kẻ đã thông ngôn sai.

Thừa Chí nhìn theo bóng lưng của Chân Duyên đã ở đằng xa, hắn lắc đầu. “Đại nhân muốn hưởng phúc đa thê thì chắc có ở kiếp sau thôi. Người mà ngài toàn tâm toàn ý đặt vào thật sự là một con sư tử Hà Đông thứ thiệt.”

Kế thứ nhất mà mưu sĩ Thừa Chí đã dâng lên: hoãn binh.

-Diêu Nhi à, nàng vừa đắc tội với người không thể đắc tội được. Tiểu Duyên là con gái của một đại thần trong cung, ngàn vạn lần không thể chọc ghẹo cô ấy. Thôi nàng mau về đi, để mọi việc ở đây cho ta xử lý là được.

-Nhưng ... - Diêu Diêu toan cãi lại.

-Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng hung hãn như vậy. Diêu Diêu, nàng có còn coi ta ra gì không? - Thuỷ Linh trừng mắt đe dọa.

-Thiếp xin nghe lệnh. - Tiểu nữ ngay lập tức bị thu phục.

Kế thứ hai mà mưu sĩ hiến: khổ nhục kế.

-Công chúa ... khụ khụ ... - Có người phủ phục dưới đất, mặt mày tái mét, vừa ho vừa cố nói. - Vì thần có tội ... khụ khụ. Chỉ có một ánh mắt ơ hờ, như thể người chỉ là hạt bụi, ta không thể nhìn thấy.

-Điều Điều là do thần quản giáo không nghiêm. Có trách thì xin hãy trách thần ... khụ khụ ... Nàng là hôn thê do mẫu thân chỉ phúc giao hôn. Dù thần không cam tâm tình nguyện ... nhưng cũng không thể từ hôn được. Như vậy là đại bất nghĩa. Năm chữ “không cam tâm tình nguyện” đã thành công đánh động lòng người. Từ hạt bụi, y đã được nâng cấp lên thành con ruồi, đủ cho nàng liếc qua bằng nửa con mắt.

-Kỳ thực trong lòng thần đã có hình ảnh một người khác. Nàng là người hoàn hảo toàn bích nhất thế gian, xinh đẹp vô bì, là nữ thần cao quý nhất mà thần tôn sùng. Có thể dễ dàng nhìn ra khỏi bức rào từ đầu kẻ nào đó. Nghiêm sư gia đã nói đúng, nữ nhân khi ghen tuông, trí thông minh bằng hạt thóc kia cũng không còn. Đây là giai đoạn nguy hiểm nhất, nhưng cũng có thể dễ dàng trở bại thành thắng nhất. Bởi vì có yêu thích thì mới có thể ghen tuông.

-Từ khi gặp mặt vào hai năm trước, hình ảnh của ngài đã ngự trị vĩnh viễn trong lòng thần. Thần biết mình chỉ là một cái trượng nguyên nho nhỏ, sao có thể xứng đáng mơ tưởng đến chân rồng. Nhưng công chúa không thể trách thần được, trái tim làm sao lại chịu nghe theo lý trí. Cho dù ngài có la mắng thần, thần cũng không thể để công chúa bực bội vì hiểu lầm mình như vậy. Vĩnh viễn không ai có thể thay thế vị trí độc tôn của công chúa trong lòng thần. - Một đòn sát thương cực mạnh được y tung ra trong phút cuối.

-Ghê tởm, thì ra người cũng biết thân biết phận đây. Dám mơ tưởng đến ta sao? - Chân Duyên cũng ngay lập tức buông một câu chết người. Nhưng tình hình nay đã khác, Thuỷ Linh đã nhìn ra được sự bối rối trong mắt nàng. Y đã thấy được sự nhiệt tình mà nàng dành tình như thế nào. Y đã cảm nhận được con nai nhỏ trong người nàng đang kêu yếu ớt. “Thôi đừng nói nữa, ta mắc cỡ khủng khiếp. Mau đi xa đi, ta phải nhảy vào hố trốn đây.”

-Nếu yêu một người xinh đẹp, kiều diễm như nàng là đại tội, thì ta nguyện được xử lăng trì. - Y ngược mắt nhìn Chân Duyên, không hề dấu đi ánh mắt cháy bỏng của mình. - Mà không, có lẽ lăng trì còn không đủ. Bởi vì ta con yêu nàng sâu sắc hơn đại dương, tương tự chất cao còn hơn núi. Đến thiên trường địa cửu, tận kiếp không phai. Nếu như vậy có lẽ phải ngũ mã phanh thây, sau đó lại tòng xẻo, rồi băm vằm ra vạn đoạn thì cũng không chuộc đủ tội vì đã yêu nàng. Quả nhiên đối với người ác nghiệt như Chân Duyên thì phải dùng đòn tấn công trực diện. Nàng là chuyên gia phòng thủ, không kiên trì công kích, cũng khó mà chọc thủng gương mặt giả vờ tàn nhẫn kia.

Màu đỏ từ dưới cổ Chân Duyên lan dần lên đến mặt, phủ kín cả chóp tai. Nàng giống như chú tôm nhỏ bị bỏ vào nồi nước sôi. Có ai đã từng nói với nàng những lời thề non hẹn biển dữ dội như thế này chưa, đã từng có ai khiến nàng mặt đỏ tim run đến không biết mình là ai chưa? Chân Duyên ngu ngốc bước đến gần y. Thuỷ Linh ngay lập tức ôm chầm lấy nàng, nghe chiến thắng ngập tràn trong tâm khảm.

-Ta yêu nàng, ta yêu nàng nhất trên cõi đời này, ta yêu nàng đến phát điên lên được. Ngày tơ tưởng, đêm nhớ mong, từng phút từng giây đều nghĩ đến nàng. Thuỷ Linh thì thâm vào lỗ tai Chân Duyên, sau đó y nhìn nàng, nở nụ cười ngây thơ xinh đẹp nhất. Chân Duyên đã bị biến thành kẻ ngốc, để y tự do cưỡng đoạt nụ hôn đầu tiên của nàng.

Cảm xúc bùng nổ như đoá hoa tường vi đầu hạ. Như sóng vỗ triều dâng, như hoàng hà dề vỡ, nhấn chìm nàng trong mật ngọt tình ái. Chân Duyên không còn biết đâu là sự thật, đâu là chân lý; nàng chỉ còn cảm nhận được một thứ duy nhất trên đời, tình yêu.

Thuỷ Linh đã mang đến cho nàng tất cả. Rung động, xúc cảm; bùng nổ và thăng hoa. Chân Duyên như người lần đầu tiên uống rượu, lần đầu tiên bị cơn say làm cho choáng choáng tâm hồn. Lần đầu tiên rũ bỏ tất cả những rào cản trong lý trí, lần đầu tiên nàng chỉ là nàng, một người con gái đang yêu.

^ ^

-Sư gia à, cuối tháng ta tăng lương cho huynh nhé. - Thuỷ Linh thần thờ, nâng chung trà lên uống, mà chẳng nhận ra đã không còn giọt nước nào.

-Tạ ơn đại nhân. - Thừa Chí cười cười. - Hy vọng ngài sau khi trưởng thành sẽ chín chắn hơn một chút. Đã là đàn ông phải biết gánh nặng trên vai, phải có trách nhiệm với bản thân và những người bên cạnh ... Cuộc

sắn tắn, cung nỏ bị xếp xó. Thuỷ Linh sau khi thoả lòng đạt chí hình như không còn để lời của mưu sĩ trong tai. Y đang lơ lửng đầu đó giữa chín tầng mây kia, vẫn đang nhớ về một đêm ôn nhu hương đầy mật ngọt.

Thừa Chí khẽ cười, có lẽ tình hình như vậy cũng thật tốt, kế hoạch ban đầu của hắn hình như thành công hơn mong đợi nhiều rồi. “Quả là trạng nguyên thiên tài, trẻ tuổi nhất của Việt quốc, học một hiểu mười. Dạy y đi đoạt tâm của người ta, y ngay cả xác cũng ăn không thừa một mảnh. Thật là trưởng thành thần tốc!”

13. Chương 13: Có Việc Phải Đi

Trong lúc sóng gió ở Mạc phủ vừa mới yên ắng lại, thì ở thành Tiết Châu lại có một trận cuồng phong nổi lên. Lần lượt các xác chết nữ khác vừa được tìm thấy, cũng đồng dạng như nạn nhân trước kia, bị thối rữa mục nát, khó mà nhận dạng ra.

Lương Anh Tân và Hoàng Bích Tuyền khẽ đưa mắt nhìn nhau, bọn họ lại phát hiện thêm một cái túi thơm chứa đầy hoa đào khô ở chỗ tử thi. Lần này là do công của bọn đã thú trong rừng, chúng đã đánh hơi, đào được cái xác trước khi người tiểu phu trong rừng đi ngang qua thấy được. Sự vụ đã cấu thành chuỗi sát nhân liên hoàn, có nhiều tình tiết trùng hợp, vì vậy hồ sơ được đánh dấu đỏ đặc biệt để ưu tiên phá án hàng đầu.

Lần này Thuỷ Linh cũng không thể mơ hồ giao hết vụ án cho Nghiêm sư gia phụ trách. Mạc tri phủ cuối cùng cũng buộc phải làm việc đàng hoàng, ngoại trừ mấy việc như đóng mấy dấu mộc vào công văn đã được thảo sẵn. Lệnh đầu tiên mà y ban ra chính là tra hết toàn bộ nhân khẩu của những người sống ở vùng phụ cận. Thuỷ Linh nghi ngờ kẻ thủ ác là người ở gần địa phương tìm ra xác chết.

Đến hẹn lại lên, ba tỷ muội bọn họ cùng họp bàn kế hoạch tại ngôi nhà tranh sau hậu viện. Anh Tân lúc này đã được đặc cách một vé để tham bàn trong hội bí ẩn của Đại Tứ Hỷ.

-Điều đáng ghét nhất là không tìm ra được tung tích người bị nạn, cứ như họ là củ cải từ dưới đất mọc lên vậy, không hề có chút manh mối nào. Bích Tuyền tức giận vỗ bàn. Mấy ngày qua chạy đôn chạy đáo cùng Anh Tân, đã đủ cho nàng hiểu công việc bổ khoái vốn vất vả như thế nào. Đi cùng hắn làm việc, tự nhiên nàng cũng đã nhập vai quan sai, hết lòng nôn nóng phá án.

-Cũng may mắn là chưa tìm thấy Lâm muội. Tỷ thật không mong tìm được muội ấy trong tình trạng kia chút nào. - Chân Duyên chắc lưỡi.

-Mà cái tên Nghiêm sư gia đó có thật sự tra sổ sách để tìm tung tích nạn nhân không đấy? Cả một phủ rộng lớn như thế này, hắn làm sao trong một ngày có thể điều tra được hết. Có khi nào hắn sơ sót, hay cố tình bỏ qua không? - Bích Tuyền đánh mắt nhìn Anh Tân dò hỏi.

-Ta không biết, kẻ này trước giờ vẫn thay tri phủ làm việc bình bình ổn ổn. Không có công lao cũng chưa từng gây hoạ gì. Nhưng khả năng quản lý và điều hành của hắn có thể nói là khá tốt, một khi việc đã giao vào tay Thừa Chí thì chưa từng thất bại. - Anh Tân tự đưa ra nhận xét.

-Thật kỳ lạ là hắn tài giỏi như thế, lại ở đây cam tâm làm một cái chức sư gia quèn. - Chân Duyên gãi gãi cằm.Đột nhiên nàng nhớ đến một câu thành ngữ gọi là “Công cao chán chủ”. Sư gia mà lần lượt quyền hạn của tri phủ như thế này, thật không ra thể thống gì. Việc Mạc Thuỷ Linh nghiêm túc điều tra án, ngoài tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, còn có sự hồi thích của Chân Duyên. Nàng muốn đào tạo y trở thành một viên quan có năng lực thực sự, có khả năng thăng tiến. Ít nhất cũng phải trên tam phẩm, mới có thể xứng đôi mà sánh với công chúa cao quý được chứ.

-Thân thế? - Đột nhiên Hoài Niệm chủ động nhắc nhở.

-Phải ha, Anh Tân, huynh có biết gì về thân thế kẻ này không? - Bích Tuyền ra chiều thân thiết gọi tên người ta.

-Nghe nói là quê ở Duyện Châu, gia thế bần hàn. Nhiều lần thi cử không đỗ đạt, nên mới xin làm sư gia. Hắn ngoài việc hay nhẩn nhó, kỳ thật rất có năng lực, được mọi người kính nể, tri phủ tin dùng. - Anh Tân trả lời gọn gàng.

-Có lẽ nên điều tra thêm về người này. Duyên Châu, chỉ có một cái địa phương, cũng chẳng chứng minh được điều gì cả. - Chân Duyên nhún mày. - Đẳng nào chúng ta cũng đang thiếu manh mối. Các hướng đều bị đứt, thì đành mở sang hướng khác vậy.

-Nhưng ai sẽ đi đây? Muội và Anh Tân vẫn đang tìm đường xâm nhập doanh trại của bọn thổ phỉ Đào viên. - Bích Tuyền lên tiếng trước.

-Đại tỷ phải ở đây làm nội gián rồi, xem ra chỉ có mình ta là rảnh rỗi không việc làm thôi. - Chân Duyên thở dài. - Để ta đi Duyên Châu vậy.

-Nhưng một mình tỷ đi có ổn không? - Bích Tuyền lo lắng, dù sao trong ba tỷ muội bọn họ, thân phận của Chân Duyên là đặc thù nhất, tôn quý nhất.

-Đừng xem thường ta vô dụng. Bồn công chúa đã cùng muội luyện võ mà lớn lên. - Chân Duyên lớn giọng kiêu ngạo.

-Cũng là người ít hiểu biết thế sự và thường xuyên kết oán nhiều nhất. - Bích Tuyền thở dài.

-Ta nói để ta đi. - Chân Duyên đã tới hồi bướng bỉnh, nôn nóng chứng tỏ tài năng của mình. - Đại tỷ, lần này hãy để muội. Hoài Niệm không nói gì, đôi mắt đen thăm thẳm vô cùng khó đoán. Nàng vẫn luôn bình thản, đậm mạc, khó lộ hỉ nộ; chỉ có khi Hoài Niệm động thủ, người ta mới biết được ý định thật sự của nàng là gì. Hoài Niệm móc trong tay áo ra hai bình dược nhỏ, trao vào tay Chân Duyên.

Nàng đọc trên nhãn bình. Một lọ là Độc Tuyết Thương, một lọ là Hồi Tâm Hoàn. Hoài Niệm vừa đưa nàng độc dược phòng thân, lại cho nàng bí dược cải tử hồi sinh; như vậy cũng đồng nghĩa với việc chúc nàng lên đường bình an. Chân Duyên cười tươi rạng rỡ, nàng cất hai lọ dược ấy vào trong tay áo.

-Tỷ tỷ yên tâm, muội nhất định sẽ thành công trở về. ^ _ ^

Mạc Tri phủ uể oải trở về phủ sau ngày làm việc vất vả. May là Mạc phủ cũng đồng thời là một phần của tri phủ, nên y có thể nhanh chóng trở về nhà. Chỉ cách nhau có tám vách, nhưng cả ngày mong nhớ cũng không được gặp nàng.

-A Hạ à, biểu tiểu thư đâu? Thuỷ Linh quen thuộc ngồi vào vị trí thượng toạ, thưởng thức tách trà đã được pha sẵn. Chỉ mới ba ngày đã dưỡng thành thói quen phải uống trà do chính tay công chúa đương triều pha. Trà của người khác châm so với nàng thật cách xa trời vực. Có phải chăng vì tình yêu, nên hương trà đặc biệt thơm hơn, nước trà đặc biệt ngọt hơn hay không?

-Bẩm đại nhân, biểu tiểu thư từ trưa đã gói hành lý đi, chỉ để lại cho ngài một lá thư. Người nô tỳ từ tốn lấy phong thư ở trong tay áo ra dâng cho lão gia. Thấy cô gái ngang ngược kia đi mất, toàn bộ Mạc phủ đều thở phào nhẹ nhõm. “Xem ra nàng ta cũng có chút đạo đức, biết mình không xứng với đại nhân, nên chủ động cuốn gói đi rồi.”

Chỉ có một mình Thuỷ Linh là hoảng hốt giật vội phong thư đó mà đọc. Nét chữ xinh xắn bay lượn trên giấy mang đầy phong vị danh gia thế tộc.

“Có việc phải đi!” Chỉ có bốn chữ ngắn ngủi, không đầu không đuôi.

Thuỷ Linh đập tay xuống bàn, vừa tức giận vừa lo lắng. Biết nàng thân phận đặc thù, còn chạy loạn ra ngoài làm cái gì? Kỳ thật Chân Duyên công chúa không có công vụ gì mà cần phải đi ra ngoài hết. Công hàm từ kinh thành đã sớm gửi đến Tiết Châu, thông báo rằng công chúa mất tích được vài tuần lễ rồi. Y vì muốn giữ nàng bên cạnh nên bất chấp tất cả, giả vờ như không biết, hy vọng khắp khối trong lòng rằng công chúa thật sự vì mình mà tìm đến nơi đây.

Hoá ra nàng chỉ xem y chỉ là chỗ dừng chân tạm bợ, đến không lý do, đi không giải thích. “Công chúa ác tâm đúng là công chúa ác tâm, thật khiến người ta đau lòng quá đi.” Thuỷ Linh liền chạy như bay trở về tri phủ. Những chuyện bề tấu như thế này, nhất định phải tìm sư gia để xin điểm hoá cho thông.

^ _ ^

Chân Duyên lần đầu tiên đi ra ngoài mà không có ai đi cùng, cảm giác thật sự mới lạ. Đầu tiên chính là háo hức không ngừng, như chú chim non nhìn thấy bầu trời cao rộng, chỉ muốn xoải cánh tung bay cho

thoả chí. Nàng không có được khuôn mặt tuấn tú như Bích Tuyền, không thể cải nam trang; nàng lại càng không có kỹ năng dịch dung cao như Hoài Niệm, không thể cải trang thành lão bà. Tuy nhiên Chân Duyên lại có một cái gọi là trí thông minh loài người, nàng trực tiếp đem mặt mày bôi cho lem luốc, chọn quần áo cũ rách què mùa, là đã có thể biến thành một cô nương đen đui xấu xí.

Ở Tiết Châu có Đông hồ, Đông Hồ này lại thông với một nhánh của sông Đinh Giang. Chân Duyên muốn đến Duyên Châu, cách nhanh nhất là cứ đi theo thuyền xuôi dòng Đinh giang về phía nam, tỉnh nằm gần cửa biển Đinh nhất chính là Duyên Châu.

Công chúa cũng đã từng nhiều phen cùng hoàng tộc dạo thuyền trong hồ, nhưng Chân Duyên lại chưa từng ngồi thuyền vận của dân chúng. Chiếc thuyền nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ lại có thể chở được nhiều hàng đến ngạc nhiên. Con người bị nhồi nhét, lèn vào nhau chật cứng. Người ta thậm chí còn ngồi đầy trên lối đi, đứng chật mũi thuyền và tranh thủ tựa lan can thuyền làm chỗ nghỉ. Nàng nhìn thấy cảnh những bà mẹ bế con nhỏ ngồi bên mạn thuyền mà lấy làm sợ hãi, “Nhỡ bà ta sẩy tay, đánh rơi đứa bé thì sao?” Nàng kinh ngạc nhìn những người đàn ông leo lên nóc thuyền câu cá, “Nhỡ ông ta mất thăng bằng, lộn đầu xuống nước thì sao?” Đúng là càng đi xa càng được mở mang tầm mắt, cuộc sống của dân chúng quả thật rất thú vị vô cùng.

Một bà cô ụt ịt ngồi sát chỗ Chân Duyên, ép nàng chật đến thở không được. Chân Duyên vừa lên tiếng phản ứng, bà ta đã ngay lập tức mở miệng mắng nàng cho té tát. Một ông chú không biết điều, mở giày ngồi gác chân lên ghế, mùi hôi lan toả khắp xung quanh, khiến ai nấy cũng muốn ói, Chân Duyên liền bắt chước giọng của bà thím mạt mắng ông ta. Gã đàn ông bậm trợn hung dữ đe nạt nàng, tuy nhiên một lúc sau cũng biết điều mang giày vào lại. Chân Duyên lúc này mới phát hiện, thì ra lời nói thật lòng ở trong dân gian không thể làm tổn thương người ta. Ở thế giới này, ai thích nói gì sẽ nói, không nói tức là thiệt hại ỉn. Chân Duyên nghĩ rằng, có lẽ nàng đã sinh ra nhầm chỗ. Chân Duyên rất có tiềm năng trở thành một cô gái bình dân chanh chua điệu ngoa.

Tính tốt học ba năm chưa xong, thói xấu chỉ ba ngày là thành thực. Để có thể đội lốt một dân nữ thường tình, Chân Duyên đã nhiệt tình học hỏi bà thím bên cạnh mình, nhập tâm diễn xuất hết mức bình dân, thô tục. Kết quả là khi đến nơi, mọi người đều tận lực tránh xa nàng. Một cô nương vừa xấu, vừa dữ như thế thì có ma mới chịu nổi.

Thành Duyên Châu đã ở trước mắt của nàng rồi.

14. Chương 14: Nghiêm Gia Một Nhà

Phong vị biển khơi lan toả trong từng góc ngách kẽ hở của Duyên Châu. Tường xây phủ đầy cát trắng, trên vách treo đầy các loại sò ốc lấp lánh. Người ra vào thành ai nấy cũng đều to cao vạm vỡ, làn da ánh đồng bóng lên nét săn chắc, khoẻ mạnh. Chân Duyên lấy tay quẹt đi mồ hôi trên trán. Nàng đến từ phương bắc, không quen với khí hậu nóng ẩm của vùng đất phía nam này. Có một tiệm nước mát bày bán dưới một tán dù, Chân Duyên liền ghé qua đó uống thử.

-Bà lão, đây là nước gì thế? - Nàng không khách khí hỏi.

-Nước sâm rong biển. - Bà lão cười đáp lại, không có chút gì phiền lòng vì thái độ hỗn xược của cô gái trước mặt. Chân Duyên sau khi uống thử một chén, cảm nhận dòng nước mát ngọt lan toả ra khắp cổ họng thật dễ chịu. Nàng mỉm cười, mua thêm một bát nước nữa để uống.

-Cái thứ cở này thật lạ, chỉ cần ngâm vào nước là uống được sao?

-Làm gì có? - Bà lão nhướn mày hào hứng giải thích. - Tất cả đều phải nấu sủi trên bếp riú riú lửa, sau đó cho thêm đường phèn vào. Tổng cộng có đến chín vị thảo mộc.

-Thật sao? Nhưng con thấy thứ cở này thật sự là tươi mới mà.

-Thứ cô nương thấy chính là lá sống đời. Loại lá này dù đã đem phơi khô, nhưng khi gặp nước lại tươi mới như cũ. Chết đi sống lại, nên mới gọi là sống đời. Bà lão đưa cho Chân Duyên xem mấy thân cây nhẵn nhúm xấu xí. Nàng lại nhìn vào thùng nước đầy cỏ tươi của bà lão, quả thật hình dạng của hai thứ cũng tương đồng với nhau thật. Thứ cỏ biển này thật kỳ lạ, dù đã bị phơi khô, nhưng ngâm lại vào trong nước thì liền hồi sinh. Đúng là dũng mãnh bền bỉ.

-Bà bà, nước ngon lắm. Con mua thêm đám cây sống đời khô này mang về.

-Cô nương, muốn nấu nước uống thì phải mua đủ chín loại thảo mộc nấu mới ngon.

-A ... lão bà, bà thật gian nha. Nàng cười rộ nhưng vẫn móc tiền ra trả, đang khát mà được uống nước mát thì tâm tình quả nhiên cũng thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa, Chân Duyên cũng phát hiện, trong dân gian, nàng sống thật thoải mái, không phải giữ kẽ, không phải vắt óc nghĩ lời châm chọc kẻ khác, cuộc sống thật phần vui vẻ. Chân Duyên nhận lấy gói thảo dược từ tay bà lão, rồi bỏ vào túi nải. Nàng nghĩ tới gương mặt dễ thương kia một khi được uống thứ nước này sẽ mỉm cười ra sao, trong lòng lại mát thêm một lần nữa.

-Mà lão bà nè, bà có biết trong thành này, gia đình họ Nghiêm ở chỗ nào không? Theo lời của Bích Tuyền đã dẫn dò, “Đường ở trong miệng mà ra!” Đi đến nơi lạ, cứ nhắm trà quán mà hỏi chuyện. Đa số những người buôn bán lâu năm đều thông thuộc địa phương của mình giống thổ địa vậy.

-Thì ra cô nương muốn hỏi Nghiêm gia. Cứ đi thẳng đường cái phía trước, dinh thự to nhất chính là của Nghiêm phú hộ. Chân Duyên cáo biệt bà lão rồi đi theo hướng được chỉ. Cuối đường, quả nhiên nàng tìm được một dinh thự vô cùng hoành tráng, ngүй trên một khuôn viên rộng bạt ngàn. Trên cửa chính có treo tấm bảng thiếp vàng đề chữ ‘Nghiêm phủ’. Dù đã quen nhìn cảnh xa hoa, nhưng nàng cũng phải công nhận phủ đệ này có thể được xem là giàu có tột độ ở vùng tỉnh lẻ rồi. “Nghiêm Thừa Chí y sam đạm bạc, thật sự xuất thân phú quý danh môn sao? Gia đình hần giàu nứt đổ đổ vách thế này, không ở nhà làm thiếu gia, chạy đến Tiết Châu làm sư gia chi vậy?”

Có tiếng đập âm âm bên ngoài đại môn, người của Nghiêm phủ liền lúp xúp chạy ra mở.

-Cô nương tìm ai? - Tên gia đình có vẻ xem thường cô gái bần hàn trước mặt.

-Xin hỏi, đây có phải là nhà của Nghiêm Thừa Chí không? - Nàng không khách sáo đi ngay vào vấn đề. Tên gia đình nhìn nhìn Chân Duyên đánh giá, nhưng rốt cuộc cũng không thể suy đoán ra được điều gì.

-Cô nương tìm thiếu gia chúng tôi có việc gì không? Thiếu gia bây giờ không có ở trong phủ?

-Ta đâu có tìm hần, ta đến đây chỉ để hỏi vậy thôi. Cáo biệt. Nói xong, nàng liền kiên quyết bước đi. Tên gia đình ngẩn ngơ nhìn theo nữ tử lạ mặt. “Người đâu mà vô duyên quá, chạy đến đây hỏi này hỏi nọ rồi đi mất, có âm mưu gì không?”

Đi xa đến như vậy, tới nơi hỏi lại chẳng ra được manh mối gì. Nghiêm Thừa Chí quả nhiên có lai lịch gốc gác không tầm thường, nhưng lại chẳng có gì đáng nghi ngại. Quả thật giống như lời hần từng tâm sự, Nghiêm lão muốn hần kế thừa gia nghiệp, nhưng kẻ này chỉ có hứng thú với việc đèn sách, ba lần bốn lượt trốn nhà chạy đi thi khoa cử. Rốt cuộc lại không đỗ đạt nên chẳng còn mặt mũi nào quay về, đành phải làm sư gia ở Tiết Châu, chờ cơ hội để lên kinh ứng thí lần nữa. Tóm lại, hần không có động cơ gây án để làm gì.

^ _ ^

Nhìn bầu trời nắng xé, Chân Duyên quyết định tìm một khách điểm để nghỉ chân. Bây giờ không còn sớm để mà đón thuyền đi ngược lại. Dù sao nàng cũng đã quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi rồi mai sẽ tính tiếp.

Vừa dọn vào chỗ ngủ không lâu, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa. Chân Duyên đi ra ngoài, muốn mắng chửi kẻ nào lại làm phiền mình lúc đêm hôm. Phía bên kia là tiểu nhị của khách điểm, cùng ba vị khách lạ mặt. Một mệnh phụ phốp phát và hai nha hoàn đang kiên nhẫn đứng chờ.

-Cô nương, xin hỏi có phải lúc chiều cô đến tìm Thừa Chí nhà chúng tôi không? - Mệnh phụ ngược mắt nhìn nàng trông đợi. Bọn họ khí thế xông vào phòng của Chân Duyên. Khi nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì, mệnh phụ đã nắm tay Chân Duyên, nước mắt lưng tròng.

-Cô nương, cô biết tông tích của Thừa Chí hả? Nhi tử của ta hai năm trước bỏ nhà đi, mất tích tới bây giờ. Dù kiếm khắp nơi cũng không tìm ra được. Cô nương chính là manh mối duy nhất cho đến nay mà ta biết

được. Xin cô nương cho ta biết, cô đã gặp Thừa Chí ở đâu, lúc nào?

-Ồ ta ... Nàng lấp bắp phân vân không biết nói sao. “Tên sư gia này quả nhiên là bỏ nhà đi bụi. Có nên bán đứng hần không?”

-... Tiểu nữ gặp công tử mấy tháng trước ở Tiết Châu, đang học thi cho khoa ứng thí năm sau. Huynh ấy thật tốt lắm, không có gì phải lo lắng. Chỉ là Thừa Chí có nói quê mình ở Duyện Châu, tiểu nữ có việc phải đi ngang, nên hiểu kỳ hỏi thăm xem có phải thật không ấy mà. Chân Duyên phải công nhận, nàng thật không giỏi nói xạo. Một câu lấp bắp đến mấy lần, lời lẽ còn lộn xộn đầy kẻ hở. Nhưng trong mắt Nghiêm phu nhân thì tin tức này thật sự rất tốt. Bà cầm khăn tay chậm chậm lên mắt rồi sau đó khóc oà lên.

Thừa Chí là con trai út trong nhà, được Nghiêm phu nhân yêu thương hết mực. Hần từ nhỏ sống trong sung sướng, không phải âu lo. Trên hiếu kính với trưởng bối, xung quanh hoà nhã với mọi người. Ai gặp đều khen, trẻ già đều mến. Đây là Chân Duyên đã lướt đi bớt vài phần trong lời kể của Nghiêm phu nhân. Bà cho rằng con trai của mình đúng là thần Phật tái thế, độc nhất vô nhị bảo bối, nam tử đệ nhất tốt đẹp trong toàn cõi Việt quốc. Chân Duyên lại nhớ đến cái gã mặt khó đăm đăm ở tri phủ Tiết Châu, người gặp người sợ, thật bất đồng với lời kể của Nghiêm phu nhân.

Bà ta sau khi tâm sự chán chê thì mới từ biệt ra về. Chân Duyên bỗng nhiên cảm thấy ngờ ngợ bất an. Nàng thay dạ phục vào người rồi lên đường điều tra sự việc.

Ở Nghiêm phủ quả nhiên đang có một trận xáo xáo. Nghiêm phu nhân làm mình làm mẩy, náo loạn cả phủ. Bà trách mắng Nghiêm lão gia sao khi xưa lại nóng nảy đuổi Thừa Chí đi như vậy, hần thích thi khoa cử thì cứ để hần thi, sao lại giận đến mức bảo rằng muốn từ con. Một nháo, hai khóc, ba đòi thắt cổ tự tử. Nghiêm lão gia đành phải thở dài, hứa hẹn sẽ cho người lên kinh thành thuyết phục hần trở về. Thích học thì cứ học, thích thi thì cứ thi, ông sẽ không khép hần vào con đường buôn bán gì hết.

Chân Duyên thở dài, quay trở về khách điểm. Đã xác nhận được thân phận Thừa Chí là hoàn toàn trong sạch, hơn nữa gia thế hiển hách, ở Duyện Châu cha hần có thể coi như phú hộ một vùng, Thừa Chí tính ra cũng là một hào môn công tử. Động cơ hần ẩn mình ở Tiết Châu cũng thật sự rõ ràng, đó chính là ngân lượng, và một chỗ để yên ổn dùi mài kinh sử. Mạc Thuỷ Linh là tân khoa trạng nguyên đương nhiệm, Thừa Chí đến làm môn hạ dưới quyền y cũng là một việc hoàn toàn dễ hiểu. Sống gần chùa thì bụt cũng thiêng hơn ấy mà.

^ _ ^

Sáng sớm hôm sau, Chân Duyên trả phòng, rời Duyện Châu. Suy nghĩ cả đêm, nàng thấy mọi việc đều khớp với nhau rõ ràng. Nhưng có một thứ gì đó cứ lẩn lẩn, khiến Chân Duyên bất an không yên. Rốt cuộc là thứ gì, tại sao nàng không thể miêu tả rõ ràng được?

Nàng đứng bất động bên bến đò, lưỡng lự tần ngần. Suy tính lại từ việc đầu tiên đến việc cuối cùng xảy ra ở Duyện Châu, cố nắm bắt manh mối mà mình đã để vượt mất. Đột nhiên, một ý nghĩ sáng bừng lên trong đầu, Chân Duyên co giò chạy ngược về phía Nghiêm phủ. Điều bất thường đến từ phụ phụ Nghiêm gia. Một cặp lão gia, phu nhân thật có tướng phu thê trời ban.

Người phú quý thường có tướng ngũ đoản. Đêm qua Chân Duyên đã từng núp trên xà nhà Nghiêm gia mà xem một màn nháo loạn trong gia đình bọn họ. Nghiêm lão gia, Nghiêm phu nhân, đại tiểu thư, nhị tiểu thư đều đồng dạng như đúc từ một khuôn. Hơi đậm người, dáng phốp pháp và chiều cao khiêm tốn. Mặt chữ điền, mũi lân vô cùng sang trọng. Bốn người như một, nếu có thêm một Thừa Chí đứng vào, ngay lập tức sẽ lẻ bảy ngày.

Tuy Thừa Chí đi lại hơi bất tiện, nhưng khi hần đứng thẳng người, không thua kém Lương Anh Tân là bao, có thể nói là còn cao hơn Mạc Thuỷ Linh đến một cái đầu. Tuy luôn ủ dột chau mày, nhưng quả thật là vô cùng tuấn tú. Mũi cao, trán thẳng, đôi mắt sáng ngời, đúng là tập hợp tinh hoa của phụ mẫu để lại. Thừa Chí như vậy, có chỗ nào nhìn giống với Nghiêm gia một nhà?

Chẳng cần đi đâu xa, Chân Duyên chỉ việc đến chỗ bà bán tạp hoá trước cửa Nghiêm phủ mà hỏi cũng đủ biết, Nghiêm Thừa Chí trong lời kể, quả thật là đồng dạng với Nghiêm lão gia và Nghiêm phu nhân, cũng là tướng phốp pháp, cơ thể ngũ đoản, mặt chữ điền, mũi lân.

Như vậy, Nghiêm Thừa Chí ở Tiết Châu thật ra kẻ nào? Dù nói người có thể ốm đi, nhưng đột nhiên cao lên lại anh tuấn hơn thì thật là vô lý. Chân Duyên cắn môi, chạy ào đi tìm đường trở về Tiết Châu. Nàng phải báo ọi người biết, kẻ kia chỉ là giả mạo. Cuối cùng cũng tìm ra được người đáng ngờ nhất ở Tiết Châu.

Ngày hôm đó, chuyến dò mà Chân Duyên đi đột nhiên bị lật, hành khách mất tích, quan phủ tìm kiếm khắp nơi nhưng chưa thể vớt được hết xác người.

15. Chương 15: Dám Phá Hư Chuyện Của Bốn Công Tử

Tại một tửu quán trong thành Tiết Châu đang có đám bỏ khoái ngồi luận đàm.

-Anh Tân, biểu đệ của cậu cũng thật khá quá chứ. Thân thủ lạnh lẽ, thông minh cơ trí. Có huynh đệ Lương gia các cậu ở đây, Tiết Châu ta sợ gì mà không mau chóng nổi tiếng trong toàn quốc. - Tổng bố đầu Đỗ Khang khen ngợi.

-Lão đại, huynh quá lời rồi. - Bích Tuyền nhanh nhẩu rót rượu vào chén Đỗ Khang. - Tiểu đệ còn phải học hỏi các huynh rất nhiều, mong mọi người tiếp tục chiếu cố. Anh Tân liếc mắt nhìn Bích Tuyền ngồi bên cạnh. Đây thật sự có phải là một nữ nhân không? Nụ cười trên miệng nở rộng hết mức. Lúc nói chuyện thì hoa chân múa tay. Cứ chỉ thô lỗ, khi nghe đến đoạn vui vẻ có thể đập bôm bốp vào vai người bên cạnh. Nàng không có chút gì đáng vẻ của một tiểu thư khuê các cả. Trong mắt Anh Tân, Bích Tuyền hoàn toàn là một cậu thiếu niên sôi đời.

Khi đem Bích Tuyền gia nhập vào nhóm bỏ khoái của Tiết Châu, Anh Tân cũng hơi lo lắng. Nhưng nàng lại có khả năng nhanh chóng hoà nhập cùng một đám đàn ông thô lỗ, khiến hấn cũng phải kinh ngạc một phen. Nếu như không phải đã từng nhìn thấy thân thể của nàng; có bị đánh, hấn cũng không tin đây là một cô nương cho được.

Nhớ lại dáng vẻ thất thố của nàng vào buổi sáng hôm đó, Anh Tân nghe một cỗ nhiệt khí bỗng nhiên bốc lên đầu. Hấn mạnh tay đặt chung rượu xuống bàn đánh bộp một tiếng, sau đó lại rót thêm rượu vào, nhằm dập tắt cơn lửa cháy kia.

-Này uống xong chúng ta lại làm việc gì khác? - Đỗ Khang lên tiếng.

-Lão đại, hôm nay mới lãnh lương. Hay là sang một tý, đến Diễm Hương lầu luôn đi. - Một người trong nhóm lên tiếng.

-Đúng đấy, đúng đấy. Cả tháng cực nhọc, đến đây để cho người ta đập bốp, thư giãn một chút. Xem ra, chiều hướng câu chuyện đang lôi bọn họ về phía thể giới trần tục của đàn ông mất rồi. Anh Tân hắng giọng, muốn giải cứu cho nữ nhân đang cải trang kia khỏi phải khó xử.

-Hoàng Tuyền, đệ về trước đi.

-Sao lại thế, Anh Tân? Chúng ta có đi thì cùng đi. - Một người trong nhóm lên tiếng nói ngay.

-Hoàng Tuyền còn nhỏ. - Hấn ra lời giải thích.

-Hoàng Tuyền, cậu bao nhiêu tuổi rồi? - Đỗ Khang neho mắt hỏi, phong thái thật giống tổng bố đầu lấy lời khai tội phạm.

-Dạ, mười tám.

-Mười tám mà còn nhỏ gì? Ta đây mười tám đã lấy vợ mất rồi. - Đỗ Khang cười ha hả. - Anh Tân, cậu khiêng khem, nhưng đừng bắt biểu đệ mình cấm dục vậy chứ. Nhóc, có muốn đi cùng bọn anh không?

-Tất nhiên là muốn chứ. - Bích Tuyền cả hai mắt đều háp háy phát sáng. Đỗ Khang liền đứng dậy trước, móc tiền rượu ném trả xuống bàn. Mọi người đồng loạt đứng dậy, làm theo lão đại. Bọn họ đã nhập quen ở quán này, mỗi lần uống cũng chỉ đúng số tiền đó. Anh Tân bực bội nhìn cô nương say xỉn kia khoát tay, bá vai đi cùng những người đàn ông khác. “Hoàng tiểu thư, cô thật muốn cùng bọn ta đến kỹ viện hay sao?”

^ _ ^

Diễm Hương lâu quả nhiên hơn hử chào đón đoàn khách quý vừa tới. Dù là bồ khoái, nhưng làm việc ở nha môn thì cũng tính như là quan chức. Trong mắt người dân bình thường, đối với quan chức thì muôn phần kính sợ. Sáu người bọn họ chọn một chỗ mà ngồi xuống. Hoa quả rượu mỗi liễn được bày lên đầy bàn. Các cô nương mặt tô trát đầy phấn, thân thể uốn éo ngay lập tức sà vào lòng họ. Khỏi cần phải lựa chọn nhiều, trong mắt người say còn phân biệt ra được xấu tốt gì.

Anh Tân là một đặc vụ của Nội xưởng. Hắn đã được huấn luyện qua cách thức thích nghi, trà trộn vào tất cả mọi hoàn cảnh. Cho dù là thương gia, ăn mày, bình dân lao động hay quan chức ... đều không thoát khỏi cảnh phải bước chân vào thanh lâu vui chơi. Đối với người quanh năm công việc như hắn, thì đây cũng là một cách khiến cuộc sống bản thân được điều hoà lại.

Tuy nhiên, đêm nay hắn lại không thể buông bỏ nhiệm vụ mà tận hưởng đêm xuân. Hoàng Bích Tuyền vẫn còn ở đây, nhiệm vụ của hắn vẫn còn, làm sao Anh Tân có thể tự do thoải mái được.

Hắn vừa căng thẳng, vừa bức bối khủng khiếp. Cô nương này thật ra là loại người gì đây, trêu ghẹo kỹ nữ cũng thật quá mức thuần thực. Kỹ nữ ngồi trên đùi Bích Tuyền nâng chén rượu đưa lên cho nàng. Bích Tuyền không đón lấy mà bắt nàng ta phải đổ rượu ỉnh. Gương mặt gian tà cười ngạo nghễ làm hoa hết cả mắt người đối diện. Phong thái khoáng đạt của nàng, chỉ có thể là một hoa hoa công tử phong lưu đa tình mới có được. Bích Tuyền nghiêng đầu thì thắm vào tai kỹ nữ câu gì đó, nàng ta liền cười khúc khích gật đầu. Hai người nắm tay nhau nhanh chóng rời khỏi bàn tiệc.

“Không phải là thật chứ?” Anh Tân nghe sét đánh ầm ầm quanh đầu mình. “Không lẽ Hoàng tiểu thư thật sự có khả năng làm việc kia? Không không không ... nàng là một nữ nhi, chính mình tận mắt nhìn thấy cơ thể đó, cũng đã từng chạm qua kia mà.”

Hắn nhớ đến hôm hai người quyết đấu trong rừng. Bích Tuyền hung hãn chống trả, khiến Anh Tân không thể nương tay mà dùng chưởng đánh vào ngực nàng. Bích Tuyền gục ngã tại chỗ. Hắn sợ mình quá tay ngộ sát người, nên liền chạy tới kiểm tra. Vạch áo nàng ra, nhìn thấy lớp vải bằng kín thân thể. “Không lẽ y đã bị thương từ trước?”

Anh Tân tháo băng vải trên ngực nàng, phát hiện năm dấu tay đã nổi đỏ bầm trên làn da trắng như tuyết. Ngoài ra hắn còn nhìn thấy chú thỏ hai mắt đỏ hồng nhìn mình đầy khiêu khích. Vâng, thứ bánh bao trắng nõn điểm hồng đó chỉ nữ nhân mới có. Anh Tân thở dốc một hồi, hít thở không thông. Hắn sợ hãi, ngay lập tức đem nàng quán lại thành hình dạng cũ. Đến khi Bích Tuyền tỉnh dậy, chỉ thấy mình quần áo xốc xếch, chứ chưa từng biết hắn đã từng động tay vào tận bên trong.

Trong bàn tiệc có người đã tiên phong rời đi, nhưng người khác cũng lục tục chia nhau hành sự. Anh Tân bị người kỹ nữ kéo lên phòng, thuần thực đẩy hắn nằm ra giường. Các tỷ tỷ nơi yên hoa đều là các bậc thầy thượng thặng. Không cần nam nhân chủ động làm gì, các nàng cũng có thể bùng cháy hết mình.

Anh Tân cứ hoang mang nghĩ về cô nương kỳ lạ Bích Tuyền. Nữ nhân cùng nữ nhân ở trong phòng kín có thể làm được việc gì? Hắn rùng mình, nghĩ đến các lão thái giám chức cao ngày xưa đều có thể nuôi vợ bên ngoài cung. Bọn họ có những chiêu thức và đồ chơi đặc biệt nhằm thoả mãn nhu cầu thể xác của đối phương, dù không còn vũ khí nhưng đều có thể hành lạc. Hắn không thể nào tập trung vào chuyên môn của mình được. Anh Tân vùng dậy, xô kỹ nữ đang thượng trên người xuống. Hắn mặc đồ vào, chạy vội ra ngoài tìm kiếm Bích Tuyền.

Tiếng hoan ái đang tới hồi kích thích vang lên đầy phòng. Anh Tân xô cửa vào, vừa lúc nhìn thấy Bích Tuyền đã lột sạch đồ kỹ nữ. Cả hai nàng kinh ngạc nhìn nam nhân tóc tai tán loạn đứng trước cửa phòng. Không để cho Bích Tuyền phản đối, hắn liền vác nàng chạy một mạch khỏi hiện trường.

-Anh Tân, huynh làm gì vậy? Mau thả ta xuống. - Bích Tuyền vùng vẫy, vừa đánh vừa la, nhưng hắn không có vẻ gì là chịu buông tha nàng. Có lẽ trong lúc kích động, hắn không phân biệt phương hướng mà chạy thẳng đến một khu miếu hoang. Ở chỗ này vừa xa kỹ viện, vừa vắng vẻ, cũng không sợ có người nghe được tiếng la hét của nàng. Hắn thở dốc, buông tay quăng nàng xuống đất. Bích Tuyền kêu lên một tiếng ui da khi bàn toạ bị đập mạnh. Nàng ngược mắt nhìn hắn đầy vẻ căm tức.

-Cô làm cái trò gì thế? - Anh Tân giận dữ hét lên.

-Thì huynh làm cái trò gì, ta cũng làm trò ấy. Không chỉ nam nhân các người mới biết đi kỹ viện. Hoàng Tuyền công tử ta nổi danh khắp kinh thành, là tình nhân trong mộng của biết bao tiểu thư, là thượng khách của biết bao thanh lâu. Ta dĩ nhiên không hề thua kém bất kỳ nam nhân nào.

-Ta luôn phải đi khắp nơi, không thường xuyên có mặt ở kinh thành. Danh tiếng gì đó của nàng, ta không biết. Nhưng thỉnh tiểu thư nên tự trọng một chút, nàng dù sao cũng là một cô nương.

-Chỉ là huynh nghĩ vậy, mọi người đều nhìn ta như một nam tử.

-Vậy còn bản thân nàng nghĩ mình là gì?

-Dĩ nhiên là một phong lưu công tử rồi. - Nàng cười cười khiêu khích.

-Ấu trĩ! Nàng chỉ là một cô nương thôi. - Hắn nhíu mày trách mắng, sau đó cúi xuống, một tay tay giữ lấy cằm Bích Tuyền. - Đừng tự nhẽ là giỏi giang. Nữ nhân mãi mãi cũng không thể biến thành nam nhân được. Anh Tân hôn đè lên môi nàng. Ban đầu là giận dữ, dạy dỗ; sau đó là thật sự bị chìm vào mê đắm. Đôi môi nàng thật ngọt ngào, thật mềm mại. Hương rượu thoang thoảng trong đêm, hơi ấm toả ra từ con tim đập rộn rã khiến người ta lâng lâng ngây ngất. Bích Tuyền chống trả, nhưng không thể thoát ra khỏi vòng tay của hắn. Thế rồi nàng bất giác lại đưa tay choàng qua vai Anh Tân, kéo hắn đến gần mình hơn.

Đột nhiên Anh Tân buông Bích Tuyền ra, cười khinh thường.

-Phản ứng vậy là sao? Nam nhân có thể thèm khát một nam nhân khác à?

-Lắm lời! - Nàng giận dữ nhìn hắn.

Bích Tuyền lao tới, dùng sức của mình đẩy Anh Tân bật ngã ra đất.

-Bổ khoái, người đêm nay phá hư việc của bốn công tử. Mau lấy thân đền đáp đi! Nàng bắt chước bộ dáng hổ báo của Anh Tân lúc nãy, hôn đè xuống trả đũa hắn. Anh Tân bị phản kích bất ngờ, nhưng không hề tức giận. Hắn quả thật đã bị nàng làm hồ đồ mất rồi. Cuối cùng là ai đang chọc ghẹo ai đây?

Đêm đã khuya, trăng đã treo cao, lơ lửng giữa tầng mây. Nơi bụi cỏ mọc cao hơn đầu người, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu rả rít. Đêm thật lạnh, nhưng tại một góc miếu hoang đang hồi xảy ra hoả hoạn. Cơn lửa tình đột ngột kéo đến, thiêu đốt lý trí không còn một mẩu than. Tất cả đều là do rượu xúi bẩy người ta làm điều sai trái. Khi say xỉn, tốt nhất là không nên tranh cãi với nhau về bất kỳ vấn đề gì.

Cuối cùng không biết ai thắng ai thua, nhưng cả hai đều mệt nhọc thở hổn hển. Tiểu thư không biết tự trọng, bổ khoái lại đi gây án. Thế giới này quả thật là loạn hết rồi, hỏng hết rồi.

^ _ ^

Đã quá hai ngày hẹn ước, vẫn chưa thấy Chân Duyên trở về. Ba người tụ họp nơi nhà tranh cùng nhíu mày nhăn trán. Chẳng lẽ lại xảy ra thêm một hồi mất tích nữa sao? Vụ bắt cóc còn chưa tìm ra, thẩm án liên hoàn còn chưa phá được. Nha môn tri phủ đang lưu giữ tổng cộng bốn xác chết nữ không người thừa nhận. Công việc điều tra của họ đang tới lúc bế tắc, mà lại còn xảy ra sự cố mất người.

-Đại tỷ, để muội đi tìm nhị tỷ. - Bích Tuyền lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

-Để ta đi vậy. - Anh Tân lên tiếng. "Cứ ngỡ việc đi Duyên Châu là nhẹ nhàng nhất, nhưng lại xảy ra sự cố như vậy, xem ra còn có âm mưu sâu xa bên trong. Nếu để Bích Tuyền đi, lại xảy ra chuyện gì nữa thì sao?" Anh Tân lần đầu tiên bị phân tâm như vậy, hắn bắt đầu bị lẫn lộn công tư, để tình cảm xen lẫn vào trong công việc.

Hoài Niệm giơ tay ra ngăn cản hai người chuẩn bị khải chiến. Đạo này Bích Tuyền và Anh Tân tuy cố tỏ ra bình thường, nhưng Hoài Niệm đã nhận ra mối quan hệ giữa hai người đang xảy ra biến hoá vi diệu. Trước đó Anh Tân rất có quyền uy, nói một tiếng là Bích Tuyền liền so cổ rụt vai; nhưng bây giờ tam muội của nàng đang có phần lấn lướt, bản thân Anh Tân lại không cách gì kềm chế được sự ngỗ nghịch kia. Tình hình hiện nay xem ra chỉ có mình Hoài Niệm là sáng suốt hơn mọi người.

-Thính Phong các. - Hoài Niệm nhắc nhở. Thính Phong các là một tổ chức giang hồ chuyên mua bán tin tức trực thuộc Thành gia. Thính Phong các trải dài khắp cả nước, có một lực lượng mật sứ hùng hậu chuyên đi moi móc tin tức khắp nơi, được coi là những kẻ việc gì cũng biết. Xem ra với thế lực đơn chiếc của bọn

họ, không đủ để theo đuổi vụ này. Vì vậy, Hoài Niệm đành phải nhờ vả đến lực lượng của gia tộc. Việc này cũng đồng nghĩa là tung tích của bọn họ sẽ bị bại lộ. Vị trí của họ sẽ đến tai những trưởng bối trong nhà. Nhưng bây giờ chuyện Chân Duyên tung tích không rõ mới là trọng yếu, họ không thể ếm nhem tin tức, gây nguy hiểm cho tỷ muội được.

16. Chương 16: Lựa Chọn Bóng Tối Hay Ánh Sáng

Sáng sớm hôm sau, Hoài Niệm không dịch dung, mà lén lút đi tới chi nhánh của Thính Phong các ở Tiết Châu. Mỗi người ở Thành gia đều có một cái lệnh bài gỗ khắc gia huy hình chiếc nấm. Hoài Niệm gặp chuông quản của Thính Phong, chỉ việc đưa lệnh bài của mình ra là có thể huy động được lực lượng mật sứ. Nàng phát ra một bức họa, đồng thời ghi lại hành trình của Chân Duyên theo dự đoán. Vị chuông quản cung kính nhận lấy, ngay lập tức cho người đi tìm.

Chiều hôm đó, Anh Tân nhận được mật lệnh của hoàng thượng. Có thêm năm người của Nội xưởng ở vùng lân cận được tăng cường đến chỗ hẩn. Sự việc trọng đại, nhưng lại không thích hợp để làm lớn. Chuyện công chúa mất tích, đã được xếp vào hàng sự vụ của quốc gia rồi. Đồng thời hình phạt vì tội thất trách của Anh Tân cũng đã treo sẵn lơ lửng trên đầu. Dù hẩn có phá được án này hay, không thì kết quả đều tàn khốc như nhau cả.

Đặc vụ của Nội xưởng vốn không sống cuộc đời giống người thường. Họ chỉ là một cái bóng âm thầm phục vụ cho hoàng thượng, ngoài công việc không được có bất kỳ tư tình nào. Ngay cả cái tên Lương Anh Tân cũng không phải là danh tính thật của hẩn. Trước mỗi nhiệm vụ, xưởng công sẽ giao cho hẩn một thân phận cùng tên giả để trà trộn điều tra. Hẩn không có cuộc đời cũng như không có tương lai riêng của mình. Anh Tân bị buộc phải rời Bích Tuyền càng sớm càng tốt.

Hai nha hoàn của tướng quân phủ cũng đã bị điều tới bên cạnh Bích Tuyền. Cam Mật và Đường Cát vốn là thiếp thân hộ vệ của nàng. Thân phận bổ khoái của Bích Tuyền đành phải chấm dứt. Nàng phải chịu sự giám sát gắt gao của thị nữ, trong khi chờ Hoàng tướng quân đến xử trí. Bởi vì ông biết ngoài mình ra, chẳng ai có khả năng lôi được Bích Tuyền về nhà.

Nàng thật buồn bực khi lúc nào cũng chịu sự giám sát lom lom của hai thị nữ. Cam Mật và Đường Cát dù ăn ngủ gì cũng không rời khỏi nàng nửa bước. Việc này cũng cản, việc kia cũng ngăn. Ngoại trừ chưa có đem xích trói chân nàng lại, thì cơ bản bọn họ đã coi nàng là tù binh rồi.

Nhưng mà Hoàng Tuyền tiểu tướng quân cũng không phải đơn giản chỉ có vậy. Tung hoành vùng vẫy mười mấy năm trời, đâu chỉ có hư danh. Hôm đó Bích Tuyền vận nam trang cầm hoa tú lệ nhất. Tóc búi cao lộ ra hết nét hào hoa tuấn nhã, trên tay là chiếc quạt đề thơ vô cùng quý gia cao sang. Nàng ngồi ngẩn ngơ bên khung cửa sổ, tạo dáng phải nói là rung động nhân tâm. Đường Cát bước vào, không khỏi ngẩn người nhìn thiếu gia xuất trần tuấn tú. Bích Tuyền quay lại, cười với nàng ta một nụ cười sầu khổ.

-Đường Cát. - Nàng bỏ giọng trầm mang theo phong vị vô cùng ảm áp.

-Thiếu gia. - Thị nữ bị làm ê man lẫn lộn, mỗi lần không có người ngoài, đều theo lệnh của Bích Tuyền gọi nàng là thiếu gia. Từ nhỏ Bích Tuyền đã ý thức được mình vô cùng giống các vị huynh trưởng. Cửu tử của Hoàng tướng quân, mỗi người một vẻ, nhưng tựu trung đều là những trang nam nhi tuấn tú hào kiệt. Nàng luôn theo cha và các vị huynh trưởng ra vào quân doanh. Tuy là tiểu thư nhưng lại học đủ đao thương kiếm kích, cũng như binh pháp hành quân.

Ngôn hành, cử chỉ, dáng vẻ đều là học tập các ca ca của mình. Hoàng tướng quân lại vô cùng sủng ái con gái út, thấy nàng vận nam trang cười ngửa, lớn tiếng nói muốn giống như cha trở thành tướng quân ra sa trường giết giặc, thì lấy làm hài lòng, cũng không có ngăn cản. Vì vậy Bích Tuyền luôn ỉnh là thập thiếu gia ở trong Hoàng phủ.

Đến khi lớn lên, biết được sự khác nhau giữa nam và nữ, nàng mới vỡ lẽ, ngộ ra rằng bản thân không thể là nam nhi. Thế nhưng Bích Tuyền lại không chịu chấp nhận sự thật đó. Nàng trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng

đóng vai lãng tử đa tình đều để che đậy nỗi thất vọng trong lòng. Nàng muốn làm nam nhi nhưng sinh ra đời lại là phận gái.

Nàng luôn mãi than trời trách đất, cho đến khi trở thành bại tướng dưới tay Anh Tân.

Đúng vậy, nàng luôn chờ đợi một người có khả năng đánh bại mình. Luôn chờ một người khẳng định nàng chỉ là một cô gái yếu đuối. Một người khiến nàng hạnh phúc khi sinh ra là phận nữ nhi. Một người giúp nàng thấy sống trên đời thật có ý nghĩa.

Dùng mỹ nhân kế để hạ gục Đường Cát, sau đó lại dùng mê dược để hạ luôn Cam Mật. Bích Tuyền hí hửng chạy ra đường, nhắm thẳng hướng nha môn mà tới. Bầu trời đột nhiên chuyển đen, cơn mưa nặng hạt ầm ầm đổ xuống. Bích Tuyền lấy quạt che trên đầu, chạy nhanh đến chỗ mái hiên tránh mưa.

“Trời thật không chiều lòng con người, khó khăn lắm mới thoát ra, vậy mà bây giờ lại bị cầm chân giữa đường. Thật không cam tâm mà.”

Nàng đánh mắt, ngạc nhiên nhìn mấy bóng đen lao qua trên mái nhà. Những người này trình độ võ công rất cao, khinh công đã thuộc hàng trác tuyệt. Bọn họ vận hắc phục, mũ rơm che khuất khuôn mặt, bội kiếm đeo sau lưng, rõ ràng là cùng một tổ chức.

Đừng hỏi nàng vì sao lại nhận ra trong số đó có Anh Tân. Đơn giản là trực giác, là linh tính mách bảo cho nàng như thế. Giữa hai người yêu nhau dường như xuất hiện một sợi dây vô hình liên kết tâm tưởng của đôi bên. Trong vô số người qua lại trên đường, họ có khả năng nhận ra nhau giữa đám đông những người xa lạ.

Bất chấp mưa giông, Bích Tuyền vận khinh công đuổi theo. Năm bóng đen bị màn mưa trắng xóa nuốt mất cả dáng hình. Bích Tuyền cố gắng tăng tốc thêm nữa, nhưng vẫn tiếp tục bị bỏ xa. “Những người này gấp cái gì chứ, mưa vẫn còn mà chạy đi đâu thế này?” Nàng thở gấp, tức tối nhìn ra cảnh rừng núi bốn phía mịt mù. Càng không đuổi được, Bích Tuyền càng không cam tâm bỏ cuộc. Nàng cứ nhắm hướng mà chạy trong mưa, thử thách cái gọi là mối dây liên kết. Thật sự, tình yêu sẽ chỉ cho nàng đi đúng lối chứ?

Cách xa thành Tiết Châu mười dặm, mưa càng rơi nặng hạt hơn. Một trận thảm sát tàn liệt đang quét qua Đào Viên. Sáu người của Nội xưởng đã chịu áp lực không ít từ kinh thành. Thời gian công chúa mất tích càng lâu, thì hy vọng sống còn sẽ càng thấp. Trưởng nhóm trong số họ đã quyết định trực tiếp tấn công đám thổ phỉ ở Đào Viên, vốn bị tình nghi nhiều nhất. Không cần biết có tội hay không, cứ trực tiếp xông vào tìm người.

Bích Tuyền bị mưa làm cho tối mắt tối mày. Nàng kiên quyết không bỏ cuộc mà phi thân lao về phía trước. Tiếng binh đao va chạm, tiếng la hét gào rú. Bích Tuyền liền phóng về phía phát ra âm thanh. Ngay lập tức, nàng hối hận vì đã đi theo Anh Tân. Bích Tuyền vừa chứng kiến mặt tối tăm trong cuộc đời hần, một tên sát thủ.

Tiếng mưa lớn đến vậy, nhưng vẫn nghe rõ âm thanh đao kiếm chém ngập sâu vào cơ thể người. Nước tuôn xối xả như thế, cũng không rửa trôi hết màu đỏ sẫm của máu. Chỉ có sáu người, xông vào sơn trại lẫn khuất giữa rừng núi, tung hoành tứ phía như chỗ không người. Đã có cả trăm kẻ đã ngã xuống, chiến trường thảm khốc đầy xác chết nằm la liệt. Tiếng gào thét, la hét kinh hoàng khiến ai nghe đều nhất loạt rùng mình. Nàng đang nhìn thấy địa ngục nhân gian, nhìn thấy những con quỷ đội lốt người thủ ác.

Lần đầu tiên, nàng chứng kiến Anh Tân dùng kiếm. Tốc độ và uy lực dĩ nhiên càng khủng khiếp hơn khi hần vận đao.

“Quả nhiên, huynh là cao thủ kiếm đạo.”

Nội xưởng tam thập lục thức, hần chỉ dùng sáu thức đầu tiên đã hạ gục hết toàn bộ địch nhân. Đám cướp hung hãn nhất Tiết Châu đối diện với người của Nội xưởng cũng không khác gì cỏ rác. Từng người, từng người lần lượt ngã xuống, từng mạng từng mạng bị tước đoạt đi.

Bọn họ chính là tử thần, một khi đã nhận lệnh, sẽ không chần chừ giết chết bất cứ kẻ nào. Chưa bao giờ Bích Tuyền nhìn thấy Anh Tân ra tay tàn nhẫn, hung ác đến vậy. Đôi mắt hần đen âm u như ác quỷ tái thể. Mỗi chiêu đoạt mạng đều vô cùng dứt khoát không chút nhân từ.

Nàng vòng tay, ôm hai vai mình, run rẩy trong mưa. Đây chính là bộ mặt thật của người nàng yêu sao? Bàn tay dịu dàng từng vuốt ve nàng thì ra lại nhuộm nhiều máu tươi đến vậy. Ánh mắt triu mến từng trao cho nàng thì ra có thể lãnh khốc, đáng sợ đến vậy.

Đột nhiên, một bóng đen lao tới chỗ Bích Tuyền đang ẩn nấp. Nếu không phải vì người đó nồng đậm mùi máu tươi, nàng cũng đã không kịp phản công. Côn cừ khúc trong ống tay áo của Bích Tuyền cũng vừa kịp xuất động. Tiếng va chạm loảng xoảng, cũng đồng thời khiến cả hai bên bị chấn lực đẩy ra xa.

Bích Tuyền cứ đứng ngẩn ngơ nhìn, không hay rằng màn tàn sát sơn trại của thổ phỉ đã chấm dứt. Nàng chính là nhân chứng sống sót cuối cùng cần phải thủ tiêu đi. Người của Nội xưởng trước giờ ra tay không bao giờ để lại bằng chứng. Mọi người chỉ biết rằng tồn tại một Nội xưởng, chứ chưa ai từng gặp hay chứng kiến họ hành sự như thế nào.

Lại là kiếm phong bay tới. Lần này không chỉ một mà có đến hai người cùng áp sát tiến công. Nàng lợi dụng côn cừ khúc để tạo lập phòng thủ, nhưng tu vi của đối phương đều cao hơn nàng một bậc. Bích Tuyền trợn mắt nhìn mũi kiếm xuyên qua hàng phòng thủ, như ánh chớp nhắm thẳng tử điểm trên người nàng.

Xoạt một tiếng, cả hai mũi kiếm đồng loạt bị đẩy lui sang hướng khác. Nam nhân áo đen đứng chắn trước mặt nàng, liều mạng ngăn cản cả hai sát chiêu kia.

-Đây là Hoàng tiểu thư của tướng quân phủ, không thể động đến. - Anh Tân lớn giọng thông báo. Những người kia lập tức ngừng tay, ngần ngừ phân vân, sau đó mới quyết định bỏ đi. Bọn họ toả ra, tiến sâu hơn vào bên trong sơn trại. Nhiệm vụ chính yếu lúc này vẫn là truy tìm công chúa Chân Duyên.

Bích Tuyền ngược mắt nhìn cái bóng lưng cô ngạo quay về phía mình. Thì ra màu đen lại u tối đến vậy, thì ra màu đen lại đáng sợ đến vậy. Thì ra hắc được sinh ra, vốn đã thuộc về bóng đêm rồi.

-Trở về đi. - Giọng lạnh lùng buông ra. - Không quen thì đừng nhìn. Hắc cũng bỏ đi, không quay lại nhìn nàng một chút. Hình ảnh mà Bích Tuyền được thấy, chỉ là cái bóng lưng vô cùng đơn độc của hắc trong mưa. Nàng đuổi theo, nắm tay hắc kéo lại. Anh Tân giật mình, kiếm đã vội xuất động kề vào cổ nàng.

-Trở về đi. - Hắc gần từng chữ, thái độ vô cùng đáng sợ, sát khí nồng đậm.

-Bao giờ làm việc xong, chúng ta gặp nhau. - Nàng cười ngọt ngào với hắc. Anh Tân sững người, kinh ngạc nhìn nàng. Đã chứng kiến hết toàn bộ cảnh đó, đã nhìn thấy hắc khi hành sự có thể biến thành ác ma như thế nào, mà còn chưa tránh xa sao?

-Chúng ta không cần thiết phải gặp nhau nữa. Thỉnh tiểu thư buông tay. - Anh Tân thu kiếm lại, tra lưỡi vào vỏ.

-Không, muội có cảm giác nếu buông tay, sẽ mất đi huynh vĩnh viễn. - Nàng lắc đầu. - Anh Tân, việc đã đến mức này, không phải huynh nói một tiếng buông tay sẽ xong hết mọi chuyện.

-Ta là người của Nội xưởng, là bóng tối của đất nước này. Nàng là người của thế giới ánh sáng, chúng ta không thể ở cạnh nhau được.

-Muội không quan tâm ánh sáng hay bóng tối gì hết. Muội chỉ cảm thấy nếu chúng ta không được ở bên nhau, sẽ là hối tiếc cả đời. - Đột nhiên Bích Tuyền thả tay hắc ra. - Huynh cứ tiếp tục làm việc của mình, muội chờ huynh ở Tuý Tiên Cư. Không gặp không về! Rồi không kịp để cho Anh Tân từ chối, nàng đã vụt chạy đi mất. Nàng hy vọng khi gặp lại, hắc sẽ trở về là Lương Anh Tân như cũ. Hắc sẽ cao ngạo nhìn nàng, thỉnh thoảng nhếch miệng cười châm chọc. Làm gì có ai sinh ra đã là bóng tối hay ánh sáng, chỉ có người đó sẽ chọn sống thế nào, ở bên cạnh kẻ nào.

Bích Tuyền đã quyết chọn Lương Anh Tân. Nàng sẽ không buông tay

17. Chương 17: Chim Sẻ Rình Bọ Ngựa Bắt Ve

Kết quả thật làm người ta thất vọng, chẳng tìm được thứ gì có giá trị ở sơn trại tặc phủ cả. Bên Mật sứ của Thính Phong các cũng báo lại, Chân Duyên có ghé qua Duyên Châu để dò la tin tức Nghiêm Thừa Chí. Như vậy là nàng đã mất tích trên quãng đường quay trở về Tiết Châu.

Trời tháng sáu, thời tiết bắt đầu thay đổi bất chợt vô thường. Vào một ngày nắng đẹp ấm áp, thế nhưng trong nha môn Tiết Châu lại phủ đầy màu đen u ám. Mặc tri phủ buồn bực mặt ủ mây chau, chùng nào biểu tiểu thư còn chưa về, đại nhân vẫn sẽ tiếp tục diễn cái bộ dạng cá chết đó. Lương bổng khoái thì dường như mới đánh thua bạc, cả người đều toả ra sát khí không kẻ nào dám đến gần. Ai nấy cũng có cảm giác, nếu gọi Anh Tân một tiếng, hắn sẽ rút đao ra chém người. Nghiêm sư gia thì đặc biệt bùng nổ. Không biết có uống lộn thuốc không, giống như phát điên, rất dễ nổi giận.

Niệm bà bà đang dựa chỗi đứng ngẩn ngơ trong sân thì nghe tiếng sư gia mắng người. Cả ngày hôm nay lúc nào cũng nghe được hấn lớn giọng rống to như thế. Từ trên xuống dưới nha môn, dường như ai cũng đều từng bị Thừa Chí quát nạt qua hết rồi. Người nha đình liên tục cúi đầu nhận lỗi với sư gia, sau đó nhanh chóng chuồn đi mất. Thừa Chí vừa mới tức giận bước đi, trượt chân trên miếng gạch tàu, té đập mông xuống đất. Hoài Niệm nhìn thấy cảnh đó thì giật hết cả mình. “Nam nhân này, biết chân mình yếu sao đi lại không cẩn thận gì hết vậy?”

Nàng lẳng lặng đến gần xem hấn có sao không. Thừa Chí đập mạnh tay lên cây cột gần đó, đầu cúi gằm, còn đôi vai thì run lên từng hồi. Nàng sợ hãi, nhận ra hấn đang hồi bị thương tốt độ. Người đã lớn rồi mà, trượt té đâu cần phải khóc như vậy. Hoài Niệm đến gần vỗ vỗ lên đầu hấn. Thừa Chí giật mình quay lại, hai tròng mắt đỏ hoe hoe ngược nhìn nàng.

-Niệm bà bà! - Thừa Chí kinh ngạc kêu lên. Hấn liền lấy tay áo chấm hết nước mắt còn đọng trên mi. Thừa Chí tự mình đứng dậy, bộ dạng vội vàng như hung thủ muốn li khai khỏi hiện trường. Bà lão làm tạp vụ này cứ như con ma tự nhiên xuất hiện từ đâu không biết. Hấn ngơ xung quanh không còn ai, mới sơ suất để lộ ra sự đau buồn chôn kín trong lòng. Hoài Niệm nheo mắt nhìn tướng đi khập khiễng của người nào đó. Sự bi thống trong lòng hấn, đâu đơn giản chỉ vì một cái trượt té bình thường.

Đêm rằm tháng sáu, Hoài Niệm ngồi trên nóc nhà nhìn Nghiêm sư gia đốt giấy. Không phải hấn rảnh hơi dọn phòng đốt rác, mà là đốt giấy tiền vàng bạc cho những người đã khuất. Tâm trạng bi thống của hấn lúc sáng ác hấn là có liên quan đến hành vi bây giờ. Thừa Chí là đang tưởng niệm kẻ nào? Đốt nhiều như vậy chắc không chỉ ột người rồi.

Trang trại sơn tặc bị diệt, tổng cộng có hơn một trăm xác chết. Tuy tổn thất nặng nề, nhưng dường như lực lượng chính của họ phần lớn đã dọn đi trước. Nội xương phát hiện quy mô của sơn trại đó có lẽ chứa hơn ngàn người. Từ diện tích, số phòng ốc đến vật dụng bị bỏ lại, thấy rằng họ tổ chức không thua một đoàn quân là bao.

“Sư gia, ngài đa cảm quá. Chưa đến tháng bảy đã lo cúng điệu vong nhân rồi.”

Hoài Niệm quyết định điều tra bám theo hướng Thừa Chí. Bích Tuyền đã bị tạm giam, Anh Tân thì bế tắc, Chân Duyên tung tích không rõ; bây giờ chỉ còn mỗi Hoài Niệm là hoạt động độc lập thôi.

^ ^

Ngày hôm đó đang ngồi cắn hạt dưa thì Hoài Niệm nhìn thấy một cánh bồ câu lạc loài bay vào nha môn. Nàng liền bỏ hết tất cả, nhảy theo bồ câu đến chỗ thư phòng. Lần này thật sự đã nhìn thấy Thừa Chí lấy mật hàm từ trên chân bồ câu xuống. Hấn đọc xong, tái hết cả mặt, sau đó cẩn thận nhét thư lại vào chỗ cũ mới thả bồ câu đi.

Thông thường, lấy được thư người ta sẽ huỷ hoặc đem đi giấu. Đằng này hấn làm vậy, tức là bức thư sẽ còn được chuyển tiếp cho người khác nữa. Hoài Niệm dẫn đo, nên theo dõi Thừa Chí hay truy tìm tung tích kẻ ở cuối đường dây. Nhưng thấy hấn đã vội vã bỏ ra ngoài, Hoài Niệm đành đuổi theo bên gót.

Ra khỏi phạm vi nha môn, Hoài Niệm phải bỏ đi lốt hoá trang bà cụ. Thừa Chí đã quen mắt với Niệm bà bà, nếu lấy lốt này theo dõi hấn chắc chắn sẽ gây chú ý. Người trước, kẻ sau lần lượt đi dọc qua nhiều con phố. Thừa Chí đi lòng vòng thế này, có mục đích gì khác ngoại trừ đánh lạc hướng đâu.

“Làm việc cẩn thận, bí mật như thế này chắc chắn là có âm mưu gì rồi.”

Theo bước hẩn ra khỏi thành, cảnh vật càng lúc càng vắng vẻ hơn. Hoài Niệm đành phải lùi xa lại, không dám đi gần sợ người phía trước phát hiện. Hẩn đã đi đến tận dốc Phượng Hoàng mà trước đây đã từng phát hiện ra thi thể nữ. Hẩn dừng lại, ngó quanh quất kiểm tra. Hoài Niệm giật mình, ẩn nấp kỹ sau tàng cây rậm rạp. Phát hiện không có người, Thừa Chí mới vén cây đi thẳng vào rừng.

Đến đoạn này, thì hẩn đi chậm thật là chậm. Đường núi gồ ghề, cây cối um tùm như thế, người bình thường đi đã khó, nói gì đến kẻ tàn tật như Thừa Chí. Xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc, tiếng khỉ vượn hú hét chuyền cành. Phạm vi này, đúng thật là hoang vắng dễ sợ. Ngoài thợ săn ra, chắc chẳng ai khi không lại đến đây.

Hoài Niệm vận khinh công nhảy trên những cành cây trên cao. Ở vị trí này, nàng có thể dễ dàng ẩn nấp và nhìn được bao quát toàn cảnh. Thừa Chí đi rất lâu, cứ loay quanh như đang tìm kiếm gì đó. Hình như bản thân hẩn cũng không biết chính xác vị trí mà mình cần phải đến là đâu.

Đột nhiên, phía trước bọn họ có tiếng động lạ phát ra. Tiếng xoàn xoạt đào đất và tiếng người trò chuyện râm rang. Thừa Chí sững người, nhưng vẫn rón rén đi về phía trước. Bọ ngựa bắt ve, sau lưng lại có chim sẻ rình mồi.

Hai nam nhân lực lưỡng đang hì hục đào hố giữa rừng, bên cạnh chỗ họ có một gói lớn dùng chiếu quấn lại. Nhìn không khí ám muội, căng thẳng của hai người này cũng đủ hiểu, chúng đang thực hiện nhiệm vụ thủ tiêu xác người. Nạn nhân thứ năm đã được ghi nhận thêm rồi.

Hoài Niệm neho mắt nhìn Thừa Chí suy đoán. Tại sao hẩn lại biết hôm nay có người thủ tiêu xác chết mà đến đây rình mò? Nhìn hành động của hẩn, xem ra không phải đồng bọn của bọn hung thủ. Nhưng nếu hẩn vô tội, tại sao không gọi bổ khoái theo bắt người mà lại đích thân đi một mình như vậy? Hai gã kia, một người cũng đủ quật Thừa Chí chết tươi. Săn hố đó, mang hẩn đi chôn cùng xác chết thì càng tiện lợi.

Nắng trưa lên cao quá đỉnh đầu. Bọn hung thủ xem ra đã thấm mệt nên leo lên khỏi hố. Chúng khiêng gói chiếu chuẩn bị liệng xuống. Một cánh tay người rút ra, cũng đủ cho thấy đây quả thật là xác nữ bị thủ tiêu. Thừa Chí vẫn kiên trì đứng nấp, không vội vã chạy ra bắt quả tang. Xem như hẩn cũng không đến mức ngu ngốc, còn đủ nhận ra tương quan lực lưỡng giữa hai bên. Đám người kia sau khi hì hục lấp hố lại mới kéo nhau bỏ đi. Thừa Chí lúc này cũng động, lén lút đi theo bọn chúng sát nút.

“Thật sự là quá mạo hiểm rồi!”

Cứ như vậy người trước kẻ sau, vạch lối trong rừng mà tiến. Tuy nhiên, Thừa Chí lại không có bản lãnh như những gã nọ. Chúng có vợ công nên thoăn thoắt đi nhanh, chẳng bao lâu sau Thừa Chí đã bỏ xa phía sau một đoạn. Hoài Niệm nhìn mà nóng ruột. Nếu cứ với tình trạng như vậy, họ sẽ bị mất dấu bọn giết người. Nàng cân nhắc xem có nên bỏ hẩn lại để mà vượt lên trước. Đây là cơ hội quý giá có khả năng phá vụ liên hoàn án ở Tiết Châu.

Tiếng trò chuyện rôm rả càng lúc càng nhỏ lại, bóng người cũng dần bị lùm cây che khuất đằng xa. Thừa Chí tựa người vào thân cây thở dốc, hẩn lấy tay đập đập vào chân mình, cảm nhận cơn đau nhức từ bên trong truyền ra. Chân hẩn thật không thể dùng để đi xa đến mức này được. Nhưng đây là cơ hội không thể bỏ qua. Hẩn lấy tay áo quệt đi mồ hôi ướt đầm trên trán, sau đó bẻ một cành cây lớn dùng làm gậy chống để tiếp tục lên đường.

Gương mặt lãnh đạm của Hoài Niệm lần đầu tiên xuất hiện một cái nhíu mày sâu sắc. Hẩn không chịu bỏ cuộc thì Hoài Niệm cũng không thể vượt lên. Nếu không nàng sẽ trở thành bọ ngựa, còn hẩn sẽ là chim sẻ. Tuy nóng lòng, nhưng vẫn phải kiên nhẫn đi theo từng bước của Thừa Chí.

Không biết hai người kia cơ thể làm bằng gì, đi liên tục từ trưa tới chiều mới chịu dừng chân. Thì ra bọn chúng đi dấu xác, từ khoảng cách xa đến thế. Vậy nên ở Tiết Châu có điều tra bao nhiêu cũng không tìm ra tung tích người chết. Vượt qua ngọn núi này thì đã qua khỏi phạm vi Tiết Châu mà đến Cận Sa rồi. Đây là vùng hoang địa, thâm lâm âm u, đầy sói beo hổ báo.

Hoài Niệm ngồi trên cây vận khí coi như cũng có thể áp chế được cơn đói đang cồn cào trong ruột. Sáng sớm Hoài Niệm đi theo Thừa Chí cũng đâu ngờ bọn họ phải đi xa đến mức này, trên người không có chuẩn

bị lương thực gì cả.

Thừa Chí thì càng phô trương hơn, nằm dài trên đất như xác chết đã bị bỏ lại từ tuần trước. Ấy vậy mà khi hai kẻ đáng ngờ kia tiếp tục khởi hành, hắn cũng lồm cồm bò dậy kiên trì bám đuôi. Hoài Niệm bắt đầu cảm phục sự ngu ngốc của tên sư gia này.

Trời không phụ lòng con người, cuối cùng hai tên kia cũng hội ngộ cùng đồng bọn. Một đoàn tuần hành năm người cầm đuốc đột nhiên xuất hiện giữa rừng.

“Võ công ai nấy đều đáng gờm cả.” Hoài Niệm lo lắng nghĩ.

Hai tên ban đầu tuy thân thể to cao, có dáng có lực nhưng võ công chỉ thuộc loại tầm thường. Người như Thừa Chí, thậm thà thậm thọt theo dõi, bọn chúng cũng không phát hiện ra được. Nhưng với đám này thì tình hình sẽ khác, nàng đoán chắc rằng Thừa Chí đi không quá năm bước thì sẽ bị phát hiện ra ngay.

“Thì ra vụ trọng án ở Tiết Châu lại liên quan đến một tổ chức bí ẩn đứng đằng sau. Nhưng trên giang hồ vốn đâu có bang phái nào nổi danh ở vùng Cận Sa này. Như vậy, những tên cao thủ kia ở đâu mọc ra đây? Còn có, tại sao bọn chúng giết các cô gái, rồi phải chạy đến tận Tiết Châu giấu xác?”

Bảy người kia lên đường, Thừa Chí cũng đã nắm chặt gậy trong tay chuẩn bị đi theo. Hoài Niệm thở dài bất lực, sau đó nhảy xuống đất. Nàng tiến đến từ đằng sau Thừa Chí, một tay nhẹ nhàng khoá trụ hắn lại, tay kia đồng thời bịt miệng hắn luôn. Thừa Chí hoảng hồn vùng vẫy, Hoài Niệm liền thì thầm nói vào tai hắn.

-Im lặng! - Giọng như hơi thở thổi nhẹ vào tai Thừa Chí. Đám người phía trước cảnh giác ngó nhìn xung quanh khi đột nhiên cảm thấy có động. Hoài Niệm đã lôi Thừa Chí đi xa khỏi tầm quan sát của họ. Nàng xô hắn vào gốc cây, tay vẫn bịt ngang miệng để ngăn chặn âm thanh không đáng có. Đám người trước mặt thấy không có việc gì mới tiếp tục bước đi.

18. Chương 18: Gặp Nhau Nữa Rồi, Thật Là Có Duyên

Thừa Chí muốn nín thở khi đột ngột bị người ta bịt miệng dè sát vào gốc cây. Hắn trợn mắt nhìn nữ nhân lạ mặt tự nhiên tấn công mình. Nàng có khuôn mặt rất trẻ con, đôi mắt to lấp lánh như mặt hồ chứa đầy sao trời. Rèm mi cong vút mở to càng điểm xuyến thêm cho nét đẹp thanh thuần thoát tục của nàng. Bàn tay mềm mại, với những ngón tay xinh xinh búp măng chạm vào mặt hắn, làm trái tim Thừa Chí đập mạnh một hồi. Nàng quắc mắt căng thẳng quan sát bọn người kia mà không kịp phát hiện ra hắn sắp tắt thở vì nàng rồi.

“Ưm ưm ...” Thừa Chí đành phải kêu lên hai tiếng đánh động sự chú ý của nàng.

Hoài Niệm ngó lại, thấy mặt hắn đã đỏ bừng như phải sốt. Nàng nghiêng đầu tìm hiểu, tại sao Thừa Chí lại có cái triệu chứng kỳ lạ như thế này. Hắn liếc mắt ra dấu bàn tay nàng vẫn đang chặn mọi đường thở của mình. Hoài Niệm hoảng hốt buông tay ra, hắn liền khụy xuống, ho sặc liên hồi.

-Im lặng.Nàng nhắc nhở, sau đó lại lấy tay bịt vào miệng Thừa Chí. Nhưng lần này, Hoài Niệm vẫn thương tình chừa hai lỗ mũi để hắn thở. Những kẻ kia đã đi xa, nên mới không nghe được tiếng động của bọn họ này giờ. Hoài Niệm thở phào nhẹ nhõm, buông Thừa Chí ra, bàn tay không quên chùi chùi vào y phục đối phương.

-Cô nương, cô là ai, bắt đầu theo dõi ta từ khi nào? - Hắn e ngại nhìn nàng.Vốn đã quen nhìn bản mặt nhăn nhó của Nghiêm sư gia, nàng không dễ gì cung khai như vậy. Hoài Niệm bỏ qua hắn, trực tiếp bám theo đám người đã đi khuất bóng sau lùm cây. Thừa Chí cũng lồm cồm bò dậy, lấy gậy gõ chống đi tiếp. Hoài Niệm quay lại, đưa tay ngăn cản, sau đó lạnh lùng cất tiếng cảnh cáo.

-Về đi!Người như hắn đi theo chỉ tổ làm vướng chân nàng, dễ làm lộ tung tích bọn họ. Hoài Niệm đã quá quen việc mọi người đều tôn trọng và tuân thủ những chỉ thị mà nàng đưa ra. Ai ngờ Thừa Chí đâu có biết Thành Hoài Niệm nàng vốn là loại người gì. Trong mắt hắn, nàng giống như một tiểu oa nhi có khuôn mặt vô cùng đáng yêu mà thôi.

-Nhóc con, đừng hỗn xược. Tránh ra để đại ca làm việc. - Hấn lấy gậy gỗ gạt tay nàng qua một bên. Người bình thần như đại thụ, mặt không cảm xúc như cự thạch thì ra lại là loại dễ nóng giận nhất. Hoài Niệm bậm môi nắm gậy gỗ của Thừa Chí kéo một cái, hấn ngay lập tức mất thăng bằng ngã xuống đất. Nhưng tên kia vốn đề tiện nhỏ nhen đến mức nào, chưa từng có ai đắc tội hấn mà yên thân đâu.

Thừa Chí giơ chân gạt qua chỗ Hoài Niệm đứng. Nàng nhớ rõ ràng mình đã nhảy lên nhưng không hiểu như thế nào lại bị vướn chân, té ngã xuống. Cái này người ta gọi là thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Cao thủ võ lâm ra chiêu thức hoa lệ bao nhiêu, Hoài Niệm cũng tự tin mình có thể gạt đỡ được hết. Cái tên sư gia vằn nhợt này đột nhiên gạt chân, lại khiến Hoài Niệm thất thủ té ngã, thật sự chỉ là ăn may mà thôi.

Hấn cười to thật khoái chí, nhìn nàng u oán nằm dài trên đất. Đừng thấy hấn đi đứng không vững mà nghĩ rằng có thể khi dễ nha. Hoài Niệm thấy hấn cười đắc ý thì muốn nóng lòng muốn trả đũa ngay. Đột nhiên nàng giật mình, nhìn ngó xung quanh. “Ánh đuốc của những kẻ kia đã biến đi đâu mất tăm rồi?”

Bầu trời sụp tối, chỉ còn lại hai người bọn họ lẩn lộn trên mặt đất. Xung quanh im lặng đến phi thường, khu rừng hoang vu trở nên tịch mịch, u ám vô cùng.

Thừa Chí nhìn nàng, cũng chợt nhận ra bọn họ bị rơi vào cái tình huống gì. Vất vả theo dõi cả ngày, vừa mới lần ra được một manh mối quan trọng thì đã sơ sẩy làm mất dấu. Tất cả chỉ là tại cô nàng hung dữ này đột nhiên ở đâu nhảy ra cản bước hấn. Kẻ này lai lịch bất minh, lại có trình độ ẩn thuật vô cùng cao cường. “Thật là đáng nghi mà!”

Hoài Niệm đứng dậy, quắc mắt nhìn hấn một cái sau đó bỏ đi. Thừa Chí cũng nghiêng rằng tức tối chống gậy đi theo hướng của riêng mình. Bọn họ đường ai nấy đi, không thêm phí hơi với kẻ cản trở đáng ghét kia nữa.

Rốt cuộc, họ bị lạc đường và gặp nhau tại một địa phương vô cùng kỳ lạ.

Giếng cạn.

Tình hình lúc đó là Hoài Niệm do có võ công cao nên chạy trước, đạp lên ván mục sụp xuống hố. Lúc nàng đang nghiên cứu biện pháp leo lên thì chợt nghe một tiếng hét to, sau đó cả thân hình cao lớn rơi trúng người. Cũng may cho Thừa Chí là có Hoài Niệm đứng sẵn ở dưới. Nếu không với trình độ như hấn, rơi xuống giếng sâu cả mười mét, không đập đầu vỡ sọ thì mới là chuyện lạ.

-Người ... người ... cái tên ... đáng ... đáng ghét. Sao ... sao ... lại ... lại ...rớt xuống ... xuống đây? - Hoài Niệm tức tối rống to, nhưng chữ này cứ dính với chữ kia, lắp bắp mãi không xong hết một câu. Nàng có tật nói lắp từ nhỏ, đã chữa rất lâu cũng không khỏi được. Khi lớn lên, Hoài Niệm cảm thấy tự thẹn, nên đành chọn biện pháp tuyệt đối tránh phải mở miệng nói chuyện. Mỗi câu không quá ba chữ, mỗi ngày không quá ba câu chính là vì lý do vậy. Càng giận thì càng khó kiểm soát được bản thân. Mặt bình thần, tâm vô cảm chính là bí quyết để nàng không phải mắc vào tình trạng lắp bắp khó xử. Lúc nàng càng muốn nói, sẽ càng khẩn trương khó nói được trọn lời. Không nói được sẽ sinh ra ức chế, khiến tình hình càng tồi tệ hơn nhiều. Nàng giận quá tím tái hết cả mặt. Chỉ thấy Thừa Chí lồm cồm bò dậy, nhìn nàng thì cười toe toét.

-Cô nương, lại gặp nhau nữa rồi. Thật là có duyên.

-Ta ... ta ... còn lâu ... mới ... mới ... mới ... thêm ... có ... có ...

-Có duyên. - Thừa Chí nhắc nhở.

-Có duyên ... với ... với

-Với ta. - Thừa Chí chỉ vào mũi mình.

-Với người. Nàng dùng hết sức kết thúc câu, rồi giống như nồi nước sôi muốn nổ bung cả nắp. Hoài Niệm xấu hổ, bèn hét lên một tiếng dài như còi báo chiến trận. Thừa Chí ngạc nhiên nhìn nàng, không hiểu nổi đây là loại phản ứng gì.

-Cô ... cô ... nương, xin bình tĩnh. - Hấn nhắc nhở.

-Người ... người ... dám ... dám ... nhái ... ta.

-Ta ... ta ... áaa ... - Hấn cũng muốn phát điên lên với nàng. - Ta không có, được chưa? Bây giờ nhìn ta nè. Hít thở sâu đi ... hít vào, thở ra. Thấy bình tĩnh lại chưa?Hoài Niệm mở mắt to nhìn hấn, nghiêng răng đầy cảm thù. Thế nhưng nàng vẫn làm theo lời Thừa Chí chỉ dẫn, nàng biết rằng cứ tiếp tục tức giận sẽ chẳng giúp ích được gì.

Thừa Chí thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy nàng đã bớt đi vẻ căng thẳng lúc nãy. Ban đầu, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng, hấn cứ tưởng Hoài Niệm thuộc về phe băng sơn mỹ nhân chứ. Hoá ra lại là không phải, mà là một chú mèo con xù lông rất dễ giận dữ. Nàng lúc này lại càng đáng yêu đến chết người.

-Thế nào? Thấy thoải mái hơn chưa? Bình tĩnh lại chưa? - Hấn quan tâm hỏi thăm.

-Rồi, không sao hết. - Nàng húng hấn ho, che dấu việc mình sẽ bắt đầu lắp bắp khi nói nhiều chữ.

-Cô nương là ai? Theo dõi ta từ lúc nào? - Thấy nàng đã bình tĩnh, Thừa Chí bắt đầu màn tra hỏi. Hấn khoanh tay, ngồi đối diện nàng, nhìn sâu vào mắt nàng Thừa Chí vốn không lạ với các biện pháp đấu tranh cùng tội phạm. Tra khảo lấy lời khai cũng là một phần bản lãnh của hấn. Biện pháp nhìn thẳng vào mắt đối phương khi nói chính là để thể hiện rõ quyền uy của quan sai, đồng thời nắm bắt phản ứng của tội nhân, mà suy đoán nội dung lời khai.

Hoài Niệm quay mặt, cắt ngang ánh nhìn soi mói của hấn. Nàng há là loại dễ dàng mở miệng khi bị đe dọa như thế này sao.

-Không thích nói chuyện này, vậy ta hỏi tiếp vấn đề gì khác. Ngoài cô nương ra, còn có đồng bọn nào tiếp ứng không? - Giọng hấn bắt đầu trầm xuống, thể hiện thái độ nghiêm túc, tăng thêm áp lực với người đối diện.Nàng vẫn kiên quyết không chịu thua đầu hàng. Một mực quay đi, không cung khai bất cứ thứ gì.

-Ta cũng không quan tâm cô nương là ai hay có mục đích gì nữa. - Hấn thở dài, dễ dàng bỏ cuộc. - Bây giờ ta chỉ muốn biết, có còn ai đi theo để mà kéo chúng ta khỏi đây không?Thừa Chí nói xong, Hoài Niệm liền quay lại nhìn hấn đăm đăm. Bọn họ đều là độc lập hành động. Hành vi đáng ngờ của Thừa Chí, nàng còn chưa báo cho ai. Cả hai lén lút rời khỏi Tiết Châu, e rằng không có người thứ ba được biết.

Nhìn thấy vẻ hỗn loạn trong đôi mắt nàng, Thừa Chí đã hiểu Hoài Niệm không có đồng bọn đi theo tiếp ứng rồi. Hấn ngẩn đầu nhìn miệng giếng cao vợi vợi bên trên, lại thở dài một tiếng thê lương.

Nàng đột nhiên đứng dậy, hai tay loạn vũ vận công theo bí quyết độc môn. Mắt nàng sáng loé, sau đó nghiêng rằng dùng hết sức bình sinh mà phóng người lên cao. Đáng tiếc, trong không gian hẹp như vậy không có chỗ lấy đà cũng không có chỗ bám. Nàng nhảy lên được nửa chừng rồi lại bất lực rơi xuống đáy giếng.

-Võ công cũng cao quá ha? - Hấn nhìn nàng cười mỉa mai.Hoài Niệm không thèm chấp nhứt với tên thư sinh này. Nàng chỉ thân thiết gửi hấn một cái lườm nguýt thật dài, rồi giận dữ bỏ đi qua góc bên kia ngồi.

Chỗ bọn họ rơi xuống chỉ phía trên là có hình trụ, dường như được đào bằng tay, ở phía dưới lại giống như một hang động tự nhiên có mái vòm bị lũng ở chỗ miệng giếng. Kết cấu như thế này, dù bọn họ muốn leo ngược lên cũng không có khả năng. Cao đến mười mét thì lại càng không có biện pháp nhảy ra.

Đáy giếng cũng chỉ rộng chừng ba thước không hơn không kém. Dù Hoài Niệm có cố ngồi nép sát vào vách, tay chân co rút lại cũng không thể tránh xa hơn chỗ Thừa Chí được. Hấn phì cười nhìn điệu bộ xù lông thù nghịch của nàng, thật đáng yêu đến muốn giơ tay ra vuốt ve.

Hấn bắt đầu xoay qua xoay lại tìm kiếm, cuối cùng chọn ra hai viên đá có cạnh bén ngót. Thừa Chí quan sát viên đá dưới ánh trăng mờ ảo, nhìn thấy những tia lấp lánh li ti thì gật đầu hài lòng. Hấn bẻ cây gậy chống mà mình mang theo lúc té xuống thành từng mảnh nhỏ. Nhưng xem ra chưa đủ lắm nên hấn kéo một ống quần lên.

-Người ... người ... muốn ... muốn ...

-‘Muốn làm gì’ đúng không? - Hấn hảo tâm nói hết dùm câu cho nàng. - Là muốn nhóm một đồng lửa lên sưởi ấm được không. Nàng thấy chúng ta cô nam quả nữ ở trong bóng tối như thế này tốt, hay là có đồng lửa tốt hơn.

-Nhưng ... nhưng ...Đội nàng nói xong thì có lẽ đến sáng mắt. Thừa Chí mặc kệ Hoài Niệm lắp bắp, hấn kéo ống quần lên đến gối, để lộ ra bốn thanh gươm nép sát trên chân. Hoài Niệm tròn mắt nhìn hấn tháo thanh

nep ra, rồi dùng sức bẻ thành từng khúc, dựng lên thành một đồng củi. Sau đó hần xé vải trên áo, tước hết chỉ ra làm thành đám bụi nhùi. Thừa Chí bắt đầu dùng hai viên đá để mà moi lửa. Hai viên đá có chứa khoáng chất nháng lên những tia lửa nhỏ giữa bóng đêm mịt mù. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Hoài Niệm, tia lửa bắt vào đồng bụi nhùi. Thừa Chí hí hửng thổi, vết cháy xém bùng lên thành ngọn lửa bám vào những thanh gỗ vụn. Cuối cùng họ đã có được một đồng lửa nhỏ trong hang.

-Bấy nhiêu củi không cháy được bao lâu đâu, đến đây mà sưởi ấm đi. - Hần nhớn miệng cười. - Trên người ta cũng hết gỗ nep rồi, nếu muốn duy trì lâu hơn thì phải đốt luôn y phục mất. Hoài Niệm liếc mắt cảnh giác, nhưng cuối cùng cũng phải mon men đến gần bên đồng lửa. Thừa Chí nói đúng, cây gậy gỗ với bốn thanh nep của hần chắc không cháy nổi quá nửa canh giờ.

19. Chương 19: Không Nên Mưu Sát Người

Đột nhiên trong hang động vang lên tiếng ròn rột của bao tử ai đó đang cồn cào. Thừa Chí trở mắt nhìn Hoài Niệm, còn nàng cúi gầm mặt xấu hổ mà không biết nên trốn đi đâu. Hần che miệng khúc khích, nhưng không dám cười lớn. Hoài Niệm thẹn quá hoá giận, chỉ biết trợn to mắt nhìn Thừa Chí đe dọa.

-Được, được rồi. Ta không cười. - Hần giơ tay đầu hàng. - Đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể thôi, ai đói mà không vậy. Nhưng thấy thái độ không nghiêm túc của hần, Hoài Niệm vẫn chưa thỏa mãn lắm. Nàng cầm que củi đang bốc cháy lên như một món vũ khí chĩa về phía Thừa Chí để tăng thêm tính đe dọa.

-Thôi thôi, đừng phí phạm củi lửa. Sưởi ấm đi rồi ngủ, tiết kiệm hơi sức một chút. Nếu không, chưa hết đêm, chúng ta sẽ kiệt sức mà chết mất. Thừa Chí cười nhẹ, rồi lấy tay chống người lui về phía sau. Hần quan sát vách, đá lựa chọn một hồi, rồi tựa người, nhắm mắt ngủ ngon lành. Hoài Niệm tròn mắt nhìn hết tất cả những động tác đó. Thương thế trên chân hần thật nặng hơn những gì nàng đã dự đoán nhiều. Không có những thanh nep kia hần hoàn toàn không thể sử dụng chân phải được. Ngoài việc bị tổn thương ở gân thịt, thì có lẽ tận xương cốt cũng không hoàn chỉnh. Nếu đến mức này, ắc hần Thừa Chí phải thường xuyên trải qua những cơn đau có tính chu kỳ.

“Người như vậy mà vẫn có thể chạy đôn chạy đáo khắp nơi làm việc ư?”

Đột nhiên hần mở mắt. Cả hai người tỉnh cờ cùng nhìn chăm chăm vào đối phương trong khoảnh khắc. Hoài Niệm giật mình, lo sợ hần sẽ trêu chọc vì mình cứ mãi mê nhìn người ta như thế này. Mỗi nàng rung rung, không biết phải trả lời thế nào.

-Này, này. Qua đây nghe thử xem, hình như có tiếng nước chảy. - Hần hớn hở thông báo.

-Ta không ... không ... phải ... này này. - Nàng lờm hần, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua.

-Thì nàng không chịu nói tên, ta biết gọi là gì?

-Niệm ... Niệm. - Nàng tự giới thiệu mình. Hoài Niệm vừa đi tới hần liền kéo tay nàng ngồi xuống, sau đó không khách khí áp tai nàng vào vách đá. Hoài Niệm vùng vẫy hất tay hần ra. Tên này vui mừng vì phát hiện của mình đến mức quên đi phép lịch sự tối thiểu rồi.

Tuy đang lằm bằm trách hần, nhưng Hoài Niệm cũng giật mình khi nghe được tiếng nước chảy róc rách phía sau mấy tảng đá. Nàng nhìn sang Thừa Chí, gật gù xác nhận phát hiện của hần.

-Cái giếng này tuy cạn, nhưng mạch nước vẫn có đó. - Hần thở dài một tiếng. - Nhưng như vậy thì sao chứ, chúng ta chết khát bên này, còn nước lại ở phía bên kia.

-Để ta. Hoài Niệm đẩy Thừa Chí đang ngồi bên cạnh ra. Hần cũng chủ động phối hợp tránh xa khỏi tầm tay của nàng. Đây là vấn đề sống chết, không mạo hiểm thì không được. Cả ngày lo chạy theo bọn hung thủ, nàng đã kịp ăn uống gì đâu. Ở chỗ này qua đêm tới sáng, cũng chưa chắc tìm ra được cách thoát thân. Trước hết cứ uống miếng nước để thỏa mãn cơn khát cái đã.

Phụ thân của Hoài Niệm từng là đệ nhất cao thủ võ lâm. Trong vô số môn võ mà nàng học được từ ông, thì có một chiêu thức cực kỳ lợi hại gọi là Đan Phượng Triều Dương. Nghe kể lại, phụ thân đã từng dùng chiêu này đánh sập một hẻm núi. Không biết thật sự như thế nào, nhưng Hoài Niệm quả là có khả năng đánh vỡ một tảng đá được.

Nàng vận công, bắt quyết, nén hết công lực vào lòng bàn tay. Có một tia sáng rất nhỏ loé lên trong khoảng khắc mà mắt người không sao nhìn thấy kịp. Nàng hét lên một tiếng, đem chưởng lực đánh thẳng vào tảng đá. Trước con mắt kinh ngạc của Thừa Chí, vách đá ầm ầm đổ xuống, lộ ra thông đạo đen ngòm phía bên kia.

Có một con suối ngầm chảy xuôi theo thông đạo tự nhiên. Hoài Niệm sung sướng hét lên, nhảy ngay xuống suối mức nước lên uống. Thừa Chí chồm qua cái lỗ mà Hoài Niệm vừa mở ra. Nhìn thấy nàng vui vẻ như một đứa nhóc đùa nghịch nước bên suối, hắn bất giác nở nụ cười dịu dàng. Dù cổ tử ra lạnh lùng, hung dữ cỡ nào, thì mèo nhỏ cũng có lúc đáng yêu như vậy. Nếu thử cột tóc hai chùm, nói nàng mới lên mười chắc cũng sẽ có người tin.

-Không uống hả? - Nàng đột nhiên quay lại hỏi.

-À à ... sẽ uống chứ, nhường nàng uống trước đó. Uống no bụng rồi đi ngủ, lúc ta mới tới lượt ta. - Hắn cười nhẹ.

-Xiii ... Nàng nguýt dài, sau đó hai tay chụm lại, mang vốc nước đến chỗ Thừa Chí.

-Uống đi! - Nàng lạnh lùng ra lệnh. Hắn tròn mắt ngạc nhiên, nhưng cũng lặng lẽ làm theo lời nàng. Thật ra Thừa Chí cũng đã khát khô hết cả họng, nhưng quả thật hắn khó mà di chuyển lúc này. Mất hết bốn thanh nẹp trên chân thì hắn không cách gì đi lại được. Đồng lứa đó là hạ sách cuối cùng của Thừa Chí rồi.

Nước tưới vào cổ họng khát khô cháy bỏng đúng là khiến con người vui sướng như được tái sinh. Hoài Niệm mức thêm cho hắn vài vốc nước nữa, đến khi Thừa Chí uống no cả bụng, lau miệng lắc tay thì nàng mới ngưng lại.

-Rồi, coi như sống sót qua được đêm nay. - Hắn thở một hơi dài khoan khoái.

-Xong rồi đi. Nàng kéo ống tay áo của hắn chỉ về phía tối tăm mà nước đang ầm ầm chảy tới. Thừa Chí nhướng mày nhìn nàng, tỏ vẻ không thể tin tưởng vào chủ kiến kia. Tuy nhiên, cân nhắc lại thì bọn họ đã không còn chọn lựa nào khác. Bị rơi xuống giếng cạn giữa vùng thâm lâm u ám này, thì mong gì có người đến cứu giúp. Chỉ uống nước suối không, làm sao mà sống sót qua nổi ba ngày. Thừa lúc sức lực vẫn còn, mạo hiểm đi về phía trước biết đâu sẽ tìm được lối ra. Nước chảy đi thì ắt phải có lối thoát chứ. Suối lại phải ra sông, sông sẽ đổ về biển lớn. Dòng chảy bất tận của thiên nhiên không hề ngừng nghỉ ở chỗ nào.

-Nàng đi đi. - Thừa Chí rút tay lại, vẫy vẫy xua nàng.

-Cùng đi. - Hoài Niệm lại nắm tay hắn kéo dậy.

-Ta không thể. - Thừa Chí cười cười. - Không có bốn thanh nẹp kia, ta thật không thể bước đi.

-Được mà. - Nàng lại kéo hắn mạnh hơn.

-Niệm ... à Niệm Nhi đúng không? Nàng đi một mình sẽ nhanh hơn, cơ hội thoát được cũng cao hơn. Ra bên ngoài rồi, đi tìm người trở lại cứu ta cũng được. Cứ báo rằng Nghiêm sư gia của tri phủ Tiết Châu bị kẹt dưới giếng là thì người ta sẽ đến cứu thôi. Hắn cố dùng lời can ngăn nàng, nhưng Hoài Niệm không có vẻ gì sẽ nhượng bộ. Thừa Chí đành phải đứng dậy, toàn thân chỉ trụ trên một chân. Chân phải của hắn bị thương rất nặng, toàn bộ gân cốt ở khớp gối đều vỡ nát, không thể chịu lực cũng không thể cử động. Bình thường luôn phải đeo nẹp trên chân, nếu không chẳng thể đi lại được. Xem ra, chấn thương này cũng không đơn giản giống như Thừa Chí đã nói là chỉ bị thương ở đùi.

-Này Niệm nhi, Niệm nhi ... - Hắn réo gọi, nhưng Hoài Niệm một mực lôi hắn đi. - Khoan đã, lấy mấy thanh củi kia theo làm đuốc, chúng ta cũng không thể đâm đầu vào chỗ tối hù vậy được. Hoài Niệm bèn bỏ Thừa Chí ra, đến đồng lứa gom mấy thanh củi lại thành bó đuốc. Nàng xé vấy, cột tất cả lại rồi nhét vào tay Thừa Chí. Hoài Niệm lấy tay hắn choàng qua vai mình, còn bản thân thì ôm chặt thắt lưng Thừa Chí. Hắn lắc đầu cười thâm, đành phải chiều ý nàng mà lết xác đi theo.

-Này, ta có nặng không vậy? Hắn bỗng nhiên hỏi nhỏ. Khoảng cách giữa hai người gần đến thế, cũng không cần quá lớn tiếng làm gì.

-Niệm ... - Nàng nhắc nhở.

-Ồ thì Niệm nhi. Mà khoan đã. - Thừa Chí đột nhiên kéo Hoài Niệm ra, chuyên chú nhìn dung nhan của nàng. - Thật giống lắm, đôi mắt giống hệt Niệm bà bà ở nhà môn của ta. Hai người có bà con gì không? Nàng không trả lời hắn, tiếp tục kéo tay Thừa Chí để lên vai mình. Một người lôi kéo, người kia bắt lực buộc phải cà thọt nhảy theo.

-A aa ... phản ứng này thì là đúng rồi. Hoài Niệm lại liếc mắt, muốn bảo hắn đừng nói nữa.

-Hình như ta dần dần hiểu được những phản ứng của nàng rồi đấy. Muốn bảo ta im miệng đúng không? Ánh mắt khinh thường. Hắn là ai chứ, muốn làm con sâu trong bụng nàng sao, không cần nói cũng hiểu. Ai ngờ Thừa Chí lại cười rộ lên trả lời.

-Cũng chưa đến mức sâu, chỉ là ta giỏi quan sát thôi. Đến cỡ này thì Hoài Niệm đã bắt đầu biết sợ Thừa Chí rồi. Có nên quăng hắn xuống nước, rồi bỏ đi một mình không?

-Không nên có âm mưu diệt khẩu nha. Ác giả ác báo, trời sẽ phạt đó. Hoài Niệm hoàn toàn tâm phục khẩu phục, không dám có ý kiến gì nữa hết. Thừa Chí liếc mắt nhìn vẻ quần bách trên mặt nàng, cảm thấy hứng thú càng dâng cao.

“Niệm nhi, nàng là ai vậy chứ? Thật là thú vị, độc đáo vô cùng.”

^ _ ^

Rốt cuộc, đi không biết bao nhiêu lâu, đến khi những thanh củi cháy chỉ còn lại một mẩu nhỏ, họ nhận ra mình đứng trước một tảng đá khổng lồ chắn ngang lối. Lớn đến mức này, thì công lực của Hoài Niệm cũng đành chào thua. Tàn tro rơi xuống tay Thừa Chí, làm hắn giật mình đánh rơi thanh củi xuống nước. Bóng tối ủa tối, trước mắt họ chỉ còn một màu đen ngập tràn. Thừa Chí đẩy Hoài Niệm ra, hắn mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, giọng vẫn cố giữ vẻ vui cười.

-Hết đường rồi, một mình quay trở về đây giẫm đi. Ít nhất ở đó cũng có ánh trăng và được nhìn bầu trời. Ta ở nơi này ngủ một giấc cũng được rồi. Cả hai người đều đã kiệt sức. Hoài Niệm không thể lại kéo hắn đi về đây giẫm được nữa. Mà đi để làm chi nếu biết rằng chỗ nào cũng phải chết. Chỉ hy vọng là chết ở đây giẫm thì sẽ may mắn được người ta tìm ra xác. Chứ ở tận cùng địa ngục như vậy thì muôn đời chịu cảnh vùi thây nơi bóng đêm.

Thừa Chí ngồi tựa vào vách đá, im lặng nghe tiếng lộp bộp nước lồm bồm. Lần này Hoài Niệm đã thật sự bỏ cuộc rồi, nàng không cố gắng kéo hắn đi theo cùng. Bọn họ có thân thiết gì đâu mà phải liều mạng vì đối phương. Xem ra hôm nay đã là ngày tàn của Nghiêm Thừa Chí.

20. Chương 20: Tại Sao Mọi Người Lại Lần Lượt Mất Tích?

Hắn thở dài, tận hưởng bóng đêm đang bủa vây mình. Đây không phải là lần đầu tiên Thừa Chí cảm nhận được tử thần đang đến gần như vậy. Đã trải qua hai năm từ khi hắn chạy thoát ra khỏi địa ngục, tuy bị phế mất một chân nhưng giữ được mạng cũng là kỳ tích rồi. Chỉ tiếc là có nhiều việc mà hắn vẫn chưa làm xong, nên cứ như bóng ma vất vưởng không chịu chết. Hối tiếc còn nhiều, hắn chưa thể siêu thoát bây giờ được.

Đang mải chìm trong hồi ức, Thừa Chí giật mình vì bị cắt ngang. Bàn tay ướt đẫm lạnh băng đang sờ sẫm trên chân hắn.

-Ai? - Thừa Chí kinh hoàng thét lên. Trong bóng đêm thế này, bất kỳ thứ gì không thấy được cũng đều làm người ta hoảng sợ.

-Niệm ... Niệm ... - Giọng nói quen thuộc vang lên.

-Ta tưởng nàng đi rồi chứ, còn nghe tiếng lộp bộp nước nữa mà. - Hắn thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay Hoài Niệm, kéo nàng lên khỏi suối.

-Lặn xuống ... thấy ... thấy ... ánh ... sáng ... sáng ... bên ... kia. Mau ... mau đi. Hai mươi năm trời, có bao giờ nàng nói nhiều như ngày hôm nay không? Hắn đã phát hiện ra tật nói lắp mà nàng luôn giữ bí mật với mọi người. Ngay cả tỷ muội kim lang, cũng không biết được nàng lặn đắm chỉ vì không nói nhiều được. Nhưng

lần đầu tiên có một người không kinh ngạc, cũng không trêu ghẹo nàng, khiến Hoài Niệm yên tâm cùng hần chuyện trò.

-Thật sự có thông lộ ra ngoài sao? Thừa Chí cao hứng liền ngồi bật dậy, bàn tay siết lấy Hoài Niệm tăng thêm lực đạo rất nhiều. Nàng nhúu mày khó chịu, không ngờ hần mạnh vậy, là một văn nhân cầm bút, nhưng lực tay của hần lại không bình thường chút nào.

Họ cùng lúc nhảy xuống suối. Bởi vì màn đêm tối mò, lại ở trong nước nên họ không dám tách rời nhau ra. Quả nhiên ở phía xa xa là ánh sáng lung linh lấp lánh. Như người chết đột nhiên thấy được sinh môn, hai người liền tung hết sức bơi ào ào về phía trước.

Nhưng dù có bơi cật lực thế nào, thì ánh sáng cuối con đường vẫn cứ xa vời vợi như vậy. Cả hai đang lặn trong một thông đạo kín đầy nước, không có cách gì ngoi lên lấy hơi được. Đến khi hơi sắp tàn mà ánh sáng kia dường như vẫn còn xa tít tắp, Thừa Chí rút tay khỏi Hoài Niệm, để mặt nàng có thể tiếp tục tiến về phía trước. Đây là lần thứ ba hần muốn nàng bỏ đi. Thừa Chí cảm thấy một kẻ tàn tật như mình sẽ vĩnh viễn chỉ làm chậm chân nàng mà thôi.

Hoài Niệm quay lại, môi mím chặt giận dữ. Nàng trừng mắt lên đe dọa, rồi một mực nắm tay Thừa Chí kéo đi. Hần quả thật đã bắt đầu hiểu hết có nét biểu cảm của Hoài Niệm, chỉ nhìn vào mắt nàng cũng có thể đoán được Hoài Niệm đang cực kỳ tức giận. Nàng không chấp nhận hành vi bỏ cuộc giữa chừng của hần. Nàng là một cô nương hơi cứng đầu và tính cách có thể nói là khá độc đoán. Suốt cuộc đời mình, Hoài Niệm luôn ra lệnh cho kẻ khác. Chưa từng có ai dám chống lại nàng, phản đối ý của nàng nhiều lần như Thừa Chí.

Nếu hần lại bỏ cuộc, nàng dù có mất mạng cũng sẽ ở đây tranh chấp với hần cho bằng được. Thừa Chí lắc đầu cười khổ, tiếp tục bơi dù hai lá phổi đang đau đớn gào thét đòi không khí. Lỗ tai hần lúng búng, còn đôi mắt thì bắt đầu hoa đi vì thiếu dưỡng khí. Thừa Chí nắm chặt tay Hoài Niệm hơn, hối hận xin lỗi vì hần đã làm liên lụy nàng.

Đột ngột dòng nước bỗng nhiên chuyển sang chảy siết. Cả hai không cần bơi nữa mà được dòng nước đẩy mạnh ối trước. Nước thô bạo xô cơ thể họ va đập vào vách đá hai bên. Thừa Chí kéo nàng vào lòng, dùng thân mình che chở cho Hoài Niệm. Họ nhìn thấy nước cuộn xoáy như một con rồng thần vùng vẫy. Thủy long gào thét uốn lượn đột phá ra khỏi hang ngầm chật chội nơi lòng đất.

Bỗng chốc, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất. Họ bị tống ra ngoài trời, lơ lửng giữa ngọn thác âm âm tung bọt trắng xoá. Tình trạng hụt hần chỉ xảy ra trong chớp mắt. Việc tiếp theo xảy đến là một cơn va đập bất thần khi cả hai rơi tòm xuống hồ nước bên dưới. Nước òng ọc tràn vào mắt, vào mũi làm người ta chói với. Thừa Chí lỏng tay, buông Hoài Niệm ra. Hần cảm nhận thân thể mình ngày càng chìm xuống đáy nước, nặng nề như một hòn đá.

“Ít nhất, nàng vẫn sẽ thoát được một mình chứ?”

^ _ ^

Niệm bà bà và Nghiêm sự gia đột ngột cả ngày trời không thấy mặt. Một sư gia miễn cán như Nghiêm Thừa Chí quanh năm chỉ biết công việc với công việc mà cũng có lúc không đi làm. Thật là khiến người ta kinh ngạc! Tuy nhiên, chỉ mới qua một ngày, mọi người chỉ có thể đoán già đoán non này nọ, chứ chưa thể nghi ngờ là hần mất tích được. Nam nhân trưởng thành, có tay có chân, hần muốn đi đâu thì đi chứ.

Chỉ có những người biết chuyện mới là lo lắng như điên. Bích Tuyền hiểu rằng đại tỷ của mình sẽ chẳng vô cơ biến mất mà không nói lời nào như vậy. Nàng mặc kệ ai là Cam Mật với Đường Cát, dùng võ lực xông ra ngoài tìm kiếm Lương Anh Tân.

Hai người thị nữ cùng hợp sức cũng khó mà đánh lại tiểu thư. Cản không được thì chỉ có cách lót tót đi theo để mà giám sát. Mấy tên nha sai canh cửa kinh ngạc khi nhìn thấy công tử tú lệ chạy ào ào tới nha môn như một cơn lốc. Lúc Bích Tuyền đến gần, họ mới nhận ra người, liền cất tiếng chào hỏi.

-Ủa Hoàng Tuyền, cậu về quê thăm bá mẫu bị bệnh lên rồi hả? Tình hình ở nhà thế nào? Vậy mà Lương bổ khoái bảo rằng cậu nghỉ việc luôn rồi, sẽ không về đây nữa.

-Các vị đại ca, tiểu đệ có việc cần tìm Lương huynh. - Nàng chấp tay chào hỏi. Thế nhưng hai người lính canh lại bị những thị nữ sau lưng Bích Tuyền thu hút hết sự tập trung. Người đầu mà đẹp đến vậy. Không chỉ một, mà cả hai đều giống như tiên nga giáng trần. Cả hai đứng sau lưng Hoàng Tuyền liền tôn thêm vẻ sang trọng, quý phái của y. Tên tiểu tử này, thân phận không thể tầm thường cho được.

-Nhị vị đại ca! - Bích Tuyền lớn giọng nhắc nhở.

-À, được, được. Cậu mau vào đi. Lương bồ khoái chắc đang ở hình phòng. Bích Tuyền quen thuộc đi vào trong nha môn. Nàng tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy hấn đâu cả. Cuối cùng hết cách, nàng chạy vòng sang hậu viện, nơi có căn nhà tranh mà Hoài Niệm tá túc trong lốt lão bà bà.

Quả nhiên, Bích Tuyền nhìn thấy Anh Tân đang đứng canh gác bên ngoài. Bọn người của Nội xưởng đã bắt đầu điều tra, lục soát nơi ở của Hoài Niệm để tìm manh mối.

-Hoàng tiểu thư. - Anh Tân lạnh lùng cất tiếng chào.

-Biến mất rồi phải không? Đại tỷ lại mất tích rồi phải không? - Giọng nàng như vỡ oà ra, không nén được sự run sợ, xúc động.

-Ty chức cùng các đồng liêu ở Nội xưởng đang hết sức thu thập manh mối. Mong tiểu thư bình tĩnh chờ đợi.

-Tại sao mọi người lần lượt mất tích hết vậy? Tứ muội, nhị tỷ, đại tỷ; bây giờ họ đang ở chỗ nào chứ? Muội lo lắng muốn điên lên mất. Trong mắt nàng tràn ngập sự hoảng loạn, chẳng mấy chốc đã có một vòng nước ngập tròn. Làm tiểu tướng quân Hoàng Tuyền bấy lâu nay, nàng chưa từng để lộ ra bất cứ điểm gì yếu đuối như ngày hôm nay. Bởi vì thế cuộc đã đổi khác, nàng đã sẵn sàng từ bỏ thân phận công tử của mình, bởi vì Bích Tuyền tin rằng nàng có thể yếu đuối, có thể dựa vào hấn.

Nàng thút thít lấy tay áo chùi nước mắt. Hai thị nữ kinh hoàng nhào đến, dùng khăn lau mặt cho tiểu thư. Anh Tân đứng cách đó ba bước mặt vẫn lạnh như tiền, chân cũng không vội động. Hấn bình thản khoanh tay ôm đao, nhưng nội tâm phức tạp dày vò. Bàn tay hấn siết chặt lại, tê tái đến không còn cảm giác. Anh Tân đè nén cảm xúc muốn vươn tay ra, muốn ôm nàng vào lòng để vỗ về.

Bích Tuyền ngược đôi mắt đỏ au nhìn hấn đầy thất vọng. Nhìn nàng suy sụp đến mức này, hấn cũng không chút động tâm ư?

-Thỉnh tiểu thư quay về đi, mọi chuyện xin hãy giao cho ty chức. Một câu đánh gãy hết toàn bộ hy vọng trong nàng. Bích Tuyền nghiêng răng tức tối, cứng giọng trả lời.

-Các người toàn bộ đều là lũ ăn hại vô dụng, kêu ta làm sao tin tưởng đây? Nhất là huynh đó, Lương bồ khoái. Một nam nhân vô trách nhiệm, vô tình nhất mà ta từng biết. Tin tưởng huynh, chính là việc cuối cùng trên đời này mà ta sẽ làm. Nói xong, nàng kiên quyết bỏ đi, không thềm dài dòng thêm chút nào nữa. Đã mất mặt, hạ mình van xin hấn; đã yếu đuối gửi gắm hy vọng vào hấn; đã ngu si giao hết niềm tin vào tay hấn. Kết quả là gì? Chỉ nhận được một câu “Thỉnh tiểu thư buông tay.”

“Được, buông tay thì buông. Ta là công tử Hoàng Tuyền phong lưu đa tình, ta là người trong mộng của vô số thiếu nữ tại kinh đô. Ta không thua kém bất cứ người đàn ông nào trên đời cả.” Nàng siết chặt nắm đấm, rút lui trong sự căm tức sôi sục.

^ ^

Sự biến mất của Hoài Niệm đã đánh động đến người của gia tộc họ Thành hùng mạnh. Ba ngày sau, tại Thính Phong các ở Tiết Châu xuất hiện hai vị công tử anh tuấn tiêu sái, khí thế bất phàm. Chương quản của Thính Phong các ngay lập tức lúp xúp chạy ra tận cửa nghênh đón.

-Cung nghênh các chủ đại giá quang lâm. - Tất cả thuộc hạ của Thính Phong các đồng loạt cúi đầu hành lễ.

-Không cần nhiều lời, báo cáo hết tình hình đi. - Thành Kỳ Hưng lạnh lùng ra lệnh. Y tiến ào ào vào bên trong, Thành Hoài Việt cũng lẳng lẳng đi theo như một chiếc bóng. Kỳ Hưng xếp theo vai về là cậu họ của Hoài Niệm và Hoài Việt. Trong gia tộc họ Thành, y là người thuộc bốn gia, có vị trí quan trọng, xếp thứ hai trong họ tộc, chỉ đứng sau Tông chủ. Năm nay Kỳ Hưng chỉ mới hai mươi ba, lớn hơn người cháu Hoài Việt của mình đúng một tuổi. Y được coi là thế hệ thiếu niên anh tài mới nhất của dòng họ, tuy còn trẻ nhưng đã thừa kế vị trí chi trưởng một nhánh, nhận chức các chủ Thính Phong các, nắm trong tay lực

lượng tin tức mạnh nhất trên giang hồ. Thân phận Kỳ Hưng tôn quý, quyền lực cũng vô cùng lớn mạnh. Nếu không phải liên quan đến thân y đời kế của Thành gia, cháu họ Hoài Niệm, y cũng sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện mà nhúng tay vào giải quyết việc này.

-Đại Tứ hỷ nay chỉ còn lại một người ... - Kỳ Hưng trầm ngâm ngồi xuống vị trí thượng toạ trong Nhật phòng. - Tung hết tất cả các cao thủ đỉnh cấp của Mật sứ bám theo nàng một bước không rời. Sau mệnh lệnh đánh thép, là tiếng dạ rân giòn giã. Mệnh lệnh của các chủ vừa ban ra, đã ngay lập tức có người thi hành.

Thính Phong các là tổ chức giang hồ khiến người ta vừa sợ vừa căm ghét nhất. Năm mươi năm nay đứng vững như bàn thạch, vượt qua nhiều sóng gió cũng chính nhờ vào kỷ luật nghiêm minh, cùng sự xuất sắc của các đời lãnh đạo. Mỗi chương quản của Thính Phong địa vị trên giang hồ không hề thua kém các bang chủ, trưởng lão danh tiếng. Các chủ của Thính Phong thì càng tôn quý hơn vô lâm minh chủ nhiều phần. Tổ chức như vậy, mới có khả năng cùng Xưởng Vệ của triều đình sánh vai xưng nhất nhì. Gia tộc như vậy mới bị người khác kính sợ xưng tôn là ông vua trong bóng tối của Việt quốc.

Thành gia một khi buồn chán có thể hô mưa gọi gió, khiến đất bằng dậy sóng. Thậm chí tồn tại những lời đồn, họ có khả năng thay triều đổi vị, lật đổ cả giang sơn. Chỉ có thập đại trưởng lão của Thành gia mới thật sự biết rằng, đó không chỉ là lời đồn vô căn cứ. Nếu tộc trưởng các đời của Thành gia không phải là những kẻ quá đần, lười biếng thì cứ hai mươi năm chắc chắn sẽ bùng nổ chiến tranh một lần.

21. Chương 21: Lưu Gia Phái

Cuối cùng, Hàn Chân Duyên cũng đã tìm được tứ muội bị mất tích của mình ở chỗ nào. Thì ra nàng ta chỉ là bị giam ở phòng bên cạnh, ngoại trừ không được chạy nhảy vui chơi, không có người cùng nói chuyện thì tình hình thật sự vẫn tốt lắm. Chân Duyên ngược nhìn căn phòng bày biện xa hoa không thua gì một biệt viện phú hộ, thì thật sự khó hiểu. Rốt cuộc, những người áo đen kia có mục đích gì mà bắt cóc bọn họ về đây?

Ngày hôm đó thuyền khách mà Chân Duyên đi cùng đột ngột bị chìm. Nàng vùng vẫy bơi thoát ra được. Ngay lập tức có một chiếc thuyền hoa lướt tới. Nàng cứ tưởng là bạn thuyền đến cứu giúp những người bị nạn nên mới leo lên. Nào ngờ trên thuyền lại toàn là bọn người hung ác cầm đao đợi sẵn. Chân Duyên đã xui xẻo lên nhầm thuyền của tộc phỉ rồi.

Chiếc thuyền hoa lộng lẫy đó chứa chấp toàn bọn sát nhân dã man. Ngoại trừ Chân Duyên bị bọn chúng bắt lại, những người dân khác bơi đến gần đều bị bọn chúng dùng sào nhấc xuống nước cho chết ngộp cả. Hai đại hán lồi nòng vào bên trong lòng thuyền, nơi có có căn phòng xa hoa cầu kỳ dành cho vị thượng toạ cao quý của chúng. Tên đầu đẳng đeo mặt nạ, thân khoác áo lông sang trọng, lưỡi biếng tựa người trên thấp thượng.

-Lưu gia, người đã bắt được rồi. - Gã thuộc hạ kính cẩn báo cáo. Chân Duyên thoáng rung mình sợ hãi. Cái họ Lưu này, người bình thường đâu có ai dám mang vào người. Từ ngày Thuận Thiên hoàng đế lập quốc, toàn bộ họ Lưu đều bị tận diệt không chừa lại một ai. Người mang họ Lưu chỉ có thể là tàn dư của cự tộc, là dư đảng phản nghịch. Họ Hàn và họ Lưu là tử thù mang hận đoạt ngôi, phế đế.

Lưu gia đang cầm chén trà nhàn nhã thưởng thức. Điều bộ cao quý nho nhã nhưng mang khí thế bá giả tôn quý. Chiếc mặt nạ nửa mặt trắng bạc quả thật là báu vật truyền đời của hoàng tộc họ Lưu. Kể sở hữu nó khẳng định chắc chắn là hậu duệ Lưu thất.

Đôi mắt sắc bén chỉ liếc nhìn Chân Duyên trong khoảnh khắc, y gật đầu xác nhận, bàn tay thon dài phẩy nhẹ ra lệnh mang nàng đem ra ngoài. Chân Duyên cố gắng ghi nhớ hình dáng của kẻ tử thù trước mặt. Lưu gia là tên tội phạm nguy hiểm nhất, là mối đe dọa đến sự tồn vong của nhà họ Hàn.

Mấy năm nay nơi đâu cũng nghe thấy tin tức tàn dư cự tộc đang tập hợp phản động. Tổng đà của Lưu gia phái lần lượt bị bắt giữ nhưng lực lượng chính của bọn họ chưa từng có ai thấy qua. Trong mật thất của Lưu gia phái luôn có thờ tượng của chiến thần Lưu Quang Phi, Sử Định hoàng đế đã thống nhất Thần Châu, lập ra triều đại nhà Lưu. Hình tượng chung đều là tướng quân võ giáp cưỡi ngựa, tay cầm phương

kích. Dễ nhận ra nhất là bức tượng nào cũng đều khắc hoạ tiết chiếc mặt nạ bạc mà kẻ cầm đầu lúc này đang đeo.

Nhìn thoáng qua có thể thấy người này niên kỷ còn khá trẻ. Bọn chuột bọ Lưu gia lại sản sinh ra thế hệ nối tiếp nữa rồi.

Năm Khai nguyên thứ bảy, Lưu Quang Hồng Cảnh bị Quách tướng quân giết chết bên bờ sông Hàn. “Kiến Hàn Tắt Vong” đã trở thành quả báo chung cuộc cho cuộc đời Hồng Cảnh. Lưu thất toàn bộ bị xử trảm là thuận theo thể cuộc của thời đại. Tuy nhiên, cũng có một số kẻ đã kịp thời bỏ trốn, trở thành tàn dư phe phản nghịch như hiện nay. Kẻ bỏ trốn nổi tiếng nhất, được mọi người kính cẩn gọi là Lưu gia chính là thái tử Lưu Quang Cảnh Hào.

Hai mươi bốn năm trước, Cảnh Hào từng xuất hiện ám sát thái tử Bảo Huy, phụ hoàng của Chân Duyên, nhưng thất bại. Kể từ đó tung tích của ông ta biến mất hoàn toàn, chỉ còn nghe thấy trong lời cung khai của bọn phản tặc bị bắt. Người hiện nay được xưng là Lưu gia chắc chắn là hậu nhân của Cảnh Hào. Mỗi thù Lưu-Hàn lại được tiếp tục truyền cho con cháu đời sau gánh vác.

Nàng bị bắt trời, bị bịt mắt mang đến tận căn cứ bí mật này. Chân Duyên nhìn ra cửa sổ gài đầy song sắt, mà thở dài ngao ngán. Căn cứ này dường như được xây dựng trên đỉnh núi cheo leo hiểm trở nhất. Phía ngoài là vách đá thẳng đứng vươn cao hàng trăm thước, không cách gì leo xuống được. Mây mù vần vũ làm nàng chưa bao giờ nhìn thấy tới đất. Chỉ có những cánh chim ưng bay lượn thỉnh thoảng mới xẹt qua tầm mắt nàng.

Phía đông nam của Việt quốc có vùng núi Thất sơn vô cùng hoang vu hẻo lánh. Người ta đồn rằng nơi đây đầy độc xà, hổ báo; là vùng đất chỉ có chằn tinh yêu quái mới sống nổi thôi. Giữa vùng đồng bằng trù phú nổi lên bảy ngọn núi theo hình thất tinh trập. Dân chúng thường cho rằng bảy ngọn núi này là thiên châm trấn áp một con quái long bị phong ếm bên dưới tỉnh Cận Sa.

Không biết sự thật thế nào, nhưng ít người dám bén mảng đến vùng đất cấm. Còn chỗ nào thích hợp hơn cho bọn Lưu gia phái xây dựng lực lượng và thành lập căn cứ bí mật như nơi đây. Chỗ giam giữ Chân Duyên chắc chỉ nằm ở một trong bảy ngọn núi. Nhưng mây mù chưa bao giờ tan, làm nàng khó mà đoán được mình đang trụ ở ngọn núi nào.

“Muội bị bắt vào đây như thế nào?” Chân Duyên dùng chân ghế gõ vào vách tường bằng đá. Họ không thể nghe được tiếng của nhau, chỉ có thể dùng mật mã riêng của Đại Tứ Hỷ mà trao đổi thông tin.

“Nửa đêm có bọn áo đen bịt mặt xông vào phòng đánh muội ngất xỉu, rồi không biết gì bị mang đến đây. Nhị tỷ, sao lại bị bắt?” Lâm Nhã muội ngồi gõ lại đoạn trả lời.

“Ta cùng mọi người trốn khỏi kinh thành đi tìm muội. Đến Duyên Châu điều tra tên sư gia đáng ngờ Nghiêm Thừa Chí, khi trở về thì bị bọn Lưu gia phái bắt đi luôn.”

“Muội phát hiện thư của Lưu Gia phái ở tri phủ Tiết Châu, đang tính báo cho Mạc ca ca thì đã bị bắt.”

“Quả nhiên đúng như Lương Anh Tân có nói qua, bọn phản tặc đang ẩn núp trong nha môn.” Chân Duyên nhận xét. “Chúng ta bị vướng vào một vụ nghiêm trọng rồi.”

“Phải tên sư gia đó không?” Nhã muội hỏi lại.

“Không hẳn thì còn ai?” Chân Duyên kiên quyết khẳng định.

Nhìn thấy người đeo mặt nạ nằm trên tháp thượng, khó mà đoán được y thật sự có phải là Nghiêm Thừa Chí hay không. Nhưng ngoài Mạc Thuỷ Linh và Lương Anh Tân, chỉ có Thừa Chí là tay nắm trọng quyền cao nhất ở Tiết Châu. Hắn ẩn nấp dưới lốt sư gia để che dấu thân phận. Một mặt thao túng quan sai triều đình; một mặt lạm dụng chức quyền bao che, nuôi dưỡng bọn loạn đảng.

“Thật vô cùng hợp lý! Thuỷ Linh tuy là tri phủ nhưng chẳng khác nào là một con rối trong tay hắn. Lợi dụng tính ngây thơ, dễ tin người của Thuỷ Linh, kẻ này thật là xấu xa đáng hận mà.”

“Nhị tỷ, bây giờ phải làm sao? Tình hình chúng ta không được khả quan cho lắm.”

“Muốn trả thù, muốn giết người, thì bọn chúng đã sớm làm rồi. Tỷ nghĩ rằng, chúng cần lợi dụng thân phận chúng ta để ra yêu sách với triều đình.”

“Bọn đáng ghét này, không thể để chúng tác oai tác quái mãi được.”

“Trước mắt phải nghĩ cách thoát thân đi rồi nói.”

Nhưng chưa kịp trao đổi gì thêm thì cửa phòng Chân Duyên bật mở. Sáu người tràn vào, mạnh bạo lôi kéo nàng ra khỏi chỗ. Ở giữa sân có một người mang mặt nạ khoát áo choàng lông thú sang trọng đang điềm nhiên đứng. Gió lạnh thổi ngang, khiến mái tóc đen dài của y tung bay tán loạn.

“Ước gì gió thổi tóc người thành ổ quạ cho rồi luôn đi, đồ điên. Giả bộ phiêu dật xuất trần cái gì, sáng sớm đầu tóc không chịu cột lại. Nhìn thật chướng mắt.” Chân Duyên chề môi khinh bỉ.

Nàng đột nhiên vùng dậy, đánh bật tay của kẻ đang chế trụ mình. Chân Duyên tước đao của tên bên cạnh, giậm bước xông tới ngay trước mặt của kẻ cầm đầu Lưu gia. Y vẫn bình tĩnh, chấp tay sau lưng, khoan thai lui lại. Chấn trước mặt Chân Duyên là bốn cao thủ hộ vệ chuyên trách bảo vệ Lưu gia.

Tuy Chân Duyên từng thụ giáo võ công với Hoài Niệm và Bích Tuyền; nhưng đột nhập, leo tường thì nàng còn làm được, chứ quyết đấu kháng địch thì vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm. Đao chưa tới người, đã bị đánh văng về một góc. Nàng trúng ngay một cước đạp vào bụng, bị đánh văng ngược về phía sau. Nàng trượt dài trên mặt đất, đau đến nín thở không cử động nổi.

Lưu gia che mặt chen qua đám hộ vệ, đôi mắt nhìn nàng lo lắng. Chân Duyên là con tin quan trọng nhất để đối phó với triều đình, trước khi mang nàng đi tể cờ thì ngàn vạn lần không thể để bị thương được. Y giơ tay táng mạnh vào mặt tên hộ vệ vừa xuất chiêu với Chân Duyên. Sau đó Lưu gia ngoác người khác đến lôi nàng đi đến nơi giam giữ mới.

Để Chân Duyên và Nhã Muội ở gần nhau thật vô cùng phiền phức, hai người cứ gõ gõ tường, trao đổi ám hiệu làm y không an tâm.

Nàng không ngờ, sự phản kháng của mình lại mang về hậu quả nghiêm trọng đến vậy. Chân Duyên yếu ớt bị lôi về phòng. Nàng cảm nhận cả người đột nhiên mất sức không đứng nổi. Những kẻ kia vừa buông tay, Chân Duyên liền sóng xoài ngã ra trên đất. Trong bụng nàng cứ tiếp tục quặn đau, sinh mạng như thất tán hết vào hư không. Nàng bò lết trên nền nhà, liên tục ôm bụng rên rĩ. Cả đời nàng có bao giờ bị người ta đánh đau mà biết thì ra lại đau đến mức này.

Những kẻ cai ngục nhìn dáng vẻ của nàng cũng phải nhúm mày lo lắng. Bị đánh mà rên la đến mức này, thì thật không tầm thường.

-Ngự y. - Lưu gia đeo mặt nạ cuối cùng cũng phải buộc miệng ra lệnh. Nàng tuy đang đau vật vờ nhưng trong đầu cũng không quên dè bĩu châm chọc y. “Muốn bắt chước hoàng tộc nuôi ngự y trong nhà hả? Các người chỉ là kẻ nổi loạn, là phản tặc, sao xứng được sử dụng các tước vị ‘ngự’ được.”

Kết quả là dù nàng có dè bĩu, cũng không lên tiếng mắng người được. Trong họng chỉ thoát ra được tiếng rên rĩ đau đớn, thân thể cứ tiếp tục toát mồ hôi lạnh run rẩy. Là nàng bị bệnh gì rồi, sao đột nhiên giống như sắp chết vậy nè?

-Bẩm Lưu gia, nàng ta bị động thai khí. Tình hình rất nguy hiểm, không biết có qua nổi đêm nay không.
- Lão đại phu già mập lùn cung tay bẩm báo với chỉ huy. Không chỉ Chân Duyên mà tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn lão. Hình như bọn họ bắt được là công chúa đương triều còn chưa có kết hôn nha.

Lưu gia nghe báo con tin sắp chết, dường như lấy làm phiền não lắm. Y giận giữ nắm chặt tay thành nắm đấm, cả người như rung lên. Sau đó y phất tay, cùng những người khác kéo nhau ra ngoài. Chỉ còn một mình Chân Duyên ở lại trong phòng, tự sinh tự diệt.

Nàng đã có thai rồi, thì ra trong bụng nàng đang hình thành nên một sinh mạng bé nhỏ. Đáng chết, lúc nào không có lại có thai ngay lúc tình hình hung hiểm như thế này. Thân nàng còn không bảo toàn được thì lấy gì bảo vệ con nhỏ. Không biết sau đêm nay có bị biến thành một xác hai mạng hay không nữa.

-Thuỷ Linh. - Nàng hét lên, nước mắt chực trào ra khỏi khoé mi. Đang đau đớn như vậy, nhưng giọng vẫn thật khoẻ, tiếng hét vang vọng khắp đỉnh núi. Nàng muốn lớn tiếng gọi hơn nữa, để xem có thể vang đến

tận Tiết Châu không. Hung thủ gây án chính là y, chỉ có một mình tên nhóc đó từng lấy mưu dụ nàng sụp bẫy.

-Thuỷ Linh. - Nàng gọi tên y trong bi thương tuyệt vọng: “Thật có lỗi quá, thiếp không bảo vệ được hài tử của chúng ta.”

22. Chương 22: Con Mồi Lọt Vào Tầm Ngắm

Hoài Niệm ngồi bên bờ hồ, vỗ vỗ ngực ho sặc ra hết nước đã lỡ hít vào. Thừa Chí bất tỉnh, nhưng hơi thở còn đó, vẫn chưa chết được. Họ đang ở dưới một cái vực sâu, hai bên đều là vách đá thẳng đứng. Nơi này không khác gì cái giếng cạn, chỉ có điều là to lớn hơn nhiều.

Ánh trăng tròn vằng vặc treo trên đỉnh đầu, toả xuống ánh sáng bạc dịu dàng. Tiếng thác âm âm chảy, liên miên bất tận như cả trăm năm rồi vẫn như vậy. Gió thổi vù qua khiến Hoài Niệm run lẩy bẩy. Nàng vận công, dùng nội lực làm ấm cơ thể, ngăn ngừa giá lạnh nhập thân. Thừa Chí đột nhiên sặc một tiếng, phun nước trong miệng ra.

Nàng đến bên cạnh, dịu dàng lật người hắn lại cho dễ thở hơn. Tay nàng chạm vào đầu Thừa Chí, cảm nhận có chút máu ấm nóng đang rỉ ra. Là hắn lúc ở trong thông đạo đã dùng cả cơ thể che chở cho nàng, dòng nước hung hãn quăng quật cả hai vào vách đá mấy lần, chắc đã làm hắn bị thương không ít. Người này vốn không có nội công, nay lại bị thương, còn phải chịu cảnh ướt lạnh. Hoài Niệm đột nhiên động lòng trắc ẩn, bàn tay nàng áp vào lưng Thừa Chí, truyền cho hắn chút nội công ngự hàn.

Hoài Niệm giật mình thu tay lại. Nội công mà nàng vừa truyền qua không sao lan toả đi được. Kỳ kinh bát mạch trên người Thừa Chí hoàn toàn bế tắc. Nàng chưa từng gặp qua một trường hợp nào kỳ lạ như thế này. Có người sinh ra bẩm sinh mạch khí không thông, là một phế vật không có khả năng luyện võ. Nhưng hoàn toàn đứt đoạn như thế này, là người bình thường làm sao có thể sống được cho đến nay hôm nay.

Có một thân bản lĩnh y thuật được chân truyền từ đệ nhất thần y, Hoài Niệm tin rằng mình không thể nào chẩn đoán lầm được. Mạch tượng của Thừa Chí cho thấy hắn từng bị nội thương cực nặng. Có ai đó đã đưa nội lực vào người hắn, phá vỡ hết toàn bộ hệ thống kinh mạch. Đây không thể nào là tai nạn, mà là cố tình mưu sát người. Một thư sinh thì làm sao chịu nổi đòn tấn công tàn độc cỡ đó.

“Trường hợp này kỳ quái thật, đặc biệt thật.” Hoài Niệm tròn mắt nhìn kẻ trước mặt mình. Sau đó, khuôn mặt băng lãnh lần đầu tiên nở rộ một nụ cười. “Rất đáng quan tâm, rất cần phải nghiên cứu.”

Thành gia xuất thân tại thôn Thảo Mộc, rừng Âm Dạ, núi Bạch Long. Không biết đó là địa phương có phong thủy thế nào, nhưng toàn bộ người họ Thành đều là dị nhân quái lạ, tính tình biến thái. Nhất mạch thần y họ Thành đều là loại cuồng chế được, phát hiện thứ kỳ lạ nhất quyết sẽ bám theo nghiên cứu không tha. Đời thứ nhất cũng vậy, đời thứ hai cũng vậy, đến đời thứ ba này thì tình hình cũng không khác gì. Người hững hờ vô tâm như Hoài Niệm, rốt cuộc cũng bị một thứ thu hút sự chú ý rồi.

^ — ^

“Ách xì!”

Thừa Chí hắt hơi một tiếng lớn, sau đó rùng mình, lấy tay quẹt quẹt mũi.

“Ách xì!” Hắn lại tiếp tục nhảy mũi, đưa tay tìm kiếm chăn mền đắp lên người. Quái lạ, cái gì thế này? Tại sao trên người không có áo? Hắn giật mình sức tỉnh giữa cơn mơ màng. Bầu trời chỉ là một vòng tròn như cái nắp đậy trên vách núi bao xung quanh. Thác nước hung hãn âm âm chảy xuống, tung bụi trắng xoá một vùng.

Họ đang ở cách xa bờ hồ một khoảng, trên vùng đất cát khô ráo, không bị ảnh hưởng bởi chỗ nước bắn tung toé kia. Gió lạnh thổi qua lại làm Thừa Chí rùng mình. Nàng đã lột áo hắn ra, phơi lên chiếc sào tự dựng. Thừa Chí ngoại trừ còn giữ được cái quần, thì coi như đã khoả thân trước mặt nữ nhân rồi.

-Nàng ... nàng ... - Hắn kinh ngạc lắp bắp không nói nên lời.

-Nhóm lửa đi. Hoài Niệm lạnh lùng ném cho hấn hai viên đá. Nàng đã bắt chước Thừa Chí đi tìm củi xếp thành đống, tìm củi khô để thay củi nhũ, chọn ra viên đá có khoáng vật để làm nồi lửa; thế nhưng vẫn phải bắt lực chịu cảnh lạnh lẽo như thế này.

Nữ nhân đó từ đầu đến cuối vẫn ngồi bên cạnh nhìn hấn lom lom, mặt không đổi sắc, tâm không dao động. Thái độ lạnh nhạt của nàng khiến Thừa Chí cảm thấy hành vi của mình kỳ lạ hết sức. Chỉ là không mặc đồ bị người khác dòm thấy thôi, đâu phải chuyện gì lớn lao để mà la hoảng giật mình.

Dưới bàn tay khéo léo của Thừa Chí, đống củi đã bén lửa. Ánh sáng dịu dàng ấm áp xuất hiện như thấp lên hy vọng cho người ta. Đống củi Hoài Niệm gom được rất lớn. Lửa không chỉ thấp sáng, mà còn dư sức sưởi ấm cho bọn họ giữa vực sâu lạnh lẽo. Trước con mắt kinh ngạc của Thừa Chí, nàng lôi ra mấy con cá đã được làm sạch, xiên sẵn trên que. Thì ra ngoài việc không tạo ra được lửa, Hoài Niệm cũng rất là tháo vác, được việc. Đêm tối như vậy mà vẫn bắt được cả năm con cá dưới hồ.

Hấn lại hắt xì một tiếng, rồi ngại ngùng đưa hai bàn tay hơ vào lửa. Hoài Niệm chuyên chú nướng mấy con cá, không thèm liếc nửa mắt nhìn hấn. Thừa Chí thấy tâm đề phòng lơ lửng ra một chút. Hấn nhích lại gần ngọn lửa, tìm kiếm hơi ấm mà nó đang tỏa ra.

Dù Thừa Chí có khoanh tay lại, có tỏ vẻ tự nhiên thì cũng không che được vết thương khủng khiếp ngay giữa ngực. Ai nấy nhìn vào đều có thể tưởng tượng ra một cơ thể đầm máu với vết thương mở toác ra, để lộ gân xương. Không thể hiểu nổi tại sao trái tim hấn vẫn còn đập được bên dưới lồng ngực vỡ nát đó. Là tai nạn kiểu gì mới khiến hấn chịu vết sẹo ghê gớm như thế này?

Hai người im lặng nghe tiếng củi nổ lép bép trong đống lửa. Tiếng mỡ cá cháy xèo xèo, kèm theo mùi thơm phức lan tỏa ra không gian. Nước miếng tự bao giờ đã tràn ra đầy trong miệng, cái bụng từ lúc nào đã mất trật tự kêu rột rột đòi được cho ăn. Không thể chờ được nữa, Thừa Chí và Hoài Niệm sẵn tay vào chiến đấu với mỡ cá chín vẫn còn nóng nồm. Không kịp thổi nguội, cứ như thế mà cho thẳng vào miệng.

-Quaaaa ... Nóng quá ...- Thừa Chí la lên, thổi phù phù, sau đó nuốt phần thịt cá xuống họng. - ... nhưng ngon vô cùng. Hoài Niệm ngược mắt nhìn hấn, trên mép vẫn còn dính vết than đen do đang vội ăn. Không nói nhiều, bọn họ lại tiếp tục cầm củi chiến đấu với phần ăn của mình. Muốn trêu chọc người khác, cũng phải có hơi sức mới được chứ. Cùng trải qua sinh tử, thì mấy chuyện nhỏ nhặt như ăn uống bổ bã, bụng sôi ùng ục, hay người nói lắp, kẻ chân bị tật thì có quan trọng gì đâu. Điều quan trọng nhất là bây giờ bọn họ vẫn còn sống.

^ ^
—

Thừa Chí thở phào nhẹ nhõm, liếm mẩu xương cá cuối cùng xuống đất. Hấn đã cảm nhận được bản thân sống lại rồi. Lấy tay xoa xoa cái bụng vô cùng thoải mái, hấn ngả người nằm xuống nền cát, rên lên một tiếng sáng khoái. Hoài Niệm vẫn im lặng ngồi phía bên kia, kín đáo quan sát mẩu vật với độ tập trung chuyên chú nhất. Năm con cá, nàng ăn hai, hấn ăn ba; sức lực cũng dồi dào quá thể. Nhìn Thừa Chí đâu có vẻ bệnh hoạn ốm đau như thứ mạch đập yếu ớt, tán loạn trong người hấn đâu.

-Niệm nhi, ta biết mình cũng khô ngô dễ coi. Nhưng nàng cứ nhìn chăm chăm như vậy, ta sẽ xấu hổ mà cháy thành than mất. - Hấn nhắm mắt vờ ngủ, nhưng miệng vẫn còn trêu chọc nàng được. Hoài Niệm giật mình, xì một tiếng rồi cũng nằm cuộn tròn trên đất mà nghỉ ngơi. Cả hai đều đã có một ngày dài vất vả rồi. Chuyện gì cứ để ngủ dậy rồi tính. Dù sao cũng chưa tìm ra lối thoát khỏi khe vực này mà.

^ ^
—

Không có tiếng gà gáy sáng, cũng chẳng có âm thanh gì ngoài ngọn thác đều đều tuôn chảy. Lao lực suốt cả đêm qua khiến cả hai người mệt mỏi, ngủ đến lúc nắng lên đứng sào vẫn chưa chịu dậy. Thừa Chí giật mình hé mắt, ánh nắng chói chang khiến hấn nhất thời khó mà chịu được. Nhấc tay che mắt, nhưng tay lại bị thứ gì đè xuống. Quay qua nhìn, thì thấy ngay một gương mặt xinh đẹp ẩn hiện giữa mớ tóc xoã dài như suối mơ. Hấn nhất thời bất động, lặng im nhìn người đẹp say ngủ. Từ lúc nào mà hai người bọn họ lại ôm chặt nhau như thế này?

Lấy tay kia gác lên trán suy nghĩ về những việc đã qua. Nàng ngủ phía bên kia đống lửa, còn hấn cũng đâu có say rượu. Thừa Chí sờ đầu mình, chỉ cảm nhận được vết thương đã khô trên trán. Có phải hấn bị đập đầu nên mất trí nhớ rồi không? Tại sao không hiểu nổi tình huống lúc này là sao vậy ta?

Nhìn qua nhìn lại, thấy tư thế ám muội của hai người thật không tốt lắm. Hấn cố nhấc đầu Hoài Niệm lên mà từ tốn rút tay ra. Tiếng nũng nịu của đứa trẻ khi bị quấy rầy trong giấc ngủ thật đáng yêu. Thừa Chí đành chỉ động tác, im lặng chờ đợi nàng yên ổn ngủ tiếp. Bộ dạng hấn bây giờ giống hệt kẻ sau khi ăn vụng liền chùi mép, tháo chạy thoát thân.

Nào ngờ tay còn chưa kịp rút ra, nàng đã bất ngờ mở mắt. Hình ảnh đầu tiên trong ngày mà Hoài Niệm trông thấy chính là một người đàn ông ngực trần đang ở gần trong gang tấc. Nàng hét lên thất thanh, vung tay tát vào má Thừa Chí một cái giòn giã át cả tiếng thác đổ. Hoài Niệm ngồi dậy, lùi xa hấn hết mức có thể. Thừa Chí ôm mặt, oan ức hết to.

-Sao lại đánh ta?

-Ai ... ai ... kêu ... kêu ... người ... mạo ... mạo ... - Lúc tức giận, nàng đặc biệt khó mà nói suôn cho thành câu được.

-Ta không có mạo phạm nàng. - Hấn la lên. - Nay nhìn trên cát coi, còn dấu vết nhá. Ta nằm im một chỗ từ tối hôm qua đến giờ. Còn nàng, nhìn xem, giống như con ốc sên chẳng biết lúc nào bò qua đây. Hoài Niệm nhìn theo hướng tay hấn chỉ, quả nhiên nhìn thấy dấu vết rõ nét trên nền cát. Lúc gần sáng, đông củi tàn, nàng theo bản năng liền lặn đi tìm nơi ấm áp hơn. Thừa Chí chính là đích đến của hành trình tìm kiếm trong mơ của nàng. Hấn cũng đồng dạng, có vật ấm áp tới bên cạnh liền không khách khí gờ tay ôm lấy. Nơi núi rừng hoang dã, cùng là con người nên phải tình thương mến thương, chia sẻ hơi ấm cho nhau.

Nàng liếc mắt nhìn hấn ôm mặt, điệu bộ u ám như oán phụ khuê phòng. Hoài Niệm thở dài, nói một câu mà lâu lắm rồi mình chưa dùng.

-Xin lỗi!

-Thôi bỏ đi. Chỉ là hiểu lầm. - Hấn gạt ngang, thể hiện lòng vị tha hiếm có của Nghiêm sư gia khó tính. - Làm ơn trả lại áo cho ta là tốt rồi. Hoài Niệm đứng dậy, lấy chiếc áo đã phơi khô trả lại hấn. Thừa Chí tức tốc mặc vào, nhưng vẫn kịp để Hoài Niệm nhìn thấy hết vết thương trên người.

-Mấy ... vết sẹo này ... - Nàng chỉ tay vào ngực hấn không hề e dè.

-Có vấn đề sao? - Hấn sẵn giọng. - Cô nương kiêu gì mà nhìn nam nhân cởi trần không chớp mắt vậy? Lại còn không biết xấu hổ chỉ chỗ vào cơ thể người ta.

-Huynh ... huynh ... Nhưng hễ nàng càng tức giận thì lại càng không nói được. Hoài Niệm càng ghét đối phương, lại càng hận bản thân mình. Thừa Chí chứng kiến mặt nàng dần đỏ rồi chuyển sang tím tái như bị ai bóp cổ. Hấn nắm lấy tay Hoài Niệm, giọng nhỏ nhẹ ân cần.

-Niệm nhi, mau bình tĩnh lại. Nhìn ta nè, hít thở sâu vào. Nào thêm một lần nữa. Tốt rồi, có thấy khá hơn chưa? - Hấn lo lắng nhìn nàng.

-Đỡ rồi. - Nàng phụng phịu.

-Đừng tùy tiện tức giận nữa. Nhìn nàng cứ như sắp chết vậy.

-Chưa bao giờ ... giờ ... tức ... giận. - Hoài Niệm trả lời.

-Ồ ... thì chưa. Chỉ là tự bóp cổ mình nín thở vài lần thôi. - Hấn loay hoay đứng lên. - Bệnh gì mà kỳ cục vậy?

-Không ... không có ... có ... kỳ cục. Nàng tự nhiên cũng đứng dậy, choàng tay phải của Thừa Chí lên vai mình. Hấn có vẻ kinh ngạc, nhưng không từ chối thiện chí giúp đỡ đó.

-Ừ, nàng không có kỳ cục, chỉ là quái đản thôi. Ở đâu từ trên cây nhảy xuống, cản đường người ta. Hay im lặng như bóng ma, nhưng lại sợ phải đi một mình. Mặt lạnh lùng, hung dữ nhưng nhất quyết chia tay ra, không bỏ rơi một ai. Hỏi gì cũng không chịu nói, lúc không cần thì lại cố nói cho nhiều ... Hấn vừa kể lể vừa tựa người vào nàng để bước đi, tự nhiên không hề khách sáo như trước đó. Hoài Niệm cũng thật kỳ lạ, nhu thuận để hấn sử dụng như gậy chống. Hai người bước thấp bước cao đi theo thông đạo ra khỏi vực.

Đêm qua tối đen, họ không hề phát hiện thì ra nơi đây có một cổng vòm bằng đá bị cây cỏ che khuất. Nhưng khi trời sáng lại có thể dễ dàng nhìn thấy lối ra được tạc từ thiên nhiên vô cùng kỳ vĩ. Phía bên ngoài là

rừng cây rập rập, nếu không phải từ trong vực bước ra, họ cũng không biết được sau gốc cổ thụ kia lại có tồn tại một thác nước hùng vĩ.

Hoài Niệm giúp Thừa Chí bẻ vài thanh gỗ thẳng nép phần đầu gối bên chân phải lại. Nếu không có biện pháp này, bọn họ cũng không thể tăng nhanh tốc độ thoát ra khỏi khu rừng. Thừa dịp dụng cụ, Hoài Niệm sờ loạn vào vết thương trên chân hắn. Đầu khớp vỡ vụn, dây chằng đứt đoạn, hèn chi hắn không đi cà nhắc sao được. Vết thương này đã có từ lâu, nhưng do không được chữa trị kịp thời nên đã tạo thành tật luôn rồi. Nàng chắc lưỡi tiếc nuối, “Nếu mà gặp mình sớm hơn, thì hy vọng chữa lành lặn như cũ không phải là ít.”

Nhưng cho dù năm xưa Thừa Chí có duyên gặp được Hoài Niệm, thì chắc gì nàng chịu để mắt đến hắn. Lân đạm tiểu thư, bằng tâm y sư chính là biệt danh mà mọi người thường gán ghép cho nàng. Trước giờ ngoại trừ những người quen biết, nàng chưa từng mở lòng chữa trị cho ai. Đến mức mà mẫu thân nàng cũng phải thở dài chán nản, than rằng thần y tới đời nàng sẽ bị tuyệt hậu.

Bà ngoại đã từng chữa ột người sắp chết có thể sống lại. Mẫu thân từng chữa ột người gió thổi cũng bay trở thành đệ nhất cao thủ võ lâm. Họ thường cười nàng là làm thật lười y thuật của gia tộc. Để rồi xem, nàng sẽ chữa ột người toàn bộ kinh mạch bị đứt có thể luyện võ được, dù cho bị què cũng có thể chạy nhảy khắp nơi. Thừa Chí, hắn đã trở thành con mồ của Thành Hoài Niệm rồi.

23. Chương 23: Lâm Nhã Muội

Suốt cả mười năm, Thành gia chỉ sinh ra toàn tôn tử, Thành Hoài Niệm là cháu gái đầu tiên có được, cả dòng họ đều vui mừng hơn hớn, yêu sủng vô hạn.

Hàn Chân Duyên chưa được hai tháng tuổi, phụ hoàng của nàng liền từ thái tử đăng cơ thành hoàng đế, Chân Duyên được coi là phúc tinh, là bảo vật mà Hàn đế vô cùng yêu thương.

Hoàng tướng quân phong lưu một đời, ở nhà có chín bà vợ, cũng có được chín người con trai, vô cùng phiền não. Con gái út Hoàng Bích Tuyền xuất hiện, ngay lập tức chiếm hết được sự yêu thương, quan tâm của Hoàng tướng quân. Nàng là nữ nhi được dung túng nhất thiên hạ, dù có gây ra họa tày trời, cũng có lão cha quyền kinh thế trọng gồng vai gánh vác cho nữ nhi.

Lâm Nhã Muội vừa chào đời, đã cất tiếng khóc vang động khắp cả xóm làng. Lâm tư đồ hai năm thăng ba cấp, trong thời gian ngắn ngồi được vào cái chức thừa tướng đương triều, thật làm người ta kinh ngạc. Thầy bói đều phán rằng Nhã Muội có tướng phúc tinh giáng thế, phù trợ nam nhân trong gia đình. Còn khuê các thì khiến phụ thân thăng quan phát tài; lúc gả đi rồi thì vượng phu ích tử, cả ba đời dòng họ đó cũng không cần lo lắng làm ăn. Người người tranh đến cầu hôn, đã nhiều lần đập sập cửa gia đình nhà họ Lâm. Từ lúc nàng hai tuổi, thiếp văn danh đã xếp đầy mấy rương gỗ.

Lúc bảy tuổi Nhã Muội đã biết cái gì là nam nhân phiền phức. Muốn người ta không đến làm phiền mình, chỉ có một cách là liên tục xù lông lên. Thế nhưng dù nàng có chanh chua điêu ngoa đến đâu, thì thư tình vẫn bay về tấp nập. Nhiều người quyết tâm hy sinh thân mình, chịu uất ức, hy vọng rước được Nhã Muội vào nhà, tiếp tục phù hộ cho hai đời kế tiếp.

Ai cũng nghĩ nàng như tượng Phật quan âm có thể thỉnh từ chùa về. Ai cũng mong cưới được nàng, chỉ để làm bùa trấn gia cầu an. Thật sự họ coi hôn nhân là cái quái gì đây? Không có tình cảm, chưa từng thấy mặt, mà cũng có thể điêu ngoa nói lời yêu thương khắc cốt ghi tâm ư? Nhã muội thật khinh thường tất cả.

Bốn nữ nhân có thân phận đặc thù, hoàn cảnh khác biệt. Thế nhưng mới gặp nhau, lại tựa như đã quen thân, liền kết nghĩa kim lang. Mọi người đều xưng tụng họ là Đại Tứ Hỷ, bởi vì người nào sinh ra đời cũng khiến niềm vui tràn ngập, được người thân yêu thương, bảo bọc, sủng ái vô hạn.

Đại tỷ Thành Hoài Niệm âm trầm, ít nói, tồn tại không khác gì một cái bóng ẩn dật, thích thì xuất hiện, buồn thì biến mất, vô cùng bí ẩn. Trên giang hồ thậm gọi nàng là ‘Bằng tâm y sư’, tuy kế thừa y bát tuyệt luân, nhưng chưa từng mở lòng từ bi, mà ra tay chữa trị cho ai bao giờ.

Nhị tỷ Hàn Chân Duyên là công chúa bị nhốt trong cấm cung, thế sự không màng, lòng người không tường. Thỉnh thoảng nàng hay phát ngôn những câu kinh điển, lần nào cũng thành công giết chết một vài người,

nổi danh ‘ác ngôn công chúa’. Kẻ thù trong cung đầy rẫy, bề ngoài vui vẻ nói cười, trong bụng đều một mực trừ ẻo cho công chúa sớm bị thất thế. Ngoại trừ hoàng thượng và các tỷ muội kết giao, không ai thật lòng yêu thương Chân Duyên cả.

Tam tỷ Hoàng Bích Tuyền tuy tiện, ngạo mạn, xuất môn luôn cải nam trang, tính tình phóng khoáng, thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Thậm chí mọi người còn quên mất nàng là một nữ nhân, cứ như vậy mà tự nguyện dâng hiến tâm hồn, nguyện làm bến chờ của ‘đa tình công tử’. Các tiểu thư khuê các thì hết thù khấn tặc, rồi họa tranh, làm thơ mong gây được sự chú ý của quân lang. Các công tử thế gia thì gặp một lần đều không quên được, đem lòng ngưỡng mộ, muốn được nắm tay người tiêu dao cả đời. Tóm lại, người này chỉ suốt ngày gây đảo lộn trắng đen, nam nữ bất phân, gieo mầm tình oan trái khắp thiên hạ.

Lâm Nhã Muội tuổi đời trẻ nhất, xếp hàng thứ tư trong Đại Tứ Hỷ, là một tiểu thư nhà quan thật bình thường. Ngoại trừ nàng thường xuyên xuất môn ra ngoài, lần nào cũng gây tranh chấp thị phi, thì không có gì đặc biệt. Có lúc thì cùng con của binh bộ thị lang tranh mua vòng ngọc, đánh nhau đến đầu tóc rối bù phải lên công đường. Khi thì hung dữ lật đổ cả trà quán, chỉ vì nàng cùng người khác bất đồng ý kiến dẫn đến cãi vã. Đi đến đâu cũng sẽ gây ra sóng gió thị phi, mở miệng ra là bóp chết tranh hơn thua, giọng điệu điệu ngoa, tính tình háo thắng, người thấy người phiền, kẻ gặp kẻ tránh.

Ngược lại với cái tên Nhã Muội, nàng muốn mình thô tục hết mức để không bị làm phiền. Luyện nhiều năm như vậy, đã tu thành chính quả, một thân bản lãnh kỳ tài, được xưng tụng là ‘cây tai họa di động’. Danh tiếng xấu đến thế, nhưng bái thiếp mỗi năm một nhiều. Đến tuổi mười bảy cập kê, người ta còn đánh nhau ngay tại cổng Lâm gia để tranh vào bái phỏng.

Lâm Nhã Muội thật chán ghét kinh thành. Đầu tháng năm, tranh thủ ngày giỗ của nội tổ, nàng xin cha về thăm quê. Lâm thừa tướng nguyên quán Tiết Châu, học trò của ông là tân khoa trạng nguyên Mạc Thuỷ Linh cũng là tri phủ Tiết Châu, chính vì vậy thừa tướng yên tâm cho con gái quý của mình đi một chuyến. Nhã Muội đến Tiết Châu, không ở nhà tổ của dòng họ mà dọn đến Mạc phủ của sư ca tá túc. Dù sao nàng cũng có thân phận cao quý, ở gần nha môn, có người canh phòng cẩn mật cũng tốt hơn.

Ở yên được ba ngày, Lâm Nhã Muội lại cảm thấy tâm tình buồn chán, toàn thân ngứa ngáy không yên. Thì ra nàng đã dưỡng thành thói quen, ngày nào cũng phải đi cãi vã gây chuyện. Ba ngày không mắng người, cảm thấy cơn nghiện tái phát, Nhã Muội liền ra đường tìm người đối đáp để khuây khoả tâm tình.

Tiết Châu được coi là nơi sơn linh thuỷ tú, đất sinh nhân tài. Nam nữ bình phàm đều tuyệt kỳ tuyệt mỹ, nho nhã tú lệ, lịch sự điềm đạm. Nhã Muội đã cố tình gây hấn nhiều lần, người ta đều nhún nhường xin lỗi, mỉm cười rời đi, càng khiến nàng càng cực buồn chán.

Cho đến khi nàng gặp được người kia.

Giống như một con hổ đi săn, sẽ dễ dàng phát hiện tung tích của con hổ khác. Nàng nhìn nam nhân đang tranh cãi với lão bản tiệm đồ cổ, liền đánh hơi được kẻ đồng loại. Nhã Muội len lén đến gần xem chuyện gì xảy ra, thì ra nam nhân kia đang tranh chấp với ông chủ tiệm về giá của món hàng.

-Đây là thượng phẩm ngọc bội của ngự sử cựu triều chế tác, công tử xem đi. Đường vân thanh thoát, nước ngọc trong suốt, họa hình thật sống động như thật. Ngọc này đã theo người hơn trăm năm, tích tụ linh khí, biết phù nguy trợ an. Là báu vật cực phẩm nhân gian. - Ông chủ tiệm vuốt ve ngọc bội.

-Lão bản, người ra đời làm ăn, chữ tín cần giữ đầu. Sinh kế là chủ yếu nhưng danh tiếng càng quan trọng. Ngọc bội ông nói, nào có lâu đời đến vậy. Ta công nhận kỹ thuật chế tác tuyệt hảo, nhưng ngọc này chỉ là hàng thứ phẩm, không có quý giá như ông quảng cáo.

-Công tử nói gì? - Lão bản sừng sộ.

-Đây là hàng giả cổ. Nhìn theo thủ pháp thì có lẽ là cao thủ Trình gia làm ra. Tuy có tám chín phần bản lãnh, nhưng vẫn chưa đạt được mức hoàn hảo vô khuyết. Ông nhìn chấm xanh đậm trên mép ngọc bội đi. Nếu là chế tác sư tinh ý, sẽ né phần ngọc khác màu, dù có thu nhỏ ngọc bội đi nhưng bảo đảm hàng sẽ đồng chất tuyệt hảo. Phần tiếp giáp của hai chỗ đá cũng thật dễ bị rạn. Ta cam đoan dùng chín mươi năm, phần ngọc xanh này chắc chắn sẽ bị mẻ góc.

-Aaaa, đây là ngọc báu tiền triều, đã tồn tại mấy trăm năm tuổi, cũng chưa hề bị rạn. Công tử người ăn nói thật hàm hồ.

-Ta? Hàm hồ? - Người áo xanh đột nhiên bật quạt ra phe phẩy vô cùng tiêu sái. - Được, để hôm nay, ta cho lão bản nhà ông sáng mắt ra. Nhìn thấy người ngạo mạn mở miệng cười to, Nhã Muội liền cao hứng. Khi kẻ khác đắc ý như vậy, nàng thật chỉ muốn đập một phát cho người đó lọt xuống vực thẳm. Thế gia công tử, cầm phục hoa lệ, đầu có cột tóc bằng bạch ngọc, quần áo trên người đều là tơ lụa thượng hạng, tay đeo ban chỉ, quạt đề thơ của Chu Giáo Trinh. Từ đầu đến cuối, chỉ có hai chữ là mô tả được con người này, chính là ‘giàu có’.

Mà phàm là kẻ có tiền, thì tính cách nhiều phần xấu xí và đều thuộc hạng khốc liệt, bá đạo. Đắc tội với những người này, tranh chấp sẽ dai dẳng, khó mà rút chân ra được. Tuy nhiên, đối với Nhã Muội thì thị phi càng lớn, rắc rối càng to, nàng lại càng thích đâm đầu vào. Kẻ kia đang bắt đầu cao giọng diễn giải về phép tứ chấn - Vọng, văn, văn, thiết; tay chân thật khoa trương hoa lệ. Ngay khi y cầm ngọc bội lên thuyết minh, nàng liền đứng ở phía sau đẩy y một cái.

Ngọc bội văng khỏi tay người, đánh một vòng tròn thật cao, rồi rơi xuống đất, tạo nên tiếng vỡ thanh thúy, thân tan thành chục mảnh.

-Thấy chưa? Ngọc thật đầu có dễ vỡ khi rơi xuống đất như vậy. - Y cao hứng kêu lên.

-Ai ... ta không biết, người mau đền cho ta. - Ông chủ tiệm nhào qua nắm áo lam y công tử đòi bồi thường.

-Là do cô nương này lúc nãy huých vào tay ta đó. - Y liền xoay qua, nắm tay nàng kéo lại làm bằng.

-Công tử, người thật xấu xa, ra vẻ lắm tiền, đến khi gây họa lại một mực đổ thừa cho người khác.

-A ... cô nương này ...

-Không biết đâu, một trong hai người mau đền tiền. - Ông chủ tiệm không hề thua kém hét lên.

-Chỉ là miếng ngọc dỏm. - Y cố nói.

-Ai nói là ngọc dỏm, ta bảo đó là ngọc thật, người mau trả năm trăm lượng cho.

-Ông là gian thương. - Y giãy nảy.

-Ngọc là do công tử đập bể, không cần biết thật giả, mau đền tiền hàng cho người ta đi. - Nhã Muội chen vào tát nước theo mưa.

-Có đền cũng là cô đền ... Và như vậy, cuộc khẩu chiến của ba người bắt đầu bùng nổ. Ông chủ tiệm ban đầu vô cùng giận dữ tức tối, nhưng sau nửa canh giờ, đành phải thở hỗn hà hỗn hển bị loại khỏi vòng chiến. Hai người trẻ tuổi kia, sức bền thật quá tốt, miệng lưỡi linh hoạt, đầu óc tinh nhanh. Cãi đến từ hiện tại cho đến thượng cổ, từ nguồn gốc ngọc bội cho đến tổ tiên người khai thác đá, từ Đại Việt luật hình cho đến bộ luật thương nghiệp ở xứ Ô Hô Ai Tái nào đó ở Sa quốc ... Thật là bác học tinh thâm, ngang tài ngang sức, bất phân thắng bại.

Ban đầu Nhã Muội chỉ có ý xúc xiểm cho vui, nhưng không ngờ lại nổi điên lên lao vào vòng tử chiến với kẻ thù trước mặt. Nàng chưa từng gặp qua trường hợp này, chưa bao giờ cảm thấy mình bị áp đảo như vậy. Nam nhân này thật là nham hiểm, giọng lưỡi cay độc, tính tình nhỏ nhen y hệt đàn bà. Nhà y thật không có giáo dưỡng, tại sao lại dạy ra cái loại có thể cùng con gái đứng ở đầu chợ mà cãi vã ầm trời.

“Không thắng được y, ta sau này gác kiếm không bao giờ gây thị phi nữa.”

Cuối cùng, bọn họ bị quan sai bắt hết về nha môn. Thì ra trong lúc vịt gà đang cắn nhau, ông chủ tiệm đã lẳng lặng đi báo quan. Tuy vài trăm bạc trong mắt họ chỉ là con số nhỏ, nhưng dù chỉ là số nhỏ, cũng nhất quyết không thua cho kẻ này được.

Mạc Thuỷ Linh ngồi xử án mà đau đầu nhăn trán. Nghiêm sư gia thở dài, đành phải viết ra giấy phương án cứu nguy cho tri phủ đại nhân. “Hoà giải ngoài toà, chi phí ngọc bội do người thân bí hảo tâm đóng góp.” Tri phủ hơn hử kết án, thả người. Họ lại tiếp tục tái chiến trước cổng nha môn. Trước khi bắt đầu động tay động chân, thì người nhà hai bên xuất hiện kéo họ về. Nha hoàn của Mạc phủ cùng gia đình của Kim gia, hơn chục người mới có thể tách ra đôi oan gia truyền kiếp ra.

Sau trận chiến đó, Nhã Muội bị tắc tiếng, ba ngày cấm khẩu. Nàng đã điều tra ra danh tính đối thủ định mệnh của mình. Kim lão gia, phú hộ vùng Đông Sa.

Kim Thành này nghe nói là có dòng dõi hoàng tộc gì đó ở ngoại quốc, nhưng ở Việt quốc, y cũng chỉ mang danh là thương lái đi khắp nơi. Tuy bị gọi là lão gia nhưng y vẫn còn khá trẻ, niên kỷ ngoài hai mươi, chỉ là mượn danh đời trước để mà kinh doanh buôn bán. So với Nhã Muội, kỹ thuật khâu chiến của Kim Thành là được rèn luyện trong thực chiến, mục đích là dùng để thương lượng mua bán, chứ không phải gây thị phi tai tiếng như nàng. Tuy nhiên, anh hùng trọng anh hùng, Nhã Muội thật lòng coi y là đối thủ ngang tài ngang sức.

Ngày hôm đó, nàng nhìn thấy chim chóc bay vào nha môn, tính tình ham chơi, Nhã Muội liền quyết trang bị dàn ná bắn chim. Sau mấy lần phục kích, nàng thành công hạ thủ được một con bồ câu trắng muốt. Là bồ câu đưa thư của ai bay lầm vào địa điểm săn bắn của nàng đây? Nhã Muội cầm tờ giấy viết vẽ loãn ngoằn đi nghiên cứu. Nàng đâu phải đồ ngốc, nhìn cũng biết đây là mật thư rồi.

Nào ngờ chưa giải được mật thư, thì nửa đêm có người chạy vào phòng, lấy bao trùm kín nàng, bắt cóc mang đi. Ra đến đường cái, Nhã Muội vùng vẫy mạnh, thành công thoát thân chạy đi được. Dù sao cũng là một mảnh của Đại Tứ Hỷ, nên trong người cũng phải có chút võ thuật phòng thân. Nào ngờ chưa chạy đến cuối đường đã nhìn thấy một người chắn trước mặt.

Y chính là đối thủ định mệnh Kim Thành của nàng.

24. Chương 24: Hung Thủ Tiếp Tay Gây Án

Nửa đêm đường phố vắng tanh, nhà nhà đều đóng cửa mà say nồng giấc ngủ. Bầu trời không trăng tối om om, gió lạnh thổi xào xạc mang về thê lương hoang vắng. Giờ này mà ở ngoài đường, chỉ có hai loại người. Một là quan sai đi tuần, hai là trộm đạo đang hoạt động.

Tên hắc y vác một chiếc túi to cộ lao nhanh thoăn thoắt trên đường. Gã nào phải thứ trộm đạo bình thường, mà là một tên tội phạm nguy hiểm thuộc phe phản loạn đang bị triều đình truy nã. Đi vào nha phủ như chốn không người, không hơi không tiếng bắt cóc con gái thừa tướng đương triều, nào phải việc dễ dàng. Nếu không phải có đồng đảng ra tay tiếp ứng, e rằng ngay cả thành Tiết Châu gã cũng không thể vào, chứ nói chi nha môn trọng địa.

Vừa đắc thủ, gã hớn hờ chạy đi thì đột nhiên bị người ta tập kích. Một viên đá nhỏ bắn vào chân, mang theo nội lực hùng hậu, khiến gã đột nhiên tê dại, một gối phải khụy xuống đất. Bao tải lớn trên vai bị lăn xuống đất, Nhã Muội bên trong la lên mấy tiếng thảm thương.

Người thần bí vung tay, ám khí bật ra cắt đứt dây cột trên miệng bao. Nhã Muội đạp chân phá bao chạy ra, cứ ngỡ rằng võ công mèo quào của mình thật sự phát huy tác dụng. Nàng thấy tên hộ pháp hắc y đang ở gần đó thì vô cùng kinh hoảng, tay vội nhắc vác, chạy bán sống bán chết tránh xa gã.

Nào ngờ ở đầu đường bên kia đã có một người đứng sẵn chờ đợi. Gương mặt y chìm khuất trong bóng đêm, nhưng dáng vẻ phong nhã tiêu sái, quạt phe phẩy trên tay vô cùng nhàn nhã.

-Cứu với! Nàng thấy người liền lao ngay đến, tay chụp lấy áo y van lơn cầu xin. Phía đằng sau, gã hộ pháp đã đứng lên, rượt theo nàng bén gót. Nhã Muội hoảng sợ, chạy ra sau lưng anh hùng mà né tránh. Y vẫn đứng im tại chỗ, không có vẻ gì là bị đe dọa bởi khí thế của kẻ trước mặt. Gã áo đen mang theo kiếm đã xuất vũ khí khỏi vỏ, hùng hổ lao tới chém thẳng vào hai người.

Nhã Muội la lên một tiếng, sau đó vội bỏ y chuồn nhanh sang chỗ khác. Phản ứng bản năng của người có lá gan thổ đế, thấy nguy nan thì phải chạy đi trốn một mình. Nàng núp sau đồng sọt đựng rau, hiếu kỳ lú mắt nhìn ra. Tiêu sái công tử xếp quạt lại cái rột, lưỡi kiếm chém xuống bị y dùng đầu quạt đỡ lấy. Thật là quái đản mà, quạt tre giấy mà cũng có khả năng chống lại được vũ khí bằng kim loại sao?

Gương mặt gã bắt cóc từ hung hăng chuyển sang kinh ngạc. Môn nhân hạng ưu tú như gã, võ nghệ thuộc hàng thượng đẳng, mới được Lưu gia tin tưởng giao cho nhiệm vụ bắt người này. Một kiếm chém xuống, nhìn đơn giản nhưng mạnh tựa bài sơn đảo hải. Kẻ trước mắt gã sao có thể dùng cây quạt giấy tầm thường mà đón đỡ được đòn vừa rồi.

Tâm đã loạn, thế đã mất, coi như đã bại phân nửa. Gã chưa kịp bình tĩnh thì một đòn quét chân ngang, khiến hạ bộ đổ vỡ. Gã trượt té, ngã lăn ra đất, thật chặt vật khó coi. Kẻ cản đường không có vẻ gì là thừa cơ người lâm nạn mà tấn công. Y vẫn đứng im tại chỗ, giương đôi mắt cao cao tại thượng nhìn xuống người phủ phục dưới chân mình. Ngạo thế lảng vảng, khiến người khác chịu nhục mà không cần phải làm gì cả.

Gã hắc y tức điên lên, vùng dậy tấn công. Đây không phải là công việc gì cả, mà vì tôn ti cá nhân. Từng nhát kiếm bổ xuống, tưởng trúng người, nhưng toàn bộ mãnh lực đều bị cây quạt nhỏ di dời đi chỗ khác. Thân thủ đối phương thật kỳ dị, võ công lại càng quái đản không thể đoán được xuất xứ. Vô thanh vô thức quyền kinh tung ra, gã hự một tiếng, trước mắt tối sầm, gục xuống đất bất tỉnh.

Nhã Muội núp bên ngoài quan chiến, nhìn thấy kẻ bắt cóc đã bị hạ, liền mừng rỡ chạy ra ngoài.

-Ấn công! - Nàng tha thiết kêu lên, chạy đến gần nhìn kỹ mặt người ta để đền đáp.

-Là người. - Cả hai cùng hét. Oan gia ngõ hẹp, tại sao lại chạm mặt nhau trong cái tình huống quái lạ này. Nhã Muội chu miệng, xì một tiếng kinh bỉ rõ to. Kim Thành hai mắt lộ rõ hung quang, răng nghiến ken két tự kiềm chế lại. Nhã Muội không chịu thua, tiếp tục làm mặt khó coi trên choker y. Đủ thứ biểu cảm quái dị, có hình mũi, có le lưỡi lêu lêu, có mặt heo, có nhe răng như mèo ... Cuối cùng, tu dương của đối phương rất kém, ngay lập tức y nổi điên lên.

Kim Thành không chế Nhã Muội, mang nàng bỏ lại vào bao tải, cột dây thật chắc. Nhã Muội trong bao vùng vẫy, mắng đến mười tám đời tổ tông nhà y. Kim Thành tiến phát tiến tới tây thiên, có lòng tốt đánh thức gã bắt cóc dậy, giao bao tải vào tận tay gã. Sau đó, dưới ánh mắt sững sờ kinh ngạc của đối phương, y tiêu sái bỏ đi, quạt trên tay phe phẩy như chưa từng có việc gì xảy ra.

Tóm lại, Nhã Muội bị bắt chính là vì tên trời đánh thánh đâm Kim Thành.

^ _ ^

Thành Hoài Việt nghe kể xong thì giãy nảy tại chỗ.

-Một tháng trước trước cậu có ghé qua đây, nhìn thấy vụ bắt cóc, không cản trở, lại còn giúp tên hắc y cột bao lại cho chắc hơn sao? Thành Kỳ Hưng đặt quyền sở báo cáo xuống. Dựa trên những số liệu mà mật sứ thu thập được, thì ngày hôm đó người mất tích đúng thật là Lâm Nhã Muội, con gái của thừa tướng đương triều. Nhớ đến nữ nhân kia, thì y lại cảm thấy phiền não. Chanh chua điều ngoa, thô tục biết chừng nào, sao lại có thể là con gái của Lâm gia cho được. Thấy nguy thì bỏ chạy một mình, được người khác giúp, không một tiếng cảm ơn còn chọc cho người ta nổi điên lên. Y công nhận tính tình mình không được tốt, sự kiềm chế, bình tĩnh đều thật thua xa người bình thường.

-Cháu đừng quá lo, ngày đó tuy cậu không cứu cô ta, nhưng có bỏ theo một chút Bách Lý hương, mới quá một tháng, chắc vẫn còn tìm ra tung tích được. - Y thở dài.

-Cậu à cậu, ra tay cũng nên biết phân nặng nhẹ chứ. Một tiểu thư bị bắt cóc suốt thời gian đó, không biết có thể xảy ra cái sự tình gì. - Hoài Việt than van.

-Yên tâm đi, cái thứ điều ngoa đó, có cho cũng chẳng ai thèm cưỡng đoạt. Trên người không có mấy cân thịt, bán cũng không ai mua. Người bắt cóc cô ta e rằng chỉ muốn bịt miệng hoặc đòi yêu sách. Nếu muốn giết người, thì đã giết tại chỗ, chứ đâu cần mang vác đi xa cho cực nhọc.

-Cậu thật vô tình quá!

-Cháu có tâm trí, thì nên lo uội muội của mình kia. Hơi sức đâu lo cho người ngoài không thân thích.

-Ngược lại, con lo cho người khác, chứ hoàn toàn tin tưởng muội muội. Mấy năm nay võ công của Hoài Niệm tăng tiến vượt trội, hoàn toàn có khả năng đuổi kịp con rồi.

-Nữ nhi đi ra ngoài thật là có nhiều bất trắc. - Kỳ Hưng thở dài lắc đầu. - Võ công đâu có thể đối phó với thủ đoạn hèn mọn, âm mưu ti tiện.. Còn có những kẻ bản thủ luôn muốn vươn móng vuốt của chúng chạm vào đóa phù dung của gia tộc chúng ta. Nam nhân bên ngoài đều là loài dã thú cả. Hai người bất đồng quan điểm bắt đầu tranh luận. Một kẻ chỉ biết người nhà thân thích, còn lại toàn là cổ đá vô tri không liên quan đến mình. Một người kiêu ngạo tự mãn, cho rằng người của nhà mình thiên hạ vô địch, có lo lắng thì phải lo lắng cho những con người yếu đuối cần được giúp đỡ bên ngoài kia kia.

Hai cậu cháu, mỗi người một tiếng. Tuy vai vế lớn nhỏ, nhưng tuổi tác tương đồng, chơi với nhau rất thân. Mà nói về dây mơ rễ má của hai người thì càng ly kỳ phức tạp. Đại thể như phụ thân của Hoài Việt từng là bạn sinh tử chi giao với lão cha của Kỳ Hưng đi.

Thành Lạc Thiên khi đi mua bán ở Triệu Đảo lấy tên giả là Kim Thành, từng quen biết Nguyệt Lân. Sau đó cơ duyên xảo hợp Nguyệt Lân lấy cháu gái của Lạc Thiên là Bảo Ngọc. Từ bạn hữu trở thành người thân thiết trong gia đình một nhà. Con út Kỳ Hưng của Lạc Thiên cũng chỉ hơn với con trai trưởng Hoài Việt của Nguyệt Lân đúng một tuổi.

Sau này Kỳ Hưng lớn lên được tiếp nhận cái tên Kim Thành của phụ thân, đảm trách việc thông thương mua bán với nước ngoài. Chính vì vậy, y có tới hai thân phận để đi lại trên giang hồ. Một là các chủ của Thính Phong các, hai là Kim gia phú hộ giàu có ở Đông Sa.

Kỳ Hưng đột nhiên hắt xì một tiếng, không biết rằng cách đó mấy chục dặm, một cô nương trên đỉnh Cẩm sơn đang gào rú mắng chửi y không tiếc lời.

“Cầu cho người đi ngủ phơi bụng, cảm lạnh đến chết luôn đi Kim Thành.”

^ _ ^

Sau năm ngày mất tích, Nghiêm sư gia tả tơi xơ mướp lết được về tới nha môn Tiết Châu. Đám sai dịch mừng rỡ chạy ra chào đón, kinh ngạc nhìn thấy một cô nương xinh đẹp đang kề vai sát cánh bên cạnh hắn. Thừa Chí quả thật đã tận lực, đứng không nổi, Hoài Niệm đành phải kề hắn về đến nơi. Thấy những người quen, dường như tâm của hắn lơ lửng ra một chút, ý thức đột nhiên đứt đoạn, khảng khái ngã lã ra bất tỉnh.

Không ai biết chuyện gì đã xảy đến cho Nghiêm sư gia, cô nương đi bên cạnh hắn lại cảm như thóc không chịu nổi gì. Anh Tân hiểu chuyện, lừa hết những người không phận sự đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Hoài Niệm đang ưu tư bất mạch cho Nghiêm Thừa Chí.

“Mấy ngày qua, huynh đã rất kiên cường rồi.”

Nàng tháo hết bốn thanh gỗ nẹp trên chân hắn ra. Đó chỉ là nhánh cây bẻ đại trong rừng, nên đã để lại vết hằn tím tái trên da thịt hắn. Mấy thanh nẹp trước kia của Thừa Chí đều là đặc chế tinh xảo, ôm khít vào chân, giúp hắn đi lại dễ dàng mà không bị tổn thương nặng hơn. Chỉ vì một đồng lúa mà hắn không ngại đem vật tuy thân ra bẻ làm củi. Người này thật không biết phân ra nặng nhẹ sao?

Hoài Niệm dùng châm định thần cho hắn, lại viết ra mấy phương thuốc nhờ hạ nhân trong nha môn sắc dùm. Xong việc, nàng cùng Anh Tân biến mất, hội đàm với những người trong nhóm của mình.

25. Chương 25: Sống Và Chết

Lui vào mật thất, y đóng kín cửa để bảo đảm không ai có thể ra vào. Lăn tay tháo chiếc mặt nạ bạc ra, y thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế.

“Tên con là Lưu Quang Trường Thanh, là nhi tử của Lưu Quang Cảnh Hào ta.”

Y nhắm mắt, thở dài. Từng lời của phụ hoàng như vẫn còn vang vọng bên tai. Trường Thanh, mãi mãi thanh xuân, thật là một cái tên mỉa mai biết chừng nào. Y cảm thấy trong lồng ngực vô cùng khó chịu, tay vừa đưa lên miệng, một ngụm máu đã phun ra tới nơi rồi. Trường Thanh quen thuộc rút khăn tay ra lau chùi vết máu kia, gọn gàng sạch sẽ như chưa từng có việc gì xảy ra. Y kiểm tra thân thể, nhận ra máu vẫn chưa chảy lên trang phục của mình. “Thật là may mắn quá.”

Là hoàng tử của tiền triều, là người được vạn dân gửi gắm ước mơ phục quốc, y cảm nhận gánh nặng trên vai trĩu xuống như muốn đè chết mình. Là một kẻ mang tử mệnh trên người, có ước hẹn với diêm vương sẽ về châu trước năm hai mươi tuổi, y thật sự có thể phò tá phụ hoàng phục quốc ư? Trường Thanh ‘bất hứa nhân gian kiến bạc đầu’.

Không ai trên đời được phép chọn nơi mà mình sinh ra cả, cũng không người nào có thể chống lại số mệnh mà ông trời đã sắp đặt sẵn. Mang cái dòng máu họ Lưu này chính là tội nghiệt lớn nhất mà y phải tự gánh lấy.

Trường Thanh gồng tay thành nắm đấm, đập mạnh lên bàn. Mấy thứ đặt gần đó nảy tung lên. Gói đồ trong tay nãi bung ra, lăn lóc trước mặt y. Là hành trang của vị công chúa đương triều mà y vừa bắt được. Chẳng thể ngờ Chân Duyên có cung vàng điện ngọc không ở, lại ngu ngốc trốn ra ngoài để Trường Thanh dễ dàng tóm gọn như thế này.

Y cầm những thứ vừa rơi ra lần lượt nghiên cứu. Bộ quần áo cũ nát, chút ít ngân lượng, hai bình sứ nhỏ, và một gói cỏ thuốc rơm rạ gì đó. Trường Thanh tò mò tháo tung gói giấy màu vàng. “Là thảo dược dùng để nấu nước mát ư?” Rễ tranh, mía lau, mã đề, sinh địa, cúc hoa, huyền sâm, mạch môn, ngư tử và sống đời. Y cầm thứ lá khô quắc queo đó lên nhìn ngắm.

-Sống đời khô héo, nhưng khi gặp nước sẽ liền tươi trở lại. Y mở nắp bình trà, bỏ mấy chùm sống đời vào trong. Im lặng nhìn ngắm những búp lá xanh từ từ nở ra, tươi tắn, căng nảy sự sống. Trường Thanh bật cười, càng lúc tiếng cười càng lớn, vang vọng khắp mật thất, rồi sau đó hoá thành sự điên cuồng, hỗn loạn lẫn chưa chất. Y dùng tay đập vỡ bình trà, mảnh sứ văng tứ tán, cắt vào tay y khiến máu chảy đầm đìa. Đôi mắt Trường Thanh như dại đi khi nhìn những lá sống đời tươi tốt nằm tro bụi trên bàn.

-Dù có xanh tươi nhưng người đã chết rồi. - Y hét lên với thứ cỏ vô tri kia. - Bề ngoài xanh tươi nhưng thật ra đã chết rồi. Siết chặt lá sống đời trong tay, vò nát chúng với vô vàn cảm thù tức hận. Thứ lá này cũng giống như y, tuy còn sống nhưng chẳng khác nào đã chết rồi.

^ ^
—

Trời đã khuya dần, trên đỉnh Cẩm sơn chỉ toàn là mây mù giăng kín. Mọi người đều rút hết vào phòng mình để tránh đi cái hàn lạnh của sương giá. Nơi đây tuy là căn cứ bí mật của Lưu Gia phái, nhưng phần canh phòng cẩn mật chỉ có ở vị trí xung quanh chân núi. Bốn bề Cẩm sơn đều là vách đá dựng đứng, nếu không có thang dây của tông đà đưa xuống, há người nào có khả năng leo lên đây.

Chân Duyên vẫn ôm bụng rên rỉ trong căn phòng khoá chặt. Nàng rã rời kiệt sức, có lẽ sẽ giống như vị ‘ngự y’ dỏm đời kia phán, “Không qua khỏi đêm nay”. Nàng đã tận lực, rơi vào cảnh giới mơ màng mê sảng. Muốn ngủ mà ngủ không được, muốn tỉnh lại tỉnh không xong. Chắc Chân Duyên đã bước tới ngưỡng cửa sinh tử của loài người. Một bên là thể xác đau đớn cùng cực tại trần gian, một bên là thể giới tiên cảnh đầy hạnh phúc đang chờ đón. Nàng ngập ngừng, nửa muốn bước tới trước, nửa lại thôi. Đưa tay sờ bụng mình, cảm thấy nỗi đau giằng xé vẫn còn ở đó.

Hài tử của nàng, kết tinh tình yêu của nàng.

Tân khoa trạng nguyên áo đỏ vẫn như cũ đứng bên bờ hồ ngập tràn hoa sen, kiên nhẫn chờ đợi. Nàng đưa tay ra muốn kéo y lại để nhìn mặt. Đột nhiên, mọi thứ trôi tuột đi, không gian bỗng trở nên đen ngòm, tối tăm.

-Thuỷ Linh. - Nàng hoảng sợ gọi tên y trong hoang mang, bàn tay chỉ bắt được hư vô, trống rỗng. - Thuỷ Linh. Chân Duyên gọi tên y thêm lần nữa, nước mắt lạnh lẽo tuôn dài. Cơ thể nàng co quắp, run rẩy từng hồi như chiếc lá thu sắp sửa lìa cành. Bóng đêm đã hoàn toàn giăng kín, chôn vùi nàng trong cô đơn tuyệt vọng.

Có ai đó vừa mới đẩy cửa bước vào phòng đứng không. Là người nào nắm lấy tay nàng giữa không trung. Thế giới chao đảo, không gian vặn xoắn. Có ai vừa mới đỡ nàng dậy, ôm lấy cơ thể sắp chết của nàng.

-Mở miệng ra. Giọng ôn tồn kề cận bên tai, nhưng Chân Duyên chẳng thể nhận ra tiếng nói này. Sao nàng lại phải nghe lời kẻ lạ mặt mới đến? Trong cung cấm luôn tranh đoạt hơn thua, bao nhiêu là thủ đoạn đê hèn mình tranh ám đấu, nàng đều rất tỏ tường. Không thể ăn uống bậy bạ hay dễ dàng nhận đồ của người lạ được. Có rất nhiều kẻ đang hào hứng chờ đợi xem Chân Duyên công chúa ngã ngựa như thế nào.

-Mau nuốt xuống. Lại là giọng nói đó, nhưng có phần nóng nảy, cứng rắn thêm một chút. Hàm răng kiên cường của nàng bị người ta cạy ra, rồi thả thứ thuốc lạ vào họng. Là kẻ xấu muốn hãm hại công chúa của bốn triều? Nàng vùng vẫy, nhưng sao cơ thể chẳng nghe lời gì cả.

Lại bị đổ nước, bị bóp mũi bắt phải uống thuốc. “Kẻ đáng chết này, ngươi dám dùng bạo lực với bổn cung à?”

^ _ ^

Trường Thanh đứng dậy, buông thân thể mềm oạt của Chân Duyên ra. Sao bảo rằng nàng sắp chết, lúc này lại mạnh mẽ kháng cự vậy. Y có cảm giác như mình vừa vật lộn với một con trâu nước. Thời tiết đang lạnh thế này, mà mồ hôi cũng lấm tấm trên trán rồi.

Y đọc lại lần nữa mấy chữ “Hồi Tâm hoàn” dán nhãn trên lọ sứ. Trừ khi đây là thuốc làm người ta mất trí nhớ, còn lại chắc sẽ là phương y độc môn dùng để cứu mạng trong lúc nguy cấp. Dù sao cũng là công chúa một quốc gia, trên người cũng nên mang theo vài món báu vật cỡ này thì mới không kỳ lạ.

“Cuối cùng, vẫn phải trông vào vận mệnh của nàng thôi. Không ai thoát được sinh tử đạo mà ông trời đã sắp đặt được.”

^ _ ^

Mệnh cách viết, con người ai mà không chết. Kể cả công chúa Chân Duyên cũng không thể thoát khỏi sinh tử luân hồi. Tuy nhiên, đám tang cho nàng vẫn còn nhiều năm nữa mới cần phải tổ chức, và chỗ chết của nàng cũng không phải ở trên đỉnh Cẩm sơn.

Sáng hôm sau, Chân Duyên tỉnh dậy. Ngoài cảm giác mệt rã rời thì cơ thể chẳng còn gì đáng ngại cả. Nàng lo lắng ôm lấy cái bụng của mình, chẳng hiểu thứ bên trong có mệnh hệ gì không. Nàng cố ngồi dậy, lê lét ra tận cửa vừa đập vừa gào thét.

-Ngự y đâu. Mau truyền ngự y cho bổn cung.^ _ ^

Trường Thanh chấp tay sau lưng, ghé mắt nhìn qua khe quan sát bí mật trong phòng. Nàng công chúa kia đang đang say mê đánh chén, tung hoành trên bàn ăn, đông chinh tây phạt, khí thế như lang thôn hổ yết. Đang ăn cơm mắc ngen, nàng lấy tay vỗ ngực, bưng chén trà uống cái rột, sau đó lại xé đùi gà đưa lên miệng cắn ngon lành. Y mở to mắt kinh ngạc, quay sang nhìn tên thuộc hạ kẻ bên, ý muốn hỏi chuyện gì xảy ra thế này?

-Bẩm chủ công, nàng ta sáng sớm đập cửa đòi gặp ngự y. Tào ngự y sau khi chẩn mạch cho nàng thì vô cùng kinh ngạc. Đêm qua nàng ta chẳng những không chết, sáng nay còn tỉnh lại, vô cùng khỏe mạnh, mẹ con bình an, đúng là kỳ tích. Còn có nàng ta bắt đầu gào la đòi ăn, bắt đầu ngẩu nghiêng từ lúc đó tới giờ vẫn chưa dừng lại. Y lại nhìn lần nữa qua khe hẹp, đúng là nàng vẫn đang chiến đấu rất nhiệt tình. Nét môi bất chợt cong lên thành một nụ cười kín đáo, Trường Thanh phẩy tay bỏ đi, phía sau chỉ buông ra hai câu.

-Thời cơ chưa tới, tạm thời cứ chiều theo ý nàng một chút. Đến lúc gặp diêm vương, có lẽ cũng không làm ma đối.

-Dạ vâng, thuộc hạ đã hiểu. - Người đằng sau kính cẩn cúi chào. Nhờ có một tiếng của Lưu gia, Chân Duyên được cung cấp thức ăn đầy đủ. Căn phòng trên núi cao cũng thật thanh tĩnh, không khí trong lành tươi mát, rất thích hợp để nàng dưỡng thai. Trước mắt không nên lo lắng căng thẳng làm gì, cứ ăn uống đầy đủ, chăm sóc sức khỏe thật tốt, mới nuôi lớn thai nhi được. Đại nạn không chết, ắt có hậu phúc.

^ _ ^

Đạo này Nghiêm Thừa Chí cảm thấy xung quanh mình đang diễn ra thứ gì đó rất bất thường. Đồ ăn thức uống của hắn, không biết ai đã động tay vào, luôn có mùi kỳ lạ. Cơm thì rất đắng, canh thì đen thùi. Có hôm hắn vừa rót trà, mới đưa lên môi nhấp một cái, phải liền phun ra ngay.

-Đây là cái quái gì thế? Hắn hét lên, giơ tay mở nắp bình trà ra xem xét. Đâu phải trà Ô Long thượng hạng mà hắn thường hay dùng. Nước trà đen như bùn nhão, lại có mấy thứ cây cỏ đáng nghi trôi nổi dập dềnh. Là ai đang cố tình gây hấn với hắn? Thừa Chí bực bội tự thân đi xuống bếp thay bình trà khác.

Trong nha môn này, hắn có thể khẳng định là chẳng có ai dám làm ra những hành vi trả thù trẻ con vậy. Nhưng rõ ràng, chỉ có một mình hắn bị nhắm tới. Chẳng lẽ thật sự có kẻ gian dấu mặt đang rắp tâm hãm hại hắn sao?

Đêm đó Thừa Chí theo lệ cũ châm đèn làm việc, nhưng giờ chưa được ba trang sổ, hai mắt liền nhắm lại, dựa thẳng vào ghế ngủ ngon lành.

Trong bóng khuất của xà nhà, một người thần bí lú lút mặt ra. Nhìn thấy hắc đã thấm mê hương, hơi thở điều hoà yên ổn chìm trong giấc say, nàng liền nhảy xuống đất. Từ ngày trở về nha môn, Hoài Niệm đã bắt đầu lên lịch điều trị cho Thừa Chí. Trong vô số y thư mà mẫu thân truyền lại cho nàng, có một cuốn sổ tay dày cộm truyền đời từ ngoại tổ. Chính là cẩm thư thử thuốc mà lúc trẻ bà bà đã từng nghiên cứu, phương pháp điều trị bá đạo nhất để kéo người từ quỷ môn quan trở về.

Phần phía sau còn có nhiều bổ sung do mẫu thân nàng thêm vào đó. Cái cách tốc luyện tốc thắng, cường hãn phục thuốc này đã thật sự đem người bị gió thổi cũng bay biến thành cao thủ vô lâm đương thời. Thật là rất hay, rất lý thú à nha. Mỗi ngày hơn một trăm vị thuốc, trên ba mươi thang cần uống, dụng châm hai canh giờ. Thật sự có người chịu nổi sao?

Bà bà và mẫu thân cũng thật bá đạo quá đi. Trong quá trình điều trị còn lén lút thử này thử nọ. Ghi chú về việc dụng thuốc, nảy sinh tác dụng phụ, phản thuốc cũng có không ít. Kỳ lạ là tại sao bệnh nhân mà hai người chữa trị vẫn còn chưa chết. Một bí ẩn thật khó giải đáp nhất trên đời.

Đáng tiếc, ca bệnh mà Hoài Niệm theo đuổi lại không có tinh thần hợp tác như vậy. Nàng cũng chẳng muốn lộ mặt nói chuyện dài dòng, cứ lén lút bỏ thuốc vào đồ ăn thức uống của Thừa Chí mà thôi. Mỗi đêm, Hoài Niệm lại mò tới thư phòng phục thuốc mê cho hắc bất tỉnh rồi dụng châm. Do Thừa Chí không giống hai bệnh nhân trước, có sẵn nội công hùng hậu, nên hiệu quả cũng chẳng thấy gì. Cả người hắc kinh mạch đều đứt đoạn, không mất mạng hay bán thân bất toại là may lắm rồi, tìm đâu ra nội lực với lại võ công bây giờ. Trước mắt cứ tập trung chữa trị phần đầu gối cho hắc vậy.

26. Chương 26: Người Là Ai?

Hoài Niệm dốc hết bình sứ, đổ thuốc vào lòng bàn tay. Nàng vận Xích Quỷ thần công khiến hai bàn tay nóng rực lên, làm thứ thuốc đặc sệt kia tan chảy ra thấm đều vào tay mình. Hoài Niệm bắt đầu nhấn vào các huyệt vị trên chân Thừa Chí.

Đã từng chấn qua nhiều lần, bên trong đầu gối phải toàn là một mớ hỗn độn xương khớp gãy vụn. Lúc mới bị thương, không mổ ra sắp xếp lại nên bây giờ nơi đây trở thành đồng hồ lớn, lạnh thì không lạnh, bị thương lại không bị thương như thế này. Mỗi lần cử động sẽ đều mang lại cơn đau đớn xuyên thấu.

Nàng áp tay vào da thịt hắc, phần ngón tay móc sau vào dưới lớp da, cố moi móc, sắp xếp những phần vỡ vụn trở về vị trí cũ. Tuy phương pháp này hơi kỳ công mất thời gian, nhưng vẫn hơn dùng dao kéo mổ phanh chân hắc ra lần nữa.

Bàn tay nàng nóng như nước sôi, ép chất thuốc thấm vào vết thương của Thừa Chí. Nơi thì tháo phần mảnh vỡ bị ghim không đúng chỗ, nơi thì cố định lại những thứ nứt gãy chưa ổn định. Lúc cần nhiệt độ cao, khi cần nhiệt độ thấp. Thứ thuốc đó tùy nghi biến đổi theo luồng nội công mà nàng sử dụng, lúc ấm áp chảy lỏng ra thành nước, lúc lạnh hàn đông cứng lại như đá.

Đột nhiên Thừa Chí mở miệng hét lên một tiếng vang trời. Hoài Niệm giật mình ngó lên, vừa lúc bốn mắt giao nhau đầy nét hỗn loạn.

-Huynh ... huynh đã tỉnh. - Nàng sợ hãi lắp bắp.

-Ta chưa từng ngất đi. - Hắc mỉm cười méo xệch, trên trán lấm tấm mồ hôi do phải chịu đựng nãy giờ. - Hôm nào ta cũng phát hiện mình ngủ gục tại chỗ vô cùng kỳ lạ, chắc chắn là do bị người ta bỏ mê hương rồi. Hôm nay ta đã thay cây đèn khác để thấp, cây đèn nàng chuẩn bị nằm ở dưới gầm bàn kia. Hắc nhìn thấy vẻ nghi ngờ trong đôi mắt nàng, nên lên tiếng giải thích. Tự nhiên ngất đi, bị người ta làm gì trong giấc ngủ cũng không biết. Hắc cũng có tự chủ chứ. Hôm nay Thừa Chí giả vờ hôn mê để dẫn dụ tội phạm đến. Không ngờ nàng lại xuất hiện, cũng không ngờ nàng đang ra tay chữa trị ỉn.

Hoài Niệm ngó xuống gầm bàn, quả nhiên là có một cây đèn khác đang bị giấu ở đó. Nàng nhú mày nhìn hắc không đồng tình, nếu không có thuốc mê, thì làm sao vượt qua cơn đau lúc sắp xếp lại xương cốt đây.

-Không thể ngưng. - Nàng lẩm bẩm.

-Ồ ... cứ tự nhiên tiếp tục đi. - Hắn tự động đoán được ý định của Hoài Niệm từ những câu ngắn ngủn, không đầu không đuôi kia. Nàng móc ra chiếc khăn tay, nhét vào miệng Thừa Chí. Hắn ngoan ngoãn hợp tác, ngậm chặt khăn không nói tiếng nào. Hắn thở một tiếng tự trấn an, sau đó gật đầu ra hiệu nàng cứ tiếp tục. Hoài Niệm vận công, ngón tay lại tiếp tục móc sâu vào bên trong khớp gối của hắn. Thừa Chí gồng cứng người, tiếng hét bị nén trong cổ họng, không dám phát ra ngoài. Hắn thà trúng phải mê hương còn tốt hơn tự thân trải nghiệm quá trình điều trị đầy đau đớn như thế này.

Không hiểu tại sao Thừa Chí lại chấp nhận thiện chí của Hoài Niệm, để mặc nàng động tay động chân trên cơ thể mình. Khi nàng bắt đầu kéo ống quần hắn lên, kiểm tra vết thương cũ, hắn cũng không phản đối. Khi nàng dốc thuốc, vận công, gương mặt lộ ra vẻ ác sát, băng lãnh, hắn cũng không phản đối. Khi mảnh vỡ đầu tiên bị di dời, nỗi đau thấu cốt bọc phá, hắn cũng không dám phản đối. Là một loại tín nhiệm vô lý không biết phát sinh từ đâu. Nhưng Thừa Chí muốn được tin tưởng kẻ khác.

Hoài Niệm xoa xoa đầu ngón tay, cảm thấy khô ráo, là do toàn bộ thuốc ngày hôm nay đã sử dụng xong hết rồi. Nàng thu liễm nội tức, hạ nhiệt xuống, hoàn thành công việc của mình. Thừa Chí ngồi chết trân tại chỗ, cả người đều ướt đầm mồ hôi. Hoài Niệm vỗ vỗ mặt cho hắn tỉnh lại, rút khăn ra khỏi miệng hắn. Trên khăn có lưu lại một vết đỏ, là do Thừa Chí đau quá cắn chặt răng đến ứa máu. Nàng nhú mày, giọng nghiêm khắc buông ra.

-Lần sau ngoan ... ngoan ngoãn ... dùng ... dùng thuốc. Hắn gật đầu, hoàn toàn đồng tình với nàng. Nỗi đau vừa rồi, hắn không muốn trải qua lần nữa.

-Nàng nói lần sau, tức là quá trình này còn phải lặp lại nhiều lần? - Hắn bắt đầu chất vấn. - Niệm nhi, nàng là ai? Còn biết cả y thuật nữa. Tại sao lại chữa trị cho ta? Nàng có ý đồ gì? Hoài Niệm đầu thềm trả lời hắn. Nàng lôi ra bình trà khác, chế thứ nước đen ngòm, sóng sánh ra chén.

-Uống. - Nàng lạnh nhạt giao vào tay hắn. Thừa Chí đưa chén nước đáng ngờ lên mũi ngửi. Hắn nhăn mặt, nhận ra thứ mà mình mới vừa mang đi đổ cách đây không lâu.

-Thì ra mọi việc là do nàng. - Hắn thở dài. - Cái gì đây? Ít nhất ta cũng có quyền biết mình uống vào là thứ gì chứ.

-Trị thương. - Nàng đưa ngón tay nhỏ xinh chỉ thẳng vào giữa ngực Thừa Chí, nơi vết sẹo khủng khiếp bị che dấu bên dưới lớp y phục. Hắn chớp mắt một cái, toàn bộ thuốc đều uống ực xuống, không chừa lại thứ gì.

-Thật sự có thể chữa được sao? - Hắn tròn mắt nhìn nàng. Hoài Niệm gật đầu xác nhận.

-Chưa có đại phu nào ngạo mạn như nàng. - Thừa Chí phì cười. - Tất cả mọi người đều nói ta không sống nổi. Nàng giơ một ngón tay lên đặt trước ngực mình ra dấu.

-Đệ nhất thần y. - Hắn kinh ngạc kêu lên. - Danh xưng này cũng quá lớn?

-Có thể tin ta. - Nàng trả lời. Hắn bỗng nhiên cúi gầm mặt xuống, tay bóp trán, che đi ánh mắt của mình. Tìm kiếm suốt hai năm qua, nào ngờ xa tận chân trời, lại gần ngay trước mắt. Thừa Chí đột nhiên cảm thấy xúc động tốt độ, nhưng không dám lộ ra vẻ thất thố trước mặt nàng. Hoài Niệm nhìn ra vẻ kỳ lạ của hắn, nàng đến gần vỗ vỗ đầu hắn an ủi.

-Niệm bà bà. - Hắn thì thầm gọi.

-Hử? - Nàng hỏi lại. Thừa Chí ngẩn mặt lên, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào nàng, trên môi nở nụ cười đắc ý.

-Quả nhiên đúng là nàng cải trang. Ta đã cảm thấy rất kỳ lạ. Một bà già sao lại có ánh mắt trong veo linh động như thế được. - Hắn đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, bóp mạnh. - Nói mau, nàng cải trang đến nha môn có mục đích gì? Nàng giật mình, muốn lấy tay ra, nhưng hắn đã nắm chặt như gọng thép không sao gỡ được. Hoài Niệm nhìn về tối tăm trên mặt Thừa Chí, không thể tin nổi vào mắt mình. Cứ như ai đó vừa mới nhập vào, thay thế hoàn toàn người trước mặt. Nét hung ác, tàn nhẫn trong đôi mắt hắn vô cùng xa lạ với Hoài Niệm. Chính bản thân nàng mới phải hỏi, thật ra hắn là ai.

Hoài Niệm vận lực xuất chiêu muốn gạt tay hắn ra. Nào ngờ Thừa Chí còn nhanh hơn nàng, đỡ được chiêu thức đó. Lần trước gạt chân làm nàng té ngã, thật sự không phải là ăn may. Hắn chẳng những từng có võ công, mà lại càng inh hơn nàng một bậc. Bàn tay kia đã nhanh chóng bấu chặt vào cổ họng Hoài Niệm, Thừa Chí gần giọng, lặp lại câu hỏi của mình một cách đe dọa.

-Nàng cải trang đến nha môn có mục đích gì? - Từng chữ phát ra đều âm lãnh hung ác. Đến lúc này, cảm nhận sinh mạng đã bị đe dọa, nàng không thể nương tay được nữa. Hoài Niệm vận lực, Bộc Phá Lưu xuất ra toàn thân, tạo thành lớp phong giáp đánh bật mọi đòn công kích nhắm vào người. Bàn tay của Thừa Chí bị đẩy lui rời khỏi cổ nàng. Hoài Niệm vội vàng tung chưởng, hướng thẳng ngực Thừa Chí mà giáng xuống.

Hắn cùng chiếc ghế bị chấn trượt về phía sau, đập mạnh vào vách tường. Thừa Chí ôm ngực, phun ra một ngụm máu. Hắn nhanh chóng lấy ống tay quẹt đi ngay, đôi mắt vẫn sáng quắc lên nhìn nàng như nhìn một con mồi. Hoài Niệm nghe tim mình đập mạnh liên hồi, cảm giác bị đe dọa, áp đảo, lần đầu tiên nàng mới trải nghiệm. Hoài Niệm liền xoay người ly khai ngay khỏi chỗ nguy hiểm này.

-Đứng lại. Thừa Chí hét lên, lao vội theo nàng truy đuổi, nhưng chưa được hai bước, hắn liền sụp té xuống sàn. Đã quên mất nàng lúc trị thương sẽ tháo hết nẹp chân của hắn ra sao. Hoài Niệm lo lắng nhìn lại. Nhưng bất gặp ánh mắt bất phục của hắn, nàng lại giận dữ, tiếp tục bỏ đi ngay.

“Đúng là không biết tốt xấu. Làm ơn mắc oán.”

^ _ ^

Hoài Niệm ngồi thần thờ, nhìn bàn tay mình không chớp mắt. Nàng thật không ngờ Thừa Chí đã từng có võ công. Chỉ là ‘đã từng’ thôi. Hắn đã bị phế hết kỳ kinh bát mạch, trên người chẳng còn chút nội lực nào cả. Tuy vẫn có thể vận chiêu thức, nhưng đâu đủ sức gây thương tích cho ai. Vậy mà nàng đã vận Băng Tâm quyết dụng chưởng lên người hắn. Nàng là đại phu mà, sao lại đánh bệnh nhân của mình thổ huyết thể kia.

“Ai bảo hắn quá đáng làm chi!” Nàng bực bội đập tay xuống bàn.

Ánh mắt đó làm người ta cảm thấy bị đe dọa tính mạng. Khí thế của hắn đủ gây ột cao thủ như Hoài Niệm sự e dè, hoảng sợ. Trong giây phút sinh tử, nàng đã không kềm được mà dùng hết sức. Nàng có nhớ được đâu, bây giờ Thừa Chí chỉ là con hổ giấy, dọa được người chứ chẳng thể cắn ai.

Hiện nay Hoài Niệm đang trốn ở Thính Phong các, không cần phải ở hậu viện nha môn nữa. Cậu họ và đại ca của nàng rất cuộc cũng đã chạy tới tiếp ứng rồi. Một người trí tuệ bất phàm, một người võ công cái thể. Không phải nàng tự mãn, nhưng Hoài Niệm có cảm giác sẽ chẳng việc gì mà hai người bọn họ không giải quyết được cả.

Mật sứ của Thính Phong đã lên đường truy tìm tung tích của Nhã Muội. Thì ra ông cậu Kỳ Hưng của nàng từng gặp qua Nhã Muội, cũng có bỏ trên người nàng một chút Bách Lý hương.

Bách Lý hương là bí phương gia truyền của họ Thành, chuyên dùng trong việc theo dõi, dò tìm tung tích. Bách Lý hương không màu không mùi, không tắm không hơi, nhưng chỉ cần uống một loại được vào, sẽ ngửi được mùi của Bách Lý hương từ xa ngàn dặm. Tuy đã quá một tháng, mùi Bách Lý hương sẽ nhạt đi không ít, nhưng sử dụng động vật có khứu giác cao như chó săn, chim ưng thì vẫn có hy vọng tìm ra.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ bên ngoài. Hoài Niệm chán nản cất tiếng trả lời.

-Vào đi. Lương Anh Tân khẽ đẩy cửa, trước khi bước vào phòng cũng có chấp tay hành lễ. Từ khi bị Hoài Niệm đe dọa ở hậu viện, hắn bắt đầu tỏ ra kính trọng, nể nang nàng nhiều phần.

-Thành tiểu thư, ty chức có vật cần giao.

-Là vật gì? - Nàng hỏi lại.

-Là một bức thư mà Nghiêm sư gia bỏ vào phòng của Niệm bà bà. Không biết là thư gì, nhưng ty chức nghĩ rằng nên đưa cho tiểu thư xem qua. Hoài Niệm ngạc nhiên, ngay lập tức thoát khỏi vẻ lơ đãng nhàm chán. Ai mà từng nghĩ nàng trời sinh lãnh đạm, thờ ơ thì lúc này nên thay đổi ý kiến đi. Hoài Niệm rõ ràng đã bị bức thư đó thu hút sự chú ý. Nàng đắn đo cân nhắc, không biết có nên nhận hay không. Đang giận hắn,

không muốn gặp hấn, nhưng lại tò mò muốn biết hấn viết gì ỉnh. Hoài Niệm cắn cắn môi, đấu tranh tư tưởng dữ dội.

-Ty chúc để lại thư nơi đây. Tiểu thư có thể tùy nghi xử lý. Anh Tân nhìn ra được vẻ quẫn bách của nàng. Hấn không chờ đợi nữa, mà đặt lá thư lên bàn, rồi cáo biệt rời đi. Thật ra nhiệm vụ của Nội xướng là đi moi móc thông tin bí mật khắp nơi, sự liên hệ giữa Nghiêm sư gia và Niệm bà bà không khỏi tránh được sự dòm ngó của họ. Lá thư đã được bóc ra, đọc trước, rồi niêm lại kỹ càng. Nội dung trong thư đúng là kinh hãi thể tục, nhưng không ai dám nói ra lời nào.

Hoài Niệm nhìn lá thư chằm chằm, như con sói đói ngồi trước món mồi ngon. Tuy biết là bẫy, nhưng lại không thể ngăn mình lại được. Nàng cầm thư lên, muốn xé tan thành muôn ngàn mảnh. Rồi cuối cùng lại bóc thư ra, nhìn từng hàng chữ thẳng tắp ngay ngắn kia.

27. Chương 27: Lời Giải Thích

Người về người ở khéo buồn sao,

Tức tối mình thay biết lẽ nào.

Tơ tóc lời kia còn nữa hết,

Đá vàng lòng nợ xiết là bao.

Nỗi cơn riêng giận ngày trời ngắn,

Mỗi mắt chờ xem bóng nguyệt cao.

Sớm biết lẽ trời lí có hợp,

Thì mười năm trước bạn chi nao. (“An Hưng ngụ thứ”, Hồ Xuân Hương)

Hoài Niệm cầm bức thư trong tay mà run rẩy. Nàng đọc đi đọc lại vẫn không thể hiểu nổi ý tứ của Thừa Chí. Đây mà là thư gửi một lão bà ư? Rõ ràng là còn chất chứa ẩn ý bên trong. Nào là tơ tóc, nào là đá vàng. Hấn muốn huỷ hoại danh tiết của Niệm bà bà ư? Nàng hét lên một tiếng, đập cửa sổ nhảy khỏi lầu cao của Thính Phong các, tốc hành trực chỉ nha môn Tiết Châu.

-Nghiêm Thừa Chí, mau ra đây. - Hoài Niệm hét lên được một câu dài hiểm hoi mà không hề bị lấp. Tiếng thét kinh động hết thảy mọi người đang làm việc trong nha môn. Tất cả rần rần chạy ra, nhìn thấy cô nương mày điều phấn trác, dung mạo tuyệt diệu đang đứng giữa cổng đường giận dữ. Đám nha dịch vây xung quanh nàng, còn gồ rút ra thủ thế.

-Cô nương, nha môn trọng địa, không được tự tiện xông vào. - Một người lên tiếng nhắc nhở. Hoài Niệm quắc mắt nhìn bọn họ, tay xuất chiêu, mười mấy đầu côn rỗng rỗng rơi xuống đất. Đám nha sai nhìn thấy nàng tay không chặt ngang đầu côn, thẳm kinh dị hãi hùng, đồng loạt lui ra xa năm bước.

-Cô nương này, đừng làm loạn. Có gì chúng ta thương lượng.

-Nghiêm Thừa Chí. - Nàng chỉ phun ra đúng ba chữ, thái độ vô cùng thù địch.

-Người đâu, mau gọi Nghiêm sư gia tới. Chưởng quản lục phòng cất tiếng la lên, một tên nha đinh liền lúp xúp đi tìm người. Một bên khí thế hung hăng đứng giữa sảnh, một bên run rẩy nép sau góc cột nhìn người. Nha môn này thật là không còn thể thống gì cả. Một cô nương tự tiện xông vào, cũng có thể gây loạn đến mức này.

Tên gia đình quay trở lại bầm báo.

-Dạ, Nghiêm sư gia từ đầu đã nghe rồi, đang đi tới. Không gian lặng im như tờ. Ta nhìn người, người nhìn ta. Ác nữ kia xem bộ đã mất bình tĩnh lắm rồi, một chiêu trấn áp hết toàn bộ nha sai, nếu đụng vào người, chắc thịt nát xương tan mất.

-Mau đi xem Nghiêm sư gia đi tới đâu rồi. Gọi người mau tới đi. - Chưởng quản hình phòng la lớn. Tên nha đinh lại lúp xúp chạy đi. Hoài Niệm quắc mắt ngó quanh, ra chiều ta chịu hết nổi rồi.

-Dạ bẩm đại nhân, Nghiêm sư gia đang tới. Đã đi nhanh hết cỡ rồi.Mọi người đồng loạt lau mồ hôi lạnh. Nghiêm sư gia mà đi nhanh hết cỡ thì có thể được đến mức nào. Người đi tìm Thừa Chí, chạy đi chạy về bốn lượt rồi mà hần vẫn chưa tới nơi.

-Này, hay là chúng ta mời trà. - Chưởng quản ngân khố giật giật tay áo chưởng quản hộ tịch.

-Đúng rồi, người đầu, mau dâng trà. - Chưởng quản hộ tịch lớn tiếng gọi.

Đến lúc trà được châm lên rồi, cũng là lúc Thừa Chí xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Hần thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hân hoan nhìn Hoài Niệm.

-Cuối cùng cũng tới rồi.

-Cái này là ... là gì? - Nàng đưa ra lá thư này giờ bị siết chặt trong tay, bộ dạng giống chủ nợ đến đòi tiền.

-Từ từ ... - Hần khập khà khập khiễng đến chỗ nàng, hơi thở đứt đoạn, quả thật do cố sức đi nhanh hết mức. - Từ từ vào trong nói, đây là công đường trọng địa, nàng nên tôn trọng một chút chứ.Rồi rất tự nhiên, Thừa Chí nắm tay Hoài Niệm kéo đi. Cả đám người trong nha môn trở mắt nhìn cảnh tượng đầy kinh ngạc đó. Sư gia mặt ủ mày chau của bọn họ cũng có ngày nhẹ giọng năn nỉ nữ nhi. Ác phụ vô công cao cường thì bị hần dắt đi như con dê nhỏ. Đúng là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu. Nợ phong lưu đến tìm Nghiêm Thừa Chí.

Hần dắt nàng đi trên hành lang quanh co trở về thư phòng. Bàn tay vẫn thủy chung không buông ra, như sợ nàng lại chạy mất như lần trước. Hần đi hơi chậm, có vẻ rất cố sức. Nàng bị kéo ở phía sau, sâu sắc quan sát hết tất cả vào tầm mắt. Tình hình còn tệ hơn lúc trước nữa, nàng đã đánh hần đến bị nội thương trầm trọng rồi.

Thừa Chí kéo nàng ngồi vào vị trí thượng khách. Hần đi rót trà mời nàng, đem bánh trái đến thết đãi nàng, bộ dáng xun xoe nịnh nọt không lẫn vào đâu được. Nhìn hần cứ khập khà khập khiễng bước đi, nàng càng thấy chướng mắt. Hoài Niệm hất mặt về phía ghế, ra lệnh cho hần mau ngồi yên. Thừa Chí ngay lập tức hiểu ý, ngay ngắn ngồi trước mắt nàng.

-Ta xin lỗi. - Hần lập tức nói trước.Nàng liếc mắt nhìn trần nhà, ra vẻ ‘Đây không nghe!’

-Lần đó là ta mạnh động, ta thật quá đáng. Suy đi nghĩ lại là ta sai trước. Không nên giở giọng thù địch với nàng, không nên mạnh tay đe dọa nàng. Nàng chưa từng có hãm hại ta, nhiều lần lại cứu giúp ta, chiếu cố ta. Chỉ có Nghiêm Thừa Chí này nợ nàng, Niệm nhi đâu có nợ nần gì ta đâu. Là ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Xin nàng tha thứ đi mà. - Hần chân thành cúi đầu xin lỗi.Nhưng Hoài Niệm đến đây đâu phải nghe hần xin lỗi. Nàng đưa bức thư ra, muốn đòi cho Niệm bà bà một cái công đạo. Thừa Chí vừa nhìn đã biết ngay nàng muốn gì, không cần hỏi liền đáp.

-Là ta hết cách rồi. Muốn gặp lại nàng cũng không biết làm sao. Chỉ có thể tùy tiện để vào một lá thư, mong đợi nàng thấy được. Hy vọng lời thư này có thể xui khiến nàng đến đây gặp mặt. Cho dù là vắn tắt, ta cũng chỉ mong có được một cơ hội giải thích.

-Giải thích gì? - Nàng hững hờ hỏi.

-Vì sao ta phát hiện nàng ở trong nha môn thì lại giận dữ như vậy. - Thừa Chí buồn rầu nhìn nàng. - Ta rất sợ những kẻ lén lút, rình rập. Những kẻ mưu toan bất chính, những kẻ lòng dạ hiểm độc. Đây chỉ là một nha phủ bình thường, nàng trà trộn vào có mục đích gì vậy Niệm nhi?

-Huynh đã từng ... bị ... người ... người ... ta phản bội?Hần bàng hoàng nhìn nàng, sau đó có chút đắn đo, cuối cùng là cam chịu gật đầu. Hoài Niệm thở dài một tiếng. “Một lần bị răn cấm, ba năm sợ dây thừng.”

Tuy chưa thật sự giao chiêu với Thừa Chí, nhưng nàng vẫn nhận ra hần từng là một cao thủ. Mặc dù bây giờ không có sức, nhưng phản ứng và tốc độ ra chiêu của Thừa Chí hoàn toàn áp đảo Hoài Niệm. Khiến hần thành ra bộ dạng như vậy, nếu không phải vì kẻ thù mạnh hơn đánh bại, thì chỉ có thể là bị thân tín phản bội. Bây giờ nhìn đầu cũng nghi ngờ, thấy đầu cũng là người xấu thì không có gì lạ.

Thật ra Hoài Niệm vẫn chưa nắm rõ thân phận thật sự của Thừa Chí, trà trộn vào đây cũng chỉ vì ngầm điều tra hần. Người đáng nghi nhất Tiết Châu, cũng chỉ có một mình Thừa Chí, kẻ có hành vi đáng ngờ

nhất cũng chỉ có hần. Nhưng Hoài Niệm lại chẳng thể đoán ra được ý đồ của Thừa Chí là gì. Kêu nàng đến để xin lỗi, cũng là một phần của âm mưu chăng?

-Bồ câu.Tuy nàng chỉ nói gọn lỏn như vậy, nhưng Thừa Chí lại có thể dễ dàng đoán ra ý. Muốn người ta khai ra bí mật, ít nhất cũng phải đem bí mật tương đương để trao đổi mới được. Hần dựa vào ghế, bộ dáng mệt mỏi, bắt đầu kể.

Thừa Chí đến Tiết Châu làm sư gia, cũng chỉ vì tìm một công việc ổn định, có tiền công và có chỗ ở. Hần đã nhiều lần thi khoa cử mà không đỗ đạt, chỉ mong về dưới trướng Mạc Thuỷ Linh, học tập y, mong có được công danh. Ước mơ của hần chỉ đơn giản, nhỏ nhoi có vậy.

Thời gian trước, Thừa Chí phát hiện có những con chim lạ bay vào nhà môn. Sau bao ngày dụ dỗ, đám bồ câu mới chịu ghé qua chỗ hần một chút để ăn mồi. Mỗi lần như vậy, Thừa Chí đều lấy thư đọc, rồi bỏ lại chỗ cũ cho chủ nhân bồ câu. Mỗi ngày rập một khúc, diễn giải một hồi, cũng từ từ biết được nội dung thư là gì.

Là thư báo của thuộc hạ cho đương gia của bọn họ. Có lúc thì cần người, có lúc thì cần tiền, có lúc chỉ đơn giản là kể lại tình hình ở trong phân đà. Đạo gần đây, đều có tin báo giết người dẫu xác ở trong rừng núi. Thì ra những thi thể được phát hiện ở Tiết Châu, đều do bọn người này làm. Người trong nhà môn, không rõ ai là đồng bọn mà chúng cần liên lạc. Nhưng Thừa Chí nghĩ rằng hần nên bám theo manh mối này mà điều tra một mình.

Hôm đó bắt được thư, lại có người bị giết. Thế nên hần đón đầu, chạy vào khu vực rừng núi tìm kiếm trước. Nào ngờ may mắn thấy hai tên kia đang đào hố chôn xác. Hần cho rằng mình có thể theo dõi chúng để tìm ra sào huyệt của bọn sát nhân. Chỉ cần vậy hần có thể điều động quan binh bắt trọn ổ của chúng, ngay cả tên nội ứng trong nhà môn cũng sẽ không kịp trở tay.

Thừa Chí kể xong, quay sang nhìn Hoài Niệm thăm dò. Hoài Niệm cũng đồng dạng nhìn lại Thừa Chí, cố gắng tìm ra bất kỳ tia giả dối nào trong mắt hần. Cuối cùng, nàng quyết định đưa ra lệnh bài gỗ mộc của mình.

-Thành Hoài Niệm. - Nàng đột nhiên nói.Cháu gái của hoàng đế Thuận Thiên, Thành gia hiển hách, tài nữ nổi danh của Đại Tứ Hỷ. Đùng hồi nàng ở đây làm gì, chỉ cần ba chữ ‘Thành Hoài Niệm’ đã đủ giải thích cho tất cả mọi chuyện rồi.

Thừa Chí quả nhiên kinh hách nhìn nàng trân trối. Hần đâu có ngờ cô nương thoát nhìn bình dị như nước này lại có thân thế bất phàm dữ vậy. Hần bất giác nở nụ cười gượng gạo.

-Thất kính, thất kính rồi.Sau đó cả hai người rơi vào trầm mặc. Mỗi bên đều theo đuổi một suy tư, toan tính riêng.

Thừa Chí húng hắng ho lên mấy tiếng. Hần nhấc tay, rót ỉnh một chung trà uống vội để đè nén cơn đau sâu thẳm trong lòng ngực xuống.

-Xin lỗi. - Giọng nàng lí nhí như con muỗi. - Đưa tay ... tay ... bắt mạch.Hần ngăn người nhìn nàng, sau đó khẽ cười. Thừa Chí đặt tay lên bàn, bộ dáng như nói “Thỉnh đại phu chẩn mạch.”

Bằng Tâm quyết uy lực bất phàm. Quả thật đã đánh cho Thừa Chí nội thương phế phổi. Hoài Niệm cảm thấy áy náy, xấu hổ, cộng với tự trách bản thân sao lại không biết kềm chế nường tay. Con bệnh vào tay nàng chẳng những không khá hơn mà tình hình ngày một càng tệ. Có phải giống như mẫu thân nàng đã than van, Hoài Niệm thật sự đã huỷ hoại danh tiếng gia môn, đời sau ngày càng tụt hậu.

Thừa Chí kín đáo nhìn gương mặt ngưng trọng của nàng, môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười thích thú. Thủ đoạn nhỏ mọn của hần đã dễ dàng thành công rồi.

28. Chương 28: Liếc Mắt Đưa Tình

Ả nha hoàn gõ nhẹ vào cửa phòng của Mạc tri phủ.

-Công tử, Nghiêm sư gia đã đến rồi. Có tiếng ho khù khụ, chứng tỏ người bên trong đã dậy. Giọng khàn khàn ra lệnh mau mở cửa vào. Thừa Chí đứng trước căn phòng âm u đóng kín mít, dù đang buổi ban trưa, cũng không có chút ánh sáng nào lọt vào.

-Đại nhân. - Hắn gọi trước một tiếng rồi mới tiến vào. Người vẫn nằm trên giường quần chăn kín mít không thêm ngồi dậy. Thuỷ Linh luôn coi Thừa Chí như người thân trong nhà, không cần phải giữ lễ mỗi khi gặp mặt. Thế nhưng tình hình hôm nay có khác, phía sau lưng Thừa Chí đột nhiên còn xuất hiện một bóng áo tím. Thuỷ Linh cố ngồi dậy, bàn tay dụi dụi mắt.

-Thừa Chí, huynh dẫn ai theo đi cùng vậy? - Giọng khàn vì cơn ho suốt mấy ngày trời.

-Bẩm đại nhân, đây là Niệm Nhi, biểu muội của thuộc hạ. - Thừa Chí nhẹ nhàng trả lời.

-Hai người cứ tự nhiên ngồi đi nha, ta không tiếp. Hoài Niệm ngay lập tức kéo hai cái ghế đến bên giường người bệnh. Một cái gần đầu giường cho Thừa Chí, còn phần nằng thì tránh xa hơn.

-Nghe nói đại nhân đã bị bệnh, hơn mười ngày chưa bước chân ra khỏi phòng. Thuộc chức thật lấy làm lo lắng. Hoài Niệm lén liếc nhìn Thừa Chí, cố đoán xem hắn có phải thật lòng lo lắng không, hay lại đang chờ mắng người tại sao trốn việc, khiến mọi thứ đổ hết xuống đầu mình.

-Thừa Chí. - Thuỷ Linh kêu lên thật bi thương, nhìn qua Hoài Niệm một chút, sau đó không khách khí mà nước mắt lưng tròng. - Tiểu Duyên không về, ta thật không sống nổi. Thì ra từ lúc Chân Duyên biến mất, y ngày nhớ đêm mong, chạy đôn chạy đáo tìm nàng khắp nơi, không thấy tăm hơi, về nhà liền đau buồn ngã bệnh. Là nam nhi, có ai yếu đuối hơn y không cơ chứ? Ngày xưa chỉ nghe tiểu nữ bị bệnh tương tư hạ gục, chứ có ai nghe công tử cũng có thể nằm bẹp than trời trách đất như thế này đâu.

Thừa Chí cố dứt tay của Thuỷ Linh ra, kéo y phục mình thẳng thớm lại. Hắn liếc nhìn Hoài Niệm ra vẻ áy náy bất lực. Tuy nằng vẫn lãnh đạm, mặt không biến sắc, nhưng chẳng hiểu sao Thừa Chí lại nhìn ra được nét khinh thường trong đó.

“Cả đặc vụ Nội xưởng lẫn mật sứ Thính Phong đều đang tìm mà chưa được. Người thì có bản lĩnh gì? Đúng là thằng nhóc con vô tích sự.”

-Đại nhân, phải mau khoẻ lại mới có sức đi tìm biểu tiểu thư. - Thừa Chí can ngăn. - Sẵn đây biểu muội của thuộc hạ có biết chút y thuật, hay là để nàng chẩn bệnh cho đại nhân nha. Nói xong hắn nhìn về phía Hoài Niệm trông đợi. Nhưng nằng lại làm ra vẻ xà nhà thật là quý giá lắm, con thần lẫn cũng xinh đẹp lắm, không thể rời mắt được. Khi không kéo Hoài Niệm đến đây cùng thăm tri phủ, thì ra là muốn lợi dụng nằng chẩn bệnh cho người không thân không thích sao. Hình như hắn còn chưa nghe qua biệt danh của nằng là ‘Băng Tâm y sư’.

-Niệm nhi. - Thừa Chí lên tiếng nhắc nhở. Hắn đưa mắt bảo, “Đây là con cún của ta nuôi, nằng mau xem giúp đi.”

Nằng trả lời, “Xin lỗi, ta và y không có quen thân.”

Thừa Chí năn nỉ, “Coi như nể mặt ta một lần.”

Hoài Niệm trả lời, “Ta không có hứng thú.”

Hắn trừng mắt, “Thôi được rồi, vậy sau này không dám làm phiền tiểu thư nữa, mai mốt cũng không cần đến đây.”

Nằng nghiêng rằng, “Vậy còn huynh thì sao, tiến trình trị liệu còn chưa có xong.”

“Không dám, khỏi phiền nằng. Chúng ta thật không có thân thích.”

“Được rồi, được rồi. Chỉ là bất mạch thôi mà. Liếc sơ một cái cũng chẳng chết ai.”

Nằng hất đầu bảo Thừa Chí mau tránh đường ỳnh. Hắn mỉm cười đắc ý, lui lại nhường Hoài Niệm tiến lên.

Thuỷ Linh ngơ ngác nhìn hai người đá mắt qua, đá mắt lại vô cùng khó hiểu. Rõ ràng cảm thấy là bọn họ đang tranh cãi, nhưng không có lên tiếng thì cãi nhau kiểu gì. Hoài Niệm mặt lạnh kéo tay Thuỷ Linh ra

chấn mạch. Chỉ là hơi vén ống tay áo lên cũng khiến y đỏ mặt. Nàng trợn mắt đe dọa, “Ta đây mới là nữ nhi nè. Ta không mắc cỡ thì người thẹn thùng thứ gì.”

Tuy nhiên, Thuỷ Linh không có cái khả năng độc tâm thuật như Thừa Chí, y chỉ có thể cụp mắt trước ánh nhìn đe dọa của nàng. Thừa Chí ngồi bên cạnh che miệng giả bộ ho khan, thật sự hắn đang cảm thấy Hoài Niệm thật là đáng yêu quá mức, cười đến không ngừng được.

^ _ ^

Hoài Niệm chẩn bệnh xong, viết ra vài phương thuốc qua loa. Hết việc, nàng liền bỏ đi trước. Thừa Chí nhìn cái dáng bộ ngúng nguẩy đó, biết nàng đang giận. Hắn cáo biệt Mạc Thuỷ Linh rồi vội vàng đuổi theo.

-Niệm nhi, đi từ từ thôi, ta thật không đuổi kịp nàng. - Hắn ở phía sau la lớn. Nàng quay lại, nhìn hắn khập khiễng chạy theo, lòng chợt rung động một hồi. Tuy Hoài Niệm tiếp tục bỏ đi, nhưng chân đã chậm bước rất nhiều. Hắn cuối cùng cũng đuổi kịp, nắm tay nàng kéo lại.

-Chỉ là xem dùm bệnh thôi mà, đâu cần giận dỗi vậy. - Hắn nhẹ giọng nói.

-Lợi dụng ta.

-Không có. - Thừa Chí nhướn mày. - Chỉ là tiện đường thôi. Mắt Hoài Niệm đang tổ cáo, nàng không tin lời hắn. Thừa Chí sụ mặt, ra bộ “Tha thứ cho ta đi mà!”

Đột nhiên trên tường cao có một giọng nói vang tới.

-Ai nha ... các người thật quá đáng. Ban ngày ban mặt nắm tay nắm chân, công khai liếc mắt đưa tình. Thật muốn chọt mù mắt người ta sao? - Bích Tuyền giọng đầy bi thương la lớn. - Niệm nhi, nàng thật quá đáng, có ý trung nhân rồi mà còn lừa gạt trái tim mềm yếu của bốn công tử. Nói xong, bộ dáng đau buồn gạt nước mắt bỏ chạy. Thừa Chí trở mắt nhìn vở diễn kinh điển đầy ai oán mà không nói nên lời. Hắn nhứu mày nhìn Hoài Niệm thắc mắc. “Ai vậy?”

Nàng trông thấy bộ dạng nửa thật nửa giả của Bích Tuyền thì không an tâm lắm. Tam muội tuy là muốn nhiều loạn, nhưng giọng nói hơi run rẩy, có năm sáu phần là sự thật. Hoài Niệm rút khỏi tay Thừa Chí, vội vàng vận khinh công đuổi theo, chỉ bỏ lại hai chữ.

-Nói sau. Hắn thở dài nhìn theo bóng người nhanh chóng biến mất sau tường viện. Nàng muốn đi, thì hắn làm sao có bản lĩnh giữ lại.

^ _ ^

Bích Tuyền đã trốn đi thật xa, đến nóc nhà của Túy Tiên cư mà một mình uống rượu. Hoài Niệm đuổi theo tới, nhẹ nhàng đáp xuống ngồi cạnh bên nàng. Bích Tuyền đưa vò rượu cho đại tỷ, Hoài Niệm tiếp lấy, do dự một hồi rồi cũng nâng lên nhấp một ngụm.

Cả hai im lặng ngắm nhìn mặt nước Đông hồ lấp loáng ánh nắng. Núi vẫn xanh, liễu vẫn tươi tốt, phong cảnh vẫn đẹp như vậy, nhưng lòng người nay đã khác trước rồi.

-Không biết nhị tỷ và tứ muội bây giờ thế nào? Bích Tuyền tựa cằm lên đầu gối, ánh mắt nhìn xa xăm. Hoài Niệm vẫn thủy chung không nói, đóng vai không khí, mái ngói vô tri của mình. Một khắc, hai khắc trôi qua, cuối cùng Bích Tuyền cũng là người chịu thua trước.

-Đại tỷ cùng Nghiêm sư gia thân thiết từ lúc nào vậy? Lại là một mảnh im lặng, không trả lời. Thậm chí Hoài Niệm còn chẳng có phản ứng gì, xem lời Bích Tuyền như gió thoảng mây bay, vừa vào tai này đã lọt qua tai kia hết. Vẫn là tam muội chưa đủ bản lĩnh để đối phó với đại tỷ đâu. Hoài Niệm mà tiến nhập cảnh giới vô tâm, thì đừng hòng có ai đoán được nàng đang nghĩ cái gì. Bích Tuyền lại thở dài thườn thượt, đoạt lại bình rượu, uống ừng ực như trút giận.

-Muội đã ở đây chờ hắn đúng ba ngày, chờ hoài cũng không có ai tới. Gã đó thật vô lương tâm, khiến muội yêu thật lòng như vậy, cuối cùng chỉ nói “Thỉnh tiểu thư buông tay!” Bích Tuyền đã đến hạn mức cuối cùng, lệ đổ châu rơi, nói ra nỗi uất ức trong lòng mình. Lúc này Hoài Niệm mới vội động, giơ tay ôm nàng vào lòng. Bích Tuyền ngay lập tức oà ra khóc lớn tiếng, bao nhiêu uất hận theo nước mắt tràn ra như đê vỡ.

-Tim muội đau lắm. Rất là đau. Đại tỷ, mau uội uống thuốc. Có thứ gì uống vào mà quên được hần không?
- Bích Tuyền rên rĩ như một đứa trẻ trong tay Hoài Niệm. Đại tỷ của nàng vẫn không nói lời nào, bàn tay vỗ về nghĩa muội của mình an ủi.

^ ^
—

Lúc Bích Tuyền tỉnh dậy, trời đã bắt đầu về chiều. Nàng nằm một mình trên nóc tửu lâu, đại tỷ đã đi đâu mất dạng.

-Chết! - Bích Tuyền hoảng sợ la lên. Với tính cách của Hoài Niệm, tám chín phần đã đi tìm Anh Tân tính sổ rồi. Bích Tuyền vội vã dùng khinh công nhảy xuống khỏi mái nhà, chạy vội đi để ngăn chặn phát sinh án mạng.

^ ^
—

Đúng như dự đoán của Bích Tuyền, Hoài Niệm quả thật đã đến nha môn Tiết Châu. Biết nàng là người quen của Nghiêm sư gia, những tên quan sai canh cửa không dám cản lại nữa. Tuy nhiên, hôm nay nàng đặc biệt khốc liệt, đôi mắt như phún hỏa, tóc tai thiếu điều dựng đứng lên, nổ điện tách tách. Ai nấy thấy nàng cũng lắc đầu dụi mắt. Có phải bọn họ bị ảo giác không, sao nhìn nàng giống hệt con ác quỷ đang đi đòi mạng người.

Nhìn thấy Anh Tân ở hình phòng, không cần nói nhiều, Hoài Niệm liền nhào vào tấn công. Lương Anh Tân thừa biết trình độ của nàng không bình thường, ngay từ đầu đã rút đao ra ứng chiến. Nàng giậm chân lạng không bay tới từ khoảng cách rất xa. Anh Tân vung vũ khí nhanh như thiểm điện, đao phong đầy uy lực xé gió lướt đi vẫn không làm nàng chùng bước.

Hoài Niệm gồng tay thế phật chưởng đánh bật đao khí. Anh Tân phía bên kia cũng tiến lên, ngạnh đấu cùng chưởng lực của nàng.

Mọi người nhìn thấy cảnh đó đều hoảng sợ la hét, chạy tán loạn. Cao thủ so chiêu, đâu phải là cảnh giới mà người thường chen vào được. Bàn ghế bị liên luy văng tứ tung đập vào vách tường vỡ nát. Nếu như đó là con người, thì này giờ đã có mấy kẻ lóet xác rồi.

-Mau gọi Nghiêm sư gia tới. - Ai đó hét lên khẩn trương. Ác nữ đằng kia chắc chỉ có mình Nghiêm Thừa Chí mới trị nổi.

29. Chương 29: Muốn Ta Đuổi Theo Thật Sao

Thừa Chí nghe báo lại Hoài Niệm đang nháo loạn ở hình phòng thì liền khẩn trương đi ngay. Nhưng tốc độ của hần quả thật khiến nhiều người sôi ruột. Tuy biết chân hần bị tạt nhưng chưa ai trong nha môn này dám nhắc đến một lời. Hôm nay chắc chắn sự tình phải nguy kịch lắm, nên mọi người mới mạo phạm kéo hần lôi đi như thế.

Vừa đến nơi, nhìn tường sập cả mảng, cửa nẻo xiêu vẹo, đồ đạc la liệt cũng đủ hiểu trận ác chiến gây cản trở nào. Phía đằng xa vẫn còn nghe được tiếng vũ khí chạm nhau rồn rỗng. Âm thanh ầm ầm của vật gì đó vừa mới hy sinh đổ xuống. Chỉ có mình Thừa Chí mới dám tiến lên, đến gần chiến trường thăm khốc kia.

Vườn hoa của nha môn đã hoàn toàn bị cày nát. Bụi tre, bụi trúc bị nhổ lên bật gốc. Nước trong hồ bắn tung toé khắp nơi, cá giãy đành đành trên đất. Thừa Chí tốt bụng ném mấy lý ngư xuống hồ trở lại, tay kia lại thuận tiện đỡ chậu hoa ngã lán trên đất đứng dậy. “Mấy người này thật không coi vương pháp ra gì mà. Nơi xinh đẹp, thanh nhã như thế cũng dám ra tay huỷ hoại.” Hần tức khí đi nhanh hơn về phía trước. Càng chứng kiến thiệt hại tăng cao, lòng lại càng muốn nổi điên hơn.

-Niệm nhi, mau xuống đây. Hần đứng bên dưới gào thét, nhìn hai kẻ gườm nhau trên nóc nhà bếp. Nếu họ tiếp tục đánh lộn, cả nha môn này sẽ chết đói mất. Tuy cao thủ quyết đấu, sinh tử chỉ trong nháy mắt, nhưng nàng vẫn bị phân tâm, nhìn xuống người đang la hét dưới kia.

Chỉ là tức giận một chút, không vội chết được. Để nàng tiêu diệt xong Lương Anh Tân, sẽ xuống dưới xin lỗi hần sau.

Anh Tân thoảng chốc thấy nàng nhìn sang Thừa Chí, rồi lại tập trung về mình. Hắn không muốn đánh nhau với Hoài Niệm nữa. Dù sao thân mặc quan phục cũng không thể ra tay với dân thường, một đặc vụ càng không thể giết chết hoàng thân quốc thích.

Hoài Niệm quá mạnh, mạnh đến mức Anh Tân đã phải dốc hết sức mình ra đánh trả. Dao kiếm vô tình, chỉ một chút bất cẩn cũng có thể gây ra họa sát nhân. Ngoại trừ buộc Hoài Niệm dừng tay, thì không có cách gì rút lui ra khỏi cuộc chiến được. Anh Tân đành phải nhảy khỏi nóc nhà, bay về phía Thừa Chí đang đứng, núp vội sau lưng hắn, dùng lá chắn này, hy vọng Hoài Niệm sẽ nương tay.

Trong mắt nàng bây giờ chẳng còn nhìn được gì khác ngoài con mồi của mình. Dòng máu sát thủ bẩm sinh vẫn đang cuộn cuộn chảy trong huyết mạch. Hoài Niệm là thợ săn, chỉ có giết chết con mồi mới khiến nàng thoả mãn. Ngũ trảo phóng tới bám sát hướng di chuyển của nạn nhân.

Hình như Anh Tân đã dự đoán sai tình hình rồi. Hoài Niệm không vì Thừa Chí ở đó mà bỏ qua ình. Anh Tân hoảng hồn muốn kéo sư gia sang chỗ khác để né đòn sát thủ kia. Thế nhưng chưa kịp động, ngũ trảo đã ở ngay trước mặt, Anh Tân tưởng rằng có kẻ đã bỏ mạng vì mình rồi.

Nào ngờ ngũ trảo của Hoài Niệm trong sát na đi chệch mục tiêu hai tấc, vượt qua khỏi vai Thừa Chí. Nghiêm sư gia vung tay lên, một tiếng bốp thanh thúy vang lên trong không gian. Mọi người sững sờ, toàn bộ chết lặng. Hoài Niệm vịn một bên má, thậm chí còn chưa kịp phản ứng sau cú tát tay kia.

Thế rồi nước mắt nàng trào ra như đập bị vỡ. Hoài Niệm băng lãnh vô tình, vừa khóc vừa la to.

-Oa oa oa ... huynh dám .. dám ...đánh ... đánh ta.Anh Tân chứng kiến cảnh ấy cũng phải đứng hình trong giây lát. Cao thủ võ công đầy mình như Hoài Niệm lại dễ dàng ăn một cái tát của sư gia. “Hắn đã làm cách nào được vậy?”

Khi Anh Tân còn đang bấn loạn trong nghi ngờ, thắc mắc thì Hoài Niệm đã giậm chân bỏ chạy. Nàng giống hệt tử mười mấy tuổi đầu, vừa khóc vừa gạt nước mắt rất thê lương.

Thừa Chí ở phía sau nữa đi nữa chạy, giọng không tiếc lời la mắng.

-Nàng mau đứng lại, trở về đây cho ta. Đến đây quậy phá nha môn, huỷ hoại của công rồi khóc lóc bỏ chạy là xong chuyện hử. Thành Hoài Niệm, mau chậm lại. Ta mà bắt được, thì nàng biết tay. Dừng lại mau! Cô nương này, muốn ta đuổi theo thật sao? Ta chạy hết nổi rồi nhá ...Tiếng rống của sư gia, trên dưới nha môn nghe thật rõ ràng. “Ngài la như vậy, cô nương nào mà chịu dừng lại chứ ...”

Hoài Niệm vừa ra khỏi cổng chính thì vừa kịp lúc Bích Tuyền chạy tới. Nàng nhìn thấy đại tỷ mình nước mắt lưng tròng, nhất thời hốt hoảng không biết làm sao. Từ đằng xa Thừa Chí đang hỗn hạo hỗn hạo đuổi theo. Hắn đưa tay nhấn hông, nói không nên lời.

Bích Tuyền nhìn đôi mắt u uất, lại nhìn vào dấu tay đỏ hồng trên mặt của đại tỷ. Nàng kinh hoàng nhận ra Hoài Niệm mà cũng có lúc bị người ta đánh. Bích Tuyền ôm lấy Hoài Niệm, tức giận hét lớn với những người trong nha môn.

-Nam nhân xấu xa, tất cả các người đều ôm trái bí đi ngủ hết đi. Đại tỷ, chúng ta đi, không thêm ở gần cái đám lương tâm bị chuột tha đi mất này.Anh Tân tới nơi, vừa lúc giao mắt với Bích Tuyền một đoạn. Trong lòng lại nổi lên trận phong ba kỳ lạ, nội tâm y đấu tranh ghê gớm để không tự động đi đến bên cạnh nàng. Bích Tuyền nhìn thấy người xưa cũng nghe quặn thắt trong tâm khảm. Thế nhưng nàng vẫn quyết quay lưng đi, kéo tỷ tỷ tỷ thân thiết của mình về nhà.

Hai tỷ muội bọn họ đều thua trong tay nam nhân.

^ ^

Thành Hoài Việt từ bên ngoài đi vào Thính Phong các. Hắn quen thuộc lên tầng thượng của các là Nguyệt phòng, nơi ở chỉ dành riêng cho các chủ. Nói là Nguyệt phòng, nhưng nơi đây là cả một tầng lầu có rất nhiều phòng ốc khác nhau. Mỗi người của Thành gia khi đi đâu cũng sẽ ghé qua Thính Phong các để mà ở tạm. Nguyệt phòng cũng giống như nhà khách chuyên dụng dành cho bọn họ vậy. Ở tỉnh thành nào cũng có một cái Thính Phong các, người Thành gia dù có đi khắp bốn phương cũng không sợ thiếu chỗ dừng chân.

-Ủi chà, oán khí từ đâu mà bay ngợp trời như vậy?. - Hoài Việt la lên. Chưa thấy người, tiếng đã đến trước rồi.

-Này câm miệng. Tiểu muội của cháu đang có chuyện không vui đấy. - Kỳ Hưng nhắc nhở. Hấn là người cậu yêu thương cháu gái cực kỳ.

-Cái con bé ấy mà cũng có chuyện không vui hả? Cháu tưởng đầu nó làm bằng gỗ, còn trái tim làm bằng đá chứ. Vách tường mà cũng có chuyện không vui sao? - Hoài Việt khoa trương la lên.

-Không được nói giọng đó với cháu gái của ta nghe chưa. - Kỳ Hưng tức giận đập bàn la lớn. Nhưng Hoài Việt chưa kịp phản bác, thì cửa phòng bên trong đã bật mở. Thiếu nữ áo tím như hoa lan sừng sộ đứng ngay cửa. Bộ dáng này mới gọi là quý thân nổi giận. Hoài Niệm không hề nường tay phi tới, dùng ngũ trảo tấn công đại ca của mình.

Hoài Việt khẽ cười, tay cũng vội động xuất ra chỉ pháp. Đối với em gái xinh đẹp, dù có đánh nhau bao nhiêu lần hấn cũng chỉ dùng tay thay kiếm để mà đón đỡ. Kỳ Hưng thở dài ngồi xuống bàn trà nhàm chán nhìn hai huynh muội đánh nhau.

Anh trai, em gái bọn chúng khi nào gặp mặt cũng đều gây gỗ như thế. Hoài Niệm thì ưa giận dữ còn Hoài Việt thì hay trêu chọc. Một đứa thì u tịch, thích sống một mình; một đứa thì sôi động, chỉ tìm đến nơi náo nhiệt. Hai loại tính cách này thật đối nghịch với nhau nhiều quá. Hoài Việt thì giống mẹ, còn Hoài Niệm thì giống cha. “Không hiểu em họ và em rể làm thế nào mà kết thành phu phụ được?”

Hoài Việt lớn hơn Hoài Niệm hai tuổi, sinh ra là nam nhi nên sức vóc vượt trội hơn hẳn. Chẳng những vậy, hấn còn học được một thân võ công bản lãnh từ người cha đệ nhất cao thủ kia. Hoài Niệm thì bị mẹ bồi đúc thành y sư nên phần võ công thật thua kém anh trai mình nhiều lắm. Chỉ một hồi, Hoài Việt đã khắc chế được em gái đang giận dữ của mình.

Dù Hoài Niệm đã lớn nhưng vẫn bị đại ca khoá tay kẹp cổ. Hoài Việt liếc mắt nhìn dấu bàn tay đỏ ửng trên mặt em gái. Hấn cười như mùa xuân ấm áp, hai mắt cong tít lại như vàng trắng.

-Niệm nhi ngoan, nói cho đại ca biết ai tát tay muội vậy? Hoài Niệm nghe hơi lạnh hàn băng thổi qua, nàng liền quay mặt tận lực tránh đi hơi thở giá buốt đó. Là đại ca của nàng, nên Hoài Niệm phi thường hiểu rõ. Một khi hấn ra tay, không chỉ một người mà bán kính chục thước xung quanh cũng chẳng còn lại nhân chứng sống sót.

Trước giờ Hoài Việt chỉ động thủ đúng có hai lần. Lần lúc sáu tuổi khi một đứa trẻ trêu Hoài Niệm nói lắp, cả dòng họ nhất đại kiếm phái của nó ai cũng đều bị một tát vào mặt, tổng cộng gần trăm người. Đến bây giờ thiếu chủ Tụ Kiếm trang mỗi lần nghe đến họ Thành đều phải quay mặt lánh xa năm dặm. Hoài Việt đã dọa nếu như còn gặp lại mặt sẽ ngay lập tức dùng kiếm cắt lưỡi y ngay.

Một lần khác Hoài Việt đi lang thang trong núi, ngủ bờ ngủ bụi bên miếu hoang. Đột nhiên hấn nghe được một bọn thảo lâm lục khẩu đang bàn chuyện mưu phản. Ngay lập tức tổng đà của Lưu Gia phái ở Hằng Châu biến mất không còn một mống. Khi triều đình đến nơi, chỉ còn máu me bết bết chứ chẳng thấy xác người.

Hoài Niệm bề ngoài vô tâm nhưng thật ra bên trong lại vô cùng tốt bụng. Ai mà được nàng cho là bằng hữu thì Hoài Niệm luôn hết lòng đối đãi với người ta. Hoài Việt thì ngược lại, có cái mặt tươi cười hoà ái thừa hưởng từ mẫu thân hiền lành, nhưng bản chất bên trong của hấn chính là sát thủ cô lãnh tàn ác giống hệt lão cha. Tuy Hoài Việt lang thang giang hồ, không nghề nghiệp, chỉ một lòng luyện kiếm; nhưng đừng thấy hấn cười hiền hoà mà không để tâm nói xấu dòng họ Thành và Hàn. Kết cục lúc nào cũng là một trận tàn sát tạo thành thảm án. Không chỉ hung thủ mà những người ở gần đó đều bị liên lụy.

Tóm lại, vì tránh gây ra cảnh sinh linh đồ thán, Hoài Niệm tuyệt đối không thể nói ra mình bị ai đánh được.

-Đập muỗi ... muỗi ... trúng mặt. - Nàng trả lời lí nhí.

-Vậy con muỗi đó tên gì, ở chỗ nào? Chỉ cho đại ca đi. - Vẫn là bộ dáng tươi cười bức cung người ta.

-Muỗi ... muỗi ... mà. - Nàng lại lắp bắp.

-Vậy để ca trở về Tây hồ, báo cho phụ thân biết tiểu muội nhà ta bị người khác khinh bạc. - Hoài Việt thì thâm vào tai nàng

-Đừng ... - Hoài Niệm la lên. Phụ thân của họ còn khủng bố hơn Hoài Việt gấp chục lần nữa. Ông mà xuất động, chỉ sợ cả Tiết Châu đều ngấm máu tươi.

30. Chương 30: Ta Xin Lỗi

-Hoài Việt à, đừng dọa cháu gái ta nữa. - Lúc này Kỳ Hưng mới lên tiếng can ngăn.

-Cậu ... - Nàng quay lại, quên mất vẫn còn một người ở đó. Một cơn gió thoảng qua, hình bóng người trên ghế bất ngờ biến mất. Vù một tiếng, Hoài Niệm đã thoát khỏi tay đại ca mình. Kỳ Hưng dịu dàng kéo nàng ngồi xuống bàn trà. Thân là các chủ Thính Phong dĩ nhiên kinh công và tốc độ đều phải thuộc hàng thượng đẳng. Nếu không thì làm sao Kỳ Hưng có thể hàng phục đám mật sứ chuyên đi rình rập, moi móc chuyện khắp thiên hạ.

-Thật là lỗ mãng, sao lại có loại nam nhi đi ăn hiếp tiểu muội của mình như vậy. Hoài Niệm, đừng lo lắng, có cậu ở đây, không ai dám ăn hiếp bông hoa xinh đẹp nhất nhà họ Thành chúng ta đâu. Y bắt đầu ề ề à như một lão già lắm cằm. Thật ra Kỳ Hưng chỉ lớn hơn Hoài Niệm đúng ba tuổi mà thôi.

-Chà ... mới đó, mà đã trưởng thành không ít. Nhớ năm xưa cháu chỉ nhỏ như trái bí được mẫu thân bồng bế trên tay. Ta để bàn tay vào, cháu liền mút lấy chùn chụt đáng yêu vô cùng. Nuôi con lớn mới biết tấm lòng cha mẹ cực khổ. Để các cháu ra ngoài đường thế này, chắc cha mẹ các cháu phải lo lắng vạn phần. Hoài Việt và Hoài Niệm đông loạt lắc đầu phủ nhận quyết liệt. Phụ mẫu họ thật không có yêu thương con cái giống như lời của cữu cữu nói đâu. Mười hai tuổi, Hoài Việt đã bị cha đuổi khỏi nhà để đi học tập. Mười một tuổi Hoài Niệm được gửi về nhà ngoại tổ để rèn luyện y thuật. Hai người lớn kia chỉ thích cùng đối phương ở nơi không ai làm phiền. Họ chỉ tiếc hận sao cả mấy chục năm đời người ngắn ngủi vậy, chẳng thể nào đủ để nhìn ngắm đối phương. Tóm lại là vô cùng ghê tởm, chỉ cần tình yêu, con cái thì bỏ mặc không lo.

Kỳ Hưng lại tiếp tục nói, thao thao bất tuyệt như nhà sư giảng đạo. Hoài Niệm cự tuyệt phải nghe, vì nàng biết đây chính là cạm bẫy nguy hiểm nhất của Kỳ Hưng, “Mật ngọt chết ruồi.”

Con trai của đệ nhất gian thương họ Thành thì kỹ năng khua môi múa mép không ít được. Nếu đại ca là cây roi đe dọa, thì cữu cữu lại là củ cà rốt xoa dịu con lừa.

-... Thời gian trước con đã lén lút đến đây điều tra vụ mất tích của Lâm Nhã Muội đúng không. Nghe nói các con trà trộn vào nha môn Tiết Châu, và thập phần thân thiết với bọn người trong đó lắm. Hoài Niệm trong lòng xáo động lo lắng. Cữu cữu là người nắm giữ đội mật sứ có khả năng điều tra tin tức tốt nhất thiên hạ. Chuyện mà Kỳ Hưng muốn biết, không khó gì để tra ra.

-Nha môn nhiều người như thế, ai lại là người khiến Hoài Niệm lo là phòng bị vậy? Dù võ công cao cường cũng không tránh được một cái tát tay thô thiển ... Kỳ Hưng càng nói, càng xoáy sâu vào trọng tâm. Y cũng như Hoài Việt, là kẻ rất cực đoan trong việc bảo vệ người thân trong gia đình. Đột nhiên mắt y loé lên tia sát ý, giọng từ mềm mỏng, đột ngột trở nên băng lạnh.

-Hoài Việt, đến đó giết hết những tên không biết võ công, tuổi từ mười tám đến ba mươi, chưa lập gia thất, mặt mũi không được quá xấu xí, vóc người không được quá thô kệch, tốt nhất là có tiền án hay tát tay người ta. Y nói nhiều lại vòng vo như vậy là để đánh lạc hướng Hoài Niệm, khiến nàng lo là phòng bị. Mỗi câu của Kỳ Hưng đều cố moi móc ra một ít biểu hiện cảm xúc trên mặt nàng. Chỉ tâm sự vài câu mà thu được không ít đặc điểm khả nghi.

Hoài Việt nhe răng cười, không hề khách khí lao ra khỏi cửa sổ. Hoài Niệm lần đầu tiên vứt bỏ mặt bình thần xuống đất, hốt hoảng đuổi theo. Kỳ Hưng vẫn đạm kinh phong cũng nhón chân đi theo bọn họ. Mục tiêu tối nay là nha môn, kẻ cần phải giết chắc có không ít người.

^ _ ^

Năm người trong nhóm đặc vụ Nội xưởng đã được Lương Anh Tân triệu tập. Sau sự việc náo động lúc chiều, tự nhiên hắn có dự cảm không hay vào tối nay. Cần phải biết dòng họ Thành này tuy bề bệ khắp nơi nhưng kẻ thù không phải là ít. Họ thường là những kẻ tính tình khốc liệt, thù dai và đặc biệt rất cực đoan trong việc bao che lẫn nhau.

Mạo phạm Bích Tuyền là mịch lòng Hoài Niệm. Đắc tội với Hoài Niệm, chính là gây hấn với toàn bộ Thành gia. Trong thời gian ngắn, chỉ có người của Thính Phong các là điều động được. Tuy những kẻ này có mỗi khinh công là giỏi, nhưng thủ đoạn và thuật ẩn thân cũng không thể xem thường.

Nội xưởng và Thính Phong các từ lâu đã là kẻ thù không đội trời chung với nhau. Tuy cùng hoạt động tình báo nhưng thường đụng chạm gây ra xích mích. Nội xưởng có nhiệm vụ bí mật điều tra để bảo vệ an toàn hoàng gia Việt quốc. Còn Thính Phong đi moi móc tin tức chỉ với mục đích rao bán khắp nơi. Không biết đó là ai, có mục đích gì ... chỉ cần có tiền, thì dù hỏi trong tủ của hoàng thượng có mấy cái khó, Thính Phong cũng trả lời được. Tóm lại, những kẻ tọc mạch như vậy là kẻ thù nguy hiểm nhất với những người bảo vệ hoàng gia như Nội xưởng.

Bốn người chia ra trấn giữ bốn cửa nha môn, một người canh Mạc phủ còn một người canh lục phòng. Đối tượng chịu nguy hiểm nhiều nhất ngoại trừ Anh Tân còn có Nghiêm Thừa Chí. Sư gia không biết điều này lại dám tát tay một trong Đại Tứ Hỷ được cưng chiều nhất Việt quốc. Cháu gái của Thành Gia và thái thượng hoàng mà cũng có người ức hiếp được sao.

Anh Tân thở dài một tiếng, bàn tay siết chặt bảo kiếm đang cầm. Hắn đã đứng yên trên mái ngói lục phòng từ chiều đến giờ vẫn không mệt mỏi. Ngoại trừ gió đêm lạnh lẽo thổi mạnh khiến vạt áo hắn bay phất phơ, thì toàn bộ cơ thể đều lặng im bất động cứ như con sư tử đá kiên trì với nhiệm vụ.

Cuối cùng, tín hiệu cầu cứu cũng bùng nổ trên bầu trời. Người trấn giữ đông môn đã phát pháo sáng của mình lên, những thủ vệ ở tây, nam, bắc liền kéo đến chi viện. “Quả thật, đoán không sai, bọn họ chưa bao giờ bỏ qua cho ai đắc tội mình.”

Một chiếc bóng lao vun vút về phía thư phòng mà Thừa Chí đang ngụ. Anh Tân liền nhún chân, phi khỏi nóc nhà, chặn ngay lối tiến công của địch. Keng một tiếng, kiếm của hắn rung lên khi chạm vào vũ trang của người đó. Gương mặt Hoài Niệm vô cùng hoảng loạn, chứ không mang nét hung ác như lúc chiều. Nàng thu tay lại, không có vẻ gì muốn đoạt mạng hắn như trước. Hoài Niệm chỉ tay về đông môn, giọng khản trương ra lệnh.

-Cẩn lại. Anh Tân ngược mắt nhìn đám đánh nhau hỗn loạn từ đằng xa. Ánh kiếm chớp loé sáng ngời cùng thân thủ người bay qua phóng lại. Bốn đặc vụ của Nội xưởng đang chạm trán với kẻ khác. Hắn lại nhìn Hoài Niệm để đoán thử xem ý định của nàng là gì.

-Mau cẩn lại. Nàng lặp lại mệnh lệnh của mình thêm lần nữa. Anh Tân nhận ra rằng nàng không có chủ đích tấn công nha môn đêm nay. Kẻ đang giao chiến kia mới là người nguy hiểm nhất. Hoài Niệm thừa cơ chạy tới đây trước, không có ý gì khác hơn bảo vệ Nghiêm Thừa Chí. Hắn thở dài tự hỏi. “Lại là vị nào của họ Thành đến gây sự nữa đây?”

Hai người tách nhau ra, một người hướng đông, một người hướng tây. Anh Tân tham gia vào trận chiến cản địch, còn Hoài Niệm tức tốc mang người đi trốn. Nàng đoán không sai, Thừa Chí vẫn theo thói quen chằm đèn làm việc ở thư phòng. Lúc Hoài Niệm xông vào, hắn đang cầm mảnh giấy nhỏ, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

-Niệm nhi. - Thừa Chí kinh ngạc kêu lên.

-Mau trốn. - Nàng tức tốc chạy tới nắm tay hắn.

-Khoan đã, có chuyện gì? Niệm nhi ...Không để hắn nói nhiều, Hoài Niệm đã kéo tay hắn khoát qua vai mình. Nàng ôm thắt lưng của Thừa Chí, vận kinh công để ly khai khỏi nơi sắp trở thành hiện trường án mạng. Thấy nét vội vã khẩn trương của nàng, hắn cũng đoán ra có chuyện chẳng lành rồi. Nàng không làm mặt lạnh, cũng không tỏ ra giận dữ như phỏng đoán. Hoài Niệm chỉ có vẻ cuống cuống, bấn loạn, hơi lo âu.

“Cũng may là vẫn kịp gặp nàng.” Hắn tự nhủ thầm trong lòng. Thừa Chí siết chặt mảnh giấy nhỏ trong tay, không dám quăng đi bất bực chỗ nào. Chuyện xảy ra nhanh tới mức hắn chẳng thể nào đoán trước được.

Hoài Niệm mang hấn đến chuồng ngựa, chọn lấy một con có bộ dáng khoẻ mạnh nhất. Cả hai người lên yên, tức tốc phi khỏi thành như có thiên quân vạn mã đang truy đuổi phía sau.

Hấn không hỏi nàng vì sao lại đến, vì sao lại vội vã như vậy. Thừa Chí điều khiển ngựa phóng thẳng ra khỏi phạm vi Tiết Châu, chạy lướt nhanh qua đồng cỏ bạt ngàn. Hấn không ngờ trước khi đi vẫn có thể được nàng tiễn một đoạn như thế này. Âu cũng là do trời định sẵn, hai người thật sự có nợ duyên.

Hoài Niệm ngồi phía trước lo lắng quan sát khắp bốn phía. Nàng chỉ biết phải chạy xa đại ca, chứ không rõ phải chạy đi đâu mới được. Thừa Chí cứ như vậy thúc ngựa đi hết tốc độ như không muốn ngừng nghỉ. Hoài Niệm chợt có cảm giác thật lạ kỳ xao xuyến trong lòng. Chẳng phải cái cảnh này gọi là hai người cùng bỏ trốn sao? Nàng từng nghe kể lại, nhưng không ngờ cảm giác lại tuyệt vời đến thế.

Trong đêm tối, thốt ngựa cứ ào ào lướt đi như cơn gió. Cảnh vật lao vun vút về sau, cỏ lau rạp xuống hai bên đường. Bầu trời cao vời vợi muôn ngàn vì sao lấp lánh. Vẻ lung linh tráng lệ của đêm đen càng tô thêm sự lãng mạn cho cuộc trốn chạy của hai người.

Nàng đột nhiên nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm của người phía sau truyền tới. Gió lạnh vẫn vút vút quất vào mặt nhưng Hoài Niệm không hề thấy khó chịu. Phải chăng đây chính là hạnh phúc, là thứ gọi là tình yêu? Đến không báo trước, đột ngột và gây hoang mang như vậy. Nàng không hề chuẩn bị sẽ có người bỗng nhiên trở nên quan trọng đến thế. Nàng không hề biết rằng mình sẽ vì hấn mà làm những điều điên cuồng bất ngờ.

Dù hấn có làm nàng giận nhưng không sao ghét được. Dù hấn có bao phen đuổi nàng, Hoài Niệm vẫn muốn ở lại bên người. Chỉ vì một câu nói của Thừa Chí nàng sẵn sàng phá vỡ hết tất cả những nguyên tắc của bản thân. Vì hấn, nàng có thể sẵn sàng chống lại cả thế giới. Thì ra đây gọi là yêu, là sức mạnh khiến người ta có thể làm được mọi thứ.

Và cũng là thứ khiến cho con người điên cuồng vứt bỏ cả bản thân.

^ ^

Khi đến một vùng bình nguyên rộng lớn tràn ngập lau sậy, Thừa Chí kèm cương ngựa lại, nhìn ngó xung quanh.

“Nơi cần đến cũng phải đến rồi.”

Hấn leo xuống ngựa trước, rồi cứ như vậy đứng im nhìn Hoài Niệm không chớp mắt. Nàng cảm thấy ngại ngùng, tim đập mạnh liên hồi không sao ngăn được. Đêm tối hoang vu nơi đồng không mông quạnh làm người ta cảm thấy thật kỳ cục. Chưa bao giờ Hoài Niệm nghĩ sẽ bấn loạn chỉ vì ánh mắt của một ai. Nàng quay đi, trốn tránh cái nhìn nồng nàn đượm tình.

Đột nhiên bàn tay khê khàng giơ lên, chặn chừ một chút, mới áp nhẹ lên má nàng. Vết tay năm ngón vẫn còn đỏ ửng trên làn da trắng muốt. Thừa Chí hồi hận cực độ, chỉ vì quá tức giận mà ra tay không kiềm chế. Giọng hấn hoà trong cơn gió nghe thăm thẳm xa xăm nhưng vô cùng ấm nồng.

-Xin lỗi nàng. Hoài Niệm quay lại, nhìn thấy gương mặt đau buồn của hấn thì giật mình lo lắng. Chỉ cần một câu xin lỗi này, nàng có thể tha thứ hết cho Thừa Chí những lỗi lầm trước đó rồi.

-Thừa Chí ...Nàng dự định nói gì đó nhưng cảm thấy huyết ngữ bị người ta đập mạnh. Với tốc độ nhanh nhất, hấn rời tay khỏi má nàng mà chuyển sang điểm huyết sau gáy. Hoài Niệm cảm thấy bóng tối chợt ủa tới, người mệt mỏi gục xuống. Trong tai chỉ còn vang lên một tiếng nói xa xăm từ trong cõi hư vô nào đó. Vang vọng và bi ai.

-Tên ta không phải là Thừa Chí. Ta là Lưu Quang ...Nhưng chưa kịp nghe hết câu, nàng đã bất tri bất giác ngã lăn ra.

Hấn nhanh tay đỡ lấy thân thể của nàng, tham lam hít lấy mùi hoa lan u nhã trên mái tóc nàng. Cơ thể nhỏ bé, mềm mại ấy khiến hấn không nỡ buông ra. Hấn cứ cố gắng níu kéo giây phút này, lâu chừng nào tốt chừng nấy.

Phải chi hấn thật sự tên là Nghiêm Thừa Chí. Phải chi hấn chỉ là một tên thư sinh vô dụng, một gã sư gia quên của cái tỉnh lẻ như thế này. Nhưng hấn sinh ra đời lại phải mang lấy cái họ Lưu Quang đáng nguyên

rửa, lại bị bắt gánh một trách nhiệm nặng nề mà dù không cam tâm cũng chẳng thể vứt đi.

Thành Hoài Niệm, nàng là con gái của những kẻ đối địch. Định mệnh của hai gia tộc, mối thù của đời trước sao lại đổ lên đầu họ thế này. Nhất định đây là phần duyên nợ của họ. Nhưng chữ nợ lại nặng khôn cùng, đến mức duyên tao ngộ cũng chẳng giúp ích được gì.

Hắn chỉnh sửa vị trí Hoài Niệm nằm lại trên lưng ngựa. Bàn tay khẽ vén tóc nàng lên, ánh mắt lưu luyến ngắm nhìn khuôn mặt yêu kiều kia lần cuối. Hoài Niệm là một cô gái thiện lương, hắn không thể tiếp tục lợi dụng nàng nữa. Thừa Chí đưa tay vỗ mông ngựa một phát, con vật của nha môn quen đường cũ lững thững đi về. Hắn lặng im nhìn bóng người càng lúc càng xa khuất. Chia tay lần này, họ vĩnh viễn sẽ không thể gặp nhau.

Trong im lặng, những người áo đen lặng thầm nhảy khỏi bụi rậm. Họ quỳ phục trước mặt hắn, chấp tay cung kính hành lễ.

-Công tử, bọn thuộc hạ đã có mặt rồi. Hắn rời mắt khỏi hình bóng người đã khuất sau màn đêm phía cuối con đường. Thừa Chí quyết liệt quay đi, giọng nói đột nhiên biến thành âm lãnh vô tình.

-Chúng ta đi thôi.

31. Chương 31: Truy Tung

Nhã Muội bị giam giữ nơi đây không biết ngày, không biết tháng. Đã bao nhiêu lâu cứ ở mãi trong phòng, nửa bước cũng không được đi ra ngoài. Tuy chẳng phải lao phòng hôi hám đầy chuột bọ, nhưng bị nhốt trong chiếc lồng ải tận đỉnh non như thế này thì càng đau khổ hơn.

Đau khổ khi cánh cửa mở toan có thể nhìn ra bầu trời cao vời vợi, vách đá dựng đứng như bức tường, mây ở dưới chân phủ kín không thấy mặt đất đâu. Hễ có hy vọng thì người ta mới thất vọng. Nhìn thấy bầu trời lồng lộng, nàng chỉ muốn hoá thân thành chim cất cánh bay đi. Đó chính là nỗi đau khi nàng tuyệt vọng biết con người không thể mọc cánh được. Đối với tự do trước mắt ngày ngày chỉ càng gặm nát trái tim nàng thêm.

Nhã Muội biết nhị tỷ Chân Duyên của nàng cũng đang bị giam giữ gần đó. Kể từ ngày đầu tiên, họ có trao đổi một chút thông tin, thì nhị tỷ đã bị lôi đi đến nơi khác. Không biết đám Lưu Gia phái này có âm mưu gì, chỉ nhốt họ trong phòng, cho ăn đầy đủ mà không có yêu sách khác.

Chỉ tức hận là Nhã Muội biết kẻ ẩn nấp ở Tiệt Châu đang có ý đồ xấu xa, nhưng bây giờ nàng lại không thể báo ọi người biết để mà cẩn thận đề phòng hắn.

Đột nhiên, từ đằng xa bóng chim ưng xoải cánh ung dung lao tới. Vị vua của bầu trời chẳng hiểu sao lại bạo dạng đến đậu bên cửa sổ phòng của nàng. Chiếc mỏ oai vệ ngoác ra kêu lên từng tiếng. Nhã Muội rục rịch đến gần, không hiểu ý định của con chim này là gì.

“Một con chim đưa thư?” Nhã Muội giật mình đánh thót một cái. Là chim đưa thư của Lưu Gia phái đi lạc đến phòng nàng sao?

Con chim lại ngoác miệng ra kêu quác lên nhắc nhở. Nhã Muội e dè gỡ lấy thư trên chân nó, cẩn thận đề phòng nếu đột nhiên nó quay qua tấn công mình.

Hoàn toàn bình yên.

Nhã Muội hào hứng, như vừa hoàn thành xong một kỳ công cỡ lớn. Nàng vạch vôi bức thư ra, kinh ngạc nhìn những dòng chữ kia.

“Lâm tiểu thư, không muốn chết thì mau ghi lại chỗ mình đang ở.”

Ở bên dưới vẽ hình chiếc quạt, cùng chữ Kim viết theo dạng dấu triện. Không phải thư của bọn Lưu Gia phái mà là thư tìm đích danh nàng. Nhã Muội bản thân nhìn trân trân tờ giấy, không thể tin vào mắt mình

nữa. Con chim lại kêu quang quác, hai cánh bung ra xếp vào đầy vẻ nôn nóng. Nó đang hối nàng mau trả lời thư, để nó kịp trở về cho buổi ăn chiều.

Dù sao nàng cũng đang bị nhốt trong tay phản tặc không rõ sống chết thế nào, giờ phút này Nhã Muội còn có gì để mà e với ngại. Nàng lật phía sau tờ giấy, cắn tay mình lấy máu để viết thư trả lời.

“Trong tay Lưu Gia phái, bị nhốt trên đỉnh Thất sơn. Mau đến nha môn Tiết Châu báo rằng Nghiêm sư gia là nội gián.”

Sau đó, Nhã muội hăm hở cuộn bức thư lại, nhét vào ống tre trên chân con vật. Nó quác lên một tiếng chần chờ, rồi cứ mãi nhìn nàng chăm chăm. Nhã Muội cũng nghiêng đầu nhìn nó đầy thắc mắc. Nãy giờ nó nôn nóng hối nàng trả lời, bây giờ có thư rồi sao chẳng chịu rời đi.

Thế rồi Nhã Muội ồ lên một tiếng, đi đến bàn ngắt miếng bánh bao đưa cho chim ưng. Rõ là chủ tớ rất một lũ keo kiệt, nhờ chuyển thư thì phải trả tiền công. Con chim ưng nhìn nàng, sau đó lại nhìn miếng bánh bao cứng ngắt khô queo. Nó quác lên một tiếng thất vọng rồi quay đầu bay đi mất.

Nhã Muội đứng chết trân bên khung cửa sổ. Con chim vừa rồi, nó đang kinh bỉ nàng mặt rệp không có đồ ăn ngon. “Kim Thành à Kim Thành, chủ tớ các người đều đáng ghét như nhau cả.” Khi gặp lại, nàng nhất định phải cùng y đại chiến ba trăm hiệp mới bỏ cơn tức này.

^ ^
—

Trong lòng Nhã Muội lấp lánh hy vọng, mỗi ngày cứ nhấp nhúm chờ tin phương xa. Quả nhiên, hai ngày sau, con chim cũ lại bay đến mang thư hồi âm cho nàng.

“Ghé thăm quá, không có gì viết sao lại dùng máu. Thất sơn bảy đỉnh, nhưng là ở đỉnh nào?”

Lại là khinh bỉ nàng sao? “Tiểu thư đây đang bị nhốt đó, người có hiểu không? Mỗi ngày có bánh bao ăn là mừng lắm, người còn đòi ta phải có văn phòng tứ bửu ư.” Nàng giận dùm dùm, ngó lại căn phòng đơn giản của mình, cuối cùng lại tập trung ở chiếc lò than sưởi ấm. Trên đỉnh núi đầy sương giá mây mù, ban đêm thường trở lạnh không người nào chịu thấu. Chính vì vậy dù là tù nhân cũng có chế độ được cấp lò than. Nhã Muội khều than trong lò ra, thổi nguội rồi dùng đó để viết thư.

“Mây mù che kín, không biết đỉnh nào. Người có báo cho nha môn chưa? Nghiêm Thừa Chí là gian tế của Lưu Gia phái.”

Xong việc, rồi lại xếp thư bỏ vào chân con chim. Lần này nàng lại bẻ bánh bao, mang cho nó phần nhân có thịt. Chim ưng vốn là loài ăn thịt, nhìn thấy mồi ngon liền không khách sáo mổ hết trơn. Xong phần, nó lại dùng đôi mắt bén ngót nhìn nàng chờ đợi. Nhã Muội trừng mắt với con chim, bộ dạng hung dữ đe dọa.

-Không được, phần còn lại của ta. Nghe thế, chim ưng mới chịu quay đầu cất cánh. Thật là súc vật không nên thân, được dâng chân lên đẳng đầu.

^ ^
—

Kỳ Hưng đứng giữa vùng đất thoảng vắng bạt ngàn cây cỏ. Y đang lặng im kiên nhẫn chờ đợi. Nhìn thấy bóng chim ưng nổi bật giữa trời, y liền duỗi tay ra để sẵn. Kim Tiền chính là con sủng vật yêu quý nhất của Kỳ Hưng. Con chim thông minh, có linh tánh và năng lực bay xa, nhanh nhất. Nó vừa nhận ra chủ nhân liền hạ cánh đáp xuống, cái đầu ngẩng cao, kiêu hãnh giơ một chân ra khoe chiến tích của mình.

Trên chân chim ưng có mang theo bức thư trả lời của Nhã Muội. Đúng như Kỳ Hưng dự đoán, nàng chẳng giúp ích được gì hơn nữa rồi. Nghiêm Thừa Chí ngay trong đêm bọn họ nháo loạn nha môn đã bỏ chạy đi mất. Hoài Niệm được phát hiện nằm mê mang trên lưng ngựa, sau khi tỉnh lại thì đóng cửa nhốt mình không muốn gặp ai.

Ngày hôm sau, người của Nghiêm gia cũng vừa vội chạy đến tìm người. Sau khi hỏi thăm qua lại, phát hiện kẻ ở nha môn hoàn toàn là giả mạo. Mượn tên tuổi người ta, chắc hẳn đã yên tâm vì bản chính đã không còn trên trần thế. Nghiêm gia không tìm ra người thân, khóc loạn một hồi, cũng phải buồn bực bỏ về quê.

Cho đến bây giờ, Thính Phong các lãn Nội xưởng cũng chẳng hiểu tên Thừa Chí giả mạo đến nha môn Tiết Châu để làm gì. Lương Anh Tân đen hết cả mặt, vì kẻ mà hắn cần truy bắt thì ra ở bên cạnh lâu như vậy.

Hoài Niệm là người duy nhất tỏ ra thân thiết nhất với tên sư gia giả mạo. Bọn họ không ngại cơn giận dữ của nàng, phá cửa xông vào phòng, quyết hỏi cho được manh mối về kẻ đáng nghi.

Lần đầu tiên, Kỳ Hưng chứng kiến đứa cháu ngọc khiết bằng tâm của mình oà khóc. Nàng nước nứa đau lòng nói ra được hai chữ “Lưu Quang”. Đó là họ của hoàng đế cự triều đã bị nhà họ Hàn lật đổ. Đại biểu rằng hần có thân phận thuộc nhóm cầm đầu Lưu Gia phái. Chữ Lưu Quang chỉ dành cho trực hệ hoàng tộc. Nếu là thời xưa, hần không mang danh hoàng tử thì cũng là vương gia. Thì ra đây là lý do mà ngay cả Hoài Niệm vô tâm cũng phải đau hổ khóc than. Nàng đã động lòng với kẻ thù nguy hiểm nhất.

^ _ ^

Người của Thính Phong và Nội xưởng đều đã kéo nhau chạy đất vùng Thất sơn. Lần này có dính đến phản tặc, nên Kỳ Hưng không ngần ngại cung cấp thông tin, hợp tác với chính quyền. Vùng đất hoang vu, rậm rạp thế này có diện tích rộng gấp ba lần Tiết Châu, muốn âm thầm tìm kiếm, không dể thảo kinh xà thì càng mất thời gian hơn gấp bội. Theo tin tức mà Lâm Nhã Muội cung cấp, bọn chúng còn giam giữ công chúa Chân Duyên của đương triều. Mọi người không thể vọng động làm nguy hại đến con tin quan trọng được.

Lần này Kỳ Hưng xuất mã, đích thân dẫn mật sứ tìm kiếm. Đầu dây mối nhợ có lẽ cũng vì lòng ích kỷ của hần đã thả ác tặc bắt Nhã Muội đi ngày đó, nếu không cũng sẽ chẳng kéo theo sự kiện Đại Tứ Hỷ mò tới Tiết Châu, khiến mọi việc càng lúc càng xấu. Đứa cháu Hoài Niệm quý báu của y mà khóc thì không thể là chuyện bình thường được nữa. Phen này Kỳ Hưng quyết tâm nhổ bật gốc Lưu Gia phái, đem tên giả mạo kia bầm thành vạn đoạn để rửa hận cho Hoài Niệm.

“Dám làm tổn thương tấm lòng của thiếu nữ, là tội ác kinh khủng không thể thứ tha.”

32. Chương 32: Trêu Đùa Lòng Người

Sự việc trọng đại xảy đến, khiến triều đình đổ thêm không ít người đến vùng Thất Sơn. Họ đã đụng vài trận lẻ tẻ với những đồn tiêu canh giữ của bọn phản loạn. Tuy đã khoanh vùng chỗ căn cứ của Lưu Gia phái, nhưng vẫn chưa dám xông vào. Hai con tin quan trọng vẫn còn chưa được cứu thoát ra được.

Nhã Muội mỗi ngày tin qua tin lại với Kỳ Hưng, biết được rằng y đã tiến đến rất sát đến chỗ mình. Tuy lời lẽ trong thư khiến nàng bực dọc, nhưng cũng ngày càng mong nhớ. Y là kẻ duy nhất trên đời đối với nàng chẳng có tình cảm gì cả. Kỳ Hưng không để tâm đến dung mạo nàng, lại càng không đếm xỉa đến bốn mạng trấn gia cầu an của nàng. Người có bản lĩnh cái đến bất phân thắng bại với Nhã Muội, cũng chỉ có mình y.

Có lẽ do bị giam lâu ngày nên nàng giống cánh đồng khô khát nước, cứ tự động cho rằng Kỳ Hưng là bạn tâm giao tri kỷ duy nhất trên đời. Việc mỗi ngày mà nàng làm, cũng chỉ có ăn, ngủ và trông chờ tin. Mấy ngày trước, trong nội bộ Lưu Gia phái dường như đã xảy ra sự kiện gì trọng đại lắm. Nhã Muội núp trong phòng, nghe được hô hoán, đánh nhau rõ to.

Tuy rất muốn viết thư báo lại cho Kỳ Hưng, nhưng con chim tham ăn kia không thấy ghé. Đã bốn ngày liên tục, việc trao đổi tin tức hai bên bị gián đoạn rồi. Nhã Muội có một thói quen mới, chính là ngồi ngay cửa, rình hai tên cai ngục nói chuyện. Ôn trời phù hộ, hai tên này chắc là bà tám và ông chín đầu thai.

Nhờ có đám nhiều chuyện, nàng ít nhất cũng nắm được vài phần tin tức. Chỗ biệt giam này, chắc chắn là tổng đàn của Lưu Gia phái không sai. Tuy nhiên, tổng đàn chỉ có một số nhân lực làm việc trông coi lật vật, còn những vị quan trọng trong tổ chức, đa phần đều bôn ba bên ngoài hết rồi.

Ở Việt quốc, khắp đại giang nam bắc đều có chân rết của Lưu Gia phái. Những người mù quáng tin vào cự triều, không có mấy vạn cũng đến vài ngàn người. Trong số đó, ly khai với triều đình, trực tiếp làm thảo khấu cũng có; giả vờ thần phục, âm thầm đấu tranh cũng có.

Năm Khai Nguyên thứ bảy, sự kiện kết thúc chiến loạn ‘Tam vương ngũ sứ’ là Lưu Quang Hồng Cảnh bị Quách tướng quân bêu đầu tại bờ sông Hàn. “Kiến hàn tất vong” đã trở thành quẻ bói hung sát nổi tiếng trong sách Giải Dịch. Tuy hoàng tộc họ Lưu đa phần đều đã bị diệt trong chiến tranh, một số khác đã bị lưu đầy biệt xứ, nhưng kẻ thừa kế nguy hiểm nhất, thái tử Lưu Quang Cảnh Hào lại thành công đào thoát.

Cảnh Hào tuy thua nhưng bất phục, vẫn kiên trì thành lập Lưu Gia phái, muốn phá hoại, lật đổ triều đình họ Hàn. Bây giờ không ai rõ hiện thái tử Cảnh Hào đang ở phương nào. Những người thấp kém như bọn lính canh cũng chỉ biết người đứng đầu Lưu Gia phái hiện nay chính là hậu duệ của Cảnh Hào, Lưu Quang Trường Thanh.

Ngoại trừ được Cảnh Hào chỉ định là kẻ thừa kế của mình, không ai rõ xuất thân cũng như diện mạo của Trường Thanh. Bị truy đuổi gắt gao mấy chục năm như vậy, mà Cảnh Hào cũng có thể sống tốt, chứng tỏ trình độ lẩn trốn cũng như tính cảnh giác của lão tốt chừng nào. Ngay cả việc người thừa kế của lão được sinh ra lúc nào, nuôi lớn ở đâu, cũng là điều tuyệt đối bí mật. Chỉ biết được rằng khi Trường Thanh xuất hiện thì đã có hình dạng mặt nạ bạc, áo choàng lông thú như bây giờ.

Hai năm nay, tên Lưu Gia mới này không ngừng bành trướng thế lực, xây dựng lực lượng. Thậm chí y còn phô trương hơn thời kỳ Cảnh Hào ngày xưa, rầm rộ chiêu mộ nghĩa sĩ, mạo hiểm thành lập số lượng lớn căn cứ mới, di thuyết phục các cự sĩ đầu nậu Lưu Gia ...

Tổ chức bí mật ở Thất sơn là quân chủ lực, thảo khấu ở Đào Viên là quân tinh luyện. Tuy mấy ngày trước Đào Viên từng bị truy quét qua, nhưng nhờ tin mật báo, đã thành công di dời phần lớn nhân lực về Thất sơn. Thành công của việc này, phần lớn đều nhờ tin tức từ vị cán bộ cao cấp đang ẩn mình ở Tiết Châu. Tuy thân là Lưu Gia phái, nhưng vẫn có thể thâm nhập vào quan phủ làm việc, cũng đủ thấy đây là một người không hề tầm thường.

Lại nghe nói Lưu Quang Trường Thanh vừa trở về Cẩm sơn. Tuy nơi đây là tổng đàn của y, nhưng Trường Thanh chưa bao giờ đến nhiều lần như tháng này. Thông thường, mỗi năm Trường Thanh chỉ ghé qua Cẩm sơn độ ba bốn lần. Nhưng thời gian gần đây, chỉ cách có mấy ngày, y đã đi về Cẩm sơn tổng cộng ba lần, khi nào cũng mang theo tù binh đặc biệt.

Trước mắt, dường như y còn dự định cư ngụ ở đây dài lâu, không có ý định rời đi nữa. Không biết Lưu Gia có mưu mô gì, nhưng xem chừng có sự kiện lớn sắp xảy ra.

Nhã Muội nghe lỏm được mỗi thứ một chút, ráp đầu, ráp đuôi lại cũng đoán được chủ mưu mọi việc đang ở Cẩm sơn. Đại quân cứu viện đang âm thầm tiếp cận, phen này công việc giải cứu xem ra càng hung hiểm hơn nhiều. Tuy nhiên, việc may mắn hơn là lãnh tụ cao cấp của loạn đảng cũng có mặt. Phen này tung lưới tóm gọn một mẻ, chặt ngay đầu rắn, thì Lưu Gia phái có còn là cái thá gì.

Có tiếng chim mổ mổ vào khung cửa thật đúng lúc. Nhã Muội hứng chí chạy ra, nôn nóng muốn báo tin này cho Kỳ Hưng. Sống được gần hai mươi năm, lần đầu tiên nàng có cảm giác thành tựu đến như vậy.

^ _ ^

Lưu Quang Trường Thanh nâng tách trà, uống vào dòng nước ấm áp, thơm lừng mùi thảo dược. Y luôn ghét đỉnh núi này vì cái không khí lạnh lẽo thê lương. Lần nào đến, y cũng bị phong hàn nhập thân khiến bản thân bị bệnh. Sức khoẻ vốn không tốt, nên chỉ cần một cơn gió thoáng qua cũng có thể hạ gục y.

Tiếng la hét trong phòng thẩm vấn vẫn chưa kết thúc. Phía sau song sắt là cảnh rút móng lột da dầm máu ghê rợn. Người bị trói trên cột là lão già lúc trước từng được gọi là ngự y trong Lưu Gia phái. Thì ra từ lâu lão đã là phản bội tổ chức, bí mật liên lạc với kẻ khác ở bên ngoài.

-Nói, lão đã đưa đi những tin tức gì? - Tên cai ngục cũng là người chấp hình lớn tiếng hỏi. Mấy hôm trước, họ đã bắt được lão già đó phóng bồ câu đi. Thì ra để kéo dài thời gian, lão đã không ngần ngại phản rằng Chân Duyên có thai để Trường Thanh nao núng, chùn tay. Bây giờ y mới nhớ, làm gì có chuyện bị đập vào bụng như thế, sau một đêm ngủ dậy, mẩu tử đều bình an cho được. Lừa gạt y đến mức này, có phải là quá xem thường cái tên Lưu Gia rồi không. Muốn bức cung chỉ là một phần trong dự tính. Thật sự trong lòng y, chỉ muốn trừng phạt lão vì tội dám lừa gạt mình.

-Đồng đảng bên ngoài của lão là ai? Sau một câu hỏi, lại là một miếng sắt nóng bỏng rẫy bị ấn vào da thịt. Tiếng chày xèo xèo, mùi khét nồng nặc vô cùng kinh khủng bốc lên. Trường Thanh lấy tay che mũi, không chịu nổi không khí ngột ngạt nơi đây nữa. Y họ khụ vài tiếng, rồi đứng dậy bỏ đi.

“Xem tra tấn người chẳng có gì là thích thú cả.”

Y phẩy tay ra lệnh cho bọn hộ vệ cách xa mình ra. Thỉnh thoảng y muốn ở một mình, muốn được im lặng nghĩ suy. Đường phục quốc sao mà xa xôi mờ mịt như thế này. Trường Thanh cảm thấy tuyệt vọng hơn về tương lai phía trước của bọn họ. So với cơ ngơi càng lúc càng vững như bàn thạch của đế chế họ Hàn, những người của Lưu Gia phái đang ngày càng rơi rụng nhiều hơn.

“Liệu đại sự có thành không?” Y chưa bao giờ hoài nghi hơn lúc này. Lại ho một tiếng, lấy khăn chạm lên môi thì liền thấy máu.

Tương lai là thứ xa xỉ nhất mà Trường Thanh từng biết tới. Sinh mạng của y đã gần đến mức này, thì sao dám đông dài, mong được thấy tương lai xa xôi. Trong lúc miên man suy nghĩ, chân lại vô thức đi về phía giam giữ con tin. Y lật khe quan sát lên, ngắm nhìn nữ nhân trong phòng.

Ngày đó bị ngự y lừa không chỉ Trường Thanh mà còn có Chân Duyên nữa. Nàng thật sự đang tin mình đó thai, ngày nào cũng hát ca vui mừng. Dù đang bị giam giữ, nhưng nàng dường như không tỏ ra lo lắng bị quan gì cả. Hằng ngày cố ăn thật nhiều, nghỉ ngơi đúng giờ, sống thật vui vẻ thoải mái. Chân Duyên thậm chí còn yêu sách để có kim chỉ và vải vóc. Nàng đang thêu hoa, chuẩn bị may quần áo trẻ con.

Y ngắm nhìn nàng ngâm nga khe khẽ khi luồn từng sợi chỉ. Thỉnh thoảng nàng nghĩ đến điều gì vui, liền nhoẻn miệng cười ngọt ngào. Từ nhân hưởng thụ như vậy, cũng là lần đầu tiên y mới thấy. Trường Thanh cũng lười không muốn báo rằng nàng vốn không có thai.

“Đồ ngu ngốc, bản thân mình còn không tự biết rõ.” Y thầm mắng, nhưng khoé miệng lại bất chợt cong lên mỉm cười. “Vẫn là ngây thơ không hiểu chuyện đời.”

Nhìn nàng hồi lâu, y vẫn kiên trì không muốn rời đi. Càng ngắm dung mạo nàng bên ánh đèn, lại càng say mê hơn nữa. Dung mạo tuyệt trần đến hoa nhường nguyệt thẹn. Làn da trắng ngần như sứ, đôi môi không tô chút gì mà đỏ hồng đầy bí ẩn. Sắc đẹp ấy, vẻ tuyệt mỹ ấy dù không phấn son, trang sức vẫn vô cùng rạng rỡ. Như một vị nữ thần tôn quý, thế gian này không ai có thể sánh bằng.

Bàn tay y thêm khát bầu lên bức vách, chỉ cách có mấy bước chân là y đã có thể chạm đến nàng rồi. Cơn nóng bừng từ bên trong trào ra như ngọn lửa. Kể cả cái không khí băng lạnh của đỉnh núi cũng không thể khiến y bình tĩnh lại. Chỉ nhìn nàng thôi, cũng đủ làm y càng si mê hơn.

“Công chúa, vì sao nàng lại là công chúa?”

Y bực bội nắm tay thành nắm, ngàn vạn lần tự hỏi một sự thật vô cùng hiển nhiên. Cũng giống như tại sao y sinh ra lại mang họ Lưu Quang vậy. Tất cả đều là thiên ý muốn trêu đùa lòng người.

33. Chương 33: Tiến Về Thất Sơn

Một vị công tử bạch y tao nhã, tay cầm chiết phiến xuất hiện ngoài cửa. Hoài Việt quen mắt, nhướng mày lên, coi như là chào hỏi Bích Tuyền. Mọi người kéo nhau đi Thất sơn hết rồi, nhiệm vụ của hắn chỉ là ở Tiết Châu canh nhà. Thật ra Thính Phong các ở Tiết Châu trước giờ cũng đâu cần một tên lính gác như hắn. Nhưng tình hình hiện nay đặc biệt nghiêm trọng, nên mới cần đến Cô Tinh Độc Bộ, đệ nhất kiếm sĩ Thành Hoài Việt trấn môn.

Chỉ bảo tiểu thư của nhà họ Thành vẫn một mực trốn trong phòng không biết làm gì. Hắn đoán có khi nàng đang khóc lóc, đôi lúc thiên về giả thuyết nàng đang chế cực độc, đặc biệt để trả thù. Đạo này Hoài Niệm im ắng hẳn, lẽ nào đang dùng tà thuật trừ yểm người ta?

-Việt ca! - Bích Tuyền vui vẻ chạy lại cười toe toét với hắn.

-Huynh đã nói với đệ rồi, chủ ý đó huynh không chấp nhận. Hoàng Bích Tuyền là tỷ muội kim lang kết bái với Hoài Niệm từ lúc tóc còn búi trái đào. Hai nhà lại thân thiết đến vậy, nên Bích Tuyền cũng quen thuộc với Hoài Việt. Lúc nhỏ, thấy tiểu nữ vận nam trang, hắn đã một phen kinh ngạc. Nhưng khi Hoài Việt vạch trần nàng, Bích Tuyền liền trở mặt, đánh hắn một trận.

Hoài Việt là do phụ thân đệ nhất sát thủ của mình đích thân truyền thụ võ công, hắn lại lớn hơn Bích Tuyền đến bốn tuổi, năng lực vượt xa nàng. Sở dĩ ngày đó cam bái hạ phong, chỉ vì hắn một mực nhường nhịn. Thành Hoài Việt gan lớn hơn trời, việc gì cũng có thể làm, duy chỉ có đánh tiểu muội là không thể ra tay.

Vì từng bị hạ ngục, nên hẳn buộc phải phục tùng lời người thắng cuộc. Sau này vĩnh viễn không được gọi nàng là nữ nhi, xưng hô cũng chỉ dùng cấp bậc huynh đệ thôi.

-Ồ đó đang rần rần rộ rộ, náo nhiệt như vậy mà huynh cũng có thể bỏ qua sao? - Bích Tuyền thừa biết hẳn là người ham vui như thế nào. Hoài Việt lùi lại, đốc kiếm giờ lên, ngăn cản ngũ trảo của Bích Tuyền đang nhào đến chỗ mình.

-Hoàng công tử, thỉnh tự trọng. Hành vi của đệ đạo này bắt đầu ẻo lả giống nương nương kang thật rồi. Mau chỉnh đốn lại bản thân đi.

-Nói cái gì ... muội chính là nữ nhi. - Bích Tuyền bực bội hạ tay xuống, chiêu không nhéo của nàng thật sự thất bại.

-Ài ... cái Tiết Châu này là chỗ quỷ gì vậy? Tiểu muội ta từ cục đá biến thành đa sầu đa cảm. Đệ đệ ta từ phong lưu công tử, bây giờ lại muốn khôi phục thân phận nữ nhi. Hẳn biết rằng càng giả điên, thì đối phương sẽ càng bực bội. Bất hẩn gọi đệ đệ mười mấy năm trời, bây giờ nói một tiếng liền được trở thành muội muội thì lỗ vốn quá rồi.

Bích Tuyền vẫn theo thói quen khó bỏ, vận nam phục suốt cả ngày ấy thời gian. Trước mặt Hoài Việt bây giờ vẫn là một anh tuấn công tử, tiêu sái hào sảng, mắt phượng mày ngài, bạch y, chiết phiến. Một nam tử đẹp mắt đến hiếm thấy như thế, bảo hẳn gọi là muội muội, có phải để thế gian này chê cười rồi không.

-Việt ca, uội đi Thất sơn đi. - Nàng vẫn kiên trì với trò ỉ ôi năn nỉ của mình. Bích Tuyền bỏ quạt xuống bàn, nắm tay áo hẳn mà lắc lắc. Quái lạ, nàng từng nhìn thấy chín vị mẫu thân của mình xài chiêu với phụ thân, bách chiến bách thắng. Nhưng khi Bích Tuyền đem áp dụng, lại chưa lần nào được đắc thủ. Thật ra nàng còn thiếu yếu tố gì chưa lãnh hội được?

Đáng tiếc, không ai nguyện nói cho nàng biết, nam nhân chỉ động lòng với nữ nhi yếu đuối xinh đẹp thôi. Còn đối với nam nhân mạnh mẽ hơn mình, tiêu sái hơn mình, thì đàn ông vĩnh viễn cũng chỉ có lòng dạ sắc đá.

Vì các thành viên trong Đại Tứ Hỷ lần lượt mất tích, nên ngay khi đến Tiết Châu, Kỳ Hưng đã phân công cho Hoài Việt bảo vệ nàng. Chỉ là hẳn cảm thấy mình là một kiếm khách quang minh chính đại như vậy, lén lút giống đám mật sứ rình mò kẻ khác, thật không hay lắm. Chính vì thế Hoài Việt đã vô cùng lịch sự, mềm mỏng dỗi Bích Tuyền về Thính Phong các ở. Hoài Niệm một phòng, Bích Tuyền một phòng, càng tiện lợi để canh chừng hơn.

Hai nữ thị vệ của Bích Tuyền nghe tin ấy còn mừng hơn bất được vàng. Cam Mật và Đường Cát đã bắt đầu không thể khống chế được hành vi của tiểu thư. Có cao thủ nhất lưu như Thành Hoài Việt ở đây, bọn họ như cất được gánh nặng rồi. Cả hai hảo hảo áp giải Bích Tuyền đến Thính Phong các, vui vẻ ở trọ tại Nguyệt phòng.

-Nghe nói bên Lưu Gia phái toàn là những tên loạn đảng nguy hiểm, chỗ nào cũng có cao thủ như mây. Thập Chân Cường của bọn họ tự xưng mỗi người đều mạnh hơn cao thủ đỉnh cấp của Tụ Kiếm trang. Bích Tuyền bắt đầu ê a kể lể. Nàng biết hẳn là tên võ si, nghe được có thể gặp cao thủ, nhất định sẽ cao hứng.

-Có phô trương quá không vậy? Cao thủ đỉnh cấp của Tụ Kiếm trang, mười năm mới đào tạo ra một người. Lưu Gia phái lại võ ngực nói có mười tên võ công còn cao hơn vậy, chẳng lẽ đám đó có trên trăm tuổi rồi. - Hoài Việt dè dặt.

-Nhưng không có lửa thì làm sao có khói. Phải có căn cứ gì đó, người ta mới tự mãn được chứ.

-Chỉ là loại hoa ngôn lộng ngữ thôi. Đến khi gặp cao thủ chân chính, bọn chúng sẽ bị vạch mặt thê thảm à xem. Xem ra con mồi đã chuẩn bị sập bẫy, Bích Tuyền thăm mở cở trong bụng. Vị Hoài Việt đại ca này ưa nhất là náo nhiệt, nóng lòng nhất là tỷ võ so tài. Bảo với hẳn Thất sơn chuẩn bị có đánh nhau to, cao thủ trùng trùng, thì người này khó mà bỏ qua cho được.

Tuy nghe lời của tiểu nhân xúc xiểm, Hoài Việt cũng muốn xách kiếm chạy đi lắm. Nhưng ngặt nỗi trách nhiệm còn nặng hai vai. Bích Tuyền thì mang theo dễ rồi, nhưng còn Hoài Niệm như con ốc rút trong vỏ kia thì thế nào?

Như để trả lời cho hắn, cánh cửa phòng đóng im bao nhiêu ngày bỗng nhiên bật mở. Hoài Niệm vân đạm phong khinh lướt ra, bình thản như không.

-Lưu Gia phái. - Nàng thông báo ngắn gọn. Buồn cũng đã buồn đủ rồi, tức giận cũng đã tức giận đủ rồi. Bình tâm suy nghĩ lại, nàng càng không thể chấp nhận hành vi của Nghiêm Thừa Chí. Hoặc hẳn tên là Lưu Quang gì đó nàng cũng không quan tâm. Điều mà Hoài Niệm muốn làm, chính là đối mặt với hắn một lần nữa. Không hơi không tiếng bỏ đi, trước đó còn cả gan trộm mất trái tim của nàng. Hoài Niệm không thể hồ đồ, cứ trống rỗng như vậy mà sống được. Có gì ba mặt một lời, giải thích rõ ràng. Hành vi của hắn đến tột cùng là có để nàng trong tim không?

Vì sao lại ôn nhu nắm tay nàng, vì sao lại cười ngọt ngào gọi tên nàng, vì sao lại nhú mày ra lệnh cho nàng giống như người của hắn? Cuối cùng là vì sao lại nhìn nàng với ánh mắt yêu thương, say đắm thế kia. Cứ nhắm mắt lại, hình ảnh của Thừa Chí lại lớn vồn trong tâm trí. Giọng nói của hắn cứ mãi vang vọng trong tai nàng.

“Ta xin lỗi!” Ba chữ này, vì sao lại đau buồn tột độ đến vậy.

Chẳng phải mọi người đã phát hiện ra tổng đàn của Lưu Gia phái ở Thất sơn sao? Muốn truy ra cái tên lừa đảo họ Lưu Quang kia, biện pháp tốt nhất là nên hướng đến Thất sơn mà tìm. Bảo bối của Thành gia, đường đường Đại Tứ Hỷ, mà cũng có người dám nghịch ý sao. Cái ... cái tên đáng ghét đó. Nàng sẽ khiến cho hắn phải hối hận vì đã bỏ qua cực phẩm y nữ như mình.

Suy nghĩ riêng của Hoài Niệm, không nói ra thì không ai biết. Trước giờ nàng không thích nhiều lời, tâm tư của Hoài Niệm sớm đã trở thành bí ẩn với mọi người xung quanh.

Hoài Việt chỉ biết tiểu muội mình có tật nói lắp. Nhưng kể từ khi ba tuổi, nàng ít khi lên tiếng, nên hẳn tướng tật này đã chữa được rồi. Ai cũng cho rằng nàng trời sinh lãnh đạm, nhưng sau phen sóng gió ở Tiết Châu, mọi người mới vỡ lẽ ra, Hoài Niệm cũng có thể vì nam nhân xa lạ mà động tình.

Bằng tâm y nữ một khi bị người ta bỏ rơi thì có thể biến ra thành bộ dạng nào? Dùng đầu gối cũng biết, đó chính là ‘hận tình bạc bẽo, quyết chí trả thù’. Hoài Việt vốn cũng đã nổi sát ý ngay khi phát hiện trên má tiểu muội có dấu bật tay. Chỉ do tên khốn kia mau mắn chạy trước, nếu không hẳn đã sẵn khoai đem Thừa Chí đi xiên que. Đánh người chưa đủ, Thừa Chí còn học theo thói bạc tình phụ nghĩa, dụ dỗ con gái nhà lành, xong việc lại phải tay bỏ đi.

So với tao ngộ cao thủ, việc trả thù cho Hoài Niệm có phần quan trọng hơn. “Nghe nói bọn Lưu Quang kia tập trung hết một chỗ rồi. Phen này muốn truy sát Lưu Quang bạc tình, có lẽ nên đến Thất sơn hội họp. Dù Hoài Niệm đã chế ra ám khí tẩm độc rồi, nhưng ta vẫn muốn đâm y thêm vài nhát vào người.”

-Được, để đại ca dẫn muội đi. - Hoài Việt ngay lập tức vỗ ngực cam đoan. Hẳn phải cho cả nhiên hạ biết, động vào người họ Thành thì đừng mong có kết cục tốt. “Ta sẽ không để người có thể an ổn chết già đâu.” Hắn nghiêng răng cười thâm.

^ _ ^

Trong mật thất có người hắt xì một tiếng rõ to. Không khí ẩm lạnh nơi này, dù có ở bao nhiêu lâu hắn cũng không quen được.

-Công tử, trà nóng đây. - Sa Cát cận vệ lên tiếng. Thừa Chí đưa tay nhận trà, sau đó lại cúi đầu nhìn tấm sơ đồ đang trải trước mặt. Đây là bản đồ hoạ rõ hết địa hình của Thất Sơn. Ngoại trừ tổng đà ở Cẩm sơn, sáu ngọn núi khác cũng có căn cứ của Lưu Gia phái. Hắn lấy bút điểm thêm vài thông tin quân lực của triều đình. Thám tử hồi báo, nhân lực bên đó vẫn còn đang tăng cường thêm nữa.

Trong vòng mấy ngày tới, đụng độ lớn chắc chắn là khó tránh khỏi. Tổng đàn của Lưu Gia phái bị phát hiện, triều đình cũng sẽ không để bỏ qua cơ hội diệt sạch một mối phản tặc này.

-Tình hình con tin thế nào? - Hắn lớn giọng hỏi.

-Bẩm công tử, họ vẫn bị nhốt tại chỗ cũ. Tạm thời an ổn lắm. - Hải Khởi chấp tay, kính cẩn thưa.

-Được rồi, chậm nhất là hai ngày, chúng ta phải hành động trước đám người kia mới được.

-Công tử, gấp như vậy ... - Mộc Tần can ngăn.

-Thà mạo hiểm còn hơn chết chùng cả đám. Mọi người có muốn giải cứu huynh đệ của mình không? Tám người trong phòng đồng loạt cúi đầu im lặng. Đến giờ phút này, công tử còn hỏi bọn họ câu đó sao. Từ lộ trước mắt, ngoại trừ đại công tử, còn ai có thể cứu giúp Lưu Gia phái.

Mộc Tần nghiêng răng, hỏi hận tội độ vì sao năm xưa lại lại xuống tay. Chân của công tử bây giờ, chẳng phải là do y phế đi hay sao? Dù công tử có hận y, có muốn giết y, Mộc Tần cũng không trách cứ. Nhưng công tử lại trở về thế này, bọn họ chỉ xấu hổ muốn tự tử ngay đi thôi.

34. Chương 34: Án Mạng Trong Rừng

Ba người xuất phát từ Tiết Châu trực tiếp cưỡi ngựa lên đường. Đại hiệp mang thanh trường kiếm sau lưng, gương mặt phong trần, đôi môi luôn ẩn ẩn nét cười đi sau cùng. Hoài Việt luôn nấn lại, chuyên chú bảo vệ hai yếu nhân trước mặt. Bích Tuyền có kỹ thuật tốt hơn Hoài Niệm nên nâng thẳng đường dẫn đầu. Hoài Niệm đam mạt cũng có lúc tỏ rõ sự nóng vội, thúc ngựa đuổi theo bên gót.

Họ rời khỏi thành Tiết Châu, men theo chân núi Phượng Hoàng mà đến Cận Sa. Hoài Niệm nhìn cảnh nhớ người, lại tưởng niệm đến khu vực có nhiều ẩn tượng này. Vụ án túi thơm hoa đào, toàn bộ quan phủ bị kéo đến đây điều tra. Vụ chìm sê rình bộ ngựa, hai kẻ không thân quen cùng bị lọt xuống giếng cạn. Cùng hấn đồng sinh cộng tử, trở về Tiết Châu cũng đi qua lối này. Cùng hấn làm uyên ương bỏ trốn, cũng đã từng đi qua sườn dốc Phượng Hoàng.

Mỗi lần đều là kỷ niệm khó quên, đem đến cho nàng nhiều tầng cảm xúc sâu đậm. Hiếu kỳ, khâm phục, cảm động và cả si mê, hạnh phúc. Nghiêm Thừa Chí là kẻ duy nhất làm cho Hoài Niệm biết thì ra nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, nàng sẽ yêu nếu gặp người đàn ông định mệnh của đời mình.

Họ thúc ngựa chạy nhanh băng qua rừng, trên con đường mòn nhỏ hẹp. Cận Sa là vùng hoang vu, vắng vẻ nên lối đi thưa thớt không thấy người. Tuy đám sơn tặc Đào Viên đã từng bị Nội Xưởng tiêu diệt một lần, nhưng bọn thổ phỉ tép con cũng không vì vậy mà biến mất.

Đáng tiếc cho những bậc anh hùng tưng quăn, nhảy ra, chưa nói xong câu ‘đường này do ta mở’ thì đã sặc sụa hít bụi từ những thốt ngựa phóng nhanh như gió lốc. Mấy tên phụ tá nhìn mớ dây đứt tả tơi của mình thì run rẩy sợ hãi. Rõ ràng họ đã giăng bày phục kích người qua đường, vì sao ngựa không ngừng, người không té, thật sự là một bí ẩn.

Hoài Việt buông tay, lưới kiếm vừa khít rơi vào vỏ. Hấn ngoái đầu nhìn đám người sững sờ với mớ lưới rách mà nhoeo miệng cười. Hèn cho bọn họ là Hoài Việt đã ra tay trước. Nếu cản bước chân Hoài Niệm, có trời mới biết nàng sẽ vận độc gì hành hạ bọn người đáng thương kia.

Cô Tinh Độc Bộ trong một trăm bước có thể lấy đầu người dễ như trở bàn tay. Võ công hấn luyện không thuộc bất kỳ môn phái nào trên giang hồ, mà dường như xuất phát từ tổ chức sát thủ. Hoài Việt lại vô cùng quang minh chính đại, đến sẽ đưa bái thiếp, đánh người té cũng không vội ra tay. Tay kiếm sĩ duy nhất chưa từng đoạt mạng người trên giang hồ cũng chỉ có hấn. Phải biết là giết chết kẻ địch dễ dàng hơn dung dưỡng những người căm thù mình nhiều. Thành Hoài Việt không giết bất cứ ai, bởi vì hấn tin tưởng không kẻ nào có thể làm hại mình. Kiếm pháp của hấn đã có thể tự xưng là đệ nhất võ lâm được rồi.

Với sự hộ tống của Hoài Việt, hai cô nương như chim sổ lồng, đi hết tốc lực về phía đông. Tuy nhiên, sức người không mãi, nhưng sức ngựa cũng phải suy. Khi trời vừa quá trưa một chút, mấy thốt ngựa đã phì phò kiệt quệ. Hoài Việt đành phải cố sức chạy lên cản đường hai vị muội muội lại. Họ dắt ngựa đi về phía có tiếng suối reo róc rách, tạm dừng chân nghỉ ngơi lại nơi đây.

-Cái gì? Không có lương khô! - Hoài Việt giãy nảy lên khi phát hiện trong bao hành lý không có đồ ăn. - Niệm nhi, muội có phải nữ nhân không vậy, đi ra ngoài cũng không chuẩn bị lương thực. Còn đệ nữa đó, Hoàng Tuyền công tử. Tự nhận mình là con gái, vậy mà chút đảm đang này cũng không có. Huynh nhìn lắm hai người rồi. Hấn vừa mới nói xong, ám khí ngay lập tức bay vèo vèo tới. Hoài Niệm xuất ra kim châm tẩm độc, Bích Tuyền thì lụm ngay hòn sỏi bên bờ làm vũ khí. Hoài Việt nghiêng người, lộn một vòng tròn, kiếm xuất ra trong tích tắc, khi hấn vừa chạm đất, lưới kiếm cũng đã thu hồi vào vỏ rồi.

-Chẳng những không đảm đang, tính khí lại khốc liệt. Ám khí trúng huynh cũng không sao. Trúng mấy con ngựa thì có phải đi bộ cả lũ rồi không. - Hoài Việt thở dài. - Đáng đời các muội, bị người ta phụ bạc là đúng rồi. Lần này vũ khí phóng tới không phải là dọa dẫm mà thật sự muốn đoạt mạng. Cửu khúc côn trong tay Bích Tuyền đã xuất động, như dải lụa mềm mại xoắn tới, khí thế mạnh như vũ bão. Hoài Việt chỉ xoay người, đầu côn cửu khúc sượt qua thân hắn trong gang tấc. Bích Tuyền lắc cổ tay, côn cửu khúc như vật sống có linh tính, bị nội lực dẫn đầu quay lại, tấn công ngay chỗ Hoài Việt đang đứng. Hắn cúi đầu, liên tục tránh né hai chiêu đoạt mạng.

Trong khi Hoài Việt hạ bộ còn chưa vững, ngũ trảo của Hoài Niệm cũng đã đánh tới nơi. Hai huynh muội đồng bào, cùng theo một người phụ thân học võ công, vì vậy Hoài Việt phi thường hiểu rõ sức mạnh của trảo pháp này. Khi Hoài Niệm còn nhỏ, một tay đã có thể bóp vỡ thân tre. Đến nay nàng đã luyện trảo pháp lên đến tầng thứ năm, chưởng có thể đập vỡ đá, chỉ có thể xuyên thủng hồng chung.

Hai tỷ muội bọn họ cùng phối hợp, tấn công kẻ xấu miệng trước mắt. Hoài Việt chỉ một mực phòng thủ, sử dụng bộ pháp và thể thuật tận lực tránh né, Phong Hoa Tuyết Nguyệt kiếm vẫn chưa xuất ra chiêu nào.

Võ công của hắn so với hai nàng rõ ràng là cao hơn một bậc. Nữ tử suốt ngày trốn trong khuê phòng đọc sách, hay chạy đi rong chơi khắp nơi, còn Hoài Việt năm năm nay chỉ chuyên chú luyện kiếm. Hắn chu du khiêu chiến các anh hùng võ lâm, hết lòng truy cầu võ học trong thiên hạ. Với kinh nghiệm từng trải qua biết bao cuộc đấu sinh tử, các nàng chưa xuất chiêu, hắn đã đoán biết trước phải né tránh chỗ nào rồi.

Cuộc truy đuổi kiêu mào vờn chuột thế này kéo dài gần cả canh giờ, cuối cùng Hoài Việt vẫn bên ngoài tầm với của bọn họ. Hoài Niệm và Bích Tuyền dựa lưng vào nhau thở hổn hển, hai mắt hoa đi vì chạy dưới trời nắng gắt, đôi môi khô khốc do cả người tuôn mồ hôi đầm dề. Vị huynh trưởng ngồi trên cành cây cao, cứ liên tục lung lay theo mỗi nhịp đung đưa của hắn. Hoài Việt nhìn hai vị muội muội khốn khổ thì vô cùng đắc ý. Hắn lấy bầu rượu treo ở thắt lưng ra, uống một ngụm, rồi ngửa đầu cường tráng khoái.

”... Ó! này, này, tao bảo chúng bay,

Đổ mặt ai dày bằng mặt ngựa ?

Tuy rằng thú, cũng hai giống thú,

Thú như tao ai dám phen lê

Tao đã từng đi quán, về quê,

Đã ghe trận đánh nam, dẹp bắc.

Mỗi gối nệm phò xã tắc,

Mồn lưng cúi đội vương công.

Ngày ngày châu chực sân rồng

Bữa bữa dựa kê loan giá ...”(Trích “Lục súc tranh công”)-Các muội nên biết ngựa cũng có phẩm giá của loài ngựa. Tuy làm vật cưỡi cho người ta, cũng không thể tự tiện hành hạ chúng. Các muội chỉ mới vận động một chút đã phì phò khó coi rồi. Hãy nghĩ xem sáng giờ con ngựa đã chạy lâu như vậy, chúng thật đáng thương nha ...Chưa kịp cho Hoài Việt rao giảng hết mớ đạo lý của mình, ám khí lại vèo vèo bay tới. Do ngồi trên cành cây cao, nên khi né độc châm, hắn liền ngã người rơi xuống. Tuy tình huống hiểm, nhưng Hoài Việt đã kịp móc chân lại, treo ngược người trên cành. Hoài Niệm phóng tới tấn công hắn. Trong khi Hoài Việt chống trả nàng ở tư thế lộn ngược, thì Bích Tuyền chặt gãy chạc ba. Hoài Việt cùng cả thân cây to dùng rơi ầm xuống đất.

Trong nháy mắt tình huống đảo ngược, Hoài Niệm và Bích Tuyền không hề nương tay ra đòn kết thúc. Nào ngờ Hoài Việt đã vùng dậy thật nhanh, cả hai tay vùng chưởng đối phó nhị vị muội muội. Luồng chân khí mạnh bạo bộc phá, Hoài Niệm và Bích Tuyền lần lượt bị chấn lực đánh bật ra, té trên mặt đất.

-Ca xin lỗi, thật sự xin lỗi. - Hắn hốt hoảng thu tay. Trong phút cuối cùng đó, hắn ra chiêu hoàn toàn dựa trên bản năng chiến đấu. Thấy sinh tử liên kề, vội dốc toàn lực đối phó với hai nàng. Hoài Việt chạy tới gần, hết kéo Bích Tuyền ngồi dậy rồi lo lắng đỡ lấy Hoài Niệm.

-Ca chỉ giỡn chơi thôi mà, không có ý đả thương các muội đâu. - Hấn phân trần.

-Đánh hết sức như vậy mà bảo giỡn. - Bích Tuyền vừa đau vừa giận la lên, nước mắt bỗng chảy tràn ra không ngăn kịp.

-Á ... là vô ý mà, ca không muốn dùng hết sức vậy đâu.Hấn vội vã giải thích, rồi nhìn sang Hoài Niệm tìm kiếm đồng minh. Nào ngờ muội muội hấn cũng đã nước mắt lưng tròng, Hoài Việt càng luống cuống, hoa chân múa tay không biết phải làm gì.

Vũ khí đáng sợ nhất của phụ nữ chính là nước mắt. Một người khóc thực phiền, hai người khóc thực khổ. Hoài Việt loay hoay, hết năn nỉ bên này, rồi lại quay sang bên kia dỗ dành. Thời gian qua cả hai nàng lòng đầy tâm sự, u uất đã lâu, nay có dịp phát tác, tận lực khóc một trận long trời lở đất. Hấn thấy càng dở, các muội muội càng khóc thì hoảng hốt thật sự. Sau đó Hoài Việt thở dài, dang tay ôm cả hai người vào lòng.

-Lương Anh Tân là tên hỗn đản. - Bích Tuyền hét lên.

-Ta sẽ cho hấn mất đản luôn. - Hoài Việt vỗ vỗ lưng nàng.

-Thừa ... Thừa Chí ... đáng hận. - Hoài Niệm nức nở.

-Ca nhất định đem hấn đi lột da để giải hận uội.Hai cô nương nhỏ bé trong lòng hấn hết chửi rửa rồi lại nắc nhen. Hoài Việt an ủi Bích Tuyền, rồi quay qua mắng nhiếc phụ Hoài Niệm. Nữ nhân là giống nhỏ mọn và thù dai đến mức nào kia chứ? Đắc tội các nàng, chỉ bị nguyên rửa như vậy sợ rằng là quá ít. Hấn thở dài, tự dặn lòng mình không bao giờ đi chọc phá nữ nhân.

^ _ ^

-Này, rửa mặt đủ chưa? Lên đường thôi.Hoài Việt đã nai nịt cho lũ ngựa xong từ lâu, nhưng hai người bạn đồng hành của hấn vẫn còn ngồi mãi bên suối không chịu đứng lên. Sau một hồi khóc nháo tán loạn, đến khi họ bình tĩnh lại, đã ngay lập tức trở mặt, xô đại huynh ra. Do hấn cố tình chọc tức các nàng, bày kế khiến hai người bộc phát nổi lòng, nên mới làm họ khóc lóc ra thành bộ dáng như thế này. Cả hai nhìn nhau, thấy mắt đối phương đỏ ửng, sưng mọng, cũng đủ hiểu tình trạng mình không khá hơn là mấy. Gương mặt như vậy, làm sao dám đem ra đường gặp người.

-Này nhanh lên. - Hoài Việt lại hét vang trời. - Có muốn cắm trại ngủ trong rừng không mà ngồi đấy. Mau lên đường tìm trấn nhỏ nghỉ ngơi thôi.Nghe giọng của chủ mưu, càng khiến tâm trạng hai người thêm buồn bực. Hoài Niệm và Bích Tuyền quyết định ngồi im một chỗ, đành công phản đối huynh trưởng đại nhân.

Đột nhiên từ phía nguồn suối xuất hiện một vật trôi nổi bồng bênh. Hai bên là rừng cây xanh um, dòng suối trắng xoá nổi bật như một bức tranh thiên nhiên quyến rũ. Cái khối đen nhấp nhô trên suối kia quả thật phá huỷ hết cảnh sắc nên thơ rồi. Hai người, bốn con mắt tò mò quan sát vật thể trôi không xác định. Đến khi cái xác trắng bệch trương phình lướt qua, bọn họ mới phát giác bản thân vừa thấy thứ đáng sợ nhất trong rừng.

-Việt ca, Việt ca. Mau đến đây, có xác chết trôi suối nè. - Bích Tuyền cao giọng la lên.

35. Chương 35: Hồn Thế Trộn

Đại ca như Hoài Việt, lúc cần phải đem thân ra làm bao cát uội muội trút giận, đừng chuyện phải lao ra trước đỡ chấn. Mấy việc kinh khủng như vớt xác chết trôi dĩ nhiên cũng vào tay hấn luôn. Hoài Việt vừa ghê vừa ngán, nhưng vẫn phải lội xuống nước kéo xác chết vào bờ. Thứ nhất là tránh làm ô nhiễm nguồn nước, gây ra dịch bệnh bùng phát. Sau đó còn là vì nghĩa cử tử tế, giúp người quá cố có mồ mả đàng hoàng, tránh cảnh chết thảm tha hương.

Tuy Bích Tuyền đã biết các xác chết không cái nào có bộ dạng tốt, nhưng vì tò mò, nàng vẫn mon men đi theo Hoài Niệm đến gần thi thể kia. Hoài Việt đã kéo được người xấu số lên bờ, ngay sau đó hấn lại lao

xuống dòng suối ngâm thêm một chút cho có cảm giác sạch sẽ. Hoài Niệm thì bạo dạng hơn, đưa đôi mắt lạnh lùng quan sát tử thi.

Cái xác kia ngâm dưới nước có hơn ba ngày, chắc là trước khi trôi xuống đây, đã mắc vào không ít kẹt đá. Trên người xác chết trầy trụa khắp nơi, da thịt bong tróc, càng nhìn càng thêm kinh dị. Hoài Niệm cầm lấy nhánh cây, tỉ mỉ kiểm tra các vết da lột. Qua các dấu vết để lại, nàng có thể khẳng định, đây là vết thương hình thành sau khi nạn nhân chết. Tuy nhiên, sự chú ý của Hoài Niệm lại tập trung vào phần ngực hõm xuống bất thường của cái xác. Nàng kiên nhẫn lấy cành cây tháo từng nút, từng nút; cởi banh áo xác chết ra.

Bích Tuyền đứng bên cạnh, mặt tái xanh giống như chuẩn bị nôn mửa. Đừng nói là hình ảnh kinh dị, ngay cả mùi hôi của thi thể cũng đã đủ khủng bố người ta rồi. Ngay khi vạt áo xác chết được bật mở, Bích Tuyền dù bạo gan hơn cũng phải kêu lên một tiếng ối. Phần lồng ngực kia dường như đã bị một vật cứng đập trúng, hoàn toàn vỡ nát, xương ức bật lòi lên, có thể nhìn thấy thấp thoáng trái tim tím tái bên trong.

Hoài Niệm cảm thấy toàn thân chấn động. Độ lớn như thế này, vết thương ngay vị trí này, nàng đã từng nhìn thấy qua rồi. Đúng là tiến về Thất sơn, chuyện quái lạ càng lúc càng nhiều. Tuy nhiên, các manh mối để lần theo vụ án cũng đã dần dần xuất hiện. Hoài Việt trèo lên khỏi suối, hần đi đến gần chỗ hai muội muội, vừa liếc mắt qua cái xác đã phán ngay.

-Thôi Tâm chưởng.

-Ca biết? - Hoài Niệm ngay lập tức hỏi bật lại.

-Ừ, bốn năm trước, khi du ngoạn ở phía nam, một đêm nhìn thấy màn truy sát ly kỳ trong rừng. Vì nhiều chuyện nên xen vào chuyện tốt của người khác, xem nữa mất mạng. Hoài Việt nói xong, liền không khách khí mở banh ngực áo của mình ra. Ngay vị trí giữa tim của hần có một vết bớt đỏ, rõ to, hình bàn tay.

-Đó là do đối phương còn chưa chạm được vào người ca, chỉ mới lưu khí mà đã để lại dấu vết thế này. - Hoài Việt cười ha hả khoe khoang. - Tay đó quả thật cao thủ thượng đẳng hiếm có, may mắn lắm ca mới đựng mặt.

-Ai? - Hoài Niệm nôn nóng sẵn tới hỏi.

-Tử thần Mạt Hối, một tên ma đầu nổi danh, mỗi lần xuất hiện đều khiến máu chảy thành sông, tang thương thảm liệt. Nghe nói ngoài huynh ra, chưa từng có ai chạm mặt gã mà còn sống sót cả.

-Hần ... hần ở ... nơi ... nơi nào? Hoài Niệm đột nhiên sinh tức khí, không ngại nói lấp mà hỏi cho hết câu. Hoài Việt nghe cười thích thú, hần cứ ngỡ tiểu muội vì lo lắng ình mới hung hăng như vậy. Hoài Việt chỉnh sửa trang phục cho ngay ngắn lại, nhàn tản phân trần.

-Tên đó lai lịch bất minh, có ai biết hần xuất thân chỗ nào đâu mà tìm. Chỉ khi xảy ra thảm án, nhìn các xác chết bị vỡ tung lồng ngực người ta mới biết đó là do hần làm. Lần đó chạm mặt lúc giữa khuya, hần lại đeo mặt nạ, nên dung mạo của Mạt Hối, ca cũng không biết luôn. Tóm lại là thân phận bí ẩn, lai lịch bất minh, khó lòng tìm gặp. Thấy Hoài Niệm đột nhiên âm trầm, hần liền xoa đầu nàng an ủi.

-Muội đừng lo, lần sau chạm mặt hần, đại ca nhất định sẽ giết chết không tha. Ba năm nay võ thuật ta tiến bộ không ít nha.

-Muội cũng ... cũng muốn ... giết hần. - Hoài Niệm nghiêng rằng.

-Không cần, thù của ca, để ca tự trả.

-Không ... không phải ... vì đại ca.

-Không phải vì ca? Chẳng lẽ vì xác chết này? Hoài Niệm, tự nhiên muội trở nên bao đồng lúc nào vậy. Lúc này ca có đánh trúng đầu muội đâu, sao lại đối tính. Nhưng Hoài Niệm lại trở về vẻ lạnh lùng như đá tảng rồi. Dù hần có hỏi thêm bao nhiêu câu, nàng cũng không nguyện trả lời. Hoài Việt cùng Bích Tuyền liếc mắt nhìn nhau dò hỏi, nhưng không ai nắm bắt được chút manh mối nào. Cuối cùng hần chấp nhận bỏ cuộc, đi đào một cái hố để chôn người xấu số kia. Y đã chết thảm thương như vậy, cũng không nên để thi thể bị dã thú ăn mất.

Xong việc, mọi người chuẩn bị lên đường, thế nhưng Hoài Niệm quyết định không theo hướng cũ. Nàng nhất nhất phải đi ngược theo con suối này, tìm hiểu cho bằng được xác chết kia từ đâu ra. Hoài Việt nghe thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Không phải nàng nôn nóng đến Thất sơn để trả thù bội bạc tình lang sao, vậy mà còn có tâm trạng để đi điều tra thăm án.

Phạm là việc Hoài Niệm đã quyết làm, thì có ai cản được? Bích Tuyền tuy bất nhẫn, nhưng cũng không dám chống đối đại tỷ của mình. Hoài Việt thì tùy ý, các muội muội đi đâu, hắn sẽ tháp tùng đi theo đó. Dù sao hắn cũng là hộ vệ mà, chỉ cần đi theo bảo vệ an toàn cho các nàng, còn lại đi đâu đối với hắn mà nói thì không quan trọng lắm. Hơn nữa, sự việc lần này lại có liên quan đến tử thần Mạt Hối. Hắn còn nhớ bốn năm trước mình đã phải tháo chạy trốn chết như thế nào khi đụng độ y. Nay nghĩ lại lấy làm nhục nhã, hắn quyết tâm phải dùng máu rửa danh mới được.

^ _ ^

Đường ngược lên dốc núi vô cùng khó đi hiểm trở, người leo còn khó khăn, thì nói chi đến ngựa. Vì vậy, họ quyết định cột mấy con ngựa ở trắng cổ lớn, ba người dùng khinh công đi tiếp. May mắn là cả ba đều có võ công trong người, việc phóng qua dốc đá cheo leo cũng không thể làm khó được họ. Cuối cùng, cả ba đặt chân đến một thâm lâm nơi lưng chừng núi.

Chỗ này mặt đất bằng phẳng, cứ như bị ai đó phạt ngang qua đỉnh núi mà tạo thành. Ba mặt của khu rừng đều là dốc đá hiểm trở, giống lối mà bọn họ vừa mới lên. Mặt còn lại của khu rừng là đỉnh núi sừng sững, một ngọn thác tuôn ào ào xuống, tạo thành khung cảnh thiên nhiên kỳ vĩ, vô cùng mỹ lệ. Thì ra trên ngọn núi này lại tồn tại một không gian ẩn mật và u nhã đến mức này. Sơn thanh thủy tú, khiến lòng người ngây ngất.

Bích Tuyền dợm chân muốn đi dọc theo dòng suối để tìm đến chân thác, thế nhưng hai huynh đệ họ Thành đã giơ tay ngăn cản lại.

-Cẩn thận, nơi này có bố trận, không thể tự tiện bước vào. - Hoài Việt trầm giọng nhắc nhở. Nàng từng người giết mình. Bích Tuyền đưa mắt nhìn xung quanh, là khung cảnh một khu rừng rất mình thường mà. Có đại thụ, có bụi lùm, xen kẽ vào đó là đá tảng nằm la liệt. Bích Tuyền nhíu mày, không rõ trận pháp mà Hoài Việt nói được bố trí chỗ nào.

-Xem qua thì chỉ là một khu rừng rậm hoang dã, nhưng mỗi gốc cây ngọn cỏ ở đây đều được đặt theo trận Hỗn Thế. Đây là một trận pháp của đạo gia, có lịch sử rất xa xưa. Lúc trước đạo gia tồn tại phụ thuộc vào cự triều, sau giải phóng, cự triều sụp đổ, đạo gia biến mất, các kỳ thuật của họ cũng theo đó mà thất truyền. Không ngờ lại có ngày tận mắt thấy được một trận pháp khổng lồ như thế này. Là ai đã bố trận? Muốn dấu giếm thứ gì bên trong khu rừng này?

-Việt ca, theo huynh nói thì nơi này có liên quan đến cự triều chăng? Mà kỳ thuật đã thất truyền, thì làm sao huynh biết được?

-Ta không biết có liên quan gì đến Lưu Gia phái không, nhưng đã tận mắt gặp được thứ độc đáo này, không phá thì thật bức bối trong lòng. Năm xưa ngoại tổ ta sưu tầm rất nhiều điển tịch, bí kiếp võ công. Có thể nói là sở học của môn phái nào, nhà ta cũng có. - Hắn quay qua phía muội muội nói. - Hoài Niệm, có nhớ không? Lúc mười năm tuổi, chúng ta đã từng theo sách bày một trận Hỗn Thế sau sân nhà, giam tiểu cữu cữu từ sáng đến tối, khiến cậu nhỏ bị bỏ đói suốt ngày. Hoài Niệm nhìn đại ca, gật đầu đồng ý. Nàng nhớ, sau khi Kỳ Hưng thoát ra, việc đầu tiên chính là cần Hoài Việt một cái mạnh đến bật máu, đến bây giờ trên tay hắn vẫn còn lưu lại dấu răng mãi không phai mờ của tiểu cữu cữu. Đó đã là chuyện mười lăm năm về trước, tuy giờ đây họ vẫn còn nhớ hình đồ Hỗn Thế, nhưng không có gì chắc chắn là sẽ phá được trận.

Trong khi Hoài Niệm còn đắn đo, Hoài Việt lại là tuýp người làm trước nghĩ sau, hắn ngay lập tức nhún người, phóng vọt đến tảng đá giữa lùm cây.

-Ta nhớ là nên phá từ phương vị này nè. Hắn phấn khích kêu lên, sau đó dùng khinh công điểm chân trên những mấu trận có phương vị cát. Hoài Việt đã tiến qua được lớp bố trận đầu tiên, Hoài Niệm mới tiến vào sau, theo sát bên cạnh là Bích Tuyền. Hỗn Thế trận có tổng cộng mười tám lớp bảo vệ, mỗi lớp ẩn chứa bảy trận đồ, tất cả tuy có hàng ngũ lớp lan, nhưng lại cấu thành một ma trận biến đổi tuần hoàn, phạm là người không biết chuyển, đã nhập trận là bị giam hãm suốt đời, không cách nào thoát ra được.

Hoài Việt một mạch phá liền mười tám trận. Khi hắn đang hí hửng tưởng rằng đại cáo công thành, thì trước mặt lại xuất hiện một trận pháp khác nữa. Hắn bậm môi, tim đập ầm ầm kích động. Không chấp nhận sự thật, Hoài Việt lại tiếp tục xông tới trước. Hoài Niệm ở phía sau, quan sát gương mặt tái lạnh của huynh trưởng mà thầm lo lắng. Nàng giữ Bích Tuyền ở lại giữa trận, không tiến theo Hoài Việt nữa.

Kết quả là đến gần cuối buổi chiều, Hoài Việt lại một lần nữa xuất hiện sau lưng bọn họ. Hắn nhoẻn miệng cười toe toét.

-Xin lỗi, ca nghĩ là chúng ta đã bị lạc đường rồi. Tệ hơn là bọn họ không phải lạc đường bình thường, mà là bị giam trong trận pháp.

36. Chương 36: Sự Khác Biệt Trong Suy Nghĩ

Thất sơn là quần thể bảy ngọn núi rải rác khắp tỉnh Cận Sa. Nơi đây hoang vu vắng vẻ, tuy diện tích rộng lớn nhưng không có mấy người sinh sống. Địa phương đông nhất cũng chỉ là một thị tứ chênh về phía bắc, còn lại toàn bộ tỉnh này đều là cảnh rừng núi chập chùng.

Mật sứ của Thính Phong các là những tay săn tin tức có thuật ẩn thân và khinh công thượng thặng. Tuy bọn họ vì truy sát đối tượng có thể không ngần ngại treo đầu lợi lưỡi, nhưng phạm vi hoạt động vẫn chuyên về chốn đô thị hơn là vùng rừng núi này. Người của Nội xưởng thì ngược lại, được đào tạo nghiêm ngặt có thể tác chiến trên mọi địa hình. Vì truy bắt phản tặc, họ có thể bò đến tận núi băng Thiên Mẫu sơn hay chạy tới vùng sa mạc cháy bỏng Medexka cũng được.

Trong lần phục kích ở Thất sơn này, cả hai phe binh dân tạm thời dẹp bỏ tị hiềm, mà bắt tay hợp tác. Dù sao đối tượng mà họ cần đối phó cũng là tổ chức phản nghịch nguy hiểm nhất, Lưu Gia phái. Chuyện này đã vượt khỏi phạm vi chức trách thông thường, có liên quan đến an nguy quốc gia, nên không thể sơ sót khi xử lý được.

Tổng bộ chỉ huy chiến dịch được đặt tạm trong một hang núi sâu kín đáo. Bọn Lưu Gia phái đã từ lâu chiếm giữ Thất Sơn, người ngoài muốn thâm nhập vào thì càng phải cẩn trọng tính toán. Mật sứ và Nội xưởng âm thầm hoạt động được mười ngày, kinh hoàng nhận ra lực lượng tiềm phục ở Thất sơn không chỉ là một hai phân đà nhỏ lẻ, mà là cả một đội quân đông đúc có thể đảo chính bất cứ lúc nào.

Thay triều đổi vị được gần bốn mươi năm, hậu duệ họ Lưu tuy bị đuổi cùng giết tận nhưng chưa bao giờ tuyệt diệt. Từ Lục vương gia trốn ở Thanh Trà, đến thập ngũ hoàng tử lưu lạc ở Miên Cương đều là ngọn cờ đầu cho những tên chống đối tụ tập. Ngay trong lòng Việt quốc, lực lượng lớn mạnh nhất, nguy hiểm nhất là Lưu Gia phái do đích thân thái tử cự triều dẫn đầu vẫn âm thầm hoạt động.

Mật xưởng biết bao nhiêu năm truy tìm tung tích của Cảnh Hào, nhưng cả cái bóng của lão cũng chưa bắt được, chứ nói chi là người. Cho đến giờ này, vụ bắt cóc tướng chừng như đơn giản lại là đầu mối lần ra vị trí tổng đàn của Lưu Gia phái. Không biết nên nói Nhã Muội là xui xẻo, hay may mắn bị bắt cóc, nhờ đó mới phá được trọng án kéo dài nhất trong lịch sử Việt quốc này.

Anh Tân ngẩn đầu khi nhìn thấy Kỳ Hưng lách người vào trong hang. Đây là tổng bộ chỉ huy của bọn họ, có kê sẵn bàn ghế cùng vô số sa đồ mà lực lượng hai bên mang tới. Mỗi ngày mật sứ đều hỏi báo tin tức thăm dò được, họ ghi chép lại lực lượng canh phòng quanh núi, dần dần đã vẽ ra được sơ đồ phân bố lực lượng của địch rồi.

-Có chuyện gì sao? - Anh Tân vội hỏi khi nhìn thấy Kỳ Hưng nhíu mày đầy vẻ khó chịu.

-Hoài Việt mang Hoài Niệm và Bích Tuyền đến đây, nhưng dịch trạm lại báo rằng không thấy người tới đổi ngựa. Chẳng biết trên đường họ làm chuyện gì? Lẽ ra chỉ mất hai ngày là phải đến nơi rồi chứ. Tin tức của các chủ Thính Phong chắc chắn khó mà sai sót được. Càng tin tưởng Kỳ Hưng, Anh Tân lại càng thấy lo lắng hơn. Những người bị bỏ lại Tiết Châu đó, không ai có thể trông cậy được. Đại hiệp tuy hừng, thần y độc đoán, cùng tiểu tướng quân cứng đầu. Ai nấy đều là kẻ thích làm theo ý mình, không biết lo nghĩ sâu xa cho đại cuộc. Họ lại muốn đến Thất sơn quấy phá cái gì đây?

Cả ba người đều có căn cơ võ công rất tốt, Anh Tân không lo lắng thứ gì có thể làm hại họ, chỉ lo lắng họ lại đâm đầu vào rắc rối thì phiền. Biết thân thể mình trọng yếu, sao không yên phận ở một chỗ cho người ta chuyên tâm làm việc? Cứ chạy tới chạy lui như thế, làm người khác lo lắng thì mới cao hứng sao?

-Lương bổ khoái, trong tất cả chúng ta, tốc độ phi hành của huynh là cao nhất. Kính nhờ huynh đi Tiết châu một chuyến, kiểm tra xem đám người kia đã dính vào rắc rối gì rồi. - Kỳ Hưng lên tiếng nhờ vả. Lương Anh Tân cũng không nói gì nhiều mà ngay lập tức gật đầu đồng ý. Đối với đám trẻ người non dạ kia, những người lớn tuổi như Anh Tân và Kỳ Hưng đành phải ra sức bảo hộ mà thôi.

^ _ ^

Rốt cuộc Hoài Việt cũng phải thừa nhận bản thân háo thắng đã khiến cả ba người bị giam vào trận. Trước giờ hấn độc lai độc vãn, thích chỗ nào thì cứ vào, thấy thử thách cứ việc đâm thân, tự làm tự chịu. Nhưng lần này lại quên bồng đi mất nhiệm vụ phải bảo vệ cho hai muội muội, khiến hai người cùng mình chịu khổ một phen rồi. Hấn lấy làm cắn rứt lương tâm lắm.

Thời gian trong rừng dường như mau sụp tối hơn, chẳng mấy chốc bọn họ đã bị màn đêm bao phủ. Hoài Việt là người quen ăn sương nằm gió, rất tháo vát nhóm lên một đống lửa. Tuy nhiên thứ mà hấn sử dụng lại là mỗi lửa đem kê người, chứ không phải dùng đá đánh lửa như Thừa Chí đã từng làm. Hoài Niệm nhìn ánh sáng nhảy tung tăng trên que củi, ảo não thở dài một tiếng. Mỗi lần nhớ tới người kia, sao trong lòng nàng lại nhói đau thế này.

Họ không biết nói gì hơn, lặng im ngắm nhìn những thanh củi nổ lép bép trong đống lửa. Không khí trầm mặc thật nặng nề. Tuy nhin ăn một ngày không chết được, nhưng nhin uống thì thật là khó chịu. Hoài Việt chỉ mang theo một bầu rượu, chia ra làm ba thì cũng chỉ giải được khát trong nhất thời.

-Việt ca, đây là thứ rượu gì vậy, vừa cay vừa nồng, thật khó uống?

-Đây là rượu pha chế. Một nửa là ‘Nữ Nhi Ghen Tuông’, mua ở Phiên thành, phía bắc Việt Quốc. Một nửa là ‘Nổi Khổ Nam Nhân’ mua ở Châu thành, phía nam Việt quốc. Cái nào cũng vừa đắng, vừa cay, nhưng hoà trộn vào nhau, sẽ sinh ra vị hậu ngọt. Hoài Việt cười ha hả, uống cạn ngụm cuối cùng trong bình. Bích Tuyền nghe hấn giới thiệu, lưỡi bèn đảo một vòng quanh miệng, quả nhiên cảm nhận được vị hậu ngọt tinh tế.

“Nữ nhân phận ở khuê phòng,

Ngẫm đi nghĩ lại vòng vòng tư gia.

Nam nhân bận việc đi xa

Nữ nhân nghĩ quẩn ở nhà ghen tuông

Ngày ngày mặt ủ lệ buông

Biết ai hiểu được nỗi buồn nữ nhân?

Mặc cho chồng cứ phân trần

Một hai khẳng định, muôn phần chẳng tin.”(Trích “Nữ nhi ghen tuông”, Dư Thời Cư Sĩ)

“Lấy ai mà hiểu cho ta?

Ra ngoài cực nhọc vì nhà vì con.

Dù cho có chút phần son,

Nhưng nghĩ đến vợ chẳng còn lòng hai.

Nam nhân nặng gách hai vai,

Dù cho cực khổ mặt chai chẳng rầu.

Trên đời chỉ có nguyện cầu

Vợ ơi vợ hỡi, bớt sầu dùm anh!”(Trích “Nổi khổ nam nhân”, Dư Thời Cư Sĩ)

Hai nàng nghe hần ngậm nga mà bất chợt hé môi cười. Hoài Việt lẩn lộn giang hồ đã lâu, những thứ thơ từ bình dân này thu được thật không ít. Lúc thì hợp ý trò chuyện cùng thương lái, khi thì trùng dịp ca hát cùng đám thuyền gia. Trên đời này nhiều người đến thế, biết bao nhiêu là thân phận khác nhau. Đôi khi những việc nhỏ nhoi trong mắt bản thân, lại là tâm nguyện lớn nhất trong đời kẻ khác.

Trên cơ bản thì thế giới quan của phụ nữ và đàn ông đã có chút khác biệt. Đối với các nàng, tình yêu và gia đình là quan trọng trên hết thảy. Nhưng đối với nam nhi, đôi lúc vì đại nghĩa cũng có thể diệt thân. Bọn họ có những thứ gọi là nỗi khổ riêng, dù có lệ cũng chảy ngược vào tim. Những thứ đó, nữ nhân vĩnh viễn cũng không thể hiểu nổi, và cũng không chấp nhận nổi.

Lương Anh Tân đã yêu Bích Tuyền, nàng biết thế và hần cũng biết thế. Nếu trong mắt Bích Tuyền không có thứ gì quan trọng hơn việc bọn họ ở cạnh nhau, thì trong lòng Anh Tân vẫn còn nặng trách nhiệm với quốc gia. Đặc vụ của nội xưởng chỉ chết vì nhiệm vụ, chỉ tận trung với hoàng thượng. Họ không được có tình riêng và cũng không có một cuộc sống riêng. Họ là bóng tối của quốc gia, là những con ác quỷ canh giữ sự bình yên cho đất nước. Nàng là đứa con của ánh sáng, vĩnh viễn hần cũng không thể đến gần được. Vì vậy hần chọn cách rời xa Bích Tuyền, mặc dù rất yêu nàng.

Tình yêu của hần là kiểu hy sinh vì muốn nàng được tốt, nhưng mãi mãi nữ nhân cũng không thể hiểu được kiểu yêu này. Bích Tuyền không thể buông tha Anh Tân. Bởi vì nàng là con gái, nên nàng sẽ hành động theo cách của mình, bất chấp tất cả. Cái gì là đại nghĩa diệt thân? Cái gì là sự hy sinh thầm lặng, là nỗi khổ trong tim chứ? Nàng chỉ biết là hữu duyên thiên định, họ phải ở bên cạnh nhau mới là vương đạo. Tại sao nam nhi có thể đồng cam cộng khổ với chiến hữu, nhưng lại không bao giờ chia sẻ điều đó với người phụ nữ của mình? Tại sao họ có thể hy sinh tình yêu mà không rủ bỏ, chối từ đại nghĩa?

Chỉ bởi vì hai bên là đàn ông và phụ nữ, nên họ vĩnh viễn chẳng thể nào thấu hiểu lẫn nhau.

-Việt ca, huynh đã từng yêu chưa? - Bích Tuyền đột nhiên nhẹ giọng hỏi. Hần quay lại nhìn nàng kinh ngạc, sau đó đôi môi lại hé ra nụ cười đầy ý vị.

-Đương nhiên là đã từng yêu, bây giờ huynh cũng đang yêu và vẫn mãi sẽ yêu. - Ánh mắt hần đột nhiên lấp lánh như sao.

-Thật không? - Nàng vô cùng kinh ngạc, vô vấp hỏi tới. - Là ai, sao chưa từng nghe huynh nhắc qua? Cô Tinh Độc Bộ, sao lúc nào huynh cũng mãi đi biến biệt khắp nơi? Không sợ cô nương nhà người ta sầu khổ à?

-Nàng sẽ không bao giờ sầu khổ vì huynh đâu. - Đột nhiên hần dừng lại một chút, sau đó cười dài một tràng. - Nàng có bao giờ để ta vào mắt đâu.

-Là nữ nhân nào mắt kém? Thành đại thiếu gia đỉnh đỉnh đại danh, võ nghệ siêu quần, nhân phẩm cực hạn. Chỉ có đứa gốc mới từ chối huynh.

-Ừ đúng rồi, chắc là nàng mắt vừa kém, đầu vừa ngốc thật đó. - Hần lại cười cười, gật đầu phụ họa với Bích Tuyền. Hoài Niệm ngồi bên cạnh không cười, ánh mắt chỉ lạnh lùng quan sát hai người đang nói chuyện. “Đại ca ngốc ngếch, tam muội ngốc ngếch. Cả hai là một cặp gốc ngếch.”

Hoài Việt đột nhiên đứng dậy, tay rút ra thanh trường kiếm đeo trên vai.

-Được rồi, hai muội ngồi ở đây chờ, ta lại phá trận.

-Sao lại có thể, ban ngày trời sáng chúng ta còn bị Hồn Thế trận bủa vây giam hãm. Đang lúc tối mù như thấy này, chỉ càng lạc thêm chứ phá trận kiểu gì? - Bích Tuyền vội can ngăn.

-Không, lần này là ta phá trận thật đó. Hần nhe răng cười vô cùng tự tin. Trường kiếm xoay vòng, loé lên ánh bạc ngiệt. Phong Vô Tẫn, đệ nhất thức vừa xuất động đã đã tạo nên kiếm khí báo ngạo. Cả cây cỏ thủ xum xuê gần đó cũng đổ ả xuống đất. Bích Tuyền trợn mắt nhìn, như không thể tin vào cảnh tượng trước mắt. Đúng là hần đã quyết tâm phá trận thật.

37. Chương 37: Nữ Sinh Ngoại Tộc

Kỳ thuật của đạo gia thật ra chỉ là phép ảo ảnh đánh lừa thị giác. Chọn ra những gốc cây có dáng vẻ giống nhau, bố trí sỏi đá tương tự nhau, khiến người ta hoang mang mà tưởng rằng mình đi nhầm lối, cứ như thế hoảng loạn nên bị lạc trong rừng. Phạm vi bố trí càng rộng, uy lực của Hồn Thế trận càng được phát huy trọn vẹn. Cũng giống như khu rừng này, nếu gặp chuyện, có thể giam hãm được cả một đội quân.

Hoài Việt cậy vào nội lực thâm hậu cùng kiếm pháp tinh diệu, ra sức tàn sát cây cối bừa bãi. Hắn dựa theo phương vị của tinh tú trên trời mà một đường tiến thẳng về phía trước mặt. Dù sao cũng là tay giang hồ lão luyện, kinh nghiệm đi lạc của Hoài Việt không phải ít. Chỉ cần dựa vào tinh đồ thì khu vực nào lại chẳng thể vượt qua.

Hai cô nương nhàn tản đi phía sau Hoài Việt, nhưng cố tình cách xa một khoảng. Đại ca một khi bộc phát uy phong, kiếm khí toả ra xung quanh có thể đã thương người trong vô thức. Bích Tuyền nhìn thấy thứ sức mạnh cường đại đó thì trong lòng thầm rung động. Bình thường chỉ thấy hắn hết cười cợt, chọc ghẹo mình; đâu ngờ khi hắn nghiêm túc lại khủng khiếp đến mức này.

Việt ca trong mắt nàng so với Cô Tinh Độc Bộ mà giang hồ đồn đãi là hoàn toàn khác nhau. Nàng đâu hay cách biệt mấy năm trời, hắn đã tiến bộ đến mức này. Hoài Việt có lẽ là nam nhân mạnh nhất mà Bích Tuyền từng biết. Trình độ của hắn còn trên cả Hoài Niệm, cách Bích Tuyền một khoảng khá xa. Đây chẳng phải là bại tướng dưới tay nàng lúc mười tuổi đâu. Híc ... vậy mà nàng còn nghĩ ăn hiếp được hắn.

Cuối cùng, họ đã nghe rõ tiếng thác đổ ầm ầm phía trước. “Rốt cuộc cũng đã phá xong Hồn Thế trận rồi.” Nhìn lại con đường thẳng tắp mà Hoài Việt vừa mới mở, Bích Tuyền chợt nuốt nước miếng khan. Chỉ thấy Hoài Niệm đột nhiên lướt nhanh về phía trước, nắm ngay cổ tay huynh trưởng kéo lại.

-Rốt ... rốt cuộc ... ca ca ... luyện đến cấp ... cấp mấy rồi? - Tuy vẫn lấp bắp, nhưng giọng điệu của nàng rất nghiêm trọng. Hoài Việt giật tay lại, rồi nở nụ cười ngạo nghễ của mình.

-Thượng cấp cấp sáu. - Hắn hồ hởi thông báo. - Có lẽ là chuẩn bị độ cấp lần nữa, ca sắp vượt qua phụ thân rồi.

-Mẫu ... mẫu thân ... nói ... - Hoài Niệm nhắc nhở.

-Ca biết, mẫu thân nói khi luyện Phượng Hoàng Cầu công không được vượt qua trung cấp cấp sáu. Nếu tiếp tục luyện nữa, mẫu thân sẽ phế hết võ công của ta. - Hắn thở dài. - Nhưng làm sao ngưng được, võ công ca ngày càng tăng tiến, cứ như không có giới hạn vậy. Cấp cứ vượt qua ào ào, muốn ngăn cũng ngăn không được.

-Muội ... muội ... về nhà ... méc mẹ. - Hoài Niệm quắc mắt. Kỳ thực môn nội công mà Hoài Việt đang luyện có xuất xứ từ Thượng Nguyệt cung ở Triệu Đảo. Đây là một tổ chức tà giáo cực mạnh, danh bài đệ nhất sát thủ thời đó cũng là do thái tử Ma Âm của Thượng Nguyệt giáo nắm giữ. Thứ trấn sơn chi bảo của giáo phái này chính là môn nội công tâm pháp Phượng Hoàng Cầu công. Âm dương song tu, bổ khuyết hết toàn bộ những môn nội công khác, thường chỉ nghiêng về một phía chí âm hay chí dương.

Tuy Phượng Hoàng Cầu công có sức mạnh tuyệt đại, nhưng người luyện qua lại ít khi nào thành công. Một phần là do thể chất người tu tập phải phù hợp với tâm pháp, thì mới có thể tiến xa. Một phần là do càng luyện cao chừng nào, thì tâm lý người sở hữu thần công lại bị biến đổi dữ dội chừng đó. Lịch sử trăm năm của Thượng Nguyệt giáo, bất kỳ ai luyện vượt quá cấp sáu tâm lý cũng vạn vẹo, không phải đồng luyện thì cũng là long dương chi phích, tính cách biến thái ít nhiều.

Phụ thân Hoài Việt năm xưa chỉ mới luyện đến thượng cấp cấp sáu, vì tình, tự nguyện phế bỏ thần công. Trước khi gặp mẫu thân của hai người, Nguyệt Lãnh cũng đã từng có những mối nhân duyên đầy tai tiếng. Chính vì vậy, Bảo Ngọc cấm tuyệt con cái đi theo con đường của lão cha. Nhưng Hoài Việt lúc trẻ người non dạ đầy tò mò, nên lén lút tu tập. Đến khi phát hiện ra, hắn đã luyện tới sơ cấp cấp bốn rồi. Chuyện vỡ lở, Bảo Ngọc chỉ biết đánh mắng, cùng đe dọa. Mẫu thân cấm hắn luyện tiếp Phượng Hoàng Cầu công, nếu vượt quá trung cấp cấp sáu, bà sẽ tự tay phế bỏ võ công của con trai.

Hoài Việt xuất môn du nhập giang hồ, càng chiến càng dũng, võ công được nâng cao thì nội công cũng tăng tiến. Một lần rồi một lần tự động độ cấp, đến nay đã ở thể không thể quay đầu rồi.

-Đừng đem mẫu thân ra dọa ca. Ta lớn rồi, không ai quản được đâu. - Hấn bực dọc quay lưng với mọi người.

-Hay ... hay, ... ca ca ... nói ... nói như vậy, để ... để xem ... phụ phụ thân ... thu thập ... ca thể ... nào? - Hoài Niệm cũng bắt đầu tức giận.

-Cái con bé này, nói lắp còn bày đặt nhiều chuyện. Cầm miệng giả làm tảng đá như lúc trước đi cho ta nhờ.Lời nói trong lúc nóng giận đúng là không chứa lý trí. Đến khi hấn phát hiện mình lỡ miệng, quay lại đã thấy trong mắt Hoài Niệm là một vòng nước. Tật nói lắp chính là nhược điểm chí mạng của nàng. Người ngoài có trêu chọc thế nào, nàng chỉ tiện tay đánh bọn họ sống dở chết dở là xong. Nhưng bị thân ca ca nói thế này, lòng nàng đột nhiên đau thắt như bị dao đâm. Hoài Niệm oà ra khóc nức nở.

Hoài Việt liền lúng túng như gà mắc tóc, tay giơ ra tính chạm vào vai nàng dỗ dành, nhưng Hoài Niệm đã gạt ra ngay. Bát nước hắt đi không thể hót lại. Lời nói đã phát ra cũng không thể thu lại. Cục diện đột nhiên biến thành phân rõ giới tuyến, ân đoạn nghĩa tuyệt. Bích Tuyền dĩ nhiên theo phe Hoài Niệm, hai bên đứng tròng nhau, mắt nhỏ mắt lớn đối đầu.

Đang trong lúc đôi bên lườm nguýt, thì đột nhiên mọi người nghe thấy tiếng bước chân tiếp cận chỗ họ. Hoài Việt siết tay vào cán kiếm, lớn giọng hét lên.

-Ai đấy?Từ trong rừng cây, có một toán năm sáu người từ từ xuất hiện. Hoài Niệm cũng căng thẳng cổ nheo mắt theo dõi, nhưng vừa thấy người đi ở giữa, nước mắt nàng lại tràn ra.

-Các vị à, ở đây không thể làm ồn. Xin thỉnh mọi người đi đến nơi khác, chúng ta nói chuyện được không?

- Thừa Chí thở dài phiền muộn.Hoài Niệm là người hành động trước nhất, nàng lao thẳng về phía y. Thừa Chí đỡ nàng không kịp, suýt nữa là bật té xuống đất. May là có hai tên cận vệ phía sau giữ lại, nếu không y thật sự đã bị nàng tông ngã rồi. Cả bốn người Hải Khởi, Kim Chuỳ, Sa Cát, Mộc Tần đều không kịp ngăn chặn màn tấn công của nàng lại. Nếu Hoài Niệm là kẻ địch, Thừa Chí đã bị ám sát mấy lần rồi.

Nàng ôm chặt lấy y, khóc nức nở trong ngực áo y. Thừa Chí lại thở dài một lần nữa, bàn tay vòng qua eo nàng, siết chặt cơ thể nhỏ bé đó vào lòng. Một ngày không gặp, như ngàn thu vụn hạ. Lần này lại được chạm vào nàng, chỉ càng khiến tình cảm quyến luyến trong tim hấn thêm sâu nặng mà thôi. Thừa Chí tham lam hít một hơi đầy thứ hương u lan lãng đãng trên người nàng, cảm thấy trái tim mềm ra như nước.

-Mau bỏ tiểu muội ta ra. - Hoài Việt hét lên một tiếng, trường kiếm vọt phóng tới tấn công.Lần này cuộc tập kích có báo trước, nên bốn tay hộ vệ đã kịp nhảy ra cản đỡ. Tuy bốn người đều dưới cơ Hoài Việt, nhưng nếu tất cả hợp lại, cũng đủ cầm chân Cô Tinh Độc Bộ đại hiệp bên ngoài.

-Chúng ta mau đi đến nơi khác rồi nói. - Thừa Chí thì thầm vào tai nàng.Hoài Niệm thút thít, nhưng cũng gật gật đầu nghe lời. Cơ xúc động trong nàng vẫn chưa nguôi bớt. Tâm trạng chất chứa rất nhiều loại cảm xúc, buồn có, vui có, tức giận lẫn đau khổ cùng có.

Thừa Chí quyến luyến không muốn rời tay khỏi nàng, Hoài Niệm cũng chỉ muốn dính lấy một chỗ với hấn. Thừa Chí quàng tay qua vai nàng, Hoài Niệm tựa vào người hấn, vòng tay ôm ngang thắt lưng Thừa Chí. Cuộc chia ly đêm hôm đó dường như chỉ càng làm tình cảm của họ thêm tăng tiến. Càng trải qua đau khổ mong nhớ, chỉ càng làm họ bất chấp tất cả để được ở bên cạnh nhau.

Hoài Việt cùng bốn tên thị vệ cũng vừa đánh vừa lui. Bích Tuyền thì được Hoả Diễm cung kính tháp tùng. Nàng thật tò mò muốn biết đại cuộc sẽ nghiêng về phía bên nào. Hôm nay chạm mặt, tình hình càng lúc càng thêm ly kỳ phức tạp.

^ _ ^

Hai người dẫn đầu di chuyển rất chậm chạp. Cứ như thể bọn họ không muốn kết thúc quãng đường kia vậy. Lại cứ ôm dính sát với nhau như vậy, người bình thường còn không thể đi nhanh chứ nói gì Thừa Chí. Hấn cứ từng bước, từng bước vượt qua khu rừng cây rậm rạp, quen thuộc đi xuyên qua Hỗn Thế trận, kéo mọi người xa khỏi khu vực thác nước kia.

Cuối cùng, bọn họ được dẫn đến một ngôi nhà tranh lẩn khuất sau vách đá. Tuy ngôi nhà không lớn nhưng cũng đủ ba gian, có sân trước sân sau. Thừa Chí không hề khách sáo ngồi xuống bên bàn trà. Hấn bắt đầu

thở hổn hển, cứ như thể mình vừa mới đi qua ba ngọn núi chứ không phải là ba trăm thước. Mọi người lục tục kéo vào sau, mạnh ai nấy tự chọn chỗ ngồi ình.

Hoài Việt và bốn tên hộ vệ đứng là đã tận lực ứng chiến. Khoảng đường đó không xa, mà Thừa Chí đi rất chậm nên bọn họ có thời gian giao chiêu lâu hơn. Về được đến căn cứ, hai bên cũng gần như lưỡng bại câu thương, ai nấy cũng đều đổ mồ hôi đầm đìa.

Hai người đi cuối là Hoả Diễm và Bích Tuyền có vẻ như an nhàn nhất. Nữ hộ vệ trong nhóm mau chóng đi vào nhà bếp, đem lên ấm trà và ly tách ọi người. Hoài Việt là người giơ tay ra chạm ấm trà trước, nhưng ngay lập tức bị Hoài Niệm giật lấy. Hai người lại thi triển công phu giành giật, khiến ấm trà cứ bay qua bay lại giữa bàn.

Do xảo pháp của Hoài Niệm tinh luyện hơn Hoài Việt, hấn lại tổn hao nguyên khí khi phá trận và giao chiến với bốn tay thị vệ, nên cuối cùng ấm trà rơi vào tay người em gái. Nàng rót trà vào chén, ân cần đưa qua cho Thừa Chí.

Hoài Việt bắt nhẩn la lên.

-Nữ sinh ngoại tộc. Không thể dưỡng, đúng là không thể dưỡng.Mọi người nhìn hấn cảm thán mà phì cười.

38. Chương 38: Phe Chính Nghĩa

Không khí ngưng trọng, căng thẳng giống hệt như cuộc họp bàn của các đại ca giới hắc đạo. Một bên bàn là đại hiệp Hoài Việt đang cố gắng trừng mắt thật lớn, thiếu điều các tia văn máu muốn bực vỡ ra hết. Một bên là y nữ Hoài Niệm híp mắt nhìn huynh trưởng như hổ báo nhìn thấy kẻ thù. Một hung bạo, một sắc lạnh, không ai chịu nhường ai.

-Không ra thể thống gì? - Hoài Việt nổi nóng đập bàn. - Muội có chịu buông tay ra không? Hoài Niệm không cần trả lời, nàng chỉ việc dựa đầu vào vai Thừa Chí, hai tay càng ôm y gấu gao hơn. Vừa được thoả mãn tâm tình, vừa chọc tức được đại ca, một công đôi chuyện, đại gì không làm.

-Thành Hoài Niệm, muội giỏi lắm. Ca sẽ về méc mẹ.Đối phương càng hung hãn, Hoài Niệm càng bạo dạn. Bàn tay nàng bắt đầu lần mò lên ngực áo Thừa Chí, âm mưu len lút đi vào bên trong. Thừa Chí lấy tay ngăn nàng loạn động, đồng thời đẩy Hoài Niệm ngồi đằng hoàng trở lại. Nàng vì chọc tức đại huynh mà có thể làm ra loại hành động trẻ con thế này. Nhưng Thừa Chí không phải trẻ con, định lực của y không đủ lớn để chịu nổi mấy đòn quấy rối của Hoài Niệm. Thừa Chí hấn giọng, dùng vẻ nghiêm túc, đạo mạo của Nghiêm sư gia mà nói chuyện.

-Thành công tử, chẳng phải chúng ta có chuyện quan trọng hơn để nói sao?

-Có chuyện gì quan trọng hơn cái con bé này? - Hoài Việt trả lời nhưng mắt vẫn không rời đi, tiếp tục thi đua lườm nguýt với tiểu muội.

-Niệm nhi, muội thôi đi. - Thừa Chí chuyển sang phía Hoài Niệm.Nàng ngay lập tức cụp mắt xuống, ngoan ngoãn không thi gan với Hoài Việt nữa. Tuy nhiên Hoài Niệm lại gửi ánh nhìn trông chờ đến Thừa Chí, nàng muốn nghe hấn giải thích. Thừa Chí trực tiếp bỏ qua Hoài Việt, tập trung lý giải cho nàng nghe.

-Khu rừng mà mọi người xông vào được bày bố theo Hổn Thế trận.Hoài Việt hứ mũi kinh thường, tỏ vẻ 'lời của người nói thật vô giá trị, ta đã biết từ khuya rồi'. Thế nhưng Thừa Chí không có vẻ gì quan tâm đến thái độ bất nhã đó, y chỉ chuyên chú giải thích cho Hoài Niệm thôi.

-Vùng đất ở giữa khu rừng, phía sau thác nước là lối vào địa cung bí mật của Lưu gia.

-Công tử.Lần này là mấy người hộ vệ xen vào ngăn cản. Thừa Chí chỉ giơ tay lên, bảo bọn họ câm miệng. Chuyện mà hấn muốn làm, các hộ vệ lại dám can ngăn sao.

-Bên trong địa cung ẩn tàng toàn bộ bảo vật của tiền triều mà các đời tổ tông Lưu gia cất giữ, là cơ sở phòng bị nếu đại cuộc có xảy ra chính biến. Ngọn núi này tên gọi là Đông sơn, trích ra trong thành ngữ 'Đông sơn tái khởi.'

-Mau vào vấn đề chính, đừng dài dòng. - Hoài Việt chán nản cắt ngang.

-Người dám ngắt lời công tử. - Mộc Tàn nóng nảy la lên.

-Vô phép, thật không thể tha cho hắn được. - Sa Cát phụ hoạ.

-Y là thứ gì mà ta không dám cắt lời. - Hoài Việt gân cổ cãi. Thế là toàn bộ căn phòng lại trở nên nhốn nháo vì hai bên cứ ta một câu, người một câu, giống hệt đám hàng rong ngoài phố chợ. Thừa Chí tức giận đập tay lên bàn.

-Câm miệng. Khí thế này, Hoài Niệm đã từng bị dọa khiếp một lần ở nha phủ Tiết Châu. Nàng nhớ khi đó, mình đã sợ hãi như chính bản thân phải đối đầu với sinh tử. Đám hộ vệ ngay lập tức kinh sợ câm miệng, còn Hoài Việt thì bật lui ra xa, tay đã đặt sẵn trên đốc kiếm.

-Thật ra người là ai? - Hắn hét lên. Thừa Chí chớp mắt một cái, ánh nhìn âm lãnh biến mất ngay lập tức. Y cười nhẹ, ra bộ vô cùng hiền lành, vô hại như một thư sinh.

-Thật ra cách đây bốn năm, chúng ta có gặp mặt ở Trương gia khẩu, lúc đó công tử mới mười bảy mười tám, kiểu trường kiếm đeo sau lưng như đạo sĩ như thế này, làm ta nhớ rất rõ. “Trương gia khẩu?” Hoài Việt lầm bầm. Tuy chuyện cách đây đã bốn năm, phai mờ đi không ít, nhưng nếu hắn đã từng gặp qua Nghiêm Thừa Chí nhất định không dễ quên. Thứ nhất là hắn luôn nhớ rõ những kẻ cao hơn mình, thứ hai là tướng đi khập khiễng của Thừa Chí rất đặc biệt, ai thấy qua cũng sẽ nhớ kỹ ngay.

-Không cần nghĩ ngợi nhiều. - Thừa Chí cười nhẹ. - Lúc giao chiêu, ta có đeo mặt nạ, nên công tử không nhận ra đâu. Trường kiếm trong tay Hoài Việt ngay lập tức xuất động, nhắm thẳng hướng Thừa Chí mà đâm tới. Trương gia khẩu, bốn năm trước, kẻ đeo mặt nạ, tất cả đều gọi lại cho Hoài Việt một kỷ niệm nhớ đời. Dấu chưởng pháp trên ngực hắn đến bây giờ vẫn còn chưa phai mờ.

Thế nhưng mũi kiếm chưa chạm được đến Thừa Chí, đã bị bốn năm loại vũ khí chặn lại. Tuy tốc độ có suy giảm nhưng uy lực cũng không tầm thường. Hoài Việt lại cố dùng sức đâm tới, nhưng chỉ sượt qua vai Thừa Chí, không thể làm tổn hại đến hắn một chút nào.

-Xem ra đã nhớ ra ta là ai rồi. - Thừa Chí mỉm cười nhẹ nhàng.

-Tử thần Mạt Hối. - Hắn rút lên từng chữ đầy cảm xúc.

-Đúng vậy, tên của ta là Lưu Quang Mạt Hối, trưởng tôn đời thứ tám của dòng họ Lưu Quang. Một lời nói ra khiến huynh đệ họ Thành cùng Bích Tuyên đều chấn động. Thái tử cự triều Cảnh Hào nghe đồn nhiều năm đã mất tâm mất tích, toàn bộ đại cuộc của Lưu gia phái hiện nay đều rơi vào người kế thừa của lão, như vậy chẳng phải Lưu Gia hiện giờ chính là Mạt Hối ngồi trước mặt họ sao.

Bàn tay của Hoài Niệm này giờ nắm chặt tay áo của y cũng phải bắt lực buông ra. Thân thể thật sự của Mạt Hối đúng là quá lớn rồi, nàng vươn không tới nữa. Đừng kể đến việc Hoài Niệm có dòng máu của Hàn gia, ngay cả họ Thành với họ Lưu cũng là tử địch thù sâu hơn biển. Ngoại công nàng là người giết tổ phụ của Mạt Hối, cha mẹ nàng là người đã truy sát phụ thân y suýt mất mạng. Mối thâm thù đại hận này, đâu đến lượt nàng nói bỏ qua là bỏ.

Cả người Hoài Niệm bỗng run lên bần bật, trong lòng nàng tràn ngập hỗn loạn và nghi ngờ. Sự thật mà nàng luôn cố tránh né trong đêm chia tay ở ngoại thành cuối cùng cũng được phơi bày. Nàng vẫn còn nhớ, y đã từng nói đầy đủ tên tuổi của mình cho nàng biết.

“Tên ta là Lưu Quang Mạt Hối.”

-Ta xin lỗi. - Giọng y đột nhiên vang lên bên tai nàng. Hoài Niệm giật mình, ngược nhìn nam nhân trước mặt. Ánh mắt y vẫn sâu thẳm không thấy đáy, đôi mày cương nghị lại nhíu chặt đầy vẻ phiền muộn. Y nở nụ cười buồn bã nhất mà nàng từng nhìn thấy. Ba chữ ‘Ta xin lỗi’ kia khiến Hoài Niệm cảm thấy bất lực. Nàng không cách nào vùng vẫy, chống lại định mệnh được sao?

-Niệm nhi, Niệm nhi, đừng khóc. Y ôn nhu giơ tay lau nước mắt trên má nàng. Kẻ duy nhất khiến băng sơn mỹ nhân rơi lệ nhiều đến vậy cũng chỉ có y. Sinh ra mang họ Thành và họ Lưu Quang, định mệnh đã khiến bọn họ không chung lối rồi.

Hoài Việt cảm lạnh nhìn bộ dạng yếu đuối của muội muội. Hai mươi năm chứng kiến nàng sinh ra và lớn lên, hắn không biết rằng Hoài Niệm lại mong manh đến vậy. Có lẽ thái độ hờ hững, lạnh lùng của nàng

chỉ để che dấu trái tim đầy cảm xúc. Chỉ có gã Mạt Hối này mới khiến nàng sống thật với bản thân mình. Đáng tiếc, Hoài Niệm không thể giao muội muội mình cho y được.

Nội công từ trong cơ thể Hoài Niệm được giải phóng. Hắn xoay tay, lưỡi kiếm lập tức thoát khỏi sự kềm chế của những tên hộ vệ. Mạt Hối bỏ tay ra khỏi Hoài Niệm, y đảo người tránh thoát khỏi đòn sát thủ của đối phương.

Mộc Tần đã kéo chủ tử của mình ra xa khỏi tầm kiếm khí. Chiếc bàn trước mặt họ vỡ nát, vết kiếm chạy dài trên nền đất, như biên giới ngăn cách không gian ra thành hai phần. Mạt Hối và đám hộ vệ của y ở một bên, ba người còn lại ở một bên.

Bích Tuyền kéo Hoài Niệm đứng dậy, lùi ra sau lưng Hoài Niệm. Bây giờ họ đang phải đối mặt với bọn loạn đản phản nghịch, tình huống hung hiểm vô cùng.

-Khoan, khoan đã. Ta có điều vẫn chưa nói hết. - Mạt Hối ngay lập tức giơ tay can ngăn. - Tin tức này vô cùng quan trọng, có liên quan đến sống chết của Chân Duyên và Nhã Muội.

-Ở đâu? - Hoài Niệm ngay lập tức chùi nước mắt, giọng cương nghị hỏi y.

-Thất sơn, cả hai đều khỏe mạnh. Nhưng nếu mọi người không nghe ta, sẽ không cứu được họ đâu. Phía bên trong địa cung kia có một thứ rất quan trọng mà Lưu Gia phái nhất định sẽ đánh đổi mọi thứ trên đời để có được. Điều đảm bảo an toàn nhất cho hai người kia chính là lấy con tin trao đổi.

-Đó là cái gì? - Bích Tuyền hấp tấp hỏi.

-Thái tử cựu triều, Lưu Quang Cảnh Hào. - Y trả lời.

-Này, người giống chơi với bọn ta đấy hả? - Hoài Niệm tức giận la lên.

-Thật mà, ta chỉ muốn giúp giải thoát hai người kia thôi.

-Nực cười. Chẳng phải ngươi là trưởng tôn đời thứ tám của Lưu Gia sao, có gì lại muốn bắt phụ thân làm con tin trao đổi với chính quân của mình. - Hoài Niệm gân cổ cãi.

-Ai bảo ta nhất định phải theo phe Lưu gia.

-Ngươi họ Lưu Quang, không theo Lưu Gia phái vậy thì theo ai? - Bích Tuyền cười miệt thị.

-Ta chỉ đứng về phe chính nghĩa thôi. - Đột nhiên y nhẹ giọng. - Niệm nhi, xin hãy tin ta lần này đi. Nàng nhìn vào mắt y, trái tim lại rung lên theo cảm xúc. Hoài Niệm cảm thấy rối trí quá. Kể cả sự bình tĩnh sáng suốt mọi khi đều bay biến. Lý trí của nàng gào lên “Không thể tin kẻ này, hắn đã nhiều lần lừa gạt ta”; trái tim nàng lại mách bảo “Mình lại muốn tin y thêm một lần nữa”.

-Giải thích. - Nàng mở miệng nói. Đây là cơ hội cuối cùng, nếu y lại lừa dối nàng, Hoài Niệm đành phải đoạn tuyệt với Mạt Hối thôi.

Y thở dài, bắt đầu kể lại đoạn thời gian khủng khiếp nhất mà bản thân không muốn nhớ thêm lần nào nữa.

39. Chương 39: Lưu Quang Mạt Hối

Mạt Hối từ nhỏ sống ở sơn trại Đào Viên, nghĩa phụ là long đầu đại ca, nghĩa mẫu là áp trại phu nhân, tuổi thơ vô cùng thanh bình và vui vẻ. Y ngoài việc được học qua võ công thập phương bát nháo, còn được đặc biệt lĩnh hội thủ đoạn chặn đường, trộm cướp của những sơn tặc lão huynh. Mọi chuyện vẫn êm đềm cho đến khi phụ thân Mạt Hối xuất hiện, lão chính là Lưu Quang Cảnh Hào, đệ nhất tội phạm của Việt Quốc.

Cuộc đời y bị rẽ sang hướng khác thật đột ngột. Ý thức được mình là trưởng tôn Lưu gia, là con cháu của hoàng tộc cựu triều đã bị phế bỏ, Mạt Hối bị đẩy cho gánh nặng phục quốc vô cùng nặng nề. Y phải từ bỏ cuộc sống vui vẻ ở Đào Viên, theo chân phụ thân bốn ba khắp đất nước.

Cảnh Hào có tham vọng rất lớn, vì vậy lão cũng đặt yêu cầu rất cao cho nhi tử của mình. Từ một đứa trẻ ngộ nghịch, Mạt Hối phải chịu đựng sự giáo dục nghiêm khắc theo đúng chế độ dành cho hoàng tộc. Thi thư lễ nghĩa, văn võ toàn tài. Hơn nữa, sống trong tình cảnh lúc nào cũng phải chịu đựng sự truy sát của

triều đình, luôn luôn phải tiếp xúc với bọn người cự triều cuồng tính, Mạt Hối cũng bị đồng hoá, dần dần biến thành một tên ma đầu đầy thủ đoạn.

Y bị gieo vào đầu ý tưởng mình là chân long định mệnh, là kẻ sinh ra đã có trách nhiệm đứng đầu thiên hạ. Tuy triều đại đổi thay, nhưng chỉ là một cơn sóng nhỏ, không thể nào cắt đứt vương mạch của Lưu gia. Công việc mà y làm chính là thanh trừng những cự thần tiền triều đã quy phục Hàn gia. Thứ vô công mà y sở trường nhất chính là Thôi Tâm chưởng, vô cùng tàn ác, nhất chiêu đoạt mạng. Trong thời loạn lạc, muốn lập thành đại nghiệp phải bước trên con đường bạo ngược. Dần dần, không biết từ khi nào y đã nổi danh trong giang hồ là tử thần Mạt Hối, âm lãnh vô đạo, tri diện tất sát.

Thế nhưng Mạt Hối biết lương tâm y mỗi ngày vẫn đang giãy dụa gào thét. Con đường phục quốc, y không muốn đi. Hành động bạo tàn, y không muốn làm. Nhưng phía sau lưng Mạt Hối vẫn là phụ hoàng điên cuồng đang thúc giục. Lão là một kẻ tâm thần, chỉ muốn chôn tất cả mọi người xuống dưới vực thẳm địa ngục.

Mạt Hối bắt đầu chống đối Cảnh Hào. Y có một kế hoạch lớn lao, bắt đầu giải trừ vây cánh tụ tập xung quanh mình. Những kẻ ngu trung kia lẽ ra có thể sống một cuộc sống an nhàn trong thời đại mới. Nhưng tất cả những gì họ làm là gây ra can qua, hỗn loạn để tôn thờ cái hư danh Lưu gia. Mạt Hối trấn an các phân đà, muốn bọn họ án binh bất động tàng phục để chờ đợi thời cơ. Y ra lệnh ngừng hết mọi hoạt động chiêu mộ tân binh và vận động tài vật từ những thủ lĩnh phe kháng chiến.

Hành động phản bội của y rốt cuộc cũng đến được tai Cảnh Hào. Cho dù đó là trưởng tử của lão, nhưng nếu một khi ngăn cản con đường phục quốc của Lưu Gia phái, thì lão cũng không thể tha thứ được.

-Mạt Hối, ngươi có biết vì sao mình lại mang tên đó không? - Giọng lão êm ru rót vào tai y.

-Bởi vì nhi thần sinh ra trong những ngày đen tối nhất của Lưu gia. - Y rành rọt trả lời. Đúng vậy, tên của y chính là thời khắc kết thúc của một triều đại kéo dài hơn ba trăm năm thịnh thế. Định mệnh của y không phải dẫn đầu thiên hạ, mà là thu thập tàn cuộc cho Lưu gia. Phụ hoàng của y đã chìm trong mê muội quá lâu nên không thể nào chấp nhận sự thật. Quá khứ đã trôi qua rồi, dù có níu kéo cũng chỉ là vô ích thôi.

-Thời gian qua, ngươi hành động như vậy là vì ý đồ gì vậy Mạt Hối. Muốn giải trừ lực lượng, chặt đứt con đường phục quốc của ta sao? - Lão cười gằn đầy đe dọa. Lưu Quang Cảnh Hào ngồi trên ngai cao nhìn xuống kẻ phản bội quỳ trước đại diện. Hoàng tử một tay lão bồi đắp nên, đã trở thành kẻ hèn nhất, tham nhàn như vậy sao. Tất cả những mối căm thù lão gieo vào đầu y đều vô hiệu cả. Những nhiệm vụ máu tanh tàn ác mà lão bắt y làm đều không ảnh hưởng được chút gì. Tất cả tham vọng mà lão vẽ ra trong mắt y đều không chút cảm dỗ ư? Hoàng tử của Việt quốc, trưởng tôn đời thứ tám của Lưu gia, như vậy thật đáng thất vọng quá rồi.

-Nhi thần chỉ muốn tạm thời bình ổn đại cuộc. Chúng ta đã tổn thất quá nhiều rồi, đến lúc này cần nên bảo toàn lực lượng. - Mạt Hối cứng giọng trả lời.

-Không có địa ngục nào kinh khủng hơn cảnh an nhàn. Ngươi rõ ràng biết nếu để thuộc hạ vô công rồi nghề thì chỉ càng thui dệt ý chí của chúng. Phải gây chiến, phải đấu tranh, phải gieo hận thù thì mới khiến chúng quyết tâm chiến đấu. Ngươi muốn bình ổn đại cuộc, cũng chỉ mong mọi người tự động rút lui trong êm thấm đúng không? - Cảnh Hào giận dữ chất vấn. Sấn ngọc tỷ đặt bên cạnh, lão ném vào đầu y không thương xót. Mạt Hối không né cũng không tránh, để toàn bộ khối kim loại kia đập mạnh vào trán, máu liền từ vết thương tuôn ra đầm đìa. Y nhắm mắt, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào vị phụ hoàng nhấn tâm của mình.

Chả trách vì sao mà dòng họ Lưu lại bị diệt. Triều đại đó đã quá thối nát rồi. Dân chúng lầm than kêu la, hoàng đế bạo ngược tàn ác. Mạt Hối đâu phải thằng ngu, tai điếc, mắt mù. Y có thể nhìn thấy giang sơn gấm hoa dưới sự trị vì của tân hoàng thanh bình, an lạc thế nào. Y có thể nghe những lão dân lương thiện khi nhắc về cự triều đều căm hờn, oán giận như thế nào.

Đạo trị quốc luôn lấy dân làm gốc. Một khi nhân dân đã bài xích, tạo phản, chính là do kẻ thống trị đã đi ngược với lòng dân. Thời đại nào mà chẳng có bắt đầu và kết thúc. Cảnh Hào chỉ xui xẻo được sinh ra trong thời kỳ suy tàn của hoàng tộc mà thôi.

Mạt Hối không giống phụ hoàng, y không có chút tình cảm vắn vương nào với tiền triều cả. Y đã được nuôi dưỡng trong tình yêu thương vô bờ bến của nghĩa mẫu, y được dạy dỗ bởi sự bốc đồng phóng khoáng của nghĩa phụ. Y biết rằng trên đời này có một thứ gọi là tự do tự tại. Y có thể cười khi vui, và khóc khi buồn.

Y không phải là tử thần, y không muốn giết những kẻ mà mình không quen biết. Mạt Hối không muốn lúc nào cũng bị đè ép bởi thứ trọng trách phục quốc vô vọng. Y khát khao được sống vì bản thân mình, chứ không phải vì một thứ cũ xưa thối nát.

-Nhi thần muốn có được tự do.Mạt Hối nhìn thẳng vào mắt vị thái tử điên cuồng đang ngồi trên ngai cao. Đây chỉ là một cái hầm mộ chôn cất các đời đế vương của họ Lưu. Nơi đây có đèn dãi, cung điện nhưng lại bị chôn sâu trong lòng núi, không bao giờ nhìn thấy mặt trời. Không có quan thần triều bái, chỉ có những bức tượng lặng im không sức sống. Ngọc ngà châu báu chất đầy trên sàn, nhưng đây chỉ là thứ minh khí dành cho người chết. Y không muốn phải trốn chui trốn nhủi trong hầm mộ nữa. Y khát khao được sống một cuộc đời khác, chứ không phải là hoàng tử Lưu Quang Mạt Hối. Tương lai của y vẫn còn dài, không thể vội kết thúc trong tuyệt vọng như nhà họ Lưu.

-Hảo nhi tử, ngươi muốn rời bỏ phụ hoàng của mình ư? Muốn quay lưng với tổ tông dòng họ sao? Được rồi, Mạt Hối, ngươi muốn đi thì trước hết hãy trả lại cho ta tất cả. Thân phận của ngươi, quyền lực của ngươi, võ công của ngươi ... chẳng phải đều do ta ban cho sao. - Cảnh Hào gầm gừ, mắt vắn lên nhưng tia đỏ giận dữ.

-Nhi thần xin trả lại binh phù của người. - Y móc lệnh bài ra ném trên mặt đất. - Trả lại cái tên Lưu Quang Mạt Hối cho người. - Y đập đầu lay tạ một cái thật mạnh, máu trên trán đổ ướt của nền đá. - Võ công mà người đã truyền thụ ...Mạt Hối vận lên hết mười thành công lực, y nhìn bàn tay, căng thẳng cực độ, sau đó không chút luyến thương vận chuyển lên chính bản thân của mình. Nội lực của chính bản thân y công phá toàn bộ kỳ kinh bát mạch trong cơ thể. Mạt Hối nghe toàn thân như rạn vỡ hết, khí huyết trào ngược, ngũ tạng chịu chấn thương trầm trọng. Mất y hoa lên, cay xè, đầu óc y choáng váng u mê, cơn đau đớn cực hạn lan toả khiến y phải cắn chặt răng mới không hét ra tiếng. Thứ sức mạnh cường đại, y luyện suốt mười lăm năm, toàn bộ thất tán. Mạt Hối nghe được cơ thể chính mình vỡ nát, tứ chi mất lực không còn cảm giác.

Đây chính là tình cảnh bị phế võ công vô cùng tàn độc. Y đã tự ra tay với chính bản thân mình, dứt khoát, mạnh mẽ không hề hối hận. Bởi vì y đánh đổi tất cả nhưng thứ mình có, chỉ để nhận lấy tự do.

Lưu Quang Cảnh Hào đứng bật dậy, chạy đến bên cạnh Mạt Hối. Lão không thể tin được y ra tay tuyệt tình như vậy. Không thêm quyền lực, chẳng cần thân phận, không tiếc võ công; vậy mà thứ y muốn lại là cái tự do đầy ảo tưởng đó sao. Lão vò đầu bứt tai như phát khùng lên. Tất cả đã kết thúc rồi, nhi tử của lão, niềm hy vọng của lão đã bị chính tay Mạt Hối giết chết. Lão gầm lên, các thị vệ canh gác bên ngoài ngay lập tức xông vào minh điện. Cảnh Hào muốn trả thù, lão không cam tâm để Mạt Hối có được thứ mà mình muốn.

Y bị dụng hình suốt hai ngày đêm. Một bên đầu gối bị đập cho vỡ nát. Trên cơ thể là cơ man biết bao nhiêu dấu tích của đòn roi dã man. Trong số những người dụng hình, có những kẻ như Mộc Tần, Kim Chuỳ từng là đại nội thị vệ. Những trò tra tấn tàn bạo nhất họ đều biết rõ tinh tường. Đến ngày thứ ba, đích thân Cảnh Hào xuống ngục dụng hình tiếp. Thế nhưng lão đã quá mạnh tay, khiến Mạt Hối tắt thở khó cứu.

Sau khi nghe Sa Cát báo lại y đã chết, thì Cảnh Hào lại nổi điên lần nữa. Lão muốn băm thây y ra, vứt cho lang báo hổ sói trong rừng. Dĩ nhiên là Mạt Hối lúc đó vẫn còn chưa tuyệt mệnh, Sa Cát là tên cận vệ trẻ nhất, lại là người trung thành với y chứ không phải với Cảnh Hào. Hắn hợp mưu với Thuỷ Ninh, Hoả Diễm mang y dấu đi. Thế nhưng nửa chừng xảy ra biến cố, nên chiếc hòm đựng xác Mạt Hối bị rơi xuống thác nước. Y theo dòng suối chảy mà trôi xuống tận hạ nguồn.

Sau đó, y được tên thư sinh Nghiêm Thừa Chí vớt được. Hắn tính đem quan tài chôn cất nhưng lại phát hiện ra người bên trong vẫn còn thoi thóp thở. Thừa Chí lúc này vừa từ kinh thành thi rớt trở về quê, một mình trên đường không có ai đi theo hết. Sau mấy ngày được chăm sóc, Mạt Hối cũng từ từ tỉnh lại. Tuy nhiên thương thế của y lại rất trầm trọng nên vẫn phải nằm bẹp trên giường. Nghiêm Thừa Chí là một người rất tốt bụng, đành nán lại giữa đường chăm sóc y một thời gian.

Ngày ngày Mạt Hối nằm trên giường nghe hần tưng niệm cái gì mà hồ, giả, chi, dã. Sau này, họ càng trò chuyện càng thân, phát hiện ra tri kỷ hợp tính. Thừa Chí tâm sự cho y nghe hết toàn bộ gia cảnh của mình,

cùng với ước muốn có được công danh phẩm vị. Hắn cũng là kẻ vứt bỏ gia tài vàng muôn bạc lượng, truy cầu theo ý chí của bản thân. Chính vì sự đồng điệu này nên hai người càng tâm đầu ý hợp, họ cắt máu ăn thề kết thành huynh đệ chi giao.

Nhưng ngay lúc này, những tên sát thủ theo lệnh của Cảnh Hào đã truy tìm tới nơi. “Sống thấy người, chết phải thấy xác”. Lão không an tâm buông tha Mạt Hối, dù cho y chỉ là một mẩu thi thể thối rữa. Thừa Chí đã công y trốn chạy trong rừng, nhưng sức hấn làm sao có thể vượt qua được đám sát thủ võ công cao cường. Cuối cùng Thừa Chí dẫu Mạt Hối vào một khe đá, dùng cỏ rơm che đậy lại. Bản thân hấn lập tức bỏ đi, đánh lạc hướng cho những kẻ kia tránh xa chỗ Mạt Hối ra.

Hai mươi bốn năm trong đời, lần đầu tiên Mạt Hối lo lắng và sợ hãi như vậy. Dẫu cho bản thân có trải qua nghiêm hình tra tấn của Cảnh Hào, y cũng không chút lo sợ như lúc này. Dù cận kề cái chết, cũng không đau đớn bằng nhìn huynh đệ mình đi vào cửa tử. Đến khi y có thể nhúc nhích, bò ra được khe đá thì đã là chuyện của ngày hôm sau rồi.

40. Chương 40: Bình Minh Đang Lên

Mỗi người sống trên đời đều không thể cô độc một mình. Họ có những người thân quen như gia đình, bạn bè, chòm xóm. Một kẻ mất đi chắc chắn sẽ khiến những người xung quanh đau buồn. Y hồi hận gào khóc cho quãng thời gian ngu ngốc trước đây của mình. Tử thần Mạt Hối đúng là kẻ đáng chết nhất trên đời.

Y chôn cất Thừa Chí xong, lại nhìn về khoảng trời bao la phía trước mặt, trong lòng hoang mang hoảng loạn. Y đã có được tự do rồi, thứ tự do được đánh đổi bằng chính sinh mạng của huynh đệ mình. Y bây giờ là ai, y sống tiếp vì cái gì? Mạt Hối nhớ lại những ngày trò chuyện cùng Thừa Chí. Hắn lúc nào cũng khoe khoang lý tưởng cả đời mình là đứng đầu tam khôi, công thành danh toại khiến cả nước biết danh.

Y trở về căn nhà tranh, lấy đồ đạc còn sót lại của Thừa Chí lên đường. Kể từ lúc đó y trở thành kẻ kế thừa ý chí của bạn hữu mà mình nợ ơn hai lần cứu mạng. Y dặn lòng nhất định sẽ có ngày cái tên Nghiêm Thừa Chí được đề tên trên bản vàng, hoàn thành tâm nguyện của cố nhân.

Việc tiếp theo mà mọi người cùng biết đó chính là y đã đến nha phủ Tiết Châu làm sư gia. Với khả năng của một hoàng tử từng thống lĩnh tổ chức khổng lồ, thì cái nha phủ bé tẹo kia sao làm khó được y. Tri phủ Tiết Châu lại là một thằng nhóc mới mười lăm tuổi, hỷ mũi chưa sạch, càng mặc cho y thao túng. Trong vòng hai năm, Mạt Hối đã đóng trọn vai diễn của mình, trở thành một Nghiêm sư gia ai nấy đều biết danh.

Cuộc sống của y bị đảo lộn khi những cánh bồ câu mang thư bị Nhã Muội bắt được. Mạt Hối nhận ra chiếc vôi của Lưu Gia phái đã thò tận đến Tiết Châu này rồi. Y chưa kịp làm gì thì Lâm Nhã muội đã bị người ta bắt cóc, sau đó là sự xuất hiện của ba vị thiên kim càng làm sự việc rắc rối hơn.

Bây giờ không chỉ Nhã Muội, mà cả công chúa Chân Duyên cũng bị rơi vào tay Lưu Gia phái. Triều đình đã âm thầm điều động binh lực vây bắt toàn bộ loạn đảng trốn ở vùng Thất sơn. Một khi hai bên đụng độ thì thương vong chắc chắn sẽ rất khủng khiếp. Sinh mạng của hai vị Đại Hỷ không bảo đảm, còn có mấy vạn huynh đệ từng cùng chung chiến tuyến của y cũng không còn.

Sơn trại ở Đào Viên bị diệt chính là thứ đã củng cố quyết tâm của Mạt Hối. Y biết rằng triều đình một khi đã ra tay sẽ không chút dung thứ cho những tên phản nghịch như thế này. Y đành phải mạo hiểm liên lạc với đám thuộc hạ cũ, những người trung thành như Sa Cát và Hoả Diễm. Tất cả bọn họ đều hiểu rõ, một khi trực tiếp đánh nhau với triều đình, kết cuộc chỉ có thương vong thảm liệt mà thôi.

^ _ ^

Mạt Hối sau khi kể lể xong chuyện cũ thì im lặng quan sát phản ứng của ba người trước mặt. Đặc biệt y chỉ nhìn sâu vào mắt Hoài Niệm, mong chờ sự tin tưởng từ phía nàng. Câu chuyện của y trong mắt nhiều người chỉ là hoang đường, một sự thật khó chấp nhận. Có ai chỉ vì ảo tưởng tự do mà đánh đổi hết mọi thứ trên đời như y không.

Hoài Niệm nhú mảy, suy nghĩ thật kỹ những gì mà Mạt Hối đã nói. Nàng cũng cảm thấy việc dùng binh lực xông vào Thất sơn để giải cứu con tin là mạo hiểm khôn cùng. Hơn nữa đao kiếm vô tình, một khi đã nổi can qua thì khó có thể ngăn cản nổi. Nếu thật như lời Mạt Hối nói, thì chỉ y mới có thể hoá giải được tình hình.

Nàng tiến tới trước, diềm dặm ngồi vào chiếc ghế mà lúc nãy Bích Tuyền vừa kéo mình ra. Mạt Hối thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng nàng định cho y một cơ hội nữa.

Y dự định tiến về phía biên giới đang chia cắt hai người, nhưng mũi kiếm của Hoài Việt vẫn lăm lăm canh chừng. Mạt Hối đành phải đứng tại chỗ, giải thích thêm về kế hoạch của mình.

-Người đứng đầu Lưu Gia hiện nay là đệ đệ của ta, Lưu Quang Trường Thanh. Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch, bị phụ thân của ta làm ẽ muối. Trường Thanh không hiểu rõ việc làm của mình có thể gây nguy hại gì đến toàn bộ sinh mạng của những người trong Lưu Gia phái. Chỉ cần thả Chân Duyên và Nhã Muội ra thì mọi việc sẽ được giải quyết rồi.

-Làm gì có chuyện đơn giản vậy? - Bích Tuyền lớn giọng phân tích. - Không có con tin, triều đình càng không ẽ dè khi quyết định quét sạch toàn bộ Lưu Gia phái.

-Ta biết. - Mạt Hối gật đầu. - Nhưng mục đích chính là phải ngăn hai bên chạm trán. Ta có biện pháp khiến cho bọn họ rút lui. Trong vòng một năm, có thể giải tán hoàn toàn Lưu Gia phái. Chấp nhận hợp tác với ta, mọi người có thể cứu được con tin, đồng thời ngăn chặn được chiến tranh lớn sắp xảy ra. Với lời hứa hẹn tiềm năng như vậy, ngay cả Hoài Việt cũng phải dao động. Cuối cùng, sau khi nghe hết kế hoạch của Mạt Hối, hẳn đành phải thu kiếm vào. Hoài Việt công nhận là mình thích đánh nhau so tài, chứ không thích nhìn thấy chiến tranh thảm liệt. Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tháp phù đồ, chứ nói chi cứu cả mấy vạn quân.

Không khí trong ngôi nhà tranh dần dần được vãn hồi lại. Mạt Hối thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi ngồi xuống ghế. Đột nhiên Hoài Niệm đến trước mặt y, khuôn mặt yêu kiều nhỏ giọng hỏi.

-Mấy người này? Y hiểu ngay là nàng muốn mình giới thiệu về những người hộ vệ. Mạt Hối nhoẻn miệng cười, chỉ tay đọc tên rõ từng người. Tám thành viên trong nhóm, y chỉ dẫn theo theo năm người đến. Ba người còn lại có trách nhiệm theo dõi tình hình ở Thất sơn.

Hoả Diễm, Hải Khởi, Kim Chuỳ, Sa Cát, Mộc Tần năm người võ công cao cường nhất, là thân tín của Mạt Hối từ khi y còn làm đương gia. Mạt Hối vừa dứt lời thì Hoài Niệm đã lướt qua chỗ y nhẹ nhàng như cơn gió. Mạt Hối chợt giật mình hiểu ra, ngay lập tức hét lên.

-Kim Chuỳ, Mộc Tần mau trốn. Nhưng cùng lúc với giọng của y, Hoài Niệm cũng đã ra tay với hai người kia rồi. Lúc này, trong khi kể lại chuyện cũ, Mạt Hối đã sơ suất nói ra tên hai người dùng hình với mình. Dựa vào tính cách khốc liệt của Hoài Niệm, nàng tất ghi thù không bỏ. Tuy uy lực của Băng Tâm quyết chưa bằng được Hoài Việt, nhưng với ngũ trảo của Hoài Niệm, mỗi người trong số hộ vệ đều không thể chống lại nàng.

Kim Chuỳ do phản ứng chậm nên nhận trọn một chưởng của Hoài Niệm. Gã tuy không ngã nhưng bị đánh bật ra khỏi gian nhà tranh, Mộc Tần chạy trước cũng vừa kịp đỡ được đồng đội của mình trong chớp mắt. Hoài Niệm còn muốn truy sát, nhưng Mạt Hối đã cà nhắc đi tới. Y vội nắm tay nàng, kéo Hoài Niệm vào trong lòng mình.

-Niệm nhi, bỏ qua cho họ đi. Y nói nhỏ vào tai nàng, sau đó lén lút ra hiệu cho hai kẻ kia trốn đi trước. Công tử có lệnh, bọn họ ngay lập tức vận kinh công nhảy đi thật xa. Kỳ thực, với khả năng của Hoài Niệm dư sức đẩy Mạt Hối ra, truy sát hai kẻ kia. Tuy nhiên nàng lại bị sự ôn nhu yếu ớt của y giam cầm, không thể trốn thoát được.

-Chuyện cũ đã qua rồi, ta không để tâm, nàng cũng không cần truy cứu làm gì. Chỉ cần biết trong lòng Niệm nhi lo lắng ình, thương xót mình, ta đã mãn nguyện yên lòng rồi. Nàng vùng ra khỏi vòng tay của Mạt Hối, trừng mắt lớn với y. Mạt Hối mỉm cười gượng tay lên, dánh về đầu hàng.

-Được rồi, ta không ăn nói xui xẻo kiểu như mãn nguyện yên lòng nữa. - Y nắm tay nàng kéo lại về chỗ ngồi. - Ta biết mọi người bị giam trong trận cả nửa ngày trời không ăn gì rồi, nên nghỉ ngơi chút đi. Sau đó

Mạt Hối lớn giọng kêu Hoả Diễm mang đồ ăn lên cho ba vị khách. Do bàn trà đã bị đánh sập, nên Sa Cát, Hải Khởi phải khiêng bàn giấy của Mạt Hối ra để dọn cơm. Ba khách nhân đói khát không khách khí mà bắt đầu lao vào cuộc chiến với tôm gà. Hoài Việt cứ như tên cướp giật đầu đường xó chợ, tung hoành khắp bàn ăn không nề nan một ai.

Mạt Hối ngồi bên cạnh híp mắt nhìn khung cảnh hoà thuận thân ái đó. Y thỉnh thoảng rót chung trà đưa cho Hoài Niệm uống, hay gấp đồ ăn giúp nàng. Cơm no, rượu say chính là linh dược khiến con người cảm thấy hạnh phúc nhất. Hoài Việt ngồi dựa ngửa, xoa xoa cái bụng căng cứng của mình. Bích Tuyền phe phẩy quạt, mỉm cười trước bộ dáng heo lười của hắn. Hoài Niệm thì chẳng biết tại sao ngồi trên ghế mà cũng có thể càng lúc càng tiến gần đến chỗ của Mạt Hối.

Y cười trộm lét lét, sau đó cáo từ để ba vị khách có thể nghỉ ngơi một lát. Cả ngày đường trèo đèo lội suối vất vả, lại còn phải xông phá Hỗn Thế trận, đánh nhau với tứ đại hộ vệ Lưu Gia, đã bòn rút sức mạnh trong người họ cả rồi.

Chủ nhà cáo từ, bọn họ không khách khí liền nhắm mắt tĩnh thần. Muốn đối phó với loạn đảng, hoàn thành chính sự cũng cần phải có sức khoẻ mới được chứ. Chỉ trong vòng có vài khắc, ai nấy đều tiến vào cảnh giới nhập mộng.

Mạt Hối đi đến sân sau, nơi mép vực của Đông sơn. Trước mặt y là bầu trời rộng mở, màu đỏ ửng của bình minh cũng vừa xuất hiện phía chân trời. Những ánh sáng của tinh tú dần dần bị sức mạnh dương quang áp đảo. Đêm tối đã qua, và một ngày mới lại bắt đầu.

Một người đến từ phía sau Mạt Hối, động tác khẽ nhỏ như chiếc bóng lướt qua khoảng sân. Hoài Niệm ngồi xuống bên cạnh y, trầm mặc không nói nên lời. Mạt Hối khẽ cười, nắm lấy tay nàng chia sẻ. Y hiểu trong lòng nàng đang dần vật điều gì, vì chính bản thân y cũng đang bị hành hạ đây.

Hoài Niệm nhích lại gần hơn, sau đó nghiêng đầu tựa vào vai y. Mạt Hối rút tay ra, choàng qua lưng nàng chở che. Hai người cứ im lặng ngắm nhìn cảnh bình minh đang lên đầy diễm lệ. Những giây phút bình yên như thế này về sau chắc sẽ càng hiếm hoi hơn.

41. Chương 41: Trên Đỉnh Cẩm Sơn

Đây là lần thứ ba, y nghe tin những nhóm tiên tiêu canh gác xung quanh Thất sơn bị mất liên lạc. Trường Thanh giận dữ vò nát mảnh giấy trong tay, cảm thấy sự bất an trong lòng ngày càng lớn. Tin tức ở Tiết Châu báo lại, Hoàng lão tướng quân, trọng thần của Đại đô đang rục rịch đến Tiết Châu.

Nếu như nói lão vì rảnh rỗi đi du ngoạn thì thật vô lý hết sức. Chín phần mười là do vụ mất tích của Nhã Muội và Chân Duyên mà thân chinh rồi. Ban đầu, y bắt các nàng về chỉ là bắt đắc dĩ tiện tay. Trường Thanh vẫn chưa nghĩ ra được cách sử dụng con tin này sao cho thật tốt. Lưu Gia phái vẫn còn trong giai đoạn tiềm phục để phát triển lực lượng. Người của toàn bộ các tổng đàn gom lại, chưa đến mười vạn, sao có khả năng công khai phát động chiến tranh được.

Y thăm tính lực lượng quân sự trong cả nước chủ yếu chia thành tám lộ chính. Bạch Lăng quân trấn giữ Đào đô, Miêu quân trấn giữ Tân thành, Nhị vương gia Hàn Thế Khải đóng ở phương nam, phiên sứ Mai Quân Chiêu phía tây, cấm vệ quân ở Đại đô; tứ đại thiên vương Hoàng, Quách, Châu, Kiều mỗi tướng một đạo thân binh. Bốn phương tám hướng, tổng cộng lực lượng quân sự của Việt Quốc vượt quá trăm vạn hùng binh. Tương quan lực lượng thật quá chênh lệch.

Chỉ có kế sách âm thầm tiềm phục, tổ chức nhỏ lẻ mới có thể giúp Lưu Gia phái tồn tại đến nay. Giờ đây tất cả lực lượng đều bị Trường Thanh điều động hết về Thất sơn, đúng là điều kiện tốt cho triều đình bắt trọn một mẻ.

Ở gần đây nhất có kỵ binh của Mai phiên sứ, nhưng họ đang trấn giữ Cát thành, trách nhiệm canh phòng biên cương trọng yếu, nên khó mà điều quân rời đi được. Khả thi nhất chỉ có Xích Quỷ binh do Hoàng tướng quân dẫn đầu. Hành vi của lão cũng đầy khả nghi, chắc hẳn đang âm thầm điều động lực lượng.

Trường Thanh vứt mảnh giấy đã bị vò nát xuống đất. Y mở bản đồ bố trận, cố điểm lại lực lượng mà mình đã canh cắt xung quanh. Trường Thanh chợt ôm đầu, cảm nhận sự bất lực của bản thân. Y đâu phải là

nhân tài binh lược, cũng chưa từng va chạm thực chiến bao giờ. Bản đồ này là do người tiền nhiệm của Trường Thanh để lại. Khi y được đưa lên chức đương gia, đã quyết liệt làm trái hết toàn bộ bố phòng của Mạt Hối. Đến khi đụng chuyện rồi, mới cuống cuống gỡ sách cũ ra xài.

So với vị vong huynh đã mất của mình, y chỉ là một tên phế vật. Nếu như không phải Mạt Hối đã hy sinh trong chiến trận, sao phụ hoàng lại chịu đọa đãi đến y. Đứa con bệnh hoạn ốm đau đã từng bị ông chối bỏ, đến khi cần tay sai, mới đến tận cửa phá hoại cuộc sống của y.

Trường Thanh đã được định sẵn chẳng thể nào sống quá hai mươi tuổi. Y đã ôm ấp khát khao được sống tốt quãng đời ít ỏi của mình. Nhưng như thế thì sao chứ? Y lại là hậu nhân Lưu gia, bị thầy cho gánh nặng mà mình không sao mang nổi. Cuộc đời y chỉ chìm trong ảm đạm, u ám vì những việc thù hận tiền nhân đáng ghét như thế này.

Tại sao y phải lo lắng cho tương lai, thứ mà mình không bao giờ thấy được. Dù cho Cảnh Hào có thành công hay thất bại trong con đường phục quốc, chắc y cũng chẳng có phước nhìn thấy ông lúc đó. “Nhân gian bất hứa kiến bạc đầu”. Trường Thanh được định sẵn chẳng thể nào chết già được. Con đường của y đi, chỉ có một lối duy nhất dẫn đến địa ngục mà thôi.

Trong tập sách của y bỗng rơi ra một nhúm cỏ khô queo quắc. Là thứ lá sống đời mà lần trước y lấy từ tay nãi của Chân Duyên. Dù đã chết, nhưng khi gặp nước lại tươi tốt lại. Thật là một lời nói dối xấu xa mỉa chúng. Chẳng có gì sống đời, cũng không có thứ mãi xanh.

Đúng vậy, y không có tương lai, nhưng lại có hiện tại. Hoàng tướng quân chứ gì, Lưu Gia phái chứ gì? Thay vì dây dưa lâu dài, chi bằng đại chiến một trận. Đánh nhau, giết nhau hết cũng tốt, sao y phải bận tâm lo lắng thế cuộc về sau. Trường Thanh này sẽ sớm được lưu danh trong sử sách Hàn gia, cùng trận chính biến đầu tiên sau ngày lập quốc. Y giữa mặt cười ha hả đầy sáng khoái. Càng không lo nghĩ đến đại cuộc, thì đầu óc càng thanh thần sáng khoái. Y bắt đầu lấy giấy bút, thảo ra kế hoạch tác chiến của riêng mình.

^ _ ^

Chân Duyên cảm thấy bản thân đang tăng cân. Mỗi ngày chỉ ăn không ngồi rồi, không được vận động, nên nàng béo lên thấy rõ. Nhìn dung mạo trong thau nước, nàng thấy mình như một mặt trăng mũm mĩm tròn vành vạnh. Như vậy là tốt rồi, điều này chứng tỏ sức khỏe nàng rất tráng kiện, có thể nuôi dưỡng tốt hài nhi trong bụng.

Trời chưa đến trưa, trong bụng lại kêu lên rồn rột. Chân Duyên lê thân ra cửa, đập ầm ầm rồi la to.

-Người đâu, mau mang thức ăn đến cho bổn cung. Hai tên hộ vệ đứng canh gác bên ngoài lập tức hét lại.

-Chủ công có lệnh, phần ăn của tù nhân bớt lại, mỗi ngày chỉ cho ăn ba bữa, không được sáu bữa như lúc trước đâu. - Giọng cứng rắn vang lên.

-Không được, mau cho ta ăn, nếu không đói chết mất. - Nàng rên rỉ.

-Lại còn muốn ăn? Người đã béo mập như con heo rồi, còn không biết thân mà giảm cân ư?

-Nhưng người ta đang có mang mà.

-Nực cười, chuyện đó là do thái y lừa gạt mọi người thôi. Lão là tên phản bội, đã bị xử tử rồi. Mọi người đều minh bạch cả, người là tù phạm, đừng lớn lối giống như chủ nhân của bọn ta. Đến lúc bị treo lên giá làm bia chấn, ồm một chút sẽ đỡ bị tên bắn trúng.

-Người nói cái gì? - Chân Duyên lập tức gầm lên. Nàng không có thai? Vậy suốt thời gian qua chỉ là ảo tưởng của một mình nàng sao? Có ăn béo mập đến như vậy là vì cái gì, ngày nào cũng may áo đến kim đâm đầy tay vì cái gì? Phát hiện mình bị lừa gạt, Chân Duyên thật phát điên. Ngay lập tức trút giận lên hai cánh cửa.

Nào ngờ võ lực cao, cộng thêm cân nặng được gia tăng bất ngờ. Cánh cửa gỗ không chịu nổi đòn công kích. Bản lề sút ra, toàn bộ đổ ầm xuống đất. Hai tên hộ vệ bắt ngờ nhảy tránh ra xa, nếu không đã bị đập bẹp như bánh trắng. Dù sao đây cũng chỉ là phòng làm cho người ở, đâu phải lao tù chuyên giam giữ phạm nhân, các chi tiết được gia công không đủ bền chắc lắm.

Chân Duyên đạp chân lên cửa gỗ, hùng hổ bước ra ngoài. Hai tên hộ vệ nhìn nữ nhân người tròn như hột mít, gương mặt như hung thần thì hoảng sợ run rẩy. Nhìn chẳng giống con tin kiều diễm mà họ vừa bắt được cách đây một tháng gì cả, giờ nàng trong giống bạo mẫu khủng long, đang trên đường săn mồi cho bữa trưa.

Một đoàn nháo loạn.

^ _ ^

Căn phòng mà nàng ở nằm trong một khuôn viên xinh đẹp, có giả sơn, có thác nước, vườn hoa. So với vườn thượng uyển trong cung, thêm một tầng thanh nhã, bớt đi một phần phô trương. Nhìn tổng thể rất đậm mạc nhưng vô cùng cao sang quý phái.

Chân Duyên ngó dáo dạt xung quanh, phát hiện ra còn vài căn phòng trống nữa. Nhưng nàng không vội kiểm tra, mà bỏ chút thời gian trối hai tên hộ vệ vứt vào phòng rồi đẩy cánh cửa lại, che dấu vết phá hoại. Không ngờ đám loạn đảng Lưu Gia lại sơ suất hời hợt quá thể. Phái hai tên ròm yếu ớt này đi canh chừng con tin quan trọng nhất của mình.

Cả năm căn phòng xung quanh đều im ỉm đầy bí ẩn. Chỉ là những phòng ngủ vắng người, không có ai trú ngụ mà thôi. Chân Duyên kinh hoàng phát hiện gian quan sát bí mật bên cạnh chỗ mình. Nàng rùng mình nghĩ tới cảnh ngày đêm đều bị người ta dòm ngó.

Chân Duyên rón rén đi ra cổng biệt viện. Phía ngoài kia cũng chỉ là vườn hoa bướm bay dập dờn, giống hệt một sơn trang nghỉ mát của thế gia nào đó. Có vài tên hộ vệ lướt qua trong phiên tuần tra. Nàng nén hơi thở lại, trốn ra đằng sau cánh cửa. Sau khi cả hai đi khuất rồi, nàng mới len lén chạy ra. Cảnh sắc xinh tươi cùng những dây phòng nối tiếp khiến Chân Duyên không biết đâu là lối đúng. Tuy nhiên nàng khẽ khịt mũi đánh hơi, lần mò đến tận nhà bếp của bọn họ.

Đám nữ công cũng chỉ le que một hai mống. Người xới cơm, người xào rau, ra vẻ chuẩn bị bữa trưa. Chân Duyên núp ngoài cửa sổ, thò tay vào lấy trộm hai cái bánh bao. Tên Lưu đáng ghét, nếu biết nàng không mang thai sao không nói sớm. Để giờ này Chân Duyên đã bị dưỡng thành heo mập, đến giờ đói rồi mà không ăn sẽ chẳng làm được gì.

Kế bên phòng bếp là căn nhà củi. Nàng trốn vào, phát hiện có khung cửa sổ phía trên cao. Chân Duyên leo lên đồng củi, sau đó thất vọng nhìn xuống vách đá sâu hun hút. Phía phòng giam của nàng cũng có vách đá dựng đứng, chẳng lẽ toàn bộ xung quanh đây đều đồng dạng như thế này.

“Thật vô lý, nhất định phải có lối lên xuống họ mới đưa mình đến đây được chứ.” Chân Duyên bực mình, lên ra ngoài trộm thêm hai cái bánh bao. “Công chúa thật đáng thương, bị bắt cóc còn chịu ngược đãi. Bây giờ mà không ăn như heo thì không thể nào sống nổi tới trưa.”

Nàng đang tính rút lui thì đột nhiên một thị tì bước vào sân. Nhìn thấy dáng béo tròn của Chân Duyên ngồi bên cửa sổ thì nàng ta kinh ngạc mở hai mắt tròn xoe.

-Người là ai? Sao lấy trộm bánh bao?Thị tì vừa nói dứt câu thì Chân Duyên đã tông người ta bỏ chạy. Với thân thể tròn trịa như thế này, lúc cần cần quét bụi phá thì cũng lợi hại muôn phần.

Chân Duyên vội bỏ đi, cũng không biết mình chạy loạn đến chỗ nào. Nơi đâu cũng có vườn tược, căn phòng nào cũng đồng dạng giống hệt. Sân lớn sân nhỏ, cửa tròn cửa vuông. Nàng chạy mãi cho đến khi tông thẳng vào người vừa đi tới từ một góc cua. Cả hai bật té, cùng kêu lên đau đớn.

Tiếng kim loại rớt xuống đất, thanh tao vang lên khiến Chân Duyên chú ý nhìn theo. Thì ra là miếng kim loại hình nửa mặt có khắc những hoa văn tinh xảo. Đây chẳng phải là vật tùy thân của tên phản nghịch Lưu Gia sao? Nàng hoảng hốt quay qua nhìn người đối diện. Nhưng tất cả chỉ là sự kinh hoàng khi được tận mắt nhìn dung mạo của y.

42. Chương 42: Quả Báo

-Á ả ... mau cứu mạng!Nghe được tiếng la thảm thiết của Trường Thanh, toàn bộ đám cận vệ liền phóng như bay tới. Bọn họ vừa kịp lúc ngăn cản một màn bạo ngược với chủ công. Khác với đại công tử vô công

đầy mình, Lưu Gia hiện nay sức khỏe phải nói là cực kỳ tệ. Trái gió trở trời đều bệnh hoạn liên miên, nắng xiu, mưa sốt, không khi nào rời được ấm thuốc.

Ấy vậy mà con người yếu đuối đó đang nằm dưới đất bị người ta chà đạp. Không phải là hình ảnh tượng trưng đâu, mà thật sự là bị công chúa Chân Duyên dẫm lên người. Con heo mập kia không hiểu vì sao đã trốn được ra khỏi phòng giam. Cũng không thể hiểu tại sao nàng lại nhận thức Lưu Gia mà ra đòn sát thủ.

-Người giỏi lắm, dám uy hiếp bổn cung. Còn nằm trên tháp thượng cho người dè ta quỳ dưới đất. Hộ vệ của người một lần đánh ta xém chết. Giam cầm ta, không cho ta ăn. Cứ sau mỗi câu nói, trọng lượng đè xuống càng mạnh. Lưu Gia đập tay trên sàn như cua bị đá dè. Bốn cận thân hộ vệ của y liền phóng tới, ra chiêu với Chân Duyên. Nàng phải nghiêng mình né tránh, nên Lưu Gia mới thoát kiếp bị đạp. Hai người đỡ Trường Thanh lên, hai người còn lại cùng Chân Duyên giao đấu. Công chúa võ công chỉ tầm thường, sao đáng là đối thủ của cận vệ chuyên nghiệp. Chỉ qua năm chiêu, nàng đã bị người ta áp đảo. Lúc Hạ Bân gồng tay định cho nàng một quyền, thì đột nhiên có giọng hét lớn.

-Dừng tay. Nghe lệnh của chủ công, gã không dám vọng động nữa, thay vào đó là Đông Quân ra tay điểm huyết nàng. Chân Duyên đứng cứng đờ giữa đường trường, khuôn mặt nhợt nhạt bi phẫn. Bị chế phục càng khiến nàng nổi điên tức tối, đôi mắt nàng đỏ hoe, lệ ào ào đổ ra.

-Tại sao lại là người? Trường Thanh ngược mắt nhìn nàng, trong lòng chấn động. Công chúa cao cao tại thượng như nữ thần kia lại có tiếng hét gai góc, đau đớn đến tận tâm can. Y cảm nhận từ trong sâu thẳm, vị đắng dâng lên đột ngột, tay vừa đưa lên che trên miệng, máu đã ngay lập tức trào ra. Bọn thuộc hạ hoảng hốt đỡ thân thể xiu vẹo chuẩn bị ngã xuống. Trước khi Trường Thanh ngất đi, chỉ thều thào ra lệnh không được động tới Chân Duyên.

^ _ ^

Nàng lại bị giam cầm, lần này là trong ngục tối, chứ không phải căn phòng tiện nghi áp áp kia nữa. Đây mới đúng là đãi ngộ cho tù nhân, là nơi ở thích hợp với con tin. Nàng đã hiểu vì sao ngay từ đầu mình được đối xử tử tế như vậy. Có phòng để ở, có quần áo ấm, cơm canh ngon lành. Lúc yêu sách cũng đòi gì được nấy, ngoại trừ không được bước ra khỏi phòng, nàng sống sung sướng có khác gì hoàng cung đâu.

Chân Duyên ngửa đầu, trong lòng lại rầm rức tức tưởi. Cứ nghĩ tới Mạc Thuỷ Linh là cơn nấc nghẹn không sao ngăn được, nước mắt lại tiếp tục tuôn dài. Nàng tự nghĩ, có nghi ngờ hết cả thế gian này cũng sẽ không nghi ngờ y. Tân khoa trạng nguyên, phò mã của nàng, thì ra lại là đương gia chấp chính của tổ chức phản nghịch lớn nhất nước.

Y cảm thấy chức quan tri phủ đó chưa đủ oai sao, y cho rằng bổng lộc triều đình phát cho không đủ xài ư? Hay là y chê trạch viện nhà mình không đủ lớn? Chân Duyên có bức hết cả tóc cũng không hiểu nhà họ Mạc có liên quan gì tới cái họ Lưu Quang. Trước khi tam khôi vào triều diện thánh, tất cả gia thế đều đã được tra rõ đến ba đời tổ tông. Mạc gia rõ ràng chỉ là một phú thương, trong nhà cũng không có kẻ nào liên quan đến cự triều hết, thân phận vô cùng trong sạch. Vì có gì bây giờ Mạc Thuỷ Linh lại biến thành Lưu Quang Trường Thanh?

Tiếng cửa lao phòng đột nhiên lạch cạch mở. Nàng liếc mắt ra bên ngoài xà lim, nhìn thấy cả đoàn người lục đục tiến vào. Người ôm ghế, người khiêng bàn, còn có cả lư hương, bình trà ... Cái gì thế? Bộ tính dọn nhà hả.

Nhưng thật ra cũng không có dọn nhà, chỉ là chủ công chí cao vô thượng của bọn họ đi thị sát nhà lao thôi mà. Trường Thanh ngồi trên ghế cao, liếc mắt nhìn nàng toạ trong ổ rơm. Chân Duyên tức giận, thẳng lưng lên, mặt ngược, dù thua trận cũng không để thua khí tiết.

Y thấy nàng chật vật thì hình như vui lắm, môi bạc khẽ mỉm cười. Trường Thanh khoát tay cho những người hầu xung quanh lui ra hết. Họ nhìn chủ tử, sau đó nhìn lớp xà lim rắn chắc, đắn đo một chút rồi cũng lui ra.

Ghế y ngồi là dùng gỗ liêm quý giá, một khối thống nhất chạm nên, không dùng vết ghép, xung quanh có cần xà cừ, trên mặt còn lót nệm thiên nga vừa mềm vừa êm, bên trên phủ thêm da hổ vừa sang vừa quý phái. Y phục Trường Thanh sử dụng, khỏi cần hỏi cũng biết là thượng đẳng tơ tằm của Tiết Châu. Trên bàn là gốm sứ Bát Hoa tinh tế nhất, trà thơm chính là đệ nhất Ưu Tiên, mỗi năm chỉ thu được mấy cân.

Lò hương lấp lánh chạm trở từ vàng nguyên bạc chất. Nhìn tổng thể đánh giá, chế độ đãi ngộ của y bây giờ thật khá. So với hoàng tộc đương triều cũng không thua thiệt chút nào.

Nàng vẫn cao ngạo hất mặt, coi y như không khí. Trường Thanh nhân tản thưởng trà, giống như trước mắt mình là sơn thanh thủy tú, cảm giác rất hưởng thụ, khoan thai. Chẳng ai nói đến ai, Chân Duyên cau có, Trường Thanh cười tà tà. Rốt cuộc, công chúa có định lực cao hơn, y đành phải mở miệng ra trước.

-Ồ trong đó có thoải mái không?Nàng hứ một tiếng, ra chiều ta không để ý đến kẻ hạ tiện.

-An phận ở trong phòng ăn no, ngủ ấm không tốt sao? Phá ngục chạy ra ngoài làm gì?Vẫn không thêm trả lời. “Người là con sâu cái kiến, lời côn trùng kêu, bốn công chúa nghe không hiểu.”

-Không muốn hỏi ta vì sao lại thế này à? - Trường Thanh cười rộ. - Tiểu Duyên à, nàng vẫn luôn rất giỏi dấu diếm. Khi ngại ngùng sẽ tỏ ra cáu gắt, khi giận dữ thì lại cười hoà nhã, lúc sợ hãi thì lại lộ vẻ hung hăng. Bây giờ nàng ngạo mạn thế này, có phải vì đang đau lòng không?

-Bốn cung không có đau lòng vì người. - Nàng hét to như sấm.Chân Duyên vụt đứng dậy, lao về phía Trường Thanh, nhưng lại bị xà lim chặn lại. Nàng siết tay mạnh trên song sắt đen, từng khớp ngón trở nên trắng bệch. Đôi mắt nàng để vằn lên đỏ ngầu. Chân Duyên cắn chặt răng, cố nuốt lệ ngược vào trong tim. Sao lại phí phạm hơi sức với kẻ này cơ chứ? Ngay từ đầu y đã là chủ mưu mọi chuyện, bắt cóc Nhã Muội, lừa gạt Chân Duyên, tiếp tay cho loạn đảng. Đệ nhất ác nhân, đầu sỏ của tất cả tội ác trên đất nước này chính là y.

Nam nhân yếu đuối như nước, gương mặt ngây thơ, thánh thiện đáng yêu. Phong thái tao nhã của y chỉ để che dấu trái tim đầy tội ác. Những lời nhẹ nhàng ngọt ngào của y chỉ để lấp đi âm mưu thủ đoạn bẩn thỉu. Hoàng tử Lưu thị mà có thể quỳ dưới chân nàng, khóc lóc thảm thương ư? Y có thể vì tương tư nàng, buồn bã ngã bệnh sao? Có phải y đã từng đòi móc trái tim ra thề thốt, rằng nàng là nữ thần, là tình yêu duy nhất trong đời mình?

Giả dối, tất cả đều là lời lừa gạt. Y muốn lợi dùng nàng để tiến thân, dùng nàng làm lá chắn cho thân phận phản tặc của mình, hãm hại nàng nhằm đối phó với hoàng thượng. Lời yêu y thốt nên chỉ là hư ảo, tình cảm của hai người chẳng qua chỉ là một cơn mơ hoang đường.

Trường Thanh vẫn cười, y đứng dậy, tiến về phía song sắt.

-Như vậy ta đã đoán trúng rồi, nàng đang cực kỳ đau lòng.Y vươn tay ra chạm vào những giọt lệ tinh tế, trong suốt chảy dài trên má nàng. Nước mắt nhiều đến nỗi, Chân Duyên không thể nuốt hết vào trong được. Bàn tay của y trượt xuống, siết lấy cằm Chân Duyên. Trường Thanh đột ngột áp sát tới, hôn vào môi nàng một cách mãnh liệt.

Nàng cứng đờ vì hành động bạo ngược không báo trước này. Sự nồng cháy, khát khao như thế Chân Duyên chưa từng thấy ở Thủy Linh. Chỉ có Trường Thanh mới bá đạo, mới chuyên quyền đến thế. Trước khi Chân Duyên kịp tỉnh táo ra, y đã rời môi nàng. Sau đó khuôn mặt Trường Thanh biến đổi, nhạo báng cùng giận dữ.

-Tất cả đều là lỗi tại công chúa đã đẩy ta vào địa ngục. Đây chính là quả báo cho hành động độc ác của nàng.Y nói xong liền phất tay áo bỏ đi không chút luyến tiếc. Chân Duyên run rẩy, cả người mất lực, ngồi bệt xuống sàn.

“Đây là quả báo ư? Là lỗi do ta sao?”

^ _ ^

Năm đó y đã đứng trên đỉnh cao của cuộc đời mình. Chín năm đèn sách, Mạc Thủy Linh trở thành trạng nguyên trẻ tuổi nhất lịch sử khi mới mười lăm. Không ai dám chê bai đứa trẻ yếu đuối bệnh hoạn như y nữa. Dù không cao lớn, không dũng mãnh, nhưng mọi người đều phải cúi đầu nể phục y. Từ một bá tánh bình dân, y được mặc hồng bào, cưỡi ngựa vào thành, nhập cung diện thánh.

Khi đó, có ai oai phong bằng y, đắc chí bằng y? Tuổi trẻ tài cao, tuần láng nhu nhã. Đứng trước bề rông, tự ứng một bài thơ đã khiến long nhan rạng rỡ, trực tiếp biến thành phò mã không cần qua tuyển chọn. Đối tượng phối ngẫu với y lại là công chúa của Phượng Hoà cung, ái nữ thương yêu nhất của hoàng thượng.

Hàn Chân Duyên, y đã nghe nhiều người ca ngợi về sắc đẹp của nàng, về tài hoa của nàng. Chuyện kể rằng nàng chỉ cần ngồi im, ong bướm đã lượn quanh vì tưởng nhầm đó là một bông hoa tuyệt sắc. Khi nàng mỉm cười, đến chim trên cành cũng ngã xuống vì run rẩy trước vẻ khuynh thành kia.

Y mất ngủ suốt mấy đêm trường vì cứ tơ tưởng đến vẻ mỹ lệ kiều diễm của nàng. Hơn cả bất ngờ, y đã gặp một nữ thần như vừa bước ra từ trong tranh vẽ.

“Bờ hồ thơm ngát hương sen

Trong vườn hoa lá đua chen khoe màu

Lưỡng mi sơn nguyệt giao đầu

Mai thân khuê xuất phượng cầu triều dương

Liệt diễm toả khắp bốn phương

Thần tiên xuất thế kẻ thường gửi tâm.”

Bao nhiêu lời muốn nói, lại không thể thoát ra khỏi miệng. Y chỉ biết cứng đờ nhìn nàng, chìm ngập trong sự kinh hỷ, hoan ca. Công chúa của y, định mệnh của y. Sự xúc động trong phút chốc đã khiến trái tim y như bị bóp nghẹn. Thuỷ Linh không thể ngờ ngay lúc này, căn bệnh ẩn tàng trong cơ thể lại bộc phát.

Chân Duyên chỉ nhú mày phán đúng một câu. “Người cũng như tên, yếu điệu thực nữ, không chút nào giống nam nhi cả”. Y run rẩy sợ hãi, tất cả sức gồng gượng đều biến mất. Thuỷ Linh quay đầu, vừa vịn che đi một ngum máu vừa tràn ra khoé miệng. Hoàng cung trọng địa, tuyệt đối kiêng dè chuyện đổ máu. Y phải nhanh chóng ly khai chỗ này, nhanh chóng biến mất trước mặt nàng.

Mạc Thuỷ Linh ngã bệnh vì tương tư Chân Duyên. Sức khoẻ yếu ớt từ nhỏ, y đã sớm bước một chân vào quan tài rồi. Đã từng đắc chí, cũng đã từng ném trải sự tuyệt vọng cùng cực. Y quyết liệt chối từ chức phò mã, muốn ngay lập tức rời xa kinh thành. Y đã yêu thương, tôn thờ nàng ngay trong những giây phút ngắn ngủi mà hai bên gặp gỡ. Nhưng nàng càng rực rỡ, càng diễm lệ chừng nào, y lại sợ hãi không dám chạm vào.

Thuỷ Linh là bóng đêm luôn thêm khát ánh sáng. Những thứ không thể có được khiến y giận giữ, khiến y căm tức. Bệnh tình của Thuỷ Linh càng lúc càng trầm kha hơn. Dẫn vật, đau khổ, ảo tưởng và ngoan cố. Chân Duyên chính là lý do khiến y rơi vào vực thẳm tuyệt vọng này. Trái tim muốn có được nàng, nhưng lý trí lại mách bảo hãy rời xa đi. Y bị giằng xé, dẫn vật bởi hai nửa mâu thuẫn nhau trong nội tâm.

Thế rồi ông ta xuất hiện. Người đã mang lại cho y giấc mơ chiếm đoạt mọi thứ trên thế gian. Với quyền lực trong tay, y sẽ có được nàng chăng?

43. Chương 43: Tức Giận

“Tên của con là Lưu Quang Trường Thanh.” Ông ấy nói với y như vậy.

Mạc Thuỷ Linh biết cái họ Lưu Quang này có ý nghĩa gì. Đây là dòng họ của đế vương tiền triều, là thứ đáng sợ mà bất cứ ai cũng phải tránh xa. Người trước mặt y chính là trưởng tôn đời thứ bảy của Lưu gia, thái tử Cảnh Hào vừa nói cho Thuỷ Linh biết, y là con của ông ấy.

Y dĩ nhiên là kinh ngạc đến choáng váng. Thuỷ Linh ngược mắt nhìn mẫu thân dò hỏi, cuối cùng bà vừa khóc, vừa xác nhận Mạc gia là tâm phúc của Cảnh Hào. Mạc phu nhân chỉ là người được gửi gắm để nuôi Thuỷ Linh trưởng thành mà thôi.

“Vì sao đến giờ này mới tìm hài nhi?” Y khóc nghẹn.

“Đại huynh của con mới chết rồi, bây giờ con là người thừa tự của ta.”

Thuỷ Linh không thích Cảnh Hào, Mạc phu nhân càng căm ghét ông. Bởi vì ông ta đến để phá hoại cuộc đời của họ, cướp đi nhi tử của Mạc Thị, thay đổi thân phận của Thuỷ Linh. Khi y vừa chào đời, đại phu đã phán thọ mệnh Thuỷ Linh không cao, ngay lập tức Cảnh Hào dời gót bỏ đi, để mẹ y đau đớn tủi hận mà chết. Mạc phu nhân vì thương xót cho nghĩa muội, đồng thời do gia cảnh hiểm muộn, nên ngay lập tức nhận y làm con, đặt cho cái tên Thuỷ Linh. Xinh đẹp và dịu dàng như cơn mưa rào mùa hạ, y chính là thứ tươi mát cho cuộc đời khô héo của hai vợ chồng già.

“Con không biết đâu, khi con chào đời, khóc khê khằng như nước vậy. Chúng ta thậm chí vô cùng hoảng sợ, không biết con có thể sống được nữa không.” Mạc phu nhân khẽ cười, nhớ lại chuyện xưa trong dĩ vãng. Bà nuôi y mười mấy năm trời, đã chứng kiến đứa con này khôn lớn, nay đã công thành danh toại, nghĩ lại, không ngờ thời gian lại trôi nhanh đến thế.

Y cũng chỉ muốn làm Thuỷ Linh, làm con của Mạc thị, làm một tri phủ đại nhân bình bình ổn ổn. Nhưng trong nhà y lại chứa chấp tên tội phạm đầu sỏ nguy hiểm nhất nước, người đã sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể công khai thân phận thật sự của y. Thuỷ Linh đành phải nhận lấy cái tên Trường Thanh, bất lực khuất phục trước ý muốn của Cảnh Hào.

Ban đầu chỉ là vài cuộc thăm viếng đơn giản. Dần dần ông ta gửi thêm người đến bên cạnh y, danh nghĩa là bảo vệ, kỳ thực là giám sát và thông truyền. Thỉnh thoảng nhờ vả cái này một chút, đôi khi cần quan lệnh để làm vài việc lễ tế. Không biết từ lúc nào y đã nhúng chàm vào sự vụ của Lưu Gia phái, không biết từ lúc nào, Trường Thanh nghiễm nhiên trở thành đương gia.

Đến lúc y nhìn lại, thì đã đi quá xa không thể quay đầu. Cuộc sống của y trở thành hai mặt, vứt bỏ sự vụ của nha môn cho sư gia, giả bệnh để chạy khắp nơi xử lý công việc cho Lưu Gia phái. Đứng ở vị trí đầu lĩnh của hàng vạn người, y đã nếm được mùi thơm ngọt ngào của quyền lực. Chỉ một cái nhíu mày của Trường Thanh, đã khiến toàn bộ đương trường run rẩy sợ hãi, chỉ một cái phất tay, là mấy trăm mạng ra đi. Trường Thanh là hoàng tử Việt quốc, là người đáng ra đang ở trong Đại đô chứ không phải Chân Duyên kiêu kỳ. Nhớ tới nàng, y vẫn còn vừa yêu vừa hận. Thật trùng hợp, trong lúc đó, Cảnh Hào lại cho y thấy viễn cảnh gấm hoa mà ông ta đã vẽ ra.

Y đã từng nhập cung diện thánh, đã từng nhìn thấy hoàng đế chí tôn ngồi trên ngôi cao cửu ngũ. Nhưng Cảnh Hào lại chỉ ra rằng, đứng tại vị trí đó, nhìn xuống bên dưới mới sáng khoái biết chừng nào. Ông kể về những lễ hội ngày xưa đã từng diễn ra trong cung cấm, sự xoa hoa hào nhoáng mà triều đình nghèo nàn của Hàn gia không bao giờ mơ đến nổi. Ông kể về quốc khố đầy bạc vàng gấm vóc, ông kể về Dạ Diệp cung trong truyền thuyết, nơi tàng giữ mọi những thứ xinh đẹp nhất trên thế gian này. Nhưng trên hết, ông ta đã hứa chắc rằng y sẽ có được tất cả những gì mình mong muốn.

“Tất cả sao?” Y hỏi lại.

“Đúng vậy, tất cả.” Ông gật đầu chắc nịch.

Từ ngày đó y trở thành Lưu gia. Không phải vì lễ hội xa hoa, không phải vì đèn vàng cung ngọc, không phải vì tất cả những bảo vật thế gian, mà chỉ là nàng. Trường Thanh muốn có công chúa Hàn Chân Duyên.

Con gái của ân sư, Lâm Nhã Muội ghé thăm qua Tiết Châu. Y vẫn vui vẻ đón tiếp, diễn cho tròn vai sư huynh nhu nhược, yếu ớt của mình. Nhưng đứa con gái đó chẳng những phiền phức, lại còn bắt được mật thư mà thuộc hạ liên lạc với y. Cuối cùng Trường Thanh mới phải ra tối sách, bắt cóc nàng nhốt lại để ngăn ngừa thị phi.

Y chẳng biết phải làm gì với Nhã Muội cả. Trong kế hoạch phát triển của mình, Lưu Gia phái chưa cần phải lộ diện, đánh tiếng gây áp lực với triều đình. Thứ mà họ đang tiến hành chính là âm thầm tích trữ lực lượng, chuẩn bị cơ sở vững vàng mới bắt đầu khai chiến với nhà họ Hàn.

Trường Thanh trăm tính, ngàn tính, cũng không tính ra Chân Duyên sẽ rơi vào vòng tay mình. Y đã ngất ngây, đã say đắm, đã muốn dừng lại hết tất cả, vì mọi thứ không còn ý nghĩa nữa. Thế nhưng nàng lại bỏ đi, chỉ để cho y lời nhảm vô tình. Y vẫn là tên quan viên hèn kém trong mắt nàng, vẫn là tên nô tài quỳ dưới chân công chúa ban xin lòng thương xót.

Sự tức giận trong y lại tuôn trào, khát vọng muốn báo thù của y lại bùng cháy. “Nơi con đứng là bệ cao chí thượng trong Quốc Chính điện, ngai vàng dành cho con, hàng trăm kẻ quỳ mọp dưới đất kia là thuộc hạ

của con. Trong toàn cõi Việt quốc này không ai quyền lực hơn Lưu Quang Trường Thanh cả. Ý chí của con chính là mệnh lệnh của trời, không ai có thể chống lại. Trường Thanh, con muốn gì, khát khao gì? Thứ ấy sẽ tự động dâng tới tay con.” Những lời u mê, huyền hoặc ấy lại vang lên trong tai y một lần nữa. Trường Thanh siết chặt tay, bóp vỡ cả chung trà đang cầm. Nàng chẳng thể nào chạy thoát khỏi sự giam giữ của y, chẳng thể nào lạnh lùng làm tổn thương y thêm lần nào nữa.

Những tên mật thám đã lần ra dấu vết của Chân Duyên khi nàng đi dò khách. Chúng đánh đắm con thuyền đó và dễ dàng bắt được Chân Duyên. Trường Thanh mang nàng về Cẩm sơn giam giữ. Để xem trên đỉnh non cao này, nàng có thể trốn thoát được y hay không.

Nghe được tin Chân Duyên có thai, y đã ngay lập tức muốn giết người tại chỗ. Vì có gì bọn họ gặp nhau chưa được một tháng trời, nàng lại có khả năng hoài thai. Lại phát tiết, lại điên cuồng muốn báo thù thế gian. Trường Thanh kiên quyết tập hợp hết binh lực về Thất sơn, quyết định khai chiến sớm hơn định liệu. Sức khỏe y đang sa sút, và có khả năng chẳng thể chống chọi được nữa rồi. Trước khi chết, y muốn tất cả phải chôn cùng mình trong hố lửa địa ngục.

Tất cả chính là lỗi của nàng, chính Chân Duyên đã bóp nát trái tim y, đẩy Trường Thanh vào con đường đại nghịch bất đạo. Chỉ vì không dám chạm vào nàng, y đành phải trút giận lên thế gian. Yêu thương nàng, mê luyến nàng nhưng lại không dám xuất hiện gặp mặt Chân Duyên. Nghe nàng nức nở trong mơ, gào khóc gọi tên mình y đã gần phát điên lên. “Chân Duyên, rốt cuộc là nàng muốn ta nên yêu hay nên thù ghét nàng. Tại sao cứ khiến trái tim ta khổ sở đến không muốn sống thế này?”

^ _ ^

Lương Anh Tân một đường chạy thẳng đến Tiết Châu cũng không phát hiện ra nhóm Bích Tuyền ở nơi nào. Hắn vừa tức giận, vừa sợ hãi quay ngựa lưng sục thêm lần nữa. Chỉ tội cho đám thổ phỉ Đào Viên lại một lần bị người ta tấn công. Chúng là đám cướp thất bại nhất, chỉ biết run rẩy ôm nhau cầu xin bỏ khoải tha mạng.

-Nói, các người có từng thấy hai nam một nữ đi qua đây không?

-Dạ bẩm đại nhân, họ có đi qua đây, như là chuyện của năm hôm trước rồi. - Tên đầu sỏ mếu máo ôm khuôn mặt đã bị đánh thành ra đầu heo.

-Có thật không? Các người không làm gì họ sao? - Hắn quát mắt, hung hãn đe dọa.

-Bẩm đại nhân, tiểu nhân không dám đối gạt ngài đâu. Chốn này vốn hoang vu, lối đi cũng ít người qua lại. Ba người ba ngựa đó, bọn này cũng có nhảy ra đánh cướp. Nhưng chưa kịp chặn đầu, đã bị họ cắt sạch lưới manh, một đường phóng thẳng đi mất. Chuyện đáng sợ thế này, lần đầu tiên từ khi hành nghề tiểu nhân mới gặp, bởi vậy ghi nhớ không sai. Họ chạy như ma đuổi, chỉ để lại một đám bụi mù mịt. Anh Tân nhăn trán suy tư, sau đó đành thở dài thu đao vào vỏ. Ba người kia đã đi qua chỗ này từ năm hôm trước, nhưng tại sao khi hắn đi ngược về Tiết Châu lại không gặp người? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra trên đường? Thổ phỉ không thể làm gì nổi những tay cao thủ kia, nếu có sự cố, e rằng là rắc rối đến cả Lương Anh Tân cũng không thể nào giải quyết xong hết.

Thừa dịp kẻ địch quay lưng đi, đám thổ phỉ liền đưa mắt nhìn nhau đầy gian trá. Nhanh như cắt, chúng lao bổ tới đồng vũ khí bị vứt thành đống giữa rừng. Lúc này vì khinh địch nên mới thất bại, bây giờ cả hai mươi người cùng lên, tấn công bất ngờ, để xem xú bổ khoải còn mạng đi tiếp không nhé.

Thân là cướp, bản lãnh lớn nhất chính là phải hù dọa được người. Mấy tên thổ phỉ ngu ngốc, trước khi vung đao chém xuống còn hét vang uy hiếp người ta. Nhưng chỉ dựa vào thứ kỹ thuật thô kệch đó làm sao có thể gây nguy hiểm cho đặc vụ nội xưởng. Dù bây giờ trong tay hắn là đao, chứ không phải kiếm, cũng dư sức đối phó với đám thất bại này.

Đao rút ra như ánh chớp loé giữa ngày quang đặng. Anh Tân huy động khoải đao, đánh bật hết toàn bộ vũ khí chĩa về phía mình. Hắn sử dụng Nguyên Viên bộ pháp, vạch ra một vòng tròn trên mặt đất. Đặc vụ đã lên tới chức tứ đẳng, phải có khả năng đánh bật hết toàn bộ đối thủ bước vào vòng tròn của mình.

Xui xẻo cho bọn cướp, khi chúng đứng ngay cao thủ hàng đầu Nội xưởng. Cho dù là quần công ẩu đả, địch đông như cỏ, Anh Tân vẫn có lợi thế cho riêng mình.

Nhìn từ xa chỉ thấy một đồng lộn xộn những người lố nhố nhảy vào chạy ra. Tiếng la hét ồm ồm, tiếng gào khóc đau thương khi có vài kẻ trúng đòn. Anh Tâm vung đao tròn như cánh chong chóng xoay trong gió, kẻ địch xung quanh bị cường khí đánh bật ra, vài kẻ đứng quá gần trực tiếp nhận ngoại thương đổ máu.

Nào ngờ bọn cướp lại giở trò dê tiện, dùng bột tro ném túi bụi về phía hắn. Anh Tân tận lực né tránh nhưng cũng bị dính vài vệt trên mặt. Hắn tức giận, không thèm kèm chế hay nường tay nữa. Tông tích Bích Tuyền còn chưa rõ, sao hắn lại phải tốn thời gian dây dưa với bọn này. Cường khí bộc phát, toàn bộ bột tro bị đẩy lùi. Tầng sương vụ vừa biến mất, cũng đồng thời mang theo tiếng thét la. Những tên cướp xui xẻo đứng gần đó toàn bộ bị trọng thương. Máu văng tung toé khắp nơi, tay chân đứt lìa không ra hình dạng. Lương Anh Tân phát huy hết thần uy.

44. Chương 44: Truy Tung

Lương Anh Tân lên ngựa, không thèm nhìn về phía chiến trường thảm liệt sau lưng nữa. Lại thêm một ổ cướp bị hắn tiện tay quét dọn. Đám người kia tuy không có thương vong, nhưng sau này chắc chỉ có thể đi ăn xin với cơ thể tàn tật như vậy thôi. Dù sao bọn chúng cướp của giết người nhiều năm như vậy, đây coi như là quả báo nhân tiền. Phạm trên đời này kẻ xấu tất cả đều có kết cục không được tốt.

Trên đường quay về Thất Sơn, Anh Tân chậm rãi thu thập manh mối ven đường. Cứ dùng khả năng tra án mấy năm nay của hắn, cũng tính ra được tốc độ ngựa và khoảng cách mà mấy người Bích Tuyền trước đó đã đi qua. Nhờ tỉ mỉ và cẩn trọng, cuối cùng Anh Tân cũng đến được bờ suối mà nhóm họ từng nghỉ chân.

Hắn quan sát nấm mồ mới đắp bên gốc cây. Trên thân cổ thụ còn khắc mấy chữ hoa mỹ “Nạn nhân của tử thần Mạt Hối chi mộ”. Anh Tân bắt chợt siết chặt võ đao trong tay. Tuy hắn không rõ ai là nạn nhân, kẻ nào đã chôn cất y, nhưng có liên quan đến Mạt Hối, tuyệt không thể là chuyện tầm thường được.

Năm năm trước, khi hắn được tuyển vào Nội xưởng làm việc, là thuộc cấp dưới quyền Vương Tranh Hoa, đại quan tiền nhiệm đứng đầu Nội xưởng. Vương Tranh Hoa khi đó tuổi đời chưa quá bốn mươi, đang thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp, phá án như thần, võ công nhất lưu, là thần tượng đáng ngưỡng mộ của toàn bộ thành viên Nội xưởng.

Đáng tiếc, trong vụ truy hung phản tặc Lưu gia phái, Vương Tranh Hoa cùng hai mươi cao thủ lực đẳng toàn bộ bị giết chết. Dựa vào thi thể không toàn vẹn, ai nấy đều bị cùng một thủ pháp đánh vỡ lồng ngực đoạt mệnh, Nội xưởng khẳng định ngay hung thủ chính là tử thần Mạt Hối, kẻ nổi danh trên giang hồ với cách thức giết người có một không hai này.

Hắn quyết định lại đào nấm mồ đó lên để điều tra, xác định thực hư. Cái xác thối rữa đã bắt đầu phân hủy, nhưng vẫn có thể nhìn ra được vết thương chí mạng ở trên ngực. Trái tim vỡ nát gần như đã bị ép văng ra ngoài, tình cảnh hết sức thảm thương. Hắn lấy mũi đao lần tìm khắp cơ thể người chết một lượt. Theo kinh nghiệm nhiều năm phá án, Anh Tân phát hiện những vết thương bị đá cào xuất hiện sau khi nạn nhân chết. Như vậy là xác chết đã bị giết, vứt xuống suối, trôi đến đây mới có người vớt lên đem chôn.

Dựa vào vết đất mới đắp, có thể kết luận nấm mồ này vừa xuất hiện không quá năm ngày. Thời gian rất trùng hợp với nhóm ba người Bích Tuyền khi đi ngang qua. Chẳng trách gì bọn họ lại bỏ lộ tuyến cũ mà rẽ sang hướng mới, với trình độ của Cô Tinh Độc Bộ Thành Hoài Việt, chắc không khó đoán ra tên hung thủ, thế nên chữ khắc trên thân cây mới là “Nạn nhân của tử thần Mạt Hối chi mộ.”

Cả người Lương Anh Tân rung vì phấn khích. Huyết án năm năm trước rốt cuộc cũng đã tìm được chút manh mối rồi. Mạt Hối cũng giống như một truyền tích bí ẩn trên giang hồ, chỉ nghe kể đến, chứ chưa từng ai chính mắt gặp qua. Tất cả những người thấy mặt hắn, đều đã biến thành thi thể không biết nói. Không lai lịch, không nhận dạng, không tung tích, Mạt Hối đã hơn hai năm không thấy xuất hiện, nay đã quay trở lại. Lần này không biết là vấn đề gì, nhưng Anh Tân quyết tâm trả thù cho sư phụ và các vị tiền bối Nội xưởng. Hắn đứng dậy khỏi nấm mồ, lấp đất chôn cất kỹ lưỡng, sau đó men theo bờ suối mà đi ngược lên thượng nguồn.

Manh mối thứ hai mà đám người kia bỏ lại chính là ba chú ngựa bị cột cạnh gốc cây. Tuy xung quanh có cỏ nhiều, nhưng lũ ngựa xem ra đã ốm yếu, gầy đi không ít. “Chắc hẳn bọn họ không dự định đi lâu đến vậy, nên mới cột ngựa vào gốc cây!” Anh Tân trầm nghĩ, sau đó tiện tay thả bọn ngựa ra. Chúng thích thú

phóng đi tìm vùng cỏ mới, có con thì đi đến bên suối uống nước. Mấy ngày chỉ ăn cỏ uống sương, thật vô cùng cực nhọc rồi.

Anh Tân lại cột con ngựa của mình vào gốc cây. Hắn không biết chuyện gì đang đợi bản thân phía trước, nhưng Anh Tân là đặc vụ, là kẻ thu thập tin tức, hắn không dự định sẽ đi lâu, khi trọng án ở Thất sơn còn chưa được giải quyết xong. Chỉ là hắn muốn chút ít manh mối về Mạt Hối để trả thù, chỉ là hắn đang lo như điên lên nếu Bích Tuyền đụng phải kẻ này. Trước giờ, chưa ai gặp tử thần mà toàn mạng quay về kể lại được.

^ _ ^

Lúc này, người mà Anh Tân lo lắng đến rất an toàn bị giam vào lao ngục. Ba ngày nay bọn họ lúc nào cũng được cơm canh đầy đủ, tối đến lại có rơm đắp, thật tiện nghi vô cùng.

-Tổ cha người cái tên Mạt Hối, dám lừa bịp đại gia vào tròng.Hoài Việt hét lên, tay giận dữ chửi vào lồng thép. Tất cả chỉ làm cho chiếc lồng dao động lắc lư, những người bị nhốt chao đảo như những chú chuột trong rọ.

-Việt ca, huynh đừng tức giận nữa, mỗi lần lắc qua lắc lại như vậy, đệ rất buồn nôn. - Bích Tuyền phàn nàn.Hắn bực bội đi về góc lồng ngồi xuống, mắt lại tức giận liếc về chỗ Hoài Niệm. Từ lúc bị nhốt đến giờ, nàng đã triệt để biến thành tảng đá, trầm mặc không nói một câu. Làm sao Hoài Niệm dám nói gì nữa chứ, tình huống của họ lúc này, chẳng phải do bị nàng liên lụy mà ra sao. Ai là kẻ nhất quyết tin vào Lưu Quang Mạt Hối, ai là kẻ cãi lệnh huynh trưởng, muốn chung chiến tuyến với kẻ thù? Bây giờ thì hay rồi, bị y lừa, đem nhốt vào lồng rất nhẹ nhàng. Mạt Hối dùng họ làm lẽ vật cầu tình với phụ thân y.

Nhờ có ba người bọn họ, phụ tử Lưu gia đã xoá bỏ hiểm khích, thân thiết một nhà. Người trong gia đình, cha con đâu nói chuyện thù dai. Có con gái tướng quân, lại có nhi tử nhà họ Thành, đã đủ cho Lưu Quang Cảnh Hào nguôi giận. Dù sao Mạt Hối cũng là niềm hy vọng do lão một tay bồi đắp nên, so với đứa kế tử Trường Thanh thì thực lực của trưởng tôn muôn phần vượt trội. Trường Thanh chỉ là một văn nhân một sách, chưa từng kinh qua chiến trận, tuổi đời non trẻ, chính sách nông cạn, đối nhân xử thế không hợp lòng người, cho y lên làm đương gia là việc Cảnh Hào muôn phần bất đắc dĩ. Nếu không phải sợ thiếu người thừa kế, lão cũng đâu cần mang đứa đoan mạng đó về làm gì.

So với Mạt Hối đây, muốn thực lực, có thực lực. Tuy võ công y đã bị phế mất, nhưng cơ trí, quyết đoán, cộng với tài năng lãnh đạo thì tuyệt đối hiếm kẻ nào sánh bằng. Cảnh Hào đã vô cùng kinh ngạc khi y dám quay về Đông Sơn xin tội. Cách biệt hai năm, lão tưởng chừng đã mất đứa con này. Nay Mạt Hối lại có năng lực vượt qua cạm bẫy phòng thủ, tự mình tiến đến trước bệ rồng. Chẳng những hoá nguy thành an, lại có thể thu phục lòng thuộc hạ, chẳng ai dám ngăn cản y trở lại địa cung.

Cảnh Hào từ ngày bị phế truất, lúc nào cũng không ngừng tranh đấu, sống trong sự truy lùng, đuổi giết của chính quyền họ Hàn. Muốn làm Lưu Gia, ngoài thân phận thì sự may mắn và khả năng sống sót mới là thứ đáng gờm nhất. Bốn mươi năm tranh đấu không ngừng nghỉ, lão còn đứng đây điều binh khiển tướng, phần nhiều chính là dựa vào bản lĩnh hoá nguy thành an của mình.

Lưu Quang Mạt Hối mới chân chính là con trai của Cảnh Hào, là toàn bộ tâm huyết và hy vọng của lão. Chẳng những hắn biết quay đầu kịp lúc, còn rất hợp ý, mang đến cho Cảnh Hào món quà kinh hỷ bất ngờ, con trai và con gái của kẻ tử thù.

Năm xưa, Cảnh Hào từng một lần ám sát thái tử Hàn Bảo Huy, người nay đã trở thành hoàng đế Việt quốc. Trong lúc tưởng chừng như mọi việc đại thành, không ngờ lại nhảy ra hai tên cản đường, phá hoại mọi chuyện. Chẳng những không ám sát được Bảo Huy, ngược lại bản thân lão còn xém mất mạng. Cảnh Hào chỉ bỏ lại một cánh tay, may mắn chạy thoát, chính là nhờ vào khả năng hoá giải hiểm nguy của mình.

Ma Âm công tử Nguyệt Lãm, thái tử Thượng Nguyệt cung không hiểu có việc gì lại chạy đến Việt quốc. Chỉ biết là gã đó đã từng lấy một tay của Cảnh Hào, nay lão bắt con trai, con gái hắn phanh thây trả nợ, cũng coi như hợp lý lắm. Mạt Hối đứng là hảo nhi tử của Cảnh Hào mà.

Tiếng xích cửa lồng xoảng mở khiến cả ba người bị nhốt trong lồng sợ cứng người. “Lại đến nữa rồi, lão già biến thái của Lưu gia.”

Bọn họ cuối cùng đã được diện kiến tên tội phạm đào vong nổi tiếng nhất Việt quốc. Lưu Quang Cảnh Hào có mái tóc hoa râm xoã dài rối bù, trên người lão khoát một bộ hoàng bào cũ kỹ gần như đã xỉn màu, một bên tay áo rộng không phát phơ theo nhịp đi chậm rãi, lắc lư. Bao nhiêu năm trời trốn trong địa cung, nước da lão trở nên nhợt nhạt, tái mét. Những nếp nhăn của thời gian đè nặng trên khuôn mặt lão, biến đổi người đã từng là đệ nhất công tử Đại đô thành kẻ chẳng ai nhận ra.

Cảnh Hào ngoài năm mươi, nhưng bộ dạng của lão ốm yếu hom hem và già nua hơn tuổi thật rất nhiều. Những năm tháng chinh chiến, đấu tranh, trải qua nhiều lượt sinh tử hiểm nguy dần dần đã tước bỏ đi hết sự sáng suốt trong đầu lão. Hoài Niệm không hề nghi ngờ gì khi khẳng định lão là một kẻ điên từ lần đầu gặp mặt. Lão đứng trong vũng máu, trên tay là đầu của một nữ nhân vừa mới chết, đôi mắt trừng trừng nhìn những người mới đi vào.

Lão đang giáo huấn cung nữ của mình. Không hiểu cô ta đã làm gì mạo phạm thái tử, khiến lão phải ra tay đoạt mạng. Thì ra những vụ thi thể vô thừa nhận xuất hiện ở Tiết Châu lại có nguồn gốc xuất phát từ Đông sơn này. Những cung nữ ở trong địa cung, vì để chống lại mùi hôi thối, ẩm mốc của lăng tẩm nên đều có mang theo túi thơm hoa đào. Nhưng bởi vì Cảnh Hào bị điên, nên thuộc hạ dưới tay lão dần dần cứ biến mất.

Đám người ngu muội đi theo lão thì lại bao che khuyết điểm, chỉ dám lẳng lặng thu dọn mà không lên tiếng phản đối gì. Những trọng thần thân tín thì chỉ biết hết lời khuyên nhủ lão giao quyền lực lại cho người thừa kế. Khi Mạt Hối bị phế truất, chính bọn họ đã nghĩ kế đưa Trường Thanh lên thay.

Tình hình thực tế là binh lực trong tay lão không còn, nhưng sức ảnh hưởng đối với người trong Lưu Gia phái không phải nhỏ. Cảnh Hào tuy nhốt mình trong địa cung, nhưng một khi lão xuất hiện, thế cục ở Thất sơn nhất định có chuyển biến lớn. Mạt Hối muốn đoạt lại binh quyền, nhất định phải nhờ vào Cảnh Hào.

Lão già lụ khụ đi chậm rãi xuống những bậc thang trơn trượt. Bên dưới nhà giam là một chiếc hồ cỡ lớn thông với dòng suối bên ngoài. Cảnh Hào không nói không rằng, đến bên cơ quan, gạt cần điều khiển. Sợi xích treo chiếc lồng giam được thả ra, tất cả rơi tòm xuống hồ nước lạnh buốt xương.

45. Chương 45: Đông Sơn Bảo Tàng

Cảnh Hào lại chậm rãi đi đến bên mép hồ quan sát. Đỉnh lồng chỉ cách mặt nước hai ba tấc, lão có thể thấy những tù nhân bị nhốt dưới lồng vùng vẫy, bàn tay giơ lên chụp lấy không khí trong vô vọng. Họ áp mặt lên song sắt, thèm khát được hít thở. Gương mặt ai cũng nhăn nhó, khổ đau, quần quai đáng thương.

Nụ cười hài lòng bật mở trên môi, Cảnh Hào sung sướng nhìn những kẻ kia bị tra tấn đến chết. Phổi họ đang đau tê tái, đầu họ đang chìm trong tuyệt vọng, sợ hãi. Những bàn tay cứ cào cào, giật giật khiến người xem sáng khoái biết bao.

Một khoảng lâu sau, độ rỗng tù nhân sắp chết, lão mới bắt đầu quay trở về chỗ cơ quan điều khiển. Cảnh Hào gạt cần cho lồng treo được rút lên, ba người bị nhốt bên trong đã nằm sóng soài không động đậy.

-Người đâu, người đâu? - Cảnh Hào la lên.

Ngay lập tức có mấy nhân thủ tiến vào, bọn họ đều mặc đồng phục, là thủ vệ ở trong địa cung.

-Dạ, thuộc hạ có mặt. - Bọn họ kính cẩn hành lễ.

-Xem bọn chúng chết chưa? Cảnh Hào chỉ tay lên chiếc lồng đang rỏ nước tí tách. Những người trong đó đều nằm im bất động, nhìn giống mấy miếng giẻ ướt tòi tàn. Đám cảnh vệ quen thuộc lấy sào chọt chọt vào lồng nhốt. Ước chừng đúng chỗ, họ đập gậy lên bụng tù nhân, khiến họ sặc nước ra mà tỉnh lại.

Mấy tiếng ho khù khụ vang lên. Những người trong lồng nhúc nhích, tỉnh lại sau màn cấp cứu kiểu tra tấn. Để phục vụ cho thái tử, những tên cận vệ càng lấy cây chọt nhiều hơn, làm tù nhân càng khốn đốn càng tốt. Lão thấy ba người kia còn sống, vô cùng hài lòng. Mỗi ngày ba bữa bắt họ trải qua tình cảnh cận kề cái chết thế này, hành hạ tinh thần họ, khiến lão thật hả hê trong lòng.

Có một người vừa mới xuất hiện phía trong nhà giam. Mạt Hối vội vã đi đến trước mặt Cảnh Hào, quỳ xuống hành lễ.

-Thần nhi khẩu kiến phụ hoàng.

-Bình thân. - Lão mất hứng nhìn y.Phong Dương, Hoả Diễm hai bên ngay lập tức đứng dậy trước, đỡ cho Mạt Hối. Y đi lại bất tiện, hướng chỉ đến việc hành lễ như vậy lại càng khó khăn hơn.

-Khởi bẩm phụ hoàng, mật thất ở Chu Tước đường không thể mở ra được, thỉnh phụ hoàng tới xem xét. - Mạt Hối chấp tay tấu trình.

-Lại là chuyện của mấy gian mật thất, ta đã đưa bí kiếp hướng dẫn, vậy mà các ngươi còn không mở được ư? Mạt Hối, con làm ta thất vọng quá. - Lão nhăn tít cả trán lại, điệu bộ giận dữ la mắng. - Sao cứ nhầm ngay lúc ta muốn chơi đùa với bọn tù nhân này là con lại đưa công chuyện đến phá vậy. Mạt Hối, con có tư tâm gì?

-Bẩm phụ hoàng, thần nhi nào dám có tư tâm gì. Thật sự là việc di chuyển hết tất cả báu vật trong địa cung đi vô cùng trọng đại. Toàn bộ Đông sơn này đều tàng trữ báu vật của tổ tiên, số lượng nhiều không kể xiết. Hơn nữa cam bẫy dùng để bảo vệ đều là bí thuật của đạo gia, bọn thuộc hạ vô năng có dạy cũng không biết làm. Bí kiếp phụ hoàng đưa thần nhi đã xem qua, nhưng nội công trong người bây giờ không còn, khó lòng mở cửa được. - Y gục đầu cam chịu.Cảnh Hào thở dài. Nhắc đến chuyện xưa chỉ làm lão thêm đau lòng. Một thân tuyệt học võ công như vậy, nói phế đi là phế. Lúc đó Mạt Hối đã làm lão vừa thương vừa giận. Ai đời lại muốn vứt bỏ hết tất cả, muốn phá hoại cả sự nghiệp phục quốc của Lưu gia. Tuy bây giờ Mạt Hối đã quay đầu, ăn năn chuộc lỗi. Nhưng có những thứ mất đi thì vĩnh viễn không tìm lại được, như cánh tay của lão, như võ công của Mạt Hối. Cảnh Hào chỉ thầm than, nếu biết trước, lão đã không dựng hình với y quá nặng. Để bây giờ Mạt Hối chẳng những võ công không còn, mà lại bị tật ở chân. “Thiên ý, thật đúng là thiên ý.”

-Cha con thối tha các người, ông trời có mắt nhất định không tha. Tàn phụ sinh tật nhi, kẻ ác đều không có kết quả tốt.

Tiếng cười của Hoài Việt vang vọng khắp phòng, khiến Cảnh Hào tức giận đến đỏ mặt tái tai.

-Thả lỏng xuống, chìm chết chúng. Mau chìm chết chúng. - Lão rống lên, to hét mức.Đám thuộc hạ nghe lệnh, cấp tốc làm theo. Chiếc lồng giam lại một lần nữa được thả xuống nước, người bên trong lại bị chìm chết. Mạt Hối quay đầu, mở đường cho Cảnh Hào đi ra. Xem chừng như việc vận chuyển bảo tàng mới là quan trọng nhất, chứ mạng những tử tù này chẳng còn liên quan gì với y nữa. Tình hình Thất sơn đang căng như dây đàn, nếu Mạt Hối không mau chóng thực hiện kế hoạch của mình, kết cuộc của Lưu Gia phái sẽ vô cùng thảm liệt.

Tuy nhiên, đám cận vệ phi thường hiểu ý chủ tử. Cảnh Hào đã nhiều lần ra lệnh giết tù nhân, sau đó lại một hai muốn cứu sống cho bằng được. Lão chỉ thích hành hạ kẻ địch, giết họ đi, lão cho rằng đó là ân huệ quá lớn. Chỉ những kẻ Cảnh Hào không quan tâm, mới nhận được cái chết, còn người đã lọt vào mắt xanh của lão, nhất định là sống rất ‘tốt’ rồi.

Trước khi chìm hoàn toàn vào nước, mắt Hoài Niệm vẫn chăm chăm nhìn về phía bóng lưng kẻ đó. Nàng muốn ngắm Mạt Hối thật kỹ, muốn nhìn thấu tận tâm can y. “Thật ra đâu mới là chàng thật sự?” Đã là lần thứ hai Mạt Hối lừa gạt nàng rồi.

Bị chìm xuống nước cũng rất tốt. Cái lạnh se sắc này sẽ làm tim nàng bớt đau hơn. Những giọt lệ lặng lẽ kia cũng sẽ bị hoà tan đi mất. Không ai biết được Hoài Niệm đang âm thầm khóc. Nàng muốn tin Mạt Hối, nhưng y lại không để cho nàng làm vậy.

^ _ ^

Con đường thẳng tắp ngoài rừng cây đã dẫn Anh Tân đến thác nước trên đỉnh Đông sơn. Hắn phát hiện có rất nhiều kẻ đang canh gác xung quanh nên vội vàng ẩn nấp. Đặc vụ Nội xưởng ngoài truy bắt tội phạm thì nghiệp vụ thăm dò tin tức cũng không thua gì mật sứ của Thính Phong các. Chẳng lâu sau, hắn đã đánh ngất được một tên lính canh, trộm y phục để trà trộn vào trong.

Anh Tân chẳng thể nào ngờ được nơi núi rừng hoang vu này lại tồn tại cả một cái cung điện ngăm trong lòng núi. Tuy không bằng được hoàng cung nhưng quy mô đã là độc nhất vô nhị trên thế gian này. Trong địa cung có sảnh đường kích thước tương đương Quốc Chính điện, có ngai cao, có bãi châu, có cột sơn son

thếp vàng. Các tiêu chuẩn trang trí của nơi đây không thua gì tấm cung hoàng đế. Tượng khắc phù điêu hình thiên long, cùng các kiểu hoạ tiết đều là ngự dụng của Lưu gia.

Trong mắt Nội xưởng, Lưu Gia chẳng qua là một bang phái phản động cần bị tiêu diệt. Nhưng xem ra quy mô và thực lực hiện nay của họ, đã là một sức mạnh có khả năng khuynh đảo quốc gia. Hắn thầm rên, không biết Bích Tuyền có dính vào vụ rắc rối này không nữa. Phát hiện này đã đưa sự việc lên ngang tầm với quân vụ triều đình rồi.

Khi Anh Tân định rút lui thì phát hiện phía trước có một nhóm người đang đi tới. Hắn than thầm, lần này thật là trời hại người tốt rồi. Cái dáng đi khập khiễng đó, không nhìn mặt, hắn cũng đoán được chính là sư gia Nghiêm Thừa Chí. “Sao lại quên mất, Thính Phong các từng cung cấp tin, kẻ giả danh này chính là tay trong của Lưu Gia phái”.

Hắn tận lực cúi đầu thật sâu khi những người đó đi lướt qua. Nhưng bỗng nhiên Mạt Hối dừng lại, tay chỉ ngay về phía hắn.

-Người, đi theo ta, có việc đang cần người.

-Dạ vâng. - Anh Tân ngoan ngoãn gật đầu. Trong thâm tâm hắn ngàn lần, vạn lần cầu mong cố nhân đừng nhận ra mình. May mà Mạt Hối không thèm nhìn kỹ, đã vội vàng dẫn đầu đoàn người đi tiếp. Anh Tân kinh ngạc khi thấy y đi nhanh về phía trước, tuy so với người bình thường không khác biệt, nhưng đã là rất nhanh so với tốc độ của Nghiêm sư gia.

“Không lẽ trước giờ y đóng kịch?” Anh Tân thầm nghĩ. Nhưng rồi cuộc lại cảm thấy không phải, vì quả thật tướng đi của y vẫn khập khiễng bất đồng. “Hay là trong thời gian qua, Thừa Chí đã tìm được danh y nào chữa trị rồi?”

^ _ ^

Đám thuộc hạ được Mạt Hối dẫn đến một căn phòng chứa đầy vàng bạc châu báu. Mọi người được lệnh mang hết số báu vật này bỏ vào bao, rồi đóng gói khiêng ra ngoài. Anh Tân chưa bao giờ thấy cảnh người ta đối xử với vàng như thóc lúa, phải xúc, phải đóng bao, rồi ề ạch khiêng đi. Sự giàu có của Lưu Gia đã vượt xa ngoài trí tưởng tượng của hắn. So với nơi này, quốc khố của hoàng cung chẳng đáng là bao.

Đám người nhộn nhịp hối hả làm công việc mình được giao. Bên ngoài hành lang, những người khác cũng đang chạy qua chạy lại vác đầy hòm xiềng. Anh Tân có cảm giác nơi đây giống một cái tổ kiến đang chuẩn bị dọn đi. Người ta nói rằng kiến có thể linh cảm trời sắp mưa mà dọn tổ. Lẽ nào người của Lưu gia cũng có khả năng linh cảm thấy nguy hiểm? Lúc nào bọn họ cũng dọn đồ chạy đi trước, nên mấy chục năm qua triều đình không cách gì bắt được người.

Anh Tân là con mồi ở trong tổ kiến. Hắn phải mau chóng thoát ra khỏi nơi đây, để thông báo cho triều đình. Binh lực của chúng tập trung ở Thất sơn, nhưng hang ổ thật sự lại nằm ở Đông sơn. Đây là cơ hội một lần duy nhất để cắt đứt mạch sống của loạn đảng. Nếu để chúng chuyển căn cứ thành công, biết bao giờ họ mới có thể bắt hết đám người này được.

Anh Tân dự định đứng vào nhóm khuân vác, nhưng Mạt Hối lại chỉ định hắn ở lại xúc vàng. Những nhóm người khác cứ lần lượt vác bao khiêng ra ngoài, còn hắn phải ở lại đối phó với đồng bao tải. Mạt Hối đứng ngay cửa, quan sát mọi người làm việc. Ánh mắt sắc lẹm của sư gia khiến hắn cảm thấy gai hết cả người.

“Có phải y đã nhận ra mình rồi không? Tại sao y còn chưa lật tẩy mình? Kẻ này có ý đồ gì?”

Trong lúc hắn còn đang hoang mang, tự hỏi thì có thêm hai người khác vừa đến trước mặt Mạt Hối.

-Việc dưới ngục thế nào rồi? - Y lạnh giọng hỏi.

-Dạ bẩm công tử, ba tù nhân đó vẫn còn sống. Thuộc hạ đã theo lệnh ngài, ngăn cản đám cai ngục hành hình. - Phong Dương kính cẩn trả lời.

-Được rồi, so với giết đi thì tính mạng bọn họ vẫn còn giá trị. Có Hoàng Bích Tuyền ở trong tay, sau này có đối đầu cùng Hoàng Văn Phong, chúng ta cũng thêm phần lợi thế. Dù sao phụ hoàng của ta vẫn còn chơi chưa đủ. Giữ lại tù binh cho người hành hạ chúng, coi như giải khuây. Lời nói đắc ý, mĩa mai của Mạt Hối làm Anh Tân cảm thấy cả người bùng bùng tức giận. Thì ra đúng như dự đoán tệ hại nhất, Bích Tuyền đã

bị Lưu Gia phái bắt giữ. Đại Tứ Hỷ mất tích, toàn bộ đều bị rơi vào tay kẻ địch. Nội xưởng chẳng những vô năng mà còn càng làm mọi việc xấu đi. Hắn chính là kẻ tồi tệ nhất, ngay cả một cô nương cũng bảo vệ không xong. Nhớ lại những giọt nước mắt của nàng khi chia tay, hắn nghe trong lòng quặn thắt.

Mạt Hối cùng thuộc hạ rời đi nơi khác để giám sát công việc vận chuyển bảo tàng. Anh Tân liếc mắt, nhìn thấy tại chỗ y vừa đứng có một chiếc chìa khoá nằm chổng chơ.

“Là chìa khoá của cái gì, do Thừa Chí đánh rơi sao?” Anh Tân cảm thấy phần khích. Chỉ là một chút xấu xa trong lòng, hắn muốn gây khó dễ cho kẻ địch. Anh Tân giả vờ đi lấy thêm bao, chạy ra cửa nhật ngay chiếc chìa khoá cho vào túi áo. Hắn thầm sung sướng, nghĩ đến cảnh toàn bộ đám người này nhốn nháo đi tìm chìa khoá. Chẳng cần biết chìa khoá quan trọng thế nào, chỉ cần khiến họ khốn đốn là hắn đã thấy vui vẻ.

Trong phòng còn lại ba người đang đóng bao kim khí. Anh Tân đi vào, tiện tay rút một thanh gươm cắm trong đồng tiền vàng. Dựa vào thực lực của hắn, hạ gục ba kẻ này, chỉ là việc diễn ra trong tích. Anh Tân cầm kim kiếm, lén lút rời khỏi khu bảo tàng.

46. Chương 46: Thủ Đoạn

Trà trộn trong đám kiến thợ chạy ra chạy vào dọn nhà quả thật là một chuyện vô cùng đơn giản. Chỉ cần có bộ đồ cảnh binh, Anh Tân đã có thể đi ra khỏi địa cung. Nào ngờ, đến khu vực thác nước thì hắn bị sáu cận vệ thân tín của Mạt Hối chặn lại. Lúc trước năm người bọn họ đã cầm chân được Hoài Việt, lần này sáu người đã dư sức đối phó với Anh Tân.

Hắn bị trói dề nghiêng dưới đất. Mạt Hối khoanh tay, nhìn Anh Tân tràn đầy thất vọng.

-Lương bỏ khoái, đến nhà ta sao không chào một tiếng. Chưa uống trà đã vội bỏ đi sao? - Giọng điệu y vô cùng trào phúng. Mạt Hối phất tay, Lương Anh Tân nhanh chóng bị áp giải đến đại lao. Hắn không phí chút công sức đã được hội ngộ cùng Bích Tuyền.

-Anh Tân! - Nàng kinh ngạc kêu lên khi nhìn thấy hắn. Những tên thủ vệ ngay lập tức kéo lồng treo lên thật cao. Phía trên nóc hang động, một chiếc ván cầu được đóng chia ra, có thể đi đến chỗ cửa lồng. Cai ngục dùng chìa khoá mở cửa, xô hắn vào trong. Bích Tuyền ngay lập tức đỡ lấy Anh Tân, tay sợ soạn, miệng lo lắng hỏi.

-Sao huynh lại bị bắt vào đây? Bọn chúng có làm gì huynh không? Có bị thương chỗ nào không? Chưa gặp nàng thì trong lòng lo lắng bất an, gặp được rồi lại thấy nữ nhi này sao lại ngày càng trở nên phiền phức hơn. Bích Tuyền càng lúc càng lăm lăm, chỉ biết quan tâm đến các tiểu tiết. Đây là chốn công cộng, trước mặt biết bao người, nàng lại dính chặt lấy hắn, sờ sờ nắn nắn liền tay thế này ...

-Hoàng tiểu thư, thỉnh tự trọng! Anh Tân hắng giọng nhắc nhở, tay cũng xô nàng cách xa khỏi mình. Bích Tuyền sững sờ trước hành vi thô bạo đó đó, nàng đưa tay táng ngay vào má hắn. Toàn bộ người xung quanh cảm lạnh bất động trước diễn tiến vô cùng kịch tính này.

Rốt cuộc biết bao nhiêu ngày thương nhớ hắn là vì đâu? Trong lòng nàng luôn lo lắng, không biết hắn khi làm việc có gặp gì bất trắc. Lúc nào cũng tự an ủi, trong lòng Anh Tân, mình quan trọng lắm. Nhưng khi đối mặt với người này, Bích Tuyền lại không thể không tức giận. Nàng đã trao trái tim cho nhầm người, phí phạm công sức nhầm chỗ rồi.

-E hèm ... ta dự tính cho người ném chút mùi lao khổ. Nhưng xem ra chỉ cần nhốt Lương bỏ khoái và Hoàng tiểu thư ở một chỗ, đã vui hơn khi xem nhục hình rồi. - Mạt Hối cười ha hả đầy thích thú.

-Tên khốn Mạt Hối, người có gan thì thả ta ra. Ta không giết được người, từ nay đại gia không tên Thành Hoài Việt nữa.

-Muốn ta thả ra ư? - Y cười chế giễu. Mạt Hối đưa bàn tay ra, cai ngục ngay lập tức đặt chìa khoá vào. Y cầm lấy, hươu hươu trước mặt Hoài Việt đầy khiêu khích.

-Chìa khoá nè, có giỏi thì người tự mở cửa đi. - Vừa dứt lời, y đã vứt ngay chìa khoá lồng nhốt xuống bể nước. - Để bọn họ xuống đó tìm kiếm.Theo lệnh của công tử, chiếc lồng nhốt bốn người lại được hạ xuống nước.

-Chúng ta đi! - Y lạnh lùng ra lệnh.

-Công tử! - Phong Dương bên cạnh nhắc nhở.

-Việc ở địa cung này, chúng ta đã xong hết. Phải mau chóng đến Cẩm sơn hội quân thôi. Lưu Gia cũng đã chơi chán đám tù phạm này rồi. Thay vì đem theo vương tay vương chân, thì để chúng dưới hồ luôn cho rồi.Lời đã cương quyết buông ra, đám thuộc hạ cũng không dám cãi lại nữa. Chúng rút hết khỏi đại lao, đóng cửa lại cẩn thận. Dưới hồ nước, bọt khí vẫn đang trôi lên ào ào. Chẳng bao lâu sau, không khí trong phổi của những người bị nhốt nước sẽ cạn hết. Lúc này, chẳng còn ai để mà kéo họ lên khỏi đó nữa.

^ _ ^

Lưu Quang Cảnh Hào cùng với số vàng đầu tiên đã đến Cẩm sơn trước. Mạt Hối có trách nhiệm dọn dẹp sau cùng, giải quyết sạch sẽ chuyện ở Đông sơn rồi mới đến đó hội quân. Sau khi rút hết khỏi địa cung, bọn họ đã cho nổ sập lối vào hang động. Nếu đại sự thành công, cha con Lưu thị sẽ cho khai quật Đông sơn ra. Nếu chẳng may thất bại, họ Hàn cũng sẽ không biết nơi nào là mồ mả của Lưu gia mà đến phá hoại. Kế sách này thật là lưỡng toàn kỳ mỹ quá rồi.

Thái tử Cảnh Hào nhiều năm trốn trong núi, nay lại được thấy mặt trời, mừng rỡ khôn xiết. Mọi việc sắp sửa kết thúc, chiến tranh lại nổ ra, thời cơ bao lâu nay lão trông đợi cũng đã đến gần. Đại quân tập trung ở Cẩm sơn là lực lượng của mười tám phân đàn trong cả nước. Gần bốn mươi năm hoạt động, Cảnh Hào đã gây dựng ình một lực lượng lên đến sáu vạn người. Lấy cơ sở là Thất sơn, lão muốn công khai tuyên chiến với triều đình. Nhân lực, tài lực, thời cơ cũng đã hội đủ. Khoảng thời gian trốn chui trốn nhủi, hèn mọn trong cuộc đời lão đã được đền bù xứng đáng.

Cảnh Hào phấn khích, hồi hộp tưởng tượng ngày mình lại được bước chân về Đại Đô. Đời người bốn mươi năm là một khoảng thời gian dài đằng đẳng. Ngày nào lão chỉ là chàng thanh niên đôi mươi, nay đã già nua lom khom thế này rồi. Ngai vàng kia, đáng lẽ lão đã phải lên ngôi từ lâu rồi.

Đang chìm đắm trong hồi ức, thì đột nhiên có người chạy tới làm phiền lão. Lưu Quang Trường Thanh hối hả đi đến trước mặt Cảnh Hào, run rẩy chấp tay thưa.

-Phụ ... phụ ... thân ... sao người lại đến đây? - Y lo lắng đến lắp bắp.Lão nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng. Đứa trẻ này vẫn còn thiếu giáo dưỡng lắm. So với Mạt Hối thì y ngoan ngoãn, dễ điều khiển hơn. Nhưng Trường Thanh lại không có được cái khí chất bá ngạo, khả năng đứng trên vạn người để cai trị. Những nghi thức tầm thường y cũng không học được, ngay cả tiếng gọi phụ hoàng, y cũng không có tư cách nói ra. Ngay từ đầu, lão đã không cần Trường Thanh, đã bỏ rơi y khi vừa mới sinh ra. Bởi vì y quá yếu kém, không xứng đáng là hoàng tử Việt quốc.

-Ta ... đã có một kế hoạch khác. - Lão nghiêm giọng nói. - Thời gian qua con đã làm đủ rồi, mau lui xuống đi.

-Phụ thân. - Trường Thanh kính sợ kêu lên, y đã nghe được sự tàn nhẫn trong mệnh lệnh của lão.

-Hoàng huynh của con đã trở về.

-Đại ... đại ca? Không phải phụ thân nói huynh ấy đã hy sinh sao?

-Không, Mạt Hối đã trở về. Từ nay nó sẽ là người nắm giữ đại cuộc. Con cứ an tâm dưỡng bệnh đi.Lời nói mang ý quan tâm, nhưng lại chẳng khác nào lưỡi dao kết thúc sinh mạng của y. Trường Thanh nghe như mình vừa bị thui một cú vào ngực. Y lão đảo ôm ngực, cảm nhận cơn đau quặn thắt trong tim. Trường Thanh lấy tay che miệng, ngăn một ngụm máu chuẩn bị trào ra. Lão nhíu mày, nhìn cảnh đó vô cùng chán ghét.

-Người đâu, mau mang công tử vào trong!Lời của Lưu Gia vừa ban ra, ngay lập tức người hầu xuất hiện, kè hai bên Trường Thanh mang đi. Y cố nhìn lại khuôn mặt phụ thân một lần nữa, cảm nhận sự lạnh lẽo, vô tình của con người đó.

“Cần thì gọi đến, chán thì đuổi đi. Rốt cuộc ông coi ta là gì? Nhi tử hay là một con chó?” Y tức giận gào thét.

Trường Thanh đã trở về mặt thất của mình. Y nổi điên lên và bắt đầu đập phá. Tất cả hộ vệ đều đã bị y đuổi ra ngoài hết. Trường Thanh điên cuồng mắng nhiếc hết toàn bộ những gã họ Lưu không có đất chôn thân.

“Lưu Quang Mạt Hối, rốt cuộc người là ai? Tại sao không yên ổn chết đi, còn muốn quay về đoạt hết toàn bộ những thứ trong tay ta?”

Thuận tay, y xô ngã cả kệ gỗ đựng sách. Sau đó Trường Thanh ném đèn dầu trên bàn xuống, lửa bén vào giấy, chẳng bao lâu sao cháy ngùn ngụt, toả khói khắp phòng. “Đây là toàn bộ bản đồ, sổ sách trong Lưu Gia phái, để xem không có những thứ này, hai cha con kia làm thế nào mà quản lý quân binh.”

Trường Thanh lấy tay áo che miệng, sau đó bỏ chạy. Khói đen bốc lên cao, khiến cả mắt mũi y đều giàn giụa nước. Y vừa mở cửa mặt thất ra, đồng khói đã bay thoát ra ngoài như một lò thiêu. Trường Thanh bò trên đất vừa ho vừa rên rỉ. Đám hộ vệ trông thấy, kinh sợ chạy tới kéo y ra.

-Cháy rồi! Mau đến dập lửa. Có ai đó hò hét bên tai, nhưng y đã không còn thấy rõ nữa. Trường Thanh mệt mỏi ngất trên tay tên hộ vệ vừa mới kéo mình ra.

Khi y tỉnh lại đã là lúc mặt trăng lên cao. Nguyệt Nga tròn vành vạch, toả ánh sáng vàng kỳ diệu lên mọi vật. Trường Thanh mệt mỏi ngồi dậy, cảm thấy cổ họng nghẹn đắng. Y tự đến bên bàn, rút ỉnh một chung trà. Trong mặt thất, y đã kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi lửa cháy rất lớn rồi mới xông ra ngoài. Bọn thuộc hạ dù có tài giỏi hơn, cũng không có khả năng cứu được món sổ sách nào trong đám cháy đó. Mặt thất là nơi làm việc của Lưu Gia, chứa đựng tất cả những tài liệu quan trọng trọng tổ chức. Thiệt hại của đám cháy này đã là nguy hại khôn lường.

Trường Thanh khẽ mỉm cười, sung sướng vì hành động phản ứng kịp thời của mình. Thay vì cam chịu bị truất quyền, y vẫn còn cách để giành lấy tất cả. Những thứ trong phòng, ngoại trừ y ra, không còn kẻ nào biết nữa. Khả năng đọc nhớ của tân khoa trạng nguyên đương triều, không phải ai cũng sánh được.

Y đứng dậy, lấy áo khoát đi ra khỏi phòng. Đèn ở nam viên vẫn còn đang rực sáng, chắc lão già kia đang tức điên không ngủ được. Muốn đuổi Trường Thanh đi? Đâu có việc gì dễ dàng vậy. Bây giờ y sẽ đến đó, báo cho lão biết mình vẫn còn nhớ hết toàn bộ nội dung văn thư, sơ đồ.

-Phụ thân, là hài nhi đến thỉnh tội với người. - Y thông báo sau khi gõ cửa.

-Mau vào đi. - Giọng lão già không kèm được vẻ bực bội kèm theo. Vừa đẩy cửa bước vào phòng, Trường Thanh đã nhào xuống quỳ dưới chân lão khóc lóc.

-Phụ thân, xin hãy tha tội cho hài nhi bắt tài. Trong lúc châm đèn đã sơ ý làm cháy phòng sổ sách. Tội của hài nhi thật muôn phần đáng chết, đã huỷ hoại hết toàn bộ tài liệu quý giá của Lưu Gia. - Y khóc lóc phân bua. - Nhưng xin phụ thân cứ yên tâm, toàn bộ nội dung sổ sách hài nhi vẫn còn nhớ rõ hết, công việc sau này, chắc sẽ không đến nỗi khó khăn đâu.

-Nhi thần đã nói là hoàng đế có khả năng đó mà. Bỗng nhiên một giọng khác vang lên cắt lời y. Trường Thanh giật mình sợ hãi, ngẩn đầu nhìn về phía lời nói mới phát ra. Mạt Hối đi ra khỏi thư phòng, dáng khập khiễng vẫn muôn phần quen thuộc. Hắn mỉm cười từ ái, thật khác xa khuôn mặt nhăn nhó khắc khổ khi làm Nghiêm sư gia. Nhưng giờ đây, con người này lại khiến Trường Thanh vô cùng kinh sợ. Y lắp bắp gọi.

-Nghiêm sư gia.

47. Chương 47: Buông Tay

-Hoàng đệ, ta là Mạt Hối, đại ca của đệ. - Hắn dịu giọng, sau đó đến gần, kéo Trường Thanh đứng lên. - Bình thân đi. Ta đã giải thích với phụ hoàng, việc lần này chỉ là tai nạn nhỏ, đệ không cần tự trách mình. Thời gian qua đệ một mình chống chọi cả tổ chức này, đúng là quá sức rồi. Nay đại ca đã trở lại, ta sẽ thay đệ gánh vác hết trách nhiệm nặng nề. Cũng giống như trước kia, không có việc gì mà đại ca không giải quyết được dù đệ.

-Đại ca? - Trường Thanh vẫn không tin nổi tin tức bất ngờ này, ngơ giọng hỏi lại. Nghiêm sư gia, vị thiên tài quản lý trong nha môn thì ra lại là đại ca của y. Đúng là lúc trước Trường Thanh vẫn phải dựa vào tay sai đắc lực này, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng hắn là huynh trưởng của mình cả. Vì có gì hắn đột nhiên biến mất, trên dưới Lưu Gia đều nhất mực khẳng định Mạt Hối đã chết rồi? Vì có gì hắn mò đến Tiết Châu, ẩn nhẫn làm sư gia, luẩn quẩn bên cạnh Thuỷ Linh? Và cuối cùng là vì sao, hắn lại quay về, cướp đoạt hết tất cả những thứ trong tay y? Hàng chục câu hỏi xoay xoay trong đầu Trường Thanh không lời giải đáp. Đến khi tỉnh ra, y đã thấy mình ngồi bên thư án làm việc cùng Mạt Hối.

-Nhân lực ở Thiên Cẩm sơn này là bao nhiêu? - Mạt Hối nhẹ giọng hỏi.

-Trên đỉnh năm trăm, quanh chân núi ba ngàn, vòng ngoài hai vạn. - Y trả lời vanh vách.

-Phụng Hoàng sơn và Ngoạ Long sơn thì sao?Hắn lại hỏi tiếp, đầu không ngẩng lên, tiếp tục chuyên chú viết vẽ trên bản đồ. Với hoạ tài của Mạt Hối, Trường Thanh không thể không khâm phục. Chỉ mới hỏi chuyện vài câu, hắn đã tranh thủ hoạ ra hết bố phòng của Thất sơn được rồi. Tuy không tinh tế như bản đồ được đo vẽ trước, nhưng so với trí nhớ của Trường Thanh, tấm bản đồ này đã vô cùng chính xác rồi. Bỏ qua những thứ hang núi, rừng cây không cần thiết, bản đồ tuy không đủ đạt độ mỹ, nhưng nói về bố trận, dàn quân, Mạt Hối có sự đơn giản mà thực dụng của mình.

-Phụng Hoàng sơn là đông nhất, quân trú ba vạn, Ngoạ Long sơn chỉ có một vạn. - Trường Thanh lại tiếp tục báo cáo.Mạt Hối viết vẽ liên tay, một bên hoạ bản đồ, một bên lật sổ sách kiểm đếm. Tiếp theo hắn lại hỏi về trưởng giám đứng đầu các lộ binh, vũ khí ở Anh Vũ sơn, lương thảo ở Thuỷ Đài sơn. So với những con số mà Trường Thanh nhớ được, hiểu biết của Mạt Hối về vùng đất này càng phong phú hơn nhiều. Thật nghi ngờ, tại sao trải qua hai năm, hắn vẫn còn tổ tường mọi việc như vậy. So với Trường Thanh, hắn lại càng nắm vững tình hình thực tế hơn.

Đến lúc trời gần sáng, tất cả thông tin chính yếu đã bị Mạt Hối thu thập hết. Trường Thanh không thể ngờ mình lại bị thu phục nhanh đến vậy. Một bên cung cấp số liệu, một bên phụ trách ghi chép cho đại ca. Đây mới chính là một người chỉ huy tài ba, khiến người khác tận lực làm việc, mà thậm chí bản thân người đó còn không biết nữa.

Đến khi Trường Thanh được thả ra, y đã viết sổ được hơn ba canh giờ rồi. Cánh tay mỏi nhừ, cái lưng ê ẩm, hai mắt thì cay xè mở lên không nổi. Y biết hiệu năng làm việc của Nghiêm sư gia cao, nhưng Trường Thanh không có đủ sức để làm phụ tá cho y rồi. Nhớ lại khi ở Tiết Châu, y đã vút biết bao nhiêu chuyện cho sư gia giải quyết. Bây giờ mới cảm thấy hắn thật là tài năng tuyệt đỉnh, việc gì làm cũng xong, chuyện nào xử lý cũng êm êm, đẹp đẹp. Thuỷ Linh suốt ngày cáo bệnh, Tiết Châu vẫn vững như bàn thạch là nhờ hết vào một tay Nghiêm sư gia. Đại cuộc của Lưu gia, có hắn rồi, sau này cũng không cần đến Trường Thanh nữa.

Y nắm chặt nắm đấm, những ngón tay bấm vào da thịt đau nhói. Vì sao, ngay cả một chút tài mọn này, y cũng không bằng được đại ca? Trạng nguyên gia khi cùng làm việc với Mạt Hối cũng khó mà sánh nổi. Y ngoài ngâm thơ, đối câu ... thì việc gì cũng không làm tốt bằng người ta.

Càng tức giận, y lại càng không khống chế nổi bản thân. Trường Thanh cứ một đường thẳng tiến đến nơi mà trong lòng muôn lần cự tuyệt.

-Chủ tử! - Tên cai ngục giật mình đứng dậy hành lễ.

-Chìa khoá. - Y hung hãn giơ tay ra chờ đợi.Tên cai ngục không hiểu chuyện gì, nhưng cũng không thể bất tuân thượng lệnh. Gã gỡ chùm chìa khoá đang đeo ở trên thắt lưng ra, giao vào tay Trường Thanh.

Rất nhanh chóng, y mở cửa đi vào ngục, sau đó lại cẩn thận khoá cửa lao phòng, không muốn ai đến gần quấy rầy mình. Trường Thanh giật lấy cây đuốc trên tường, đi xuống những bậc thang đá chật hẹp. Toàn bộ ngục tối này đều trống không, ngoại trừ xà lim cuối cùng ở tầng thứ ba.

Chân Duyên đang bị giam ở nơi ấy, chỗ kín đáo và ẩm áp nhất. Khi y mở cửa phòng ra, người bên trong giật mình tỉnh giấc. Trường Thanh cẩn thận đóng cửa bên ngoài lại, mới mở xà lim ra.

Nàng căng thẳng, lo âu khi nhìn thấy khuôn mặt hung ác của y. Trường Thanh lao ngay vào ôm chặt Chân Duyên, còn nàng thì vung vẩy muốn thoát thân. Hai người một bên đeo bám, một bên xô đẩy không khác gì trò chơi đô vật. Tuy Trường Thanh rất ốm yếu nhưng vòng tay của y rất chắc chắn. Chân Duyên hì hục thở, cũng không cách nào thoát ra được khỏi người y.

-Người có buông tay chưa? Không thì ta cắn chết. - Nàng gào rú.

-Có giỏi thì cắn đi, ta có chết cũng không buông. - Y nức nở trả lời.

-A aaa ... cái tên mít ướt này, lại khóc cái gì? Người năm nay đã mười bảy rồi, còn muốn lấy nước mắt rửa mặt sao? Ta khinh thường người.

-Nàng khinh thì cứ khinh đi, dù sao cả thế gian này đều coi thường ta rồi, thêm một công chúa nàng cũng không nhiều không ít. - Trường Thanh oà khóc.

-Người còn khóc, con cháu ba đời sau đều mang nhục.

-Ta không quản chúng. - Y gào lên.

-Nhưng ta quản! - Chân Duyên cứng giọng trả lời. - Không được khóc nữa.

-Tiểu Duyên.Trường Thanh thân thiết kêu lên, sau đó dụi mặt vào ngực nàng. Chân Duyên không thể chống chọi được với đòn tấn công bằng nước mắt, nàng đành phải dịu dàng ôm lấy y, tay vỗ về trên lưng y. Vẫn mãi là phò mã nhỏ bé, yếu ớt của nàng như ngày nào. Dù y có làm gì, Thuỷ Linh vẫn là Thuỷ Linh. Dù nàng có cay nghiệt cỡ nào, y vẫn bất chấp tất cả lao đầu vào. Bởi vì trong lòng y, nàng mãi mãi là cả một thiên hạ không gì sánh nổi. Trường Thanh yêu nàng, yêu đến điên cuồng không thể quay đầu rồi.

Mà Chân Duyên vì y, cũng có thể dễ dàng buông tha ọi thứ. Chỉ cần y khóc lóc như thế này, nàng đã hoàn toàn không thể tức giận được nữa rồi. Giữa hai người bọn họ, có lẽ Chân Duyên mới là kẻ yếu đuối thật sự. Máng mủ Trường Thanh, nhưng nàng lại không thể ghét bỏ y.

Bỗng nhiên Trường Thanh ho khan. Y vội vã buông Chân Duyên ra, quay về phía khác. Trường Thanh nhanh chóng rút khăn tay ra, che miệng lại, tránh để Chân Duyên nhìn thấy vết máu. Số lần thổ huyết mỗi ngày dường như đang có chiều hướng tăng lên, bệnh trạng y vẫn đang nặng đi. So với thời gian an ổn làm tri phủ, từ lúc dính vào Lưu Gia phái này, y đã nhanh đến địa phủ, hội mặt với Diêm vương sớm hơn thời gian quy định rồi.

Thật ra y sống vì điều gì, thứ y thật sự muốn là gì? Muốn lật đổ triều đình để đưa nhà Lưu trở về Đại đô, muốn thừa kế ngai vàng, muốn nắm trong tay quyền khinh thế trọng? Muốn được phụ thân công nhận, muốn hắt cẳng đại ca? Muốn tất cả quyền lực trên thế gian, hay chỉ muốn có được một thứ duy nhất?

Thật sự, y chỉ muốn được ở bên cạnh nàng, được chạm vào nàng. Thế nhưng, y lại không có tư cách.

Chân Duyên là công chúa cao sang quyền quý, là mặt trời toả sáng lấp lánh của kinh đô Việt quốc. Y chỉ là một tiểu dân tầm thường, là hậu nhân của loạn đảng chống đối triều đình. Nàng có cả một cuộc đời rất dài đầy gắm hoa hạnh phúc. Trước mặt Trường Thanh chỉ là con đường u ám, tối đen thẳng lối đến địa ngục mà thôi. Ngay từ đầu, y đã không được phép chạm vào nàng.

-Thuỷ Linh, Thuỷ Linh, chàng sao vậy? - Chân Duyên lo lắng, nắm tay y kéo lại.Trường Thanh chùi sạch máu trên môi, dẫu vội khăn tay vào ngực áo. Y vùng tay khỏi nàng, sau đó kiên quyết đứng dậy. Sự yếu đuối của y đã trôi qua trong thoáng chốc, bây giờ chỉ còn lại quyết tâm sắt đá mà thôi.

Nhưng số phận của y lại chưa bao giờ thắng nổi Chân Duyên. Nàng lao tới, ôm chặt y từ phía sau. Cơ thể nàng áp vào lưng y, mang theo nhiệt độ ẩm nóng đầy mê hoặc. Bàn tay nàng đặt trước ngực y, gần như chạm được vào trái tim yếu ớt của y. Vòng tay triều mến đó, khiến y rung động không thể cất bước đi nổi.

Đột nhiên nàng đưa tay vào trong ngực áo, rút ra chiếc khăn tay đẫm máu. Trường Thanh kinh sợ, vùng thoát khỏi nàng, nhanh tay đoạt lại chiếc khăn bị nhuộm đỏ tang thương kia. Y đối diện với nàng, gương mặt nhăn nhó vô cùng tức giận. Nàng chỉ ngơ ngác nhìn y, những giọt lệ trong suốt bỗng nhiên ứa ra.

Thế rồi chẳng ai nói lời nào thêm nữa. Không trách mắng, không chất vấn, cũng không quy lụy van xin. Bằng vào bản năng, họ biết rằng lúc này buông tay sẽ vạn kiếp hối hận. Dựa một cảm giác rất mơ hồ, họ thấy thời gian sắp sửa chấm hết rồi.

Chẳng hiểu tại sao hai người lại rơi vào cuộc tình oan trái đến vậy. Rõ ràng là sinh ra để cho nhau, vậy mà lại phí phạm hết bao nhiêu năm trời. Người trạng nguyên áo đỏ bên hồ sen đang lặng lẽ chờ công chúa đến. Chỉ cần nàng gặp y, gật đầu chào một tiếng đã không gây ra biết bao nhiêu chuyện tang thương như thế này. Nàng thích Thuỷ Linh, yêu y ngay từ khi hai ánh mắt vừa chạm vào nhau. Chỉ vì tính tình trẻ con mà cả hai đã phá hỏng một tình yêu tốt đẹp.

Đây là số phận, hay là do kẻ nào đã lú lẫn kết nên đoạn nghiệp duyên ngang trái. Trời xanh ơi, nguyệt lão kia đã se nhầm dây tơ hồng mất rồi.

Nàng vươn tay ra, ôm lấy y thêm một lần nữa. Trường Thanh cứng người, không bỏ chạy, cũng không xô nàng ra. Nếu đây là sai lầm, thì hãy tiếp tục sai lầm cho đến khi kết thúc. Y vòng tay giữ lấy nàng, siết chặt trái tim vào lòng.

Nàng là nữ thần, là mặt trời mà y luôn tôn kính. Nàng là thuốc độc, là ngải đắng dù có chết người y vẫn muốn nếm. Nàng là lời nguyện rửa, là ác quỷ đã xô Trường Thanh vào địa ngục, nhưng đến phút cuối cùng, y vẫn mãi yêu thương nàng. Để có được Chân Duyên, y sẵn sàng phá huỷ hết thế giới. Cũng chỉ vì nàng, quốc gia này có ra sao cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Y buông tay, không tiếp tục chống lại định mệnh. Bởi vì y đã có nàng, bởi vì Chân Duyên đã là người của y.

Trong ngực tù tối tăm chỉ còn ánh sáng mờ ảo của ngọn đuốc trên tường. Không khí nặng nề, như bị đốt cháy bởi những tiếng kêu kiêu mị. Nàng cứ gọi tên y, thiết tha, mê hoặc. Văn nhân yếu ớt thì ra cũng có nuôi một con dã thú trong người mình. Y tháo bỏ hết xiềng xích, mặc cho cơ thể khát trong cơ thể gào thét. Trường Thanh muốn ăn hết mỹ thực đang bày ra trước mắt, muốn được nuốt trọn nàng vào bụng. Có như vậy, sẽ không gì chia cách được bọn họ nữa.

48. Chương 48: Đối Mặt Với Cái Chết, Con Người Rất Ngu Ngốc

Thành Kỳ Hưng nôn nóng đi qua đi lại trong phòng đầy bức tức. Đã sáu ngày rồi, tin tức hai đứa cháu cưng của y đều không có. Kể cả Lương Anh Tân được phái đi tìm, cũng đồng dạng mất tích luôn. Từ Tiết Châu đến căn cứ của họ tại Thất sơn cũng chỉ có hai ngày đường. Thế nhưng Hoài Việt đã đi bảy ngày chưa thấy tới.

Tình hình kẻ địch nơi đây cũng đang có nhiều thay đổi lớn. Dường như bọn chúng đã thay đổi cách thức bố phòng, cả Thính Phong các lần Nội xướng vẫn vô phương truy xét được. Từ một đám tạp nham hỗn loạn, lực lượng của chúng bị thay đổi triệt để. Các doanh trại của phản tặc đang bị điều động, thuyền chuyển, khiến Kỳ Hưng vô phương nắm được thông tin.

Đại quân do Hoàng tướng quân dẫn đầu vì phải giữ bí mật nên tốc độ di chuyển không nhanh được. Theo tin tức báo về, họ vẫn còn cách Tiết Châu cỡ bốn ngày đường.

“Như vậy cũng phải đến bảy ngày sau, lực lượng chiến đấu chính mới tập hợp đầy đủ, nhưng dường như phía bên Lưu Gia phái đã tổ chức phòng thủ hoàn thiện xong hết rồi.”

Kỳ Hưng bực bội động tay xuống bàn. Những người khác trong quân doanh giật mình nhìn lại. Những quân y đã băng bó xong cho con chim ưng Kim Tiền của Kỳ Hưng. Hôm nay y thả nó đi lấy thư của Nhã Muội, nhưng chẳng những hành động thất bại, còn bị người ta xạ tiễn trọng thương.

“Xem ra nguồn tin cuối cùng này cũng đã bị cắt đứt. Bên trong Thất sơn giờ đây đã trở thành một câu hỏi lớn không lời giải đáp rồi. Không hiểu tại sao đột nhiên đám phản quân này lại thay đổi triệt để đến vậy.”

Một đám cát rời mà cũng có thể nhào nặn thành bình gốm được sao?”

Lúc trước Kỳ Hưng luôn xem thường bọn chúng hoạt động vô tổ chức. Nhưng xem ra Lưu Gia phái chỉ thiếu một thống lĩnh am hiểu việc bài binh bố trận, chứ không phải họ là đám phé lưu. Bằng chứng là Thính Phong các và Nội xưởng đã lần lượt mất đi năm người trong những nhiệm vụ thám thính. Trong đó có ba người võ công cực kỳ cao, đã lên đến chức đội trưởng. Thực lực của Lưu Gia phái đã đến lúc nên được đánh giá lại. Bởi vì triều đình đã coi thường họ quá lâu, nên Lưu Quang Cảnh Hào mới có thể tập hợp được cả một đội quân mấy chục vạn người thế này.

Chỉ lo rằng đến khi Hoàng tướng quân đến nơi, họ vẫn chưa dò được hết binh lực thực sự của kẻ địch. Kế hoạch đang trước đánh cướp, đằng sau trộm người có lẽ sắp sửa thất bại rồi. Đã đến lúc phải coi đây là một trận chiến thật sự, chứ không phải một vụ án tầm thường nữa.

Lần cuối cùng mà các thám tử hồi báo, Kỳ Hưng đã thống kê quân Lưu Gia phái có trên ba vạn người. Ấy là chưa kể đến nhân sự ở vòng trong và trên đỉnh các ngọn núi, số lượng thực tế có lẽ là gấp đôi những tin tức đã được thu nhận. Trong một trận chiến, thông tin chính là yếu tố sống còn.

Y liếc nhìn xấp hồ sơ dày cộm và những tấm bản đồ được chú thích chi chít. Công sức nửa tháng qua đã đổ sông đổ biển do sự thay đổi chỉ huy lúc cuối cùng. Từ nắm chắc phần thắng, Kỳ Hưng bắt đầu hoang mang dao động. Là một thương nhân, y không thích làm những vụ buôn bán không chắc chắn thành công.

Thành gia khẩu quyết, “Những nơi có thể làm vỡ đồ, tuyệt đối tránh xa”. Nhưng lời tổ huấn này, phụ thân y và đại bá có bao giờ nghe theo đâu. Một người đứng sau lưng giật dây cho sư đệ Hàn Y Thần nổi dậy lập quốc. Một người chạy đến tận Triệu Đảo, cứu công chúa nước họ để tôn nàng lên ngôi nữ hoàng. Người họ Thành đường như bị nguyên rửa, rất thích đâm đầu vào các vụ rắc rối. Hay bởi vì họ có thần may mắn bảo hộ, nên tự tin tuyệt đối mình sẽ bình an.

Các nhân sĩ đời trước đều nổi tiếng chọc trời khuấy nước, vang danh tứ phương. Nay đến đời Kỳ Hưng, xem ra đã nhảm chán sinh hư rồi. Tuy gia quy tuyệt đối nghiêm cấm con cháu can dự vào chính sự quốc gia, nhưng đâu ai cấm đời sau trượng nghĩa giúp đỡ bằng hữu vượt qua hoạn nạn đâu.

Ông dưỡng ba của Kỳ Hưng là chú ruột của đương kim hoàng đế. Công chúa Chân Duyên và y tính ra cũng là bà con, thế nên y giúp nàng cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Nghĩ thông suốt, Kỳ Hưng xoè quạt trong tay ra, đắc ý phe phẩy. Trận chiến này, y quyết định nhúng tay vào, đứng hẳn về phía triều đình, tiêu diệt loạn đảng, trừ hại cho dân.

Bỗng nhiên một thuộc hạ chạy vào bẩm báo.

-Kim gia, Kim gia, phía tây bắc có bóng vó ngựa, tin tức truyền về cho thấy họ có bốn người.

-Là ai? Có tra rõ danh tính chưa?

-Họ vượt qua trạm canh phòng của chúng ta, hẳn là bằng hữu. Thế nhưng cũng không có gì chắc chắn đó là bằng hữu được. Vượt qua trạm canh phòng, cũng có thể là kẻ địch cực mạnh. Kỳ Hưng vội rời khỏi phòng chỉ huy, thẳng ngựa chạy về trạm phía tây bắc. Đến nửa đường, y đã gặp được mấy người mà mình mong chờ lâu nay.

-Hoài Việt, Hoài Niệm. Cuối cùng hai đứa cũng tới. Rốt cuộc là việc gì xảy ra trên đường vậy? - Y mừng rỡ chạy tới.

-Cứu cứu, việc dài lắm, về đại bản doanh rồi nói. - Hoài Việt mệt mỏi trả lời. Ngày hôm đó gặp được Mạt Hối ở Đông sơn, hẳn nghĩ rằng mình đã tìm được manh mối quan trọng. Lấy thân phận của y mà phỏng đoán, chắc chắn thái tử tiền triều Cảnh Hào ở bên trong hầm mộ trong lòng núi này. Bốn năm trước, Mạt Hối tung hoành giang hồ, khiến ai nấy nghe đến tên cũng kinh hồn bạt vía. Nay y đã bị biến thành phé nhân, võ công tiêu tán, ngay cả việc đi lại bình thường cũng khó khăn, chắc hẳn là cảm hận người đã hãm hại mình. Thấy Hoài Niệm một mực tin tưởng người này như vậy, Hoài Việt đành chiều ý làm theo. Theo kế hoạch ban đầu đã bàn bạc, Mạt Hối sẽ dẫn đường cho bọn họ đột nhập địa cung, Hoài Việt và mấy tên thủ vệ sẽ bắt giữ Cảnh Hào, mang ông ta đi trao đổi con tin ở Cẩm sơn.

Chỉ tức một nỗi là họ đã tin nhầm người xấu. Sau khi vào được địa cung, bọn họ mới phát hiện mình đã lọt ổ phục kích. Bầy rập tầng tầng lớp lớp được giăng ra, toàn bộ bị dồn vào rọ như những con thú ngu ngốc. Đến lúc này, Mạt Hối liền lộ rõ bộ mặt thật của mình. Y hướng về phía phụ thân van xin khoan hồng, còn một mực dâng bọn họ lên làm quà xin lỗi.

Khỏi phải nói là Hoài Niệm chịu đả kích mạnh như thế nào. Bị chính tay tình lang bán đứng, còn ngồi đó phụ y đếm tiền. Ba người bị giam vào đại lao, ngày ngày đều phải chịu đựng nhiều trò tra tấn biến thái của lão quái vật. Mạt Hối chưa từng vì họ van xin hay tỏ ra chút lòng thương xót. Y đang cao hứng cực kỳ, lợi dụng lúc Cảnh Hào vui vẻ, dần dần chiếm được quyền thừa hành. Chính Mạt Hối đã hiến kế cho phụ thân mình chìm nước bọn họ. Mỗi ngày trải qua tình cảnh chết đi sống lại, khiến ai nấy đều ngập chìm trong kinh hoàng, tuyệt vọng.

Lần cuối cùng Mạt Hối đến đại lao, đã có sẵn ý đồ kết thúc sinh mạng những món đồ không còn giá trị nữa. Nếu như không có người khách bất đắc dĩ Lương Anh Tân, chắc chắn toàn bộ bọn họ đã thành vong hồn dưới hồ nước cả rồi.

Bốn người trong lồng sắt bị thả chìm xuống nước. Vốn đã quá quen với tra tấn, ai nấy đều đã thủ sẵn hơi dài để chịu đựng. Nhưng đây không phải là trò chơi chìm nước mỗi ngày, lần này cáp treo đã bị cắt đứt, sẽ không ai đến kéo bọn họ lên nữa. Nhờ ngập chìm trong đáy nước, không ai biết nỗi kinh hoàng tột đỉnh đã khiến bọn họ sợ hãi khóc lóc như thế nào. Hai cô gái ôm chặt lấy Hoài Việt, bám víu vào một tảng đá sắp chết chìm như hắt. Cơ thể các nàng run lên bần bặc, đau khổ chống chọi với địa ngục đã hiện rõ ra trước mắt.

Hoài Việt cũng vô cùng tuyệt vọng. Thứ lồng sắt này, hắn đã nhiều lần phá hủy nhưng không xong. Trừ khi có một thanh kiếm trong tay, còn lại, họ đành dựa dờ chờ chết. Nam nhân đại trượng phu, có việc nên làm, cũng có việc không nên làm. Dù chỉ là trong thoáng chốc, hắn cũng tuyệt đối không muốn người trước mặt mình chết trước. Hoài Việt kéo khuôn mặt Bích Tuyền lại, không đợi nàng kịp phản ứng, hắn áp môi vào miệng nàng, thổi hết toàn bộ không khí trong phổi ra.

Bây giờ hắn vẫn còn cố phân bua, trong tình huống hung hiểm đe dọa đến tính mạng, đầu óc con người không còn chút nào minh mẫn sáng suốt cả. Bích Tuyền đã liều mạng giữ hơi, cho dù hắn có tiếp thêm, nàng cũng không cách gì tiếp nhận nổi. Bọt khí trào ùng ục ra khỏi lỗ mũi nàng, cảnh tượng thú vị không thua gì bọn trẻ con thổi nước.

Bích Tuyền bị sặc, tưởng chừng như chết được trong lúc đó luôn rồi. Hắn sợ hãi đỡ lấy thân thể mềm oặt của nàng, kinh hoàng nhìn hai mắt Bích Tuyền trợn trắng. Có phải hắn nhiệt tình nhưng ngu ngốc, ngộ sát mất một mạng rồi không?

Hoài Niệm bên cạnh nhanh tay chế trụ huyết đạo của Bích Tuyền lại, ép nàng rơi vào trạng thái hôn mê chết giả. Hoài Việt cạn hơi, đuối sức, nên đầu văng mắt hoa lên. Xem ra mọi nỗ lực của hắn thành công cốc cả rồi, kết cục mọi người đều phải chết.

Bất chợt cánh cửa lồng giam bật mở, Anh Tân bơi vào trong, nắm tay kéo Hoài Việt ra trước, theo sát bên cạnh là Hoài Niệm cùng Bích Tuyền. Bốn người bọn họ đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc như thế đó.

Hoài Việt biết bản thân mình hôn mê, được người ta tiếp hơi mới tỉnh lại. Nhưng khi hắn đem chuyện này hỏi nhỏ với Hoài Niệm, nàng chỉ nói rằng mình phải chiếu cố cho Bích Tuyền. Kết quả, hắn liếc mắt nhìn sang khuôn mặt băng lãnh của Anh Tân, cảm thấy khóc không ra nước mắt. Suốt cả đoạn đường đến Thất sơn, không ai dám nói với nhau câu nào. Anh Tân trầm mặt dẫn đường, Bích Tuyền không nhìn mặt hắn, Hoài Niệm như tảng đá không biết nói, Hoài Việt cảm thấy mặt mũi không biết để đâu, cúi gằm giả lã.

Về đến đại bản doanh, Anh Tân thay mặt mọi người kể lại hết tình hình ở Đông sơn. Dĩ nhiên hắn chỉ nói đến chuyện đột nhập thất bại và cơ may nhặt được chìa khoá, hoàn toàn không đề cập tới biện pháp thổi hơi giết người ở trong lồng giam.

Tuy không giúp ích được gì, nhưng ít ra bọn họ cũng đem về những thông tin quý giá cho Kỳ Hưng. Đầu tiên là tên đầu sỏ nguy hiểm nhất Cảnh Hào đã lộ mặt. Trương Tư Kỳ, chỉ huy của Nội xưởng vô cùng hào hứng. Chiến thắng trận này, bọn họ có thể thành công một mẻ quét sạch Lưu Gia phái luôn rồi. Tiếp theo là giải đáp thắc mắc cho Kỳ Hưng vì sao bố phòng ở Thất sơn đột nhiên thay đổi nhiều vậy.

-Lưu Quang Mạt Hối, thật ra con người y là như thế nào? Kỳ Hưng gõ gõ bàn đầy căng thẳng. Anh Tân đứng giữ phòng, lên tiếng nhận xét về kẻ này sau gần một năm làm việc chung cơ quan. Trong thời gian dài như vậy, nhưng không hề để lộ ra sơ hở, lừa gạt được tất cả mọi người, có thể nói y vốn âm hiểm gian trá đến mức nào. Trong công việc, Mạt Hối chắc chắn là kẻ không từ thủ đoạn. Danh xưng tử thần Mạt Hối cũng không phải tự nhiên mà có được. Cách y giải quyết công việc, lèo lái cả một tổ chức lớn như tri phủ cũng đủ cho thấy năng lực chỉ huy của Mạt Hối thật sự có thừa. Vừa về đến Cẩm sơn đã thay đổi chính sách, tinh chỉnh lực lượng các quân đoàn, biến Thất sơn thành một khối phòng thủ bất khả xâm phạm, ngay cả Thính Phong các cũng không lấy được chút thông tin.

Mọi người lo lắng nhìn nhau. Với một tên vừa có thực lực, vừa có thủ đoạn như thế, cuộc chiến trước mắt đã trở nên cam go đầy thử thách. Vốn chỉ là một vụ án mất tích, bây giờ đã thành ra chiến tranh tạo phản mất rồi.

49. Chương 49: Biết Người Biết Ta

Rằm tháng bảy năm Khai Nguyên ba mươi chín, phe phản tặc Lưu Gia phái chính thức tuyên chiến với triều đình. Thì ra gần bốn mươi năm qua, kẻ sống sót còn lại của dòng họ nhà Lưu vẫn nuôi mối hận cũ, muốn lật đổ Hàn gia để trở về Đại đô. Toàn bộ lực lượng Lưu Gia phái lộ diện, số lượng có trên vạn người, khiến Thần Châu rung động bất ngờ. Quân số đông đến vậy, làm cách nào mà phe phản tặc lại có thể tập hợp được ngay trong lòng Việt quốc?

Sự việc bại lộ, long nhan phẫn nộ, đặc vụ nội xưởng chính là những kẻ chịu tội đầu tiên. Hoàng đế giao cho họ quyền cao vô hạn, hết sức bồi dưỡng, nâng đỡ cùng ưu ái, thế mà dùng cả mấy chục năm, cũng không bắt được một con chuột, để nó hoành hoành quậy phá khắp nơi.

Tình hình ở Thất sơn cũng đang đến hồi gay gắt. Đại quân của Hoàng tướng quân đã kịp đến ứng chiến. Quân lực Lưu Gia phái toàn bộ lộ diện, khí thế ngợp trời. Họ phát quang các lùm cây, để lộ phần pháo đài đã được xây đắp từ nhiều năm trước. Mỗi ngọn núi là một bản doanh bất khả xâm phạm của nhà họ Lưu. Thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Thời cơ đang ở trong tay họ, vận mệnh đang xoay vần xung quanh họ.

Không khó để dự đoán khi Mạt Hối quyết định đem Chân Duyên và Nhã Muội ra làm lá chắn, ép Hoàng tướng quân đóng quân cách xa hai mươi dặm. Phát hiện một tên lính triều đình, Mạt Hối hứa chắc với họ rằng sẽ có một vết đao trên thân công chúa. Lời đe dọa đáng sợ đó dĩ nhiên không ai dám thử mạo hiểm.

Bốn vạn quân tinh nhuệ đem bao vây Thất sơn vốn là chuyện vô kể khả thi rồi. Trong tình huống chính biến sẽ còn nhiều bất ngờ, Hoàng đế đành phải ra lệnh điều động ba nhánh quân khác đến trợ giúp. Lần đầu tiên kể từ sau ngày lập quốc, Việt quốc mới có cuộc hành quân lớn và khẩn trương đến vậy. Trong vòng năm ngày, họ bắt buộc phải bao vây cho xong toàn bộ Thất sơn.

Từ ngày đó, quân lực tập trung ở Thất sơn hoàn toàn do Hoàng tướng quân nắm giữ. Lão tướng là khai quốc công thần, huynh đệ cùng vào sinh ra tử với thái thượng hoàng, dĩ nhiên đức cao vọng trọng, được mọi người kính nể. Đặc biệt, Hoàng tướng quân có ấn tượng rất tốt với người họ Thành, nên toàn bộ nhân lực của Thính Phong các đều được giữ lại. Ngược lại, đặc vụ của Nội xưởng do mang cái mác vô dụng, nên chỉ được giao những nhiệm vụ canh phòng vòng ngoài.

Hai người tỳ nữ Đường Cát, Cam Mạt của Bích Tuyền cũng đã theo chân Hoàng tướng quân đến nơi. Tuy ban đầu phụ thân nàng cũng kiên quyết bắt Bích Tuyền phải về nhà, nhưng cuối cùng kẻ chiến thắng vẫn là Hoàng công tử.

-Phụ thân biết hai người họ chẳng có khả năng đánh lại con mà. - Nàng cười gằn. - Thay vì để con ở lại đây, trong tầm mắt quan sát của mình, phụ thân muốn hài nhi đi ra ngoài kia chạy loạn sao?

-Con dám đe dọa ta hả? - Hoàng tướng quân tức giận đến râu tóc dựng đứng.

-Phụ thân ... - Nàng kêu lên một tiếng dài nghe náo nề. - Thân sinh ra trong gia đình võ tướng, con lớn lên trong bình yên chưa biết chiến trận là gì. Ước mong của con trước giờ vẫn không thay đổi, muốn cùng phụ thân xông pha chiến trường, kiến công lập nghiệp, rạng danh tổ tiên.

-Tuyền Tuyền, nhưng con là phận nữ nhi. - Hoàng tướng quân dịu giọng.

-Con không phải nữ nhi, con là đệ thập của tướng quân phủ. Con phải cùng phụ thân đánh giặc.

-Này đừng bướng bỉnh nữa, con phải trưởng thành hơn chứ.

-Phụ thânSau đó là màn khóc lóc ăn vạ, kèm theo giấy này quyết liệt. Hoàng tướng quân cả đời tung hoành trận mạc, đối đầu với biết bao kẻ thù hung hãn, tình huống hiểm nghèo nhưng mặt không đổi sắc. Duy chỉ có với nữ nhân là ông đành phải thúc thủ chịu thua. Ai kêu đây là con gái út bảo bối của ông làm gì, Hoàng tướng quân không nghịch ý con gái.

Đúng là dung túng cho đạo tặc làm càn. Dưới sự khủng bố bằng nước mắt của Bích Tuyền, Hoàng tướng quân đành gật đầu đồng ý cho nàng ở lại. Dĩ nhiên là đi kèm quyết định đó còn có một vài điều kiện chính yếu. Thứ nhất không được ra khỏi quân doanh, thứ hai không tham dự chính sự, thứ ba không tự tiện biến mất khỏi tầm kiểm soát của tướng quân.

Bích Tuyền cảm thấy đã tới lúc mình cũng phải nhượng bộ. Trước mắt là được ở lại, sau đó có tình huống phát sinh gì thì tùy cơ ứng biến. Chính vì vậy, nàng hào sảng hứa ngay lập tức.

“Nhiều lúc không phải con tự tiện biến mất, mà là tầm kiểm soát của phụ thân không bắt kịp con mà thôi.” Nàng thăm nghĩ trong lòng.

^ _ ^

Có ba thớt ngựa chạy vào trong quân doanh, nhưng thị vệ đã nhận ra đó là nhóm trinh sát, họ không cản đường, ngược lại còn chạy ra đón chờ. Hoài Việt ghì cương ngựa lại, tức tốc nhảy xuống trước đỡ lấy thân thể mềm oạt của Kỳ Hưng. Bích Tuyền chạy ra vừa lúc hấn đang công cữu cữu của mình vào trong trường doanh.

-Việt ca, chuyện gì đã xảy ra vậy? - Đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện với hấn kể từ sau vụ thủy lao.

-Chỉ là cữu cữu mất sức tạm thời thôi. Muội mau đến báo cho Niệm nhi một tiếng.

-Vâng! - Nàng gật đầu rồi nhanh chân đi tìm người. Hoài Niệm và Bích Tuyền trở lại khi không khí đang họp bàn đến hồi sôi nổi. Kỳ Hưng dựa lưng mệt mỏi vào thành ghế, một tay xoa xoa cái trán đang nhức điên lên được.

-Bố phòng phía bên đó đúng là tường đồng vách sắt. Hấn dùng biển người để phòng thủ, đầu đầu cũng thấy bóng cờ xí ngợp trời. Đó không phải là một cái ổ cƯỚP, nó thật sự là một toà thành vững như Thái sơn ấy chứ. - Kỳ Hưng thở dài.

-Mọi người đã tiến được bao nhiêu? - Hoàng tướng quân ồm ồm hỏi.

-Cách năm dặm quanh quanh chân núi, không thể vào sâu hơn được nữa. Ngoại trừ lính canh quá đông, còn có hệ thống chiến hào đã hoàn thiện. Bọn chúng xây dựng căn cứ này không phải ngày một ngày hai mà có được. Âm mưu này đã được tiến hành mấy chục năm nay rồi. - Tới lượt Hoài Việt nói thay.

-Chết tiệt, chúng quậy phá ngay trước mũi chúng ta. Hoàng tướng quân tức giận vỗ tay xuống bàn, sau đó ánh mắt lại dời về phía Anh Tân như đổ tội. Nội xưởng được lập ra chỉ dưới một mục đích duy nhất là truy quét tàn dư phản tặc. Mấy năm nay, họ vẫn đều đặn phá án, moi ra không biết bao nhiêu phân đà của Lưu Gia phái, thế nhưng mấy pháo đài như Cẩm sơn, Cô Tô thì lại để vụt mất. Đám phản tặc bắt được cao lắm cũng chỉ là đà chủ, mấy cha con Lưu thị chưa bao giờ bị ai chụp được, dù chỉ là cái bóng.

Nhớ lại năm xưa, Hoàng Vân Phong cùng Thuận Thiên hoàng đế xông vào Đại đô, đã từng chạm mặt Lưu Quang Cảnh Hào. Lúc đó mọi chuyện đã rồi tinh rồi nui, Hồng Cảnh rời bỏ kinh thành chạy về Nam đô, cũng chỉ có thái tử Cảnh Hào mới vừa đôi mươi ở lại cản địch. Phong thái đó, tài năng đó, Hoàng Vân Phong mãi không quên được. Nếu không có mưu kế hiểm độc của Thành Lạc Nhân, có lẽ họ đã thất bại trong cuộc chiến mất rồi.

Bây giờ người thống lãnh ở phía bên kia lại là con trai của lão, Lưu Quang Mạt Hối. Nếu hấn cũng thừa kế được tài năng của phụ thân, e rằng phen này họ phải lao đao khốn khổ rồi. Hoàng tướng quân đưa mắt nhìn về phía hai chàng trai trẻ ngồi đối diện mình. Họ cũng đều là họ Thành, là niềm tự hào của gia tộc biển thái kia. Hy vọng Kỳ Hưng và Hoài Việt sẽ lập nên kỳ tích, một lần nữa xoay chuyển đại cục khó mà phá vỡ như hiện nay.

Hoài Niệm tự tiện bước vào doanh trướng, nhún người một cái xem như thỉnh an Hoàng tướng quân. Ông phẩy tay bảo nàng đừng đa lễ. Hoài Niệm ngay tức tốc đi đến bên cạnh cữu cữu. Nàng kéo tay y ra, chuyên chú quan sát gương mặt nhăn nhó đau đớn của Kỳ Hưng. Vốn đã quá quen với tình huống này, Hoài Niệm vận châm ngay mà không cần hỏi han nhiều lời.

Thành Kỳ Hưng, các chủ của Thính Phong các, sở hữu một đôi mắt được xem là tinh nhạy hơn cả chim ưng. Thiên Long thần nhãn nhìn xa được trên mười dặm, lại có khả năng quan sát tinh tường, phán đoán vô cùng chuẩn xác. Thậm chí chỉ cần liếc ngang một bụi cỏ, Kỳ Hưng có thể phán ngay cỏ đó có bao nhiêu lá, dưới đất có bao nhiêu con giun. Khả năng dò thám của y đã trở thành vô địch thiên hạ. Tất cả những mối làm ăn đích thân các chủ nhận lãnh, đều chưa từng thất bại.

Vụ điều tra nổi tiếng nhất của Kỳ Hưng chính là danh sách kích thước bàn chân của toàn bộ cung tần mỹ nữ ở cấm cung. Y mượn danh vào cung dâng cống phẩm, chỉ dựa vào quan sát bề ngoài như chiều cao, dáng đi, đã có thể thu thập hết toàn bộ số đo của cung phi. Có kẻ không tin danh sách này, mạo hiểm mua chuộc cung nữ trộm một chiếc giày của quý nhân, quả nhiên trùng khớp kích thước không sai. Thính Phong các được một phen vang danh thiên hạ.

Tuy nhiên khả năng thần kỳ cũng đôi khi có khuyết điểm. Khuyết điểm của Thiên Long thần nhãn chính là khi sử dụng quá độ sẽ rút sạch sinh lực chủ nhân. Dù là người luyện công lâu năm, Kỳ Hưng cũng giống như đã bệnh lâu ngày, yếu ớt không đi nổi. Thậm chí ngay lúc này, y còn không nhìn thấy được gì, đầu thì đau như búa bổ, chóng mặt buồn nôn.

Hoài Niệm chỉ biết dùng châm để giảm đau cho y. Triệu chứng quá tải này sẽ tự động mất đi sau một thời gian nghỉ ngơi, không cần chữa trị gì cả. Chính vì bị tác dụng phụ ghê hồn như vậy, Kỳ Hưng mới ít khi sử dụng thần nhãn của mình. Nhưng lần này y mạo hiểm điều tra, cũng chính vì muốn dốc sức chiếm thêm phần thắng cho triều đình. Kết quả là toàn bộ bộ phòng của quân địch, Kỳ Hưng đều nắm rõ hết rồi.

-Hoài Việt, lấy bản đồ lúc trước mà Thính Phong các đã lập mang tới. - Kỳ Hưng nghiêm giọng. Hoài Việt ngay lập tức tuân lệnh, mang bản đồ ra trải rộng trên bàn lớn. Tuy chỉ thua cữu cữu mình có một tuổi, nhưng vai vế vẫn là vai vế, thường khi Hoài Việt có thể coi đây là bằng hữu, nhưng thân phận Kỳ Hưng vẫn là bậc trưởng bối trong nhà. Kỳ Hưng tuy hiện nay mất thị giác tạm thời, nhưng vẫn có thể đem bố trận ở Thất sơn một lần nữa thuật lại rõ ràng rạch rạch. Y vẫn còn nhớ rõ các số liệu trên bản đồ, nên chỉ điểm rất mau là mọi người đã nắm bắt xong.

Hoàng tướng quân hồ hởi vui mừng. Trong trận chiến có gì quan trọng hơn thông tin mà hai bên nắm giữ chứ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tiền nhân đã nói vậy, ắc hẳn không sai. Hoàng tướng quân ra lệnh triệu kiến thuộc tướng của mình vào trong thảo bàn kế sách, đó cũng là lúc người của họ Thành rút lui ra ngoài. Việc giúp được thì họ đã làm, ngoài ra người Thành gia không được vi phạm tổ huấn tham dự chính sự.

50. Chương 50: Chỉ Cần Hoài Niệm

Hắn đứng bên cửa sổ, mặc kệ gió lộng thổi phần phật đập vào người. Căn phòng này ở ngay giữa lưng chừng núi, tầm mắt có thể nhìn ra xa, bao quát hết toàn bộ tình hình xung quanh Cẩm sơn. Mạt Hối trầm ngâm suy tư. Tuy hai bên chưa chạm mặt, nhưng chiến trận đã được khai mào rồi. Phía bên trong rừng cây kia là hàng ngàn, hàng vạn quân binh triều đình đang tiềm phục. Chỉ cách hắn hai mươi dặm, họ đang tức tối nghiền răng, nguyên rửa phụ tử Lưu gia mau đi xuống địa ngục.

Từ khi quyết định quay về, hắn chưa từng nghĩ đến hối hận. Đi một vòng lớn, cuối cùng cũng trở lại chốn cũ. Định mệnh của hắn không cách gì thoát ra khỏi họ Lưu. Luyện binh năm năm, xây thành đắp lũy hai mươi năm, quyết tâm của phụ thân hắn kiên cường cỡ nào, Mạt Hối làm sao lay chuyển nổi.

Dù không có hắn phụ giúp, ông cũng sẽ tìm ra được một Trường Thanh thay thế. Dù không còn bất cứ quân binh nào trên người, ông cũng sẽ tự mình cầm đao lên chiến đấu với triều đình. Hắn thở dài, trong lòng cảm thấy nặng trĩu. Ở Cẩm sơn này một tháng, Mạt Hối cảm thấy mình như bị núi đè đúng một tháng. Thành vững hào sâu, sĩ khí hừng khởi, tưởng chừng như không gì công phá nổi chỗ bọn họ. Nhưng thời gian càng kéo dài, bất lợi phía họ sẽ càng tăng thêm.

Đại đô vẫn đang tiếp tục tăng cường binh lực về Tiết Châu. Gần thì có Mai sứ quân, xa thì có Miêu quân ... tất cả mọi quân đoàn đều đang rầm rộ kéo đến nơi đây. Một khi chính thức khai chiến, sẽ là tử thương vô số, thảm liệt kinh hoàng.

So với quân binh được huấn luyện nghiêm ngặt tại chiến trường, thuộc hạ của Lưu Gia phái chỉ là tập hợp của đám phản nghịch đầu trộm đuôi cướp. Bọn họ có thể cầm lòng gà coi như lệnh tiền, có thể hô hào tướng soái nọ kia, nhưng vĩnh viễn không thể nào sánh bằng đội ngũ chính quy được. Sức mạnh của quân đội chính là kỷ luật. Sức mạnh của phe họ chỉ có cái đông người và liều mạng mà thôi.

Mạt Hối phi thường hiểu rõ những thứ mà mình đang nắm trong tay. Nếu không phải phản thần tặc tử, cũng đâu ai nguyện đi theo Lưu Gia làm loạn đảng. Họ cũng đâu muốn sống cả đời trong binh đao loạn lạc, mạo hiểm tính mạng mình trên lưỡi đao ngọn giáo. Họ muốn thoát thân, nhưng chỉ thiếu một con đường rút lui. Mang danh tặc phỉ, làm gì có đường quay đầu bây giờ.

^ _ ^

Cảnh Hào bước vào, vừa vặn nhìn thấy nhi tử đang suy tư đến xuất thần. Dáng người cao thẳng quý phái. Mây kiếm, mắt sắc như dao đúng là bậc trí giả trong thiên hạ. Đứa con này là chính tay lão bồi đắp, Mạt Hối có bao nhiêu tài năng, lão lại không biết sao. Luyện võ thì tiến công thần tốc, binh thư thì đúng là kỳ nhân học một hiểu mười. Nếu không như vậy, thì làm sao Mạt Hối mới mười tám tuổi đã được Cảnh Hào giao cho binh phù. Nếu hắn không quá thông minh, thì tại sao khi hai mươi bốn tuổi lại có gan phản bội Lưu Gia.

Tuy bây giờ võ công Mạt Hối đã hoàn toàn mất hết, nhưng khả năng thống lĩnh điều quân của hắn vẫn còn sắc bén như ngày nào. Nhìn cách hắn bày binh bố trận, điều động nhân lực, chuẩn bị vũ trang, hậu cần ... thì Cảnh Hào không cách gì không hài lòng. Huyết mạch của hoàng gia đúng là tinh anh, xuất sắc nhất trong thiên hạ. Thành tựu lớn nhất trong đời Cảnh Hào, chính là bồi dưỡng nên một hoàng tử xuất chúng đến như thế này.

-Ai đó? - Ông lớn giọng hét to.Mạt Hối quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Trường Thanh rúm ró xuất hiện sau góc tường.

-Phụ ... phụ thân, là con. - Y lắp bắp trả lời.

-Đã đến rồi sao không lộ mặt mà còn đứng lấp ló? - Cảnh Hào sẵn giọng mắng ngay.

-Dạ ... con đang tính vào, nhưng lại ngại làm phiền.

-Biết phiền ta sao không mau cút đi ...

-Phụ hoàng. - Mạt Hối ngay lập tức xen ngang cắt lời cha mình.Hắn đưa tay đóng cửa sổ lại, sau đó dời gót đi ra phía hành lang. Cảnh Hào sừng sộ ra vẻ hung ác, Trường Thanh đã phát hoảng, điệu bộ đáng thương như chú mèo nhỏ. Mạt Hối cảm thấy thương cảm, hắn phải ngay lập tức giải vây cho đệ đệ.

-Phụ thân đã đến rồi, xin mau vào trong an tọa đi. - Hắn mỉm cười như hoa nở, điệu bộ thành kính như đi bái phật trong chùa.Cảnh Hào hừ giọng, thế nhưng cũng phẩy tay áo đi vào trong. Trường Thanh leo theo sau, như một cái đuôi dư thừa. Mạt Hối đến bên lò than nhỏ, nhắc ra ấm nước tử sa luôn được hâm nóng cả ngày. Hắn chế nước ấm vào chung trà để sẵn, chắt nước đầu tiên đi, hâm trà xong, mới kính cẩn dâng lên cho Cảnh Hào.

Ông nhìn tất cả hành động đó, thầm khen ngợi hắn tâm tư chu đáo, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không quên bỏ lễ nghi, hành sự cẩn thận ổn thoả. Thứ Cảnh Hào dùng chính là Thanh Ngọc danh trà, thượng phẩm quý giá nhất, một năm chỉ sản xuất ra được mấy cân, phần lớn đều là cống phẩm triều đình. Vậy mà Mạt Hối vẫn có khả năng tranh thủ được ít nhiều, mang về hiếu kính với lão. Chỉ với tấm lòng này, Cảnh hào đã có thể tha thứ hết lỗi lầm mà hắn gây ra khi xưa.

-Trường Thanh à, không việc gì sao không ở đỉnh núi, mà xuống đây? - Ông trầm giọng tra vấn tiểu nhi tử.Qua nhiên chỉ cần nghe giọng lão, y đã co rúm người sợ hãi. Mạt Hối liếc mắt, nhìn thấy y đang nắm chặt vạt áo mà vô muốn nát.

-Là nhi thần gọi hoàng đệ xuống?Không chỉ Trường Thanh, mà cả Cảnh Hào cũng ngẩn mặt nhìn hần chờ đợi.

-Công việc khá bừa bộn, một tay nhi thần lo không hết, sợ xảy ra sơ sót. - Hần nhìn thẳng vào Trường Thanh. - Quấy rầy trong lúc hoàng đệ dưỡng sức, đệ không trách ca ca này chứ?

-Là đại nghiệp sao có thể không lo. Giúp đỡ huynh trưởng là đương nhiên, làm gì có chuyện lấy sức khỏe ra chối từ được. - Cảnh Hào hừ giọng.Bàn tay Trường Thanh ngay lập tức siết mạnh thật chặt. Là ai đã tước hết quyền hành của y, là ai bảo y mau lui xuống, đừng nhúng tay vào việc này nữa? Mạt Hối, Mạt Hối. Trong mắt phụ thân lúc nào cũng chỉ Mạt Hối, có bao giờ xem y ra gì đâu. “Huynh là thiên tài tuyệt đại mà, cần gì đến một tên yếu mệnh như ta trợ giúp?”

Tuy nội tâm bất nhẫn, nhưng ngoài mặt Trường Thanh vẫn muôn thưở cam chịu. Y ở một bên, im lặng nghe Cảnh Hào và Mạt Hối bàn bạc chuyện quân cơ đại sự.

Sau khi truyền đạt hết ý chỉ, Cảnh Hào cũng di giá dời gót. Mạt Hối ra tiễn đến tận cửa, điều bộ thành kính thảo hiền. Xong việc, hần thất thiếu quay trở lại bàn làm việc, thở một tiếng dài một mõi, coi như đã đối phó xong với phụ thân đại nhân.

-Đại ca, có gì phân phó xin cứ nói. Đột nhiên Trường Thanh lên tiếng. Cảnh Hào đi rồi y mới có thể bình tĩnh lại mà nói chuyện.

-Kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì cần phiền đệ cả. - Mạt Hối mỉm cười từ ái.

-Vậy sao đại ca muốn giữ đệ ở lại? - Trường Thanh cảnh giác nhìn hần.

-Là do đệ muốn xuống đây mà, nếu không phải liên quan đến công vụ, tự tiện vào phòng quân cơ thì sẽ bị trừng trị thế nào?

-Đệ ... đệ ... - Y sợ hãi lắp bắp.

-Đệ cứ như trước đây, xem ta là đại huynh, có việc cần thì chạy tới cầu xin, tự tiện khóc lóc một chút là xong ngay mà. - Mạt Hối thở dài.

-Bây giờ không giống trước. - Trường Thanh tức giận.

-Huynh biết, bây giờ ta không phải Nghiêm sư gia, đệ cũng không phải Mạc tri phủ. Tuy lúc này nhận thân thích, nhưng tình cảm lại không được tốt bằng một góc trước kia. Đệ không cần phải lo lắng, cảnh giác huynh. Chúng ta là người một nhà, huynh vĩnh viễn cũng không làm hại đệ. - Hần mở tủ lấy một lệnh bài đưa ra. - Cầm cái này đến đại lao đi, có lệnh bài của ta, chúng mới dám mở cửa cho đệ gặp Chân Duyên.Trường Thanh mở lớn hai mắt nhìn khối lệnh bài. Vậy mà y còn ngày đêm sâu não nghĩ kế để vào đại lao. Không ngờ chẳng tốn tí nước miếng xin xỏ, Mạt Hối đã dễ dàng đưa lệnh bài ra. Trường Thanh nhìn hần có chút sùng bái. Vẫn là sư gia thần thông vĩ đại mà y hay dựa dẫm vào chẳng?

-Sao? Ta đoán sai à? Đệ không cần lệnh bài, và cũng không muốn gặp Chân Duyên? - Mạt Hối làm động tác thu tay lại.

-Muốn ... dĩ nhiên là muốn chứ.Y liền lao tới, chụp ngay lấy lệnh bài như mảnh hổ vồ mồi. Cầm khối kim loại trong tay mà Trường Thanh cảm thấy ấm áp ngọt ngào. Đã mười ngày rồi, y không nhìn thấy dung mạo yêu kiều của Chân Duyên. Trường Thanh nhìn lại phía đại huynh của mình thăm dò. Mạt Hối mỉm cười, phẩy tay kêu y mau đi đi. Trường Thanh không nghi kỵ gì nữa, cúi chào rồi phóng bay đi như bị ma đuổi. Cánh cửa đóng lại rồi, nụ cười trên môi Mạt Hối cũng tắt ngấm ngay.

Hần dựa vào thành ghế, cảm thấy cả người mệt mỏi. Gian trá, lừa gạt quá nhiều, chỉ làm tăng đá trong lòng hần nặng trĩu thêm. Mạt Hối hít một hơi sâu cực nhọc. Nhàn hoa lan chưng trên bàn đang tỏa ra mùi hương u nhã. Hần nhắm mắt định thần, tâm hồn lại lâng lâng bay về phía thác nước vô danh giữa rừng sâu. Tất cả những thứ mà hần có được chỉ là một chút ký ức. Tất cả những gì mà hần cần chỉ là một nỗi ‘hoài niệm’ mà thôi.

^ _ ^

Cửa đại lao bật mở, Chân Duyên sợ hãi nép mình vào trong góc xà lim. Suốt thời gian qua, nàng hết bị trói gô lại bị quăng vào, ném ra mười mấy lần để làm lá chắn con tin. Gương mặt nàng lem luốc, dung nhan hết mực tiêu tụy vì bị đối xử thô bạo. Chân Duyên ngày càng hoảng loạn, nhút nhát. Nàng đang rất hoang mang về số phận của mình.

Y bước vào, thấy nàng co rúm lại, hai tay che lấy đầu như một chú thỏ con tội nghiệp. Trường Thanh xót xa chạy tới ôm nàng, nhưng lại bị Chân Duyên mạnh mẽ hất ra.

-Tiểu Duyên, tiểu Duyên, là ta đây. - Y thẳng thốt gọi tên nàng. Chân Duyên giật mình bỏ tay xuống, nàng sững sờ nhìn y hồi lâu, rồi nước mắt bỗng chốc trào ra.

-Thuỷ Linh. Nàng tức tưởi khóc trong lòng của y. Trường Thanh ôm chặt nàng, ra sức vỗ về an ủi nàng, trong khi y cũng tràn đầy tuyệt vọng. Nàng là của y. Ở dưới sự che chở của y, Trường Thanh có thể bảo đảm không thứ gì tổn thương Chân Duyên được. Nhưng giờ đây Mạt Hối mới là đương gia, hẳn là kẻ nắm quyền sinh sát. Mạt Hối muốn lôi nàng đi làm lá chắn lúc nào thì lôi, Trường Thanh không cách gì bảo vệ Chân Duyên được.

Đây là lần thứ hai y cảm thấy sự yếu ớt bất lực của bản thân. Kể cả người con gái mà mình yêu nhất, y không không có khả năng che chở. Trường Thanh đưa tay vuốt nhẹ gương mặt nàng, chùi đi những giọt lệ ướt đầm kia.

-Tiểu Duyên ngoan, cố chịu đựng thêm một thời gian nữa, ta nhất định sẽ mang nàng ra khỏi chỗ này. Hẳn cúi xuống, thì thào vào tai nàng, nhưng lời nào cũng cứng rắn như chém đinh chặt sắt. Mạt Hối có thể cướp đoạt hết tất cả mọi thứ của y, nhưng dám động đến Chân Duyên, Trường Thanh nhất định sẽ không tha cho hắn.

Nhã Muội ở xà lim đối diện kinh hoàng nhìn khung cảnh trước mắt. Người vừa mới vào chẳng phải là sư ca Mạc Thuỷ Linh của nàng sao? Tại sao hai người bọn họ lại tỏ ra thân thiết đến nhường ấy? Hơn nữa, tại sao y lại là người của Lưu Gia phái. Kẻ nội gián ở Tiết Châu thì ra không phải Nghiêm Thừa Chí mà là Mạc Thuỷ Linh.

51. Chương 51: Nội Gián

Thành Kỳ Hưng không ngờ mình nhận được một cánh thư đầy kinh hỷ. Khi y thả con chim Kim Tiền ra săn mồi, nó lại mang về một bức mật hàm. Rõ ràng là thời gian qua Nhã Muội đã làm thân với Kim Tiền không ít. Nay chủ nhân không ra lệnh, nó vẫn tự tiện đi tìm nàng.

-Hảo súc sinh, rốt cuộc nàng đã cho người lợi ích gì? - Y liếc mắt trừng con chim. Kim Tiền quay đi chỗ khác, ngó lơ Kỳ Hưng. Nó ra vẻ “Tôi chỉ là một con chim, đừng nói chuyện với tôi, người ta sẽ bảo chủ nhân bị khùng.”

Kỳ Hưng mỉm cười thích thú trước sủng vật khôn ngoan này. Y đưa tay ném cho nó một hạt đậu phộng.

Trong thư, Nhã Muội đã thuật lại cho y biết toàn bộ tình hình của mình và Chân Duyên. Họ từ đỉnh núi bị đưa xuống gần chân núi giam giữ. Kỳ Hưng cũng biết rõ điều này, vì lần trước đại quân kéo đến, bọn phản tặc đã dùng hai con tin bức lui họ mà.

Đặc biệt, Nhã Muội tiết lộ họ đã có một nội gián ngay trong hàng ngũ Lưu Gia phái. Kỳ Hưng giật mình bất ngờ, đọc đi đọc lại bức thư xem đây có phải là một trò lừa không. Bút tích vẫn như cũ, xiêu vẹo tùy tiện. Nếu nói có người bắt chước được thứ thư pháp xấu xí này, Kỳ Hưng phải cam bái hắn làm thiên tài.

“Hay là có kẻ phát hiện mối liên hệ giữa ta và nàng, bắt ép Nhã Muội phải mạo nhận tin tức?” Kỳ Hưng dùng thân quạt gõ gõ nhẹ lên trán suy tư.

Trong chiến trận, ngoài minh đầu còn có lẫn ám đầu. Dọ thám, ám sát, gián điệp ... tất cả đều là phương pháp nắm lấy phần thắng mà không ai muốn bỏ qua. Chiến tranh càng khốc liệt, ngoài sức mạnh, thì trí tuệ cũng góp phần quan trọng quyết định thắng thua. Với một bậc trí giả thượng thừa, họ có thể hạ thành mà không tốn một viên pháo, mũi tên nào.

Trong thư của Nhã Muội ước hẹn đêm mười sáu gặp nhau tại Tịch U Trùng. Đó là một vùng đầm lầy u ám không dấu chân người, nằm ở vị trí giữa doanh trại triều đình với Cẩm sơn. Từ vị trí đó có thể thuận lợi đến từ bốn phương tám hướng, cũng như dễ dàng thoát thân tháo chạy. Giữa đầm lầy là một hồ nước đen xì, nếu gặp nhau bàn chuyện, cũng không sợ có kẻ nghe lén, ám toán.

Dĩ nhiên người hội ước là tay nội gián, chứ không phải Nhã Muội còn đang bị giam giữ. Nàng không nói rõ kẻ đó là người nào, do đối phương không cho tiết lộ danh tính. Tuy thông tin khá mơ hồ, nhưng Kỳ Hưng lại không dám bỏ qua cơ hội này.

Cuộc chiến xem ra vẫn dậm chân tại chỗ không nhúc nhích. Đối phương kiên quyết co cụm phòng thủ, chúng lại có con tin, làm sao họ dám mạo hiểm xông vào. Nghe theo lời tay nội gián đó, có thể là một âm mưu hiểm độc. Nhưng nếu người này là thật, thì rất có khả năng trở thành yếu tố thắng lợi của triều đình.

^ _ ^

Đêm mười sáu, Kỳ Hưng một mình âm thầm rời khỏi doanh trại. Y thúc ngựa chạy nhanh băng qua đồng cỏ lau che khuất thân người. Đến vùng rừng cây bao quanh đầm lầy, Kỳ Hưng đành phải cột ngựa lại để bên ngoài. Y tiến vào trong khu ám địa với thái độ vô cùng cảnh giác.

Mặt đất sẫm sấp nước, nên Kỳ Hưng đành phải bám trên những những bộ rễ cổ thụ khổng lồ nổi gồ lên. Nếu có khoảng cách nào quá xa, y đành dùng khinh công mà nhảy qua. Xem ra muốn đến nơi này, cũng phải chịu tổn chút công phu bản lãnh. Ở chốn thâm sơn cùng cốc mà bị phục kích, cũng khó cho người đi tìm xác y để nhặt về.

Rừng cây chợt mở ra, hồ nước chợt xuất hiện như một câu chuyện cổ tích. Trăng mười sáu tròn vằng vặc, toả ra ánh sáng bạc phủ lên mọi thứ trong khu rừng. Mặt nước lặn tẩn gợn nhẹ theo từng cơn gió thổi. Kỳ Hưng đã phát hiện chiếc thuyền nhỏ dành sẵn ình đang dập dềnh bên bờ hồ.

Y nhảy vào, tháo dây buộc, rồi lặng lẽ chèo ra giữa hồ. Nơi đó có một chiếc thuyền câu khác đã đến trước, buông neo câu cá. Hai chiếc thuyền chạm nhẹ vào nhau, sóng nước ì oạp vỗ vào mạn thuyền. Kỳ Hưng cũng buông neo, án chừng như vậy đã đủ để trò chuyện.

-Xem ra tôn giả phi thường quen thuộc chỗ này, còn chuẩn bị sẵn thuyền câu chờ đợi. - Y khách khí lên tiếng.

-Đây là nơi câu cá của ta. - Người bí ẩn đội chiếc nón có trùm vải đen che khuất mặt. - Rất u tĩnh, mà lại không sợ ai làm phiền. Người đó cố tình nói gần giọng để đánh lạc hướng Kỳ Hưng. Nhưng y là ai chứ? Là các chủ Thính Phong chuyên thu thập tin tức trên giang hồ. Mười hai tuổi y đã bắt đầu lăn lộn trải đời, gặp biết bao nhiêu dạng người, đi điều tra biết bao nhiêu đơn hàng theo yêu cầu của khách. Nhìn bàn tay thon nhỏ mịn màng kia cũng đủ kết luận đây không phải là người lao động chân tay. Tuy thân mình khoác nhiều y phục nguy trang, nhưng vẫn lộ rõ thể trạng gầy yếu của người đó. Giọng tuy cố trầm ổn, nhưng không che dấu được niên kỷ còn trẻ. Kỳ Hưng nhíu mày thất vọng, y không thích giao dịch với những kẻ còn chưa trải sự đời.

-Người làm gì ở trong Lưu Gia phái? - Kỳ Hưng lạnh giọng hỏi.

-Ăn không ngồi rồi? - Đối phương không nặng, không nhẹ trả lời.

-Như vậy thì có ích gì cho ta? Vì sao người liên lạc được với Nhã Muội?

-Bởi vì ta làm cho nàng tin mình.

-Loại ấu nữ như thế, ai mà lừa gạt chả được. Ta chẳng tin được người chút nào. Tại sao lại phản bội Lưu Gia mà giúp đỡ chúng ta?

-Vì chính nghĩa chẳng? - Người kia trả lời với giọng cười giễu cợt. - Muốn tin hay không tùy người. Nhưng ngày kia sẽ có một đạo quân trinh sát của Lưu Gia đánh trận thăm dò, tập kích các người ở mạn Cô Tô. Bước đầu chỉ có vậy. Nếu tin ta thì năm ngày sau, vào giờ này, hẹn gặp chỗ cũ. Kỳ Hưng chưa kịp nói thêm lời nào, hắc y nhân đã dùng cây sào gỗ vào thành thuyền. Một sợi dây từ dưới mặt nước căng lên, nhanh chóng kéo thuyền câu vào trong bờ. Kỳ Hưng chưa kịp hỏi gì thêm, đối phương đã ở một khoảng khá xa rồi. Y hừ giọng bực bội, sau đó khua mái chèo đi vào trong bờ.

Trên đời y thích nhất là đi phan phui bí mật của kẻ khác. Những người cứ muốn tỏ ra thần thần bí bí, là loại Kỳ Hưng ghét nhất trên đời. Nếu quan minh chính đại, cứ ở đường lớn cao giọng nói chuyện. Rủ rỉ rừ rì, phi mưu tức gian.

Y vừa nhảy lên bờ, đã có hai bóng đen áp sát tới. Bọn họ chính là đồng hành của Kỳ Hưng đêm nay, Hoài Niệm và Anh Tân.

-Thế nào? - Kỳ Hưng ngay lập tức hỏi.

-Xung quanh quả nhiên có bố phòng, đều là cao thủ nhất lưu. Nhưng chúng tôi ngoài ẩn nấp thì không có đánh động gì đến bọn họ hết. Ngay khi đối phương cập bờ, Hoài Việt đã âm thầm bám theo rồi. - Anh Tân trả lời.

-Có hộ vệ, xem ra thân phận người này không phải nhỏ. Nhưng ý định hắn còn chưa rõ ràng, chúng ta không thể nào tin được. Là thật hay gian, phải chờ điều tra thêm. - Kỳ Hưng phóng người, dẫn đầu nhóm thoát ra khỏi đầm lầy.

-Cửu cửu ... còn ... còn ... đại ca? - Hoài Niệm nhắc nhở.

-Tin tưởng đại huynh của con đi. Thời gian qua Hoài Việt đi theo cửu cửu học được không ít ẩn thân thuật rồi. Hoài Niệm nhiu mảy, ra chiều không tin tưởng lắm. Cửu cửu cứ ra vẻ trưởng bối, nhưng thật ra y cũng chỉ mới hai mươi ba mà thôi.

^ ^
—

Trường Thanh ở giữa, được hai tên cận vệ dùng khinh công cấp bay đi. Ra khỏi đầm lầy, họ lấy ngựa một đường chạy thẳng. Tuy đã bị tước quyền, nhưng những kẻ tâm phúc mà y mua chuộc vẫn còn xài được. Bài học đầu tiên Cảnh Hào dạy cho Trường Thanh chính là muốn mưu cầu việc lớn, phải xây dựng cho được vây cánh của mình.

Họ chạy về phía đông, dừng lại ở một ngọn đồi nhỏ. Dưới chân ngọn đồi là một tảng đá khổng lồ, che lấp lối vào mật đạo của Lưu Gia. Hoài Việt lách được người vào, vừa kịp lúc cửa mật đạo khép lại. Tiếng vó ngựa động trên nền đá vang vọng, càng lúc càng vượt đi xa. Hoài Việt muốn đuổi theo nhưng lại tự lự khi lối trở ra đã bị đóng kín. Hắn kiểm tra khắp mọi góc ngách, cũng không tìm thấy chỗ khởi động cơ quan ở nơi nào.

Hoài Việt cuối cùng cũng phải thở dài, chấp nhận thua cuộc. Hắn thận trọng, mon men đi theo thông đạo, trong đầu vẫn lần suy tính xem sắp tới mình sẽ đụng độ thứ gì.

52. Chương 52: Vết Thương Cũ Lại Đau

Hoàng Bích Tuyền đã đi qua đi lại trong quân doanh suốt cả ngày, kết quả là không thấy bóng dáng tên lãng tử đeo kiếm sau lưng ở đâu. Phải nói là từ lúc bị nhấn nước tới giờ, nàng vẫn một mực lánh xa Hoài Việt, hắn dường như cũng tránh mặt nàng, nhưng biến mất tăm mất tích như thế này cũng là lần đầu tiên.

Con người Hoài Việt từ nhỏ đến lớn hành sự đều rất tùy tiện. Vô duyên vô cớ biến mất, nhưng cũng có thể tình linh xuất hiện bất kỳ lúc nào. Hắn được lệnh trông chừng Hoài Niệm và Bích Tuyền, nhưng lại bỏ đi câu cá một mình. Thế nhưng khi hai nàng bắt cần bị dã thú tấn công thì hắn lại là cứu tinh duy nhất xuất hiện. Nàng nhớ, Hoài Việt luôn trêu ghẹo mình là em trai bướng bình. Nàng cũng nhớ, trong khoảnh khắc sinh tử, hắn đã dồn hết hơi thở của bản thân cho nàng.

Tình cảm thân thuộc ấy, thậm chí còn thân hơn các huynh trưởng của nàng. Chín vị ca ca thương yêu nàng, nhưng chưa từng có ai liều mạng bảo vệ nàng như Hoài Việt. Hắn cũng có tiểu muội, cũng bảo vệ Hoài Niệm chặt chẽ không thua kém gì Bích Tuyền. Nhưng tại sao hắn không truyền hơi cho Hoài Niệm, mà chỉ nhắm vào một mình nàng?

Bích Tuyền không cách gì hiểu nổi suy nghĩ và hành vi của Hoài Việt được. Nàng rất muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng mỗi lần giáp mặt hắn lại chỉ có thể nín lặng, ngẩn đầu. Trong người nàng bức bối khó chịu như bị phơi giữa trưa nắng gắt. Tim nàng đập loạn thật nhanh cũng như vừa mới chạy bộ xong một vòng quân doanh.

Vừa đi vừa suy nghĩ, nàng đâm sầm ngay vào người phía trước. Cú đụng mạnh đến nỗi Bích Tuyền tưởng như mình vừa cụng đầu vào vách tường. Nàng bật người té ngã nhưng đã có một cách tay mạnh mẽ kéo lại.

-Hoàng tiểu thư, thỉnh cẩn trọng. Giọng trầm ấm của Lương Anh Tân vang lên gần sát bên tai, khiến nàng giật mình sững sờ. Bích Tuyền cứ mở hai mắt to nhìn khuôn mặt hấn đến bất động. Đã bao lâu rồi khi nàng ngưng nhưng nhớ đến Lương Anh Tân?

Nàng không còn gào rú trong đầu khi nghĩ đến tên bạc tình lang này. Nàng cũng không xem chiếc gối là hấn mà ra sức đánh đập. Nàng không còn đau lòng mỗi khi nhìn thấy mặt. Bích Tuyền thật sự đã nguội ngoai, lòng nguội lạnh đối với người này.

Lương Anh Tân dường như cũng nhìn thấy được cõi lòng đã chết của nàng. Đôi mắt ráo hoảnh nhìn hấn ngoài kinh ngạc thì chẳng còn chút nồng nhiệt nào. Nàng không giận, tức là trong lòng nàng đã không còn có hấn. Anh Tân cảm thấy hụt hấn, mất mát, xen lẫn bị thương.

Hấn kéo nàng đứng thẳng dậy, nhưng bàn tay lại lưu luyến không muốn rời ra. Hai người im lặng đứng trên đường, bốn mắt nhìn nhau không chớp mi.

-Nàng đi đâu vậy? Sao lại vội vàng không cẩn thận? Đây là câu dài dòng đầu tiên kể từ khi hấn quyết định phân chia giới tuyến với nàng. Bích Tuyền nhìn ngó xung quanh rồi lại hướng mắt về phía Anh Tân.

-Từ phía bên kia đi qua phía bên này. - Nàng trả lời. Sau pha ứng đáp vụng về đó, Bích Tuyền cắn răng không dám nói gì nữa. Nàng mới vừa cho hấn biết chỉ số thông minh của mình có thể sánh ngang với loài heo được rồi. Chính Anh Tân cũng kinh ngạc với câu trả lời quá ư hoàn hảo kia. Hấn không biết nói gì tiếp theo, lại để mặc cho không khí đóng băng giữa hai người.

Có bóng người nào đó vừa mới đi ngang qua, hấn ngay lập tức giật mình, bỏ tay khỏi người nàng. Anh Tân đột nhiên sực tỉnh. Hấn cụp mắt, chấp tay cáo biệt, sau đó xoay người bỏ đi nhanh như cơn gió thoảng. Bích Tuyền đứng tại chỗ ngẩn ngơ nhìn, bàn tay đã sớm nắm chặt thành quyền.

Thì ra vết thương cũ khi gặp gió chướng sẽ ngay lập tức đau ê ẩm. Mấy ngày qua bị Hoài Niệm bát nháo làm cho quên mất, mình đang là kẻ bất hạnh bị tình lang ruồng rẫy. Bích Tuyền cảm nhận có một nguồn nhiệt khí từ từ bốc lên mặt. Nàng nhanh chân bỏ chạy đi chỗ khác, trước khi có người nàng thấy Hoàng Tuyền công tử đang giọt ngắn giọt dài.

^ _ ^

Phía sau chỗ doanh trại đang đóng là một ngọn đồi nho nhỏ. Trên đỉnh đồi có cây tùng cổ thụ to khổng lồ, cao vượt lên khỏi đám rừng. Bích Tuyền ôm một vò rượu, vận khinh công nhảy từng bậc trên nhánh cây. Leo được nửa đường, nàng mới phát hiện chỗ này từ trước đã có người chiếm đóng.

Nhớ lại trước đây, hai tỷ muội nàng cũng đã từng như thế này, leo lên một chỗ cao thật cao, vừa uống rượu vừa trút bầu tâm sự. Bích Tuyền đến bên cạnh đại tỷ ngồi xuống. Nàng khui vò rượu ra, rồi mời Hoài Niệm uống trước một hơi.

Nàng cầm lấy, nhấp một ngụm rồi trả ngay cho Bích Tuyền. Khuôn mặt Hoài Niệm vẫn vĩnh viễn băng giá, nhưng Bích Tuyền biết đại tỷ của mình vẫn còn đang đau lòng.

Hoài Niệm đang đưa mắt dõi về phía ngọn Thất sơn hùng vĩ, mây che kín đỉnh núi. Ở nơi đó có Chân Duyên, có Nhã Muội ... còn có cả tên lừa đảo Mạt Hối.

Bích Tuyền không thể hình dung được tại sao hai người bọn họ lại phải lòng nhau. Một người khó chịu, thủ đoạn, dường như coi cả thế gian là tử địch. Còn người kia âm trầm ít nói, tựa như xung quanh chẳng có thứ gì liên quan đến mình. Ấy thế mà một tên khó ưa như Mạt Hối lại thành công thu hút sự chú ý của vô tâm nữ y. Khi Bích Tuyền phát hiện ra, họ đã tiến đến cảnh giới chỉ cần ánh mắt cũng đã thay thế được ngôn ngữ rồi.

Dựa theo trình độ này, mới có thể càng nể phục Mạt Hối. Hoài Niệm dù có muốn hỏi gì, chỉ cần đưa mắt nhìn, hấn đã có thể đoán ra, và nói hết dùm nàng. Nhưng ngược lại, người băng tuyết thông minh như Hoài Niệm lại chẳng thể nhìn thấu được tâm cơ âm hiểm của Mạt Hối. Nhiều lần lừa gạt tâm lòng thiếu nữ, hấn đã đâm trái tim Hoài Niệm bao nhiêu nhất đao rồi.

Hai người cùng đồng loạt thở dài mệt mỏi. Hoài Niệm đoạt lại vò rượu trong tay Bích Tuyền, sẵn hơi uống luôn một ngụm lớn. Đại Tứ Hỷ nay chỉ còn lại hai cái đại sầu bi mà thôi.

-Phải rồi đại tỷ, Việt ca ở đâu mà cả ngày nay không thấy? - Nàng thuận miệng đề cập. Hoài Niệm theo thói quen kiếm lời, chỉ hất mặt về phía Cẩm sơn.

-Huynh ấy đến Cẩm sơn? - Bích Tuyền giật mình la hoảng lên. Đại tỷ của nàng gật đầu xác nhận lần nữa.

-Thất sơn, đó chẳng phải là đại bản doanh của địch quân sao? Tình huống cực kỳ hung hiểm. Tại sao huynh ấy lại đến đó? - Bích Tuyền vò hai tay với nhau đầy lo lắng. - Còn có yêu sách không được đưa người đến gần Thất sơn của Lưu Gia phái thì sao. Tên Mạt Hối đó rất hiểm độc, hắn sẽ làm hại nhị tỷ và tứ muội thì sao? Hoài Niệm buồn bã đưa mắt nhìn về vẻ bồn chồn của tam muội. Nàng cũng biết Cẩm sơn đó hung ác cỡ nào, Lưu Quang Mạt Hối là tên thâm hiểm đến mức nào. Thế nên, sầu muộn trong nàng lại càng chất đầy thêm, lòng lại càng nặng trĩu hơn. Hoài Niệm nâng vò rượu lên uống thêm một ngụm nữa.

Kết quả cuối cùng là vò rượu của Bích Tuyền cạn sạch. Hoài Niệm khi say rất đáng sợ, gương mặt chỉ có trắng bệch, không chút phản ứng gì. Nàng là người thuộc loại nội tâm âm trầm, ngay cả chút thất thố hay đỏ mặt khi say đều không có.

Hoài Niệm nhảy xuống khỏi chạc cây, hơi lảo đảo nhưng lại nhanh chóng có thể đứng dậy ngay lập tức. Bích Tuyền sợ hãi bám theo không rời. Từ đầu tới cuối, nàng còn chưa uống được giọt rượu nào đã bị đại tỷ đoạt hết. Hoài Niệm là người chỉ làm mà ít khi nào báo trước. Trong tình trạng kém minh mẫn này, không biết đại tỷ sẽ gây ra chuyện gì.

Hai người cứ kẻ trước người sau đi trong bóng tối. Họ vượt ra khỏi quân doanh, đánh thức những người gác đêm. Một chiếc bóng đen âm thầm tiếp cận Bích Tuyền.

-Hai người đi đâu vậy? - Anh Tân nhẹ giọng hỏi.

-Tối nay là ca trực của huynh ư? Hắn lặng lẽ gật đầu xác nhận.

-Đại tỷ đã say rồi. Không có Việt ca ở đây, chúng ta chẳng cần nổi đâu. Huynh mau về báo tin cho Kim gia, bây giờ chỉ còn trông vào cứu cứu mà thôi. Anh Tân nhìn chiếc bóng lặng lẽ đi phía trước. Nữ nhân thân người nhỏ nhắn và gương mặt trẻ thơ kia có bao nhiêu phần bản lãnh, hắn cũng từng thụ giáo qua. Dù trong tình trạng tỉnh táo, nàng đã là người nổi giận rất khó kiềm chế. Khi thật sự say rượu rồi, có thể gây ra long trời lở đất nữa không chừng. Anh Tân xoay người, nhanh chóng tìm Kỳ Hưng đến giúp. Ở phía bên kia, Hoài Niệm đã vận khinh công phóng người đi xa.

Bích Tuyền hoảng hốt chạy theo bèn gót. Tất cả là lỗi của nàng, tự nhiên mang rượu tới khi tâm tình đại tỷ không tốt. Nàng chưa từng nhìn thấy Hoài Niệm say, nên đâu biết đại tỷ sẽ không đỏ mặt khi uống rượu. Đến khi vò rượu rơi xuống đất, không còn một giọt, Bích Tuyền mới phát hiện ra sự chẳng lành. Cứ theo hướng bây giờ mà tiến, họ đang đi thẳng đến thành trì của quân địch. Chẳng lẽ Hoài Niệm thật sự muốn xông vào kia, cứu hai vị muội muội của mình, bất chấp tất cả chướng ngại.

Sự tình đã chuyển biến thành một cuộc chiến thật sự, không còn đơn giản là vụ bắt cóc nữa. Đối phương là cả một đội quân chứ không hẳn là đám đầu trộm đuôi cướp tầm thường. Hoài Niệm thật sự đã say đến hồ đồ mất rồi. Lửa giận trong lòng nàng bị rượu đổ vào chỉ càng cháy ngùn ngụt thêm chứ không thể nào nguôi ngoai được. Hoài Niệm vừa gia tăng công lực, Bích Tuyền đã mau chóng bị bỏ lại phía sau.

53. Chương 53: Đại Công Tử Tức Giận

Giữa đêm khuya thanh vắng, đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm đánh thức Mạt Hối khỏi giấc ngủ. Hắn bật người ngồi dậy, phản ứng đầu tiên là tức khắc lao người ra mở cửa. Đang ở tại chiến trường, tinh thần lúc nào cũng phải cảnh giác. Nếu không phải chuyện quân tình gấp gáp, bọn thuộc hạ đâu dám đến đánh thức đại công tử.

-Có chuyện gì? - Hấn nghiêm giọng hỏi.

-Bắt đại công tử, đối phương đã tấn công rồi. Cả vòng phòng thủ thứ nhất và thứ hai đều bị chọc thủng. Mạt Hối nghe tin xong, xám hết cả mặt. Sao triều đình lại dám phát động chiến tranh? Theo dự tính của hấn, cần phải mười ngày nữa toàn bộ binh lực của họ mới tập trung đầy đủ. Muốn quyết chiến, trước hết cũng phải gửi vài đội đặc nhiệm đến mạo hiểm giải thoát con tin chứ?

-Trước hết đến chỗ đại lao tăng cường người canh gác! - Hấn bẻ khớp ngón tay đầy nôn nóng. Là kẻ ngu ngốc nào đã khơi mào trận chiến? Mạt Hối tin rằng một lão tướng quân từng trải như Hoàng Văn Phong sẽ chẳng bao giờ làm ra chuyện háo thắng lập công. Sự việc lần này rất trọng đại, có ảnh hưởng đến an nguy quốc gia. Chưa vạch ra được bốn năm trăm mưu kế, nắm hơn phân nửa tình hình địch, thì ai lại đi phát công.

Thông thường, cao thủ quyết đấu, phân ra thắng bại chỉ trong nửa chiêu một thức. Đánh nhau thui thui mà chẳng gây ra bao nhiêu thương tích chỉ có ở bọn vô danh tiểu tốt thôi.

Mạt Hối gấp rút trở về phòng quân cơ. Hấn bật mở cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy vị trí lửa cháy ở những trạm canh gác vòng một, vòng hai của mình.

-Có tin tức gì ở phía dưới đó chưa? - Hấn hét lên với Kim Chuỳ, người phụ trách canh gác tối đêm nay.

-Dạ bắt đại công tử, kẻ địch tấn công bất ngờ, chỉ đến khi lửa tín hiệu cháy lên chúng ta mới phát hiện. Hiện thám tử đã tức tốc đến đó lấy tin rồi. Bọn họ cũng vừa xuất phát thôi. - Kim Chuỳ bẩm báo. “Quá sớm, quá sớm rồi!” Mạt Hối tức tối nghiêng rằng. Bàn tay hấn siết chặt trên khung cửa sổ đến mức trắng bệch ở các khớp ngón. Hấn trăm mưu vạn kế kéo dài tình huống, chỉ vì muốn đi tìm một lối thoát. Thời cơ chưa tới mà chiến tranh đã bùng nổ, Mạt Hối sẽ không còn khả năng khống chế nữa.

-Đã điều động quân xuất chiến chưa? - Giọng hét của Cảnh Hào khiến hấn giật nảy mình.

-Tham kiến phụ hoàng. - Mạt Hối quay lại cúi đầu.

-Không cần đa lễ. - Cảnh Hào khoát tay, đi về ngồi ở vị trí thượng tọa. - Đã tập hợp đủ quân binh chưa? Phải đánh cho bọn to gan đó không còn manh giáp. Giọng Cảnh Hào rống to vang khắp phòng. Toàn bộ tướng lĩnh của Lưu Gia phái đều đã tập hợp đầy đủ. Họ đồng dạng bị đánh thức giữa đêm khuya giống Mạt Hối, nhưng do hấn ở gần nhất nên mới có khả năng đi đến trước họ.

Tuy Cảnh Hào ra lệnh xuất chiến, nhưng tổng chỉ huy quân đội hiện nay lại là Mạt Hối. Tất cả bọn họ đồng loạt đưa mắt nhìn về phía đại công tử chờ đợi. Hấn hít sâu một hơi dài trấn tĩnh. Mạt Hối đi khắp khiêng trở về sa bàn khổng lồ đặt giữa phòng. Hấn chống hai tay lên bàn, nhìn thẳng vào mắt toàn bộ thuộc hạ.

-Kỵ binh hai ngàn, chuẩn bị lượng lớn đuốc sáng, chạy hết tốc lực đến tiền tuyến, nên tản ra trên diện rộng, dùng ánh sáng đe dọa kẻ địch. Bộ binh chuẩn bị sẽ lâu hơn và tốc độ chậm hơn, vì vậy cho các cung thủ tiến lên trước đi. Lưu Hưởng Nhật, ông làm tiên phong. Sĩ Tuân, ông áp trận. Kẻ địch có yếu tố bất ngờ, nhưng chúng ta có ưu điểm thiện chiến trong đêm. Cho họ biết mùi của ác mộng vùng Liêu Chương đi.

-Thuộc hạ tuân lệnh. - Hưởng Nhật và Sĩ Tuân đồng loạt dạ rân, sau đó họ nhanh chóng rời khỏi phòng.

-Mộc Tần, mau đến Báo Chiến đài đốt lửa. Cảnh giới cho toàn bộ sáu doanh trại kia. Thủy Ninh, còn bao nhiêu thám tử, cho họ dùng cách chuyển thư tiếp sức, mau lập ra đường dây thông tin từ đây đến tiền tuyến. Động tĩnh gì đều phải báo tin về.

-Thuộc hạ tuân lệnh. - Hai người vừa được giao lệnh cũng lập tức ly khai.

-Tổng cảnh báo toàn doanh, triều đình và Lưu Gia phái khai chiến. - Mạt Hối đập mạnh cả hai tay lên bàn, khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng. Chúng tướng sĩ xung quanh cảm thấy gai cả người. Đã hai năm rồi mới thấy lại vẻ hung tàn của tử thần Mạt Hối. Vẫn như xưa, hấn khiến người khác cảm thấy vô cùng bất an. Mọi người nhanh chóng dạ rân một tiếng, tản ra trở về vị trí tác chiến của mình. Chiến đấu dưới trướng của Mạt Hối, họ biết phải tuyệt đối tuân lệnh người này. Mạt Hối không tha thứ cho bất kỳ sơ sót nào. Không chỉ tàn ác với kẻ địch, hấn còn rất khắc nghiệt với thuộc hạ, người người đều e sợ.

Cảnh Hào chỉ đóng vai trò quan sát. Ông không can thiệp vào việc chỉ huy của Mạt Hối, nhưng bất kỳ động tác nào của hấn đều không lọt khỏi mắt ông. Trong nguy không loạn, kiên quyết vững vàng, sáng suốt

quyết đoán; tất cả những yêu cầu của một vị chỉ huy hần đều có đủ. Ở vị trí này, Cảnh Hào cũng không quyết định gì khác hơn Mạt Hối.

Đầu tiên là dùng kỵ binh tốc độ nhất cứu viện. Thứ hai là dùng kế trá hành để quân địch tưởng ta có quân số đông mà e ngại. Thứ ba là dùng cung tiễn thủ có tầm tấn công xa nhất tạm thời đẩy lùi đối phương. Thứ tư là dùng quân của Sĩ Tuân, bọn cướp tinh nhuệ nhất, chuyên chiến đấu trong đêm.

Tất cả đều có lớp lang trình tự rõ ràng, vừa có dũng khí vừa đa mưu túc trí, dù bị đột kích cũng không hề rơi vào bị động. Trước khi đến phòng quân cơ, lệnh tăng cường phòng thủ ở các khu vực trọng yếu cũng đã được ban ra. Khi nghe tin bị tấn công bất ngờ trong đêm, hần đã nghĩ ngay đến kế giường đông kích tây, siết chặt canh phòng ở đại lao. Khi Cảnh Hào nghe được trước đó Mạt Hối đã phản ứng, trong lòng cảm thấy vô cùng thông khoái. Hồ phụ sinh hồ tử, hoàng nhi này chỉ càng xuất sắc hơn đời trước mà thôi.

“Chỉ tiếc là ...” Cảnh Hào nhíu mày khi nhìn tướng đi bất xứng của Mạt Hối. Lần tra tấn đó hại hần xem chết, lại phải mang thương tật vĩnh viễn. Cảnh Hào chỉ tiếc mình quá xúc động nên ra tay quá nặng, may mắn là Mạt Hối cao số vẫn còn kịp giữ mạng. Mỗi lần hần đi qua đi lại trước mặt ông, chỉ càng làm Cảnh Hào thêm xót xa đau khổ. Ông đã nợ hần quá nhiều rồi.

“Nhưng đại nghiệp này, cơ đồ này, ta muốn giành lấy, không phải chỉ vì thần nhi hay sao?”

^ ^

-Thắng ngựa cho ta! - Mạt Hối lạnh giọng ra lệnh.

-Đại công tử. - Hoả Diễm can ngăn.

-Mau.Tiếng hét của hần khiến nữ thuộc hạ giật cả mình. Nàng bỏ chạy trước, chuẩn bị ngựa cho chủ tử. Sa Cát ở bên cạnh dìu hần, để Mạt Hối có thể đi nhanh hết mức. Hần biết một khi chiến tranh đã nổ ra, mình không còn nhiều thời gian để khập khà khập khiễng, chậm rãi lê từng bước như trước.

-Lần sau tìm cho ta một thứ thay thế người. - Hần nghiêng răng tức tối.

-Dạ vâng. - Sa Cát cảm thấy tối cả mặt. Người kiêu ngạo như đại công tử sẽ chịu dùng nặng ư?Mạt Hối đã tìm cơ rời khỏi phòng quân cơ. Hần phải hạ sơn, phải ngăn cản trận chiến mới được. Không biết kẻ nào đã ngu ngốc khai cuộc, nhưng Mạt Hối phải đuổi y về trước khi đại quân của Lưu Gia kéo đến. Hần quyết định dùng mật đạo ngầm dưới chân núi. Đây là lối nhanh nhất đi ra ngoài mà không để ai hay biết.

Hoả Diễm đã kéo ra ba thớt ngựa chờ sẵn ở lối vào mật đạo. Mạt Hối vừa mới chạm tay vào yên ngựa, chưa kịp leo lên thì đã nghe tiếng leng keng ở phía sau lưng mình. Bọn họ bị tập kích, hai cận vệ của hần đang tích cực chống trả, ngăn cản đối phương áp sát đại công tử.

-Hoài Việt! - Mạt Hối kinh ngạc kêu lên.Kiểm sĩ tung hoành giữa sảnh, lấy một đánh hai vẫn tỏ rõ khí thế thượng bậc của mình. Sa Cát và Hoả Diễm dù liều mạng bảo hộ cũng không ngăn được kiếm của Hoài Việt. Mạt Hối nghiêng người vừa kịp tránh một sát chiêu.

-Khá lắm, tử thần. - Hoài Việt khê cười. - Có nhớ không, ta nói nếu thoát ra được nhất định sẽ lấy mạng người?

-Khoan đã, nghe ta nói. Mạt Hối lùi lại, tránh đòn tấn công tiếp theo. Tuy hần có thể nhìn rõ chiêu thức, nhưng chỉ né, chứ không thể phản công. Vừa mới lùi được một bước, hần đã ngã té. Bên chân bị thương của Mạt Hối không thể chịu lực lớn. Mỗi ngày miễn cưỡng cất bước đi đã là tận sức rồi, dùng để chạy trốn đúng là không có khả năng.

Tuy nhiên cú té này cũng thật đáng giá, Hoài Việt lại tấn công hụt, lưới kiếm chém vào vách đá đến nháng lửa.

-Á aaa ... - Y giận dữ hét lên. - Có phải ngươi đã mất hết võ công không vậy? Tại sao chiêu nào cũng né được?Đòn thứ tư là để né trách sự công kích của hai người cận vệ. Sa Cát và Hoả Diễm đều chịu trở mặt nhìn chủ tử mình bị giết. Dù họ có phải tử chiến, cũng nhất định bảo vệ cho sự an toàn của Mạt Hối.

-Đại công tử, mau trở lên trên. - Sa Cát hét lớn.Nơi đây là mật đạo, ít người biết tới. Nhưng chỉ cần ra khỏi căn phòng này, sẽ có vệ binh tuần tra bảo vệ đại công tử ngay thôi. Mạt Hối yếu ớt tựa vào vách đá đứng

lên.

-Các người cầm chân y, ta phải đi trước. Vừa nói xong, Mạt Hối nhanh chóng lên ngựa. Chỗ hấn muốn đi là chiến trường chứ không phải nơi an toàn.

-Mau đứng lại, tên khốn! Hoài Việt nhào người muốn chạy theo Mạt Hối, nhưng rốt cuộc vẫn bị hai tên kỳ đà lẫn nhần bám lấy. Sa Cát và Hoả Diễm vừa đánh vừa lo lắng nhìn về phía công tử. Chỉ trong một phút lơ là, họ đã bị Hoài Việt đánh bật ra. Y cướp ngựa, mau chóng đuổi theo người bỏ trốn. Chỉ còn một con tuần mã, Sa Cát và Diễm Hoả đành phải cười chung. Mạt đạo bỗng chốc vang rân tiếng vó ngựa ồn ào.

54. Chương 54: Nhị Tiểu Thư Tức Giận

Cuộc rượt đuổi trong mật đạo là một kinh nghiệm nhớ đời của Hoài Việt. Nơi này không rộng, tầm một dang tay, chỉ vừa vặn ột thân ngựa chạy qua. Muốn chạy nhanh như người phía trước, ắc hẳn phải đi qua đi lại nơi đây hàng ngàn lần. Hoài Việt tức tối, cảm thấy bỏ ngựa mà dùng khinh công chắc còn đi nhanh hơn. Mạt Hối đã chạy mất dấu rồi, mà y vẫn còn lặc cộc nơi đây.

Thậm chí cả hai người cười chung một con ngựa cũng có thể dễ dàng bắt kịp Hoài Việt. Nhưng do không đủ không gian, nên họ chẳng buồn quyết đấu với nhau. Tuy kẻ địch khá chậm chạp nhưng Sa Cát vẫn vô cùng lo lắng cho chủ tử. Tình huống chiến trận đang phức tạp, Mạt Hối lại không còn chút võ công mà lại muốn xông vào đó sao?

Tuy ở tổng bộ, họ đã tìm cố lách mặt đi nơi khác. Nhưng ánh mắt của Lưu Gia vẫn khiến Sa Cát cảm thấy lo lắng không yên. Lần trở lại này, họ có mục đích riêng của mình. Đám chuột con lại muốn giở trò trước mặt lão hổ, quả là một thử thách kinh hoàng không phải ai cũng chịu được. Nhưng bởi vì có Mạt Hối đứng mũi chịu sào nên bọn họ mới có quyết tâm để làm phản. Cuộc chiến vô nghĩa này, chỉ mau đẩy toàn bộ bọn họ đến chỗ chết mà thôi.

Hoài Việt mừng rỡ khi nhìn thấy lối ra đang rộng mở. Lần trước bị nhốt đằng sau cánh cửa này đã khiến y lo lắng biết bao. Vừa thoát ra được ngoài trời, Hoài Việt đã hít một hơi dài đầy sảng khoái. Đúng một ngày đêm bị nhốt trong hang động tù túng đã khiến y yêu bầu trời tự do đến mức nào. Ở phía tây đang có một đám lửa cháy lớn. Hoài Việt điều khiển ngựa chạy về hướng đó, bởi từ xa xa, y đã nhìn thấy Mạt Hối rồi.

Khi đi trên đất hấn chậm chạp đến là vậy, nhưng khi leo lên ngựa được rồi, lại có thể phi nhanh không thua bất kỳ kỵ binh xuất sắc nào. Đây có lẽ là lần thứ ba Hoài Việt để vụt tên khốn đó. Một lần là do Hoài Niệm cứu hấn, một lần là do Cảnh Hào tiếp tay.

“Người tâm địa độc ác xấu xa như Mạt Hối sao lại không mau trừ khử cho được. Giết được hấn rồi, không chừng còn có thể kết thúc chiến tranh sớm hơn.”

Mạt Hối ghì cương ngựa, hoảng hồn nhìn xuống doanh trại bốc lửa ngàn ngạt. Ở giữa quân trường là màn hỗn chiến vô cùng kinh hoàng. Hấn từng nhiều lần nhìn thấy Hoài Niệm tức giận. Hấn cũng biết nàng là người khốc liệt, mỗi lần hành sự đều không chừa lại bất cứ giới hạn nào. Nhưng tức giận đến mức một mình xông vào doanh trại địch đã là quá rồ dại. Toàn thân nàng ướt đầm màu máu tươi, còn xác kẻ địch lại nằm la liệt khắp sân.

Hoài Việt mừng rỡ khi thấy kẻ thù dừng cương ngựa. Y muốn xông lên hạ sát người nhưng lại bị khung cảnh trước mắt dọa cho hoảng hồn. Lửa bốc cháy tứ phía, còn tiểu muội mình đang vùng vẫy trong vòng vây của cả trăm kẻ địch. Nàng vung tay, bắn vô số độc châm ngăn đối phương tiếp cận, nhưng quân binh cứ hết lớp này đến lớp khác muốn tràn lên lấy mạng nàng.

Hoài Niệm không hề bối rối hay có chút nao núng lo sợ nào. Bàn tay nàng có thể dùng thay dao, mỗi nhát đều xé toạt da thịt của kẻ thù.

-Mau cứu nàng ra khỏi đó, mau bắt Hoài Niệm dừng tay đi! Hoài Việt giật mình, nhìn kẻ vừa lên giọng van xin. Trong mắt Mạt Hối chỉ có toàn bi thương và thống khổ. Hàng loạt thuộc hạ của hấn đang gục ngã dưới tay Hoài Niệm cơ mà. Tuy Hoài Việt không muốn giúp Mạt Hối nhưng y cũng nhận ra sự bất ổn. Nếu cứ để Hoài Niệm nổi điên tàn sát như thế này, cũng sẽ đến lúc nàng gặp nguy hiểm mà thôi.

Y nhảy khỏi ngựa, chạy như bay xông vào giữa vòng vây của kẻ thù. Trường kiếm xuất ra tạo thành ngân quang đánh bật hết những kẻ cản đường. Lại thêm một cao thủ tới, ép người của Lưu Gia phải lùi lại. Họ không thể tin nổi những kẻ như thế này lại có khả năng sánh ngang với một đội quân.

Hoài Niệm mặc kệ huynh trưởng, nàng cứ một đường mà tiến. Điều duy nhất mà Hoài Niệm còn nhớ lúc này chính là phải vượt qua hết toàn bộ những kẻ cản đường. Nàng muốn tới chỗ hẩn, muốn hỏi cho ra mọi chuyện. Vì sao lại lừa gạt nàng? Từ đầu đến cuối tất cả đều là giả dối sao?

-Muội muội, mau lui.Hoài Việt hét bên tai nàng, nhưng âm thanh đó dường như xa xôi lắm. Trong đầu Hoài Niệm chỉ nghe được tiếng nói thúc giục nàng tiến lên.

-Muội điên sao, ta bảo thôi ngay đi. - Y vừa chiến đấu, vừa phải cố khống chế muội muội. - Có muốn giết thì cũng nên giết kẻ đó trước nhất.Theo hướng kiếm của Hoài Việt, nàng ngoảnh đầu lại ngó. Phía trên ngọn đồi kia chẳng phải là một khuôn mặt rất quen thuộc sao. Hoài Niệm bỏ qua chiến trận, phá vòng vây tiến về phía Mạt Hối. Hoài Việt thay nàng ở lại cản đường, đôi phó với trùng trùng điệp điệp những kẻ muốn đuổi theo.

Mạt Hối đã xuống ngựa, đã thấy chiếc bóng tím lao về phía mình. Năm ngày, mười ngày ... đã biết bao lâu rồi mới nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Từ khi hẩn chìm nàng xuống hồ, đã không còn gặp lại nữa. Thế nhưng mỗi đêm trong cơn mơ, hẩn lại chưa hề ngưng nghĩ nhớ tới nàng.

Hoài Niệm vận chưởng, không do dự đánh về phía Mạt Hối. Hẩn cũng không chút sợ hãi đứng im nghênh đón nàng. Chưởng vừa cách tâm hai tấc đã bị Mạt Hối gạt sang một bên. Tay trái hẩn chế trụ nàng, tay phải ngay lập tức điểm huyết bất động. So với khi tỉnh táo, lúc này Hoài Niệm càng dễ thu phục. Cũng không phải là lần đầu tiên Mạt Hối đối phó với nàng.

Hẩn xúc Hoài Niệm lên ngựa, rồi ngay lập tức phóng đi trong con mắt bất lực của Hoài Việt. Tại sao y lại biến thành tên đoạn hậu cho ác tặc bắt muội muội của mình đi. Sa Cát và Hoả Diễm tới nơi lại nhìn thấy đại công tử phóng về hướng ngược lại. Hẩn ra lệnh cho hai người không được đi theo mà lo dọn dẹp tàn cuộc phía sau lưng.

^ ^
—

Theo trí nhớ của Mạt Hối, cách đó năm dặm có một rừng cây dễ mọc xung quanh dòng suối. Hẩn tức tốc chạy đến nơi rồi không thương tiếc vất Hoài Niệm xuống. Mạt Hối giải huyết cho nàng, rồi mạnh tay nhấn đầu Hoài Niệm ngập trong nước. Nàng vừa mới cử động được đã bị người ta chìm chết. Không kịp phản ứng gì đã uống không ít nước vào bụng. Mạt Hối kéo nàng lên trước khi Hoài Niệm bị sặc. Hẩn lại đưa tay thô bạo móc vào họng nàng, miệng không ngừng la hét.

-Những thứ mà nàng đã uống có chịu nôn ra chưa? Hoài Niệm quả nhiên bị hẩn hành hạ không chịu nổi. Trong bụng nhộn nhạo khó chịu, ruột gan cứ quặng hết lên. Nàng đưa tay xô hẩn ra, gập người ói hết những thứ có trong bao tử. Chỉ có toàn là thứ nước đắng nghét cay xè. Dòng suối cuộn cuộn mau chóng cuốn sạch hết những thứ mà nàng vừa phun ra. Mạt Hối đã nhanh chóng đứng dậy, ở phía sau vồ lưng nàng an ủi.

-Có thấy khá hơn không?Thứ giọng quan tâm triều mến đó chẳng khác gì mèo khóc chuột. Đã muốn giết nàng, còn giả vờ từ bi làm gì. Hoài Niệm hất tay Mạt Hối trong khi cơn buồn nôn vẫn chưa chấm dứt. Nàng phải khoát thêm nhiều nước suối lên để súc cho sạch thứ chua loét, đắng ngắt trong miệng mình.

Mạt Hối phía bên cạnh lại tát nước theo mưa, vốc nước suối đổ lên khắp người nàng. Những thứ máu huyết dính trên y phục Hoài Niệm dần dần bị rửa trôi đi hết. Nàng nhìn thấy cũng phải kinh ngạc về bản thân. Mới vừa nãy thôi nàng đã nổi điên cái gì vậy.

Mặc cho Hoài Niệm chống đối, hẩn vẫn tiếp tục vốc nước suối lên. Mạt Hối đưa tay kỳ cọ gương mặt nàng, chùi sạch hết màu đỏ lem luốc dính trên đó. Hẩn lấy ống tay áo lau kỹ, như đối xử với trân châu, bảo thạch. Nhìn nàng sạch sẽ cả người, Mạt Hối mới mỉm cười hài lòng.

Đêm mười bảy tuy trăng đã khuyết nhưng vẫn còn đủ sáng. Mạt Hối kéo Hoài Niệm lên khỏi suối để nàng ngồi trên một tảng đá khô sạch sẽ.

-Chờ ta một chút đi.Hẩn tới chỗ con ngựa lấy chiếc áo khoát mà lúc nãy mình treo lại. Mạt Hối đã dự tính trước là cả hai chẳng thể nào khô ráo sau màn tẩy uế kia. Hoài Niệm đã bắt đầu nhiễm lạnh mà run lên

bần bật. Nàng còn chẳng còn tỉnh táo để nhớ đến nội công cũng có thể ngự hàn.

Mặt Hối đi xung quanh nhặt củi rồi thành thạo nhóm lên một đồng lửa. Hoài Niệm đã lạnh đến mức chẳng thêm phản ứng khi hần tự tiện kéo mình đi. Mặt Hối đưa nàng đến gần đồng lửa. Hần kéo tay Hoài Niệm ra hướng về những ngọn lửa ấm áp đang nhảy múa. Việc quan trọng trước mắt vẫn là giúp Hoài Niệm thoát khỏi cơn lạnh này.

Hoài Niệm cứ mơ hồ, cảm thấy cảnh này vừa quen vừa lạ. Hần là Nghiêm sư gia và nàng vừa mới thoát khỏi giếng cạn đúng không? Nàng không biết hần ngoài mặt khốc liệt nhưng trong tâm thật sự là một người tốt bụng, trong tình huống nguy hiểm nhất, không tiếc thân mình bảo vệ ột nữ tử không thân không thích.

Mọi người chỉ biết hần khó chịu, không biết rằng hần cười rộ lên cũng rất đẹp mắt. Mọi người chỉ biết hần đạo mạo đài hoàng, không biết hần lúc nghịch ngợm có thể làm đủ thứ trò khiến Hoài Niệm mắc cỡ dìm. Miệng lưỡi của hần rất ngọt, vòng tay của hần rất ấm áp. Nàng nghiêng người tựa vào ngực hần, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn dài.

-Niệm nhi, tỉnh táo hơn chút nào chưa? - Giọng hần rì rầm bên tai nàng. - Mau vận công tự làm ấm cơ thể đi.Nàng nhẹ nhàng gật đầu, điều khiển khí tức luân chuyển bên trong cơ thể. Hoài Niệm không còn run lên, nhưng cả người vẫn cảm nhận sự lạnh lẽo của khí đêm. Mặt Hối hơ tay thật ấm, rồi áp vào má nàng để truyền nhiệt. Hoài Niệm chỉ biết nằm yên như con búp bê ngoan hiền, mặc cho hần săn sóc mình.

Hần và nàng rốt cuộc là thù hay bạn? Hần yêu nàng là thật hay hư?

55. Chương 55: Cả Hai Người Phát Điên

-Rốt cuộc nàng đã uống bao nhiêu rượu? - Giọng hần nghe có vẻ tức tối.Hoài Niệm trở người, gơ một ngón tay lên trả lời.

-Một bình mà có thể say đến mất ý thức sao?Nàng lắc đầu, giọng rừ rừ nói.

-Một vò.

-Một vò? - Hần cao giọng trách móc. - Uống cả một vò rượu? Nàng muốn chết sao?

-Không muốn chết. - Nàng lại lắc đầu. - Chỉ muốn quên.Mặt Hối nghe như tim mình bị bóp nghẹn một nhịp.

-“Chỉ muốn quên” chính là không cần nhớ mấy chữ Lưu Quang Mặt Hối đúng không?Vòng tay hần ôm nàng, càng siết mạnh hơn một chút. Thì ra hần đã làm nàng thất vọng, đến mức muốn xóa tên Mặt Hối ra khỏi đầu. Nàng sầu khổ, hần càng đau hơn gấp bội. Mặt Hối không thể chịu được ý nghĩ rằng, mình sẽ không còn ở trong trí nhớ của Hoài Niệm. Đây là sự mâu thuẫn giữa con tim và lý trí. Hần vì đại nghĩa đã vứt bỏ đi hết tình riêng. Nhưng một chút ấm áp này chính là thứ duy nhất giúp hần đứng vững giữa phong ba bão tố. Mất đi Hoài Niệm rồi, hần còn có thể sống tiếp sao?

-Xin hãy chờ ta, cho ta chút thời gian đi. - Hần thì thầm vào tai nàng. - Nhất định ta sẽ cho nàng câu trả lời, khiến nàng không thất vọng.

-Có ... có thể tin ... tin chàng sao? - Nàng lẩm bẩm.

-Đúng vậy, tin ở ta.

-Đã ... đã ... cho chàng nhiều ... nhiều cơ hội.

-Ta xin nàng, chỉ thêm một lần nữa thôi. - Giọng hần nghe vô cùng mệt mỏi. - Toàn bộ Lưu Gia phái trên dưới sáu vạn người, còn có quân Thần Châu mười mấy vạn gần như đã tập trung đầy đủ. Nàng có biết chiến tranh nổ ra sẽ cướp đi bao nhiêu sinh mạng không? Nàng có biết việc này không chỉ vì ta, vì nàng, mà còn ảnh hưởng đến toàn bộ quốc gia không? Niệm nhi, ta buộc phải nhúng tay vào, vì ta là Lưu Quang Mặt Hối. Đoạn cuối cùng của Lưu gia, phải do chính tay ta kết thúc.Hoài Niệm ngồi thẳng dậy, đối mặt nhìn vào mắt Mặt Hối. Vẫn là màu đen thăm thẳm sâu đến không cách nào nhìn thấu được. Nàng vẫn tưởng khi giáp mặt sẽ không ngừng chất vấn hần, buộc hần phải thừa nhận tội lỗi của mình. Nhưng Mặt Hối lại lần nữa làm nàng dao động, khiến nàng không thể tin tưởng vào phán đoán của bản thân. Người ta nói

khi yêu, sẽ chẳng còn tí sáng suốt nào. Một đời thông minh như Hoài Niệm rốt cuộc cũng chỉ dựa vào bản năng mà xét đoán.

-Chàng sẽ ... sẽ làm gì?

-Nhiều việc lắm. - Hấn thở dài. - Nhưng nếu thành công, có thể chấm dứt chiến tranh trước mùa thu. Vì vậy đừng loạn động nữa, hãy ở yên chờ ta. Làm sao ta có thể bình tĩnh giải quyết mọi việc khi nàng không ngừng quấy phá chứ.

-Chàng lừa thiếp.

-Do tình huống bất buộc thôi. Nếu không ứng biến tức thời, toàn bộ chúng ta đều mất mạng ở Đông sơn rồi. Nay ta đã có một kế hoạch khác, chỉ là thời cơ chưa chín muồi. Có thể trong vòng mười ngày tới sẽ xuất hiện yếu tố mới khiến thế cục bế tắc như hiện nay chuyển động. Nàng tốt nhất đừng làm gì hết, cũng đừng xuất hiện trên chiến trường. Sau chuyện này, ta không tin mình còn có thể dễ dàng hạ sơn được.

-Bao ... bao lâu gặp ... gặp lại? - Ánh mắt Hoài Niệm lấp lánh nhìn hấn.

-Ta không biết. Có thể là một tháng, hay cũng có khi đến lúc kết thúc chiến tranh.

-Quá lâu.

-Ta biết. Mạt Hối lại kéo Hoài Niệm ôm vào lòng. Hấn hít một hơi sâu để lưu giữ hết những thứ về nàng. Hấn nhớ nàng từng phút từng giây, ngay cả khi có nàng bên cạnh, hấn vẫn cảm thấy không đủ mà tiếp tục tương tư. Hấn nhớ thân hình nhỏ bé, yếu ớt tựa vào người mình. Hấn nhớ giọng nói ngập ngừng của nàng, không bao giờ tròn câu rõ chữ. Hấn nhớ bàn tay ấm luôn áp vào trái tim mình. Hấn nhớ hương u lan thoang thoảng trên người nàng, rất tịch lặng, cũng giống như khí chất của nàng.

Hoài Niệm luôn để lại trong hấn cảm giác bình yên và an ổn. Hấn tưởng như hai người có thể ở bên cạnh nhau, ngàn năm, vạn năm cũng không cần phải nói lên lời nào. Hấn khát khao biết bao để không bao giờ buông nàng ra. Hấn thêm được vứt bỏ tất cả cùng nàng đi đến nơi không có gì trói buộc.

Nhưng rốt cuộc số mệnh lại không cho hấn làm như thế. Thời gian đã trôi qua quá nhiều, đã đến lúc Mạt Hối phải buông nàng ra.

-Trở về thôi. - Hấn thở dài. Nhưng Hoài Niệm lại đột nhiên ôm chặt lấy cổ hấn. Nàng ngẩng mặt lên, đưa đôi mắt đắm lệ nhìn hấn. Phút chia ly bao giờ cũng khổ đau day dứt. Nhất là những cuộc chia ly không hẹn ngày gặp lại thế này.

-Đừng huỷ hoại quyết tâm của ta. - Mạt Hối thì thào. Hoài Niệm tiến tới, áp đôi môi mềm mại mật ngọt của mình lên miệng hấn. Mạt Hối tiếp lấy nàng, cuốn chặt Hoài Niệm trong bao nhiêu da diết nhớ mong. Hơn cả nàng, hấn đã mong muốn hai người được gặp lại biết bao. Hấn cứ nhìn về phía tiền phương, nghiêm khắc ngăn bản thân không được lao ra đi tìm nàng. Gần như thế, nhưng cũng xa đến vậy. Chỉ duy nhất có một mình Hoài Niệm là làm hấn tiếc nuối thân phận Nghiêm sư gia ở Tiết Châu. Chỉ có nàng mới khiến hấn yếu hèn muốn chạy trốn tất cả.

-Niệm nhi, ta chỉ còn lại một chút lý trí. - Hấn quyết tâm dứt ra khỏi môi nàng. - Nàng cứ thế này làm sao ta lên đường được. Nàng không trực tiếp trả lời hấn, mà dùng hành động để thuyết phục. Hoài Niệm cởi chiếc áo khoác trên người ra quăng xuống đất. Nước suối thấm vào y phục của nàng, khiến lớp vải vóc dính chặt vào cơ thể mềm mại. Toàn bộ đường cong kinh diễm ẩn hiện dưới ánh trắng bàn bạc dịu dàng. Mạt Hối hít một hơi mạnh, ngỡ ngàng vì tình huống trước mắt. Nàng từ lúc nào đã trở nên đầy mê hoặc, rõ đại như thế này.

-Niệm nhi ... Hấn cất tiếng nhưng đã bị nàng lấy tay chặn lại. Hoài Niệm cũng chỉ có quyết tâm đến chừng này thôi. Ngày mong nhớ, đêm tương tư đã trở thành khát khao cháy bỏng. Nàng vẫn còn say, còn mơ hồ vì chính bản ngã của mình. Tình yêu của hấn là thật tâm hay giả dối? Hãy để lúc này Mạt Hối cho nàng một câu trả lời xứng đáng đi.

-Ta yêu nàng. - Hấn bật ra ba chữ đầy thâm tình. Mạt Hối vươn tay ra, kéo Hoài Niệm lại gần mình hơn. Hấn hôn lên khuôn mặt đã đỏ bừng sắc hồng thắm của nàng. Bàn tay nam nhân to lớn vuốt ve trên thân thể kiều mị của nàng. Mạt Hối yêu nàng, yêu đắm đuối đến mức muốn phát điên lên được.

Chỉ một vầng trăng sáng chứng minh cho tình yêu của họ. Giữa khoảng rừng sâu kia là thế giới của hai người điên bất chấp mọi sự trên thế gian. Hoài Niệm đã có được câu trả lời vừa ý mình.

^ _ ^

Hắn hôn nàng rất nhiều nhưng cũng không khoả lấp đi hết nỗi khát khao thương nhớ. Dù Hoài Niệm có nắm chặt tay hắn, Mạt Hối cũng phải dứt áo ra đi. Ánh bình minh đỏ ối đang nhô lên ở phía đông. Một đêm trường thăm thẳm nhưng chỉ trôi qua trong chớp mắt. Sau cơn say, cũng đến lúc người ta phải tỉnh. Toàn bộ công sức hắn bỏ ra, không thể chỉ vì một lần điên cuồng mà sụp đổ được.

Mạt Hối lấy áo choàng, cuốn Hoài Niệm lại. Hắn nâng đầu nàng lên, trao cho nàng nụ hôn từ biệt cuối cùng. Vô cùng day dứt, vô cùng đau đớn. Hắn buông nàng ra, chỉ gửi lại một nụ cười buồn.

-Tin tưởng ta, chờ đợi thêm một thời gian nữa. Nàng lặng lẽ gạt đầu, chỉ có vậy hắn mới yên tâm ra đi.

Bóng ngựa đơn độc càng lúc càng đi xa tít tắp. Nàng chống người ngồi dậy cứ nhìn theo dáng người yêu dấu đã khuất xa. Hai dòng lệ nóng không biết từ khi nào đã tràn ra ướt mặt. Nàng nấc lên nghẹn ngào, nhưng đã không còn ai ở bên cạnh dỗ dành. Chẳng hiểu tại sao nàng lại không tin vào lời hẹn đó. Cảm giác mất mát đau thương cứ quẩn chặt lấy trái tim nàng.

Liệu có phải đây là lần cuối hai người còn gặp gỡ. Linh tính chẳng lành cứ giày vò xé nát tâm trí của nàng. Hoài Niệm cứ khóc tức tưởi bên bờ suối reo róc rách. Mạt Hối nói đúng, bởi chung quy hắn coi trọng toàn bộ Lưu Gia phải hơn nàng. Bên đại nghĩa, bên tình riêng, hắn chỉ có thể chọn một. Thứ duy nhất duy nhất nàng có thể giúp hắn chính là phải tránh xa đi, đừng tiếp tục quấy rầy.

Hoài Niệm vợ tay thu lại bộ y phục vẫn còn ẩm ướt. Nàng vẫn ôm chặt chiếc áo khoác Mạt Hối để lại, cảm nhận hơi ấm từ đó phát ra như vòng tay của hắn vẫn bên cạnh nàng. Tình yêu chân chính là thứ duy nhất nàng có thể đòi hỏi từ Mạt Hối. Sở hữu được trái tim hắn đã làm Hoài Niệm thỏa mãn lắm rồi.

^ _ ^

Chiến tranh đã thật sự bùng nổ sau đêm hôm đó. Kỳ Hưng vì tìm nàng nên đã đốc thúc Hoàng tướng quân tung quân chủ lực ra. Hai bên chạm trán nhau, chiến đấu suốt cả đêm không mệt mỏi. Đến lúc Hoài Niệm trở về, tình hình chiến trận đã bước vào tàn cuộc rồi.

Tuy Đại đô tấn công bất ngờ nhưng viện binh của Lưu Gia cũng kịp thời kéo đến. Hai phe giằng co, tử thương vô số tại địch doanh. Đến khi trời sáng, ưu thế của Lưu Gia mất dần nên bọn họ buộc phải rút lui chiến thuật. Quân Đại đô tiến thêm mười dặm nhưng đồng thời bọn họ cũng nhận được lời cảnh cáo sâu sắc của mình.

Con tin Chân Duyên bị treo lên giá hình, dùng roi cá đuối quất vào lưng đến tươm máu. Tiếng hét của nàng vang vọng khắp vùng Cẩm sơn, khiến thám tử triều đình kinh hãi run người. Hoàng tướng quân ra lệnh thu quân, không được tiếp tục tiến công về phía chân núi nữa. Lần xuất quân bất ngờ này coi như đã thăm dò thành công thực lực của đối phương.

Nói về lối chiến đấu bài bản đầy sức mạnh của triều đình thì bọn phản tặc không sao sánh kịp. Nếu không dựa vào núi cao hiểm thế và con tin, Hoàng tướng quân tin rằng chỉ trong nửa tháng mình có thể làm cỏ toàn bộ Thất sơn.

Trong quân doanh mọi người đang chộn rộn chạy ra chạy vào. Cuộc chạm trán đầu tiên đã tạo ra không ít thương binh liệt sĩ. Hoài Niệm lặng lẽ trở về khu vực của Thành gia. Ở bên trong đã tập hợp đầy đủ nhưng người mà nàng muốn gặp.

Đứng giữa chiến trường, một mình địch trăm người, Hoài Việt cũng bị thương không ít. Bích Tuyền đang thay nàng băng bó, chăm sóc cho đại ca. Vừa thấy Hoài Niệm về, hắn đã muốn xông đến la mắng. Nhưng ngay lập tức Bích Tuyền siết mạnh tay, khiến hắn đau đến mức chẳng nói nên lời.

Kỳ Hưng thì chín chắn hơn, không vọng động mà chỉ đưa đôi mắt dò xét nhìn Hoài Niệm. Dưới phán đoán của mình, y biết Hoài Niệm thật sự đã hiểu rõ lỗi của bản thân. Chỉ một lần xung động mà đã khiến hai bên giao chiến. Nhưng dù không phải vì nàng, thì cuộc chiến này là điều tất yếu không tránh được.

Nếu không phải có một Hoài Niệm say rượu thì cũng có một Hoài Việt đang nổi điên. Nếu không có Hoài Việt thì cũng sẽ có những người khác không chịu nổi chạy đi tấn công Lưu Gia. Mười ngày bao vây, toàn bộ binh sĩ đã bắt đầu lộ ra bồn chồn nôn nóng. Kẻ thù gần trong tầm mắt mà không được đánh là điều ức chế nhất đối với lực lượng được tạo ra chỉ để giết người này. Với tính tình bao che cho người nhà, Kỳ Hưng quyết định bỏ mặc cho Hoài Niệm tự vắn lổ của mình.

Phía bên Lưu Gia thì không được nhẹ nhàng thoải mái như vậy. Mạt Hối đã đoán được sấm sét của Cảnh Hào sẽ mau chóng bổ xuống đầu mình. Sa Cát và Hoả Diễm vẫn chờ hấn ở sảnh phòng phía trước mặt đạo. Mạt Hối phát tay, bảo họ mau đưa hấn trở về đối mặt với phụ thân.

56. Chương 56: Đại Nghĩa Hung Tàn

Khi Chân Duyên bị đưa lên hình đài, Trường Thanh đã bắt chấp quân lệnh lén lút đến gần. Mỗi một nhát roi vung lên, y đều tưởng chừng như bản thân mình đang phải hứng chịu. Tiếng thét của nàng như ghim vào tim y, giày vò y trong khổ sở. Mọi thứ đã vượt khỏi sức chịu đựng của Trường Thanh, khiến y phần uất ngất đi.

Khi tỉnh lại, Trường Thanh lại một mực xông đi tìm nàng, nhìn thấy cảnh máu me bê bết lại không chịu nổi mà ngất. Các cận vệ trung thành đã mang y về biệt viện trên sơn trang nghỉ ngơi. Trường Thanh chỉ biết khóc nức vì tức hận.

“Tất cả tội lỗi này đều do Lưu Quang Mạt Hối gây ra. Tất cả bất hạnh trong cuộc đời ta đều do hấn mang đến.” Y giận dữ ném hết đồ đạc trong tâm tay. Những tiếng lầm rầm loảng xoảng chỉ khiến y điên thêm mà không cách gì bình tĩnh được. Trái tim y quặn đau sau mỗi lần tức tối. Sau thăm bên trong, căn bệnh nan y kia vẫn đang dày vò Trường Thanh mỗi lúc nặng nề hơn.

Trước khi y chết, nhất định phải báo thù hết tất cả. Lưu Quang Cảnh Hào, Mạt Hối đều là những kẻ không đáng thứ tha. Trường Thanh mệt mỏi trượt xuống sàn đá lạnh cứng. Lần đầu tiên y mới phát hiện ra nỗi đau có thể làm tê dại cả tâm hồn.

Dần dần y bình tĩnh lại, cẩn thận suy xét hết mọi việc. Vẫn chưa bắt đầu quyết đấu, sao y có thể nhận thua trước Mạt Hối được. Hai năm qua đâu phải Trường Thanh chỉ ăn không ngồi rồi. Y là trạng nguyên đương triều, là kỳ tài đệ nhất thiên hạ. Cái y thiếu chỉ là một cơ hội để thể hiện bản thân, để cho bọn người kia sáng mắt ra mà thôi.

Thứ Trường Thanh có lúc này là đội cận vệ tuyệt đối trung thành. Cái y có thể lợi dụng được chính là khoảng thời gian mà Mạt Hối vắng mặt. Hai năm trước chẳng phải hấn hy sinh vì chiến đấu. Mạt Hối đã phản bội Cảnh Hào, ông cũng đã từng ra lệnh truy sát hấn khắp nơi. Thương thế của hấn hiện nay chính là chứng tích rõ nhất cho thời kỳ chạy trốn đó. Tử thần Mạt Hối chỉ là bóng ma trong quá khứ, thời đại bây giờ phải thuộc về Trường Thanh.

Y cười gằn mấy tiếng khi bắt được một tia sáng loé lên trong đầu. Trường Thanh chỉ có thể dựa bản thân để đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình. Y ngồi dậy viết vài bức thư gửi gấp đến các đà chủ ở Thất sơn. Ngoại trừ Cẩm sơn đã rơi vào tay Mạt Hối thì thủ lĩnh các phân đà chỉ liên lạc với họ qua thư tín. Sự kiện Trường Thanh bị truất quyền vẫn còn chưa đến tai bọn người kia.

Thuộc hạ của y được phái đến các phân đà, thiết lập một đường dây liên lạc riêng. Tất cả thông cáo, mệnh lệnh từ Thất sơn đều bị người của Trường Thanh chặn lại. Thay vào đó, y chuyển đến những mệnh lệnh riêng của mình. Trường Thanh ra lệnh cho đội quân ở Cô Tô cố tình gây chiến trước tiên.

Cuộc tấn công đúng với lời mật báo của y nên quân triều đình đã dễ dàng chống đỡ kịp. Tin thất bại lan về, nhưng không bao giờ đến được tai Cảnh Hào. Trong lúc Mạt Hối vẫn tin tưởng hai bên đang ở thế dè chừng, khắc chế lẫn nhau, thì ở phía nam đã xảy ra chiến tranh ở quy mô lớn. Trường Thanh cứ lần lượt đưa tin cho Kỳ Hưng khiến Lưu Gia phải đánh trận nào, bại trận đó, thì xác chất đầy núi hoang.

Mạt Hối cũng cảm nhận thấy điều kỳ lạ nên điều động các thuộc hạ đi điều tra xem xét. Nhưng toàn bộ bọn họ đều một đi không trở lại, ngay cả những cận vệ thân tín của hấn là Hải Khởi, Thuý Ninh.

Cuối tháng bảy, khâm sai đại thần từ Đại đô đặc biệt mang thánh lệnh đến chiêu an quân phản loạn. Người nhận trọng trách thương thuyết là Trình Hạo Khiết, phiên sứ có mối quan hệ sâu xa với nhà họ Lưu.

Bởi vì Lưu Gia phái nổi dậy lúc này đã tập hợp được lực lượng quá đông. Muốn giết chết hay bắt giữ toàn bộ bọn họ là điều khó mà thi hành trong sớm tối. Chính vì vậy, Mạt Hối đã liên lạc với người quen cũ, Hạo Khiết. Ông tuy là người của tiền triều nhưng vẫn được hoàng đế họ Hàn trọng dụng đến giờ. Hạo Khiết niệm tình cũ, cũng dốc sức thuyết phục hoàng thượng. Nếu Lưu Gia phái tự nộp mình, triều đình sẽ tha chết cho toàn bộ những kẻ đầu hàng. Bọn họ chỉ là bần dân ít học bị lời lẽ xảo trá của Cảnh Hào chiêu dụ. Nếu có thể lương thiện, ai lại nguyện đi làm phản tặc, kẻ cướp bao giờ.

Trong tình huống quân đông, thế mạnh, không kẻ nào trong Lưu Gia phái lại nghĩ đến ngày thất bại. Nhưng chính lúc này, kế hoạch của Mạt Hối đã chuyển động từ từ.

Ngày một tháng tám, hai quân bắt đầu giao chiến. Trận thứ nhất hấn đánh thua, đến trận thứ hai cũng là đánh thua. Đội quân kim giáp bảo vệ Lưu Gia là đỉnh điểm của tội bậc xa xỉ. Kho báu từ Đông sơn chuyển đến thì ra được rèn làm vũ khí, để Mạt Hối phô trương sự hoang phí của mình.

Loạn quân đều là những kẻ nghèo khổ cùng cực, bị đồng tiền ép đi làm tặc phỉ. So với Lưu Gia, những kẻ hoàng duệ sinh ra trong gấm vóc lụa là, bọn họ vốn chẳng hề có tiếng nói chung. Vàng đó, bạc đó sao không mua lương thực, vũ khí mà lại để cho bọn họ chiến đấu trong màu áo vải, cùng vũ khí rỉ sét? Quân đội hoàng kim kia sao không xông ra chiến trường mà chỉ cố thủ trong thành?

Mạt Hối và phụ thân của hắn vẫn ngày ngày hưởng lạc trong khi binh sĩ đang đổ máu phơi thây ngoài mặt trận. Nổi bất mãn, căm hận đang ngày càng âm ỉ dâng cao. Những kẻ thì thảo to nhỏ, công khai bàn tán đều do Mạt Hối tung ra. Quân kỷ lỏng lẻo đến mức bản công cáo chiêu an của triều đình đã lọt vào đến tận bên trong doanh trại.

“Miễn tội chết, được xoá danh tính, bắt đầu một cuộc đời mới. Thậm chí nếu bắt được cha con Lưu Gia giao nộp thì còn được thưởng vạn lượng hoàng kim, sắc phong chức tước. So với việc làm khô lâu lột đường cho đại nghiệp họ Lưu, thì làm một thiện dân của triều đình Bình An là một việc tốt hơn hẳn. Lại có cơ hội kiến công lập nghiệp, được tặng sổ sổ lớn thì còn gì phải ngại.” Lời thì thầm, rù rì này càng lúc càng ăn sâu vào tiềm thức của các binh sĩ Lưu Gia.

‘Nhất tướng công thành vạn cốt khô’, thế nhưng chẳng ai muốn chết vì những kẻ ngồi trên đầu mình cả. Họ ngoài đồng tiền vàng thì còn có gì để binh sĩ kính trọng. Họ ngoài việc hò hét, xua thuộc hạ ra chiến trường nộp mạng thì có làm được gì đâu.

“Tại sao mình phải chết để người khác làm vua? Nhà vua nào thì tốt hơn cho dân chúng?” Nhớ đến lão già quái khí Cảnh Hào, bọn thuộc hạ chỉ có thể lo sợ, nhớ đến tử thần Mạt Hối khốc liệt thì chỉ có nỗi kinh hoàng khiếp đảm. Lại nghĩ đến đám hoàng kim mà cha con họ đang sở hữu, đám binh sĩ chỉ có thể thò thêm nhỏ dãi. “Triều đình nói chỉ cần mạng cha con con họ Lưu, tất cả tài vật bọn họ đều không quan tâm.”

“Trước đây chúng ta là gì? Chẳng phải là trộm cướp sao? Chúng ta chiến đấu vì đạo nghĩa hay vì lợi ích bản thân?”

Câu trả lời chỉ có một. “Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

^ _ ^

Đại nghĩa hung tàn: Diệt một thành, cứu sáu thành.

Mạt Hối cứ nhất mực tin tưởng cuộc chiến này sẽ có mức thương vong thấp nhất trong lịch sử. Kẻ đáng chết lúc này đã giảm xuống chỉ còn hai người. Số lượng đào binh đang tăng lên, những đầu lĩnh bí mật liên lạc ra bên ngoài ngày càng nhiều. Những kẻ có dã tâm tự lập môn hộ đã bị Mạt Hối thanh trừng. Chỉ có ai hèn nhất nhất, tham sống nhất mới có thể trở thành lương dân. Mạt Hối không muốn thả hổ về rừng, trở thành mầm mống tai hoạ về sau.

Đối với các thủ pháp trừng phạt hung tàn của hắn, lòng quân thêm bất mãn. Sự sợ hãi đã khiến họ dần dần rời xa Lưu Gia, mà nghiêng về phía triều đình. Đây là một cuộc tâm lý chiến, một bài học giáo dục đầy chấn động. Mạt Hối muốn những người ngu muội tin theo dã tâm của Cảnh Hào phải sáng mắt ra.

Đội ngũ đang nổi loạn, nhưng hấn vẫn nhàn nhã thưởng thức cảm y ngọc thực. Dù đang bị vây công nhưng hấn không thiếu của ngon vật lạ để hiếu kính với phụ hoàng. Hấn ru ngủ ông ta trong an nhàn khoái lạc. Bốn mươi năm mệt mỏi chạy trốn, người cũng đã trở nên già cỗi rồi.

Trong phòng quân cơ vẫn treo tấm bản đồ lớn phát hoạ chi tiết kế hoạch phản công của Mạt Hối. Lấy núi Cẩm sơn làm tâm, hàng chục địa đạo lan toả ra như rễ cây của loài cỏ thụ. Mạt Hối hứa chắc với Cảnh Hào, ngay khi hoàn thành xong công trình hấn có thể tiêu diệt sạch đại quân của triều đình. Chỉ cần dụ tất cả bọn họ bao vây Cẩm sơn, rồi cho nổ sập địa đạo, thì mấy chục vạn binh cũng có thể bị chôn vùi.

Tin tưởng vào mưu lược của nhi tử, Cảnh Hào hoàn toàn không để tâm đến tình hình bất lợi trước mắt. Đáng tiếc là công trình của Mạt Hối mãi mãi chỉ là kế hoạch trên giấy mà thôi. Chỉ có bốn đường hầm chính được khởi công từ hai năm trước. Sau khi lấy được lòng tin của phụ hoàng hấn đã cho dừng đào bởi bên dưới Cẩm sơn rồi. Khi vừa trở lại Mạt Hối lập tức dùng quyền nắm giữ toàn bộ kế hoạch. May mắn là Trường Thanh đốt cháy hết sổ sách nên Cảnh Hào không thể ngờ công trình kia vẫn chưa được hoàn thành.

Thuốc nổ mua về, Mạt Hối cũng đã cho chôn sâu dưới địa đạo. Nhưng tất cả dây dẫn đều bị rút đi, không cách gì châm ngòi sinh ra vụ nổ được. Phần việc còn lại, là cứ ở yên tại chỗ chờ thời cuộc. Hấn kiên nhẫn chờ những kẻ tạo phản đến bắt hai người đi giao nộp cho triều đình. Hấn là thời khắc cuối cùng của đêm đen. Mạt Hối, cái kết chung cuộc của dòng họ Lưu.

57. Chương 57: Bí Mật Trong Bí Mật

Hoài Việt đang dùng khinh công lao đi, bỗng nhiên dừng hấn lại. Hấn xoay người, lộn ngược lên cành cây, rồi dùng thuật bế khí ẩn thân. Trong đêm đen âm u tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió thổi lùa qua kẽ lá. Một ngày trăng non không chút ánh sáng rọi xuống nhân gian.

Bóng đen theo dõi lướt trên mặt đất im ru. Hấn nheo mắt, đánh giá đối phương cũng có chút bản lĩnh. Đang ở trên đất của kẻ địch, Hoài Việt đâu dám khinh suất. Hấn có thể làm trinh sát, đối phương cũng không thiếu gì ám vệ canh phòng. Tuy Hoài Việt có thể ở nơi này ẩn thân tối sáng, nhưng hấn lại đang có việc gấp phải đi ngay.

Trường kiếm vừa rút khỏi vỏ đã mang đến ánh sáng bén ngót. Đối phương chưa kịp phản ứng gì, lưỡi kiếm đã kề sát trên cổ rồi.

-Bích Tuyền! - Hoài Việt hoảng hốt kêu lên. Chính bản thân Bích Tuyền mới là kẻ kinh hãi trên hết. Nàng vốn rất tự tin với trình độ võ công của mình. Nhưng với đòn tấn công vừa rồi của Hoài Việt, nàng ngoài việc ngửa cổ chịu chết cũng không có nửa điểm kịp phản kháng. Cô Tinh Độc Bộ, đệ nhất kiếm khách, cũng không phải là lời đồn thổi bậy bạ. Như vậy mới thấy được trước giờ hấn cũng chỉ đùa giỡn với nàng.

Lấy trình độ của Hoài Việt, nàng vĩnh viễn không có tư cách đánh trúng hấn. Bích Tuyền khẽ lách người, né nhanh khỏi lưỡi kiếm bén ngót kia. Nàng đưa tay sờ cổ, cảm thấy có chút đau rát. Với tốc độ như vậy, lực đạo thể kia mà kịp dừng tay, cũng đủ thấy hấn quá tài năng rồi.

Hoài Việt thu kiếm vào vỏ, miệng lầm bầm bực bội.

-Vì sao lại đi theo ta, muội có biết rằng mình xem chết rồi không? Hấn mạnh tay nâng cằm nàng lên quan sát vết thương dưới cổ. Tim Hoài Việt đập ầm ầm vì suýt nữa đã ngộ sát lầm người rồi.

-Việt ca, đêm nay là ngày thứ mười liên tiếp huynh lên ra khỏi doanh trại rồi.

-Muội theo dõi ta? - Hoài Việt nhướn mày. - Sợ ta làm gian tế sao?

-Làm gian tế cũng tốt, chỉ sợ huynh đi làm đào hoa tặc. - Bích Tuyền khịt mũi đầy khinh bỉ.

-Muội ... muội thật là quá lắm. Dám bôi nhọ ta đến mức này. Hoài Việt giả vờ tức giận, hai tay liền bóp chặt má Bích Tuyền làm thành mặt heo để trừng phạt. Nàng vùng vẫy muốn thoát thân, hai người cứ xô qua đẩy lại như thuở mới lên mười. Có tiếng loạt xoạt đánh động sự cảnh giác của Hoài Việt. Hấn nhanh tay kéo Bích Tuyền phi thân lên cành cây.

Phía bên dưới lại xuất hiện một toán áo đen khác tụ tập nơi bọn họ vừa mới đứng. Bích Tuyền ngược mắt nhìn về phía Hoài Việt dò hỏi. Hấn đưa ngón tay lên môi, ra hiệu nàng nên giữ im lặng. Hoài Việt với tay xuất trường kiếm ra, trong chớp mắt biến mất khỏi tầm nhìn của nàng.

Hấn ra tay rất mau lẹ và vô cùng sạch sẽ, gọn gàng. Bích Tuyền chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen bí ẩn lướt qua, là quân địch đã ào ào ngã xuống. Nàng phi thân xuống đất, nhảy thẳng lại chỗ Hoài Việt. Ngoài ngưỡng mộ thì cũng chỉ toàn là ngưỡng mộ mà thôi.

-Việt ca ... - Nàng thì thào reo lên.

-Di chuyển khỏi chỗ này thôi. Hoài Việt nắm tay nàng, kéo bay đi. Lần đầu tiên Bích Tuyền biết đến tốc độ khinh công nhanh đến mức này. Nàng trước giờ thật là con ếch ngồi dưới đáy giếng.

Ra đến vùng lau sậy cao ngập đầu người, hấn mới chịu dừng lại. Hoài Việt chỉ tay về phía sao bắc đẩu sáng nhất trên bầu trời.

-Theo hướng đó, đi thẳng về doanh trại rồi lên giường ngủ. Hôm nay ta không rảnh chơi với muội.

-Việt ca ... - Nàng nũng nịu kéo tay áo hấn.

-Muội phía bắc, đi về ngủ. Ta phía nam, đi công chuyện. - Hấn kiên quyết đẩy nàng ra xa.

-Muội biết, huynh lại đột nhập địch doanh chứ gì. Mỗi đêm huynh đi vào Cẩm sơn thăm dò các lối mật đạo dưới lòng đất. Các sơ đồ Kim gia đưa cho phụ thân đều do huynh liều mạng đem về.

-Biết rồi thì mau tránh ra cho ta làm việc. - Hoài Việt lại tiếp tục đẩy Bích Tuyền.

-Cho muội đi với. - Nàng vẫn tiếp tục lằng nhằng.

-A ... mỹ nữ khoả thân kìa.

-Đâu? Bích Tuyền vừa quay đi đã biết ngay mình mắc mưu Hoài Việt. Hấn vận khinh công, dùng tốc độ cao nhất ly khai khỏi chỗ nàng. Bích Tuyền hiểu rõ mình không có khả năng đuổi kịp hấn. Nàng thất thiếu quay về, tự dặn ngày mai phải cẩn thận hơn khi theo dõi người.

Nàng bắt chợt sờ cổ, nhớ đến cái khoảnh khắc kinh hoàng khi lưỡi kiếm vừa lia tới. Bích Tuyền cứ ngỡ mình đã trực tiếp biến thành hồn ma, không ngờ hấn vẫn có khả năng dừng lại trong khắc cuối cùng. Nàng chắc lưỡi khi nghĩ về Hoài Việt. Hấn có thật là ca ca luôn bị nàng ăn hiếp từ nhỏ đến lớn không?

Bích Tuyền chạy về doanh trại, không hề phát hiện có người vẫn theo mình không rời. Hoài Việt yên tâm bỏ nàng giữa chiến trường, vì hấn phát hiện hộ hoa sứ giả đã tới. Tuy bình thường Anh Tân vẫn luôn giấu diếm thực lực, nhưng đêm nay y không ngại phô bày cho Hoài Việt thấy. Hai cao thủ đối đầu không cần nhiều lời, cũng có thể dễ dàng am hiểu đối phương.

Làm người có nhiều chuyện vốn không dễ dàng. Làm đặc vụ Nội xưởng có cái khó của đặc vụ, làm đại ca càng có cái khó của đại ca. Hai người bọn họ đều là thân bất vô kỷ. Bích Tuyền lẽ ra rất hạnh phúc vì có nhiều người yêu thương, bảo bọc nàng. Đáng tiếc không có ai mang đến cho nàng niềm vui ấm áp thật sự cả. Sự đời, âu cũng là do duyên phận mà ra.

^ _ ^

Ngày thứ mười, Hoài Việt lại phát hiện thêm nhánh rẽ mới trong hệ thống mật đạo chằng chịt. Dựa vào la bàn và đếm số các bước chân, hấn vẽ phác thêm vào bản đồ lằng ngoằn như bộ rễ cây của mình. Từ lần đầu đột nhập vào hệ thống đường hầm này, hấn đã phát hiện những lối đi bị che dấu phía sau các bức tường giả. Nếu bình thường chỉ cưỡi ngựa đi qua lối chính, sẽ chẳng ai để ý đến sự khác biệt trong điều kiện tranh tối tranh sáng trong hầm.

Tất cả chỉ nhờ Hoài Việt đã từng mò mẫm trong mật đạo, do tình cờ hấn mới phát hiện trong bí mật còn tàng chứa bí mật khác. Lưu Gia phái vì sao lại muốn phát triển hệ thống đường hầm chằng chịt bên dưới Cẩm sơn? Nếu nói là dùng làm lối thoát cũng đâu cần phải có nhiều lối như hang thỏ. Có nhiều đường hầm đào vội chỉ được chống đỡ tạm bằng cây vắn. Có những lối đi chỉ dẫn đến ngõ cụt mà không trở lên mặt đất. Hoài Việt ghi nhận chỉ có đúng hai lối ra có thể sử dụng được. Còn lại toàn bộ các đường hầm chỉ giống với hang ngầm mở khai thác mà thôi.

Thậm chí hắn đã đem thử mẫu đất nơi này về cho Kỳ Hưng nghiên cứu. Theo kết luận của cữu cữu thì vùng đất này chẳng có vàng bạc hay kim loại nào đáng xài. Vô duyên vô cớ đào mật đạo chẳng lẽ để khai thác đất. Với quy mô khổng lồ của toàn bộ công trình này, chắc hẳn đã vận dụng đến rất nhiều sức người, sức của rồi.

Hoài Việt thu bản vẽ lại, trở ngược ra ngoài trước khi trời sáng. Hắn phải di chuyển trong đêm đen để tiện bề che dấu hành động trước đám ám vệ của Lưu Gia. Lần tấn công trước đã để lại trên lưng Chân Duyên biết bao đòn roi tàn nhẫn. Nếu không phải canh phòng ở đại lao quá nghiêm ngặt, hẳn đã quyết tâm đi cứu hai nghĩa muội của mình ra rồi.

Đại Tứ Hỷ kết nghĩa kim lang, đồng dạng tất cả đều trở thành nghĩa muội của hắn. Trong vụ việc này, Hoài Việt cũng nôn nóng cứu người không thua bất kỳ ai. Chỉ đáng hận tên Mạt Hối đó bố phòng quá chặt chẽ. Ngay cả con ruồi cũng bay khó lọt vào chứ nói gì đến cướp ngục cứu người.

Bỗng nhiên phía trước mặt có tiếng bước chân lạo xạo. Hoài Việt tức tốc dậy đèn lại, im lặng ẩn thân mình. Những tên thuộc hạ của Lưu Gia đang khiêng vác từng hòm rương nặng nề đem vào một ngã cụt. Hoài Việt ghé mặt nhìn xem bọn chúng đang giữ trò gì.

“Không phải chứ, bọn này đang gài thuốc nổ?” Hắn kinh hoàng nhìn từng nhóm người tích cực đào đất rải đây. Lưu Gia phái thật sự muốn khai thác đất hay còn có ý đồ khác, dưới hang sâu mà cho nổ mìn không sợ tất cả đường hầm bị sụp sập sao.

“Bị sụp?” Hoài Việt giật mình, mở ra tấm bản đồ vừa vẽ ra. Cái rẽ cây này toả ra khắp nơi, phạm vi đến cả mấy dặm. Nếu toàn bộ vùng này sụp xuống, có khả năng chôn vùi đến mấy chục vạn binh.

Chẳng trách được vì sao quân Lưu Gia cứ càng đánh càng bại. Phe triều đình đang ngày càng khép chặt vòng vây, sắp áp sát đến Cẩm sơn rồi. Ngay lúc toàn bộ đại quân tập hợp ở chỗ này thì chỉ cần một mồi lửa cũng có thể tiêu diệt tất cả. Hoài Việt rung mình khi nghĩ tới âm mưu thâm độc ở phía đằng sau. Hắn phải mau trở về báo gấp chuyện này cho Kỳ Hưng mới được.

Trong lúc nôn nóng, ắc phát sinh sai sót. Hắn rút kiếm tiêu diệt toàn bộ nhóm người đang rải chất nổ quanh đường hầm. Hoài Việt rút lấy một thanh pháo lớn để làm bằng chứng. Nhưng khi vừa ra khỏi ngã rẽ, hắn lại đụng độ thêm nhiều người khác.

“Thật xui xẻo, tại sao ngày hôm nay bọn chúng lại kéo xuống đây cả đồng cả đàn thể này?” Hoài Việt lại xuất kiếm, mở một màn đại khai sát giới.

Những kẻ đứng phía sau đã kịp bỏ trốn, tri hô. Chỉ một lát sau, cả một nhóm thủ vệ đông như kiến ầm ầm xông vào. Hoài Việt thâm rên không xong mất rồi. Đám nhân thủ đó đủ sức bịt kín cả lối đi chứ đừng nói gì đến chuyện đánh. Hắn ngày càng lui lại, bị ép sát vào ngã cụt mà mình vừa thoát ra. Anh hùng mạt lộ, đến chết không can tâm.

58. Chương 58: Trở Mặt

-Người nói cái gì? - Mạt Hối giận dữ đập tay lên bàn.

-Dạ bẩm đại công tử, Mộc Tàn được phái đi bảo vệ nhị công tử đã bị giết rồi. Kim Chuỳ vừa nói vừa khó khăn hít thở. Bản thân gã cũng đã bị thương không nhẹ. Do có Mộc Tàn kiên quyết thủ hộ, Kim Chuỳ mới có khả năng thoát thân chạy về báo tin. Ai mà ngờ được đối tượng bảo vệ lại muốn giết bọn họ kia chứ. Trường Thanh đã có kế hoạch của riêng mình, y không muốn ở cùng một chiếc thuyền sắp chìm với Lưu Gia. Trước hết là cắt đứt mệnh lệnh từ Cẩm sơn đến sáu ngọn núi khác, sau đó là giả mạo chỉ dụ, kích động chiến tranh giữa hai phe.

Mạt Hối đã kiên quyết chỉ thủ không công, kéo dài thời gian chờ chiếu chiếu an của Đại đô. Chỉ có Trình Hạo Khiết mới đủ khả năng cho toàn bộ sáu vạn quân Lưu Gia một lối thoát. Nhưng Trường Thanh lại háo thắng lập công, kích động toàn bộ khu vực phía nam điên cuồng tấn công quân triều đình. Đến nay bọn họ đã nhận lấy thương vong vô số, tình trạng nguy cấp vô cùng.

Với trình độ thư sinh đọc sách của mình, Trường Thanh hoàn toàn không có khả năng chỉ huy quân đội. Sai lầm nối tiếp sai lầm, Trường Thanh đã đưa phần lớn quân lực dưới trướng đi vào chỗ chết. Y vì muốn chiếm lấy niềm tin từ Kỳ Hưng, không tiếc chỉ ra toàn bộ tử huyệt của Lưu Gia phái. Mục đích của y không phải là tranh quyền đoạt vị, Trường Thanh chỉ muốn huỷ diệt toàn bộ những thứ trong tay Mạt Hối mà thôi.

Hai huynh đệ bọn họ, một người muốn cứu, một người muốn giết, đã đến lúc phải đối đầu lẫn nhau rồi.

-Nó đang ở đâu? - Mạt Hối hét lớn.Đã từ lâu lắm rồi, hắn mới có cảm giác kích động muốn phát điên thế này. Sinh mạng, đó là hàng ngàn huynh đệ của Mạt Hối, đã bị Trường Thanh đẩy vào chỗ chết. “Nó muốn cái gì chứ, chẳng phải Trường Thanh cũng giống như tất cả mọi người muốn chạy trốn khỏi Lưu gia sao?” Mạt Hối đã khổ công bày kế tìm ra được lối thoát, Trường Thanh không chạy đi, mà muốn chôn hết mọi người sao?

Hắn giật mình, nhìn về tấm bản đồ kế hoạch. “Chôn tất cả?”

-Dạ bẩm đại công tử, nhị công tử vẫn đang cố thủ trên sơn trang ở đỉnh núi. Sau khi dẫn người phá ngục, họ rút hết về biệt viện, toàn bộ lối vào bị đóng kín, người ngoài không cách gì xông lên. - Kim Chuỳ kính cẩn trả lời.

-Ta biết rồi, lui xuống chữa thương đi! Báo cho Sa Cát, Hoả Diễm một lần nữa kiểm tra hết bốn nhánh mật đạo. Rà soát thật kỹ lưỡng thuốc nổ đã bị chôn! - Hắn cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh.

-Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.Kim Chuỳ thủ tay hành lễ, sau đó nhanh chóng lui xuống. Mạt Hối đi ra khỏi tư phòng, tiến thẳng đến khu chỉ huy. Ở đó đang là một mớ rối loạn. Cuối cùng tin tức về sự thất bại của Lưu Gia phái cũng đã lan đến được Cẩm sơn, toàn bộ sáu ngọn núi khác đều đang trong tình trạng cử tử nhất sinh. Ngay trong đại bản doanh cũng đã có mầm móng tạo phản. Nhị hoàng tử nổi loạn cướp ngục, nay đã tự mình cố thủ trên đỉnh núi, cắt đứt triệt để với Cảnh Hào.

Trong tình trạng thù trong giặc ngoài đe dọa, những kẻ đứng đầu Lưu Gia phái cũng đã bắt đầu hoang mang. Mạt Hối trước giờ luôn dùng chuyên quyền, độc đoán để cai trị. Họ chỉ biết nhất nhất tuân lệnh, đâu rõ tình hình đại sự bên ngoài thế nào. Nay quân triều đình thật sự đã áp sát Cẩm sơn, trong tay họ lại không có con tin đe dọa, tất cả chỉ trông cậy vào hoàng kim quân chống trả. Pháo đài này có vị trí hiểm yếu, nằm giữa lưng chừng núi, dễ thủ khó công. Trừ phi là người bên trong tự nguyện mở cửa nạp mạng, còn lại không cách nào kẻ địch có thể công thành được.

Mạt Hối biết, hắn đã đi tới bước đường cùng rồi. Bây giờ chỉ còn phải vẽ đường cho hươu chạy, trao bảo kiếm vào tay thuộc hạ để họ nổi dậy phản công mà thôi.

-Đại công tử! Đại công tử đến rồi!Trong đám đông nhiều người lao xao gọi hắn, Mạt Hối mặc kệ, đi đến hành lễ trước mặt phụ thân. Cảnh Hào bực bội phát tay, tin tức Trường Thanh tạo phản đã khiến lão tức giận đến không nói nổi.

-Đại công tử, quân triều đình đã áp sát rồi.

-Đại công tử, phía trên sơn trang đã cắt nguồn nước của chúng ta.

-Đại công tử, con tin đã bị cứu thoát.

-Kế hoạch thì sao, công trình ngầm bên dưới Cẩm sơn đã hoàn thành chưa?Mạt Hối nhếch mép mỉm cười. Bọn họ vẫn còn bầu víu vào cái âm mưu hoang đường đó sao. Khi hắn lập nên kế hoạch, chủ yếu là muốn ru ngủ toàn bộ những kẻ hiếu chiến trong Lưu Gia phái. Từ hai năm trước, hắn đã bắt đầu ‘rút lửa đáy nồi’, ép phản quân phải ẩn mình tiềm phục. Một là bào mòn sự háo chiến của họ. Hai là giảm thiểu hy sinh vô ích. Ba chính là tạo lòng tin với triều đình rằng họ thật sự vô hại. Chỉ với ba điểm này, hắn mới có thể thuyết phục được Trình Hạo Khiết xin chiếu chỉ chiêu an.

Giờ đây, chỉ còn chờ sinh mạng tế cờ là có thể chấm dứt tất cả. Người của Lưu gia toàn diệt, thì còn có gì cho bọn họ khởi nghĩa bây giờ. Mạt Hối có thể hy sinh tính mạng mình và phụ thân, nhưng hắn lại không dám đụng đến Trường Thanh. Dù đã an bày cho y một lối thoát, nhưng Trường Thanh đột nhiên xuất đầu lộ diện, làm rình rang thế này là phá hỏng hết kế hoạch của hắn rồi.

Chưa ai biết Trường Thanh thật sự là Thuỷ Linh cả. Tất cả là nhờ chiếc mặt nạ của tổ tiên Lưu gia. Đó từng là biểu trưng của sự thừa kế. Khi tử thần Mạt Hối nổi danh trên giang hồ, khuôn mặt luôn che dấu phía sau chiếc mặt nạ này. Đến khi Trường Thanh lên chức đương gia, y cũng bị ám ảnh bởi biểu tượng bất khả chiến bại của nhà họ Lưu. Nhờ vậy thân phận thật sự của Trường Thanh vẫn còn được giữ kỹ.

Giờ việc mà Mạt Hối lo lắng chính là đuổi được đệ đệ của mình đi trước khi Lưu Gia sụp đổ. Nhưng Trường Thanh lại cố thủ trên đỉnh núi, không cách gì gặp mặt thuyết phục được.

Hắn chấp hai bàn tay lại, tiếp tục suy tính trong khi phòng quân cơ đã ồn ào bàn tán như cái chợ. Cảnh Hào tức giận đến mặt mũi đỏ gay, giận giữ đập tay lên bàn, trấn áp đám quần thần.

-Tất cả cảm hết cho ta.Mọi người bị tiếng hô lớn của lão làm cho giật mình. Một số người lấm lét sợ hãi, một số kẻ lại bất phục cúi gầm mặt. Tất cả đều lọt hết vào trong tầm quan sát của Mạt Hối. Hắn đã có thể ngửa bài ngay lúc này, ép họ tạo phản.

“Nhưng còn Trường Thanh thì sao, làm cách nào cứu nó bây giờ?”

-Công trình ngầm đó vẫn chưa hoàn thành. - Hắn thông báo.

-Công tử nói sao, công trình đó đã xây dựng được ba năm rồi cơ mà. Hoả được cũng đã chuyển xuống. - Đám người trong phòng lại rộ lên bàn tán.

-Ta nói công trình đó vẫn chưa hoàn thành. - Hắn lớn giọng hét lên lần nữa.Sự khẳng định của Mạt Hối khiến ai nấy tím tái cả mặt. Họ đã như con cá trên thớt, hắn lại bảo rằng tiên đồn cứu mạng thì ra chỉ là trò lừa.

-Mạt Hối, mau nói rõ cho ta biết. - Lần này tới lượt Cảnh Hào chất vấn y.Mạt Hối quay lại, đứng thẳng người nhìn kẻ trên thượng toạ, tư thế ngẩng cao đầu, oai nghiêm đúng như một vị hoàng tử. Đây là bài học đầu tiên Cảnh Hào đã dạy cho hắn, lâm nguy bất loạn.

-Trước khi nhi thần xin phụ hoàng được ly khai, công trình đó đã bị dừng lại rồi. Ngoại trừ bốn đường hầm đầu tiên dùng để báo công tích, thì chẳng có thứ gì được xây dựng sau đó cả. Nhi thần đã phân tán hết lực lượng nghĩa binh khắp cả nước, yêu cầu họ tàng phục chờ thời cơ, cũng chính là muốn thui đốt ý chí của tất cả, bắt họ tự động tan rã trong yên bình. Không ngờ chính sách đó ngược lại có thể nuôi dưỡng ra quân số đông đến mấy vạn người. Lần này nhi thần trở lại, chính là muốn dẹp bỏ toàn bộ Lưu Gia phái. - Mạt Hối khẳng khái thừa nhận ý định của mình.

-Người ... người muốn tất cả chúng ta cùng chết. - Cảnh Hào chỉ tay vào mặt hắn.

-Không cần tất cả phải chết. Kỳ thật vẫn còn cách ... - Mạt Hối nhếch miệng cười. - ... đầu hàng.

-Không đời nào ta chịu đầu hàng. Thái tử Lưu thị sao có thể đầu hàng kẻ đã chiếm ngôi mình, lật đổ triều đình của mình.

-Thần nhi hiểu rõ. - Hắn phì cười. - Nhưng ngoại trừ họ Lưu, tất cả những người còn lại đều có thể được ân xá thứ tha. Mọi người đã đọc bản chiếu an của hoàng đế chưa?Trong căn phòng lại nổi lên tiếng xì xầm bàn tán. Từ rù rì, đã nổi thành trận bùng nổ của những tiếng la lối, hô hào. Cảnh Hào kinh sợ nhìn đám quần thần của mình, còn Mạt Hối chỉ đơn giản là cười nhẹ. Sự thật đã bày ra trước mắt, Mạt Hối đã đẩy họ đến bước đường cùng, vậy mà còn chưa biết đứng lên phản kháng ư?

Hắn vui vẻ khi thấy vài kẻ đã vô thức đặt tay lên cán kiếm. Lòng hắn hân hoan, cổ vũ bọn họ mau ra tay đi.

-Công trình đó đã hoàn tất rồi. - Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lạnh phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng.

59. Chương 59: Thân Lừa Ưa Nặng

Trường Thanh oai phong lẫm lẫm bước vào trong sự bảo hộ của hai hàng tinh binh. Mạt Hối nhìn y không chớp mắt, bàn tay đặt sau lưng đã nắm chặt thành quyền đầy tức giận.

-Kế hoạch đã tiến hành thuận lợi. Chỉ chờ toàn bộ đại quân triều đình tập trung hết lại đây mà thôi.

-Trường Thanh, con ... - Cảnh Hào vừa kinh ngạc vừa vui mừng vì thông báo của y. Đám thủ vệ của Trường Thanh vất ra hai cái xác mềm oạt. Mạt Hối sững sờ nhận ra đó là Sa Cát và Kim Chuỳ, hai kẻ thân tín của mình.

-Hồi bẩm phụ hoàng, con đã phát hiện ra Mạt Hối có ý đồ phản nghịch từ trước. Hắn trở về không phải phò tá phụ hoàng mà chỉ muốn giết chết tất cả chúng ta thôi. - Trường Thanh thẳng tay chỉ vào đại ca của mình. - Từ khi tiếp quản vị trí đương gia, con vẫn tiếp tục tiến hành kế hoạch theo ý chỉ của phụ hoàng, tuy nhiên con cũng phát hiện ra những ý đồ bất chính của Mạt Hối trong việc đề ra các sách lược. Chính vì thế con mới thay đổi hết toàn bộ các kế hoạch đã vạch ra từ trước, đồng thời âm thầm tiến hành công trình ngầm mà Mạt Hối đã ra lệnh cho dừng. Đông đảo người trong phòng ồ ra ngạc nhiên trước sự tố cáo của Trường Thanh. Trước giờ không ai coi trọng y, nhưng không ngờ Trường Thanh đã bí mật làm nhiều việc đến vậy.

-Khi phụ hoàng tin tưởng giao hết công việc cho hắn, con đã phải cố tình huỷ hoại sổ sách để ngăn Mạt Hối nắm được tình hình thực tế của Lưu Gia chúng ta. Nhờ đó, đã ngăn được hắn phá hoại công trình. Nếu không lúc này chúng ta sẽ thật sự chết hết. Nếu theo ý đồ của Mạt Hối, đem con tin ra bức lui đại quân triều đình, sao ta có thể dụ họ đến đây để tiêu diệt. Nghe lời hắn cổ thủ trên núi, chúng ta cũng sẽ sớm cạn lương mà chết thôi. Một lời nói ra vô cùng hùng hồn danh chắc. Mọi người nhìn Trường Thanh đầy uy nghiêm, lại nhìn Mạt Hối mặt xám như tro. “Phản rồi, quả nhiên là phản thật rồi. Mạt Hối trở lại chỉ vì báo thù cá nhân, chứ không phải có ý đồ phục thiện gì cả.”

Cảnh Hào là người tức giận trên hết. Ông đã tin tưởng nhi tử, đã trao hết tương lai hy vọng vào Mạt Hối như thế nào, vậy mà hắn đã phản bội hết thảy niềm tin đó.

-Con hận ta đúng không? - Ông hằn giọng hỏi. Mạt Hối đột nhiên bật cười, hắc hắc đầu phủ nhận.

-Nếu vẫn còn hận, thì nhi thần đã không trở lại. Trong lúc mọi người vẫn còn bị thu hút bởi nụ cười đó, Mạt Hối nhanh tay cầm giá đèn ném ra cửa sổ. Không ai để ý, từ lúc Trường Thanh xuất hiện, hắn đã chậm chậm di chuyển ra phía xa. Trong một phút đầy kinh ngạc, hắn nhảy khỏi cửa sổ, trượt dài trên lớp mái dốc của pháo đài. Trường Thanh đã âm thầm thu tóm hết tất cả, nhưng y lại quên mất căn cứ này là do chính Mạt Hối đứng đầu chỉ huy xây dựng. Chẳng biết hắn đã nghĩ gì khi thiết kế cấu trúc nơi đây, nhưng phía cuối mái dốc là một mương thu nước rộng tầm một thước. Mạt Hối dùng chân trụ đập vào thành mương nước, hắn giảm tốc lại và yên ổn đứng lên trong sự kinh ngạc của mọi người. Thậm chí ở dưới đã chuẩn bị sẵn một cây gậy chống, Mạt Hối tẩu thoát trong sự sững sờ của mọi người.

-Đuổi theo, mau đuổi theo y! Khi Trường Thanh hét lên, đám binh lính mới chen vào, nhảy ào ào xuống truy đuổi. Lúc này Mạt Hối đã đi tới cuối con đường, hắn lách mình vào một cánh cửa bí mật ở góc tháp canh. Cánh cửa vừa đóng sập lại, những tên truy binh cũng vừa đuổi tới. Bọn họ chỉ biết bất lực đập ầm ầm vào bức vách, trong khi Mạt Hối thông thả chạy trốn.

Những nhóm quân khác được thông báo đánh chặn ở tháp canh phía tây, nhưng Mạt Hối dường như đã biến thành không khí, đi không thấy dạng. Chỉ trong một buổi sáng, chính biến xảy ra khiến Lưu Gia phải chao đảo. Anh hùng biến thành kẻ tội đồ, còn người vô danh lại bỗng nhiên vụt sáng. Trường Thanh lại nhận được sự tín nhiệm của chúng tướng. Cảnh Hào đột nhiên bệnh nặng, lui xuống giao toàn quyền cho y. Sự sợ hãi và ý định muốn tạo phản của đám thuộc hạ bị dẹp sạch. Bây giờ vũ khí phản công cuối cùng vẫn nằm trong tay Trường Thanh, y là vị cứu tinh của toàn thể Lưu Gia.

Họ tin rằng mình vẫn có thể chiến thắng.

^ ^
—

Hoài Việt ho sặc sụa chui ra khỏi đồng đất lèn chặt thân. Y có lẽ là tay mật thám liều lĩnh nhất của Thính Phong các. Trong lúc bị phát hiện và dồn vào chân tường, Hoài Việt dám kích nổ ngòi pháo phá huỷ đường

hầm mình đang đứng. Bởi y tin tưởng vào cái bản vẽ loãn ngoằn bản thân mang theo.

Hai đường hầm cắt vốn cách nhau không xa. Vụ nổ tuy làm đất đá sụp xuống, nhưng đồng thời cũng mở cho y lối thoát mới. Hoài Việt sắc sưa ho ra những thứ tạp vật mình đã hít. Trong miệng y lúc này cũng chỉ toàn là đất đen.

Phía bên kia đường hầm cũng chẳng nghe âm thanh nào khác. Trước khi quả pháo phát nổ, Hoài Việt đã ném thẳng nó vào những kẻ thù đang truy đuổi mình. Bọn họ một là bị pháo thổi tung, hai là đã chôn thây trong hàng trăm khối đất đá. Hoài Việt không có thời gian thương hại kẻ thù. Y đưa tay điểm vào huyết vị trên vai. Trên ngực Hoài Việt là một vết thương hở đang không ngừng rỉ máu.

Thứ chất nổ đáng sợ đó nguy hiểm hơn tất cả những thứ vũ khí mà con người từng biết tới. Chẳng có một thanh gươm, mũi giáo nào có sức huỷ diệt lớn hơn đạn pháo. Hoài Việt đã không lường trước bản thân cũng sẽ bị thương bởi dư chấn vụ nổ. Y dặn mình từ nay nên tránh xa thứ vũ khí nguy hiểm này ra.

Hoài Việt lần mình đứng dậy, tựa mạnh vào vách hầm. Y cảm thấy cả người uể oải như bệnh nặng lâu ngày mới dậy. Hoài Việt đoán rằng mình đã tước không ít máu vào đồng đất bắn thủ kia. Tuy rất muốn ngồi xuống nghỉ ngơi lúc này, nhưng y vẫn cố thúc bản thân đi tiếp. Y phải đem tin tức này về, phải ngăn đại quân triều đình sụp xuống cái bẫy của Lưu Gia. Tuy nhiên tám bản đồ trong tay y đã biến mất trong đồng lộn xộn kia mất rồi.

Nhánh đường hầm mới mà Hoài Việt đang đi không thông ra ngoài mà trở thẳng lên sảnh đường bên dưới pháo đài của quân địch. Y đành phải mạo hiểm đến nơi này, vì đây là chỗ kết nối duy nhất của bốn mật đạo thoát khỏi Cẩm sơn. Hoài Việt đứng giữa năm lối rẽ, phân vân không biết nên chọn lối nào. Một lối y vừa thoát ra giờ đã là ngã cụt, một lối sẽ dẫn thẳng lên phía trên, một lối đang đầy nghẹt quân thù, hai lối còn lại dẫn đến nơi y chưa từng biết. Xác suất lựa chọn vẫn còn khá cao trong trò chơi may rủi, Hoài Việt bước thẳng vào mật đạo trước mặt.

Huyết vị mà Hoài Việt điểm vào ngăn vết thương không chảy thêm máu, nhưng trước đó y đã rơi vào tình trạng nguy hiểm rồi. Mỗi bước chân giờ trở nên vô cùng nặng nề, con đường trước mặt cứ nhoà đi, bồng bồng không hiểu nổi. Hoài Việt lần tay lên vách đá để tự giữ cơ thể thăng bằng trên mặt đất. Y chắc hẳn mình đã mất hết cả phân nửa số máu trong người rồi.

Bởi vì đã đánh mất đèn lồng nên y cứ mò mẫm đi mãi trong bóng tối. Nào ngờ đi chưa được bao lâu lại vấp ngã, té một cú chúi nhủi. Hoài Việt kinh sợ khi nghe tiếng rên của một người nào khác. Y xoay người, tay đặt hờ trên đốc kiếm. Hoài Việt lặng im chờ, nghe từng hơi thở hự nhược của kẻ bí ẩn phát ra. Người này cũng giống y, thọ thương khá nặng. Mùi máu tanh nồng át cả y. Đang trên đất kẻ thù, thấy kẻ bị thương cũng có thể là đồng bạn. Hoài Việt hẩn giọng, cố lấy vẻ bình tĩnh và nguy hiểm nhất hỏi.

-Người là ai?

-Thành ... Thành thiếu gia đúng không? Ta nhận ra giọng của ngài. - Nàng thở hắt ra vài tiếng mệt mỏi. - Hoả Diễm đây: "Cận vệ của Mạt Hồi!" Tiếng cảnh báo trong đầu của Hoài Việt vang lớn lên. Nữ nhân nguy hiểm trong số những kẻ nguy hiểm. Hôm trước hai người hợp tác tấn công đã làm y không ít lao khổ. "Chủ nhân họ là thống lĩnh của Lưu gia, vì sao thuộc hạ lại nằm chết ở cái xó xỉnh tối đen như hũ nút này?"

-Vì sao người lại ở đây?

-Ta phát hiện âm mưu huỷ diệt của Trường Thanh. Phải mau báo với đại công tử, y đã xây dựng xong hệ thống mật đạo. Kế hoạch cho nổ sập Cẩm sơn, tiêu diệt hết toàn bộ đại quân của triều đình, chỉ có thể nhờ đại công tử ngăn lại thôi. - Hoả Diễm bò đến gần chỗ Hoài Việt, nắm lấy chân y cầu xin.

-Vì sao Mạt Hồi lại muốn ngăn cản chứ? Quân triều đình toàn bộ bị tiêu diệt thì hẳn sẽ chiến thắng trong cuộc chiến này.

-Đại công tử vốn đâu muốn chiến thắng. Ngài chỉ mong có thể giải tán Lưu Gia phải một cách êm thấm, ít hy sinh nhân mạng nhất thôi. Bởi vì những người kia mê muội quá lâu, nếu không ép họ vào đường cùng, họ không bao giờ chịu từ bỏ giấc mơ khôi phục Lưu thất. Cầu xin người mau báo tin này với đại công tử. Nàng khực khặc ho, dường như là bị sắc máu trong miệng. Hoài Việt cúi xuống nâng Hoả Diễm lên, cảm nhận y phục nàng cũng dính đầy máu huyết không thua gì mình. Vì nơi đây là chỉ toàn một màu đen thẫm

thăm, Hoài Việt không nhìn ra thương thế của Hoả Diễm như thế nào. Nhưng một người liều chết báo tin, hẳn nhiên không chỉ vì lừa gạt y cho vui được. Vậy đám người gài thuốc nổ kia không phải do Mạt Hối, mà là một kẻ khác tên Trường Thanh sao?

-Ta không thể giúp ngươi. - Y lạnh giọng trả lời. - Đừng nói là đi báo tin, ta còn chẳng biết mình có khả năng rời khỏi đây được không nữa. Hoài Việt đã triệt để dập tắt hy vọng trong lòng Hoả Diễm, cơ thể nàng dường như mất hết sức chống đỡ, ngã thẳng vào tay y.

-Báo với đại công tử, cứu đại quân triều đình, cứu Lưu Gia phái. Không thể để toàn bộ huynh đệ mất mạng được. Trong cơn hôn mê, nàng chỉ lẩm bầm lẩm bầm mấy câu như thế. Hoài Việt bắt mạch cho Hoả Diễm, cảm thấy tình hình quả thật rất nghiêm trọng rồi. Y thở dài, rồi lại lấy tay cào cào vào đầu đầy bất đắc dĩ. Hoài Việt xốc Hoả Diễm lên vai, vác nàng cùng lên đường.

“Haizz ... ta đúng là thân lừa ưa nặng mà.”

60. Chương 60: Sự Thật Không Ai Nói

Y cứ mãi dò dẫm trong bóng tối, cho đến khi bàn tay chạm vào vách đá lạnh cứng. Hoài Việt đã rất cẩn thận, đếm từng bước chân của mình. Y chắc chắn đã vượt khỏi phạm vi Cẩm sơn, vậy nên đây là lối ra chứ không phải là một ngã cụt.

Hoài Việt lần mò xung quanh tảng đá, hy vọng tìm được chốt lầy khởi động cơ quan. Sau nhiều phen ra vào mặt đạo để dò thám, y cũng đã quen với một số bố phòng kiến tạo lối ngấm của họ. Có một viên đá gồ ghề lối ra rất bất thường, Hoài Việt mạnh tay ấn vào, tảng đá chắn đường ngay lập tức rùng rùng chuyển động.

Ánh sáng nhè nhẹ của buổi sớm mai ửng hồng dội vào mặt Hoài Việt. Y nheo mắt, vừa công người đi ra vừa lẩm bầm lẩm bầm. Một đêm dài đã qua và ngày mới sắp bắt đầu. Bình minh lên ở phía bên tay trái, chứng tỏ Hoài Việt đang ở lối thoát phía nam, trong khi doanh trại của triều đình thì lại ở phía bắc.

Dù đang gấp gáp mang tin quan trọng về báo cáo, nhưng đi vòng quanh chân núi như thế này cũng là một việc khá là kỳ công. Với trạng thái bình thường, cưỡi ngựa đi qua quãng đường đó cũng mất hết nửa buổi. Bây giờ Hoài Việt đã bị thương, trên vai còn vác thêm một người ngất xỉu, chẳng biết y còn duy trì tính táo được bao lâu, chứ nói gì đến việc chạy thoát lúc này.

Hoài Việt chọn ngay một lùm cây, công Hoả Diễm vào đó trốn tạm. Y không biết xung quanh có phục binh hay không, nhưng ‘cẩn tắc vô ưu’. Nhờ ánh sáng ngoài trời, Hoài Việt mới thấy rõ thương thế của Hoả Diễm. Trên người nàng đều là dấu dao cắt chỉ chít, xem ra đã trải qua một cuộc ác chiến rất kinh hoàng. Hoài Việt bắt mạch cho Hoả Diễm lần nữa, phát hiện mạch tượng nàng càng lúc càng hư nhược. Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ vài khắc nữa canh là Hoả Diễm sẽ đoạn khí vong mạng ngay.

Người thường xuyên đi lại trên giang hồ như y, ắc cũng có một vài phương pháp phòng thân dự bị. Muội muội thân y của Hoài Việt dĩ nhiên không keo kiệt đến nỗi giấu bảo vật Hoàn Hồn đơn không cấp cho huynh trưởng mình. Hoài Việt lục trong túi hông, lấy ra một viên thuốc đen như hột nhãn. Y nhúm mảy cân nhắc lần cuối, rồi đem nhét hết toàn bộ viên thuốc vào miệng Hoả Diễm.

“Đây là bảo vật cứu mạng, thật sự có thể đem người đứng trước Quỷ Môn quan lôi về dương gian được đấy.” Y thầm tiếc, lấy tay chặn ngay vết thương phía trước ngực mình.

Đã dùng thuốc rồi, tính mạng Hoả Diễm coi như không cần phải lo ngại nữa. Hoài Việt bèn ngồi bên cạnh xếp bằng lại, vận công để tự chữa trị bản thân. Tuy là trọng thương mất máu, nhưng có nội công cũng đồng nghĩa với việc chịu đựng được tốt hơn. Y dự định sau khi để cơ thể nghỉ ngơi vừa đủ sẽ mau chóng lên đường vượt núi.

“Nổ sập địa đạo, chôn vùi toàn bộ mấy trăm vạn quân triều đình ư?” Hoài Việt lòng lo như lửa đốt. “Tên Trường Thanh này, so với Mạt Hối càng độc ác muôn phần.”

^ _ ^

Khi người bên cạnh vừa động, Hoài Việt đã bị đánh thức khỏi trạng thái tọa thiền. Hoả Diễm hoảng sợ bật người ngồi dậy, nhưng các vết thương còn chưa lành ngay lập tức đánh bại nàng.

-Thành công tử. - Hoả Diễm gọi.

-Thương thế rất nặng, đừng vọng động. Hoài Việt lạnh giọng trả lời. Y vẫn chưa quên bọn họ đã từng là kẻ thù hai bên chiến tuyến. Hoả Diễm này đã giao chiêu với y trên dưới ba lần.

-Tạ ơn công tử cứu mạng. Nhưng ngài có thể đem tiểu nữ về Cẩm sơn lại không?

-Hừ ... Đừng có được đằng chân lên đằng đầu. Ta đã cứu mạng cô, còn không biết lượng sức, dám nhờ vả ta đi hoàn thành nhiệm vụ dùm mình ...Y tức khí la lớn, thế nhưng chưa nói hết câu lại bị cơn đau ngay ngực đánh bại. Y đè tay lên vết thương chưa lành, lúc này xúc động không tốt cho quá trình hồi phục.

-Công tử đã bị thương? - Hoả Diễm kêu lên.

-Dùng mắt nhìn cũng thấy. - Y cục mịch trả lời. Hoả Diễm tựa quây cổ ngồi dậy lần nữa. Nhìn nàng đem chút sức tàn gắng gượng, y thấy có chút động lòng.

-Đừng lì lợm nữa, nằm ở đó ngủ đi. Vết thương trên người cô nương còn nặng hơn ta nhiều lần. Nếu không có Hoàn Hồn đơn, chắc khó có thể giữ mạng. Thân thể như vậy còn muốn chạy đi đâu?

-Tiểu nữ phải chạy về báo tin với đại công tử. Đa tạ Thành công tử cứu mạng. Hoàn Hồn đơn là võ lâm chí bảo, công tử không tiếc được, mang cho Hoả Diễm, tiểu nữ nguyện ghi khắc ơn cao này. Ngày sau gặp lại, Hoả Diễm nguyện làm thân trâu ngựa báo đền cho công tử.

-Không cần phức tạp vậy. - Hoài Việt đưa tay ngăn lại, mặt cao cao tại thượng nói. - Gì mà võ lâm chí bảo? Hoàn Hồn đơn ở nhà ta nhiều như hồ lô ngào đường vậy. Buồn buồn còn có thể mang ra ăn thay cho đậu phộng, cô nương không cần ghi ân.

-Dù sao cũng là Hoả Diễm nợ công tử một mạng rồi. - Nàng cười trừ.

-Đừng dài dòng! Mau cho ta biết địa phương này là chỗ nào, có cách gì mau chóng quay về doanh trại phía bắc không?

-Gần đây có một trạm gác của Lưu Gia. Thấy kẻ địch mau chóng khai như vậy, Hoài Việt cũng có chút e dè. Nhờ đâu Hoả Diễm lập mưu lừa y đến chỗ đồng bọn để tóm gọn thì sao? Tuy nhiên, nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại. Có ai vì giăng bẫy mà cả mạng cũng chẳng tiếc? Làm sao nàng biết được Hoài Việt có Hoàn Hồn đơn? Nếu y không động lòng trắc ẩn, Hoả Diễm thật sự đã đi châu diêm vương rồi. Xem ra, Hoài Việt cũng nên mạo hiểm tin người một phen.

Y xoay người về phía Hoả Diễm, cân nhắc nhìn cô nương yếu ớt không chút tự vệ. Có nên vác nàng trên vai như lúc nãy? Đó là tư thế vác đồ vật, vác chiến lợi phẩm, hình như dùng nó lúc này thì không hay lắm. Công Hoả Diễm trên lưng thì Hoài Việt lại hơi e dè. Không đeo kiếm ở nơi quen thuộc, lỡ người phía sau muốn giở trò gì, y cũng không tài nào kịp phản kích. Cuối cùng Hoài Việt đành phải chọn tối sách, bế nàng trên tay. Từ nhỏ đến lớn, ngoài muội muội thì Hoài Việt cũng chỉ bế mỗi Hoàng đệ. Hoả Diễm chính là nữ nhân thứ ba trên đời có hân hạnh được nằm trên tay Cô Tinh Độc Bộ đây.

Hoả Diễm hơi giật mình. Cái tư thế ái muội này có chút lạ lẫm, nhưng trong tình trạng khẩn cấp thì cũng đành phải chấp nhận. Nàng đã như cá nằm trên thớt, còn ý kiến gì. Lẽ ra Hoài Việt đã có thể bước qua xác nàng trong đường hầm, hoặc giả ngay lúc này vứt Hoả Diễm trong bụi rậm thì cũng chẳng ai trách y được. Nhưng Hoài Việt lại là kẻ ngoài cứng trong mềm, tuy mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại thiện lương như bồ tát. Y chẳng những bị thương còn cố mang nàng theo, ngay cả bảo vật cứu mạng cũng đem cho người không thân thích này dùng, tấm lòng này làm Hoả Diễm xúc động biết bao. Ngoài trừ đại công tử, Hoài Việt chính là kẻ thứ hai khiến nàng thật tâm tri ơn.

Nhưng phàm là việc gì cũng có trước sau. Từ lúc được Mạt Hối nhặt về, toàn bộ bọn họ đã thề chết trung thành với hắn. Nàng muốn tự do, trước hết phải trả cho xong cái ơn bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn này. Chỉ có phò tá đại công tử hoàn thành đại nghiệp, nàng mới có thể hy vọng sống một đời tiêu dao được.

^ _ ^

Hoài Việt dựa theo lời chỉ dẫn của Hoả Diễm, thành công đến trạm do thám của Lưu Gia mượn ngựa. Nhưng do tình hình cấp bách, y không tiện dài dòng nói nhiều, cứ đánh ngất hết toàn bộ lính canh, trực tiếp dắt ngựa ra, nhảy lên là xong.

Cứu người thì cứu cho trót, tiền phạt tiền tới Tây thiên. Hoài Việt lần này trở về còn mang theo Hoả Diễm. Y không thể vứt nàng trên đường tuý tuyền như bỏ một gói đồ được. Dù sao Hoàn Hồn đơn cũng rất quý giá. Cho nàng uống xong không chết, lại chết vì bị dã thú tấn công, bị chết đói trong lúc không nhúc nhích được, thì thật uống phí thuốc quý.

Hai người một ngựa cười lạnh quanh chân núi Cẩm. Chủ yếu do phải tránh tai mắt của địch, Hoài Việt cảm thấy kiệt sức rồi, y không muốn chạm trán với bất kỳ tên Lưu Gia nào nữa. Đường trở về dường như càng xa xôi cách trở hơn.

^ _ ^

Trong lúc hai người kia hối hả chạy đi báo tin, tình hình ở pháo đài Cẩm sơn cũng hỗn loạn không kém. Âm mưu phá hoại của Mạt Hối bị vạch trần, Trường Thanh trở về vị trí đương gia, đem lại cho quân binh Lưu Gia một niềm hy vọng mới. Dù sao bọn họ đều nhập dưới trướng Cảnh Hào cũng vì bị lý tưởng của ông ta mê hoặc. Những thứ loạn thần tặc tử, mưu cầu đại sự luôn chuẩn bị kỹ càng quá trình tư tưởng cho thuộc hạ. Cái ngu trung, cái mù mị đã ăn quá sâu vào tiềm thức họ. Mạt Hối đã muốn dùng chấn động để đánh thức những người này, nhưng một con én không làm nổi mùa xuân. Trường Thanh lại hứa hẹn với họ một tương lai sáng lạn khác.

“Tiêu diệt Hàn gia, phục dựng cựu triều.”

Lời hét như sấm vang phát ra từ hàng vạn binh sĩ tụ tập trên Cẩm sơn. Vượt qua biến cố bị vây công, niềm hy vọng mới đến lại càng rực rỡ, nhiệm màu hơn. Trên dưới Lưu Gia ai cũng biết bọn họ đang sở hữu vũ khí lợi hại, có thể một lần giết mấy trăm vạn quân. Nhưng ít người nghĩ ra được, kẻ địch mà chết, họ cũng không cách gì sống nổi. Lượng thuốc nổ chôn dưới địa đạo, đủ sức nổ sập toàn bộ Cẩm sơn này.

Mạt Hối biết điều này, nhưng bây giờ không ai chịu nghe hắn nói. Trường Thanh biết điều này, nhưng y lại không nguyện nói cho người nào biết. Chỉ có giết chết hết những kẻ ở Cẩm sơn, sẽ không còn gì gắn giữ Trường Thanh và cái họ Lưu đáng ghét này nữa. Y có thể trở về làm Mạc Thuỷ Linh. Y có thể cùng công chúa Chân Duyên bắt đầu lại thêm một lần nữa. Không cần hoàng vị, không cần quyền lực. Thuỷ Linh chỉ mong chờ một thế giới tỷ dục song phi, một thế giới không gì ngăn trở hai người ở bên cạnh nhau.

Vì tư lợi giết chết thiên hạ, đó chính là đạo nghĩa của Trường Thanh.

61. Chương 61: Mọi Chuyện Sẽ Kết Thúc

Sơn trang trên đỉnh núi là một không gian biệt lập, chỉ có một lối lên xuống duy nhất. Hiện nay, lối đi này đã bị phong tỏa, nghiêm cấm người ra vào. Sơn trang trở thành địa phương quan trọng được bảo vệ, canh gác vô cùng cẩn mật. Ngoài trừ đương gia Trường Thanh, bất cứ ai cũng không được ra vào.

Nhã Muội thơ thẩn đi trong vườn, neho mắt nhìn bầu trời u ám mù mịt không bao giờ đổi. Không khí nơi đây vẫn ảm thấp lạnh lẽo như trước. Xung quanh sơn trang lại là vách núi cao thăm thẳm, hoặ hoãn chẳng mới loài chim ưng mới có thể bay đến tận đây. Có tiếng lịch kịch bên ngoài cổng biệt viên, Nhã Muội căng người cảnh giác, không biết tình huống gì sắp tới sẽ xảy ra.

Cánh cửa bật mở, nhưng chỉ duy nhất có một người đi vào. Y vẫn khoác chiếc áo choàng lông quen thuộc, dung mạo bị che đi bởi chiếc mặt nạ bạc thần bí. Nhã Muội đứng lên, đi đến gần chỗ Trường Thanh.

-Sư ca. - Nàng khẽ gọi. Mạc Thuỷ Linh trước khi thi đỗ trạng nguyên, là học trò của thừa tướng đương triều, phụ thân của Nhã Muội. Cho nên tuy hai người đồng tuổi, nhưng nàng vẫn phải nể mặt gọi y một tiếng sư ca.

-Công chúa thế nào? - Trường Thanh lạnh giọng hỏi.

-Vẫn như trước, khó chịu trong người. - Nhã Muội trả lời.

-Tại sao muội không ở bên cạnh chiếu cố cho nàng?

-Nhị tỷ nói muội nên ra ngoài dạo mát một chút, ở hoài trong phòng thật không tốt lắm. Điều này dĩ nhiên là do Nhã Muội tự bịa đặt ra. Nhưng nàng biết, chỉ cần mượn Chân Duyên làm cớ, sư ca sẽ chẳng truy cứu

thêm gì nữa. Tuy đã đoán trước thân phận y ở Lưu Gia phái có chút đặc thù, nhưng nếu không phải Chân Duyên nói ra, nàng cũng không biết Thuỷ Linh là hoàng tử cự triều. Y là người đã lần lượt bắt cóc tỷ muội họ về đây, là kẻ đã gây ra hoạ chiến tranh ở Cẩm sơn này.

Nhã Muội không hiểu vì sao nhị tỷ và sư ca đột nhiên phát sinh quan hệ thân mật, nhưng nàng nhất quyết không bao giờ đặt hết niềm tin vào người này. Một lần bắt trung, trăm lần bắt dung. Nhã Muội tự mình là người của Đại đô, không cách nào dung nạp loạn thần tặc tử được.

Mà Trường Thanh dường như cũng triệt để biến thành con người khác. Y không còn nét gì ôn nhu dịu dàng như khi xưa. Trước mặt thuộc hạ, y vô cùng cương quyết, bá ngạo; kể cả người quen biết như Nhã Muội cũng một mặt lạnh lùng xa cách. Bây giờ, ngoài Chân Duyên ra Trường Thanh cũng không để mắt đến kẻ nào. Tự sâu thẳm trong lòng, Nhã Muội càng lúc càng kính sợ y.

Trường Thanh đi thẳng về căn phòng cuối hành lang. Y không hề do dự mở cửa, lách người vào, rồi lập tức đóng lại. Bên trong phòng đốt rất nhiều lò sưởi ấm. Trường Thanh biết thời tiết ở đỉnh núi khắc nghiệt thế nào, nên đã cẩn thận sai người chuẩn bị hết thảy rất cho toàn.

Phía sau lớp sa màn là chiếc giường ngọc cấn gấm hoa. Mỹ nhân trên giường vẫn đang say sưa ngủ, khuôn mặt kiều mị ẩn hiện mái tóc đen xoã dài bồng bềnh như mây trời. Trường Thanh rón rén đến gần, dường như sợ nàng bị động mà thức. Y nhẹ nhàng cầm lớp chăn che trên người nàng lên, muốn quan sát vết thương trên lưng Chân Duyên.

Bàn tay nàng nhanh chóng bắt lấy cổ tay Trường Thanh, dùng sức bóp chặt làm y cảm thấy khá đau. Nhưng y không vội rút ra, chỉ dịu dàng vén mái tóc nàng lên, vuốt ve khuôn mặt đang bừng bừng tức giận kia.

-Tiểu Duyên, là ta đây mà! - Giọng nói vô cùng ôn nhu dịu nhẹ. Nàng đã nhận ra y nên thả lỏng, không tiếp bóp chặt tay nữa. Từ lúc bị nhốt trong đại lao, trải qua tra tấn trừng phạt, thì Chân Duyên giống con thú dữ bị đánh thức. Nàng lúc nào cũng căng thẳng cảnh giác, sẵn sàng liều mạng chiến đấu để bảo vệ bản thân.

Chân Duyên khê cựa người, cơn đau do vết thương trên lưng truyền tới khiến nàng nhăn cả mặt. Một trăm roi quất xuống đúng là muốn đoạt mạng. Vết thương đã mười mấy ngày vẫn hoàn toàn chưa lành, làm nàng lúc nào cũng phải nằm sấp chịu trận như thế này. Cả cuộc đời công chúa chưa từng chịu vũ nhục nào đau đớn hơn thế. Nàng cảm hận không chỉ Lưu gia, mà còn hận chính mình vì đã tin nhầm tặc phi. Ôn huệ này chẳng phải do Mạc Thuỷ Linh mang tới cho nàng sao?

-Gặp ta còn mang mặt nạ, muốn hù chết người sao? - Chân Duyên ngay lập tức buông lời gay gắt.

-Ta xin lỗi, tiểu Duyên. Trường Thanh lập tức kéo mặt nạ lên cao, miệng mỉm cười hối lỗi. Trong mắt kẻ khác, y đã biến thành đại thống lĩnh trong tay nắm trọng quyền. Mọi người quỳ phục y, mọi người kính sợ y, nhưng Thuỷ Linh trong mắt công chúa mãi mãi không hề thay đổi. Y biết cho dù Trường Thanh có biến thành ma quỷ ác độc như thế nào, sẽ chỉ có một mình Chân Duyên là chấp nhận, dung chứa y. Nàng mãi ngự ở trong tim y, là vị nữ thần cao quý mà Trường Thanh tôn thờ thành kính. Nàng là nữ nhân duy nhất của cuộc đời Mạc Thuỷ Linh.

-Hôm nay có cảm thấy khoẻ hơn chưa? - Bàn tay y nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhăn nhó của nàng.

-Vẫn như vậy, vết thương cứ hành hạ thiếp. - Nàng nỉ non trả lời.

-Ta dự định chờ nàng khoẻ hơn một chút thì mới xuống núi. Tiểu Duyên, sắp đến lúc chúng ta rời khỏi Cẩm sơn này rồi.

-Thật sao? - Nàng há hốc hỏi lại.

-Đúng vậy, đại cuộc đã định. - Y nhướn miệng cười đầy sủng ái. -Vài ngày nữa, chỉ cần kích động một chút, đại quân của triều đình sẽ tiến vào Cẩm sơn. Ta mở cánh thành chờ đợi, toàn bộ phản quân sẽ bị tiêu diệt gọn.

-Thuỷ Linh, chàng không sợ sao? - Đột nhiên nàng nắm bàn tay y. - Đây chẳng phải là huỷ diệt hết cơ hội phục quốc của nhà họ Lưu sao?

-Không sợ, cũng chẳng tiếc gì hết. Ta một chút cũng không quan hệ với họ Lưu. Ta là Mạc Thuỷ Linh, tri phủ của Tiết Châu, là phò mã của Chân Duyên công chúa nàng thôi. - Y cũng nắm lấy bàn tay Chân Duyên. - Ta chỉ hối hận vì đã để nàng liên lụy vào chuyện này. Đáng tiếc là chúng ta đã bỏ phí hết hai năm thời gian. Chân Duyên bỗng nhiên sụp mắt xuống. Trong lời nói của nàng có chút nghẹn ngào xúc động.

-Xin lỗi Thuỷ Linh, lỗi lầm là do ta đã tổn thương chàng. Nàng vẫn nhớ rõ hôm Trường Thanh tức điên lên, quát mắng mình thế nào. “Tất cả chính là lỗi của nàng, chính nàng đã đẩy ta vào địa ngục.” Nghĩ tới chuyện đau lòng trước đây, Chân Duyên lại không kèm được đồ lễ.

Bàn tay của Trường Thanh lại dịu dàng lau đi nước mắt của nàng. Giọng nói của y dịu dàng như ru ngủ.

-Đừng khóc, tiểu Duyên. Đã qua rồi. Mọi thương đau sẽ chấm dứt hết. Chúng ta lại bắt đầu một lần nữa. Không hiểu lầm, không ràng buộc, không gì ngăn cản được chúng ta ở bên nhau. Ta hứa với nàng. Chân Duyên chồm tới, tựa người vào Trường Thanh mà khóc. Y đã vì nàng mà vứt bỏ hết tất cả địa vị, quyền lực của mình. Chân Duyên cuối cùng cũng hiểu thế nào là chân tâm, là tình yêu không vị kỷ. Nàng giống như Thuỷ Linh, quyết định từ bỏ thân phận công chúa của mình để trao trái tim cho y. Bọn họ có thể cùng nhau chạy khỏi Thất sơn, trốn khỏi cừu hận của đời trước, sau này mãi mãi không chia lìa.

^ _ ^

Bên ngoài cửa là bóng dáng của tiểu nữ cô độc luôn chăm chú nghe hai người trao đổi. Nhã Muội thấy không còn gì theo dõi, bèn dờn gót rời đi. Trên cánh tay nàng là một chú chim ưng to khoẻ với ánh mắt sắc bén như dao. Nhã Muội vuốt ve bộ lông chim, Kim Tiền khoái chí rừ rừ sau mỗi cái chạm tay của nàng. Chủ nhân của nó cũng chưa từng âu yếm Kim Tiền như vị bằng hữu này. Nàng còn có món nhân bánh bao thơm ngon, trong khi Kỳ Hưng toàn cho ăn đậu phộng. Kim Tiền nhận thức vị nữ chủ này hơn nha.

Bên trong biệt viện, Trường Thanh đã để cho hai tỷ muội bọn họ được tự do sinh hoạt. Tuy nhiên ngoài cửa biệt viện vẫn không ngừng canh phòng cẩn mật. Nhã Muội ý thức được mình vẫn đang là tù nhân bị giam cầm. Tuy Trường Thanh dùng lý do bảo hộ, nhưng Nhã Muội đoán chắc vị sư ca này vẫn còn tâm tư khác.

Đúng là Trường Thanh đã yêu nhị tỷ nàng đến điên cuồng khờ dại. Vì Chân Duyên, y đã vứt bỏ hoàn toàn lương tri, lẫn sự mềm yếu của bản thân. Y bất chấp mọi thủ đoạn đấu tranh vì thế giới hạnh phúc của hai người. Phản bội Lưu Gia phái, chống lại chính phụ thân của mình, tiêu diệt hết thầy thuộc hạ dưới trướng. Nhã Muội cảm thấy càng lúc càng ghê sợ, muốn tránh xa kẻ này. Bởi vì nàng dự cảm thấy điều chẳng lành sẽ xảy ra trong tương lai sắp tới.

Nếu muốn, Trường Thanh đã có thể đưa Chân Duyên cao bay xa chạy, chứ đâu cần dụng tâm làm nhiều chuyện phức tạp như bây giờ. Tiêu diệt toàn bộ Lưu Gia, y được lợi nhất, vì có thể rũ sạch hết toàn bộ trói buộc trong quá khứ. Sẽ chẳng ai biết Mạc Thuỷ Linh và Lưu Quang Cảnh Hào vốn là một người. Sẽ chẳng ai ngăn y ngồi vào ngai phò mã gia một khi Chân Duyên đã đồng ý.

Nhã Muội run rẩy làm vấy mực ra tờ giấy mình đang viết. Kẻ thông minh, cẩn mật như Trường Thanh, làm sao tha cho kẻ đã biết quá nhiều bí mật như nàng.

Ngày trước, Nhã Muội phát hiện bí mật của Thuỷ Linh, y chỉ dám bắt nàng giam lại chứ không làm gì. Nhưng ngày nay, y là Trường Thanh tâm ngoan thủ lạt, chứ chẳng phải người ôn nhu như nước xưa kia. Chân Duyên có thể nhờ vả Nhã Muội giữ bí mật, nhưng chẳng có gì bảo đảm nàng sẽ câm miệng cả đời được. Người thông minh ắt bị thông minh hại. Sư ca sao có thể tha cho cái miệng nổi tiếng là đầy thi phi như Lâm Nhã Muội đây.

Nàng vo viên tờ giấy đang viết lại, quăng vào trong góc. Nhã Muội lấy một trang giấy trắng mới, viết lá thư gửi cho chủ nhân của Kim Tiền. “Mau cứu ta.” Bàn tay nàng lại run rẩy, làm rơi thêm nhiều mực ra bàn.

62. Chương 62: Vội Đi Đến Chỗ Chết

Khi Kỳ Hưng nhận được bức thư cầu cứu của Nhã Muội, tâm trạng y chưa khi nào lại rối bời hỗn loạn như thế. Nét bút xộn xộn này, kể cả vết mực rơi và chấm nước mắt này, làm sao mà y không sợ hãi cho được. Cứ ngỡ nàng chỉ là một người xa lạ, Kỳ Hưng đã vô tình chạm mặt. Gặp nhau chỉ đúng một lần duy nhất,

thậm chí y đã quên mất dung mạo nàng. Chỉ nhớ đến giọng nói lạnh lạnh như chim oanh, gân cổ lên hét toáng giữa chợ. Chỉ nhớ đến sự dữ dằn, đánh đá của nàng, không ngại ngừng níu tay áo Kỳ Hưng lôi kéo trên đường.

Cả đời y, chưa từng gặp nữ nhân nào điêu ngoa đến vậy. Kỳ Hưng vẫn nhớ Nhã Muội là một kẻ nhất gan, thích cậy mạnh làm quyền. Lúc bị bắt, nàng vùng vẫy đến mấy con heo cũng phải xấu hổ. Khi gặp nguy nan, nàng chẳng cần biết ai là ai, cứ trốn trước để lo ạng của mình. Nàng không giống những cô nương khác giả vờ hiền thực, thi thư lễ nghĩa. Là một thương gia, Kỳ Hưng đánh giá cao cái khoản thực tế và thành thật của nàng.

Cầm lá thư trong tay, y không kềm được mà cảm nhận một trận run rẩy ập tới. Kỳ Hưng vò nát bức thư lại, giận dữ đi ra khỏi trường doanh. Bất chấp lệnh đình chiến của Hoàng tướng quân, y triệu tập thuộc hạ dưới trướng. Lần này Kỳ Hưng muốn một lần bốc đồng, nghe theo sự mách bảo của con tim. Dù biết trước gian nan, nhưng y nhất định phải xông vào Cẩm sơn cứu người. Không thể chờ thời hạn chiêu an kết thúc, cũng không thể trông cậy vào kẻ bán tin bí ẩn phía Lưu Gia phái. Nhã Muội là do Kỳ Hưng đã cột vào bao, chính tay y sẽ giải thoát nàng ra.

Lần này xuất môn, Kỳ Hưng chỉ mang theo mười mật sứ có thân thủ nhanh nhẹn nhất. Bọn họ là kẻ chuyên săn tin, khinh công thượng thừa, những kỹ năng đánh đấm thì chỉ bằng bọn đầu đường xó chợ mà thôi. Nhưng thói đời là càng nóng lòng, thì càng cạn nghĩ. Kỳ Hưng đã quyết liều một phen, lúc này đừng mong có ai sẽ cản được y.

Đáng tiếc là y không chịu kiên nhẫn một chút, là có thể gặp mặt Hoài Việt. Kỳ Hưng chỉ mới xuất phát không bao lâu, hắn đã lững thững cười ngửa trở về.

-Việt ca! - Bích Tuyền hét toáng lên. Mọi người ở doanh trại này, hết ra rồi vào, chỉ có nàng là bị giam chân tại chỗ. Do quân lệnh của Hoàng tướng quân, Bích Tuyền muốn ở lại phải ngoan ngoãn, không được đi ra ngoài. Biết Hoài Việt cả đêm phải đi do thám, nàng không thể ngừng lo lắng. Cả ngày không việc gì cũng sẽ chạy ra cổng ngóng chờ.

Mới lúc này nhìn thấy Kim gia hằm hằm dẫn người đi, nàng còn tưởng Hoài Việt xảy ra chuyện. Lúc này thấy hắn trở về, tảng đá trong tim như được nhắc lên, nàng liền mừng rỡ chạy ra đón chào.

-Giúp huynh một tay! - Hắn mệt mỏi mỉm cười với nàng. Bích Tuyền sợ hãi khi nhìn thấy trên thân Hoài Việt bết bết máu. Trong lòng y còn có một nữ nhân yếu ớt tựa cả người vào. Bích Tuyền liền giơ tay nhận lấy Hoả Diễm đang thiêm thiếp ngủ. Chẳng hiểu sao nàng chỉ mong nàng ta mau tránh xa khỏi người Việt ca của mình.

-Chuyện gì xảy ra thế? - Nàng vừa hỏi vừa chạy nhanh vào chỗ của quân y. Hoài Việt đi theo Bích Tuyền, nhưng hết sức mệt mỏi, dường như đang cố gắng lắm mới cất bước nổi. Vừa thấy người ra tiếp ứng, Bích Tuyền đã thấy ngay Hoả Diễm đi. Cô nương kia bị thương quá nặng, cả người đều ướt đầm máu. Nhưng tình hình Hoài Việt cũng không khá gì, quần áo rách teng beng, vết thương trên ngực lộ ra xương thịt.

-Chuyện đó nói sau đi. Cứu cứu của huynh chỗ nào? - Hắn gạt ngang.

-Kim gia vừa mới đi ra ngoài rồi? - Nàng quay qua quan sát Hoài Việt một lượt. - Huynh cũng bị thương rồi.

-Không quan trọng. Cứu cứu đi đâu muội có biết không?

-Dẫn theo mười người, hướng Cẩm sơn mà đi. Muội còn tưởng huynh xảy ra chuyện nên Kim gia mới khẩn trương như vậy.

-Chết thật. - Hoài Việt vội vàng đi hướng khác. - Hoàng tướng quân có ở đây chứ?

-Cha muội đang ở thao trường luyện binh. Hoài Việt tức tốc đi tìm Hoàng Vân Phong để bẩm báo tin tức ở Cẩm sơn. Hắn cũng trình bày hết toàn bộ âm mưu mà Trường Thanh đã chuẩn bị đối phó bọn họ. Hoàng tướng quân dĩ nhiên vô cùng kinh hãi khi nghĩ đến thảm trạng một khi đại quân sụp đổ. Cả mấy chục vạn người sẽ bị tiêu diệt đồng loạt chỉ trong một trận.

-Rất may là bọn ta vẫn đang chờ đợi theo lệnh của Trình phiên sứ. Kế hoạch này quả thật là vô cùng hiểm độc mà. - Ông thở dài cảm thán.Sau khi đã hoàn thành sứ mạng, Hoài Việt vội chấp tay lui xuống. Hoàng Vân Phong nhìn theo ái nữ duy nhất của mình, người đang lẻo đẻo như cái đuôi phía sau Thành công tử. Ông chắc lười. “Hổ phụ sinh hổ tử mà.”

Trong mỗi bước đi, vết thương trên ngực vẫn khiến hấn thêm đau đớn. Hoài Việt không ngăn được mình, phải lấy tay đè chặt lên vết thương.

-Huynh lại muốn đi đâu?Bích Tuyền chạy theo mãi, cuối cùng chịu không nổi, phải nắm tay hấn kéo lại. Hoài Việt lại mạnh mẽ vùng ra, đưa khuôn mặt vô cùng dữ tợn trả lời nàng.

-Ta phải gọi cứu cứu về. Đó là cái bẫy, đi vào chỉ mất mạng thôi.

-Nhưng có việc gì cũng phải đợi bằng bó xong vết thương rồi đi chứ. Huynh bây giờ xông ra ngoài, chẳng phải để nạp mạng sao?

-Không, ta không sao. Muội bỏ ra! A aaa ... con nhỏ này ... mau buông.Hoài Việt nhất định phải đi, Bích Tuyền lại kịch liệt ngăn cản. Hai người đẩy qua đẩy lại, trở thành một trận hỗn chiến lộn xộn phía trước cổng quân doanh. Bích Tuyền được hấn dung túng, quen được chiều chuộng từ nhỏ, nên lúc nào cũng coi thường Việt ca. Nàng biết hấn có thể lãnh khóc vô tình với bất cứ ai, nhưng nhất định sẽ nhường nàng mười phần khi đụng trận.

-Anh Tân, người đứng đó nhìn cái gì? Mau đến đây phụ giúp. - Hoài Việt bắt đắc dĩ la lớn.Anh Tân đã bị điểm danh chỉ mặt, không tiện ẩn nấp nữa, đành phải xuất hiện.

-Mau ngăn Hoàng tiểu thư lại, ta có việc gấp cần phải làm.

-Hoàng tiểu thư ... - Anh Tân vừa lên tiếng đã bị người ta cắt ngang.

-Huynh dừng lại, không được đụng vào ta. Chuyện này không liên quan gì đến huynh hết. - Bích Tuyền giận dữ hét lên. Bàn tay người nào đó vừa mới đưa ra đành thu lại. Hoài Việt trong phút chốc vùng ra, tính chạy thoát. Nào ngờ Bích Tuyền hoảng hốt quá, bèn vươn tay kéo áo hấn lại, vô tình chụp ngay vào vết thương trên ngực Hoài Việt. Hấn hít một hơi mạnh, sau đó lớn giọng la om sòm.

-Á aaa ... Bích Tuyền, muội muốn ám sát huynh hay sao?Hoài Việt ngồi sụp xuống, hai tay ôm lấy ngực, mặt nhăn nhó như lão bà tám mươi. Mỗi lần hít thở đều đau xuyên tim thấu phổi. Vết thương này để yên còn có thể chịu đựng được. Bị Bích Tuyền bầu vào như thế, đúng là đau không muốn sống nữa mà.

-Việt ca, huynh có sao không? Muội không cố ý mà. Muội xin lỗi.Bích Tuyền sợ hãi nhảy loi choi xung quanh Hoài Việt, mà không biết phải làm thế nào. Hấn trước giờ là người luôn cười cợt vào mọi thứ, luôn diễn trò hề trước mặt nàng. Lần này, đau đến hết lên như vậy, đúng là không thể coi thường được. Phải chăng Hoài Việt đã bị trọng thương sắp chết rồi?

-Thành công tử, vẫn nên chữa thương trước rồi đi. - Anh Tân lúc này mới có dịp xen vào.Hoài Việt gật gật đầu đồng ý với y, hấn thật không tự tin chạy đi cứu người trong tình trạng cận kề địa ngục thế này được. Anh Tân đích thân đỡ hấn dậy. Y kéo tay Hoài Việt quàng qua vai mình, dùng sức kéo hấn về chỗ quân y.

Người chữa trị cho Hoài Việt không ai khác em gái bảo bối của hấn. Hoài Niệm nhìn vết thương của huynh trưởng, không nói không rằng đi chuẩn bị dụng cụ, bông băng.

-Té thế nào? - Nàng giống mẫu thân bắt đầu tra hỏi.

-Té thế nào mà té. Huynh lớn thế này, còn có thể bị ngã đến trọng thương sao?Hấn rên rĩ khi Hoài Niệm lấy bông băng thấm rượu chùi rửa vết thương. Nàng không chút nương tình bóc hết lớp mài khô, lại tỉ mỉ moi hết đất bụi, đá dăm dính trên người hấn. Hai huynh muội họ thông thả trò chuyện trong khi chữa trị. Bích Tuyền đứng bên cạnh lo lắng, gặm muốn hết toàn bộ mười đầu ngón tay của mình. Anh Tân về ngoài băng lạnh, nhưng lại thường xuyên liếc mắt đến người bên cạnh. Tâm tư của nàng đã đặt hết lên người của nghĩa huynh rồi.

Sự mất mát lan rộng, khiến y cảm thấy lồng ngực trống rỗng. Đây chẳng phải là mong ước của Anh Tân sao? Y muốn nàng buông tay ối quan hệ của họ. Y muốn Bích Tuyền tìm được một mặt trời ấm áp khác

có khả năng chở che bảo vệ nàng. Dựa vào cảm tính của một đặc vụ, Anh Tân biết Thành Hoài Việt luôn dành tình cảm đặc biệt cho nàng. Y biết người này hoàn toàn có khả năng khiến cho Bích Tuyền hạnh phúc.

Họ đã biết nhau mười mấy năm, đủ để hình thành nên tình cảm thân thuộc. Hoài Việt thừa biết làm thế nào để khiến cho Bích Tuyền vui cười. Luận gia thế, luận võ công, Anh Tân không cách nào sánh kịp Thành công tử. Kể cả sự nhẫn nại chờ đợi của Hoài Việt, cũng khiến y phải thầm cam bái hạ phong.

“Hơn mười năm vẫn có thể làm nghĩa huynh mẫu mực được. Mỗi ngày mỗi giờ nhìn nàng trưởng thành, nhìn nàng xinh đẹp thế kia mà vẫn không động tâm sao?”

Anh Tân gặp nàng chỉ có ba lần đã không thể kiềm chế chính mình. Mỗi khi nhìn Bích Tuyền cười, y chỉ có thể buông thả bản thân yêu nàng thêm một tầng sâu đậm. Đó không phải tình cảm xây dựng trên sự hiểu biết hay tin tưởng. Đó là phút bốc đồng, là sự mê luyến rất bản năng của con người. Tình cảm hời hợt, đến rất nhanh, mà qua cũng rất vội. Chỉ chưa đầy một tháng, Bích Tuyền đã có thể đứng dậy sau lần gục ngã. Vết thương trong lòng nàng đều đã lành lặn liền da. Nàng không còn để Anh Tân trong lòng mình nữa. Mà y, có lẽ cả đời cũng không thể yêu được người thứ hai.

-Thành công tử cứ yên tâm chưa trị vết thương. Ty chúc sẽ thay công tử đi thông báo cho Kim gia. Y chấp tay cáo biệt, sau đó mau chóng rời khỏi quân doanh. Vì công cũng được, vì tư cũng được, Anh Tân không muốn nhìn thấy nàng chỉ để tâm vào nam nhân khác. “Đại nghĩa diệt thân”, y cảm hận bốn chữ này.

63. Chương 63: Đến Trĩ

Nhã Muội hoảng sợ tông cửa chạy ra ngoài. Tại sao nàng lại bất cẩn không xé nát mảnh giấy kia cơ chứ? Tại sao lại để cho Trường Thanh nhặt được thư cầu cứu nàng gửi cho Kỳ Hưng. Sự ca đang rất tức giận, cực kỳ tức giận. Đẳng sau chiếc mặt nạ bạc kia, Nhã Muội có thể nhìn thấy được đôi mắt đang nheo lại đầy hiểm độc của y. Nàng biết chắc mình sẽ sớm đến chỗ nút thắt trong kịch bản. Nàng sẽ là lý do kích động quân triều đình tiến công. Người chết không biết nói. Cái chết của Nhã Muội chính là đáp án tốt nhất cho kết cục sau cùng.

Sơn trang trên đỉnh núi chỉ có một lối lên xuống đã có người của Trường Thanh trấn giữ. Nàng chạy ra sân, nhìn khắp nơi, hoang mang hoảng sợ. Bốn bề đều là vách đá cheo leo, Nhã Muội không cách nào thoát thân được. Nàng bật khóc nức nở, lao đến phòng của Chân Duyên.

-Nhị tỷ, mau cứu muội. Nhị tỷ ...Nhưng tiếng kêu gào của nàng mau chóng bị bịt lại bởi một bàn tay to lớn. Mấy gã hộ pháp của Trường Thanh đã nhanh chóng đuổi kịp đến nơi.

-Trối lại, bắt nó im mồm không được hết nữa. Việc đã đến nước này, cứ tuân tự làm theo kế hoạch thôi. Giọng của y nghe đều đều, giá lạnh không chút cảm xúc. Giận dữ muốn giết người, mà có thể bình thản ra lệnh được như thế sao. Nhã Muội vùng vẫy, muốn đi tìm sinh cơ duy nhất. Trên thế giới này, người có thể cứu được nàng chỉ có Chân Duyên mà thôi.

Những gã hộ pháp to khổng lồ kéo Nhã Muội lôi đi xềnh xệch. Nàng có thể nhìn thấy cảnh cửa cuối hành lang mở bật ra, có thể thấy nhị tỷ đã rời khỏi phòng. Nhưng Trường Thanh đã rất mau chóng đứng trước mặt Chân Duyên để cản tầm nhìn lại. Nàng tuyệt vọng vùng vẫy lần cuối trước khi bị lôi vào phòng. Đến cuối cùng, nhị tỷ cũng không cách nào cứu được Nhã Muội rồi.

^ _ ^

Chân Duyên mệt mỏi đứng tựa vào cửa, Trường Thanh đã mau chóng đỡ lấy nàng, nâng niu như một chiếc bình pha lê dễ vỡ.

-Tại sao nàng lại ra đây? - Y trầm giọng trách mắng.

-Thiếp nghe tiếng tứ muội. Chân Duyên hoang mang nhìn ra vườn hoa vắng lặng không một bóng người. Chỉ có tiếng gió ù ù như đang trêu ghẹo nàng.

-Nhã Muội nào có kêu gọi gì đâu. Nó đang dọn đồ. - Y vừa nói vừa ôm nàng mang vào phòng - Chúng ta chuẩn bị thoát ly Cẩm sơn được rồi.

-Thật sao? - Chân Duyên kêu lên mừng rỡ.

-Đúng vậy. Ta đã hứa với tiểu Duyên, nhất định sẽ làm được. Y cười thật nhẹ nhàng, dịu Chân Duyên ngồi xuống giường. Vì vết thương trên lưng nàng, Trường Thanh dù muốn ôm, cũng không dám mạnh tay động vào. Y chỉ có thể để nàng tự vào ngực mình, tay nắm lấy tay để chia sẻ sự quan tâm.

-Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta không cách nào có thể trở về Tiết Châu được. Chân Duyên, nàng theo ta chạy trốn, liệu có hối hận không? - Y khẽ hôn lên trán nàng.

-Nếu không ở bên chàng, thiếp mới phải hối hận cả đời.

-Ta không thể mang lại thứ gì tốt cho tiểu Duyên cả.

-Chẳng phải chàng là thứ tốt nhất sao, đương kim trạng nguyên. Thiếp đã nhận được trái tim của chàng, sao lại còn chê không có thứ gì tốt. - Chân Duyên cười nhẹ. Chỉ thấy Trường Thanh xúc động nắm tay nàng thật chặt. Y lại hôn lên trán Chân Duyên, quyến luyến thương yêu.

-Sắp rồi, chúng ta sắp thoát khỏi mớ rối rắm điên cuồng này rồi. - Trường Thanh hít từng hơi nặng nhọc.

-Thuỷ Linh, chàng đừng kích động quá. Nhịp tim chàng đang đập rất nhanh đây này. - Nàng vuốt nhẹ trước ngực y.

-Ừ, ta biết rồi. Y tập trung xua đuổi những hình ảnh hoa lệ mà mình đã mơ về tương lai. Ý nghĩ được cùng nàng tiêu dao khoái hoạt làm y đã bỏ quên thứ quan trọng nhất, căn bệnh của mình. Nếu còn thổ huyết vài lần nữa, chắc chắn y sẽ không sống nổi. Trường Thanh phải giữ cho tâm ý của mình điều hoà. Bất nộ, bất hỷ mới là con đường giúp y sống dài lâu với Chân Duyên được.

-Tối nay sẽ khởi hành. - Y lạnh giọng thông báo lại một lần nữa.

-Thiếp đã rõ rồi. - Chân Duyên gật đầu. Trường Thanh kéo nàng ra, nhìn vào gương mặt đang mỉm cười dịu dàng. Chân Duyên dù có giận dữ, có e thẹn thì đều xinh đẹp như nhau cả. Y đã yêu nàng, thì dù Chân Duyên có biến đổi thế nào cũng không giảm đi yêu thương được. Dù nàng có dưỡng thân như lu lớn, hay gầy yếu như que củi y cũng vẫn cứ yêu.

-Sau này phải tắm rửa sạch sẽ như trước mới được. - Trường Thanh vuốt ve gò má tiều tụy của nàng.

-Lại giống như lúc trước, dè chàng xem chết sao? - Nàng tình nghịch nháy mắt.

-Ta không sợ là được rồi. Y mỉm cười đáp trả nàng, sau đó những ngón tay lại mê mê từng đường nét trên mặt nàng. Trường Thanh như muốn hoạ lại dụng mạo của Chân Duyên, muốn khắc cốt ghi tâm, dù có nhắm mắt lại vẫn có thể dễ dàng vẽ ra được trên giấy. Ngón tay y chạm vào môi nàng, nghe mê mê tê dại. Trường Thanh tiến lại gần nàng, sau cùng dùng miệng mình hôn lên những cánh sen hồng kia.

Tình yêu chưa bao giờ đơn giản và dễ dàng đến thế. Hai trái tim cùng đập một nhịp, trong đôi mắt cũng chỉ tràn ngập hình ảnh đối phương. Được chạm vào nàng, được bày tỏ nỗi lòng mình và được nàng chấp nhận. Phải chi thế gian này chỉ toàn là những điều dễ dàng như thế. Đôi lúc, con người có thói quen làm phức tạp mọi thứ lên. Sao khi quý mến, lại không dám nhìn? Sao khi muốn gặp, lại không dám gọi? Khi ở bên nhau, sao còn e ấp? Lời yêu có sẵn trong tim, sao lại không nói ra?

-Chân Duyên, ta yêu nàng. - Trường Thanh thì thầm vào tai người tình. Chân Duyên lại cười rất tươi tắn. Nàng cầm tay y, ôm vào trong lòng.

-Thiếp cũng yêu chàng, Thuỷ Linh. Hai người trong phòng tình nồng ý mật đến chừng nào, kẻ bị nhốt trong phòng kia càng bị thống khổ ấy. Nàng sợ hãi cho tính mạng mình, lại càng lo lắng cho nhị tỷ bị kẻ độc ác đó lừa gạt.

"Mạng của Nhã Muội dấu mất, hai mươi năm sau ta lại thành một hảo hán. Nhưng nhị tỷ ơi, tỷ đã trao lầm trái tim cho giặc rồi. Cố sao quốc gia này có hàng ngàn hàng vạn người, tỷ không yêu, lại chọn ngay một người họ Lưu để trao thân gửi phận. Hai gia tộc vốn là tử thù không đội trời chung, sao tỷ còn dám

đầu vào cái vực sâu vạn trượng này. Ông trời ơi, nguyệt lão kia thật sự đã lú lẫn quá rồi. Tại sao lại kết nên nghiệt duyên, khiến người ta thiên thu thống hận?”

Nhưng Nhã Muội còn chưa than khóc, la hét cho đã đời thì đã bị người ta điểm vào á huyết. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ khác đổ được vào miệng mình, sau đó từng kiện, từng kiện quần áo bị tước đoạt khỏi người nàng.

^ _ ^

Đường hầm gần nhất dẫn vào trong Cẩm sơn đã bị Hoài Việt châm ngòi nổ sập. Kỳ Hưng dẫn người vào đành phải thất thủ chạy trở ra. Y cầm lấy bản đồ, so lại lần nữa các vị trí để tìm kiếm lối vào tiếp theo. “Hoài Việt cũng đã đi suốt đêm không về, chẳng biết có chuyện gì bất trắc xảy ra không?”

Không thể nào có chuyện vì phát hiện gian tế mà đám người Lưu Gia lại lấy đất lấp hang. Y dẫn người lên trên mặt đất, phát hiện nhiều hố sụp lồi lõm rất kỳ lạ. Vụ sụp hầm là do cố ý hay tai nạn thì chưa biết tới. Kỳ Hưng chỉ biết con đường của mình bây giờ đã bị cắt ngang giữa chừng rồi.

Mười mật sứ y dẫn theo đều là cao thủ khinh công. Kỳ Hưng nhún người, điểm chân nhảy lên, đám thuộc hạ đều có thể đồng loạt bám theo bèn gót. Cao thủ đệ nhất, các chủ Thính Phong mà hành sự, bọn họ được đi cùng đã là vạn phần vinh hạnh đáng tự hào rồi. Mười một người lướt soàn soạt vượt qua rừng cây, bóng hình chỉ hư ảo như cơn gió thoảng. Kỳ Hưng giữ mình không quá kích động, lúc y mà tung hết sức, sẽ chẳng kẻ nào có thể đuổi theo kịp.

Đã nhiều lần, mật sứ theo dõi Cẩm sơn ghi chú chi tiết về vùng phụ cận xung quanh. Kết hợp với bản đồ mà Hoài Việt cung cấp, họ đã có thể tìm thấy lối vào kế tiếp. Lần này, dấu biết bước vào long đàm hổ huyết, Kỳ Hưng cũng không thể chùn bước. Lời kêu cứu thống thiết của Nhã Muội, y không thể bỏ mặc ngoài tai.

“Ta xin lỗi, vô vàn xin lỗi.” Y tự mình lẩm nhẩm trong đầu. “Nếu ngày đó không giận quá mất khôn, đã chẳng đẩy nàng đến tuyệt lộ hôm nay.”

Tuy y ra về điểm tinh sáng suốt, nhưng kỳ thật lại là người khốc liệt dễ nổi giận nhất. Bình thường cố dấu điềm điềm yếu này, một khi phát ra, chỉ có thể nói là bùng nổ điên cuồng. Ngày hôm đó dấu thấy bất cóc, Kỳ Hưng cũng có thể cột bao dùm, tiễn người lên đường. Ngay hôm nay chỉ cần nhận được lời nhờ cậy van xin, y cũng có thể không màng tính mạng xông vào biển lửa cứu người. Kể tỏ ra phức tạp, đôi khi lại là người rất đơn giản. Đối phó với Kỳ Hưng chỉ cần nhớ năm chữ “Chịu mềm, không chịu cứng” là dễ dàng đắc thủ thành công nhất.

Đáng tiếc lần này Nhã Muội đã xuống nước hơi bị muộn. Mà cũng có khi Kỳ Hưng đã xui xẻo đến trễ không chừng. Chưa kịp xông vào Cẩm sơn, thì bọn Lưu Gia đã tự mình chui ra. Nhóm năm người bí ẩn ề ạch không theo một bao tải lớn. Kỳ Hưng đột ngột nghe trái tim nghẹn đi một nhịp.

“Đừng bao giờ xảy ra chuyện nha. Đừng bao giờ gặp bất trắc nha.”

Y phẩy tay, cả nhóm ngay lập tức tập kích đám người hành tung mờ ám kia. Họ tóm được bao tải mang đi mà thầm run rẩy trong lòng. Mùi máu tanh cùng với kích cỡ thể này, hình như là có người trong đó. Hai người đặt bao tải xuống đất, Kỳ Hưng đích thân chạy để mở bao ra.

Dây cũng là do y cột, khi mở ra lại không phải là thứ cũ. Thứ trong mắt Kỳ Hưng chỉ là một xác chết đầm máu, không rõ hình dạng con người. Bị rơi từ trên núi cao xuống, dung mạo nạn nhân đã hoàn toàn bị hủy hoại. Chỉ có y phục nữ nhân hoa lệ là còn có thể nhận ra được. Ngọc bội cùng hoa tai của nàng đã giúp gợi nhớ về tiểu thư Lâm Nhã Muội mất tích mấy tháng qua.

Kỳ Hưng nghe không gian quanh mình sụp đổ gây vụn. Y đã hại nàng rồi, y đã đến trễ rồi.

64. Chương 64: Thanh Trì loạn đảng

Anh Tân chạy theo cứu viện, nhưng rốt cuộc lại là người hộ tống mang xác Nhã Muội về. Toàn doanh rung động khi biết con tin thứ nhất đã thiệt mạng. Mọi người vô cùng giận dữ, nộ khí bùng bùng muốn xông lên trả thù. Hoài Niệm và Bích Tuyên dĩ nhiên nức nở khóc hết nước mắt. Ngày đó chia tay, không ngờ là lần cuối cùng có thể gặp nhau.

Kỳ Hưng thất thần cứ như tượng gỗ. Y đưa ánh mắt nhìn tấm vải liệm che trên người nàng, run rẩy đến mức khó mà đứng vững. Từ khi bắt đầu liên lạc qua thư tín, y có cảm giác mỗi ngày lại biết thêm một điều về Nhã Muội. Nàng như thế nào cố chấp, nhưng cũng là kẻ thông minh cơ trí hơn người. Dù bị giam giữ vẫn tìm cách thám thính ra rất nhiều tin tức, trong tuyệt lộ vẫn có thể bình tĩnh vận dụng tiểu xảo để thoát thân. Kỳ Hưng tin tưởng với bản lĩnh của mình, Nhã Muội dù bị bắt giam cũng có thể bình an thoát nạn. Nhưng y đâu ngờ kẻ thù ra tay tàn độc đến vậy. Nhã Muội đã dùng mạng mình đổi lại một tin tức vô cùng quan trọng gửi cho y. Lưu Quang Trường Thanh chính là Mạc Thuỷ Linh.

“Ta nhất định sẽ báo thù cho nàng.”

Kỳ Hưng đau đớn nhắm chặt mắt lại, nuốt ngược bi ai vào trong. Sinh mạng này, là y đã nợ nàng. Kỳ Hưng không thể tìm ra sự bù đắp nào tốt hơn ngoại trừ đem hung thủ đến trước mộ nàng tạ tội. Y nắm tay, siết mạnh đến mức máu đỏ ứa ra ướt đầm. Chưa bao giờ Kỳ Hưng lại cảm thấy thất vọng về bản thân mình đến thế. Thì ra từ đầu đến cuối, y đã sai lầm nghiêm trọng rồi.

“Ta xin lỗi.”

Nhưng ba chữ này đã quá muộn màng.

^ _ ^

Đặc vụ của Nội xưởng trong vụ án bắt cóc này luôn bị gán cái mác vô dụng, bị gạt ra vòng ngoài. Thế nhưng trong việc báo tử, bọn họ lại vô cùng nhanh nhẩu truyền về Đại đô. Lấy tốc độ cực hạn nhất, nhận được chỉ dụ của hoàng thượng. Lâm Nhã Muội đã thiệt mạng, e rằng tình hình của công chúa Chân Duyên cũng không lạc quan gì. Hoàng đế ra lệnh thu hồi chiếu chiếu an. Long nhan phần nộ muốn một lượt giết chết toàn bộ Lưu Gia phái.

Trình phiên sứ thở dài, dập đầu lĩnh mạng. Bao nhiêu tâm tư, công sức của ông đã đổ sông đổ biển hết rồi. Hoàng tướng quân tức tốc hội họp, vạch ra chiến lược mới. Trước hết triệt hạ toàn bộ sáu ngọn núi kia rồi mới tấn công Cẩm sơn cuối cùng.

Lần tổng tiến công này, quân số có trên hai trăm vạn. Dù lấy bốn địch một cũng không then với lòng. Bọn phản loạn tồn tại chỉ hại dân hại nước. Từ xưa đã có câu “thành vương bại khấu”, người nhà họ Lưu nên kết thúc nhiệm vụ lịch sử của mình.

Khi đã quyết đánh, toàn bộ chiến trường lại trở nên sôi động như vẻ vốn có. Không khí trầm lắng, kèm chế bị phá vỡ. Khắp nơi chỉ còn tiếng gào thét muốn đoạt mạng người.

Những kẻ hậu sinh như Bích Tuyền, Hoài Niệm ... rốt cuộc đã biết được cái gì gọi là chiến tranh tổng lực. Họ chứng kiến hàng vạn con người lao vào nhau chém giết, gió tanh mưa máu tung bay khắp nơi. Chiến trường thảm liệt đầy thi xác. Máu chảy, máu tan, lửa cao bốc ngùn ngụt hung tàn.

Đây là thế giới vô lương, là nơi chỉ dành cho những tên sát nhân được huấn luyện. Chiến tranh không phải vì chính nghĩa, mà chỉ là một cuộc tàn sát trả thù. Hoàng tướng quân thân kinh bách chiến, khai quốc công thần, lẽ nào lại không hiểu tâm tư hoàng đế. Đã đến bước đường này, Đại đô chẳng còn muốn thu phục Lưu Gia. Để một Cảnh Hào chạy thoát, bốn mươi năm sau đã biến đất bằng dậy sóng. Lần này nhà họ Hàn quyết tâm không chừa lại nửa giọt máu Lưu thị trên đời, miễn trừ hậu hoạ về sau.

Lấy cớ trừng phạt, thân thích tiền triều đang chịu lưu đầy toàn bộ bị trảm thủ. Từ loạn tam vương ngũ sứ đến nay, Việt quốc chưa từng đồng loạt chết đi nhiều người đến vậy.

Đất đã nhiễm máu, biến thành tử địa đen tanh ghê tởm. Loài quạ điều vẫn vũ phía trên chiến trường, kêu lên từng tiếng thê lương. Mùi xú uế bốc lên, cách xa hàng chục dặm vẫn còn ngửi thấy được. Thất sơn hoàn toàn bị phong tỏa, người dân bên ngoài vĩnh viễn không thể đoán được chuyện gì đang xảy ra nơi đây.

Quân đội chỉ được nuôi dưỡng trên chiến trường thực đấu. Đây là dịp dụng binh hiểm hoi, là thử thách dành cho những đạo quân đã sống quá lâu trong hoà bình. Nhận ra cơ hội hiếm có, tất cả các chỉ huy đồng loạt mang bí kiếp binh thư đem ra áp dụng. Không từ bất kỳ chiến lược nào để tiêu diệt được nhiều hơn, chiếm đóng các địch doanh nhanh hơn đồng đội phía bên kia.

Lưu Gia phải bị ép vào tuyệt lộ, dĩ nhiên điên cuồng chống trả. Họ dựa vào địa lợi từ trước, quyết tử thủ không đầu hàng. Hoàng đế có lệnh, chiến dịch bình loạn không cần thu tù nhân. Chính vì vậy, dù họ có muốn đầu hàng, cũng chỉ là đi vào con đường chết.

Tuy Mạt Hồi bị phế truất, nhưng các kế sách bố phòng của hắn, Trường Thanh vẫn chưa ra kịp dẹp bỏ. Chỉ nhờ vào cạm bẫy đã đặt ra từ trước, quân Lưu Gia dừng mãnh cầm cự được đến hơn mười ngày. Quân triều đình hao danh lập công, không ít lần chiếm lấy đau khổ. Thương vong vẫn tăng lên từng ngày, thi xác đã chất chồng cao như núi, máu đã chảy thành sông. Nơi đâu cũng thấy cảnh tang hoang, ghê rợn. Thần chết lang thang khắp nơi, oan hồn oán thán vang dậy đất trời.

Từ thời điểm này, Hoàng tướng quân đã không cần dùng đến lực lượng phi quân sự như Thính Phong các. Lấy cớ phải đưa xác Nhã Muội về kinh thành, ông đồng loạt đẩy hết nhóm người họ Thành tránh xa chiến trường.

Bọn họ là tuổi trẻ, là tương lai của đất nước. Những công việc dọn dẹp bẩn thỉu như thế này, tốt nhất không nên để các mầm non biết tới. Chỉ có kẻ xui xẻo sinh ra trong thời loạn mới nên cầm đao giết người. Chỉ có những ai thêm khát sự sống mới có thể hung tàn được.

Những vị tiền bối như Hoàng tướng quân trở nên độc ác cũng chỉ vì hậu thế. Một đất nước bình an, không nên nuôi dưỡng ra loại cuồng sát giống thế hệ của ông. Đất nước này cần lắm y sư, thương gia và người bảo vệ chính nghĩa ... Nhưng thời bình không thể dung chứa những kẻ sát nhân bàn tay vấy bẩn máu người. Trả thù là hành vi tự đào hai cái hố. Một cái dành cho kẻ thù, một cái dành cho chính bản thân mình.

Khi tay đã nhúng chàm, sao có thể dễ dàng quay đầu được. Nỗi ân hận, ray rức sẽ bám theo ta đến suốt cuộc đời.

^ _ ^

Người đầu tiên rời nhóm chính là cựu cựu Thành Kỳ Hưng luôn tỏ ra thông minh sáng suốt. Hoài Việt lo lắng đuổi theo, vì hắn đã phát hiện những điều khác thường trong hành vi gần đây của Kỳ Hưng. Hai vị nam tử bỏ đi, chỉ còn lại Bích Tuyên và Hoài Niệm. Giờ này còn ai ngăn họ không được tự tiện làm theo ý mình.

Đừng nói chiến trường nguy hiểm, bây giờ dù có là núi đao biển lửa cũng không thể ngăn cản bước chân của họ. Cái chết của Nhã Muội đã chứng minh rằng sinh mạng vốn vô thường và rất ngắn ngủi. Họ không thể yên tâm khi thấy người yêu vùng vẫy giữa đầu thương, ngọn giáo. Chỉ trong lúc nguy nan nhất, mới có thể thật lòng hiểu rõ tất cả.

“Có chết, cũng phải ở bên nhau.”

^ _ ^

Nếu ví quân đội là một thanh trọng đao oai dũng tung hoành khắp chiến trường, thì nội xưởng là những cây trủy thủ sắc lẹm, bén nhọn chuyên công kích lén lút. Mỗi khi mặc lại bộ đồng phục đen tuyền này, Anh Tân đều cảm thấy trong lòng lạnh đi một phần. Bọn họ là những đặc vụ nội xưởng, là bóng tối của quốc gia. Nội xưởng hoạt động hoàn toàn theo ý chí của hoàng thượng, nhận những nhiệm vụ mà không bất kỳ cơ quan nào của triều đình dám làm. Thiên chức của họ là bảo vệ hoàng gia, công việc của họ là loại bỏ toàn bộ những mối nguy hại đến Việt quốc.

Ở một góc độ nào đó, họ là những tay sát nhân, những đứa con của quỷ dữ. Họ nhận hết những thứ đen tối, độc ác về phía mình, để thế giới còn lại có thể sạch đẹp, tươi sáng hơn. Để những con người bình phàm, yếu ớt có thể vui vẻ mà sống. Để những kẻ yếu ớt hạnh phúc vì bản thân được bảo bọc trong sự an bình. Họ là những tử sĩ vị quốc vong thân.

Hắn không có tên, từ khi còn nhớ được, hắn đã được gọi là Lục Nhị.

Tất cả những cơ quan khác trong triều đình đều trải qua thi tuyển, sàng lọc và cất nhắc để tiến thân vào. Chỉ riêng nội xưởng là độc đáo nhất, các đặc vụ không phải được bồi dưỡng nên, mà họ được nuôi lớn để làm việc cho triều đình.

Những cô nhi trong cả nước được thu thập, sàng lọc lại để đưa vào huấn luyện. Dù có muốn hay không, ký ức bọn họ đều bị tẩy trắng bằng một thứ kỳ được độc môn. Trải qua tuổi thơ bị huấn luyện nghiêm khắc, bách nghệ đa tài, mỗi đặc vụ của nội xưởng đều có khả năng hoá thân vào rất nhiều vai diễn đa dạng. Nhiệm vụ gần đây nhất của hắn là hoá thân thành một bồ khoái. Tên gọi của vai diễn này là Lương Anh Tân.

Bây giờ, khi đã mặc đồng phục của Nội xưởng vào, hắn lại trở thành Lục Nhị như khi trước. Con người của Lương Anh Tân đã hoàn toàn biến mất trong hắn.

Lục Nhị tuốt gươm ra, nhìn vào phần lưỡi bén ngót loé lên dưới ánh trăng. Hắn khẽ nhếch môi cười.

Đội trưởng của hắn, lão Ngũ đích thân đến bên cạnh đưa ra chung rượu trắng. Đây là nghi thức của bọn họ trước khi xuất phát. Chỉ có một chung rượu trắng cay nồng, để làm ấm cổ họng, nhưng không quá say sưa.

Nhiệm vụ lần này hung hiểm đến mức có đi không biết lối về. Đối đầu với sinh tử, đời người có lẽ chỉ cần một chung rượu trắng. Bọn họ gồm tổng cộng mười sáu người, phải tiến hành đột nhập cấm địa. Nội xưởng phải đảm bảo vô hiệu hoá toàn bộ hệ thống mật đạo của Lưu Gia, dọn đường cho bộ binh tiến lên đánh chiếm Cẩm sơn.

Đó là phương lược cuối cùng của Lưu Gia phái, là thứ duy nhất ngăn cản triều đình tiêu diệt phản đảng. Vì vậy kẻ địch sẽ vô cùng cẩn mật canh phòng, đến mức một con ruồi cũng khó mà vượt qua. Những nhiệm vụ bất khả thi như thế này, vô cùng thích hợp với nội xưởng. Những con đường có đi không có về thế này, rất thích hợp với đám người trong bóng tối như Lục Nhị.

Đến không mưu cầu, đi không vướng bận. Sinh mạng hắn là của hoàng thượng, cuộc đời hắn dành cho quốc gia. Vốn đâu có thứ gì khiến Lục Nhị lưu luyến trên đời. Trong tim hắn, chỉ toàn trống không mà thôi.

Ngoại trừ một nụ cười ...

65. Chương 65: Sự Trả Thù

Giữa đêm tối thanh vắng, xung quanh Cẩm sơn chỉ có gió thổi cây động. Dấu vết những trận đụng độ lẻ tẻ lưu lại nơi đây là vài bãi đất tang hoang. Có xe đổ, có xác người, cũng có cung kiếm gãy nát. Thất sơn đã trở thành vùng đất thiên đường cho lũ chó hoang, thú dữ đến kiếm mồi. Toàn bộ đám kền kền, quạ, diều hâu ... ở vùng này có lẽ đều trở nên béo phì một lượt. Chồn sói từ phương xa cũng rần rần kéo đến Thất sơn sinh sống.

Bọn họ ẩn mình trong bụi lùm, cẩn thận tiếp cận chân núi Cẩm. Toàn bộ những mật đạo mà Hoài Việt phát hiện ra đều đã bị san lấp, bịt lại cả rồi. Họ đang chạy qua vùng đất mà bên dưới là hàng tấn pháo đang chờ chờ phát nổ. Chỉ cần đại quân triều đình kéo tới, một mối lửa cũng có thể đem bọn họ chôn xuống sáu thước đất.

Những đặc vụ được huấn luyện đều có trình độ võ công cao cường nhất. Họ đã quá quen thuộc với bộ đồng phục dạ hành và những đêm rong rui khắp chốn thế này. Chỉ một tiếng động nhỏ, bọn họ cũng cảnh giác ẩn thân. Đám lính tuần tra của Lưu Gia chỉ có sáu người, vậy là tiện cho nội xưởng quá.

Sáu chiếc bóng âm thầm lẫn trốn, trong lúc bất ngờ nhất, nhảy ra bám vào mục tiêu đã định trước. Một tay bịt miệng chế trụ kẻ thù, một tay nhẹ đưa lưỡi gươm qua cổ chúng. Không một tín hiệu nào, cả sáu người cùng buông những cái xác mềm oặt ra. Hung lãnh vô tình, không bao giờ nhân từ với kẻ địch.

Đến phần vách đá phía tây Cẩm sơn, họ dùng dây móc mang theo đu lên trên. Vùng này hiểm trở hơn vách phía đông, mà lại được bóng trăng che khuất. Mười sáu người hoạt động nhịp nhàng không gây ra một tiếng động nào.

Đột nhập vào nơi bí mật chính là sở trường của những kẻ không có tên.

Theo kế hoạch, bọn họ phải đi vào trong pháo đài của Lưu Gia, rồi mới tiến xuống sảnh trung tâm của những con đường ngầm. Trước khi kết thúc đêm, bọn họ phải bảo đảm đồng thuốc nổ kia đã bị vô hiệu hoá. Bốn đường hầm chính và hàng trăm nhánh phụ, chỉ với mười sáu người phải trấn giữ trước mấy ngàn quân.

“Có đi không có về.” Lục Nhị cao hứng mỉm cười.

Trải qua cả quãng đường dài lẫn vách đá cheo leo, đường như thể lực của họ vẫn không bị ảnh hưởng chút nào. Bốn người nhảy lên trước, nhanh tay thủ tiêu mấy tên lính tuần. Sau đó những kẻ đi sau mang đám xác chết vắt đi vô cùng gọn ghẽ. Họ thuận lợi chiếm lấy các góc quan sát. Một đội ngũ làm việc nhịp nhàng, ăn ý, không cần dùng đến lời nói dài dòng.

Lão Ngũ là chỉ huy, ra lệnh bọn họ tập hợp hội bàn. Bản đồ mà Thính Phong các cung cấp hoàn toàn trùng khớp với những gì họ đã thấy. Lão Ngũ gật gù. “Đám ưng khuyến kia cũng là danh bất hư truyền.”

Thính Phong các và Nội xưởng không ít lần chạm trán bất hoà. Tuy đạo bất đồng, nhưng phàm là anh hùng sẽ trọng anh hùng, họ vẫn thầm công nhận đối phương có thực lực. Trong thời gian qua, nội xưởng bị Hoàng tướng quân kềm chế, chỉ có người của Thính Phong tự tung tự tác. Nay họ Thành đã bị đuổi đi hết, chính là thời điểm mà nội xưởng ra oai. Lão Ngũ dò tay theo con đường tiến đến tầng hầm. Tuy hung hiểm nhất, nhưng cũng là con đường ngắn nhất.

“Chúng ta không có nhiều thời gian.” Lão Ngũ chỉ tay lên ánh trăng chuẩn bị treo cao trên đầu.

Trước khi trời sáng chỉ có ba canh giờ để toàn thành tất cả công việc. Vừa phải đột nhập, vô hiệu hoá, đồng thời giữ cho được trận địa. Nói tóm lại, bọn họ phải tử thủ dưới mật đạo, không cho kẻ nào của Lưu Gia mồi lửa nổ sập hệ thống đường hầm.

Lục Nhị chớp mắt, ra hiệu mình đã rõ ràng nhiệm vụ. Lão Ngũ phát tay, bọn họ đồng loạt phóng đi tiến công về phía mục tiêu.

Đó là một đêm dài, thật sự rất dài.

^ ^
—

Cảnh Hào ngồi trầm tư trên ngai cao chí thượng. Tuy đây chỉ là một chiếc ghế bình thường trong phòng quân cơ, nhưng chỗ này đã đủ để ông ta khẳng định địa vị của mình. Vừa sinh ra đời đã mang danh thái tử Việt Quốc, hai mươi năm được nuôi dạy chỉ để trở thành một vị vua đứng trên muôn dân. Nhưng giờ đây, ngai vàng ở Quốc Chính điện sao lại xa xôi cách trở đến thế. Gần sáu mươi năm trong cuộc đời, chớp mắt mà đã trôi qua rồi.

Có tiếng người mở cửa, Cảnh Hào ngẩng đầu nhìn chăm chăm, sau đó lại thở dài, tựa nhẹ vào lưng ghế.

-Phụ hoàng, Thanh Ngọc danh trà vừa mới pha đây. - Mạt Hối bưng khay đi đến gần ông.

-Con còn dám trở lại? - Cảnh Hào mặt mũi lên tiếng.

-Nhi thần còn chưa có đi. - Hắn mỉm cười dâng trà lên. Cảnh Hào cầm lấy, đưa ly trà thơm phức lên mũi ngửi. Đã mười năm rồi, hương thơm này vẫn chưa từng thay đổi. Chỉ có thương hải tang điền, con người thì biến hoá khôn lường.

-Con không sợ bị giết sao? - Cảnh Hào khàn giọng hỏi.

-Nếu phụ hoàng muốn, có thể giết nhi thần lúc này. - Mạt Hối cười nhẹ.

-Không, ta không giết con. Lúc này ta đang rất tỉnh táo, ta không giết nhi tử của mình.

-Phụ hoàng vẫn chưa ngừng tập môn tà công đó sao? Chính tay người đã đoạt biết bao nhiêu mạng rồi.

-Ta không biết. - Cảnh Hào sâu thẳm lắc đầu.

-Khi con còn ở bên cạnh người, mỗi tháng là một mạng. Khi nhi thần rời đi, số lượng nhiều hơn gấp đôi. Bọn thuộc hạ của phụ hoàng luôn thay người xử lý xác chết. Chúng đem thi thể đám cung nữ chôn hết ở rừng đào gần Tiết Châu. Con làm sư gia ở đó hai năm, đã ghi chép không biết bao nhiêu vụ án dấu xác. Tất cả đều bị đập chết một cách hung bạo, không hề có dấu đao vết kiếm nào. Mạt Hối không nhanh không chậm nói ra tất cả sự thật. Thảm án liên hoàn ở Tiết Châu, từ lâu hắn đã biết rõ người nào làm rồi. Phái

người điều tra, truy tìm manh mối, tất cả đều là động tác che mắt thiên hạ. Hắn luôn giấu đi vật chứng quan trọng nhất có thể truy ra tung tích kẻ thủ ác. Bởi vì những kẻ muốn bắt Cảnh Hào, chỉ có thể đi vào con đường chết. Với trình độ võ công của ông ta hiện nay, trên dưới Lưu Gia đã không kẻ nào có thể đối đầu.

-Con cũng đã từng luyện Thôi Tâm chưởng mà, con phải biết môn võ công này luôn có khuyết điểm. Chúng làm cho ta có thực lực kinh người, cũng đôi khi cướp đoạt đi lương tri.

-Nhi thần biết. - Mạt Hối gật đầu. - Chính vì vậy con mới nguyện huỷ đi võ công.

-Ngốc nghếch, đứa con ngốc nghếch của ta. Cảnh Hào run rẩy xúc động. Tình cảnh năm xưa ở Đông sơn lại một lần nữa tái hiện trước mắt ông. Nhi tử mà Cảnh Hào yêu thương nhất, kỳ vọng nhất lại phải tay vút bỏ tất cả. Hắn dựng chưởng lên người mình, nhưng không khác gì đánh vào người lão cha này. Lúc đó ông có biết bao nhiêu thất vọng cùng đau đớn.

-Con không ngốc, chỉ chán ghét bản thân không thể làm chủ chính mình. Con không muốn mất hết ý thức đi giết người, hai tay dính đầy máu mà chạy thẳng xuống địa ngục.

-Con trách ta sao?

-Chính phụ hoàng cũng tự hiểu bản thân. Nếu không tại sao người tự nhốt mình ở Đông sơn, tại sao vội vàng trút hết công việc lên người thừa kế? - Mạt Hối nhìn thẳng vào mắt Cảnh Hào phán xét. - Vì người biết bản thân không có khả năng chấp chính. Người biết sự sáng suốt đang từng ngày, từng giờ rời bỏ mình.

-Con cũng bỏ đi. - Cảnh Hào thì thào.

-Đúng, nhi thần muốn bỏ trốn. Nhưng bây giờ con đã hiểu, mình phải quay trở lại.

-Trả thù ta ư?

-Không! - Mạt Hối nhẹ giọng. - Để kết thúc tất cả. Cảnh Hào một lần nữa nhìn người thanh niên trước mặt. Hắn sở hữu dung nhan giống hệt tổ phụ năm xưa. Đôi mắt đen thăm thẳm sâu không thấy đáy, chiếc mũi cao thẳng chính trực đầy kiêu ngạo. Chỉ có nét môi mềm mại là giống Tử Lan vô cùng. Mạt Hối thừa hưởng vẻ đẹp đó từ mẫu thân mình. Mỗi lần Cảnh Hào nhìn hắn đều nghĩ đến người xưa, yêu thương khôn cùng.

-Ta nhớ con sinh ra trong đêm ba mươi tháng chạp. - Ánh mắt Cảnh Hào bỗng nhiên mềm mại trĩu mến.

-Vì thế người mới đặt tên con là Mạt Hối, sự kết thúc của đêm cuối cùng. - Hắn bực môi cười nhẹ. - Cái tên này đã trở thành định mệnh của con, người có trách nhiệm kết thúc những đêm dài tăm tối của họ Lưu.

-Không được đâu, Mạt Hối. Dòng dõi Lưu thị có thiên mệnh cai trị thiên hạ. Triều đại của chúng ta vĩnh viễn trường tồn, không thể nào kết thúc được. - Cảnh Hào nắm lấy tay hắn khuyên nhủ.

-Nếu con không làm, cơn ác mộng của phụ hoàng sẽ chẳng bao giờ kết thúc.

-Ác mộng? Ta ... đang mơ sao?

-Đại cuộc đã định, cũng đến lúc tỉnh giấc rồi. - Mạt Hối thở dài. Cảnh Hào cứ lăm bầm, không thể nào tin rằng mình đang mơ được. Ông đang ngồi đây, cảnh này là thật chứ không phải mơ. Lẽ nào, từ ngày Bạch Lăng quân tràn vào hoàng cung, Cảnh Hào đã bắt đầu lạc vào cơn ác mộng. Lẽ nào bốn mươi năm lưu lạc của cuộc đời ông chỉ là ảo cảnh hoang đường.

-Đáng lẽ con không nên bỏ đi, đáng lẽ con có thể kết thúc mà không làm liên lụy đến nhị đệ. Nếu không phải con biến mất, người sẽ không tìm đến Trường Thanh, không biến đệ ấy thành kẻ như bây giờ. Phụ hoàng, Trường Thanh đã mắc bệnh trầm kha, người còn muốn chất thêm gánh nặng lên vai đệ ấy. Phụ hoàng không quan tâm Trường Thanh đã đau khổ thế nào sao?

-Ta sao phải quan tâm? - Cảnh Hào ráo hoảnh trả lời. - Ta đang trừng phạt nó mà. Mạt Hối kinh ngạc vì tiết lộ bất ngờ này. Hắn giật tay áo ra, lùi lại như thể mình đang đứng gần một con quái vật.

-Trường Thanh cũng là nhi tử của người.

-Ta chỉ có một nhi tử duy nhất, đó chính là con. - Cảnh Hào đều đều giọng nói.

-Trường Thanh là con của Tiểu phu nhân ... - Mạt Hối lấp bắp.

-Ả phản bội ta, tư tình với Mạc Thiên Chiêu. Ngay khi nhìn thấy đứa bé đó, ta đã biết nó không phải con của mình. Ả dâm loạn trác nết ấy chết là đáng lắm. Khi ta mang đầu Mạc Thiên Chiêu đến trước mặt, ả đã xấu hổ đến mức tự sát. Chỉ không ngờ phu nhân của Mạc Thiên Chiêu lại dám ẵm đứa nhỏ chạy trốn. Nếu không, ta cũng đã giết tên nghiệt chủng đó rồi. Hẳn tái cả mặt khi nghe tiết lộ về thân thể của Mạc Thuỷ Linh. Thì ra Cảnh Hào tìm đến Tiết Châu là để trả thù chứ không phải nhận nhĩ tử. Mạc thị vì chuyện xấu hổ của đời trước, không dám tiết lộ thân phận thật sự của Thuỷ Linh; thà để y nhận nhầm cha, cũng không mong Thuỷ Linh bị kích động mà chết.

Đứa trẻ đó vốn bị bệnh tim bẩm sinh, nếu giận dữ hay bị thống quá mức, đều có thể nguy hại đến tính mạng. Đại phu đã đoán trước, Thuỷ Linh không thể sống quá hai mươi tuổi. Cảnh Hào liền đặt cho y tên Trường Thanh, cũng chỉ để mỉa mai chế giễu mà thôi.

Bước đầu tiên là nhờ vả vài việc vặt vãnh. Sau đó từng chút, từng chút một kéo Thuỷ Linh nhúng chàm mà không thể rút chân ra. Cuối cùng đổ hết mọi gánh nặng của Lưu Gia phái lên đầu một kẻ không chút kinh nghiệm. Dùng mật ngọt mềm mại, dè ép y đến mức không thể ngẩng đầu.

Trong thời gian này, Mạt Hối biết mình có một đệ đệ, nên mới đến Tiết Châu tiếp cận y. Hắn muốn bảo vệ Thuỷ Linh, kéo y ra khỏi bùn nhơ trước khi quá muộn. Mạt Hối muốn từ từ khuyên nhủ Thuỷ Linh đừng nên dính vào Lưu Gia phái. Nhưng không ngờ y đã bị Cảnh Hào mê hoặc, bị quyền lực làm ụ mồm đầu óc.

Được trở thành đương gia đã khiến Thuỷ Linh đánh mất chính bản thân mình. Vì che dấu thân phận, y không từ thủ đoạn bất cóc đi Nhã Muội. Để củng cố quyền uy, Trường Thanh chẳng e dè tàn sát những thành phần ủng hộ Mạt Hối. Rồi sau đó còn vô vàn những việc trái lương tâm mà Thuỷ Linh đã làm dưới sự xúi giục của Cảnh Hào. Ông ta ban cho y quyền lực, nhưng cũng mạnh tay đẩy Thuỷ Linh vào địa ngục tội lỗi. Từ ngày trở thành Trường Thanh, y chưa ngày nào được sống yên ổn với lương tri. Áp lực, hối hận, sân si ... đã biến Thuỷ Linh thành một con quỷ đúng như Cảnh Hào mong muốn. Y tham quyền, tư lợi, không ngại thủ đoạn, giết chết người thân ... để giành lại quyền lực vào tay.

-Con có thể làm gì mình muốn. - Cảnh Hào cười rộ. - Nhưng những kẻ thù của Lưu gia đều phải chết cùng ta.

66. Chương 66: Quyết Tâm

-Con sẽ không để người hại thêm bất cứ ai nữa. - Mạt Hối quay đầu bước đi.

-Với khả năng của con sao? - Cảnh Hào bật cười chế giễu. - Không sức mạnh, không quyền lực, con chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi. Cảnh cửa đã đóng lại, tiếng cười vẫn tiếp tục vang vang trong đầu Mạt Hối. Hắn vô cùng giận dữ nhưng lại không cách gì phản bác được lời của Cảnh Hào. Kế hoạch mà hắn dày công sắp đặt đã hoàn toàn bị Trường Thanh huỷ diệt. Lưu Gia phái đã không đầu hàng nên dẫn đến hoạ diệt vong. Tin tức Nhã Muội đã chết trong lúc trốn chạy cũng đủ làm đại binh triều đình ào ào tiến hết về Cẩm sơn. Mạt Hối nhận ra rằng Trường Thanh cũng muốn chấm dứt tất cả. Nhưng kết cục mà y trông đợi chính là cái chết cho toàn thể Lưu Gia.

Mạt Hối nắm tay thành quyền, dậm mạnh lên vách tường bên cạnh. Sự đau đớn này nhắc hắn nhớ bản thân mình đã thất bại đến mức nào. Quá mức kiêu ngạo, quên rằng bất cứ ai cũng có một khoảng tối trong lòng. Chính những ham muốn sân si này mới khiến người ta trở nên mạnh mẽ và thủ đoạn đến vậy. Để bảo vệ lợi ích của thân, ai cũng có thể biến trở thành ác quỷ. Chính Mạt Hối cũng có thứ cần phải giữ gìn.

^ _ ^

Năm xưa, có một giáo phái kỳ lạ chuyên nghiên cứu kỳ môn độn giáp, phong thủy, chiêm tinh ... Đời nào đạo gia cũng xuất ra kỳ nhân dị sĩ, tể thế cứu đời bằng những khả năng quái lạ được sánh như thần tiên sống. Thế nhưng, dần dà sự trượng nghĩa hành đạo đó bị cường quyền biến đổi. Đạo gia được triều đình

phong hiệu, các đạo sĩ luôn được giữ lại làm việc cho hoàng tộc. Rốt cuộc bọn họ trở thành một lực lượng độc tôn chỉ phục vụ riêng cho gia tộc Lưu thị mà thôi.

Công việc của đạo gia trong triều cũng không khác gì quốc sư. Bốc quẻ, chiêm tinh, đoán vận mệnh, tế bái, cử hành lễ hội, xây dựng hoàng lăng ... hết thảy đều phải do chính người của họ phụ trách.

Năm đó, chính đạo gia một mực khẳng định thái tử Phúc Văn là hoàng long giáng thế, chân quân nắm giữ thiên mệnh cai trị Việt quốc. Nhưng ba mươi năm sau, khi Phúc Văn lên ngôi, bọn họ lại là người phản đối kịch liệt, khẳng định rằng đây chính là điềm hung ác có khả năng huỷ diệt cơ đồ nhà Lưu. Kết cục, đạo gia tự chuốc lấy hiềm nghi, họ bị trục xuất khỏi cung, từ ngôi vị đệ nhất danh phái, biến thành hạng đầu đường xó chợ chuyên lừa gạt kiếm sống.

Đến đời của hoàng đế Hồng Cảnh, hậu nhân của đạo gia gần như biến mất khỏi giang hồ. Thế nhưng danh tiếng trong quá khứ, những chiến tích rờn rợn, bạt núi của họ vẫn được lưu truyền trong dân gian.

Cảnh Hào lại là người tin vào những truyền thuyết đó. Vị thái tử trẻ tuổi rong ruổi khắp thiên hạ tìm kiếm hậu nhân của đạo gia. Thứ nhất là thoả niềm hiếu kỳ, thứ hai chính là mưu đồ chiêu mộ nhân tài. Những người có phép thuật không khác gì tiên nhân sống, nếu thu về dưới trướng mình, chẳng phải là hổ mọc thêm cánh, như rồng gặp mây hay sao.

Rốt cuộc thái tử đã tìm gặp được Tử Lan, người nắm giữ bí mật kỳ thuật cuối cùng của đạo gia. Anh hùng phối với tài nữ, hai người bắt đầu xây dựng một lực lượng bí mật hùng mạnh. Ba mươi sáu vị hoàng tử nơi hậu cung, chẳng ai có khả năng lung lay địa vị đã vững như bàn thạch của Cảnh Hào. Con đường của y thênh thang như đại lộ, khả năng bước lên ngai cao chí thượng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc, khi Cảnh Hào và Tử Lan vừa xây dựng xong hoàng lăng ở Đông sơn thì chính biến xảy ra. Loạn tam vương ngũ sứ đã đánh bật họ Lưu ra khỏi Đại đô. Thay triều đổi vị là việc không hiếm trong lịch sử. Cảnh Hào từ thái tử tôn quý biến thành kẻ trốn chạy lưu lạc, ẩn nhẫn dấu thân chờ ngày quay đầu trở mình.

Mới đó đã được bốn mươi năm, chiến tranh loạn lạc khiến Tử Lan và Cảnh Hào ly tán. Đến khi ông tìm ra được dấu vết người xưa, thì mồ hoang đã xanh cỏ. Thứ duy nhất mà Tử Lan để lại cho người yêu chỉ là một đứa trẻ. Hài tử đã được mẫu thân mình tiên đoán ột số phận khác nghiệt trong tương lai. Đứa bé này tên gọi Mạt Hối, sau này tự cải danh thành Thừa Chí.

Mạt trong kết thúc, Hối trong ngày cuối, cái tên này ghi nhớ thời khắc hấn sinh ra đời là đêm ba mươi tháng chạp. Nhưng khi Mạt Hối lớn lên, đã có lần ghi sai tên mình là Hối trong hối hận. Hấn hối phụ thân, có phải mình là tận cùng sự hối hận trong lòng ông không. Cảnh Hào giật mình bất ngờ, sau đó là cả một khoảng lặng dài ông không thể giải thích được. Vậy nên Mạt Hối đã có lúc nghĩ rằng bản thân mình chính là một sự tồn tại sai lầm. Dù sau này hấn đã ghi chính xác từng từ, nhưng dường như chữ Hối kia vẫn mãi là ăn năn hối hận.

Hấn hối hận vì mình đã chạy trốn vào hai năm trước. Hấn hối hận vì đã liên lụy nhiều mạng người. Hấn hối hận vì đã coi thường Thuỷ Linh. Hấn hối hận vì đã hứa hẹn điều không thực hiện được.

-Công tử, có một nhóm người đang đột nhập thẳng vào tầng hầm. - Đột nhiên một âm thanh trầm thấp truyền đến từ bóng đêm.

-Đó là bọn người nào? - Mạt Hối cố lấy lại bình tĩnh hỏi.

-Dạ phục đặc trưng của nội xưởng. Có vẻ như họ nhắm vào mật đạo bên dưới Cẩm sơn.Mạt Hối vẫn tiếp tục bước đi trên khoảng hành lang vắng ngắt. Ở giữa đoạn đường, hấn áp tay vào hoa văn chạm nổi lần trong muôn vàn lớp hoa văn khác. Bức tường tự động tách ra, một lối đi bí ẩn xuất hiện.

-Nếu ta đứng ở vị trí của họ, nhất định cũng sẽ làm vậy. Chỉ khi vô hiệu hoá được đám thuốc nổ mới có thể bảo đảm dọn đường cho đại quân tấn công. Dự định là buổi sáng hôm nay bọn họ sẽ tổng lực tiến đánh trận cuối cùng.Hấn chậm rãi bước vào bên trong hành lang bí ẩn. Trước khi bức tường khép lại, bóng đèn đã nhanh chóng lách mình vào theo. Tám người cận vệ trung thành đã bị giết hết sáu. Bây giờ bên cạnh Mạt Hối chỉ còn hai vị cao thủ bí ẩn chưa từng lộ mặt trước người ngoài.

-Ảnh Phong, phải ngăn cản họ lại. Đại quân triều đình mà vào được đây, sẽ chỉ còn lại cảnh tàn sát thảm liệt mà thôi.

-Công tử muốn giúp Lưu Gia tử thủ, dùng kế hoạch Bạt Căn tiêu diệt quân triều đình? - Ảnh Phong mạo gan hỏi lại. Lúc này Mạt Hối thay đổi rất nhiều, hẳn không còn là chủ tử dễ nổi điên giết người như trước. Quan hệ của bọn họ giờ đây không chỉ là chủ tớ, mà còn là huynh đệ sinh tử chi giao. Chín người trong nhóm, chỉ còn ba kẻ sống sót.

-Khả năng của ta có hạn, chỉ có thể cho họ rất nhiều thời gian để cân nhắc thôi. - Mạt Hối xoè tay ra, sau đó tóm lấy một thứ mơ hồ trong không khí. - Quân triều đình không cần bị diệt, chỉ dùng Hồn Thế cầm chân bọn họ bên ngoài là được rồi. Gã áo đen mừng rỡ phục người nhận lệnh. Vị chủ tử thiên tài thao lược này luôn khiến y kính nể. Không chỉ binh pháp thi thur, Mạt Hối còn nắm rõ thuật bài binh bố trận của đạo gia. Toàn bộ kỳ thư mà Tử Lan để lại, hài tử của bà đều đã học thuộc không sót. Có thể nói Mạt Hối chính là kẻ cuối cùng trong thiên hạ sử dụng được kỳ thuật của đạo gia.

Công trình để đời của Tử Lan là địa cung ở Đông sơn. Mạt Hối cũng đã thành danh với pháo đài nơi Cẩm sơn. Toà thành này do chính hắn thiết kế và xây dựng, vì vậy Mạt Hối phi thường hiểu rõ đường đi nước bước bên trong. Nơi nơi đều bố trí cơ quan cùng mật đạo, hẳn có thể tự do ra vào, chẳng kẻ nào cản chân được. Vì vậy, khi Trường Thanh tạo phản, Mạt Hối mới có thể dễ dàng thoát thân như thế.

Từ đó đến nay hắn vẫn chưa bao giờ rời khỏi. Toàn bộ tình hình Lưu Gia, Mạt Hối luôn nắm rõ trong lòng bàn tay. Đến cuối cùng hắn cũng không thể nào buông xuôi mọi thứ. Khả năng càng cao, trách nhiệm càng nặng. Mà Mạt Hối lại là người đã quá quen mang gánh nặng trên người rồi.

^ ^
—

Lương Anh Tân đã bị Lục Nhị cắt sâu vào trong tiềm thức. Bây giờ y ở đây là một đặc vụ nội xưởng, kẻ chẳng có gì trên đời, ngoại trừ trách nhiệm với quốc gia. Mười sáu người áo đen tiến phăng phăng không gì cản nổi. Họ tấn công chớp nhoáng, tiêu diệt lính canh phòng, rồi dẩu xác một cách gọn gàng.

Từ lâu, Lục Nhị đã không đếm số người chết dưới tay mình nữa. Toàn bộ đều là những kẻ xấu, làm nguy hại đến an ninh quốc gia mà thôi. Lưỡi kiếm bạc hoa lỏng một vòng, ngọt ngào lia qua cổ đối thủ. Gã thậm chí còn chẳng kịp kêu la thì đã nhanh chóng lên đường. Ngay phía sau gã, Bát Thất đã đứng chờ sẵn. Thân người tên lính vừa đổ, Bát Thất đã chụp lấy, kéo ngay vào gầm bàn dẩu đi.

Đi suốt một canh giờ, bọn họ đã đến gần sảnh đường lắm rồi. Lúc này, những lên lính tuần tra trên tường thành vẫn chưa bị phát hiện. Lão Ngũ vẫn thường xuyên quan sát bên ngoài cửa sổ, pháo hiệu báo động của Lưu Gia vẫn chưa được đốt lên. Lão Cửu là phó chỉ huy, cũng là người thuộc lòng bản đồ nhất. Hắn chạy phía trước, cẩn thận nhắm đếm số lượt quẹo trái quẹo phải mà mình đã đọc trên bản đồ.

Pháo đài này rất kỳ lạ, chẳng có bất kỳ đoạn hành lang nào chạy thẳng xuyên suốt hết. Tất cả các lối đi đều gấp khúc, ngoằn ngoèo hết như một mê cung nhiều tầng bậc. Họ phải băng qua phòng lính gác để đi tới phòng họp, chạy xuyên qua khu nhà bếp, mới đến chỗ chứa vũ khí. Nếu không có bản đồ từ trước, chắc chẳng ai tìm được lối đi ở nơi đây. Người thiết kế pháo đài cho Lưu Gia ác hẳn là một tên loạn trí cỡ nặng.

Vượt qua căn phòng có hồ nước dài, bọn họ đối mặt với hai cánh cửa cao lồng lộng. Đằng sau cánh cửa khổng lồ này là một sảnh đường nằm ngâm trong lòng núi, nơi bắt đầu của tất cả mật đạo bên dưới Cẩm sơn.

Lục Nhị cùng với Thập Tam dùng lưỡi kiếm để cạy cửa. Đồng đội của y thì co cụm phòng thủ, cảnh giới phía sau lưng bọn họ. Chỉ với một chút sức, Lục Nhị đã đẩy được chốt lấy qua một bên. Y bật mở cửa, chỉ vừa đủ để một người lách vào.

Lão Cửu rồi đến Thập Tam là hai kẻ tiến vào đầu tiên. Lục Nhị cảm thấy cánh cửa bị đập mạnh và sau đó là mùi máu tanh nồng nặc. Chỉ trong một tích tắc rất ngắn, y nhanh chóng phản ứng bằng cánh mở rộng cửa ra. Lão Ngũ và bốn người khác lập tức tràn vào chống đỡ trước chiếc bẫy tinh vi đã được giăng sẵn. Lão Cửu và Thập Tam đã mất mạng trước hai thanh phi đao ghim thẳng vào vùng cổ. Kẻ ra tay lần này phải là một cao thủ cực kỳ đáng sợ.

Nội xưởng không biết mình bị phát hiện lúc nào, nhưng đã quá trễ để rút lui. Nhiệm vụ của họ đã ở ngay

phía bên kia cánh cửa. Lục Nhị hít một hơi thở đầy, đề khí. Y bật mở cánh cửa hết mức rồi phóng người vào bóng đêm bên trong.

67. Chương 67: Đại Biến

Lục Nhị nhắm mắt xông vào, trong tích tắc cổ làm quen với tình trạng tối tăm nơi đại sảnh. Y hạ mũi gươm, kéo dài trên đất tạo thành một vết nháng lửa để báo hiệu cho đồng đội biết mình đã nhập cuộc. Mỗi đặc vụ đều có khả năng hoạt động cá nhân rất tốt, nhưng sức mạnh lớn nhất của họ chính là sự phối hợp ăn ý giữ toàn bộ các thành viên.

Những đốm sáng xung quanh giúp Lục Nhị biết được vị trí đồng đội. Y bắt đầu theo dõi sự di chuyển của từng người để không nhầm lẫn với kẻ địch. Lục Nhị hoảng sợ, không đọc được bất kỳ chuyển động nào khác lạ cả. Rốt cuộc người đã tấn công nhóm bọn họ chỗ nào, sao không phát ra chút động tĩnh?

Một tiếng hự vang lên và sau đó là người trong nhóm Lục Nhị ngã xuống. Nội xướng rất tự hào với khả năng chiến đấu trong bóng tối của mình, nhưng xem ra họ đã gặp địch thủ rồi. Y móc ra viên pháo sáng, ném vào giữa trung tâm trống người. Quả pháo xì một tiếng, phát ra chùm sáng trắng mờ hồ, quét khắp mọi góc ngách của căn phòng.

Những chiếc bóng dài trải khắp sàn nhà, hắt lên tường thành những hình thù cổ quái. Lục Nhị vừa kịp nhìn ra vị trí của kẻ địch thì viên pháo sáng đã tắt ngóm tại chỗ. Ngoài mười hai người bọn họ, chỉ còn một bóng đen khác nấp trên góc trần của căn phòng. Hắn hành sự êm đến nỗi chẳng phát ra âm thanh nào cả. Viên pháo sáng đã thành công làm lộ vị trí của sát thủ.

Lục Nhị lại lấy ra một viên pháo sáng khác ném về phía kẻ địch. Nhưng lần này chỉ vừa bắt kịp một góc áo của hắn, thì tên kia đã phóng đi mất. Tuy nhiên, khi vội vã chuyển động, hắn đã làm lộ vị trí của mình. Lúc này Lục Nhị không cần đến pháo sáng cũng có thể dò theo vết của hắn.

Đó là một tay sát thủ nguy hiểm hơn cả Nội xướng. Đó là một tên dò thám ẩn mật còn hơn người của Thính Phong. Phía Lưu Gia vẫn cất giữ nhiều cao thủ chưa xuất đầu lộ diện. Phản đảng này đã tồn tại mấy chục năm trong lòng Việt quốc, vốn không thể coi thường.

Nếu trên mặt trận họ có thể đánh ngang ngửa đại quân, thì đến phần ám đấu Lưu Gia càng vượt trội. Chỉ có bọn tà giáo, trộm cướp, sát thủ, ác nhân ... mới chịu đi theo phục vụ Cảnh Hào. Lão là một biểu tượng đại diện cho giai cấp chống đối chính quyền rõ nét nhất.

Kẻ địch dựa vào bức tường vòng tròn của sảnh đường thì triển môn Bích Hồ Du Tường. Hắn chạy trên vách đá thẳng đứng mà dễ dàng như người ta đi bộ trên mặt đất. Tên sát thủ chỉ chuyên dùng phi đao chứ chẳng xài binh khí lớn. Hắn là đại diện xuất sắc nhất cho cả một thể hệ chuyên sống trong bóng tối. Ảnh Phong, kẻ chưa từng ai thấy hình dạng.

^ ^

Đêm trước của cuộc chiến, không người tướng quân nào có thể yên giấc ngủ say. Hoàng Vân Phong tuy đã trên sáu mươi nhưng bảo đao chưa mòn, được hoàng thượng tin tưởng giao cho chức vị chỉ huy toàn bộ chiến dịch tiêu trừ loạn đảng lần này. Ông cả đời sống trong chiến loạn, đã quá quen với cảnh đầu tên mũi giáo, da ngựa bọc thây. Vị tướng già thở từng hơi nặng nhọc, tay mạnh mẽ lau lên chiếc rìu chiến khổng lồ đã tạo nên danh tiếng lẫy lừng của mình.

Vân Phong không còn nhắc được món vũ khí này dễ dàng như lúc trước. Tay ông đã run, còn mắt cũng bắt đầu mờ hơn. Nhân sinh thất thập cổ lai hy. Được sống đến từng này tuổi đã là quý, chứ nói gì đến khả năng ra trận như Hoàng tướng.

“Cổ lệ đã đến lúc nghĩ về kế hoạch hưu trí. Cả đời danh lợi, khi xế chiều cũng chỉ muốn vui vầy con cháu mà thôi. Giết được hết toàn bộ loạn đảng, ta đã không phụ công tiên hoàng kỳ vọng. Thắng nốt trận chiến này, thì coi như lập quốc ký của chúng ta hoàn thành xong, đúng không Y Thần?” Người tướng già cười lớn, hàm râu bạc rung rung dưới ánh đèn cầy leo lét. Ông được tham dự đến chương cuối cùng, coi như trời cao đã không bạc đãi rồi.

Một cơn gió lạnh thổi ào qua, khiến trướng màn lay động, rồi bật tung lên. Hơi ẩm thấp ủa tới thổi tắt ánh sáng đèn bên bàn. Đó là một chiêu thức rất nhanh, rất hiểm phóng tới ngay trước mặt Hoàng tướng. Ông vẫn kịp nhận ra đòn của tên sát thủ, nhưng rất tiếc tay chân không còn linh hoạt như xưa. Vân Phong dùng rìu chiến lia qua, lập tức ngăn cách kẻ địch với mình. Y té lăn ra ngoài, ôm lấy bả vai chỉ toàn là máu đỏ.

Thanh gươm của sát thủ đã xuyên qua ngực Vân Phong. Trên mặt đất là cánh tay mềm mại của nữ nhân yếu ớt. Lão tướng nhìn vết thương trên ngực, sau đó càng cười lớn trầm hùng. Tướng quân không mất trong chiến loạn, mà lại chết trong chốn êm nệm ấm.

Hoả Diễm bị tiếng cười đó dọa cho tê liệt. Ấ bò trên mặt đất, dự định bỏ đi thì bị một thanh kiếm phóng tới chắn ngang đường. Vân Phong bước ra khỏi trướng, để ánh trăng trên cao toả xuống khắp người. Cả thân ảnh cao lớn uy nghi phát ra ánh sáng bạc lấp lánh thần thánh. Vết máu trên ngực ông vẫn òng ọc chảy ra, nhưng dường như chẳng ảnh hưởng gì đến vị tướng quân.

Ông bước từng bước đến gần Hoả Diễm, một kẻ tiểu tốt chẳng đáng gì trong mắt Vân Phong. Thậm chí khi chiếc rìu bổ xuống, ả vẫn còn há hốc kinh ngạc không kịp chạy. Lão tướng già như một vị thần tướng uy dũng đã khiến ả tiêu hồn lạc phách mất rồi. Nếu không phải do tuổi tác, Hoả Diễm hôm nay chưa chắc gì tiếp cận được Hoàng tướng quân ngày trước. Đúng vậy, thời gian chính là kẻ thù lớn nhất của con người.

Không kẻ nào có thể sống sót dưới một búa này của Cự Phách Hoàng tướng. Ông cười hài lòng, như thấy được mình lại đứng giữa chiến trường oai hùng. Một Hoàng Vân Phong trẻ tuổi đang vùng vẫy giữa muôn trùng địch binh. Vũ khí khổng lồ nặng hai trăm cân vun vút đoạt lấy thủ cấp không biết bao tên kẻ địch. Vô giáp đầm máu mà kẻ thù đã tưới lên đó. Vân Phong nhìn thấy cổng Đại đô đã ở ngay trước mắt rồi. Ông ngó sang bên cạnh, nhận ra Y Thần, Tú Doanh cũng đang kề vai sát cánh. Danh xưng Tứ Đại Thiên Vương của quân Bắc Bình lan tới đâu là nghe như sấm vang chớp giạt đến đó.

Hoàng Vân Phong nhắm mắt, khoé môi mỉm cười như bất diệt. Cái chết chỉ đơn giản như một hành trình quay về nhà.

Năm Khai Nguyên ba mươi chín, khai quốc công thần Cự Phách tướng quân Hoàng Vân Phong tạ thế, hưởng thọ sáu mươi hai tuổi. Muôn dân kính ngưỡng tôn sùng, uy danh được tạc trên bia Đại Đức để đời đời con cháu họ Hàn hương khói tưởng niệm.

^ _ ^

Trong một đêm, chiến dịch xảy ra đại biến. Quân tiên phong của Nội tướng bắt vô âm tính, lành ít dữ nhiều; Cự Phách tướng quân bị ám sát, lòng quân rúng động. Một tượng đài lớn trong biết bao thế hệ anh hùng đất Việt như thế đã qua đời. Tang khí tràn ngập doanh trại.

Như có dự cảm không hay, cả bốn người Kỳ Hưng, Hoài Việt, Hoài Niệm, Bích Tuyền đã trở về kịp ngay trong ngày hôm đó. Hoàng Bích Tuyền sụp đổ ngay tại chỗ, ngất đi tỉnh lại mấy phen mới bình tỉnh được. Từ đó trở đi, nước mắt nàng cứ mãi lã lã dài.

Tin tức một trong tứ đại thiên vương qua đời lan về Đại đô cũng gây ra một hồi chấn động. Hoàng đế vô cùng thương xót, phong cho Vân Phong danh quốc phụ, vĩnh viễn thờ cúng tại hoàng lăng. Đó là người thầy đã dạy cho Hàn Bảo Huy cưỡi ngựa đánh trận ngay từ những ngày còn nhỏ. Trong suốt loạn ‘Tam vương ngũ sứ’, Hoàng Vân Phong là người thân thiết nhất với gia tộc họ Hàn, gần như là bà con ruột thịt đối với những đứa cháu như Bảo Huy. Một vĩ nhân lịch sử nữa lại qua đời.

Bây giờ không chỉ Kỳ Hưng mà cả Bích Tuyền cũng nổi điên lên muốn toàn diệt Lưu Gia phái. Đột nhiên nàng cảm thấy mọi ý nghĩa trong cuộc đời mình đã biến mất hết rồi. Hai bên vẫn còn bị ngăn cách bởi vòng vây dày đặc lối thuốc nổ của Mạt Hối. Vì sao nhà họ Lưu có thể thi hành kế thích khách mà nàng lại không làm?

Hoài Việt tốt độ xấu hổ vì Hoả Diễm chính là người do hắn mang về. Không thể ngờ được Hoả Diễm vì thi hành kế này mà có thể chịu khổ nhục đến nỗi xém mất mạng. Nhìn thấy ánh lửa căm hận trong mắt Bích Tuyền, hắn sợ hãi, áy náy không nguôi. Khi trưởng tử họ Hoàng đến nhận xác cha, Bích Tuyền liền biến mất. Hoài Việt biết nàng muốn làm gì nên ngay tức tốc đuổi theo. Hắn phải ngăn ngừa mọi việc hối hận trong đời. Một khi tay đã nhuộm máu kẻ thù, nàng sẽ chẳng bao giờ có thể quay về trước kia được.

Phần thánh thiện, trong sáng của Bích Tuyền phải do hấn bảo vệ. Hoài Việt phải thay nàng đoạ vào địa ngục vì bản thân hấn đã chất chồng đầy tội nghiệt rồi.

Việc ở quân doanh do Trình phiên sứ thay mặt tiếp quản. Nhưng ông là văn nhân nên vẫn phải tạm thời án binh bất động chờ chỉ thị tiếp theo của triều đình. Hoặc họ tiếp tục vây công, hoặc hoàng thượng sẽ phái một tướng quân khác tới thay thế. Không ai tiếp quản mọi việc tốt hơn chín người con trai của Hoàng Văn Phong, nhưng tất cả bọn họ đều vướng bận với tang sự rồi.

Hàn Bảo Huy giật mình, phát hiện ra bản thân đã quá dựa dẫm vào thế hệ lão tướng khai quốc. Tượng đài của họ vĩ đại đến nỗi lớp kế thừa sau này không ai có năng lực tiến lên. Những Mỹ Hoạ Phù Dung Quách Tú Doanh, Đào vương Phan Trung Lương, Kiếm bá Châu Phương Tuấn ... đều quá mức hùng mạnh, trăm năm hiếm gặp, khó lòng xuất hiện trong thời bình yên ổn được.

Hoàng đế phiến muộn, ra lệnh cho Mai phiên sứ đến chỉ huy thay cho vị trí Hoàng tướng quân. Ông vẫn còn nhớ vị sứ quân này khó có được cái bình ổn, trầm tĩnh như Văn Phong. Mai Quân Chiêu thuộc phe cứng rắn và khốc liệt nhất trong số những đại tướng quân đương thời.

68. Chương 68: Tiến Công

Mai Quân Chiêu bảy tuổi ra chiến trường, chín tuổi tiếp nhận vị trí của phụ thân, bốn mươi ba năm tại vị, là vị sứ quân trẻ tuổi nhất trong loạn tam vương ngũ sứ. Người này mái tóc còn đen, phong thái còn uy mãnh, gương mặt dày dặn gió sương của nhiều năm canh giữ nơi biên quan phía đông. Không ai có thể bì với ông về kinh nghiệm tham chiến trong thực tiễn. Chỉ trong ba ngày mới đến, Quân Chiêu đã chinh đồn toàn bộ đội ngũ quân binh, mau chóng nắm bắt tình hình chiến trường để đưa ra đối pháp.

Cách của tướng quân chỉ có một, đó là tiến đánh.

Trong Thất sơn chỉ có núi Cẩm là tập trung toàn bộ đầu lĩnh quan trọng của phe địch. Các chi đảng khác đều đã rơi vào tình trạng thừa chết thiếu sống, chỉ chiến đấu cầm chừng. Hoàng tướng quân đã quá nhân từ khi chỉ vây mà không công, muốn chờ bọn họ tự chui ra đầu hàng mà cảm hoá. Đối với Mai Quân Chiêu thì phương pháp đó không thích hợp. Nhân từ với kẻ địch chính là tàn độc với bản thân. Ông có thể bỏ qua sáu ngọn núi khác, nhưng Cẩm sơn này nhất định phải diệt. Tội phản nghịch khó thứ tha, lại còn dám hành thích đại thần của triều đình thì chỉ có con đường chết.

Đầu tháng tám, đại quân diệt loạn tổng tấn công lần cuối. Lần này quân số tham chiến có trên bốn mươi vạn hùng binh, là chiến dịch lớn nhất được triển khai kể từ ngày Hàn Bảo Huy lên ngôi. Sự kiện Lưu Gia phá phản nghịch cũng đã là chuyện không cần giữ bí mật nữa. Phải để ọi người trong thiên hạ biết chống lại họ Hàn sẽ có kết cục gì.

Quân chủ lực được Quân Chiêu nâng lên trận đầu là kỵ binh tiên phong. Ông áp dụng cách đánh tại sa mạc và bình nguyên cho vùng sơn địa. Ngay phía sau kỵ binh là bộ binh và pháo tiễn. Dù địch đang chiếm địa lợi, nhưng sức mạnh quân số của triều đình có thể áp đảo hết mọi yếu tố còn lại. Kỵ binh đánh bại ba vòng phòng thủ của Lưu Gia, khiến chúng rút chạy tán loạn. Bộ binh hùng hổ tiến vào, phong thái mạnh mẽ không thua gì cuồng phong lũ quét.

Trận đánh thuận lợi đến mức các tướng lĩnh chỉ huy cũng ngạc nhiên thắc mắc. Nếu dễ dàng như thế này, tại sao ngay từ đầu Hoàng tướng quân lại kèm sức không cho ai tiến vào. Quân triều đình đến đâu là địch chạy như bầy ong vỡ tổ. Nơi chiến trường này dùng kế vườn không nhà trống thì ích gì với bọn họ đây.

Đến cuối ngày, toàn bộ sự nghi ngờ đã được giải thích. Lưu Gia phái cho nổ sập địa đạo, âm mưu vuột chết đại quân tấn công. Trình phiên sứ nhìn thấy những cột lửa trong đêm trời nhá nhem thì kinh hoàng sợ hãi, ông quay sang vị đồng liêu, giận dữ chất vấn.

-Ta đã báo trước rồi, vì sao ngài vẫn không nghe? Mai Quân Chiêu không quay lại, mắt vẫn nhìn vào chân trời tối tăm, thỉnh thoảng bật lên một vệt sáng. Cả một khoảng thời gian sau, âm thanh của vụ nổ mới lan về phía họ.

-Trận chiến nào mà chẳng có kẻ phải hy sinh. - Ông bật cười. Hao Khiết đối với nụ cười này càng thêm chán ghét. Lẽ ra ngay từ đầu kế hoạch chiêu an của ông và Mạt Hối đã có thể thuận lợi tiến hành. Một mặt có

thể giải tán Lưu Gia trong hoà bình, một mặt có thể giữ cho quân triều đình không mất một binh một tốt. Nhưng mọi thứ càng lúc càng hướng sang chiều hướng xấu hơn.

Hoàng Vân Phong tuy cứng rắn nhưng vẫn là người hiểu lý lẽ. Tay Mai Quân Chiêu này lại là kẻ ương ngạnh, vô cùng cực đoan. Trình Hạo Khiết thở dài, cảm nhận sự bất lực của bản thân. Trong sự việc lần này, ông không có khả năng giúp đỡ ai khác. Vừa mất đi bằng hữu, ông lại chuẩn bị mất thêm một cố nhân khác. Rõ ràng cậu vẫn có thể vẫy vùng, tạo ra cuồng phong bão tố ảnh hưởng muôn người. Lần này Mai tướng quân muốn sử dụng đòn cứng rắn, Mạt Hồi ác cũng không buông tay chịu chết dễ dàng.

“Không còn cách để quay lại.” Trình Hạo Khiết lắc đầu cảm thán.

^ _ ^

Sau khi vụ nổ cuối cùng kết thúc, Quân Chiêu kinh ngạc nhìn ánh đuốc của đại quân vẫn không suy sụi bao nhiêu. Rốt cuộc là dự tính của ông sai lầm, hay là kế hoạch của địch đã thất bại. Mai phiên sứ đã chia đôi lực lượng ra hành động. Phe tiên phong là tử sĩ Hoàng Kỳ muốn trả thù cho chủ soái. Ông chỉ thành toàn cho họ, đẩy kỵ binh lên trước mở đường cho quân chủ lực phía sau.

“Kế hoạch Bạt Căng là chức cuối cùng, Lưu Gia muốn cùng chúng ta đồng quy ư tận. Nhưng kẻ còn đứng vững sau cùng, chỉ có triều đình thiên thu bất diệt mà thôi.” Quân Chiêu nắm chặt tay.

“Vậy tại sao sau vụ nổ lớn, quân tiên phong lại không hề suy sụi?” Lần đầu tiên Mai tướng quân è dè, không biết có nên đưa tiếp đội quân kế tiếp vào không. “Bọn họ không phản công, hay đã buông xuôi chịu thua? Kẻ địch xảo trá, ta không phòng không được.”

-Người đâu, mau cho lính trinh sát đi lên lấy tin. - Quân Chiêu cao giọng ra lệnh. Các phó tướng sau lưng ông có người ngay lập tức nhận mệnh chạy đi. Còn lại, ai nấy đều lộ rõ vẻ căng thẳng. Bọn họ cũng giống như đại soái, không hiểu nổi hành vi của kẻ địch. Chẳng đầu hàng cũng không chiến đấu chống cự là vì lý do gì?

Một nhóm trinh sát đi, suốt đêm không ai quay trở lại. Quân Chiêu khẩn trương tiếp tục điều thêm người, nhưng vẫn không nhận được tin tức quan trọng nào. Nhóm kỵ binh đứng trước Cẩm sơn dường như không thể tiến thêm bước nào nữa. Ánh đuốc của lính tiên phong cứ chạy xung quanh bãi chiến trường như những con đom đóm trong đêm.

-Chúng bị cái quái gì vậy nhỉ? - Mai Quân Chiêu nghiêng rằng tức tối. Quân tiên phong không thể tiến, đội trinh sát mất liên lạc, tướng quân đầu mạo hiểm điều tiếp quân chủ lực vào. Là bẫy hay không bẫy, vẫn phải chờ đầy đủ thông tin mới có khả năng đưa ra quyết sách. “Thất sơn này thật sự là một bãi lầy, ai dính vào cũng không rút chân ra được. Hèn chi Hoàng Vân Phong đóng ở đây một tháng trời vẫn không tiến vào trong.”

^ _ ^

Sáng hôm sau, khi nắng hồng vừa lên, tại quân doanh đã có thể nhìn thấy bãi chiến trường trước mắt. Địa hình không bị cây cối như họ tưởng tượng mà chỉ nổ sập vài phần. Điều kỳ lạ là kỵ binh cứ chạy quanh vùng đất lồi lõm ấy như kẻ đi trong sa mạc. Quân Chiêu tái hết cả mặt khi nhìn thấy những con mồi bị giam trong mê cung.

-Hỗn Thế trận. - Ông lầm bầm. Không thể ngờ phía phản đảng vẫn còn hậu nhân đạo gia sống sót. Những trò bố trận, ếm chú này chỉ có đám dị sĩ giang hồ như đạo gia mới có thể bày ra. Nghe nói cuối đời Hồng Cảnh, thái tử Cảnh Hào tập trung giao du với rất nhiều thuật sĩ của môn phái này. Vụ nổi tiếng chấn động nhất của đạo gia chính là đem Hồng Cảnh từ trong vòng bao vây của Bắc Bình vương chạy thoát khỏi Đại đô.

Những trò quái pháp của họ, Quân Chiêu chỉ được đọc qua ghi chép chứ chưa từng gặp phải. Người phá trận Hỗn Thế khi xưa chỉ có quốc cữu Thành Lạc Nhân và tướng quân Hoàng Vân Phong. Thành Lạc Nhân đã mất nhiều năm, Hoàng Vân Phong lại mới vừa bị ám sát. “Như vậy trên thế gian này còn mấy ai phá được trận Hỗn Thế đây?” Quân Chiêu phiên muộn, nhìn đắm đắm vào vùng đất tan hoang đầy hiểm nguy. Đánh trận sa trường sao không quang minh chính đại mà quyết đấu. Bọn đạo sĩ, quân sư ... chính là khắc tinh của toàn bộ quân nhân trên thế gian.

^ ^
—

Ngay tại pháo đài Lưu Gia, ai nấy cũng sững sờ kinh ngạc. Họ không hiểu tại sao đại quân triều đình đã áp sát đến nơi rồi, nhưng lại chạy ngang dọc như lũ khùng thế kia. Chỉ có Cảnh Hào là bình tĩnh quan sát mọi việc. Chính bản thân lão cũng không ngờ Mạt Hối đã tiến xa đến mức này.

Bậc trí giả luôn biết giấu tài, ẩn mình. Mới mấy tháng trước hắn còn than van không thể phá nổi vài trận pháp đơn thuần dùng để khoá kho chứa bảo khố. Ngày nay hắn đã có thể dựng nên một trận Hỗn Thế khổng lồ, lớn gấp trăm lần khu rừng bao bọc ngoài địa cung Đông sơn. “Tên tiểu tử này càng lúc càng gây ra bất ngờ lớn.”

-Tại sao không nổ chết hết bọn chúng?

-Tại sao chỉ có vài điểm bị sụp thế kia?Đám ‘thần tử’ nhà Lưu lao nhao bình luận. Cảnh Hào nhíu mày, chán ngán lũ lục lâm thảo khấu không chút trí tuệ này. Họ quá ngu ngốc để có thể trở thành công thần của triều đại mới. Nếu họ có khả năng tiến xa đã không đi làm trộm cướp, đến bước đường cùng phải gia nhập vào phe phản loạn của Cảnh Hào.

Ông quay trở về ngai chủ thượng, nhấp tách trà ra vẻ nhàn nhàn vô ưu. Lại một lần nữa Cảnh Hào đánh giá thấp trí tuệ của người kế thừa. Ông nhếch miệng mỉm cười, nhớ đến đôi mắt sâu thẳm vô cùng khó dò của Tử Lan.

“Hài tử của chúng ta, giống nàng đến mức ta cũng phải e sợ.”

^ ^
—

Thuỷ Linh dựa sát vào tường, hai chân run lẩy bẩy đến mức không đứng nổi. Không khí dưới tầng hầm này lạnh, lạnh đến mức y cảm thấy nhức buốt cả xương. Đôi môi y mấp mấp vài lần, mới nói ra được thành tiếng.

-Đại ... đại ca!Nhưng âm thanh yếu ớt đó như tan vào trong bóng đen thăm thẳm. Người cận vệ cuối cùng kêu lên một tiếng khùng khục khó hiểu rồi gục xuống. Thuỷ Linh đưa mắt nhìn xung quanh mình, nhận ra đội thân binh đã trở thành một đồng xác chết vô hồn rồi.

Mạt Hối đến gần y, rất chậm với cái dáng đi đặc thù đó. Hai tên sát thủ đã rút vào bóng đêm, biến mất như chưa hề tồn tại. Rõ ràng sáu thuộc hạ của Mạt Hối đều đã bị Thuỷ Linh gài mưu giết hết. Tại sao vẫn còn tồn tại hai kẻ võ công khủng khiếp đến mức này.

-Đại ca ... xin hãy tha cho đệ. - Thuỷ Linh lắp bắp nói lại lần nữa.Y cảm nhận nỗi kinh hoàng len lén xâm chiếm hết đầu óc và thân thể mình. Đó là một sức ép nặng nề đến mức y không sao thở nổi. Đó là cái lạnh lẽo âm hàn khiến Thuỷ Linh sợ hãi từ thẳm sâu bên trong.

Mạt Hối vẫn đang tiến đến gần y, lạnh băng không lộ ra bất cứ sắc thái thái tình cảm nào. Đôi mắt đen thẳm thẳm cứ như nuốt chửng mọi thứ tan vào trong đó.

-Làm ơn, đừng giết ta. - Y cảm thấy nước mắt của mình đang trào ra.

69. Chương 69: Dạy Đỗ Tiểu Đệ

Cả cuộc đời y có bao giờ phải chịu nỗi sợ hãi lớn lao đến mức này đâu. Từ nhỏ đến lớn, Thuỷ Linh chưa từng thấy nhiều người chết đến như vậy. Có thể mỗi mệnh lệnh y đưa ra đều rất tàn khốc, có thể những mưu toan của y làm hại rất nhiều người, nhưng Thuỷ Linh chưa một lần phải chứng kiến những cảnh máu me ghê rợn thế này.

Thì ra con người khi chết rất xấu xí. Họ nhăn nhó, quần quai, rên la rất thảm thiết. Những khuôn mặt xám ngoét, những đôi mắt vô hồn cứ mãi trừng trừng không cam tâm. Y tưởng chừng mình luôn sẵn sàng đón nhận địa ngục, nhưng khi đối diện với thần chết, Thuỷ Linh lại không không chế nổi bản thân. Y quỳ sập người xuống, ôm lấy chân Mạt Hối mà van xin.

-Đại ca, xin hãy tha cho đệ. Là đệ ngu ngốc, đệ ấu trĩ ngu si mới đi đến bước đường cùng này. Mạt Hối, đệ là đệ đệ ruột thịt của huynh mà. Huynh đã hứa sẽ không làm hại đệ, huynh đã hứa sẽ bảo vệ đệ ...Mạt Hối

cúi người xuống, kéo Thuỷ Linh ra khỏi chân mình. Hắn chăm chú nhìn nam nhân trước mặt, cảm thấy y còn trẻ hơn mức mình tưởng tượng. Bỏ chạy đến áo sổng xốc xãi, mái tóc buông thả tán loạn chưa kịp chải bới. Thuỷ Linh chỉ mới mười bảy tuổi, chưa từng phải chịu qua gian nguy, đối diện với cái chết. Y sợ hãi là phản ứng vô cùng bình thường, điều đó chứng tỏ Thuỷ Linh vẫn còn có thể quay đầu lại.

Hắn nắm tay Thuỷ Linh kéo đứng dậy. Mạt Hối nhìn vào đôi mắt trong veo đắm nước kia, hắn cảm thấy thương cảm. Y chỉ là một con rối trong tay Cảnh Hào, chỉ là nạn nhân của một cuộc trả thù tàn độc của ông. “Chỉ là chút lầm lỗi của tuổi trẻ!” Mạt Hối thở dài.

-Đệ là một kẻ rất thông minh. - Mạt Hối chậm chậm nói rõ từng chữ. - Hai năm qua thay ta tiếp quản Lưu Gia phái, đệ đã làm được rất nhiều việc. Hoàn thành kế hoạch Bạt Căng ta đã bỏ dở, tập trung lực lượng phân tán khắp nơi, thậm chí còn xây dựng tổ chức hùng mạnh hơn cả khi ta rời đi. Nhưng tài năng của đệ đã đặt vào lầm chỗ rồi. Con đường này, lẽ ra đệ không nên bước chân vào. Thuỷ Linh ngưng thút thít, y lấy tay áo lau lau nước mắt. Sát khí hoàn toàn biến mất, người trước mặt y không còn chút nào đe dọa, đáng sợ như lúc trước nữa. Thuỷ Linh lén nhìn đám thi thể nằm la liệt trong phòng, cố nói với mình tất cả đều là sự thật rất tàn nhẫn, y không thể nào thắng nổi Mạt Hối.

-Đệ có thể chọn sao? - Thuỷ Linh lầm bầm. - Đệ có thể không đi con đường này sao? Đệ có thể không mang họ Lưu Quang và không phải con trai của thái tử Cảnh Hào sao? - Y bắt đầu nói lớn dần lên, gần như là hét vào mặt Mạt Hối. - Đệ có thể nhắm mắt làm ngơ khi người ta chiếm đoạt hết tất cả những thứ mình gây dựng? Đệ phải cam chịu nhẫn nhịn khi huynh đem Chân Duyên ra tra tấn sao? Thuỷ Linh bắt đầu cất tiếng cười khùng khục, như thể y vừa mới nghe một câu chuyện tiếu lâm hài hước. Tự nhiên bị ném vào thế giới hỗn loạn đáng sợ này, tự nhiên phải đối cái mũ quá lớn so với đầu mình, Thuỷ Linh không thể chịu đựng được. Y không chấp nhận bản thân là con rối mặc cho kẻ khác thao túng. Y phải phản kháng, phải đấu tranh giành lại những thứ mà mình đáng nhận. Có gì Mạt Hối có thể ra tay đoạt lấy tất cả, có gì y phải chịu thua ngay khi cuộc chiến chưa bắt đầu. Y thêm khát cuộc sống yên bình là sai sao? Y muốn tháo chạy khỏi con thuyền sắp chìm là không đúng à?

Mạt Hối kinh ngạc nhìn những cảm xúc mãnh liệt hiện ra trong mắt Thuỷ Linh. Hắn nhận ra sự chua chát cay đắng, mùi vị sợ hãi kinh hoàng, nỗi chán ghét và lòng căm thù rừng rực cháy. Mạt Hối giơ tay đặt lên vai Thuỷ Linh, hắn dùng sức siết mạnh khiến Thuỷ Linh phải nhắm mắt vì đau đớn.

-Đệ đã có thể lựa chọn. - Hắn tức giận la mắng. Con người hiện nay của Thuỷ Linh làm Mạt Hối cảm thấy thất vọng. Hai năm trước, vừa đến tiết Châu, hắn đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy tri phủ trẻ tuổi trong veo như sương sớm. Ánh sáng lấp lánh của nắng mai luôn bao xung quanh Thuỷ Linh, màu trắng tinh khiết như trang giấy thơm khiến Mạt Hối vô cùng ngưỡng mộ. Hắn hài lòng vì đệ đệ của mình đã trưởng thành trong một gia đình êm ấm, hắn vui vẻ vì sự tài hoa của Thuỷ Linh đã được của quốc gia công nhận với chức vị trạng nguyên. Cuộc sống của y tràn đầy hi vọng, tương lai của y sáng rực đầy gấm hoa.

Thậm chí đã có lúc Mạt Hối ghen tị vì hắn chưa từng có thứ gọi là cuộc sống bình yên. Cả đời của hắn chưa từng tồn tại thứ gọi là tương lai hứa hẹn. Hắn nhìn lại bàn tay mình, cảm thấy màu đỏ của máu tươi vẫn còn dính đầy trong từng kẽ ngón. Làm cách nào để hắn có thể trắng sạch, thanh khiết như Thuỷ Linh bây giờ?

Hắn đã được ban cho hạnh phúc khi ở gần cậu em tươi sáng như nắng sớm kia. Hắn đã cảm nhận được sự vui vẻ khi bảo bọc, chở che cho đệ đệ mà hắn vừa mới gặp. Mạt Hối được làm một huynh trưởng đáng tin cậy mà Thuỷ Linh luôn tìm đến nhờ giúp đỡ. Hắn cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa và cuộc đời mình đã bước sang trang mới tươi sáng hơn.

Khi Mạt Hối đoạn tuyệt với quá khứ, thì Thuỷ Linh lại bị những bóng ma ám ảnh giày vò. Khi Mạt Hối đã rũ bỏ tất cả, thì những gánh nặng đó lại chuyển hết lên vai Thuỷ Linh. Mạt Hối đã nhận ra những cánh bồ câu mang thư mà Lưu Gia phái gửi cho tri phủ Tiết Châu. Hắn đã âm thầm ngăn trở mọi việc và tìm cách nói khéo cho Thuỷ Linh được hiểu.

“Nhân định thắng thiên, ngài là tri phủ, ngài có quyền quyết định cuộc đời mình.” Mạt Hối nói khi lần đầu tiên Cảnh Hào ghé lại Tiết Châu.

“Đã là đàn ông phải biết gánh nặng trên vai, phải có trách nhiệm với bản thân và những người bên cạnh ...” Hắn căn dặn khi Thuỷ Linh đang phân vân nên nghiêng về phía nào.

Đệ đệ của hắn được sinh ra trong thế giới ánh sáng, ngàn vạn lần cũng không thể để Thuỷ Linh rơi xuống địa ngục mà hắn từng ở. Nhưng lỗi cũng ở Mạt Hối, khi đã quá coi thường đương kim trạng nguyên gia. Lúc Mạt Hối phát hiện ra, Thuỷ Linh đã hoàn toàn tiếp quản xong vị trí mà hắn bỏ lại. Khi Mạt Hối buộc phải ra tay hành động, Thuỷ Linh đã mạnh đến mức hắn khó có thể khống chế.

-Đệ có thể lựa chọn không đi theo ông ta. - Mạt Hối lớn tiếng nói lại một lần nữa. - Huynh đã dặn đệ phải kiên trì với lập trường bản thân. Ta đã khuyên đệ không nên chấp nê bất ngộ mà tham quyền tiếc vị. Ta muốn đệ bỏ hết, thì đệ lại ôm khó vào người. Ta muốn dọn đường rút lui, thì đệ lại nhảy ra cản phá. Thuỷ Linh, đệ nói đi, là bản thân mình không thể làm, hay không muốn làm? Đệ muốn đấu tranh, nhưng đã chọn đúng cách chưa?

-Huynh im đi! Thuỷ Linh cũng tức giận, y hất tay Mạt Hối ra. Tuy y chỉ là một thư sinh, nhưng tử thần Mạt Hối cũng đã là quá khứ. Ở đây, bây giờ còn lại một người tàn phế, không nổi một cú xô mạnh của Thuỷ Linh. Mạt Hối loạng choạng đôi chút, nhưng cũng cố đứng thẳng dậy. Sự thất vọng của một đại ca khiến hắn nổi lửa giận bùng bùng. Thế mà Thuỷ Linh lại không biết điều, tạt thêm dầu vào đồng lửa đang cháy.

-Chính huynh mới là kẻ tham quyền cố vị. Huynh đã bỏ đi, quăng hết gánh nặng cho ta. Khi ta nỗ lực phục hồi tất cả thì huynh lại chạy tới giành hết công lao. Biết ta yêu Chân Duyên, huynh còn dám đem nàng ra làm lá chắn con tin. Ta muốn tiêu diệt hết toàn Lưu Gia phái, ta muốn tẩy sạch ô điểm trong đời mình, ta muốn trả thù tất cả những kẻ đã làm hại Chân Duyên. - Y chỉ thẳng vào mặt Mạt Hối. - Huynh là đầu sỏ trong mọi chuyện.

-Nguy biện, làm sai còn cố cãi. - Mạt Hối gạt tay Thuỷ Linh đi. - Đệ có từng nghĩ những hành động của mình làm liên lụy bao nhiêu sinh mạng không?

-Ta không quan tâm! Chỉ cần bản thân mình sống tốt, thì ai trên đời ta cũng mặc kệ. - Thuỷ Linh hét toáng lên. Một tiếng tát tai thanh thúy vang lên. Mạt Hối đã giận đến mức không thể kiềm chế bản thân mình, hắn ra tay đánh đệ đệ. Thuỷ Linh cũng không vừa, lao tới tông thẳng vào người Mạt Hối. Ảnh Phong và Thanh Vân dự định chạy tới hỗ trợ thì Mạt Hối đưa tay ngăn lại. Đệ đệ ngộ nghịch này, hắn phải đích thân dạy dỗ thôi.

Đó là một màn quần áo lấm lem bê bết nhất mà họ từng tham gia. Cả hai đương gia chỉ dùng mưu trí, nay lại xài tới nắm đấm để nói chuyện. Tuy thấy họ mắ mồm cắn lợi nện nhau huynh hực, nhưng hiệu quả thu về lại chẳng được bao nhiêu. Xung quanh là máu huyết, là thi thể chất chồng, còn họ là hai tàn binh còn sót lại sau cuộc chiến. Bị đánh văng ra lại tiếp tục lao vào nhau giống đám côn đồ đầu đường xó chợ.

Từ nhỏ đến lớn, Thuỷ Linh chưa từng bị người khác đánh đau như vậy. Y chỉ cảm thấy tức điên lên, muốn đối phương cũng phải chịu đựng giống mình. Mạt Hối đã hai năm rồi không dùng quyền cước với kẻ khác. Với sức lực hắn lúc này cũng chỉ bằng một góc nhỏ xưa kia. Vậy ra Mạt Hối dùng hết sức cũng khó có thể khống chế Thuỷ Linh nổi. Mỗi cú trả đũa của đệ đệ đều khiến hắn hụt hơi nín thở. Trận quyết đấu này thật sự là cân tài ngang sức, bất phân thắng bại.

Làm đàn ông, nói chung quy lại cũng chỉ dùng sức mạnh đơn thuần để giải quyết mọi việc.

-Biết lỗi chưa? - Mạt Hối la lên khi dùng tay khoá chặt Thuỷ Linh.

-Ta không phục. - Thuỷ Linh kiên cường hét trả. Dù không còn nội công, nhưng những chiêu thức cơ bản hắn vẫn còn nhớ rõ. Tuy chưa đến mức đánh bại được Thuỷ Linh, nhưng Mạt Hối vẫn có thể lừa y vào đòn khoá đòn.

-Đệ không thể thắng nổi ta, một người đã tàn phế. Thuỷ Linh, mau chịu thua đi! - Mạt Hối cười to đắc thắng.

-Ta không thua. Thuỷ Linh vùng vẫy dữ dội, cuối cùng cũng làm Mạt Hối vượt tay. Thoát khỏi đòn đòn, y lại tiếp tục phản công, cắn vào tay Mạt Hối. Lúc này họ đang hăng máu, chỉ biết đánh và đánh. Bản năng cơ bản của một nam nhi không cho phép họ bỏ cuộc. Trận chiến diễn ra suốt nửa canh giờ, cho đến khi đôi bên đều sức tàn lực kiệt. Thuỷ Linh đã quên mất sợ hãi, còn Mạt Hối cũng quên đi cơn giận của mình.

-Tên nhóc này, không ngờ nhìn ốm nhách mà cũng dai sức gớm.

-Là do huynh già cả nên yếu ớt thôi. - Thuỷ Linh thở hắt ra từng hơi.

-Là do ta nhường đệ nên không tung hết sức thôi. - Mạt Hối phì cười.

-Xảo biện, chống chế. Thời đại của huynh đã suy tàn rồi, bây giờ đến lượt ta xưng bá. - Thuỷ Linh cổ hất lên.

-Thuỷ Linh. - Đột nhiên Mạt Hối bỏ giọng trầm xuống.

-Từ nãy đến giờ, đại ca không gọi tên đệ là Trường Thanh. - Thuỷ Linh cũng nhẹ giọng nhắc nhở.Sau khi đánh lộn, tình cảm huynh đệ của bọn họ xem ra được cải thiện không ít. Tuy đứng trên hai lập trường tư tưởng khác nhau, nhưng sự gắn kết giữa hai người lại càng bền chặt hơn trước. So với lúc ở Tiết Châu, có thể nói là thân càng thêm thân.

-Quen miệng gọi như vậy! - Mạt Hối cười nhẹ. - Ta cảm thấy thích đệ lúc làm Mạc đại nhân hơn.

-Đệ cũng thích Nghiêm sư gia hơn hoàng huynh. - Thuỷ Linh thở dài công nhận.

-Buông bỏ hết tất cả đi. - Mạt Hối khuyến khích.

-Đệ còn thêm cái tàu chìm này sao? Đang tính bỏ đi thì huynh lại dẫn người cản đường đó thôi. - Thuỷ Linh hừ giọng.

-Bỏ đi thì chỉ đi tay không, sao còn cố mang theo tài sản và nhân lực của Lưu Gia phái làm gì?

-Sau này đệ còn mẫu thân, thê, nhi cần chăm sóc. Không đem theo một ít sao có thể đảm bảo cuộc sống của họ được.Mạt Hối ngạc nhiên ngó sang, chỉ thấy được nụ cười rất đổi ngây thơ của Thuỷ Linh. Sau đó hắn cũng đành phải phì cười theo.

-Thì ra công chúa đã có hỷ. Chúc mừng đệ, chúc mừng đệ.

-Lần này là thật, chứ không như lúc huynh xúi thái y lừa đệ đâu. - Y thở phào. - Sao lúc đó đệ lại tin mới có một tháng lại bắt ra được hỷ mạch nhỉ.

-Người trong cuộc thì mù quáng. - Mạt Hối thâm cười chế giễu. - Ta sẽ để đệ đi, nhưng với một điều kiện.

-Điều kiện gì? - Thuỷ Linh lo lắng hỏi lại.Ngày hôm nay, y đã tưởng mình sẽ tận mạng chỗ này, nhưng không ngờ Mạt Hối lại dễ dàng buông tha đến vậy. Đằng sau lời của hắn, liệu còn âm mưu khác? Lúc này Thuỷ Linh đang ở thế nắm đằng lưỡi, y còn có thể trở mình phản kháng được nữa sao?

70. Chương 70: Thành Công Tử Đã Xuất Kiếm

Họ đã đột nhập vào thành trì địch, theo kế hoạch mà nội xương đã vạch ra từ trước. Đây là thông tin bí mật, nhưng trên đời này vốn chẳng có bí mật nào mà người của Thính Phong các không biết. Vách đá phía tây cheo leo dựng đứng là nơi hiểm yếu, người của Lưu Gia phái thậm chí không thêm để tâm cánh gác. Đây chính là lỗi mà Hoài Việt và Bích Tuyền đã chọn ỳnh.

Với trình độ khinh công của hai người, vách đá này vẫn tương đối khó đi. Nếu chỉ sơ sẩy một chút, cả hai đều có khả năng rơi xuống, tan xương nát thịt. Nhưng ý chí quyết tâm của Bích Tuyền khó mà lung lay nổi, Hoài Việt lại ở thế không thể chống cãi lại nàng. Mặc cảm tội lỗi vẫn đang đè nặng lên trái tim mệt mỏi của hắn. Việc duy nhất mà Hoài Việt muốn làm là không để Bích Tuyền cảm thấy khó chịu hơn.

Mục tiêu của nàng chính là toàn bộ đầu lĩnh của Lưu Gia phái. Điều đó có nghĩa họ phải ám sát không chỉ Lưu Quang Cảnh Hào, mà còn Mạc Hối, Trường Thanh và toàn bộ tướng soái của Lưu Gia. Một nhiệm vụ khó khăn gian khổ và tưởng chừng không thể hoàn thành nổi. Nhưng dù biết đi vào chỗ chết, Hoài Việt cũng không thể để Bích Tuyền liều mạng một mình.

Làm nghĩa huynh, việc khó chẳng thể từ nan.

Trước đây, mỗi khi đi làm nhiệm vụ thám thính, Hoài Việt đều âm thầm lặng lẽ hoạt động tại khu vực địa đạo. Lần đầu tiên bước chân vào nội thành, hắn đã giật mình kinh ngạc sững sờ.

“Là bố cục Khởi Nguyên mà sách mật của đạo gia đã nhắc tới. Kiểu bày trận phong thủy này nhằm mượn long mạch tiềm phục trong lòng núi phát thành năng lượng nuôi dưỡng thành trì. Chẳng những đạt được

địa lợi còn ảnh hưởng đại sự hữu phát tất thắng. Dựng nhà, xây chùa đều cực kỳ thịnh vượng, trăm năm không suy. Người ở trên đỉnh Khởi Nguyên như phi long thăng thiên, thời tới không kịp cản. Chỉ đáng tiếc là hồ nước đặt giữa thành đã hút hết toàn bộ khí thể của Khởi Nguyên rồi.”

Hoài Việt lắc đầu khó hiểu, không biết vị cao nhân nào đã bố trận cho khu vực. Nếu đại sự của Lưu Gia muốn thành, nhất định phải rút cạn đi hồ nước kia. Những chuyện phong thủy, bày trận này muốn tin là có, không tin thì thôi, Hoài Việt không quan tâm lắm. Tuy nhiên, một khi đã nắm được bố cục của Khởi Nguyên, hẳn biết chắc kẻ đầu sỏ của Lưu Gia hiện đang lưu trú ở vị trí nào.

-Đó chính là đỉnh đầu của rồng! - Hoài Việt chỉ tay hướng hành lang uốn khúc dẫn vào cánh cửa cao khổng lồ. - Người muội cần tìm, hẳn là ở trong căn phòng kia. Bích Tuyền vừa nghe Hoài Việt nói xong đã xung động chạy tới trước. Thù sát phụ không đội trời chung, nàng nhất định phải đòi lại món nợ máu này. Côn cừu khúc trong tay Bích Tuyền đã xuất động, như linh xà uyển chuyển di động xung quanh. Những tên lính canh đầu tiên nhìn thấy kẻ đột ngột liền xông vào bắt giữ. Nàng chẳng những không hề e ngại kẻ địch mà cước bộ thậm chí còn di chuyển nhanh hơn trước. Bích Tuyền xông thẳng vào nhóm mấy chục người áo giáp vàng, tung hoành ngang dọc. Giờ đây trong mắt nàng chỉ còn ánh lửa hận thù sôi sục. Bích Tuyền chiến đấu trong tâm trạng cực kỳ bi thống khổ đau.

Lần đầu tiên nàng dùng Cửu Côn đỉnh cấp phát huy hết toàn bộ uy lực. Vũ khí mềm mại chạm vào những bộ giáp kia, lại thành công đánh vỡ nát phần giáp trụ chắn nơi yếu hiểm. Côn cừu khúc là thứ vũ khí ngoài nhu nội cương, cực kỳ bá đạo. Lối đánh xoay chuyển bất ngờ và khó dự đoán chính là ưu điểm của võ công Bích Tuyền. Một đầu côn cừu khúc có gắn cầu gai, trở thành phần có tác dụng sát thương cực mạnh. Bích Tuyền vung côn ra, đỉnh cầu thọc mạnh vào yết hầu kẻ thù, thành công đoạt đi một nhân mạng.

Hoài Việt cũng xuất kiếm, nhưng chỉ đánh hỗ trợ chứ không ra mặt thay Bích Tuyền đối địch. Hẳn bảo vệ phần hậu phương sau lưng nàng và chịu trách nhiệm phòng thủ trước mọi kẻ thù. Hoài Việt ngăn địch, mỗi lần chỉ chừa ra một tên lính cho Bích Tuyền xử lý. Hẳn muốn chiều chuộng nàng, ngay cả trong lúc đầu rơi máu chảy như thế này.

Hẳn là ai? Đệ nhất kiếm khách Lưu Tinh Độc Bộ. Hẳn tung hoành thiên hạ, vẫy vùng khắp giang hồ, mới hai mươi hai tuổi đã ngạo thị tứ phương, uy danh lừng lẫy. Không phải đang yên đang lành mà Kỳ Hưng lại lôi hẳn vào cuộc chiến với Lưu Gia phái. Bởi vì cừu cừu của hẳn biết, sẽ có lúc cần dùng đến tài nghệ của Hoài Việt.

Tử thần Mạt Hối lúc đi lại trên giang hồ đã uy khiếp khắp thiên hạ. Thôi Tâm chưởng dụng tới đâu, cơ thể người bị phá hủy, vỡ nát tới đó. Ngày xưa Hoài Việt từng giao chiêu với Mạt Hối, tuy chưa dính chưởng lên người nhưng khí tức cũng đủ để hẳn chịu trọng thương nặng nề. Tuy hiện nay Mạt Hối đã không thể sử dụng võ công được nữa, nhưng những kẻ đứng trong Lưu Gia, không thể không phòng.

Thái tử Cảnh Hào chắc chắn còn có võ công vượt trội hơn Mạt Hối. Bát đại tướng quân dưới trướng ông đều là những tay cướp võ công khét tiếng từng vang danh khắp nơi. Còn có nhóm cao thủ ẩn danh Thập Chân Cường tự xưng mỗi người đều mạnh hơn cao thủ đỉnh cấp của Tụ Kiếm trang. Ở một nơi long đàm hổ huyệt như vậy, Hoài Việt càng không thể không vào được. “Võ tôn vi cường” Là một người theo đuổi kiếm đạo, hẳn luôn mơ ước được giao đấu với những cao thủ mạnh nhất thiên hạ.

Đột nhiên Hoài Việt nắm lấy vai Bích Tuyền kéo lại. Nàng bị mất đà trượt ngã người ra. Cũng vừa lúc phi đao phóng sượt qua chỗ Bích Tuyền mới đứng. Đòn sát thủ này vừa đủ chuẩn, hiểm, ngoan. Kẻ mới đến mới là cao thủ chân chính, khác với bọn lính canh này giờ.

-Muội đối phó với những người xung quanh. - Hẳn lạnh giọng chen tới trước mặt Bích Tuyền. Không khí xung quanh Hoài Việt bỗng nhiên thay đổi đột ngột. Nàng cảm nhận được một áp lực kinh hồn đang ngùn ngụt phát ra từ chỗ nghĩa huynh. Chỉ nhìn bóng lưng đó cũng đủ để Bích Tuyền e dè kính sợ. Hoài Việt đã nghiêm túc chiến đấu rồi, kể cả nàng cũng không thể ngang ngược làm càn.

Bích Tuyền lui xuống, chừa lại không gian cho Hoài Việt tự do hoạt động. Hẳn vung kiếm ra, phát đi một tầng kiếm khí đã đủ dọn quan mặt đường. Một chiêu đề lực đã hạ gục hết năm sáu nhân thủ cản lối. Trình độ của Hoài Việt đã ở một đẳng cấp mà Bích Tuyền không sao hình dung ra.

Nhất kiếm phá thiên quân.

Phi đao lại âm âm phóng tới, sức mạnh cuồng hãn như thủy hỏa Triết Giang. Hoài Việt nhún chân phi thân, trường kiếm trong tay xoay vòng đánh văng hết cả trăm mũi đao ẩn tàng nội lực. Mỗi phi đao bật ra, chạm vào tường đều nghe những tiếng nổ nguy hiểm. Đoạn hành lang đột nhiên thủng lỗ chỗ như chịu qua xạ kích của pháo đoàn.

Tổng cộng có bốn người đang tập trung đối đầu cùng Hoài Việt. Họ chính là lớp đầu tiên của Thập Chân Cường, mười cao thủ do đích thân Cảnh Hào huấn luyện nên. Mỗi mũi đao chỉ độ chừng một tấc nhưng sức phá hoại không thua gì đại bản côn. Nội điều này cũng đủ thấy nội công của đối phương thuộc loại cao thâm đến mức nào. Phi đao vừa ngừng cũng là lúc song kiếm cùng tiến tới. Hoài Việt vừa mới tránh chiêu xong, lại bị tập kích bởi tiền thuật bất ngờ.

Hẳn nhiên những người này cùng chung luyện tập đã đến mức nhắm mắt cũng có thể hỗ trợ đồng đội. Hết lượt tấn công này lại đến lượt tấn công khác, liên miên bất tuyệt như sóng đại dương vào bờ. Hoài Việt vừa khó khăn đối đầu với bọn họ, vừa canh gác đề chừng không để lọt món ám khí nào ra khỏi tầm phòng vệ. Bích Tuyền vẫn đang chiến đấu với kim giáp quân, tuy nàng có căn cơ võ công nhưng cũng không phải là không gặp hiểm nguy.

Trước đây trong gia đình, Hoài Việt đã từng thụ giáo với rất nhiều trưởng bối có sở trường võ thuật đa dạng. Thậm chí phụ thân và mẫu thân hắn cũng đã dùng đến năm sáu loại vũ khí khác loại, vô cùng phức tạp. Chỉ riêng Hoài Việt là chọn inh con đường kiếm đạo đơn thuần nhất. Hắn không ngó nghiêng vào những bí kiếp võ công thượng thừa mà chỉ tập trung với kiếm. Với Phá Thanh quen thuộc, hắn đã đối đầu với vô số loại võ công trong thiên hạ. Thương, tiễn, đao, kích, thuẫn, mâu ... đều chưa từng làm khó được Hoài Việt lần nào.

Hắn xoay người, đánh ra Phong Hoa Tuyết Nguyệt kiếm kỹ do phụ thân truyền dạy. Phong Thương nhanh như cơn lốc, chỉ một phần kiếm khí cũng có thể xé toạt da thịt kẻ thù. Đối với kẻ địch ở khoảng cách xa, Phong Thương là đòn tấn công hữu hiệu nhất. Người dùng phi đao và dùng cung tiễn đã trúng chiêu, trên ngực hoà lẫn máu tươi.

Hai người khác lại tiến lên, lấp vào chỗ trống mà đồng đội mới bị hạ. Lần này là phương kích và xà mâu, trọng khí chuyên dùng chiến đấu trên chiến trường. Nói đến đánh tầm trung, thì không đâu qua được Hoa Vũ mỹ lệ mà Hoài Việt ưa thích nhất. Kiếm chiêu nhìn chậm rãi nhẹ nhàng nhưng thật ra chỉ là dư ảnh của tốc độ ra đòn kinh hồn trước đó. Thậm chí người dính chiêu còn chưa kịp nhận ra mình bị thụ thương như thế nào. Chỉ đến khi họ cựa mạnh áp sát vào thì thân thể mới đứt lìa, tay chân rơi lả tả.

Võ công của Thượng Nguyệt giáo đến nay chỉ còn hai người sử dụng được. Một là Ma Âm công tử đã thoái ẩn giang hồ, hai là con trai của ông ta, Thành Hoài Việt. Thượng Nguyệt giáo từng bị coi là tà giáo, các đời chỉ sinh ra ác ma cuồng sát. Vì thế võ công của họ chỉ nhắm vào yếu tố xuất ra được nhiều máu tanh ghê rợn, và càng thảm liệt càng tốt. Lúc này, sàn nhà đã bắt đầu loang loáng màu đỏ tươi. Một truyền thuyết mới lại sinh ra đời trong ngày một tháng tám năm Khai Nguyên thứ ba mươi chín.

“Thành công tử đã xuất kiếm.”

71. Chương 71: Luyện Tiếc Nhưng Không Thể Quay Đầu

Dù giả dạng giống một nam nhi đến mức nào, vẫn có nhiều giới hạn mà Bích Tuyền không sao bước qua được. Ví như sự mềm yếu trong trái tim nàng, ví như khoảng cách thực lực trong lúc luyện võ công. Có thể do trước giờ chưa từng đụng trận thực sự, hoặc giả những đối thủ của nàng chưa đạt chuẩn cao thủ, nên Bích Tuyền mới sinh ra tính tự phụ và ngạo mạn. Lần này xông vào Lưu Gia phái, lần đầu tiên nàng nhận ra cảm giác của một con ếch ngồi trong giếng là như thế nào.

Toàn bộ Thập Chân Cường đã lộ diện cùng quần công Hoài Việt, hẳn không thể nào rảnh rỗi chiếu cố cho nàng được nữa. Bích Tuyền phụ trách bọn Kim Giáp quân, Hoài Việt lo tiêu diệt những con quái vật thực sự. Khắp nơi đều nghe tiếng ồn ào của binh khí va chạm nhau. Những thân thể bị đánh bật ra khỏi vòng chiến, lao vào tường để lại tiếng huych đui thảm thương. Đối phó cùng lúc với sáu người, Hoài Việt đã phải dùng đến đòn thứ ba, Tuyết Dạ. Mỗi lần kiếm xuất ra đều như rút hết nhiệt độ trong không khí, dù nội lực có cao cỡ nào cũng không thể chống chọi lại sự âm hàn của đòn tấn công này.

Những vết thương tét ra, máu bay tung toé như tuyết hồng rơi khắp chốn. Bầu không khí tang thương chết chóc vây kín xung quanh, những thân thể cứ ngã xuống sau khi trúng đòn. Y phục của Hoài Việt đã bắt đầu nhiễm một tầng máu đỏ. Thế nhưng sự lạnh lẽo vẫn tiếp tục đè xuống trái tim của mọi người.

“Ta đã nhìn thấy kết thúc rồi.”

Để phát huy hết toàn bộ bốn thức Phong Hoa Tuyết Nguyệt, người dụng kiếm phải có một nguồn nội lực thật sự hùng hậu. Bởi kiếm chiêu thoát nhìn đơn giản, nhưng toàn bộ đều là đòn ‘xuất thế tất sát’, phần nhiều tác động nặng nề, sâu rộng đến chiến trường xung quanh. Tuyết Dạ cũng đẹp, cũng mê người như bầu trời đêm Thiên Mẫu sơn. Mọi người đều tự nhủ, “Thì ra cái chết lại cô tịch đến vậy”.

Một ngọn gió thổi quét qua, đem mùi tanh tươi của máu huyết lan tới chỗ của Bích Tuyền. Nàng rung mình, bị ảnh hưởng bởi dư chấn của đòn Tuyết Dạ. Đêm lạnh lẽo càng sâu, cái chết càng đến nhanh và đáng sợ hơn. Trong một thoáng nàng phân tâm, kẻ địch liền lợi dụng sơ hở dùng ngân thương đâm ngang eo Bích Tuyền.

Nàng học hơi, cổ hít lấy một ngụm khí lạnh tê tái. Bích Tuyền cắn răng không kêu lên một tiếng, lùi lại, tránh xa khỏi tầm vũ khí của kẻ thù. Còn cửu khúc xoay vòng, cổ giữ khoảng cách an toàn với hàng chục tên địch vây xung quanh. Nàng không thể kêu cứu lúc này, không thể để Hoài Việt phân tâm được.

Cao thủ đối đầu, thắng bại chỉ phân ra nửa chiêu, một thức. Huống hồ Hoài Việt đang lấy một địch sáu, tình hình hung hiểm vô cùng. Hắn đã gánh lấy phần nguy hiểm nhất, không lý nào Bích Tuyền còn muốn chắt thêm gách nặng. Nàng phải để cho hắn yên tâm về hậu phương mà vững vàng đối đầu kẻ địch.

Bích Tuyền điểm huyết cầm máu, tay nhấn chặn ngăn vết thương đang co thắt đau đớn. Nàng không thể lui lại, càng không đủ sức để tiến lên. Khi nghĩ về những ngày tháng qua của mình, Bích Tuyền lấy làm hối hận. Cả cuộc đời nàng chưa thật sự làm nên công tích gì xứng đáng với oai danh của dòng họ Hoàng. Nàng không thể lấy lý do mình là phận nữ nhi mà chỉ rong chơi suốt ngày để phụ thân lo lắng. Nghĩ đến thân xác lạnh lẽo chết chóc của cha, Bích Tuyền cảm thấy sức mạnh bùng phát trong người.

Hôm nay dầu có mất mạng, nàng cũng quyết phải hoàn thành việc lớn. Hoàng tướng quân vẫn nói với đám con của mình, thất vọng lớn nhất của đời ông chính là để Cảnh Hào chạy thoát khỏi Đại đô. Hành động liều lĩnh của Bích Tuyền không chỉ là trả thù mà còn hoàn thành ột tâm nguyện.

“Nữ nhi bất hiếu, lúc phụ thân còn sống không thể thảo kính với người. Nay đến lúc phụ thân mất đi, nữ nhi mới hiểu ra phải làm gì cho đúng. Cha, hãy phụ hộ cho con gái hoàn thành đại sự.”

Nàng cầm đầu roi cửu khúc, vận hết sức bật ra, tấn công nhanh như mũi tên rời khỏi dây cung. Bích Tuyền bỏ lỡ vết thương của mình, hoàn toàn tập trung vào việc chiến đấu với kẻ địch. Công tử Hoàng Tuyền dung mạo như hoa, võ công trác tuyệt, người gặp người mê, kẻ gặp kẻ mến. Nàng bật cười ngạo nghễ, tận hưởng niềm vui sướng trong chiến trường đầm máu. Dầu thế giới có đang nghiêng đi, dầu sương mù đang giăng kín mắt, cũng không thể ngăn được bước chân nàng.

Đột nhiên Bích Tuyền không thể điều khiển được hai chân, nàng có cảm giác cả người chuẩn bị ngã sấp xuống. Kẻ địch đang nhào lên, muốn sử dụng những chiếc thương dài kia đâm chết nàng. Một bàn tay vươn ra kéo thân thể Bích Tuyền đứng thẳng dậy. Kiếm khí quạt ngang, toàn bộ Kim Giáp quân ngã rạp xuống tại chỗ.

Nàng dựa vào ngực hắn, cảm thấy an tâm như dựa vào núi lớn. Hơi thở ấm áp của Hoài Việt đang phả xuống lỗ tai nàng, và giọng nói quen thuộc cất lên.

-Còn chịu nổi không? Không cầu kỳ hoa mỹ nhưng luôn chân thành đầm ấm. Nàng chưa từng nghĩ sẽ có lúc lại nhớ nhung giọng nói này đến thế.

-Không sao, chỉ là trượt chân thôi. - Bích Tuyền lắc đầu. Hai người bọn họ đơn độc xông vào đây, nhưng lại đánh tan được cả Kim Giáp quân và Thập Chân Cường. Xung quanh họ là những thi thể gục ngã trên đồng máu tanh đỏ thẫm. Cả thân thể Bích Tuyền và Hoài Việt đều thẫm đậm máu tươi.

“Trong tình huống thế này, nhất định huynh ấy sẽ không nhận ra đâu.”

Nàng đứng thẳng dậy, không thể lưu luyến chỗ dựa trong lòng hắn nữa. Bích Tuyền quay lại cười, thô lỗ vỗ vai Hoài Việt một cái cho nghĩa huynh an tâm.

-Chúng ta song kiếm hợp bích, thiên hạ không đối thủ. Việt ca, huynh cứ xông lên trước đi, đằng sau này sẽ có muội lo. Hoài Việt bật cười, lấy ống tay chùi máu dính trên mặt. Bích Tuyền say sưa ngắm nhìn khuôn mặt nghĩa huynh.

“Dù huynh có tắm trong máu tanh, muội vẫn cảm thấy thân thương như ngày nào.”

Hắn lại xoa xoa đầu nàng như đối xử với tiểu muội mới lên mười. Đường như trong mắt Hoài Việt, đệ đệ này chưa từng lớn lên vậy.

-Đã biết sợ rồi sao, không cạy mạnh chạy trước nữa à? - Hắn quay lưng đi, tiếp tục bước về cánh cửa cao đóng im ỉm. - Sau lưng huynh, trông cậy vào đệ rồi.

-Được! - Nàng sáng khoái chấp nhận. ^ _ ^

Hoài Việt đẩy cửa ra, để lại đó một dấu tay đầm máu. Căn phòng bên trong rộng mênh mông, có thể cùng lúc chứa được nhiều người. Những sa đồ của Thất sơn được chế tạo chi tiết tỉ mỉ. Những chiếc bàn khổng lồ và vô số ghế ngồi dành cho cuộc họp đông người. Có sổ sách, có bản đồ bố quân và giấy tờ sách lược. Nơi đây là phòng quân cơ rất nhiều kẻ đã từng ra vào.

Hiện nay căn phòng vắng lặng như tờ, thậm chí nghe được cả hơi thở nhịp nhàng gấp gáp. Tất cả đều bỏ đi, sau khi Mạt Hối chỉ cho họ con đường sống duy nhất. Cái chết đã gần kề, bọn họ bị buộc phải rời khỏi Lưu Gia.

Một trong những điều đầu tiên Cảnh Hào dạy cho nhi tử của mình chính là luôn luôn chừa lại đường thoát thân. Hai năm điều hành Lưu Gia, tuy Thủy Linh không làm được gì nhiều, nhưng cũng kịp xây dựng lối chạy thoát cá nhân phòng khi hữu sự. Phía nam Cẩm sơn là một vách đá dựng đứng, như bức tường tự nhiên ấy trăm trượng. Đá chẻ phẳng phiu không cách gì có thể leo lên.

Trên đỉnh Cẩm sơn chỉ có biệt viện là lán sát ra phần vách đứng. Thủy Linh lợi dụng quyền lực của mình xây dựng một thang lên xuống bằng dây treo. Nguyên tắc hoạt động của thang treo cũng giống như mức nước trong giếng sâu. Phía trên là một trục quay lớn và bên dưới là một chiếc giỏ khổng lồ chở được hai người ngồi. Không dựa vào mặt đạo của Mạt Hối, Thủy Linh cũng có thể tự tiện ra vào Cẩm sơn mà không chịu kiểm soát. Chính nhờ chỗ lên xuống này, Thủy Linh đã vượt mặt Mạt Hối nhiều lần.

Điều kiện để Mạt Hối thả Thủy Linh đi, chính là y phải dẫn theo những người muốn bỏ trốn. Bọn họ cam kết từ nay không được liên lạc với nhau, cùng mai danh ẩn tích, vĩnh viễn không nhắc đến hai chữ “Lưu Gia”. Ở lại Cẩm sơn chỉ còn những kẻ không sợ chết, liều chết trung thành với Lưu Quang Cảnh Hào. Kim Giáp quân và Thập Chân Cường là những kẻ cuối cùng chiến đấu cho Lưu Gia phái.

Hoài Việt căng thẳng nhìn lão già ngồi trên chiếc ngai cao nhất trong phòng. Lão mặc một bộ hoàng bào cũ kỹ đã xỉn màu theo năm tháng. Mái tóc hoa râm xù lên như một người điên thật sự. Gương mặt điềm nhiên ngủ gà ngủ gật trên ngai vị của mình. Bên ngoài là tiếng pháo nổ khi kế hoạch Bạt Căng đã được triển khai. Những đốm hoa lửa bùng cháy trong đêm đen khiến Hoài Việt và Bích Tuyền đều giật mình căng thẳng. Thế mà Cảnh Hào vẫn điềm nhiên như không nghe thấy gì hết. Ngay cả khi kẻ thù đã tiếp cận mình, lão vẫn không chút phòng bị, chỉ có đôi mắt khẽ động và đôi môi mấp máy nói ra vài chữ.

-Gương mặt người nhìn quen thuộc lắm. Hoài Việt đành chỉ bước chân, đột nhiên cảm thấy nguồn áp lực kinh hồn phát ra từ lão già ngái ngủ kia.

72. Chương 72: Nợ Cha Con Trả

Nếu giờ đây có thứ khiến Cảnh Hào cười sung sướng, ấy chính là bốn chữ “Thiên lý tuần hoàn”. Không cần thắc mắc vì sao hai người trẻ tuổi này đứng đây, ông chỉ biết cảm ơn trời cao có mắt, ỉnh gặp lại kẻ thù năm xưa.

-Nguyệt Lãm! Cảnh Hào cười sặc sụa khi cái tên này nảy ra trong đầu. Vậy mà trước đó cố nhớ hoài vẫn không ra. Nam nhân kia là thái tử Thượng Nguyệt cung, Ma Âm công tử Nguyệt Lãm. Ông sủa tướng

ngồi ngay ngắn lại, thậm chí có phần chồm tới trước để nhìn rõ chân diện người đứng giữa phòng. Vẫn là đôi mắt âm hiểm như loài lang sói độc ác, vẫn là mùi máu tanh của một sát thủ bản lĩnh. Cảnh Hào thật sự rất cao hứng và phấn khích. Ông bước khỏi chỗ ngồi, đi đến gần Hoài Việt hơn.

-Lui lại đi! - Hắn thận trọng đẩy Bích Tuyền ra xa. Đây là cảm giác của một chú nai khi bị loài hổ beo nhìn thấy. Áp lực khủng bố đang ào tới khiến Hoài Việt sồn gáy ốc. Ngoại trừ lần chạm mặt Mạt Hối ở Trương Gia khẩu, hắn chưa từng thấy sợ ai đến vậy. Người này hẳn nhiên là thái tử Cảnh Hào.

“Đồng thời cũng là một cao thủ thượng thừa.”

Hoài Việt lắc kiếm, không chần chừ tấn công phủ đầu nhằm tìm lợi thế. Nhưng kiếm của hắn hoàn toàn chém vào không khí, Cảnh Hào thì cứ điềm nhiên di chuyển như chỗ không người. Không hiểu đây là loại bộ pháp gì mà người phát công không tránh né, đòn thế vẫn tự động đi trật mục tiêu. Hoài Việt nhớ lại mình hai lần tấn công Mạt Hối, đều không chạm vào được một sợi tóc của y.

Kiểm khách dao động. Lần đầu tiên Hoài Việt bị ép lùi lại vì chạm phải một bức tường quá rắn. Cảnh Hào chỉ đưa một tay ra, tim hắn đã đập ầm ầm vì hoảng hốt rồi.

-Ta đã đưa năm vạn lượng vàng, người còn chê ít không nhận. Lúc ta ra tay hành thích Hàn Bảo Huy, người lại nhảy ra cản đường. Cảnh Hào xuất xoa, ôm lấy bả vai mình như đang đang chịu nhiều đau đớn lắm. Đôi tròng mắt hỗn loạn, gương mặt nhăn nhó như bị muôn ngàn dây vô như đập vào mặt Hoài Việt. Có lẽ hắn đoán không sai, lão già này quả thật phát điên rồi.

-Ta không phải Nguyệt Lãnh ...Mấy chữ “ông ấy là phụ thân ta” còn chưa kịp nói, hắn đã bị Cảnh Hào làm cho hoảng hồn.

-Người còn dám chối. Từ vui vẻ, kinh ngạc, đến bi ai, và bây giờ là giận dữ. Cảnh Hào đột nhiên phát cuồng, xé rách chiếc hoàng bào trên người mình. Ông ta nắm lấy cánh tay phải, giật ra trong sự ngạc nhiên tột độ của hai người xem bất đắc dĩ. Thì ra đó chỉ là một cánh tay giả thay thế cho cái đã bị mất đi lúc xưa.

-Bến Loan Kiều, người đã lấy mất một cánh tay của ta. - Trong mắt Cảnh Hào như nổi lửa. - Bây giờ lại đến đây muốn lấy mạng của ta nữa sao? Lão già điên nói chuyện không đầu không đuôi khiến Hoài Việt không hiểu nổi. Thế nhưng hắn có thể lờ mờ đoán ra kẻ này vốn có thâm thù đại hận với phụ thân.

Không kịp để cho Hoài Việt nắm bắt tình hình, Cảnh Hào đã xông tới tấn công trước. Trong cánh tay giả kia ẩn tàng một lưỡi kiếm, còn ông ta cũng từng là một cao thủ từng tung hoành khắp giang hồ.

So với điệu bộ phát điên này giờ, Hoài Việt cảm thấy hài lòng hơn khi bị Cảnh Hào tấn công. Nhưng niềm vui của hắn mau chóng bị lụi tàn vì Hoài Việt đã nhận ra tình hình không ổn. Hắn đang bị áp đảo bởi một lão già mê mê tỉnh tỉnh. Kiếm pháp của Cảnh Hào cũng không thuộc hàng đỉnh, mà chủ yếu do nguồn nội lực hùng hậu đi kèm theo từng chiêu thức mà thôi.

Mỗi lần kiếm chạm kiếm, bàn tay hắn lại rung lên vì chịu dư chấn cực mạnh. Hoài Việt dự tính rằng chỉ sau năm đòn nữa mình sẽ mất kiểm soát mà đánh rơi vũ khí.

“Thôi Tâm chưởng pháp, thiên hạ vô song. Xa rời bản ngã, nhất niệm vi vô.” Tuy khẩu quyết mở đầu của quyển bí tịch này nghe có vẻ văn hoa, lợi hại lắm, nhưng kỳ thực càng luyện Thôi Tâm, con người càng rơi vào triền miên ảo giác, đến mức cuối cùng rồi sẽ phát điên.

Trước thủ pháp tàn độc của Thôi Tâm chưởng, có ai mà bình tĩnh nổi. Mạt Hối giết người cũng là do ma tâm, phản bội cũng bởi ảo giác xúi dục. Hắn đã đến ngưỡng của một kẻ điên khi tự tay phế bỏ võ công, dùng Thôi Tâm chưởng vận lên chính bản thân mình, một lần đi dạo quỷ môn quan, xem nữa là đầu thai chuyển thế. Nhưng sai lầm này lại kịp thời cứu cuộc đời Mạt Hối không đi xuống vùng bùn lầy, vạn kiếp bất phục.

Bốn mươi năm qua Cảnh Hào tu tập tà công, tuy cảnh giới sức mạnh được nâng cao nhưng tinh thần đã không còn bình thường nữa rồi. Trong những lúc tỉnh táo, ông biết sai nên cố gắng thu mình, tự nhốt bản thân vào chỗ kín. Thế nhưng với vị trí của một đương gia, Cảnh Hào đã gây ra rất nhiều chuyện táng tận lương tâm.

Ông không thể trực tiếp lãnh đạo Lưu Gia phái, nên phải nhờ hết vào người thừa kế. Bây giờ cả hai đứa con của Cảnh Hào đều muốn bỏ đi, ông lại không thể chờ thêm hai mươi năm nữa để gây dựng lại Lưu Gia.

“Ta giành được ngai vàng làm gì nếu chẳng còn ai thừa kế. Ta ngồi trên đỉnh cao quyền lực để làm gì nếu chẳng còn mục tiêu để sống tiếp.”

Sự sáng suốt của ông đang bị giảm hãm trong một tình thần cuồng nộ. Cảnh Hào như con dã thú chỉ biết lao vào tấn công, chỉ biết cắn, biết xé và ngoạm lấy cổ kẻ thù.

Hoài Việt bị đánh bật bởi nguồn lực hùng hãn bốc ra từ toàn thân kẻ địch. Hắn nghe vết thương trước ngực tức vỡ, máu bắt đầu chảy ướt cả người. Lần trước là một vụ nổ, lần này là Thôi Tâm chưởng, Hoài Việt không biết bản thân còn có thể gắng gượng được bao lâu.

Võ công của Cảnh Hào rất giống hắn, chiêu thức thì ít nhưng chuyên lấy lực đè người. Ông ta vậy kiếm một cái, luồng mãnh khí phát ra như ba quân tràn tới. Hoài Việt kinh hoảng giương kiếm lên chống đỡ nhưng chỉ thấy thân thể chấn động dữ dội. Hắn gặp người, phun ra một ngụm máu lớn.

“Tình hình nguy hiểm thật rồi, nội thương không thể coi thường.”

Hoài Việt bị đánh bật vào góc, bàn ghế sơ đồ gì cũng theo đó mà đổ vỡ. Hắn nằm giữa đồng vật dụng tan nát, thở cũng không thể ra hơi. “Lần này đúng là xui tận mạng mới gặp được lão điên võ công quá thâm hậu.” Hắn phì phò, chưa kịp ngóc đầu dậy đã bị một bàn chân đạp gục xuống. Cảnh Hào đứng ngạo nghễ trên người Hoài Việt, dùng thêm sức như đang cố giẫm một con kiến. Ông ta bật cười sung sướng, giơ cao kiếm ghim xuống tay phải của Hoài Việt. Hắn không nén được phải thét lên một tiếng. Nhưng cả cơ thể đều bị chế trụ, Hoài Việt không thể nhúc nhích phản đòn.

-Thế nào, mùi vị da thịt bị cắt không tệ chứ? - Lão hỏi. Cảnh Hào lại tiếp tục giẫm thêm cú nữa lên ngực hắn. Hoài Việt khạc ngụm máu trong miệng ra, cố lấy hơi để khí phản công. Cảnh Hào lại nhanh hơn, đá Phá Thanh trong tay Hoài Việt văng đi nơi khác. Giờ đây lão không muốn giết hắn vội vàng, mà phải từ từ hành hạ để thưởng thức nỗi thống khổ của kẻ thù.

Bích Tuyền núp trong góc, kinh hãi nhìn cảnh Hoài Việt rơi vào thế hạ phong. Sau khi chứng kiến màn mở đường của hắn, nàng tưởng chừng Hoài Việt đã là thiên hạ vô địch. Nào ngờ thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân; vạn sự trên đời không có việc gì tuyệt đối. Nhìn nghĩa huynh bị tra tấn, lòng nàng đau xót không kềm nổi, quyết tâm trong lòng lại ngày càng kiên định hơn.

Nghe câu chuyện của Cảnh Hào, Bích Tuyền cũng hiểu ông ta hẳn có thâm thù đại hận gì với thúc phụ ở Tây hồ. Mà thật ra quân loạn đảng ai lại chẳng căm hờn người của triều đình đến tận xương tủy. Không cần biết đời trước có việc gì, nhưng đến đời sau nợ nần lại chồng chất thêm cao nữa. Thù sát phụ, thù quốc gia, hẳn nên tính hết lên người Cảnh Hào. Bích Tuyền rút côn xông vào, muốn thừa cơ giết đi tên đầu sỏ, giải cứu nghĩa huynh. Nếu nàng còn chần chừ chắc sẽ phải hối hận suốt đời.

Cảnh Hào đang trong thế giơ kiếm cao chuẩn bị chặt tay Hoài Việt. Nhưng hắn không e sợ, mà chỉ một mực lo lắng khi Bích Tuyền đã quyết định tham chiến. Hoài Việt mở to mắt kinh hãi, lắc đầu ra hiệu cho nàng không được đến gần. Cảnh Hào chẳng phải hạng đầu đường xó chợ mà Bích Tuyền có thể đối phó được. Tuy ông ta khùng khùng điên điên nhưng vẫn tính là bậc nhất đại tông sư. Chỉ có người đã nếm no đòn như Hoài Việt mới hiểu rõ thực lực của Cảnh Hào đã vượt xa thiên hạ. Thực lực cỡ Bích Tuyền, ông ta còn chẳng thêm để vào mắt. Trong lúc này Hoài Việt không cần nàng nghĩa khí xông vào cứu mình. Hắn chỉ mong sao Bích Tuyền thức thời, kịp chạy trốn khỏi trận đồ sát điên cuồng của Lưu Quang Cảnh Hào.

Nàng dường như không nghe thấy mệnh lệnh hắn đã tuyệt vọng đưa ra. Bích Tuyền chỉ biết cầm đầu xông vào, nôn nóng giải cứu nghĩa huynh trong cơn hiểm nguy. Cái lưng trống trải kia hoàn toàn sơ hở không chút phòng bị. Đây là cơ hội duy nhất của Bích Tuyền, dù nàng phải mang tiếng dâm sau lưng.

Bỗng nhiên khoé môi của Cảnh Hào nhoẻn cười thích thú. “Sát ý thô thiển như vậy, tốc độ rùa bò như thế mà mong ám sát được người khác sao?” Lão không quay lại nhưng xoay mũi kiếm đâm ngược về phía sau. Bích Tuyền nấc lên một tiếng khi đòn tấn công xuyên thẳng vào giữa bụng.

Nàng rõ ràng rất đắc thắng nhưng đã nhanh chóng nhận lấy một đòn “hồi mã thương” trong sát na cuối cùng. Hoài Việt đau đớn hét lên một tiếng thảm khốc. Chiến ý bùng lên mãnh liệt, hắn vùng dậy, hất chân

Cảnh Hào khỏi người mình, rồi lao tới đỡ lấy Bích Tuyền.

Lão đứng bên ngoài vui vẻ nhìn cặp tình nhân đầm máu đang ôm nhau lần cuối. Cười trên nỗi đau của kẻ thù chính là tuyệt đỉnh sướng khoái. Sinh mạng của hai người này đều là cá nằm trên thớt, mặc cho lão định đoạt. Cảnh Hào thích cho họ được nếm trải cảm giác mất đi người thân còn đau đớn hơn vạn tiễn xuyên tâm.

73. Chương 73: Thẻ Không Làm Huynh Đệ

Hoài Việt quỳ dưới sàn đỡ lấy người con gái yếu ớt trong tay. Hắn đã thẻ sẽ bảo vệ nàng, nhưng lại để Bích Tuyền bị tổn thương thêm lần nữa. Hoài Việt đặt tay lên bụng nàng, cố ngăn máu không chảy thêm. Hắn lại sợ hãi nhận ra Bích Tuyền đã bị thương từ trước.

-Không sao, mọi việc sẽ ổn thôi! - Hắn lắp bắp không nói nên lời. Cứ như thể năm xưa nàng chạy chơi bị vấp té, hắn cũng vừa xoa, vừa an ủi. Khi đó hắn đau một, thì lần này cả trăm cả ngàn lần hơn. Hắn muốn cười nói rằng “Có huynh ở đây, mọi thứ đừng lo lắng gì hết”. Nhưng không hiểu sao nước mắt cứ tuôn rơi là chả không ngăn lại được. Có bao giờ hắn để cho nàng thấy vẻ yếu đuối uỷ mị mà bản thân đã giấu kín đâu.

Ngược lại, kẻ nằm trong lòng Hoài Việt lại cực kỳ yên ổn và thoải mái. Nàng chẳng còn cảm nhận thấy gì, kể cả khi từng giọt sự sống cuối cùng đang rời bỏ mình.

-Nam nhi đổ máu không rơi lệ. Việt ca cứ như thế này, mọi người sẽ chẳng nhận nghĩa huynh nữa đâu.

-Ta cũng chẳng cần nghĩa đệ gì hết. - Hoài Việt lớn tiếng trả lời.

-Vậy ... kiếp sau không làm huynh đệ nữa. - Nàng cười tươi như hoa. Nước mắt của hắn càng đổ ra nhiều hơn, hoà lẫn với máu thành những giọt đỏ thẫm rơi xuống mặt nàng. Hoài Việt gật đầu, kéo nàng ôm sát vào lòng âu yếm. Bích Tuyền giơ tay lên chạm vào gương mặt hắn. Nàng cố rướn người, thì thảo bên tai Hoài Việt.

-Cũng nhất định không làm huynh muội một nhà. Hoài Việt nắc nhen không nói nên lời. Hắn chỉ biết gật đầu, chẳng rõ nàng có thấy được không.

-Nếu được gặp lại, mọi người sẽ không bao giờ rời xa huynh nữa. Nói xong lời cuối, bàn tay nàng vô lực rơi xuống đất. Hắn cảm nhận rõ hơi thở cuối cùng rời khỏi thân xác nàng. Nỗi đau uất nghẹn khiến hắn không cách gì trả lời được. Một năm rồi mười năm, Hoài Việt đã muốn cho Bích Tuyền biết mình yêu nàng biết chừng nào. Không phải như nghĩa huynh, mà là một nam nhi thật sự. Hắn đã muốn được trọn đời bảo vệ nàng, muốn mãi mãi không chia lìa.

Cảnh Hào nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt thì vô cùng hài lòng thoả ý. Trong khi nước mắt kẻ khác tuôn rơi, lão lại ngửa cổ cười ha hả.

Kẻ còn lại vẫn ôm lấy thi thể người yêu mà đau như đứt từng đoạn ruột. Hắn ráng xốc Bích Tuyền ngồi dậy, cố truyền chân khí cho nàng, nhưng đó vẫn chỉ là một thi thể xác không hồn. Hoài Việt nức nở nấc lên từng cơn, buộc phải chấp nhận Bích Tuyền đã ra đi. Bàn tay hắn run run vuốt đôi mắt mê tình đã không còn chút linh động. Hắn yêu thương thì thào vào tai nàng một câu hứa hẹn đến muôn vạn kiếp về sau.

Cuối cùng hắn đặt nàng xuống sàn và đôi mắt sắc lạnh nhìn kẻ thù đầy phẫn nộ. Cảnh Hào chỉ tươi cười hoà nhã, trêu chọc con thú dữ đã trọng thương.

-Thật là bất hạnh làm sao! Bỏn vương thành thật chia buồn cùng người. Giờ đây việc ta có thể làm là để hai người cùng lên đường với nhau cho trọn nghĩa. Câu vừa dứt, lão lại nhảy vào tấn công Hoài Việt lần nữa. Hắn gồng tay phải đón đỡ, lãnh trọn một đòn Thôi Tâm chương nguy hiểm của Cảnh Hào. Hoài Việt trượt dài trên sàn nhà, để lại một vệt máu đỏ ghê hồn. Hắn chống tay xuống sàn, kiên cường muốn đứng dậy. Cảnh Hào phía bên kia ngạo nghễ đi đến gần xác của Bích Tuyền. Lão giơ kiếm đâm xuống ngực nàng để hành hạ, giày vò Hoài Việt.

Hắn gào thét xông tới chỗ Cảnh Hào. Nhưng lão chỉ cần tung một cước, hắn lại bị đá văng ra thêm lần nữa. Nhìn thân thể rách nát, đầm máu của đối phương khiến lão hài lòng thoả chí. Trước khi kẻ thù chết, lão vẫn còn được chơi đùa cao hứng đến mức này.

-Kiếm sĩ đã không còn kiếm trong tay thì làm gì được nữa.Cảnh Hào tắc lưỡi ra vẻ tiếc rẻ. Lão đá thanh Phá Thanh của Hoài Việt đến trước mặt hắn, rồi sau đó lại làm bộ giật mình.

-Ấy chà, ta quên mất. Nhận trọn một chương như vậy, hẳn cánh tay ngươi đã bị phế rồi, làm cách nào để cầm kiếm nữa.Rồi như hài lòng với ý tưởng này, lão ngửa mặt cười to. Hoài Việt run rẩy đứng dậy. Dù bị lão đánh bại bao nhiêu lần, hắn vẫn quyết tâm không gục ngã. Dù có mất mạng, hắn nhất định phải giết cho được Cảnh Hào.

-Ngươi nói cái gì? - Lão hét lên khi nghe được Hoài Việt lẩm bẩm trong miệng.Tay phải hắn đã nát tươm không thể cử động được nữa. Trên cơ thể Hoài Việt, nội ngoại thương đều đã vượt quá ngưỡng chịu đựng của con người. Máu cứ rơi và nội lực hoàn toàn cạn kiệt. Trái tim hắn đã chết, còn trong đầu không có gì ngoài nỗi hận thù.

-Ta nói lão hãy mau chết đi. - Hoài Việt gằn giọng.Cảnh Hào ngưng cười. Lão tức giận nhú mày, “Xem ra hắn vẫn chưa ném đủ đòn”. Lão xách kiếm xông tới, muốn cho Hoài Việt nhận thêm đau khổ. Cảnh Hào không nương tay, đâm thẳng mũi kiếm nhọn hoắc vào ngực Hoài Việt. Nhưng trong lúc đắc ý, lão giật mình nhìn bàn tay trái của Hoài Việt đưa tới gần trước mắt mình. Sao lão lại quên mất Thượng Nguyệt cung là một giáo phái chuyên luyện nội công chứ không phải ngoại kỹ.

Cao thủ thượng cấp cấp sáu của Thượng Nguyệt cung có khả năng xuất ra tới đòn sát thủ Đan Phương Triều Dương. Một quả cầu sáng lập loè như đóm đóm bay ra khỏi tay Hoài Việt. Cảnh Hào kinh hoàng muốn nhảy ra né tránh, nhưng lại bị tay của hãchụp lại. Hoài Việt hé miệng mỉm cười, trả lại cho lão nỗi kinh hoàng từ nãy đến giờ.

-Qua bên kia, chúng ta lại tái đấu.Dan cầu bùng nổ, ánh sáng chói chang như mặt trời rực rỡ đột nhiên xuất hiện giữa đêm đen. Thứ chiêu thức quỷ dị này không phải do nội công xuất ra mà lấy từ sinh mệnh của người luyện Phương Hoàng Cầu. Một mạng người dùng để đổi một chiến thắng. Trong ghi chép của nhà họ Thành, Đan Phương Triều Dương chỉ mới xuất ra ba lần, nhưng khi nào cũng kinh hồn tán đảm, quỷ khốc thần sầu. Lần cuối cùng chiêu thức này được xài tới đã thay đổi hoàn toàn kết quả một trận chiến.

Tiếp theo sau vầng ánh sáng chói loà là những đợt chấn động rung chuyển đất trời. Âm thanh của vụ nổ thổi bay những cánh cửa, làm bốc hơi hết toàn bộ nước trong hồ chứa đặt trước phòng quân cơ. Đáy hồ trợ khô, nứt ra; mặt đất hoàn toàn sụp lở. Chẳng mấy chốc, ngay vị trí hồ nước chỉ còn một hố đen sâu thẳm thăm thẳm. Từ bên dưới lòng đất, những tiếng lục bục sôi sục không ngừng vang lên rõ hơn.

^ _ ^

Mặt Hối đã nhìn thấy quang cảnh khủng khiếp phát ra từ phòng quân cơ. Hắn hối hả chạy đến xem đã xảy ra đại biến cỡ nào mà đột nhiên tinh tú chuyển dời dữ dội.

“Theo lý, quân triều đình vẫn còn bị giam dưới chân núi mới phải. Chỗ phụ hoàng ở đã xảy ra chuyện gì mà ta lại cảm thấy bức bối không yên thế này.”

Mặt đất dưới chân run rẩy, cả ngọn Cẩm sơn như cựa mình thức giấc. Năm xưa, vì muốn tạo ra năng lượng Khởi Nguyên, Mặt Hối từng cho khoan vào đầu rồng tiềm ẩn trong thế núi. Nào ngờ long mạch dưới Cẩm sơn lại là dòng ác khí quá mạnh mẽ, không thể nào sử dụng. Mặt Hối phải dùng hồ Thu Nguyệt yểm xuống, chặn bớt long mạch lúc nào cũng phun trào ào ạt ở Cẩm sơn. Giờ đây vụ nổ ở đỉnh Khởi Nguyên chắc đã làm ảnh hưởng đến phong ấn phía trên đầu rồng. Nếu Thu Nguyệt có việc gì, cả ngọn núi này cũng không thể giữ.

Hắn cố gắng vịn vách tường đi cho nhanh hơn đến nơi xảy ra sự cố. Ảnh Phong và Thanh Vân đều đã rời khỏi Mặt Hối để làm nhiệm vụ khác rồi. Hắn lê từng bước mệt mỏi, cảm nhận cơn đau nhức nhối từ phía đầu gối phải. Thời gian qua vận sức quá nhiều, nên vết thương cũ của hắn đang có xu hướng trầm trọng hơn. Mỗi lần động chân là mỗi lần đau như bị búa nện. Hắn thậm chí muốn chết quách đi cho rồi để không phải chịu thêm nỗi đau này.

Đến được hồ Thu Nguyệt cả người hắn đã ướt đầm mồ hôi vì cố gắng. Nhưng Mạt Hối lại cảm thấy sợ hãi hơn khi chiếc hồ đã biến mất, mặt đất chỉ còn trơ lại lỗ đen khổng lồ sâu không thấy đáy.

“Chỉ còn năm canh giờ trước khi ngọn núi thức tỉnh hoàn toàn.”

Cầm sơn lại rung chuyển như có một con quái vật đang chuẩn bị đội mồ sống dậy. Mạt Hối chao đảo té xuống đất, nhưng hắn lại cắn răng cố đứng lên, quyết không bỏ cuộc trong đòn hèn. Hắn đi đến cánh cửa được tưới máu của Kim Giáp quân và Thập Chân Cường.

“Quả nhiên ở đây đã từng trải qua một cuộc đánh lớn.”

Trong phòng quân cơ chỉ còn xác ba người nằm la liệt. Vụ nổ nội lực chỉ chấn nát mọi thứ xung quanh, thổi tung mái phòng chứ không để lại dấu vết cháy xém như khi xảy ra hỏa dược. Hắn nhào tới chỗ phụ thân đang nằm. Mạt Hối nâng đầu của Cảnh Hào dậy, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn ra.

Đôi mắt lão khê động, môi mấp máy nở ra nụ cười.

-Hoàng nhi tới rồi đó à?Hắn gật đầu, không nói nổi một lời.

-Trà đã pha xong chưa? - Lão thều thào những hơi đứt đoạn.

-Đã mang đến rồi. - Giọng của hắn nghẹn ngào trong từng cơn nức nở.

-Ừ, chờ Tử Lan đến rồi chúng ta sẽ cùng thưởng trà.Cả đời người trải qua chỉ toàn mưu tranh quyền lực, ai biết được hạnh phúc chân chính lại là những điều đơn giản không ngờ. Thái tử Cảnh Hào sinh ra trong sự vui mừng hân hoan của toàn bộ Việt quốc. Đến lúc ông chết đi cũng chỉ có một người duy nhất khóc thương. Nụ cười đó chứng tỏ ông đã hiểu ra đâu là thứ mà mình mong muốn có. Đáng tiếc những thứ này chỉ có ở trong quá khứ. Người chết rồi sẽ tìm được thế giới đã mất đi.

Ngày một tháng tám năm Khai Nguyên thứ ba mươi chín, người cuối cùng của dòng họ Lưu biến mất khỏi thế gian. Trang cuối cùng của Lập Quốc Ký chấm dứt tại đây. Từ nay về sau là thời đại của những người trẻ tuổi xây dựng một đất nước mới. Mọi hận thù của hai dòng họ Hàn - Lưu bị chôn vùi trong bụi mờ của lịch sử ngàn năm.

74. Chương 74: Ai Muốn Chết Sẽ Chết

Ánh dương quang của ngày mới đang lấp ló nơi chân trời. Đêm đen cuối cùng cũng phải kết thúc. Mạt Hối ngồi thẩn thờ bên mép vực của sơn trang. Hắn là kẻ duy nhất còn lại của gia tộc họ Lưu, người mang trên vai trọng trách kết thúc tất cả. Hắn cảm lấy lưỡi gươm sáng bóng ngấm ngấm. Từng cơn gió lạnh thổi qua làm hắn cảm thấy tê buốt cả tâm hồn. “Chỉ còn một bước sau cùng.”

-Phá Thanh ... của ... của ... đại ca.Tiếng nói từ phía sau lưng Mạt Hối vang tới. Hắn quay lại, kinh ngạc nhìn gương mặt lo lắng của Hoài Niệm.

-Vì sao nàng lại đến đây?Nhưng Hoài Niệm không trả lời, chỉ xăm xăm đi đến giắt lấy thanh kiếm trong tay Mạt Hối. Hắn chỉ cần nhìn vào mắt Hoài Niệm, đã biết nàng muốn hỏi gì.

-Đại ca của nàng đã đến trước, xông vào phòng phụ thân của ta. Hoài Việt đã làm được việc mà trước giờ chưa kẻ nào thành công. - Hắn cười chua chát. - Từ nay trên đời đã không còn ai là thái tử của nhà Lưu.Mắt Hoài Niệm mở ra kinh khiếp.

-Bích Tuyền trả được thù và cũng đã ra đi. Nhưng đại ca của nàng vẫn còn hơi thở, ta mong rằng sẽ kịp đem huynh ấy xuống núi. Hắn trả lời nhẹ nhàng như đang đọc một đoạn báo cáo vô hồn. Hoài Niệm nắm cổ áo Mạt Hối kéo lên, hai mắt long lên sòng sọc.

-Ta đã dặn nàng chờ đợi, nhưng nàng vẫn không tin ta đúng không? - Hắn mỉm cười kéo tay nàng ra. - Dù sao ta cũng đã làm xong việc của mình. Những người muốn sống đã có con đường sống. Những kẻ ngoan cố muốn chết thì sẽ được chôn cùng Lưu Gia.

-Đi với muội.Hoài Niệm kiên quyết kéo Mạt Hối đứng dậy. Hắn choàng tay qua vai nàng mượn lực để đứng lên. Mạt Hối thiết tha ôm lấy thân thể kiều diễm đó, thêm khát hít lấy từng mùi hương toát ra từ cơ thể

nàng, trân trọng nhớ nhung. Hấn đã từng có một lời hứa với nàng rằng sẽ trở lại. Khi hấn muốn ra đi, nàng lại đích thân đến đón thể này. Hoài Niệm hạnh phúc được ở trong vòng tay của Mạt Hối. Đã có quá nhiều chuyện đau lòng xảy ra, nàng không muốn đánh mất luôn hạnh phúc cuối cùng này.

Đột nhiên Hoài Niệm cảm thấy cả người mềm ra, vô lực ngã xuống. Hấn đỡ lấy nàng, bế Hoài Niệm trên tay, nâng niu giữ gìn.

-Huynh ... huynh ...

-... điểm huyết muội. - Mạt Hối nói giúp nàng. Hấn nhoẻn miệng nở nụ cười ngây thơ vô tội nhất. - Ta chỉ lừa muội lần cuối cùng này thôi. Hấn chậm rãi đi từng bước với người yêu bé nhỏ trên tay. Mỗi lần nhấc chân đều là nỗ lực khổng lồ nhất trong đời Mạt Hối. Hoài Niệm úp mặt vào ngực hấn khóc nức nở. Nàng hiểu được dự tính của Mạt Hối, đã muốn ngăn cản nhưng lại không thể thắng trong cuộc rượt đuổi này. Hấn luôn ở cách xa nàng.

Hoài Niệm được đặt vào chiếc giỏ tre treo lủng lẳng bên vách vực thẳm. Trong đó đã có sẵn đại ca của nàng nằm. Hoài Niệm quay đầu nhìn cơ thể đầm máu của Hoài Việt lo lắng. Nàng chỉ nghe được hơi thở hờn hực, tưởng như có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào.

-Xuống núi rồi nhất định phải ngăn đại quân lại. Ngọn núi này sắp sập, mọi người tấn công lên thì chỉ có con đường chết mà thôi. Hoài Niệm cố sức lắc đầu.

-Ta không chết, cuộc chiến sẽ không kết thúc. - Hấn mỉm cười dịu dàng như đang dụ dỗ trẻ lên ba. - Chiếc giỏ này nếu không có người thả guồng quay thì muội và đại ca không thể xuống núi. Nước mắt nàng lại chảy ra dữ dội. Mạt Hối chưa xót cúi xuống ôm nàng lần cuối. Dòng lệ ấm nóng trào ra, hoà lẫn với nước mắt của nàng, xuôi về một hướng. Mạt Hối nhẹ buông Hoài Niệm ra. Hấn dùng Phá Thanh cắt đi mái tóc dài của mình.

“Mười mấy năm trời một chữ tình

Duyên tơ này đã sẵn đầu đành

Mái mây cắt nửa nguyên phu phát

Giọt máu đầy hai chén tử sinh

Một kiếp đã tẽ cùng dạ thắm

Trăm năm đừng phụ với đầu xanh ...”(trích “Thệ viết hữu cảm” - Hồ Xuân Hương)

Mạt Hối đặt lọn tóc vào tay nàng.

-Khi xa cách, lúc nhớ tới nàng, ta chỉ có thể tự đắm mình trong hồi ức. Đôi khi chỉ muốn giữ lại một vật kỷ niệm để bớt đi trống vắng trong lòng. - Hấn bật cười, nhưng lệ vẫn không ngăn lại được. - Mạt Hối ta đến bước cuối cùng cũng chẳng có gì đáng giá để lại cho nàng ... Hoài Niệm cố gắng mấp má môi nói “Đi cùng đi”. Nhưng hấn đã lắc đầu từ chối.

-Thời gian sẽ làm nàng dần lãng quên hết tất cả. Ta mong nàng có thể tiếp tục vui vẻ sống. - Hấn trao cho nàng một nụ hôn. - ... lại ích kỷ không muốn nàng quên mình. Giây phút đó tưởng chừng như thiên trường địa cửu, vĩnh viễn không thể kết thúc. Nhưng trên đời này, hai chữ ‘vĩnh viễn’ vốn chưa tồn tại bao giờ.

Tổ xong hết nỗi lòng, hấn kiên quyết bỏ đi không quay đầu lại. Hoài Niệm muốn hét to gọi tên Mạt Hối, nhưng âm thanh chẳng thể nào thoát ra khỏi cổ họng. Sai lầm nhất trong cuộc đời nàng chính là yêu một người đàn ông quá thông minh và trách nhiệm. Nàng chỉ mong hấn ích kỷ một chút, vứt bỏ đại nghĩa để cùng mình chạy trốn. Nhưng Mạt Hối lại chọn con đường kết thúc tất cả để giữ cho thiên hạ thái bình.

“Kẻ cuối cùng của dòng họ Lưu, vì sao người đó lại phải là huynh?”

Chiếc giỏ tre từ từ được dây treo đưa xuống. Nàng nhìn thấy bầu trời đang ngày một xa ra, cảm nhận sự đau đớn đang ngày càng chất chồng cao hơn. Tên lừa gạt, từ ngày đầu gặp gỡ đã không ngừng nói dối. Đồ ích kỷ, muốn bỏ đi nhưng lại không cho nàng quên mình. Tại sao lại muốn làm anh hùng vì đại nghĩa diệt thân? Tại sao đến cuối cùng lại để cho nàng ấn tượng đậm sâu không cách gì xoá bỏ được?

Nàng hận hấn vì đã đẩy mình đi lúc này, nàng căm thù Mạt Hối vì không ở bên cạnh. “Cái chết có gì đáng sợ đâu nếu cả hai được ở bên cạnh nhau.” Hoài Niệm siết chặt lọn tóc trong tay, khóc đến cạn khô dòng nước mắt. Lẽ sống của nàng, tình yêu của đời nàng cũng ra đi cùng với Mạt Hối rồi.

Bên dưới chân núi là vùng hoang sơ không dấu chân người qua lại. Sau khi giỏ tre chạm đất, dây treo vẫn không ngừng tuôn xuống, cắt đứt sự liên hệ cuối cùng giữa hai bên.

Hoài Niệm gồng sức, cố công phá huyết đạo đã bị phong bế. Lần này Mạt Hối ra tay rất nhẹ, chỉ nửa canh giờ, Hoài Niệm đã có thể tự do cử động tay chân. Nàng ngơ ngác nhìn bốn bề rừng sâu thăm thẳm, sau đó lại ngửa đầu nhìn đỉnh núi đã bị mây mù che kín.

Nàng quệt nước mắt, cố kiên cường sống tiếp. Hoài Niệm lật tung túi lớn túi nhỏ trên người để tìm Hoàn Hồn đơn tiếp sức cho đại ca. Những người luyện Phượng Hoàng Cầu công đều có sinh mạng rất kiên cường, không dễ chết được. Phụ thân của nàng cũng từng dùng qua Đan Phượng Triều Dương, bị hôn mê mất mười lăm năm vẫn tỉnh lại sống tốt đến bây giờ.

“Người cần sống thì nhất định sẽ có con đường sống. Ai muốn chết thì để họ đi tìm con đường chết đi.”

May nhờ bản lĩnh của thần y đến đời Hoài Niệm vẫn chưa bị thui chột. Nàng truyền công suốt hai canh giờ, cuối cùng mạch tượng của Hoài Việt cũng đã ổn định hơn. Còn mấy chục loại thuốc bổ, kim đơn cầm máu, định khí ... nàng đều cho Hoài Việt dùng hết. Một mặt lại dùng Thấu Cốt châm kích thích sức mạnh bộc phát, công Hoài Việt trở về.

Nàng ngất xỉu ngay khi nhìn thấy có người đến ứng cứu. Khi tỉnh lại sau cơn hôn mê đã là chuyện của hai ngày sau đó.

Đoàn quân của triều đình đã lui xa khỏi Cẩm sơn ba mươi dặm. Từ phía này, nàng vẫn có thể nhìn thấy đỉnh núi biến mất. Những dòng dung nham rực lửa tuôn trào có thể nhìn rõ suốt ngày đêm. Mọi người vẫn tiếp tục di chuyển thật xa vùng nguy hiểm. Chẳng ai biết được thảm họa thiên nhiên lại đến bất ngờ ngay lúc này. Kết cục, không cần triều đình, Lưu Gia phái cũng đã tự động bị tiêu diệt. May nhờ Hoài Niệm cảnh báo nên bọn họ không mất đi một binh một tướng nào.

Bầu trời phủ đầy tro khói suốt cả tháng sau mới trong lành lại. Cẩm sơn lại có hình dạng mới, chẳng còn ai nhìn ra khu rừng bao xung quanh từng có hình dạng gì. Mọi dấu tích của cuộc chiến hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Sức mạnh của con người chỉ là bọt bèo trước sự cuồng nộ của thiên nhiên. Cuộc khủng hoảng do sự nổi dậy của Lưu Gia phái kết thúc trong tình huống bất ngờ nhất. Các quân đoàn trở về vị trí của mình, hoà bình vẫn tiếp diễn như chưa từng có việc gì xảy ra.

Lương Anh Tân cùng đồng đội được thả về nhờ sự nhân từ của kẻ địch. Mạt Hối ra lệnh cho thuộc hạ không được giết họ mà chỉ khống chế đem nhốt đi. Điều kiện cuối cùng khi Mạt Hối thả Thuỷ Linh là phải mang theo nhóm người này xuống núi. Bọn họ trở về Đại đô lặng lẽ đúng như tôn chỉ của tổ chức, một cái bóng. Cuộc chiến lần này chỉ có nhà họ Hoàng là tổn thất nặng nề khi mất đi hai người quan trọng nhất trong gia đình.

Hoàng tướng quân được phong quốc phụ, đời đời thờ trong hoàng lăng để hậu nhân Hàn gia các đời cúng tế. Bích Tuyền cũng được truy tặng danh hiệu Nam Tinh, huân chương dành trao cho những người có công lớn nhất đất nước. Đại Tứ Hỷ nay đã bị thiếu một mảnh nên không ai còn có thể vui cười.

Vụ án Tiết Châu - Thất sơn bắt đầu khi Lâm Nhã Muội bị mất tích. Lúc nàng trở về, mọi chuyện chính thức được khép màn. Nhã Muội không khai ra một chút nào về tung tích của sư ca cùng nghĩa tỷ. Nàng chỉ khóc lóc van xin mọi người hãy buông tha cho bọn đi. Thuỷ Linh biến mất như chưa từng tồn tại, cả Mạc phu nhân cũng được đón đi, để toàn bộ gia đình họ được đoàn viên.

Hoàng đế tức giận bắt Nhã Muội vào đại lao tra khảo. Sau đó nàng lại biến mất khỏi hình bộ vốn nghiêm ngặt, được coi như bất khả xâm phạm. Một bí mật mới được sinh ra, ai cũng biết nhưng không dám nhắc đến. Nhà họ Thành vốn mấy chục năm yên ổn lại tuyên chiến với triều đình. Dĩ nhiên hai thế lực lớn nhất Việt quốc không thể công khai đối đầu, mà kiên quyết giằng xé cho ổn thoả. Nhã Muội được thả đi dưới danh nghĩa con dâu của họ Thành, sau này sống trong sự bảo hộ của Kim gia.

75. Chương 75: Ai Nên Sống Phải Sống

Sự kiện chấn động tại tỉnh Cận Sa mau chóng chìm vào quên lãng. Nếu có nhớ chẳng bọn họ cũng chỉ nghĩ tới ngọn núi phun trào, chứ không phải một cuộc chính biến của những người họ Lưu. Vùng Thất sơn trước đây là núi rừng hoang vu vắng vẻ, sau đó cũng chỉ là nơi vắng vẻ hoang vu. Không có người sống ở Cẩm sơn nên cũng chẳng ai quan tâm ngọn núi thay đổi thành hình dạng như thế nào. Trong mắt người dân lương thiện chỉ có cơm no áo ấm chứ ít người rỗi hơi lo xa xôi. Công chúa bị mất tích là chuyện không nói ra cũng chẳng ai biết tới.

Nội tướng sau đó vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ truy tìm tàn dư phản tặc nhưng chưa kẻ nào thành công. Toàn bộ những đám thổ phỉ đã bỏ đi đều im hơi lặng tiếng, không dám cựa mình. Trong vòng năm năm sau, cả Việt quốc đều là thiên hạ thái bình. Kẻ nào muốn làm loạn đành phải dọn sang các quốc gia kế cận để mà hành nghề trộm cướp.

Hai tiếng Lưu Gia là điều cấm kỵ nhất chẳng ai dám nói tới. Toàn bộ dòng họ này đều bị tận diệt đến người cuối cùng. Chẳng còn lý do gì để người dân hô hào khôi phục tiền triều nữa. Chiến tranh đầm máu sao sánh được với hoà bình cơm trắng áo hoa. Mấy kẻ thoát thân khỏi trận thảm hoạ năm đó đều tích cực trở thành người dân lương thiện. Đại hoạ không chết, họ đi chùa tạ phật không kịp, sao lại có gan làm chuyện xằng bậy. Chuyện xấu không phát sinh, cả thiên hạ đều là lương dân thì làm sao Nội tướng có khả năng truy ra.

Ngày một tháng tám năm Khai Nguyên bốn mươi, Hoài Niệm mới trở về kinh thành lần nữa. Nàng đã biến mất suốt một năm, nay quay lại nơi cũ chỉ vì đã đến ngày giỗ kỵ ở nhà họ Hoàng.

-Thời gian quả thật như thoi đưa, mới chớp mắt đã đến đến ngày giỗ đầu rồi. - Đại phu nhân thở dài, nhìn lên bàn thờ nghi ngút khói của vong phu. Hoài Niệm không biết nói gì, chỉ thấp nhang rồi lại ngồi im nghe các vị Hoàng phu nhân tâm sự. Cả gia đình chín người quả phụ buồn rầu, tang tóc vẫn chưa kịp hết. Họ thương tiếc Bích Tuyền tuổi xuân đoản mạng, lại không thể tìm ra thi cốt để mà chôn cất. Nàng nghe đến đoạn này nước mắt lại chảy dài, tim lại nhói đau.

Vết thương trên da rồi sẽ lành, nhưng nỗi đau trong lòng chẳng thể nào nguôi bớt. Nàng đưa tay nhéo vào đùi mình, lấy cơn đau áp chế cơn đau. Hoài Niệm đã sống suốt một năm mà đêm nào cũng giật mình gọi tên Mạt Hối. Xung quanh nàng chỉ là trống vắng bi thương, không còn vòng tay ấm nào bao bọc. Nàng sẽ phát điên lên mất nếu không có kỷ vật mà Mạt Hối để lại. Lọn tóc đen của tình lang vẫn còn vương vấn hơi thở hắt xung quanh.

Mạt Hối đã biết trước, vì bản thân hắn cũng từng trải qua những tháng ngày nhung nhớ. Hắn để nàng không thể quên mình, nhưng cũng giúp Hoài Niệm không tiếp tục sụp đổ thêm. Gặp gỡ năm lần, tháng ngày họ ở bên nhau chưa bao giờ được dài lâu. Yêu một người chỉ mất vài giây nhưng nhung nhớ có thể kéo dài đến muôn đời.

Ngũ phu nhân, cửu phu nhân kéo Hoài Niệm lại dỗ dành. Cô nương này lại gợi cho họ nhớ về Bích Tuyền đã mất. Ngày giỗ kỵ là dịp để những người còn sống tưởng nhớ cố nhân. Chỉ có kẻ cùng nỗi đau mới có thể chia sẻ nỗi đau được.

Trưa hôm đó, mọi người tề tựu lại ăn buổi cơm thân mật. Chín vị đại ca của Bích Tuyền cũng có mặt đầy đủ trong phủ tướng quân. Tất cả họ đều đã trở thành quan to quyền quý được hoàng thượng trọng dụng. Thậm chí những người cầm binh đóng ở vùng xa cũng được đặt cách trở về nhà trong dịp giỗ đầu của phụ thân.

Mọi người tụ họp cùng nói về những việc mình đã làm trong thời gian qua. Bát ca của Bích Tuyền vui miệng nhắc tới kỳ khoa cử năm nay đã có kết quả.

-Chắc hẳn bằng vàng lúc này đã dán tên người chiến thắng. - Bát ca cười nói. - Con nhớ kẻ đồ trạng nguyên là cái tên rất ẩn tượng, Nghiêm Thừa Chí. Hoài Niệm vừa nghe xong, tay đã đánh rơi chén cơm. Mạt Hối từng nói, nhất định sẽ có ngày hắn làm cho ba chữ Nghiêm Thừa Chí xuất hiện trên bằng vàng của Việt quốc. Nàng bỏ chạy khỏi Hoàng phủ, tâm trạng rối bời xúc động. Hoài Niệm đến chỗ dán cáo thị trước cung điện, chen chúc vào đám người đang bu xúm xít xung quanh.

Cái tên Nghiêm Thừa Chí quả nhiên được ghi bằng mực đỏ như son ở vị trí trạng nguyên cao nhất. Nàng bật khóc, không biết căn cứ vào đâu, nhận định chắc chắn là hần. Hoài Niệm nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm trong biển người ngật ngật. Bát ca từng nói cáo thị vừa mới được dán lên, ai muốn biết kết quả nhất định phải đến xem.

Tên của tam khôi đang được mọi người la hét thông truyền. Đó là những tay nhanh nhẩu, tìm đến nhà trọ của thí sinh thông báo nhằm kiếm chút tài lộc từ những kẻ mới chiến thắng. Hoài Niệm lập tức đi theo dấu chân của nhóm ‘trạng nguyên’ đến một nhà trọ nhỏ ở phía nam kinh thành. Nhưng mọi người thất vọng ra mặt khi ông chủ thông báo trạng nguyên vừa nghe tin đã dọn đồ đi rồi. Có người đoán chắc các tân khoa đã đến Thái Học viện tham báii, chuẩn bị nhậm chức. Chỉ riêng Hoài Niệm níu tay ông chủ hỏi thăm về tình hình người này.

-Có gì đặc biệt không hả? - Ông chủ nhà trọ vuốt râu. - Điểm đặc biệt nhất có lẽ là y lúc nào cũng cầm cúi, tóc che phủ mặt, không ai nhìn rõ dung mạo. Còn có chân phải hình như đã từng bị thương nên đi khập khiễng và không thể chạy nhanh.

-Hướng nào? - Nàng vừa hỏi, nước mắt đã ngập tràn trên mặt.

-Bến tàu, mặc dù ta đã chỉ Thái Học viện ở phía ngược lại kia. Không kịp cảm ơn, Hoài Niệm đã chạy ào theo hướng ông chủ quán trọ vừa chỉ. Người tưởng đã mất đi, sao đột nhiên lại xuất hiện thế này. Hoài Niệm vừa đi vừa khóc, đã mấy lần vấp ngã vì nước mắt nên không nhìn rõ lối. Nàng đến bến tàu thì bê bối thảm thương, quần áo dính đầy bùn lầy.

Biết bao người qua kẻ lại, Hoài Niệm đứng giữa ngã tư không biết đi theo lối nào mới đúng. Nếu thật sự Mạt Hối còn sống, tại sao không ngay lập tức đi tìm nàng? Một năm rồi, đúng một năm nàng sống trong mơ màng cùng quá khứ. Hần thật sự là một kẻ nhẫn tâm, muốn bỏ rơi nàng sao.

-Thừa Chí ... Thừa Chí. - Nàng gào thét trong tuyệt vọng. Đó có phải là hần không, kẻ luôn xuất hiện trong giấc mơ của Hoài Niệm? Những người xung quanh quay lại, nhìn cô nương đáng thương có dáng bộ như đang đi lạc. Người ngoài nhìn vào vẫn tưởng Hoài Niệm chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, là một tiểu thư lần đầu xuất môn. Nàng tìm kiếm ở những khuôn mặt xung quanh nét gì đó quen thuộc, nhưng chẳng ai là người mà nàng ngày nhớ đêm mong cả.

Hoài Niệm hết cách, nếu chậm trễ hần sẽ đi mất dấu. Nàng bắt đầu hát bằng chất giọng cà lăm của mình, hát thật to để có thể thu hút hết toàn bộ bến tàu.

”Người về người ở khéo buồn sao,

Tức tối mình thay biết lẽ nào.

Tơ tóc lờn kia còn nữa hết,

Đá vàng lòng nọ xiết là bao.

Nổi cơn riêng giận ngày trời ngắn,

Mỗi mắt chờ xem bóng nguyệt cao.

Sớm biết lẽ trời lí có hợp,

Thì mười năm trước bạn chi nao.”(“An Hưng ngụ thứ”, Hồ Xuân Hương)

Nếu là hần chắc chắn sẽ nghe được nàng đang hát về cái gì. Nếu là hần sẽ không quên bài thơ Thừa Chí dùng để dẫn dụ nàng.

Mọi người xúm xít lại, thì thầm, chỉ chỗ, bàn tán. Người nói lấp kia ề a cái gì, họ nghe chẳng thể ra bài nhạc nào. Có người cười chê nàng, có người thì tò mò đứng lại xem trò lạ. Hoài Niệm vẫn tiếp tục tìm kiếm, tiếp tục thu hút mọi người về phía mình.

Kia rồi, một kẻ không quan tâm nhóm người đang tụ tập, chỉ nhất mực bỏ đi. Nàng phá vỡ vòng vây của đám đông để đuổi theo hần.

-Hoài Niệm, có chuyện gì vậy? - Một người giật tay nàng kéo lại. Thì ra đó tam ca của Bích Tuyền, y đã đuổi theo nàng từ Hoàng phủ đến đây. Thái độ của Hoài Niệm khiến các phu nhân ở nhà rất lo lắng. Họ vận động toàn bộ chín người con đi tìm nàng nghĩa nữ này. Hoài Niệm quay đầu nhìn lại, mới một chút bóng dáng người đã mất. Nơi đây là bến tàu lớn nhất kinh thành, lượng người tập trung rất nhiều. Nàng giật tay khỏi tam ca, cố gắng đuổi theo hướng kẻ kia vừa đi mất. Kết cục là Hoài Niệm lạc mất trong hàng trăm người đang hối hả qua lại trên bến tàu. Nàng đau khổ đến mức trái tim thất. Hoài Niệm ngất xỉu ngay tại chỗ vì không chịu nổi đả kích quá lớn của hôm nay.

^ ^
—

Ba năm sau đó là chuỗi ngày tìm kiếm trong vô vọng của Hoài Niệm. Nàng đi tìm một người tên Thừa Chí, tên Mạt Hối mà chưa ai từng gặp qua. Nàng trở lại Tiết Châu, lòng sực quanh Thất sơn, thậm chí đến tận vùng nam hải. Nàng đi tới biên giới phía tây, chạy qua Đào đô rồi đến tận Miên Cương. Người nhà khuyên nhủ, đe dọa nhưng tất cả đều vô hiệu. Với võ công của nàng, với số độc được mà nàng sở hữu, không ai dám làm mạnh tay, vì sợ người nhà đả thương nhau.

Cha mẹ của Hoài Niệm vô cùng đau đầu với tình hình hai đứa con. Trưởng tử thì hôn mê không biết chừng nào mới tỉnh lại, còn con gái thì coi như phát điên không ai can nổi. Nhưng họ cũng đành phải buông Hoài Niệm ra, để nàng chạy theo một bóng ma đã chết từ lâu.

76. Chương 76: Không Muốn Gặp Cũng Sẽ Gặp

Trong chuỗi ngày tìm kiếm đó, nàng không gặp Mạt Hối nhưng lại lần ra tung tích của Chân Duyên. Nhìn nông phụ kham khổ trước mặt, Hoài Niệm không thể tin được đây từng là công chúa cao sang, quyền quý nhất Đại đô.

Gia đình bọn họ ngụ ở Thái Bình thôn, một ngôi làng hẻo lánh vùng đông nam Việt quốc. Nơi đây chỉ có ruộng nương, cùng rừng cây bao bọc xung quanh. Thái Bình thôn là quê hương bên ngoài của Mạc phu nhân. Gia đình họ tá túc ở đây, vẫn nhận được sự bảo bọc của dân làng.

Chân Duyên mời đại tỷ về căn nhà lá dột nát ở rìa thôn của họ. Mạc phu nhân lo lắng nhìn người lạ, nhưng đã được Chân Duyên trấn an ngay. Ngôi nhà mộc mạc đơn sơ chỉ có hai căn phòng cùng với một ít gia cụ tối thiểu. Hoài Niệm liếc lên bàn thờ, nhìn linh vị chỉ đơn giản ghi “Phu quân”.

-Nhị muội ... - Hoài Niệm kêu lên. Chân Duyên nhìn theo hướng tay của đại tỷ sau đó cười buồn xác nhận.

-Thủy Linh vốn có bệnh trong người, sau khi đem được muội ra khỏi Cẩm sơn cũng đã sức tàn lực kiệt rồi.
- Nàng kéo ghế ra cho Hoài Niệm ngồi, sau đó rót trà mời khách.

-Vậy tại ... tại sao ... muội ... không ... không về? Nếu Thủy Linh đã qua đời, lý nào Chân Duyên lại tiếp tục ở bên ngoài bốn ba chịu khổ. Dù không về cung, cũng có thể nương nhờ đại tỷ này. Nhà họ Thành không thiếu thứ gì, nhiều nhất chính là tiền đầy kho, xài không hết. Đừng nói một mình Chân Duyên, gia đình Hoài Niệm còn có khả năng nuôi cả một đội quân ăn không ngồi rồi.

-Muội không thể. - Chân Duyên lại cười. Bỗng bên ngoài có giọng hát líu lo của một đứa trẻ. Nữ hài chạy sà vào lòng Chân Duyên, khoe ra con châu châu thất bằng lá cây.

-Mẹ, phụ thân cho con. Chân Duyên giật mình, bịt miệng con gái lại không kịp. Phía bên kia Hoài Niệm đã nổi giông tố, gương mặt sắc lạnh chất vẩn nàng.

-Muội gạt ta?

-Không ... muội ... - Chân Duyên lấp bắp không nói nên lời.

-Mẹ, tỷ tỷ này là ai mà đáng sợ thế này?

-Trì nhi không được nói bậy, đây là tỷ tỷ của mẫu thân, là a di của con.

-Liên Trì không cần di dũ dần. Con đi méc phụ thân. Nữ hài phúng phính má làm mặt lè lưỡi, sau đó nhanh chân chạy đi mất. Hoài Niệm cảm thấy trong lòng không yên, muốn đuổi theo truy cho rõ ngọn ngành.

-Đại tỷ, đừng nghe Trì nhi nói bậy. Thuỷ Linh đã mất từ bốn năm trước rồi, thậm chí con của muội còn chưa từng nhìn thấy mặt cha.

-Còn kẻ kia? - Hoài Niệm vẫn nheo mắt nhìn theo hướng Liên Trì chạy xuống ruộng. Chân Duyên lăm lăm nhìn khắp nơi, sau đó lấp bắp trả lời.

-Muội tái giá. Là một người sống ở xóm dưới, rất yêu quý Trì nhi lại không ngại muội có mẹ chồng cần phụng dưỡng. Huynh ấy chỉ là một nông dân rất bình thường, thật sự rất bình thường. Quen biết bao nhiêu năm, sao Hoài Niệm lại không nghe ra Chân Duyên đang nói dối. Chỉ có lời ác ngôn mới là nói thật, còn muốn giấu diếm điều gì Chân Duyên sẽ ngay lập tức lấp bắp ba lấp bắp ngay. Hoài Niệm vùng tay ra khỏi sự níu kéo của Chân Duyên.

-Ta đi xem.

-Đại tỷ! - Nàng la lên thất thanh, vén váy đuổi theo. Việc Hoài Niệm nóng lòng chính là cháu gái đáng yêu còn đang hiểu lầm mình. Chân Duyên ở bên ngoài chịu khổ, Hoài Niệm liếc mắt nhìn sơ cũng có thể thấy được. Bàn tay công chúa vàng son bây giờ đầy vết chai sần nứt nẻ. Nếu không phải vì người nàng yêu, sao Chân Duyên lại cam tâm chịu khổ ở chốn này.

Thuỷ Linh đã chết, ai lại có bản lĩnh thay thế được mối tình khắc cốt ghi tâm như vậy? Nếu phụ thân của Liên Trì là kẻ không tốt, thường xuyên hành hạ Chân Duyên thì sao? Hoài Niệm chỉ muốn đi nhìn một chút, sẵn tiện ra oai dãn mặt. Nếu đó là người tốt, thì nàng sẽ cẩn thận dặn dò, gửi gắm nhị muội vào tay người ta.

Liên Trì không biết mình bị đuổi theo, chạy thẳng qua ruộng lúa, đi đến ngôi nhà gỗ bên bờ rừng. Hoài Niệm nghe rất nhiều tiếng trẻ con ở đây, nàng liền dừng chân đứng lại. Thì ra đó là một lớp học dành cho hết thảy trẻ con trong làng. Liên Trì rất khuôn phép im lặng đi vào, sau đó rón rén ngồi xuống bên cạnh phu tử.

Hắn quay lưng ra phía cửa, nên nàng không thấy rõ dung mạo. Nhưng con người đó dù có đem mực nhuộm toàn thân, nàng cũng có thể nhận ra. Nàng vẫn thường trốn trên xà nhà theo dõi hắn bên dưới làm sổ sách. Cứ nhìn bóng lưng quen thuộc đó mãi, nàng chắc chắn không thể nhầm lẫn Thừa Chí với bất kỳ kẻ nào. Hoài Niệm gờ tay lên miệng, ngăn tiếng khóc nức nở. Chân Duyên đến bên cạnh ôm tỷ tỷ vào lòng.

-Huynh ấy không muốn gặp tỷ.

-Vì sao? - Hoài Niệm lập tức hỏi ngay. Chân Duyên thở dài, đành kể lại quá trình Thuỷ Linh mang mình chạy trốn khỏi Thất sơn. Đi được nửa đường, Thuỷ Linh bỗng muốn quay trở lại. "Ta đã hiểu đại ca toan tính thứ gì trong đầu rồi. Tiểu Duyên, ta phải quay lại, nếu không huynh ấy chết mất."

Dù rất lo lắng, nàng vẫn không thể ngăn cản được. Tình yêu rất quan trọng, nhưng tình thân cũng không thể thay thế được. Thuỷ Linh cùng Ánh Phong, Thanh Vân quay lại bắt Mạt Hối cùng đi. Đó là lúc nàng nhìn thấy một luồng khí khổng lồ thoát ra khỏi Cẩm sơn, cứ như thể một con bạch long đã sống lại, vùng vẫy chấn động đất trời.

Mặt đất rung chuyển, cây cỏ khô héo, suối hồ sôi lên ừng ực. Chân Duyên chờ đợi suốt nửa ngày, cho đến khi tro bụi phun mù mịt khắp nơi. Nàng nhận ra ngọn núi sắp sửa thức dậy phun trào, giết chết tất cả những thứ đang ở quá gần. Con ngựa chồm lên muốn bỏ chạy khỏi nơi nguy hiểm. Thỉnh thoảng đất đá rơi xuống âm ầm, cây nát mặt đất xung quanh nàng.

Chân Duyên muốn đi trước để bảo vệ tính mạng mình và hài tử trong bụng. Nhưng nàng lại không thể rời bỏ Thuỷ Linh, chiếc xe ngựa là hy vọng cuối cùng để họ có thể chạy thoát khỏi đây. Chỉ có Thuỷ Linh công Mạt Hối quay trở lại, hai người cận vệ trung thành đã hy sinh để cứu thoát chủ tử của mình.

Mạt Hối bị phỏng rất nặng, toàn thân đều phỏng rộp, lột hết cả da, rất ghê tởm. Nhưng họ không có nhiều thời gian, phải chạy trốn điên cuồng khỏi khu vực núi lửa đang phun. Những dòng dung nham cuộn cuộn chảy, đốt cháy hết vạn vật trên đường đi của nó. Chân Duyên đã thật sự biết thế nào gọi là địa ngục trần gian.

Họ thoát được vụ phun trào, sau đó lại tiếp tục mai danh ẩn tích chạy trốn sự truy đuổi của triều đình. Tình hình Mạt Hối rất nguy cấp, có nhiều lần đã chạm ngõ cái chết. Cả sáu tháng sau hắn mới có thể tỉnh

dậy, nhưng tình hình hồi phục hết sức khó khăn. Dung mạo hoàn toàn bị huỷ, cả cử động hai tay cũng không bằng khi trước. Nhưng ý chí của hắn rất kiên cường, mỗi lần đối mặt với cái chết chỉ càng làm Mạt Hối khát khao được sống hơn.

Đó cũng là lúc Thuỷ Linh phát bệnh, đến thời điểm hội ước cùng diêm vương nơi địa phủ. Trước khi qua đời, Thuỷ Linh gửi gắm hết thê, nhi, mẫu thân của mình cho đại ca. Mạt Hối gật đầu nhận hết, mặc dù hai người không chút quan hệ máu mủ. Đến khi Thuỷ Linh mất đi, vẫn chưa biết bản thân bị Cảnh Hào lừa gạt suốt bao nhiêu năm trời.

Mạt Hối bắt đầu luyện tập để có thể sinh hoạt bình thường trở lại. Đầu tiên hắn đến kinh thành cho kịp đợt khoa cử ba năm một lần của Việt quốc. Hoàn thành được tâm nguyện của người bạn cũ Nghiêm Thừa Chí, Mạt Hối ngay lập tức bỏ đi. Nghe Hoài Niệm đuổi theo, hắn lại mặc cảm vì dung mạo xấu xí của mình lúc này. Hắn rình trộm Hoài Niệm, thấy một nam nhân khác nắm tay nàng nơi phố chợ. Sau đó lại thấy nàng được người ta bế mang đi.

Mạt Hối thất vọng, đau khổ nhưng lại cảm thấy an tâm vì Hoài Niệm vẫn có thể sống tiếp. Nếu hắn xuất hiện lúc này, chẳng phải lại phá hỏng cuộc sống đang tốt đẹp của nàng sao? Mạt Hối quay trở lại Thái Bình thôn, làm một nông phu bình dị, tầm thường nhất. Phát hiện hắn biết viết chữ, người dân trong làng lại muốn gửi gắm con cái cho Mạt Hối rèn dạy. Đối với những người quanh năm bán mặt cho đất, bán lưng cho trời thì biết viết tên mình đã là điều đáng quý lắm thay. Mạt Hối sống ở thôn này bốn năm, bọn trẻ con đều yêu quý và quen thuộc với dung mạo của hắn.

Khi Chân Duyên hỏi thăm, hắn nhất quyết không muốn nhắc đến Hoài Niệm nữa. “Người đang sống tốt thì cứ sống, người đã chết rồi thì nên biến mất đi”. Chân Duyên khuyên bảo, hắn lại nổi giận tuyên bố không muốn gặp Hoài Niệm. Nếu nàng muốn liên lạc với đại tỷ mình, hắn sẽ ngay lập tức bỏ đi.

Hoài Niệm nghe kể xong thì tức tối dậm chân, nước mắt tuôn ra như mưa.

-Sao ... huynh biết ... biết ... ta sống ... sống ... tốt hả? Giọng nàng hét lớn đến nỗi toàn bộ người trong căn nhà gỗ đều nghe được. Mạt Hối giật mình nhưng vẫn kiên quyết không quay lại nhìn nàng. Hoài Niệm thấy hắn ngoan cố không nhận người thì nổi cơn thịnh nộ. Nàng móc trong ngực áo ra một tờ giấy, gói vào đá, nhắm thẳng đầu Mạt Hối mà ném vào.

Chân Duyên sợ hãi nhìn đại ca ôm đầu xuyết xoa đau đớn. Đám học trò lao nhao đến xem lão sư bị ném đá bị thương thế nào. Trong lúc đó Hoài Niệm đã nhanh chân bỏ đi mất. Chân Duyên một mặt muốn đi xem Mạt Hối, một mặt lại muốn an ủi đại tỷ. Nàng lần lựa một hồi mới quyết định chạy theo Hoài Niệm. Ở trong nhà, Mạt Hối lột tờ giấy ra khỏi cục đá hung khí. Hắn lật nhìn một bức họa nguệch ngoạc của trẻ con.

Bức tranh bút lực không đều vẽ ba người bằng nét đơn giản. Một người có đề chữ phụ thân, một người có chữ mẫu thân và cuối cùng là hình đứa trẻ tên Lâm Tuyền. Mạt Hối ôm đầu nghiền ngẫm, không hiểu Hoài Niệm ném bức tranh này ỉn làm gì. Giữa bọn họ, đáng nhớ nhất chỉ có đêm chia tay lưu luyến bên bờ suối giữa rừng Thất sơn.

Hắn giật mình nhìn đám trẻ con nheo nhóc bu xung quanh. “Lâm Tuyền, trẻ con ... không thể nào có chuyện trùng hợp kỳ lạ vậy.” Mạt Hối đứng dậy, xông ra ngoài, chạy đuổi theo Hoài Niệm. Bây giờ không phải là lúc nói về vấn đề tự ti của bản thân. Phải hỏi cho rõ bức tranh này do ai vẽ mới được.

77. Chương 77: Không Muốn Đi Cũng Phải Đi

Con đường quê gập ghềnh, quanh co đi xuyên qua những bờ ruộng hẹp. Hai bên đường là những người nông dân chăm chỉ đang cấy lúa cho vụ mùa mới. Hoài Niệm lao đi băng băng, phía sau là Chân Duyên đuổi theo gấp gáp. Nàng không hiểu đôi bên xảy ra chuyện gì, nhưng Chân Duyên không thể để đại tỷ bỏ đi như thế này. Tại sao hai kẻ yêu nhau nhưng lại không thể ở bên nhau? Nếu để mối hiểu lầm này kéo dài, chẳng phải sẽ giống nàng và Thuỷ Linh lúc trước. Phí phạm mất hai năm để rồi nhận ra thời gian còn lại quá ít ỏi. Đến lúc muốn gặp mặt, cũng chỉ có thể đối diện với nhan khôi bần thờ.

-Đại tỷ. - Chân Duyên cố rướn người tới, nắm tay Hoài Niệm kéo lại. - Nếu có hiểu lầm thì nên giải quyết luôn một lần. Vẫn là lỗi của cô nàng không khéo ăn nói. Chân Duyên biết mình gây ra họa, nhưng lại không hiểu phải sửa thế nào cho đúng. Việc tốt nhất nàng có thể làm là kéo dài thời gian, để đương sự đến giải quyết hậu quả.

-Bỏ ... bỏ ta ra. - Hoài Niệm giận dữ giật mạnh tay.

-Tỷ đừng bỏ đi, đi rồi sẽ hối hận. - Nàng hét lên, khiến vài người gần đó cũng phải ngoái đầu lại nhìn. - Người thì khóc, người thì đau khổ, tại sao lại thế này? Nếu tỷ muốn gặp huynh ấy, bỏ chạy nhanh như vậy sao đại ca đuổi theo kịp. Hoài Niệm thật hết nói nổi với nhị muội của mình. Lời nào Chân Duyên phán cũng đều khiến người khác không biết khóc hay cười. Hoài Niệm nhào tới ôm chặt muội muội, để nước mắt rửa trôi tức tưởi trong lòng.

Hắn còn sống nhưng lại lẫn trốn nàng ba năm, có hiểu Hoài Niệm đã bôn ba cực khổ đi tìm thế nào không? Khắp đại giang nam bắc, nàng tự hỏi có nơi nào mình chưa đến. Bao nhiêu người cho rằng Hoài Niệm phát điên, nhưng nàng đã lúc nào từ bỏ cuộc tìm kiếm chưa. Lúc tưởng hắn chết, đêm nào nàng cũng gặp toàn ác mộng. Nếu không phải trong bụng mang cốt nhục của Mạt Hối, nàng tưởng mình đã tự tử theo hắn rồi. Trong đời nàng chỉ một lần động tâm với kẻ khác, cũng là một lần duy nhất. Sẽ chẳng có ai thay thế được Mạt Hối, sẽ chẳng còn ai khiến Hoài Niệm khóc lóc thảm thương như thế này.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy từ xa có người đang đuổi theo.

-Ta ... ta ... đi đây ... muội ... đừng ... đừng cản. Hoài Niệm quay đầu, bộ dáng bỏ chạy nhưng tay lại chìa ra chờ người nắm lấy. Chân Duyên đã kịp nhìn ra vẻ hờn hờ trên mặt Hoài Niệm. “Tỷ tỷ vẫn đa mưu túc trí như mọi khi.” Con rùa rúc đầu cũng có thể để đại tỷ moi ra được, nàng không xuống nước quăng lưới, có phải phụ tình tỷ muội kim lang không.

-A aaa ... đại tỷ đừng đi, đừng đi ... Chân Duyên hét lớn, một bên níu kéo một bên quay lại xem Mạt Hối đã đuổi tới chưa. Nhưng hắn vẫn như thế, dù cố hết sức cũng chỉ có thể bước đi thật chậm, thật chậm. Hai người phụ nữ vừa la hét vừa giằng co đến khản cả họng. Vậy mà hắn vẫn còn cách đó mấy ô ruộng, chưa thể tới gần nghe bọn họ nói cái gì.

-Khụ khụ ... tỷ tỷ đừng đi ... muội khô hết cổ rồi.

-Mau buông tay ... khụ khụ ... muội ... muội cố gắng ... chút ... chút nữa. Cho đến khi nghe được tiếng gọi “Niệm nhi” của Mạt Hối thì cả hai mừng rỡ khôn xiết. Chân Duyên lơ là làm vtuột tay Hoài Niệm ra. Các nàng nhìn vào khoảng trống ấy, lại nhìn tới Mạt Hối đang đến gần, không thể không tiếp tục diễn. Hoài Niệm đành phải cắn môi bỏ đi với cước bộ vô cùng nặng nề. Với trình độ của nàng, dùng khinh công thì Mạt Hối làm sao đuổi kịp. Nàng chỉ muốn hắn nóng ruột, muốn trừng phạt vì tội đã để nàng phí mất ba năm đi tìm.

-Niệm nhi, đứng lại. Chờ ta. Tiếng gọi thân thương đó làm Hoài Niệm trào nước mắt. Đã bao nhiêu đêm nàng mơ về chủ nhân của giọng nói này.

-Đứng lại, nàng đi nhanh vậy làm sao ta đuổi kịp. Niệm nhi, nàng muốn giết chết ta đúng không. “Ta vẫn chưa tha cho chàng đâu, đừng mừng vội.” Dù tâm đã quyết như vậy, nhưng Hoài Niệm vẫn không thể kềm lòng, đứng lại chờ. Nàng nghe hơi thở dồn dập, gấp gáp do người đã cố sức chạy tới. Nàng cảm nhận hơi thở nóng nỏi của hắn phả lên cổ mình. Hoài Niệm muốn quay lại, nhưng một bàn tay chạm vào má nàng giữ lại. Nàng cảm nhận được sự thô ráp, sần sùi của những vết sẹo chằng chịt trên tay Mạt Hối.

-Đừng quay lại nhìn ta. - Giọng hắn run rẩy vang lên. Hoài Niệm chớp mắt một cái, lệ lập tức tràn ra khỏi mi. Mạt Hối hơi run lên khi nước mắt nàng thấm đẫm bàn tay mình.

-Hãy trả lời ta, mấy năm qua nàng có sống tốt không?

-Không ... không ... tốt tí nào. - Nàng lắc đầu quây quây. Người đằng sau bước thêm một bước tới trước.

-Nàng đã quên ta chưa?

-Một khắc ... cũng ... cũng ... không thể quên. Nàng cảm nhận hơi ấm của thân người đang tiến sát lại bên cạnh.

-Lâm Tuyền là ai?

-Hài nhi ... đêm bên ... bên suối. Mặt Hối gục đầu trên vai nàng, xúc động dữ dội. Làm sao hắn có thể đón nhận thông tin bất ngờ đến mức này? Hắn cứ ngỡ nàng đã quên mình và tiếp tục sống trong hạnh phúc. Hắn cứ ngỡ bên cạnh Hoài Niệm đã không còn chỗ cho Mặt Hối. Hắn biết bản thân sẽ vĩnh viễn không mang đến cho nàng điều gì tốt đẹp cả. Thân phận của hắn, khuyết tật của hắn, chỉ làm nàng bị liên lụy mà thôi.

Hoài Niệm đột ngột xoay người lại, Mặt Hối sợ hãi lấy ống tay áo che mặt. Hắn bỏ chạy, nhưng nàng đã kịp kéo lại.

-Bắt được huynh. - Nàng nhoẻn miệng cười khi hai mắt vẫn còn đầm lệ. Đã từ lâu lắm rồi Mặt Hối mới được nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp đến nhường này. Hắn ngất ngây, mê đắm trước người con gái mà mình yêu thương nhất. Nhưng thứ hắn có thể nói lúc này chỉ là những điều nhảm nhí nhất.

-Đừng nhìn ta. Hoài Niệm tức giận, đôi chân mày nhăn tít lại cực kỳ khó chịu. Bằng tâm ý nữ như nàng, chỉ biết khóc vì một người, cười cũng chỉ vì một người. Nàng đã chọn hắn trong hàng ngàn, hàng vạn kẻ lướt qua đời mình. Hắn có thể không tin chính bản thân, nhưng không được nghi ngờ nàng. Thành Hoài Niệm chỉ là một nữ tử tầm thường nhìn người ta qua dung mạo sao.

-Huynh không tin ... hức hức ... tin ta. Nàng oà khóc, nhào vào ôm chặt lấy người trước mắt. Có trốn thì trốn cho thật kín, để Hoài Niệm tìm ra được rồi, cả đời này Mặt Hối đừng mong chạy thoát thân.

Hắn cứng đờ, cảm nhận hơi ấm trong lòng ngực. Nỗi nhớ nhung nàng bao nhiêu lâu nay đã khiến hắn phát điên thật rồi. Mặt Hối siết chặt Hoài Niệm vào lòng mình. Trái tim rạn vỡ của hắn như được tưới mát, được tái sinh lần nữa. Cảm giác hạnh phúc không thứ gì sánh bằng khi có được nàng trong vòng tay.

“Ông trời ơi, Nguyệt lão đã lú lẫn rồi mới ban cho con người con gái quý giá này. Mặt Hối tội lỗi đầy đầu, làm sao xứng với tình yêu của nàng đây.”

-Huynh xứng đáng. - Hoài Niệm đột nhiên nói. Hai người đối mặt nhìn nhau, không chút rào cản ngăn cách. Trong mắt Hoài Niệm là một ý chí kiên định không gì lay chuyển nổi. Nàng đang nhìn thẳng vào Mặt Hối, chạm tới linh hồn lương thiện sâu tận sâu trong tim hắn. Mặt Hối bật cười, dòng nước mắt xúc động không thể kìm nổi rơi ra.

Cảnh trùng phùng sau nhiều năm xa cách của bọn họ được dân làng Thái Bình thôn chứng kiến. Mọi người chỉ biết gãi đầu gãi tai, không hiểu nổi phụ tử tại sao đột nhiên lại có nhiều vợ thế này. Bà lớn, bà nhỏ ai cũng sắc nước hương trời, kinh tâm động phách. Hắn vừa xấu xí lại tật nguyên, gia cảnh bản hàn thiếu thốn, tại sao lại có nhiều người chạy theo giành giật? Bởi vậy mới có thể kết luận, người biết nhiều chữ quả nhiên tương lai cũng tươi sáng hơn. Sau này dân Thái Bình đều nhất nhất bắt con cái ăn học cho tới nơi tới chốn, dù không làm quan to hiển hách cũng nhất định sẽ cưới được vợ đẹp về đây nhà.

Câu chuyện của Đại Tứ Hỷ kết thúc trong nụ cười và nước mắt. Bốn tỷ muội kim lang sinh ra đời chính là để mang lại hạnh phúc ọi người xung quanh.

Năm Khai Nguyên năm mươi bảy, Thành Nhã Thanh mười sáu tuổi. Trong một lần nàng đến nhà cô họ chơi, lần đầu tiên gặp được biểu đệ mình. Mất hết mười tám năm, Hoài Việt cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.

78. Chương 78: Phiên Ngoại 1: Không Muốn Nhận Cũng Phải Nhận

Một tháng sau, ngày hai mươi lăm tháng tư là sinh nhật bốn tuổi của Lâm Tuyền. Bà mẹ thường xuyên biến mất đã vội vã trở về, còn mang cho nó một món quà kinh hỉ lớn.

-Hài nhi ... mẫu thân mang ... mang ... cha về cho ... cho Lâm Tuyền ... nè. Dĩ nhiên là Lâm Tuyền khóc thét trước dung mạo của người lạ. Nó chạy vào vòng tay của ông bà ngoại, tận lực tránh xa mẫu thân điên khùng của mình. Không chỉ Lâm Tuyền kinh hãi, mà những người khác cũng bàng hoàng lo sợ. Chỉ biết tinh thần Hoài Niệm từ lâu không bình thường, nay quả nhiên tìm được người thật phi phạm về làm cha Tuyền nhi.

Dựa vào tình trạng hiện nay của Mặt Hối, không ai có thể nhận ra trước đây hắn có diện mạo như thế nào. Vết phỏng lan hết khuôn mặt chỉ để lại làn da vằn vện nửa trắng nửa hồng. Hắn cố gắng cũng không thể

vườn người đứng thẳng hết mức được. Khi di chuyển thì một chân bị tật khiến cho bước đi khập khiễng không cân xứng. Luận dung mạo, mọi người đã có thể chấm hấn điểm rất mất rồi.

Trong khi Hoài Niệm hớn hở giới thiệu, thì ai nấy mắt lớn mắt nhỏ nhìn gia đình của Mạt Hối. Chân Duyên là vợ hai, có đứa con riêng là Liên Trì, và bà mẹ chồng của vong phu trước đây gọi là Mạc phu nhân. Tình hình hỗn loạn như thế này, sinh nhật của Lâm Tuyền ngay lập tức trở thành trận khẩu chiến của hai cha con Hoài Niệm. Phụ thân ít nói và con gái cà lăm lần đầu tiên thi triển hết công lực của mình.

-Ta không đồng ý, không đồng ý kể đã có vợ làm trượng phu con gái mình. - Nguyệt Lân hét lên.

-Con làm lớn. - Nàng vỗ ngực tự hào. Thủy Linh đã mất, Liên Trì lại coi Mạt Hối như phụ thân từ bé đến giờ. Hấn cũng có trách nhiệm chăm sóc cả gia đình Chân Duyên, nên cho nàng một danh phận cũng hợp tình hợp lý. Hoài Niệm cũng muốn nhệ muội có được một nơi nương tựa. Hơn nữa Mạt Hối chỉ thuộc về nàng, Chân Duyên chỉ cần một gia đình đầm ấm để nuôi lớn Liên Trì mà thôi.

-Ta không chấp nhận kẻ lai lịch bắt mình. - Nguyệt Lân tiếp tục kể lể.

-Cha ruột ... Lâm Tuyền. - Hoài Niệm tự hào giới thiệu.

-Ta không cần biết hấn là ai, chỉ riêng việc hấn ... thế này. Không thể tự bảo vệ mình, làm sao chăm sóc cho con.

-Con ... con ... bảo vệ ... huynh ấy.

-Không chấp nhận là không chấp nhận. - Nguyệt Lân ngoan cố hét.

-Con lấy ... lấy ... nhất định ... lấy. - Hoài Niệm cũng không thua gì hét lại. Mạt Hối thấy tình hình bất hoà vì mình nên cảm thấy áy náy muốn can ngăn.

-Niệm nhi, trước hết lui xuống, nghe lời phụ thân đi. - Hấn nắm tay nàng kéo lại.

-Nhưng Hoài Niệm ầm ức cắn môi, rồi lại ôm chặt Mạt Hối khóc tức tưởi. Hành vi này chỉ càng làm mọi người trong gia đình nàng kinh ngạc sững sờ. Miếng ván gỗ đó mà cũng có lúc tức giận, có lúc khóc lóc, rồi ôm người ta làm nũng.

Mẫu thân của nàng thấy được cảnh này, cũng phải thở dài khuyên răn.

-Lão gia, cũng nên chiều lòng con đi. Hoài Niệm đã nghiêm túc, vì sao lại cản nó? Nhớ năm xưa phụ hoàng cũng ngăn cản chuyện chúng ta, giờ đây chàng phải thông cảm cho đám nhỏ.

-Nàng ... - Nguyệt Lân bị lời chuyện cũ ra nói, cảm thấy mất mặt trước con cháu. Nhưng vì lòng tự tôn, cũng đành phải đổi chiều. - Năm đó nhạc phụ chỉ đồng ý hôn sự sau khi hai bên giao chiến. Nếu y có thể đánh ngang ngửa ta, thì ta gả nữ nhi cho.

-Phụ thân. - Hoài Niệm kêu ré lên. - Mạt Hối không ... không ... vô công.

-Không vô công thì không gả con gái. - Nguyệt Lân kiên quyết lắc đầu.

-Lão gia, đừng làm khó người ta. - Bảo Ngọc xen vào khuyên bảo chồng.

-Ta không làm khó gì hết. Ít nhất chịu được ba chưởng đi, rồi ta sẽ đồng ý mối hôn sự này. Những người có mặt trong phòng đều thắm nuốt nước miếng khan ớn lạnh. Đừng nói Mạt Hối không có võ công, những người có võ công cũng ít ai đỡ nổi một chưởng của Ma Âm công tử. Ngày xưa Nguyệt Lân từng làm sập núi san bằng vực, ba chưởng này sao có thể cho là nhượng bộ cho được.

Nào ngờ Hoài Niệm lại hào sảng gạt đồng ý. Mạt Hối giật mình nhìn nàng. “Chỉ nghe tiếng cũng đủ biết nhạc phụ đại nhân là cao thủ nhất lưu một phương. Nàng sao lại đem mạng ta ra đùa giỡn như vậy?”

-Con gái suy nghĩ kỹ, coi chừng hại người khác mất mạng. - Nguyệt Lân cười khẩy.

-Cha ... cha muốn ... nuốt lời. - Hoài Niệm nheo mắt, cau mày.

-Phụ thân nhất ngôn cửu đỉnh, nói ra rồi sao có thể nuốt lời.

-Được, nửa ... nửa canh giờ ... giờ ... sau ... ra vườn ... quyết đấu.Nàng nói xong liền kéo Mạt Hối ra chỗ khác. Thành phần gây rối đã đi mất, mọi người nhìn nhau xem có nên tiếp tục tiệc mừng không? Nhã Muội gặp Chân Duyên đã thập phần cao hứng, nhưng vương màn độc diễn của đại tỷ nên bây giờ mới có thể xen vào.

Mà nói đúng hơn, giờ này Nhã Muội đã trở thành nhị phẩm của Hoài Niệm. Đã gả cho Kỳ Hưng, thân phận nàng nay đã đổi khác rồi.

-Nhị tỷ! - Nhã muội lao tới ôm chầm lấy Chân Duyên.

-Tứ muội. - Nàng cũng ôm trả lại nghĩa muội.

-Bao nhiêu năm không gặp. Tỷ mau kể lại hết nguyên nhân tình hình này đi. - Nhã Muội cười thật tươi, mặt hất về phía Hoài Niệm vừa đi mất.Chân Duyên cười rạng rỡ, kéo Liên Trì ra khoe, sau đó bắt đầu kể lại đoạn Hoài Niệm truy sát tới nơi, ném đá để giết chồng.

^ _ ^

Trong phòng riêng, Hoài Niệm lôi ra một bộ giáp cũ trang bị cho Mạt Hối. Hắn luôn miệng phản đối nhưng nàng vẫn ngoan cố làm việc của mình.

-Niệm nhi, không được đâu, giáp trụ chỉ chống được đòn ngoại công, không chống được nội lực. Nhìn bước đi, nghe nhịp thở của nhạc phụ, ta thậm đoán lúc mình còn nguyên công lực cũng chưa chắc gì cản nổi. Giờ đối đầu với người, ta chắc chắn phải nhận phần thua về mình.

-Chàng tin thiếp. - Hoài Niệm kiên quyết trả lời.

-Chúng ta dùng thời gian để van xin phụ thân nàng chấp nhận ta. - Mạt Hối lại đưa ra đề nghị mới.Hắn biết bản thân mình bây giờ trong mắt người khác là đứa mớic mà chời mâm son. Nhưng hắn không thể buông bỏ Hoài Niệm thêm một lần nào nữa.

-Tin thiếp. - Hoài Niệm chỉ nói lại một câu này.Mạt Hối thở dài, chết thì cũng đành chết. Hoài Niệm muốn hắn đem mạng sống ra liều mạng, hắn cũng không thể từ chối nàng.

^ _ ^

Nửa canh giờ sau, mọi người tập trung ở hậu viên nhìn cuộc quyết đấu kiến rể. Hoài Niệm và Mạt Hối đã đến đó từ trước, im lặng chờ mọi người. Thành viên trong gia tộc nhìn thấy Mạt Hối trang bị võ giáp thì xì xầm bàn tán. Hắn lo lắng liếc nhìn Hoài Niệm, chỉ thấy nàng nhoẽn miệng cười đắc ý, mặt hãnh diện hất lên trời.

Đến khi Nguyệt Lân dùng dùng nổi giận đến gần, Mạt Hối phải nuốt nước miếng khan vài lượt. Nhạc phụ đại nhân có ánh nhìn sắc lạnh đủ để đông chết người ta. Ông vừa giơ tay lên, hắn đã rúm ró nhắm mắt chịu chết. Lần đối mặt với Khởi Nguyên bùng phát, hắn vẫn chưa hề cảm thấy hoảng sợ như lúc này. Đúng là không gì dữ dội hơn cha vợ, mẹ vợ.

-Con dám dùng chiêu này. - Nguyệt Lân nhìn Hoài Niệm nghiêng răng ken két. Sau cùng ông bắt lực hạ tay xuống, vỗ lên vai Mạt Hối mấy cú đau rụng rời. - Con gái ta giao cho người. Làm cho nó khóc thì ta GIẾTTTTT ...Mạt Hối nghe xong lời này thì gật đầu như già tởi. Hắn không hiểu nhạc phụ đại nhân tức giận vì cái gì, và sau đó lại thay đổi ý kiến vì cái gì. Chỉ thấy Hoài Niệm mừng rỡ nhảy vào ôm chầm lấy hắn, Mạt Hối đứng không vững liền ngã lăn ra, khiến những người đứng xung quanh cười ầm ầm.

Sau này hắn mới biết bộ giáp mình mặc chính là đồ của Thuận Thiên hoàng đế. Nguyệt Lân rất tức giận, nhưng không thể đánh vào di vật của nhạc phụ đại nhân. Thành Hoài Niệm là cháu gái duy nhất của vị lập quốc quân vương nhà họ Hàn. Mẹ của nàng là công chúa Hàn Bảo Ngọc lẽ ra đã được gả ra nước ngoài từ lâu. Cha nàng lại là đệ nhất sát thủ của Triệu Đảo từng gây sóng gió khắp vô lâm mấy chục năm về trước. Mạt Hối thở dài, không biết mình vừa nắm trúng cái đuôi khủng long quá lớn. Nhưng việc đã đến nước này, ai không công nhận hôn nhân của họ thì cũng phải nhận.

Cuối tháng năm, một hôn lễ đơn giản được cử hành dưới sự tham dự của toàn bộ bạn bè trong gia đình. Sau đó bọn họ dọn về phủ đệ mới xây ở Đại Lâm Phong, quà của tộc trưởng họ Thành gửi tặng. Trải qua một hành trình cam go nhiều thử thách họ mới được đến với nhau. Sau này mỗi người đều trân trọng đối phương, không bao giờ dám rời xa nhau nữa.

79. Chương 79: Phiên Ngoại 2: Không Được Yêu Cũng Đã Yêu

Nàng tên Liên Trì, bởi vì mẫu thân và phụ thân đã gặp nhau nơi hồ sen đầy thơ mộng. Mẫu thân là một thiên kim tiểu thư, còn phụ thân chỉ là một thư sinh nghèo, khoảng cách giữa bọn họ đã khiến mối tình này đầy trắc trở và thấm đẫm nước mắt. Cuối cùng, mẫu thân quyết định vứt bỏ tất cả để cùng phụ thân xây dựng một gia đình hạnh phúc. Khi nghe kể đến đoạn này, Liên Trì vẫn luôn ngưỡng mộ tình yêu của họ một cách chân thành. Vị thiên kim tiểu thư ấy, người thư sinh đa tình ấy, luôn là thần tượng trong lòng của nàng.

Đáng tiếc, cuộc đời lại không bao giờ đẹp như mơ.

Một người phụ nữ khác bước vào cuộc đời của phụ thân. Dù đến sau nhưng bà vẫn giành được vị trí đại nương, mẫu thân của nàng còn phải nhún nhường gọi một tiếng tỷ tỷ. Liên Trì luôn lấy làm ảm ức thay ẹ. Nhưng mỗi lần nàng nói điều này ra, mẫu thân đều cốc đầu nàng, nghiêm khắc răn dạy Liên Trì phải kính trọng và biết ơn đại nương.

Đại nương là tiểu thư của một danh gia vọng tộc. Sau khi phụ thân và đại nương đến với nhau, bọn họ được dọn về toà biệt phủ rộng lớn bao la, sống cuộc đời an nhàn sung túc. Phụ thân chỉ là một phu tử nghèo, bây giờ họ được ở trong toà biệt phủ sang trọng xinh đẹp thế này, được mặc quần là áo lụa như thế này, chắc chắn ơn nghĩa phải được tính hết về cho đại nương rồi. Thế nhưng Liên Trì vẫn cảm thấy ảm ức bất phục.

Mẫu thân nàng đương nhiên là một mỹ nhân tuyệt diễm. Người có giọng nói thánh thót như hoàng oanh, có nụ cười rực rỡ hơn hoa hướng dương, và cả sự dịu dàng vô bờ không ai sánh nổi. Tuy đại nương đối xử với Liên Trì không tệ, nhưng vĩnh viễn bà không cách nào sánh được với mẫu thân nàng. Đại nương không bao giờ cười, cũng ít khi mở miệng nói. Trước mặt bà, Liên Trì bao giờ cũng thấy hơi sợ sệt và không thoải mái. Đại nương của nàng vĩnh viễn là người đáng sợ nhất thế gian.

Vậy mà không hiểu tại sao phụ thân lại có thể yêu một người phụ nữ như thế. Ông triều mến gọi tên đại nương, ôm bà ở nơi không người và ngủ cùng bà ở phía đông viện. Mẹ con Liên Trì ở tây viện, cách xa mọi người. Phụ thân cũng chưa bao giờ bước chân vào nơi đây. Từ nhỏ Liên Trì đã bắt đầu hiểu, mẫu thân của nàng bị thất sủng.

Liên Trì là người rất thích đọc sách. Trong nhà nàng có một thư viện thật lớn chứa không biết bao nhiêu là cuốn sách. Ngay từ khi biết đọc, nàng đã tự đắm chìm trong thế giới của những quyển sách này. Từ kinh văn cho tới thư tuyền, từ sách dạy nấu ăn cho đến truyện ngôn tình ... tất thấy đều không bao giờ nàng bỏ qua. Liên Trì cứ đi lang thang giữa những dãy kệ, tình cờ rút một quyển đem về đọc, không cần quan tâm xem tựa đề cũng nhưng thể loại mà quyển sách đó đề cập tới. Cứ như vậy, không có điểm dừng mà cũng chẳng cần kết thúc.

Từ sách vở, nàng học về cách nhìn nhận thế giới. Nàng hiểu như thế nào là những mối tình lãng mạn vướng phải nhiều ngăn cách. Nàng hiểu như thế nào là khắc cốt ghi tâm, là đến chết không thể quên. Liên Trì cũng biết đến thế nào là gia đấu, là sủng hạnh, cùng ghẻ lạnh. Gia đình nàng yên bình đến thế này, vì cuộc chiến tranh giữa hai người phụ nữ đã ngã ngũ từ lâu. Đại nương thắng, mẹ nàng bị thất sủng.

Ngày hôm đó Liên Trì nhắm mắt chọn trúng quyển Việt luật hình bộ đầy cộm để trên giá. Nàng vốn không kén cá chọn canh, kể cả những quyển pháp hình khô khan này cũng đọc qua, coi như là mở mang thêm kiến thức đầu óc. Quyển sách vừa lấy xuống, một đôi mắt đen kinh ngạc ngó chăm chăm vào Liên Trì. Nàng hốt hoảng giật mình, không ngờ rằng đại ca đang đứng ở phía bên kia giá sách.

^ _ ^

Hắn tên là Lâm Tuyền, nhưng khi hỏi phụ mẫu hai người vì sao lại đặt như vậy, họ liền tảng lờ không trả lời câu hỏi này. Một người thì giả vờ sắc nước ho khan, người kia cuống quýt chạy tới xoa lưng, sau đó cả hai kéo nhau đi chỗ khác. Tóm lại cái tên Lâm Tuyền này quả thật lai lịch bất minh.

Lâm Tuyền có hai người mẹ. Một là mẫu thân của hắn, đại nương. Người kia là mẫu thân của Liên Trì, nhị nương. Phụ thân hắn quả thật là người hồng phúc tề thiên, cưới được nhị vị mẫu thân về mà gia đạo luôn yên ổn khiến ai ai cũng phải xuýt xoa khen ngợi.

Càng ghen tị hơn khi phụ mẫu hai người dù trải qua bao nhiêu năm vẫn tình nồng ý mật. Khi không có người ngoài, phụ thân còn ôm mẫu thân để trong lòng, nựng nịu như đang cưng chiều hài nhi. Quả thật sự thân thiết đó đã vượt quá mức chịu đựng của tuổi trẻ, Lâm Tuyền sau lần đầu tiên rình rập, từ đó đến nay chẳng bao giờ dám trèo nóc nhà, khoét vách tường xem chuyện người lớn nữa. Bọn họ thật là bại hoại quá mức mà.

Trong gia đình, Lâm Tuyền là đại ca, bên dưới còn hai vị muội muội. Liên Trì bằng tuổi với hắn, còn Đoàn Viên thì nhỏ hơn hai người đến tận sáu năm. Lễ ra Lâm Tuyền với Liên Trì cùng vai phải lứa, chơi với nhau rất hợp, đằng này Liên Trì lại tận lực tránh xa hắn, suốt ngày chỉ trốn ở tây viện đọc sách, chẳng bao giờ ngó ngang đến những trò vui mà Lâm Tuyền đã bày ra.

Khi ở nhà hắn thật sự rất cô đơn. Phụ thân và mẫu thân chàng chàng thiếp thiếp luôn đuổi bọn trẻ đi xa. Nhị nương và Liên Trì cố thủ trong tây viện ít khi ra ngoài tiếp xúc với ai. Chỉ còn một con nhóc Đoàn Viên hỉ mũi chưa sạch luôn khóc toáng mỗi khi không vừa ý. Người bạn thân thiết của Lâm Tuyền chỉ có binh thư và kiếm phổ. Hắn luôn trút hết thời gian rảnh rỗi của mình vào việc luyện tập võ công.

Ngày hôm đó, hắn cần đi tìm phương pháp luyện nội công nên mới đi vào thư viện. Chẳng thể nào ngờ, lại tình cờ gặp vị muội muội lãnh đạm của mình.

-Liên Trì. - Hắn vui vẻ gọi.

-Đại ca. - Nàng hơi kinh ngạc, nhưng cũng lên tiếng chào lại. Liên Trì cúi đầu, hạ ánh mắt, nhún người hành lễ. Bức rèm mi đen dày, cong vuốt của nàng rũ xuống, che đi ánh mắt sâu thẳm đầy mê hoặc. Trong một khoảnh khắc, Lâm Tuyền giật mình hoảng hốt, vì sao tim hắn lại đột nhiên đập mạnh dữ dội thế này? Khi Liên Trì ngẩng mặt lên, hai ánh nhìn lại giao nhau một lần nữa. Lâm Tuyền thật sự bị nhấn chìm vào hồ sen bí ẩn đầy quyến rũ kia.

Rõ ràng mỗi ngày dùng cơm, họ đều ngồi cùng bàn, ăn cùng một loại thức ăn. Vì có gì mà Liên Trì lại đột nhiên vụt lớn nhanh hơn hẳn Lâm Tuyền. Khuôn mặt thon thả hơn, thân người lại mềm mại hơn trước. Đôi mắt nàng lại càng bí ẩn khó giải đáp. Làn môi trở nên hồng đậm hơn, cứ như những cánh sen hồng trong buổi sớm mai dầm sương khuya. Chiếc áo của Liên Trì ôm sát vào người, làm xuất hiện những điểm nhấp nhô vô cùng khó hiểu. Liên Trì càng lúc càng giống nhị nương, nàng thay đổi nhanh như một nụ hoa hôm qua còn e ấp nụ, giờ đây đã bung nở, tỏa hương thơm ngát khắp bốn phương.

Năm đó mới mười ba tuổi, Lâm Tuyền tự nhiên có hứng thú với việc học văn. Hắn bỏ dở giờ luyện kiếm hằng ngày, lúc rảnh rỗi liền chạy tới thư viện đọc sách. Phụ thân Lâm Tuyền là văn sinh, dĩ nhiên không phản đối sự thay đổi tích cực này. Mẫu thân chỉ bắt mạch qua loa, sau khi tuyên bố hắn không có bị bệnh thì mặc kệ, chẳng quan tâm đến nữa. Chỉ có một mình nhị muội là phát hiện ra sự thay đổi này, bởi vì nàng luôn đến thư viện đổi sách mỗi ngày.

Mỗi lần chạm mặt, hắn đều vui mừng hơn hờ cười tươi. Nhị muội thì gật đầu đáp trả, sau đó cụp mắt, e ấp chạy đi chỗ khác. Chỉ có như vậy mà lại làm hắn mong ngóng từng giờ từng khắc, chờ đợi để được thấy nàng im lặng dạo quanh những dãy kệ cao ngất đầy sách kia.

Liên Trì đọc rất nhiều sách, mỗi ngày đều ra vào thư viện đổi mấy lượt. Cho đến lúc nàng phát hiện đi lại như vậy rất tốn công sức, bèn thay đổi thói quen, ở tại chỗ đọc luôn cho tiện. Từ đó Lâm Tuyền lại có nhiều thời gian hơn để ngắm nhìn nàng.

Hắn luôn chuẩn bị một ấm trà Bích Loa xuân thượng hạng, bên cạnh thêm một đĩa bánh mứt nhỏ để Liên Trì nhấm nháp trong lúc đọc sách. Liên Trì thì lại chuẩn bị một lò xông hương nhỏ, chẳng biết nàng bỏ thảo dược gì vào đó, nhưng mùi hương thoát ra nhẹ nhàng lãng đãng, khiến người ta cảm thấy phấn chấn tinh thần.

Đôi khi Lâm Tuyền quá mê mải luyện chữ, Liên Trì cũng có thể tiện tay mài mực dùm hắn. Lúc nàng chuyên chú vẽ tranh, hắn cũng có thể tùy bút đề thơ vào.

“Nhớ ai mà biết nói cùng ai

Rằng chữ đồng ta quyết một hai.

Hoa liễu vui đâu mình dễ khéo,

Non sông dành giả nợ còn dài.

Chén tình dầu nhẩn lâu mà nhạt

Giải ước nguyên âu thắm chẳng phai.

Đầy đoạ duyên trần thôi đã định,

Xương giang duyên để ngấm tương lai.”(“Tồn Phong đắc mộng chí dữ ngã khan nhân thuật ngâm” - Hồ Xuân Hương)

Liên Trì vẽ xong tranh mới tỉnh lại, thấy có bài thơ bên cạnh. Nàng đột nhiên tức giận đến đỏ mặt, dùng đũa ôm bức vẽ còn chưa ráo mực chạy về tây viện. Từ đó Lâm Tuyền không còn dịp cùng ngồi cùng một phòng với nàng, không được nhìn thấy nhị muội cười khúc khích khi đọc sách, không nghe tiếng lẩm nhẩm đọc thơ rĩ rả như mưa ngâu của nàng. Sự xa lánh này khiến Lâm Tuyền vô cùng buồn bực, hẩn quyết tâm đi tìm Liên Trì để xin lỗi. Thân làm đại ca, phải biết nhường nhịn tiểu muội nhà mình.

Nhị nương dễ dàng cho hẩn đi vào phòng riêng của Liên Trì. Một phần vì hai người là huynh muội, một phần là trong mắt bà, con cái vĩnh viễn cũng không thể lớn khôn. Lâm Tuyền đã thấy bức tranh hôm đó đã được lồng vào khung, trang trọng treo trước giường ngủ của nàng. Rõ ràng Liên Trì rất thích bức tranh, vì có gì lại giận dữ khi thấy bài thơ của Lâm Tuyền đề trên đó. Hẩn bực tức gãi đầu, hai người là huynh muội đồng tuổi cùng lớn lên dưới một mái nhà, vì sao suy nghĩ hai bên lại khác biệt nhau đến vậy. Thái độ của Liên Trì mãi mãi là một bí ẩn với thằng nhóc mười ba tuổi Lâm Tuyền.

Khi nàng trở về phòng, thấy đại ca ngẩn ngơ ngắm bức tranh treo trên tường, liền hoảng sợ dữ dội. Lâm Tuyền đã phát hiện ra nàng quý trọng, giữ gìn bút tích của hẩn thế này, liệu có chê cười không. Xấu hổ và lo lắng xen lẫn, Liên Trì hoang mang không biết làm thế nào, hai dòng lệ nóng bỏng nhiên trào ra. Nàng oà khóc trong sự ngạc nhiên sững sờ của Lâm Tuyền.

Hẩn luống cuống không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn ôm lấy Liên Trì vào lòng, dỗ dành nàng như cưng chiều tam muội Đoàn Viên mới bảy tuổi. Khi nàng ngưng nức nở, cũng là lúc không gian bỗng nhiên tràn ngập mùi ám muội. Lâm Tuyền bỗng nhiên kéo mặt nàng đến gần, hôn lên môi nhị muội như phụ thân hôn mẫu thân. Bây giờ hẩn đã hiểu vì sao người lớn thường hay làm thế này, bởi vì ăn miếng người khác quả thật rất sáng khoái.

Liên Trì kinh ngạc không hiểu đại ca làm gì mình. Thế nhưng nàng lại cảm thấy mê mẩn, tê dại. Một niềm vui nhẹ nhàng loan toả khắp người khiến nàng vô cùng hạnh phúc. Chẳng lẽ đây là cách mà người ta dùng để dỗ trẻ con đang khóc ư? Nước mắt nàng ráo hoảnh, thậm chí Liên Trì còn chẳng hiểu vì sao mình khóc. Chỉ biết rằng nụ hôn phút nhẹ kia đã vĩnh viễn thay đổi cuộc đời của nàng.

Nàng chẳng thể chạy trốn đại ca nữa, khi từng giờ từng khắc đều nhớ nhung hẩn. Ở trong cùng một mái nhà, nhưng sao Liên Trì lại cảm thấy hai người cách xa nhau đến thế này. Nàng không dám đến đông viên, nơi phụ thân và đại nương sống. Mỗi lần muốn gặp đại ca, nàng chỉ có thể đến thư viện đợi chờ.

Nhưng lần này đến lượt Lâm Tuyền không dám đối mặt với nhị muội của mình.

80. Chương 80: Phiên Ngoại 3: Chuyện Của Chúng Ta Kết Thúc

Cái tình cảm sai trái kia đang ngày càng nảy nở trong tim hẩn, ám ảnh Lâm Tuyền đến cả trong giấc mơ. Hẩn thèm khát muội muội, muốn được chạm vào nàng, muốn được ôm thân hình mềm mại ấy vào lòng. Nhưng hai người không giống phụ thân và mẫu thân, hai người là huynh muội cùng cha khác mẹ.

Mười ba tuổi, hẩn cầu xin phụ mẫu ỉnh xuất môn học đạo. Hẩn muốn trốn chạy khỏi gia đình, muốn tránh xa đôi mắt trong veo như hồ thu bí ẩn kia.

Ngày đại ca lên đường, Liên Trì chỉ dám nấp sau cửa trông theo. Hẩn có quay đầu một lần, nhìn xa xăm, sau đó kiên quyết thúc ngựa chạy. Nghe nói mỗi thiếu niên của Thành gia khi mười ba, mười bốn tuổi đều xa nhà để học tập như thế này. Lâm Tuyền tuy khác họ, nhưng vẫn phải tuân theo truyền thống bên ngoại tổ. Hẩn đi rồi, để lại trong nàng một khoảng không trống vắng. CƠM không ngon miệng, sách cũng chẳng

thể đọc vào. Nàng chỉ biết ngồi ngẩn ngơ bên cửa sổ nhìn mây nhìn gió, đọc lại thi từ mà Lâm Tuyền viết, chắc chắn lệ đổ châu sa.

Sức khỏe của Liên Trì ngày càng hao mòn, việc này cũng đến tai đại nương và phụ thân. Lần đầu tiên hai người bọn họ đến tây viện để thăm nom đứa con gái đang ốm yếu. Đại nương bắt mạch cho nàng, chỉ bảo rằng nàng bị suy nhược vì biếng ăn. Nhưng bà ngầm ra hiệu cho hai người còn lại tiếp tục ra bên ngoài bàn bạc.

Trên đời có một thứ gọi là tâm bệnh, chỉ có thể dùng tâm được để giải. Dù có bao nhiêu người khuyên can, dù mẫu thân có năng nỉ van xin, tình trạng của nàng cũng chẳng khá hơn tí nào. Tâm sự trong lòng này, nàng chỉ có thể dấu kín đến chết. Làm sao dám nói với phụ mẫu, nàng đổ bệnh vì tương tư đại ca.

Ba tháng sau, bức thư đầu tiên của Lâm Tuyền đã được gửi về tới nhà. Hắn vừa đi qua vùng Nguyên Châu, lại học thêm được rất nhiều thứ mới lạ. Lâm Tuyền gửi lời hỏi thăm đến tất cả mọi người, chỉ ngoại trừ nhị muội. Nàng thất vọng đến mức gần như ngất đi.

Ngày hôm sau, một chiếc hộp gỗ nhỏ xuất hiện trong phòng Liên Trì. Đó là món quà bí ẩn từ phương xa, gửi cho nhị tiểu thư của Nghiêm phủ. Nàng rón rén mở ra, kinh ngạc vì một mùi hương thanh tao nhẹ nhàng bay khắp phòng. Trong hộp gỗ chỉ có một nhánh hoa trà được ướp bọc kỹ lưỡng. Dùng băng phách quý giá có thể bảo tồn nhánh hoa như trạng thái lúc vừa mới hái. Hoa của Thanh Ngọc danh trà vốn chỉ có thể hái được ở Nguyên Châu. Nàng cầm nhánh hoa, cười ngẩn ngơ đến thất thần. Kể đang bên ba phương xa đó, thì ra vẫn chưa quên đi một người muội muội.

Cứ như vậy, cách vài ba tháng Lâm Tuyền lại gửi thư báo bình an về nhà. Mà y như rằng đến sau những lá thư đó lại là một chiếc hộp bí ẩn gửi cho Liên Trì. Hắn chu du khắp đại giang nam bắc, nơi nào cũng hái hoa gửi về tặng uội muội. Không có một lời thăm hỏi, không một lần trở về nhà, chỉ dành tặng hết thảy những gì xinh đẹp trên thế gian cho nàng.

Chẳng bao lâu sau, trong phòng Liên Trì chất đầy hộp to hộp nhỏ chứa đựng những món quà từ kẻ bí ẩn. Dù băng phách đã tan đi hết, dù hoa kia đã tàn phai hương sắc, nhưng nàng vẫn nâng niu giữ gìn. Nỗi nhớ nhung trong lòng nàng, chỉ có thể dùng những món quà này để mà xoa dịu được thôi.

Đại nương dạo này bắt đầu than thở trách mắng đứa nghịch tử đi biệt suốt ba năm không trở về. Chỉ có một lần trung thu, đại nương và phụ thân gặp được Lâm Tuyền chỗ nhà ngoại tổ của hắn. Liên Trì vẫn ở nơi tây viện tách biệt với thế giới bên ngoài, không hỏi đến một ai. Nàng nguyện cùng với mẫu thân không bao giờ bước chân ra khỏi nhà, bởi vì đó là lựa chọn của mẫu thân và cũng là con đường nàng muốn đi. Dù các bậc trưởng bối có khuyên bảo thế nào, nàng cũng quyết cố thủ như một con ốc sên lì lợm. Mười sáu tuổi, ngoài người thân trong gia đình Liên Trì cũng không tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào.

Mẫu thân và đại nương vì lo lắng cho nàng nên bắt đầu tiến hành nhiều vụ mai mối. Bao nhiêu công tử thế gia được mời đến phủ, cũng không thể gặp Liên Trì được quá một canh giờ. Nàng không phải tỏ ra kiêu kỳ làm giá, mà chỉ cương quyết cự tuyệt tất cả những người này. Liên Trì sống bám víu vào quá khứ, chỉ có thể cười với những bông hoa héo tàn chất đầy trong mớ hộp gỗ. Vĩnh viễn, trái tim này chỉ biết chờ đợi một người.

Một tình yêu bị kích bị cấm đoán. Mười bảy tuổi, Liên Trì đã hiểu được cảm giác trong lòng mình là gì, nàng cũng biết tại sao đại ca không bao giờ quay lại. Bởi vì hắn đã sớm nhận ra hai người là huynh muội, ngoài tình cảm trong gia đình, tất cả những cảm xúc khác đều là sai trái mà thôi.

Trong sinh nhật mười tám tuổi của Liên Trì, nàng lại nhận được món quà chứa trong hộp gỗ. Đó là một đoá sen hồng rực rỡ, thơm ngát hương, không nhiễm chút bụi trần. Năm năm trời chờ đợi, Liên Trì cuối cùng cũng nhận được một bức thư do đại ca gửi về.

“Ta đã đi khắp Việt quốc, thu thập hết tất cả hoa trong thiên hạ. Nhưng vĩnh viễn chỉ có sen trong hồ là vẫn vương mãi không thể quên.”

Thời gian đó, thư bình an của Lâm Tuyền báo rằng hắn đang ở Phổ Độ sơn lắng nghe thuyết pháp. Lâm Tuyền cảm thấy đây là chốn thích hợp với mình nhất, và tỏ ý không chịu về nhà. Thanh niên tráng chí thích nghe kinh Phật chẳng ngoài ý định xuất gia. Phải chăng hắn đã bỏ trốn hết năm năm, cũng không trốn khỏi hình bóng nàng, nên quyết định cắt đứt hết trần duyên nương nhờ cửa Phật.

Liên Trì hoảng sợ, đọc xong lá thư mà tinh thần bấn loạn. Nàng chạy về phòng, gói ghém hết đồ đạc rồi kéo rương đi ra ngoài.

-Con muốn làm gì? - Đại nương kéo tay nàng lại hỏi.

-Con dọn ra khỏi nhà này, đại ca sẽ có chỗ trở về.Nàng trả lời mà nước mắt đầm đề ướt mặt. Cuối cùng họ cũng đã hiểu tâm sự trong lòng nữ nhi của mình là gì. Còn có thằng con trai ngốc nghếch đang dự tính làm chuyện động trời kia nữa. Hai huynh muội nhà này thật muốn làm cha mẹ tức chết mà.

^ _ ^

Một chiếc xe ngựa chạy như bay đến chân núi Phổ Độ sơn rồi dừng lại. Người ở trên xe xuống hết, bắt đầu chuyến hành trình một ngàn bậc thang lên chùa. Liên Trì dĩ nhiên là người chạy đi trước nhất, nước mắt vẫn cay đắng chảy xuống, miệng không ngừng gọi tên đại ca. Phụ thân và đại nương đi phía sau, tốc độ không cách gì sánh được với lớp trẻ.

-Huynh cảm thấy quyết định năm xưa của chúng ta là sai lầm. - Mạt Hối thở dài.

-Bây giờ ... giờ ... sửa. - Hoài Niệm trả lời.Lúc đó họ chỉ muốn tạo dựng một gia đình, mà không làm ảnh hưởng đến tâm lý của Liên Trì. Bảo Mạt Hối là cha nàng, còn chân Duyên thì làm vợ thứ. Tưởng rằng có cha có mẹ sẽ tốt hơn cho sự phát triển của trẻ nhỏ, nào ngờ lại tạo ra một vở kịch huynh muội căm ái đầy bi hài thể này.

Liên Trì vừa khóc vừa bò trên dãy bậc thang dài dằng dặc. Suốt ngày không ra khỏi nhà, đột nhiên phải vận động mạnh như thế này, thể lực nàng không sao chịu nổi. Thế nhưng tinh thần của Liên Trì không chịu bỏ cuộc, vẫn quyết tâm leo lên.

Hai chú tiểu gác cửa nhìn nữ thí chủ như dân chạy nạn bò lên từng bậc cấp. Họ sợ hãi đến hỏi thăm, xem nàng có bị cướp giật gì dọc đường không.

-Sư phụ, làm ơn cho ta vào. - Nàng vẫn tiếp tục khóc lóc.

-Nữ thí chủ, trong điện đang có lễ quy y nên giờ này chùa tạm đóng cửa. Thí chủ xin chờ một chút, lễ thành chúng ta sẽ cho người vào.Liên Trì nghe đến hai chữ ‘quy y’ thì sức mạnh bùng phát mãnh liệt. Nàng xô hai chú tiểu ra, một mực lao vào chùa.

-Đại ca, đại ca ơi, không được xuất gia! - Nàng hét vang khắp núi.Đại lễ, sư sãi gì cũng bị nàng làm cho kinh động. Chủ trì chấp tay khuyên răn người đang quỳ trước tượng phật.

-Thí chủ, trần duyên chưa dứt, không nên vội xuất gia.Người một lòng hướng phật lại bị phiền não nhân gian quấy rối. Hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa điện, hung hăng chỉ vào mặt nàng.

-Cô nương, nàng là ai, sao lại muốn ngăn cản ta xuống tóc?Liên Trì nhìn người lạ mặt hung hăng chỉ trỏ, cứng họng không nói được lời nào. Nàng chưa từng biết gây sự với ai à nha. Trong tình huống này thì phải làm sao? Trả lời hay là chạy trốn? Liên Trì hoảng sợ chỉ biết đổ nước mắt khóc như mưa.

-Xin lỗi, huynh đài. Tiểu muội nhà ta đã đắc tội với huynh rồi. Mọi người cứ tiếp tục hành lễ, đừng quan tâm đến nàng.Một giọng nói trầm ấm vang lên bên cạnh Liên Trì. Nàng kinh ngạc quay lại nhìn nam nhân sau lưng mình đến không thể chớp mắt được.

Năm năm đã qua, Lâm Tuyền thay đổi khác lạ vô cùng. Hắn trưởng thành hơn, cao lớn hơn, khuôn mặt dày dặn sương gió. Những nét ngây thơ trẻ con hoàn toàn biến mất, đứng trước mặt nàng bây giờ là một thanh niên tuấn tú tuyệt luân.

-Đại ca. - Nàng lắp bắp gọi hắn mà không sao bình tĩnh được.Lâm Tuyền chỉ gật đầu cười với nàng, ánh mắt chứa chan triu mến.

-Vì sao lại đến đây?

-Ngăn cản đại ca xuất gia.

-Vì sao ta không được xuất gia? - Hắn nhướn mày hỏi lại.

-Vì muội không phải con của phụ thân. - Nàng trả lời.Hắn đưa tay che miệng, mắt hướng nhìn về phía khác. Lâm Tuyền có bộ dáng như thở không ra hơi, ánh mắt lại long lanh khác thường.

-Đại ca bị sao vậy? - Liên Trì lo lắng hỏi lại.

-Bây giờ chúng ta không phải huynh muội, nàng đừng có gọi loạn. Lâm Tuyền đột nhiên thay đổi thái độ, lạnh lùng quay lưng lại với Liên Trì. Sắc mặt hắn lúc này, hẳn nhiên không nên để nàng thấy được.

Liên Trì sợ hãi rút tay lại, không dám chạm vào đại ca nữa. Không lẽ từ đầu nàng đã đoán sai, chỉ là tự mình đa tình, chứ Lâm Tuyền thật không có ý gì khác. Liên Trì sụp đổ, ảo tưởng suốt bao nhiêu năm qua của nàng vỡ tan tành. Những tương tư, những mong nhớ năm năm trời trong phút chốc bị lũ quét ở Triết Giang cuốn trôi đi mất. Nàng nghe đất trời chao nghiêng, dưới chân sụp lún không chỗ tựa vào.

-Muội ... muội xin lỗi.Lệ nóng lại tuôn ra ào ạt, Liên Trì quay lưng muốn bỏ chạy. Nhưng bàn tay nàng lại bị người khác nắm lấy, cả cơ thể bị kéo lại, ôm sát vào lòng. Lâm Tuyền đang giữ chặt lấy nàng, khuôn mặt thân quen chạm sát vào má nàng. Liên Trì nghe nhiệt độ rất nóng, hắn chạm đến đầu nàng như phải bỏng đến đó.

-Xin lỗi, ta chỉ đang bối rối thôi. Có cảm giác như mình vừa trở thành trò cười vậy.Lâm Tuyền ngước mắt tựa trên vai nàng. Đây là chốn sân chùa tôn nghiêm, hắn làm ra hành vi như vậy, nàng mới là người xấu hổ muốn chết đây. Hắn lấy nàng che mặt, còn Liên Trì biết rút vào đâu mà trốn? Nàng cười gượng hai tiếng, vẫy tay với tất cả.

-Mọi người cứ tiếp tục quy y đi.Liên Trì nhanh chóng rời khỏi sân chùa, chạy khỏi địa phương xấu hổ kia. Nàng nắm tay Lâm Tuyền kéo đi thẳng xuống núi không dám dừng lại. Đến giữa đường lại gặp phụ thân và đại nương đang hí hục leo lên. Tám con mắt nhìn nhau, rồi ánh mắt lại dời xuống đôi bàn tay đang nắm chặt của đôi trẻ. Lần này Liên Trì bị bắt gặp tại trận, xấu hổ đến không còn gì nói nổi. Nàng chỉ biết bỏ chạy, dùng sức mạnh xấu hổ để làm động cơ.

Hoài Niệm đánh vào đầu con trai, Mạt Hối cũng giơ tay đấm hắn vài cú. Lâm Tuyền chỉ biết cười hì hì, sau đó dùng khinh công phóng đuổi theo Liên Trì.

-Chỉ là lên núi bái sư học võ, không ngờ đại sự lại chuyển biến thế này. - Hắn lẩm bẩm một mình rồi sau đó lại cười lớn.Mạt Hối thở dài, quàng tay lên vai Hoài Niệm. “Chuyện của chúng ta đến đây là hết rồi!”

Tuy cuộc đời của ông không thể nào đi vững nhưng luôn có phu nhân bên cạnh đỡ lấy. Mong đám trẻ sau này cũng sẽ có được một mối lương duyên bền chặt như nguyệt lão đã từng se cho hai người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-oi-nguyet-lao-thuc-lu-lan>